

Giới thiệu Ánh Sao Sáng Chói

Truyện Ánh Sao Sáng Chói tác giả Nhi Hi kể về cô nàng mình tinh nổi tiếng liên tục được các giải thưởng lớn được nhiều anh chàng để ý, với nhiều tình tiết hồi hộp hấp dẫn đưa bạn đọc đến với cảm giác đầy mới lạ.

Cô gái này tên là Hách Giai Giai, nói danh tiếng không có danh tiếng, nói hậu thuẫn không có hậu thuẫn.

Kém Đông Phương Nhiều rất nhiều, tính ra chỉ được cái còn trẻ, nhưng trẻ tuổi đầu có hái ra tiền. Chưa hết, đáng buồn nhất chính là, Đông Phương Nhiều tình lại liên phát hiện mình nằm phía trên một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đông Phương Nhiều cảm thấy có gì đó khác thường, mở mắt, bốn phía một mảnh đen kịt. Khi còn bé Đông Phương Nhiều khá nghịch ngợm, đã từng không cẩn thận bị nhốt trong tủ quần áo cả một ngày, người nhà tìm kiếm khắp nơi cuối cùng mới tìm thấy, ôm cô đang co ro thành một khối ra. Từ đó Đông Phương Nhiều không sợ trời không sợ đất bắt đầu sợ bóng tối. Sau khi lớn lên tình huống tuy có chuyển biến tốt, nhưng trước khi ngủ nhất định bật đèn.

Nhưng hiện tại những thứ này không phải trọng điểm, Đông Phương Nhiều ý thức được còn có người bên cạnh, một đôi bàn tay đặt ở vòng eo mảnh khảnh của cô, chân cô bị một đôi chân có lực giam cầm, bộ ngực của cô thì bị đè ép bởi lồng ngực nam nhân, bên tai là tiếng hô hấp mạnh mẽ mà có lực, nếu như thế này vẫn chưa nói rõ có vấn đề gì, vậy tình tiết kể tiếp đủ để giải thích tất cả.

Vật cứng rắn mà nóng bỏng chạm vào hạ thân Đông Phương Nhiều, Đông Phương Nhiều không kịp phản ứng đã bị lật nằm ngang, sau đó bị đâm xuyên. Đau đớn đột ngột bùng nổ chiếm cứ tất cả giác quan, chẳng có chút khoái cảm nào, Đông Phương Nhiều chưa kịp phòng bị cất tiếng thét chói tai.

Thét ầm ỉ vẫn không thể ngăn trở chuyện đang phát sinh, Đông Phương Nhiều tứ chi vô lực, bị áp chế triệt triệt để để, đành phải cắn răng chịu đựng, cái đó của người đàn ông to lớn mà thô bạo, ra vào không chút thương hoa tiếc ngọc, thậm chí Đông Phương Nhiều cảm thấy hạ thể đã bầm tím rồi. Nhưng kỳ dị ở chỗ cô dần dần sinh ra khoái cảm .=

Khóc hình cuối cùng kết thúc, Đông Phương Nhiều chẳng kịp nói gì, ánh mắt khép lại, bất tỉnh nhân sự. Mở mắt ra lần nữa đã là ban ngày, mặt trời nhô lên cao, rèm cửa sổ không che chắn được ánh dương rực rỡ bên ngoài, một tia nắng xuyên qua ô cửa soi thẳng vào thân thể xích lô của Đông Phương Nhiều.

Đông Phương Nhiều ngốc lảng đại khái mười giây, cuối cùng hoảng sợ trợn to cặp mắt. Vài chục năm diễn nghệ kiếm sống luyện cho Đông Phương Nhiều một thân trầm ổn, nhưng làm sao tĩnh như tảo chìm khi ký ức đêm qua như thủy triều vọt tới.

Mọi thứ đập vào mắt đều rất xa lạ, từ mộc đàn, thảm mao nhung, ghế salon bằng da, còn có chiếc giường lớn Đông Phương Nhiều đang nằm.

Đây không phải nhà cô.

Đông Phương Nhiều vọt ngồi dậy, kéo chiếc chăn mỏng bị đá đến chân giường bao trùm quanh người.

Đêm qua, cô bị một nam nhân xa lạ giam cầm trên giường, đau nhức, thô bạo, thờ dốt, hôn mê.

Chụp hình, đăng báo, xi căng đàn.

Chuỗi sự kiện được kết nối liên tiếp như một loại phản xạ có điều kiện xông vào não bộ Đông Phương Nhiều, đây là bản năng của người nghệ sĩ đối với giới truyền thông qua nhiều năm giao tiếp. Bao nhiêu siêu sao, dù có ý hay vô ý đã bị hãm hại rớt xuống đài.

Đông Phương Nhiều không biết tại sao mình lại ở chỗ này, cô liên tục đoạt ba giải ảnh hậu, dự Lễ Chúc Mừng xong liền về nhà lên giường ngủ. Không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện ly kỳ cổ quái như vậy, người hôm qua là ai? Làm cách nào mình từ trên giường của mình chuyển đến nơi này? Đông Phương Nhiều chú ý tới vùng đỏ thẫm trên tấm ga giường, cô đã sớm mất lần đầu tiên, tại sao có thể như vậy? Hết thấy đều có vẻ rất kỳ quái, Đông Phương Nhiều nghĩ nát óc, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Mọi chuyện chờ chạy khỏi nơi này rồi tính.

Đông Phương Nhiều luống cuống tay chân nhặt quần áo tán loạn dưới đất lên, mặc áo mặc quần, áo không phải của mình, quần cũng không phải của mình, nhưng không quần được nhiều như vậy, ánh mắt đảo chung quanh, không nhìn thấy điện thoại di động, không nhìn thấy bất kỳ đồ vật quen thuộc nào.

Đồng Phương Nhiều hơi mở cửa phòng ra, qua khe hẹp ngắm nhìn một hồi, không có người, nam nhân kia cũng không thấy. Cửa trước cách vị trí Đồng Phương Nhiều đại khái ba mươi thước, trừ khay trà, ghế sa lon, hộc tủ, không có chướng ngại vật. Vừa hay, Đồng Phương Nhiều nhắc chân bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Rất không thích hợp.

Đây là một ngôi biệt thự ở giữa sườn núi. Mở cánh cổng lớn ra, Đồng Phương Nhiều vọt ra ngoài, khung cảnh xung quanh xa lạ cũng không khiến Đồng Phương Nhiều dừng lại suy nghĩ, xoay người sang phải chạy xuống dốc núi.

Hình như có gì đó không đúng, Đồng Phương Nhiều không khỏi kinh hoàng, cô cảm thấy mình thấp đi mấy phân. Trong ngoài nước người nào không biết Đồng Phương Nhiều xuất thân từ người mẫu, chiều cao 1m75, vóc dáng tỷ lệ hoàn hảo. Nhưng vóc người này Đồng Phương Nhiều hoài nghi ngay cả 1m65 cũng không tới.

Hy vọng là mình suy nghĩ nhiều, những phát sinh này không thể giải thích được, Đồng Phương Nhiều liều mạng chạy về phía trước.

“Giai Giai.”

Thình thoảng có vài chiếc xe lướt qua, Đồng Phương Nhiều bị kinh sợ, sợ người kia đuổi tới, gấp gáp co giò chạy nhanh hơn.

“Giai Giai, Giai Giai. Đừng chạy nhanh như vậy, đừng chạy.”

Một chiếc xe dừng lại chặn trước mặt Đồng Phương Nhiều.

Bên trong là một người đàn ông.

“Giai Giai, em đừng chạy nữa, nhanh lên xe!” Khuôn mặt nam nhân nóng nảy, hòa lẫn lo lắng, đau lòng, sợ hãi ... đủ loại cảm xúc.

Đồng Phương Nhiều rất xác định hẳn đang nói với mình. Nhưng mà. Giai Giai?

“Anh nhận lầm người rồi.” Cô không phải Giai Giai, cô là Đồng Phương Nhiều mà.

Lúc này Đồng Phương Nhiều đã chạy cách nơi đó một khoảng, cũng không sợ nữa, chung quanh bắt đầu có người đi bộ trên đường, Đồng Phương Nhiều vòng qua người đàn ông. Gương mặt của cô vô luận đi tới đâu bị nhận ra đều có thể trở thành một bản tin, Đồng Phương Nhiều không muốn ở chỗ này dây dưa.

Người đàn ông một phát bắt được cánh tay phải Đồng Phương Nhiều: “Đừng ở chỗ này cầu kinh, anh biết em chịu ủy khuất, kiên nhẫn một chút chúng ta trở về bàn lại, em không muốn bị ký giả biết em từ nơi đó đi ra chứ.”

Đồng Phương Nhiều không muốn, vô cùng không muốn.

Vì vậy có một tia do dự, Đồng Phương Nhiều bị người đàn ông xa lạ này kéo lên xe. Theo trực giác, cô nghĩ người này sẽ không làm hại mình, nhưng vậy thì sao, cô đâu có quen hẳn.

Đồng Phương Nhiều từ từ bị kéo lên xe, người kia liền nhanh chóng xoay người chuyển tới vị trí cầm lái, đạp ga, thật nhanh hòa vào dòng xe.

“Giai Giai. Em không sao chứ?” Hai người trầm mặc một hồi, người đàn ông hỏi.

Đồng Phương Nhiều cũng không trả lời, cô bị thứ cô thấy làm sợ ngây người.

Kính chiếu hậu phía trước soi vào mặt Đồng Phương Nhiều, một gương mặt xa lạ, lần đầu tiên trong đời Đồng Phương Nhiều gặp qua. Trong đôi mắt trong trẻo là vẻ hoảng sợ, môi mỏng không có huyết sắc, sắc mặt bởi vì bị kinh sợ mà trắng bệch. Đó không phải là Đồng Phương Nhiều, rồi lại tất nhiên là Đồng Phương Nhiều.

Trong xe không hề có người phụ nữ thứ hai.

“Giai Giai, em làm sao vậy? Không khỏe sao?” Người đàn ông vì lái xe không thể chiếu cổ Đồng Phương Nhiều, nhưng có thể cảm giác được cảm xúc Đồng Phương Nhiều không yên ổn, biểu hiện bây giờ quá mức rõ ràng, không khỏi lên tiếng hỏi han.

Đồng Phương Nhiều lắc đầu một cái, hít sâu một hơi, chậm rãi đem hai tay của mình duỗi tới trước mặt.

. Quả nhiên không phải đôi tay của mình.

Đồng Phương Nhiều thời gian trước nhận phim võ hiệp, bởi vì sử dụng đao kiếm, thường xuyên cùng người khác so chiêu tập luyện, sợ thương tổn đến người khác hoặc là làm chính mình bị thương, móng tay sớm đã cắt ngắn gọn gàng sạch sẽ, mà bây giờ bàn tay này, chẳng những móng tay dài hơn mà còn son màu đỏ chót.

Đôi tay này không dài như tay mình, nhưng săn chắc, hơn nữa hình dáng thon thả khá xinh đẹp.

Đáng nói hơn là nước da, da Đồng Phương Nhiều bị mặt trời phơi thành màu mặt ong khỏe mạnh, mà thân thể này có làn da trắng sữa đồng đều. So số tuổi, Đồng Phương Nhiều 16 tuổi vào giới giải trí, năm nay đã 28. Trong gương kia lại là một khuôn mặt tươi trẻ, thân hình nhỏ nhắn, cùng lắm là hai mươi mốt hai mươi hai.

Mình tại sao ở trong thân thể của cô ấy? Còn cô ấy bây giờ ở nơi nào? Mình thật sự ở trong thân thể này sao?

Quá nhiều vấn đề, Đồng Phương Nhiều không thể nào hiểu rõ.

Chuyện phát sinh quá quái dị, cô mới ngủ một giấc, thế nhưng ngủ đến xuất hồn nhập vào thân thể của người khác luôn.

“Giai Giai, hãy nghĩ đến ba cùng người mẹ bị bệnh liệt giường của em, còn em trai đang phải đi học nữa, em nhất định phải kiên cường, em không phải là sẽ không nổi tiếng, chẳng qua thiếu một cơ hội thôi. Hiện tại cơ hội tới, em đã thành công một nửa, đừng bỏ cuộc, thử em bỏ ra nhất định sẽ được hồi đáp.”

Bên tai truyền đến tiếng nói của người bên cạnh.

“Nổi tiếng?” Nhảy cảm bắt được một chữ, nổi, giới giải trí vì chữ này mà chưa bao giờ thiếu người phấn đấu, sẽ không phải là.

“Đúng vậy a, em sẽ mau chóng nổi tiếng, Giai Giai em nhất định có thể làm được.” Người kia quay đầu cho Đồng Phương Nhiều một nụ cười khích lệ.

“Ban đầu vì lấy được cơ hội này, em trăm phương ngàn kế đến gần Phương Diễn, cuối cùng anh ta cũng mắc câu, mặc dù. Nhưng cũng không sao, muốn thành công nhất định phải bỏ ra, ban đầu anh ngăn cản, chính em cũng nói những lời này, không phải sao, Giai Giai?”

Bỏ ra?

Đồng Phương Nhiều rất cuộc biết được nguyên nhân mà sự kiện tới qua phát sinh rồi.

Không phải cưỡng bách, không có cường bạo, hoàn toàn trên tinh thần tự nguyện, bắt quả chỉ là một cuộc giao dịch. Tội tình anh nguyện.

Chuyện như vậy trong giới giải trí quá nhiều.

Người bên cạnh tạm thời sẽ không làm tổn thương cô, chắc là người quản lý, tương tự như Lâm ca kiếp trước cũng là người quản lý tài chính kiêm bảo mẫu của cô. Đồng Phương Nhiều cảm kích Lâm ca, ít nhất anh chưa bao giờ quăng cô vào vùng đen tối của giới giải trí, luôn đối đãi với cô như em gái mình, luôn luôn bảo vệ và che chở.

“Giai Giai, là Vũ ca có lỗi với em, không có năng lực giúp em lấy được nhiều tài trợ nhận được vai diễn tốt, để em phải chịu nhiều ủy khuất, Vũ ca thật lòng xin lỗi em”

“Chuyện không liên quan đến anh.” Nói không thêm đề ý là gạt người, nhưng thị phi đúng sai Đồng Phương Nhiều còn phân biệt được, không có sự đồng ý của người kiếp trước, lúc cô tỉnh lại sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Tội tình anh nguyện, có gì mà phụ lòng, có gì phải xin lỗi. Hướng chỉ nghe lời hân nói..., chính thân thể này đi câu dẫn trước, có liên quan gì tới hân đâu, hân chỉ không kiên quyết ngăn cản mà thôi.

“Không có lần sau.” Đồng Phương Nhiều tình nguyện chịu khổ cực, cũng không muốn đầu cơ trục lợi, dùng thân thể đổi lấy vinh dự, không đáng giá.

Vũ ca trịnh trọng gật đầu: “Không có lần sau.”

Vũ ca đưa Đồng Phương Nhiều đến cửa tiểu khu một ngôi nhà: “Giai Giai, hôm nay không có lịch trình, em nghỉ ngơi đi.”

Đồng Phương Nhiều biết được thân phận mới đồng thời gặp phải vấn đề đầu tiên, cô đâu biết nhà “mình” ở đâu.

“Vũ ca, tôi không mang chìa khóa.” Đồng Phương Nhiều trong lòng không được tự nhiên, nhưng nói chuyện đầy đủ khí lực, hai tay trống trơn, đừng nói chìa khóa, một xu cũng không có.

“Anh có, để anh đưa em lên.” Vấn đề được giải quyết thuận lợi, Đồng Phương Nhiều đi theo Vũ ca, lên lầu.

Đây là một căn phòng nhỏ, coi như sạch sẽ chỉnh tề, trên bệ cửa sổ có một chậu lan điều màu xanh biếc, tràn đầy sức sống.

Vũ ca đưa Đông Phương Nhiêu vào nhà rồi rời đi, phòng ốc không lớn, không quá nửa canh giờ Đông Phương Nhiêu lật tung căn phòng, cả đáy hướng lên trời, tìm được vài vật phẩm hữu dụng, chỉ phiếu thẻ tín dụng ví tiền, laptop cùng vài cuốn sách, xem thử vài cái, có tiền để dành từ nhỏ đến lớn, thẻ căn cước, cái này vô cùng quan trọng, hoàn hảo bị Đông Phương Nhiêu tìm được, một cái chìa khóa dự phòng đặt trong hộc tủ. Một ngàn tiền mặt, tiền tiết kiệm thật ít ỏi. Một cuốn nhật ký chẳng chít chi chút chữ, Đông Phương Nhiêu còn chưa có đọc kĩ. Thứ Đông Phương Nhiêu có là thời gian, trước để xuống từ từ nhận thức, không vội.

Sắp xếp lại những thứ này, Đông Phương Nhiêu đến phòng tắm tắm rửa, từ trong tủ lạnh tìm được trứng gà, làm một chén mì ăn, sau đó không chút do dự nhào lên trên giường - ngủ.

Thân thể cùng tinh thần đồng thời bị tra tấn.

Mệt chết đi được.

Đông Phương Nhiêu bị một hồi tiếng gõ cửa vội vàng đánh thức .

“Giai Giai, em có ở bên trong không? Mau trả lời.”

“Giai Giai, em không trả lời anh tự mở cửa vào nha.”

Là Vũ ca.

Đông Phương Nhiêu chỉ cảm thấy tứ chi đau nhức gay gắt, nhìn bên ngoài một chút, bóng tối rét đậm không biết bây giờ là lúc nào.

“Chờ một chút” Đông Phương Nhiêu hữu khí vô lực đáp một tiếng, từ trên giường bò dậy. Bật đèn, phát hiện đồng hồ báo thức đầu giường điểm 3 giờ 45 phút.

Ngoài cửa tiếng gõ rõ ràng yếu đi.

“Giai Giai, em nhanh lên một chút, chương trình sắp bắt đầu, sao đến giờ này em còn chưa xuống giường nữa. Vất vả lắm mới kiếm được cơ hội, đến trễ rất không tốt.”

Bên ngoài Vũ ca nói liên thanh một câu lại một câu cách cánh cửa truyền đến, Đông Phương Nhiêu từ tủ quần áo tìm y phục khoác lên người, đi tới cửa chính mở cửa cho hắn: “Anh ngồi xuống trước đi, em rửa mặt đã.”

Nói xong quay đầu vào phòng vệ sinh. Vũ ca sừng sốt một chút, hoàn toàn không ngờ rằng Giai Giai sẽ trấn định, phản ứng lãnh đạm như thế, nếu là lúc trước, Giai Giai đã sớm phát hỏa.

“Được, em nhanh lên một chút.” Theo phản xạ thức giục một câu, Vũ ca ngồi xuống ghế sa lon, lấy kinh nghiệm của hắn, chưa đến nửa giờ Giai Giai sẽ không bước ra .

Uốn eo mở ti vi, gấp cũng không được, xem TV chút rồi nói, trước kia lúc Vũ ca đợi Giai Giai đều giết thời gian bằng cách này.

Đông Phương Nhiêu chỉnh lý ổn thỏa rồi đi ra, có chút im lặng: “Ừ, không phải hỏi muốn chết sao? .”

Như thế nào còn xem tivi, mới vừa rồi còn gấp đến độ lửa cháy tới mông.

Vũ ca hai mắt tròn to. Mới năm phút, có khi còn chưa tới. Mẹ ơi, TV mới bật, còn đang dò kênh tìm tiết mục thôi a.

“Đi thôi, còn nhìn em làm gì?” Hoàn toàn không ý thức được mình đã thành “Dị vật” trong mắt Vũ ca, Đông Phương Nhiêu lấy túi đi ra trước. Vật dụng bên trong Đông Phương Nhiêu đã sửa soạn qua rất tốt, một chút tiền khoảng hai trăm đồng tiền mặt, thẻ căn cước, chìa khóa. Nhật ký thì đặt trong nhà, đây là kho tin tức trọng yếu không thể bỏ sót, có lẽ có thời gian sẽ đọc, mang theo lỡ mất thì sao, để trong nhà an toàn hơn. Điện thoại di động không thấy.

Xe Vũ ca đậu dưới lầu, ngày hôm qua Đông Phương Nhiêu trong trạng thái mâu thuẫn không có nhìn kỹ, hôm nay nhìn lại, là một chiếc xe phổ thông màu đen, dưới ánh đèn đường có chút cũ kỹ, nhưng điều này rõ ràng không thể gây chút chú ý nào cho Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu chẳng qua muốn một lần nữa sáng tỏ chuyện thân thể này vừa bước vào giới giải trí, hoặc là bước vào đã lâu vẫn xếp tầng chót trong giới giải trí, không có danh tiếng, không có hậu thuẫn, cũng không được trang bị kỹ năng tốt hay phương án kế hoạch hoàn thiện, nếu trễ liên mất cơ hội, muốn phát lên khó như lên trời.

“Lái xe đi.” Đông Phương Nhiêu kéo cửa ghế phó ra, ngồi vào, nói.

Xe chậm rãi đi phía trước, cuộc sống mới cũng bắt đầu. Đông Phương Nhiêu nhắm mắt thật chặt, mở ra lần nữa, bên trong đôi mắt là ý chí quật cường cùng kiên nghị, nếu kiếp trước cô có thể làm được , vậy thì kiếp này tất nhiên cũng có thể.

Cái vòng này, chỉ có đứng hàng đầu mới có thể tùy tâm sở dục.

Đông Phương Nhiêu phải làm cho tất cả mọi người biết đến cái tên mới này, Hách Giai Giai.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Trong đêm tối, Đông Phương Nhiều không xác định được phương hướng.

Hôm qua sau khi được Vũ ca đưa về nhà, cô trực tiếp leo lên giường ngủ như chết, hôm nay nửa đêm bị dựng lên, có thể nói Đông Phương Nhiều đối với cái thế giới này trên căn bản là không biết gì hết. Nhưng hình như thế giới này cùng kiếp trước không khác bao nhiêu, điều này làm cho Đông Phương Nhiều có chút yên lòng.

“Vũ ca, Đông Phương Nhiều gần đây có tin tức gì không?” Đông Phương Nhiều giả bộ lơ đãng hỏi.

“Đông Phương Nhiều? Đông Phương Nhiều là ai?” Vũ ca khó hiểu hỏi lại. Chỉ ngắn gọn vài câu đã đánh vỡ tất cả lo nghĩ của Đông Phương Nhiều.

Không cùng một thế giới, quả nhiên không phải.

Danh tiếng Đông Phương Nhiều, cho dù người ngoài ngành cũng biết, quảng cáo trên tivi một ngày phát đi phát lại vô số lần, bảng quảng cáo lớn trên đường phố vịnh viễn không thiếu hình ảnh của cô, chứ đừng nói đến là người làm trong ngành này mà lại không biết có một người như vậy tồn tại? Hoàn toàn không thể nào.

Chỉ có một khả năng, căn bản người đó chưa xuất hiện ở thế giới này.

Tâm Đông Phương Nhiều trầm xuống. Từng hình ảnh ở kiếp trước như ngựa phi lướt qua trong đầu, bảo mẫu một lòng một dạ quan tâm đến mình Lâm ca, trong giới chỉ có một người chị em tốt duy nhất Phi Phi, còn ai nữa? Hình như chỉ có hai người này.

Trừ hai người này cô không muốn dứt bỏ, hình như cũng chẳng có cái gì tốt đáng giá để lưu luyến. Không có thân thích, không có người yêu, chỉ có hai người bạn tâm giao, trước kia không cảm thấy gì, bây giờ nhìn lại bỗng có một loại cảm giác thất bại.

Đông Phương Nhiều cười khẽ, kiếp trước trải qua đủ loại phong ba, nếu không thể vãn hồi, vậy thì để dưới đáy lòng cũng tốt.

Ngược lại Vũ ca nhìn Đông Phương Nhiều cười như vậy, cảm thấy kỳ quái, “Em cười gì thế?” Còn có cái gì Đông Phương Nhiều, hẳn thật sự không biết, chắc Giai Giai ở chỗ nào lúc nào đó quen biết bạn mới, nghĩ như vậy cũng không hỏi tới nữa.

“Không có gì, có chương trình để làm nên cảm thấy vui thôi.” Ít nhất không để cho cô một đường ngủ không dậy nổi, chết luôn trong lúc ngủ, lão Thiên đối với cô cũng không tệ a.

Được rồi, là rất vui vẻ, Vũ ca cũng vui lây, thao thao bất tuyệt.

“Vi chương trình này chúng ta hao phí nhiều tâm lực như vậy, theo hơn ba tháng rốt cục cũng đoạt tới tay, dĩ nhiên nên vui vẻ, tiểu nha đầu, lần này nhất định phải biểu hiện thật tốt, Vũ ca tin tưởng em.”

“Vâng”

Chương trình này kéo dài ba giờ, cả một ngày hành trình của Đông Phương Nhiều chỉ có nhiều đây.

“Giờ đây, loại đồ này cho tôi mặc?” Đông Phương Nhiều nhìn trên tay mảnh vải mỏng dính, mảy nhíu lại, cảm thấy rất tức giận. Vừa tiến vào liền phát lạnh, lui tới đều là mỹ nhân, chỉ che ngực cùng phía dưới, cái loại đồ đó mặc so với không mặc còn hấp dẫn hơn, Đông Phương Nhiều cảm thấy có gì đó không đúng, còn chưa phản ứng liền bị một người nhét vào tay nhiều kiện đồ: “Cái này của cô, nhanh nhanh đi thay đi, không có thời gian đâu.”

Đông Phương Nhiều còn chưa thấy rõ người nọ là ai, người đó như một trận gió chạy mất, chỉ biết là một phụ nữ, hơi mập mạp.

Vũ ca cùng Hách Giai Giai nhận chương trình gì đây?

Thật làm người ta không nói nên lời.

Đông Phương Nhiều đứng tại chỗ không nhúc nhích, muốn xoay người rồi đi, lại đi không được. Mỹ nhân xung quanh cứ đi tới đi lui, Đông Phương Nhiều đứng ngây ngốc một chỗ. Vũ ca vẫn còn ở trong xe, không có đi theo.

“Uy, cái người đứng bất động kia... .. Đừng nhìn nữa, cô, cô đó ——” xa xa thấy có người chỉ mình, “Tới đây!” Một tiếng rống vang lên, thanh âm rất lớn, nhưng ở hiện trường rồi ren không dậy nổi chút chú ý nào, chỉ có vài ba người kinh ngạc đem tầm mắt hướng tới Đông Phương Nhiều, rồi rất mau

dời đi chỗ khác.

Không quyền không thể không có tiếng nói, không biết rõ tình huống, Đông Phương Nhiều ngoan ngoãn đi tới.

“Cô đứng ở đó làm gì? Không có chuyện làm thì tôi đây giúp này.”

Dù sao y phục cũng không muốn mặc, tính chất quảng cáo này là cái gì, liếc mắt một cái là biết. Người nhiều như vậy, thiếu cô nhằm nhò gì, cũng không biết có ký hợp đồng không, không làm không biết có phải bồi thường gì không, có thể không đụng thì đừng đụng, Đông Phương Nhiều suy tính trong bụng liền đem một đồng đồ trên tay tùy ý đặt xuống ở một góc.

Bận rộn hơn 10', Đông Phương Nhiều cũng không phải là ăn không được khổ, chẳng qua thân thể Hách Giai Giai này da kiêu thịt non, rất nhanh thì suy kiệt, Đông Phương Nhiều dựa tường, thở phì phò.

“Uy, người dựa vào tường, đừng có lười biếng, tôi đang nhìn cô đấy!” Có một ánh mắt sắc bén, tùy thời nhìn chăm chăm hiện trường xem có ai đang lười biếng, Đông Phương Nhiều im lặng, còn chưa ra mắt chương trình đã bị đẩy làm chân sai vặt, còn bị coi là chuyện đương nhiên.

Nghỉ một lát thấy khỏe hơn, Đông Phương Nhiều đứng lên muốn tiếp tục.

“Giai Giai, em ở đây làm gì? Để anh tìm nãy giờ, mọi người sắp bắt đầu, sao em còn chưa thay đồ?!” Vũ ca rốt cục cũng tìm tới, hần hoảng sợ hỏi. Tới nắm cánh tay Đông Phương Nhiều kéo đến nơi những cô gái ăn mặc mát mẻ.

“Uy, uy, anh là ai mà vào đây, nơi này không phải chỗ anh tùy tiện giương oai, đi ra ngoài, mau đi ra!” Người đứng chỉ huy nhìn chăm chăm Đông Phương Nhiều bên này, thấy có một nam nhân lồi cổ đi, lửa giận bốc lên, rống to. Lập tức nhảy khỏi bậc sân khấu chạy tới.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng tôi tới để quay chương trình, Giai Giai có cái chỗ nào không đứng xin bỏ qua cho.” Vũ ca đi vào phát hiện Hách Giai Giai không có ở đây, trong lòng gấp gáp, nhìn thấy cô thoáng yên tâm, nhưng tại sao Hách Giai Giai phải chạy đến hiện trường, y phục cũng không đổi thật là làm khó người khác, Vũ ca trước sau không biết tình huống gì, bọn họ không có tên tuổi, tùy tiện đắc tội người ta sẽ không sống nổi, studio bất luận là ai, nói chuyện với người chạy việc vặt cũng phải mang sắc mặt vui mừng, chớ đừng nói chỉ người nam nhân này rõ ràng là người nắm quyền.

Vũ ca cúi đầu khom lưng, trong lòng Đông Phương Nhiều có chút chua xót, nhớ tới Lâm ca, ban đầu Lâm ca mang theo mình xuất đạo cũng đã gặp qua không ít chuyện tương tự, Đông Phương Nhiều tính tình quật cường, khinh thường làm chuyện như vậy, có chuyện gì Lâm ca cũng đứng can cho cô. Bây giờ nghỉ lại, khi đó cũng chịu không ít khổ, Lâm ca vì mình bỏ ra quá nhiều, cũng không biết hiện tại ra sao.

“Vũ ca ——” Đông Phương Nhiều kéo kéo vạt áo Vũ ca, nhẹ nói: “Em không làm sai gì cả, anh không cần như vậy.”

Vũ ca nháy mắt ra hiệu với Đông Phương Nhiều, muốn Đông Phương Nhiều yên tâm.

“Các người tới tham dự?” Người kia đi tới, nhìn Đông Phương Nhiều, lại nhìn về mặt hèn mọn của Vũ ca, vẻ mặt quái dị.

“Đúng vậy, chúng tôi tới quay hình.” Vũ ca lại đáp.

Một hồi lâu, người kia không nói lời nào, chẳng qua là nhìn hai người, không biết đang suy nghĩ gì. Vũ ca trong lòng khẩn trương muốn chết, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ chưa gì đã đắc tội với nhân vật lớn a. . . .

“Các người về đi, nơi này không cần các người.” Một câu nói ra, Vũ ca như bị thiên lôi đánh trúng, Đông Phương Nhiều không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng quay đầu nhìn Vũ ca, lại cảm thấy có chút xin lỗi.

“Xin cho tôi một lý do.” Biết Vũ ca đang cuồng loạn trong lòng, vì vậy Đông Phương Nhiều thay mặt Vũ ca hỏi một câu.

Người kia xoa người: “Nơi này không cần người không hiểu chức trách của mình.”

Vũ ca ngốc trệ bị Đông Phương Nhiều kéo ra cửa, yên lặng đi vào bãi đậu xe ở phía trước, rốt cục cũng vào xe ngồi.

“Tại sao a? Đây là tại sao a? Chúng ta theo lâu như vậy, cũng đã đến trường quay, thế nào câu nói đầu tiên lại bị người đuổi đi như vậy? Chúng ta có gì không đúng, sao một cơ hội cũng không cho chúng ta?” Vũ ca kéo bứt tóc, Đông Phương Nhiều ngồi yên, cũng không nói gì, trên thực tế vấn đề chính là như vậy, người xinh đẹp tùy ý cũng có thể gặp được, kém một người cũng không ít, thêm một người cũng chẳng nhiều, nếu mình không có danh tiếng luôn luôn có thể bị người ta tùy tiện vứt bỏ hoặc thay thế.

Vũ ca cũng không phải là người lưu tâm một vấn đề gì quá, nhưng hần thật sự không biết nguyên nhân ở chỗ nào, hần cũng không phải lo lắng cho bản thân, hần chẳng qua là lo cho Hách Giai Giai.

Hần biết rõ Hách Giai Giai coi trọng chương trình này, chương trình này là do nhãn hiệu nước giải khát nổi tiếng leier đầu tư, quay xong sẽ phát trên TV, internet, còn được phát trên bảng trình diễn ngoài trời, mặc dù nội dung hơi mát mẻ, nhưng tuyệt đối là một cơ hội rất tốt, có người thấy thích, phát hiện sẽ có thêm nhiều cơ hội.

Dọc theo đường đi cũng không thấy cô nói một câu, hần sợ Giai Giai bị đá kích chưa gượng dậy nổi.

Đông Phương Nhiều nào biết Vũ ca suy nghĩ như vậy, tiếp tục trầm mặc, cho đến lúc Vũ ca dường như tỉnh táo lại, mới lên tiếng: “Vũ ca, chúng ta lần

sau tiếp tục cố gắng, anh dừng như vậy, còn nhiều cơ hội.”

Nhẹ nhàng nhu nhu một câu nói làm cho Vũ ca hết sức kinh ngạc, nhìn Đông Phương Nhiều không thấy có gợn sóng nào trên mặt, dẫn dắt hơn một năm nhưng không mất nhiều cố gắng tiểu nha đầu cuối cùng cũng trưởng thành, thật là an ủi hết sức, đầu óc trống rỗng liền bị ý này lấp đầy.

“Ừ, chúng ta nhất định sẽ thành công.” Vũ ca nói, dưới chân khởi động chân ga, lái xe.

Lời tuy nói vậy, nhưng hai người kẻ tiếp còn rảnh rỗi một khoảng thời gian, biết được Hách Giai Giai không phải người có danh tiếng, lúc này, Đông Phương Nhiều tùy ý ra cửa đi lại, thường thường ngồi xe buýt từ đầu trạm đến cuối trạm, đôi chuyển, từ trạm cuối đến trạm đầu. Không chỗ nào là không đi qua.

Chẳng qua là phương thức sống cùng trình độ phát triển của thế giới này không có gì bất đồng, cùng thế giới cô đã sống giống như hai không gian song song cùng tồn tại, bên trong xu thế cố định là một dạng nhưng những điều phát sinh, phát triển, con người lại không giống.

Mọi người ở đây cũng gọi nơi này là Địa Cầu

Lãnh thổ này cũng thuộc về nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Có Mĩ, Đức, Anh, châu Âu, châu Á, Đông Nam Á ...vân vân, xa lạ và quen thuộc, đợi chờ hết đông hết tây, Đông Phương Nhiều đóng cửa mấy ngày không ra. điện thoại Hách Giai Giai Đông Phương Nhiều vẫn không tìm thấy, Vũ ca gọi điện thoại nhiều lần cũng không thông, đành mua một cái điện thoại khác cho Đông Phương Nhiều, mỗi ngày gọi một cuộc, chỉ sợ Đông Phương Nhiều rảnh rỗi sinh nông nổi làm chuyện bậy bạ.

Chuyện Hách Giai Giai dùng thân thể đôi lấy vai chính của một kịch truyền hình, cuối cùng cũng không đã động gì đến nữa.

Đông Phương Nhiều cũng không phải người sử dụng thủ đoạn như vậy, trà trộn trong giới diễn xuất vài chục năm, cố gắng không ai so sánh được, nghiêm túc cũng hơn người, nhắc đến Đông Phương Nhiều chưa từng có một người không gợn ngón cái lên khen ngợi. Kiên nghị, quả cảm, thành thực, ưu nhã, không vì nổi danh mà lười biếng, không mắc bệnh ngôi sao, là một người phụ nữ nhiệt tình đối với công ích xã hội. Trong giới giải trí, có thể làm được như vậy có quá ít người. Huống chi Đông Phương Nhiều còn được đại quần chúng nhân dân bầu chọn là mỹ nữ đương đại được yêu thích nhất.

Đột nhiên, Đông Phương Nhiều nghe được đầu điện thoại kia Vũ ca hưng phấn kích động đến lời nói cũng không mạch lạc, cúp điện thoại, Đông Phương Nhiều căn bản nghe không hiểu tất cả những gì Vũ ca nói, chỉ có một chuyện nghe rõ là chiều nay có một buổi thử vai rất quan trọng, chuẩn bị cho tốt.

Vì vậy Đông Phương Nhiều nấu một bữa tốt, ăn xong rửa mặt đánh răng leo lên giường ngủ sớm.

Chuẩn bị cái gì, kịch bản không có, đầu mối không có, thật là làm người ta khó hiểu, vậy thì cứ dưỡng tinh thần, ngủ ngon một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ngày thứ hai, Đông Phương Nhiều bị Vũ ca chở đi về phía nam.

Trong vòng vài ngày, Đông Phương Nhiều đã có thể phân rõ Đông Nam Tây Bắc của thành phố này, đối với việc này cô cảm thấy phi thường hài lòng.

“Giai Giai, lần này là đạo diễn chủ động liên lạc đấy, cơ hội vô cùng lớn.” Vũ ca biết nói những lời này vô dụng, nhưng cơ hội trước mặt, ít nhất cũng phải nói vài lời khích lệ: “Mặc dù anh cũng không biết tại sao họ lại liên lạc với chúng ta, chắc là trước kia em quay mấy cái quảng cáo được họ tình cờ phát hiện, thấy thích hợp với nhân vật họ cần, không cần phải sợ, nhất định phải cố gắng lên.”

Đông Phương Nhiều vừa lên xe, Vũ ca miệng liền động không ngừng, trải qua một ngày lẳng đọng, Vũ ca so với hôm qua bình tĩnh hơn nhiều.

“Giai Giai, đạo diễn Ngô Minh Hạo em có từng nghe nói chưa, anh ta không quay nhiều phim lắm, em mới vào giới giải trí một năm, chưa nghe qua cũng bình thường. Anh kể vài tên phim nổi tiếng, em nhất định sẽ biết. Bộ phim làm mưa làm gió năm ngoái là 《lam tâm》, năm trước là 《nếu như yêu》, trước nữa là 《phụ nữ》《cuối đời phong chúc》 đều do anh ta làm đạo diễn. Người này chưa tới ba mươi tuổi nhưng thực lực cực kỳ khủng bố, nếu được anh ta nhìn trúng một lần tên tuổi có thể lên như điều gặp gió.”

Vũ ca vừa kích động vừa nói “Cơ hội này tới quá đột ngột giống như đang nằm mơ a!”

Hết lần này tới lần khác nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đông Phương Nhiều, Vũ ca miệng không ngừng lại nói, “Giai Giai, Ngô Minh Hạo mặc dù quay phim không nhiều, nhưng người thành danh trong tay anh ta đến bây giờ không ít, hiện tại nhất ca đại tỷ trong giới giải trí này, có mấy người chính là được anh

ta phát hiện đề bạt, bao nhiêu người muốn gặp anh ta cũng không thấy được, người này cổ quái cực đoan, bao nhiêu người tài trợ cầm tiền xin anh ta quay phim anh ta cũng không chịu, truyền thông chưa từng công bố bất kỳ hình ảnh có liên quan của anh ta, nói thật, anh bây giờ không biết tổ sản xuất tại sao tìm tới bọn mình, nên Vũ ca muốn em biết, nhất định phải cố gắng tranh thủ, nếu thất bại cũng không cần tức giận, lần sau tiếp tục cố gắng.”

Nói xong lời cuối cùng, Vũ ca rốt cục lý trí chiến thắng kích động, nói một câu đúng trọng tâm. Cơ hội như vậy, có thể gặp nhưng không thể cầu, lấy danh tiếng cùng thực lực Hách Giai Giai, chưa đủ khả năng bắt được nhân vật nào, chỉ sợ là một vai diễn nhỏ cũng không dễ dàng. Ngô Minh Hạo tự chọn diễn viên, chắc chắn giới truyền thông không ít người làm phim vào trường quay quan sát, chỉ hy vọng Hách Giai Giai có cơ hội lộ mặt, may mắn có thể được những studio khác nhìn trúng, về phần Ngô Minh Hạo tự tay nhắm trúng, bây giờ không dám cầu xa.

Đồng Phương Nhiều cũng gật đầu một cái, bày tỏ đã hiểu.

Giới giải trí không giống những nơi khác, dựa hết vào thực lực là không được, quan hệ, giao thiệp, danh tiếng, vân vân đủ loại nhân tố, cô trước mắt cái gì cũng không có, bây giờ phân thắng không lớn, suy nghĩ của Vũ ca cũng chính là suy nghĩ của cô. Đồng Phương Nhiều dĩ nhiên tự tin vào thực lực của mình, có thể liên tục đạt ba giải ảnh hậu, người không có thực lực làm sao có được. Nhưng nếu chỉ có thực lực thì quá bèo, trong quá trình chọn diễn viên, thực lực bất quá chiếm tỉ lệ phần trăm nhỏ nhất, không phải là không thể thay thế.

Nhưng có thực lực tỏa sáng, người có tuệ nhãn biết nhìn người không phải không có, chỉ cần cho cô một vũ đài, để cho cô biểu hiện đủ cường đại, Đồng Phương Nhiều sẽ không lo lắng không có ai tìm đến cô.

Vũ ca thấy vẻ mặt Đồng Phương Nhiều bình thản, phảng phất nắm giữ tất cả, trong lòng không lo lắng nữa, giống như ăn một viên tiên đơn định tâm hoàn, không nói thêm lời. Sau khi trải qua sự kiện kia, Giai Giai thật thành thực. Vũ ca thăm thán một hồi.

Giới giải trí nơi nào chẳng có cá đen sẫm trắng trắng, sạch sẽ đi vào, đánh cá biến đen đi ra. Giai Giai nếu lựa chọn con đường này, bất kể khúc chiết hay bình thản, cũng là do mình chọn. Thứ Vũ ca có thể làm, cũng chỉ là tận lực ở trước mặt cô thay cô dọn bớt một vài chướng ngại vật trên đường mà thôi. Đường nên đi như thế nào, phải do chính cô tự bước.

Xe ngừng ở giao khu thành nam, có một tòa nhà đứng sừng ở đó, Vũ ca lái xe vào bãi đậu, lần này hẳn không để Đồng Phương Nhiều một mình đi vào, chuyện xảy ra lần trước hẳn vẫn còn sợ hãi.

“Giai Giai, đi theo anh.” Thật ra thì người quản lý giống như chức năng đa phương tiện cường đại, bảo mẫu di động, kiêm nhớ đường, cầm vật, nhắc nhở, an bài... vân vân, Đồng Phương Nhiều nhớ đến Lâm ca một ít tí ti việc cũng không qua loa tí mĩ, bất kể chuyện gì phát sinh từ trước đến giờ đều do anh lo. Cho nên Vũ ca như thế, Đồng Phương Nhiều cũng cảm giác tự nhiên, đi theo phía sau hướng đến thang máy.

Vào hiện trường chọn diễn viên mới phát hiện không giống trong tưởng tượng.

Đồng người thì đông, nhưng phần lớn đều có tư chất, không có một chút dấu hiệu rối ren. Điều này cùng kinh nghiệm của Đồng Phương Nhiều có phần khác biệt, theo lý mà nói, thời điểm chọn diễn viên ngay cả lối đi nhỏ cũng đứng đầy người, huyền não không chịu nổi.

Trừ phi... ..

“Giai Giai em xem, người kia là Lý Như Cửu, a, còn có, Thi Lam Lam, thậm chí ngay cả Nghi Hạo Đông, ôi trời ơi... ..” Hiển nhiên, Vũ ca bị trận chiến trước mắt dọa sợ.

Đồng Phương Nhiều mặc dù không biết mấy người kia, nhưng từ giọng nói Vũ ca cũng nghe ra không ít tên tuổi, cũng có chút kinh ngạc.

“Mấy nhân vật này có tiền cũng không nhất định mời được, em nhìn Lý Như Cửu kia nhớ đi, năm ngoái đoạt cúp ảnh hậu, Thi Lam Lam được công nhận nữ phụ xuất sắc nhất, chưa bao giờ đóng vai chính, nhưng danh tiếng cực lớn, chưa nói đến Nghi Hạo Đông đoạt hai giải ảnh đế liên tục a... ..” Nói tới chỗ này, cặp mắt Vũ ca phát sáng, nếu như, nếu như nói Hách Giai Giai có thể cùng những người này quay phim, đừng nói là vai phụ, làm nha hoàn bụng trà rót nước không có một lời kịch cũng được a!

“Giai Giai, em nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này a, nhất định nha!” Vũ ca đã sớm chuẩn bị tâm lý thất bại nhưng đến nơi này toàn bộ tan tành, đầu chí (ý chí chiến đấu) hùng hực bùng lên trong cơ thể hần, mục tiêu Vũ ca không đặt ở vai diễn chính, hẳn đã đem Hách Giai Giai định vị ở người qua đường Giáp, người qua đường Ất, người qua đường Bính, cái này, không khó lắm đi... ..

Vũ ca nuốt xuống từng ngụm nước miếng, kỳ vọng nhìn Đồng Phương Nhiều.

“Em sẽ tận lực.” Đồng Phương Nhiều mặt không đổi sắc, chỉ nói bốn chữ với Vũ ca, Vũ ca vừa nghe, lại theo ánh mắt Đồng Phương Nhiều đảo chuyển vài vòng trong khu vực, sắc mặt không khỏi thay đổi vài lần, đội hình như vậy, ngay cả một người đi đường Giáp người qua đường Ất cũng muốn bị cướp a... .. Vũ ca nhìn phía trước những người bên phía kia Đại tỷ Nhị tỷ Tam tỷ, người phía bên này Đại ca Nhị ca Tam ca, ai hẳn cũng biết tên, cỡ nào như sấm bên tai a! Nhìn lại một chút Hách Giai Giai nhà mình, đi ra ngoài không có ai nhận ra cô là người nào, haizz, đơn giản chính là bên trong bày thiên nga bắt gặp một con vịt con xấu xí. Vũ ca nghĩ như vậy, tâm tình đại khởi đại lạc, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, sau cùng là sắc hữu bại, bộ dạng như chết.

Đồng Phương Nhiều nhìn thấy buồn cười, nhưng sợ tổn thương Vũ ca kia sống còn sót lại chút tự ái, cứng rắn nhìn, kim nén rất khổ cực.

Theo Đồng Phương Nhiều thấy không phải là không thể. Ngôi sao cũng ra sân, mọi người đều đến diễn thử để được chọn, còn nghiêm túc như vậy không có ai vắng mặt, đây là ý gì? Hoặc giả Vũ ca vẫn là mang theo Hách Giai Giai nhân vật nhỏ như vậy không biết, nhưng Đồng Phương Nhiều lại rất rõ ràng. Cái gì một lần thử, hai thử, ba thử ở chỗ này đều là mây trôi, chính là thí sinh đã được định, vai chính cuối cùng đã chọn xong rồi!

Hoặc là nói trong lòng đạo diễn đã định, hiện tại chỉ kém một bước xác định cuối cùng này thôi. Đông Phương Nhiêu mặc dù không hiểu Hách Giai Giai lấy công phu gì: thời gian, ngay cả danh tiếng cũng không có, làm sao xuất hiện ở đây, nhưng Đông Phương Nhiêu cũng hiểu, chỉ cần biểu hiện tốt, thuận lợi bất được một nhân vật không phải là không thể, ngược lại phần thắng rất lớn.

Hoặc giả đêm hôm đó không cho vai chính kịch truyền hình, Phương đại gia tâm tình tốt mà ban phước ở đây.

Đông Phương Nhiêu cười, vừa nghĩ như thế, liền thông suốt, lời kéo Vũ ca đi vào tìm một chỗ trống ngồi xuống, ngoan ngoãn chờ.

Cũng không chờ lâu, xem ra ekip rất xem trọng trời gian, bình thường loay hoay long trời lở đất cũng không thêm đề ý qua bao lâu, có khi chờ đợi còn không bằng ngủ, phần lớn chẳng đúng giờ, lúc tục đi ra đi vào một số người, trên khán đài một người bước lên, hình như là chủ trì, cầm micro trong tay.

“Cảm ơn các bạn đến tham dự buổi thử vai của bộ phim 《manh đồng》 do đạo diễn Ngô Minh Hạo đảm nhiệm, tin tưởng rất nhiều người đang ngồi ở đây cũng tương đối quen thuộc với đạo diễn Ngô Minh Hạo, đó là một người tương đối nghiêm túc a, đầu tiên cầu chúc các bạn có thể nhận được vai diễn mà mình yêu thích, không nói nhảm nữa, phim điện ảnh 《manh đồng》 lần thứ nhất chọn vai hiện tại bắt đầu ——”

Tiếp theo đó là hoa rơi cùng tiếng vỗ tay âm ỉ truyền đến, người chủ trì đổi người, Đông Phương Nhiêu còn chưa biết ai là ai, thực tế trên thế giới này trừ Vũ ca, những người khác Đông Phương Nhiêu đều xa lạ, thậm chí ngay cả Phương đại gia gì đó, Đông Phương Nhiêu chỉ cảm nhận qua nhiệt độ cùng sự thô bạo của hắn, về phần hình dạng thế nào, thật xin lỗi, Đông Phương Nhiêu thật không biết. Trên đài người chủ trì giới thiệu đơn giản một chút nội dung khảo hạch, tóm lại chính là thi trường thi. Tin tưởng những người khác sẽ không giống Đông Phương Nhiêu, ngay cả kịch bản cũng không có nhìn liền tới nơi này, bất quá cũng không sao cả, nội dung khảo hạch cũng không ai biết, hơn nữa vì không để cho kịch bản bị tiết lộ, nội dung khảo hạch cũng không liên quan đến kịch bản, một người bắt đầu biểu diễn thì người khác đến phía bên phải sân khấu rút thăm đề thi. Thời gian biểu diễn của mỗi người là năm phút, nói cách khác, thời gian chuẩn bị chỉ có năm phút.

Trong lúc người chủ trì nói chuyện, Đông Phương Nhiêu thấy có người được nhân viên dẫn đi rút thăm, mà người rút thăm chính là người từng đoạt giải ảnh hậu, Lý Như Cửu.

Điều này cũng không có gì đáng nói, những ngôi sao này bình thường cũng bề bộn công việc, rút ra thời gian tới thử vai đã là không dễ, nói không chừng mười mấy phút sau còn có lịch trình kế tiếp đang chờ, nếu đã tới, đem những ngôi sao bận rộn này ưu tiên xếp trước cũng không có người nào lên tiếng phản đối.

Đông Phương Nhiêu lại đem ánh mắt hướng chỗ giám khảo, vị trí chính giữa vẫn trống không, chẳng lẽ, người tâm phúc của Ngô Minh Hạo không tới?

Đông Phương Nhiêu trong lòng mặc dù nghi ngờ, trên mặt vẫn không biểu hiện ra, chuyên chuyên tâm tâm nghe người chủ trì trên đài nói chuyện, đối với biểu diễn của Lý Như Cửu ôm một chút mong đợi.

“Giai Giai, Giai Giai!” Vũ ca lúc này lại ngồi bên cạnh Đông Phương Nhiêu, dặt tay áo Đông Phương Nhiêu kêu cô, “Em xem, cái người đuổi chúng ta ra khỏi studio mấy ngày trước kia!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Người kia trực tiếp đi vào vị trí giám khảo được chú ý nhất, bảng hiệu đặt trên bàn viết ba chữ —— Ngô Minh Hạo, chính là vị trí trung tâm mà Đông Phương Nhiêu đề ý lúc trước.

Thật là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài.

“Không nghĩ tới sẽ là anh ta! Sao có thể... ..” Có thể thấy được, Vũ ca lại bị đá kích, lần trước người này không chút lưu tình đem hai người đuổi ra studio, mặc hắn cầu xin thế nào cũng không được, hiện tại vừa nhìn thấy người này hắn liền khản trương, bây giờ không nghĩ tới anh ta lại là Ngô Minh Hạo, nếu như lúc trước còn có một tí hi vọng thì giờ đã hoàn toàn bị dập tắt, người này, làm sao có thể cho Hách Giai Giai thông qua? Hoàn toàn không có khả năng... Người nào không đắc tội, hết lần này tới lần khác đắc tội anh ta!

Nói đi thì nói lại, ngày đó phim trường quay hình Giai Giai rõ ràng là cách rất xa, Ngô Minh Hạo tại sao xuất hiện ở đó, thật là kỳ quái. Thế nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến vấn đề này. Giới giải trí vốn phức tạp, coi như hôm nay hợp đồng đã ký, ngày mai vẫn có thể bị đổi vai, phim đã khai máy, diễn không được tốt chỉ cần đạo diễn nói một câu, cũng phải đi. Nhược nhục cường thực (kẻ mạnh chèn ép kẻ yếu), trong đây thể hiện vô cùng tinh tế. Nghĩ vậy, việc đổi đạo diễn cũng không phải là không thể.

Bắt đầu quay chương trình mới biết, đạo diễn Ngô Minh Hạo chỉ đạo chương trình, làm sao lại bỏ qua tin tức này? Rõ ràng vé vào cửa cũng đã lấy được, tiến vào lại bị BOSS lớn nhất đuổi ra, giống như miếng thịt béo bỏ đến miệng lại bị người ta cứng rắn lấy ra, có phải không muốn cho người ta

sống không?

“Giai Giai. . . .” Vũ ca nghĩ tới, đem tầm mắt hướng Đông Phương Nhiều, “Lần này khẳng định không được chọn rồi, chúng ta lần sau. . . .” Nói ra làm cho lòng người chưa xót, cơ hội tốt còn không bắt được. Giống như là thấy trời sập, đập trúng người khác làm cho người ta nhức nhối. (cái này tg nói tục mình chỉnh lại a =.)

“Hey, nhìn lên sân khấu. . . .” Đông Phương Nhiều ngược lại không nghĩ nhiều như Vũ ca, vốn ý nghĩ của hai người bọn họ có khác biệt, Đông Phương Nhiều mục đích ban đầu không đặt ở « mạnh đồng », không vớt được vai diễn tốt nhất cũng chẳng sao, cô chỉ muốn cho nhiều người thấy cô diễn, đặc biệt là người làm phim hoặc là đạo diễn chân chính luôn nói đến thực lực. Cô có thực lực, cũng có tự tin, có thể làm cho chính bọn họ tìm tới cửa.

Bất kể nhân vật lớn nhỏ, có cơ hội là có thể lên cao.

Trên đài Lý Như Cửu đã bắt đầu biểu diễn, những người khác cũng đã đi lên rút thăm đề mục, cơ bản thì Lý Như Cửu biểu diễn rất đến nơi đến chốn, rất tinh xảo, tinh xảo đến nỗi một ngón tay cũng đặt ở vị trí nên để, không có sai lệch, không có bất kỳ một sai lầm nào. Lý Như Cửu rút được một nhân vật mâu thuẫn, cô cảm hận cái thế giới này, nhưng vì đủ loại nguyên nhân không có cách nào dứt bỏ, năm phút, Lý Như Cửu phần diễn đoạn sắp sửa tự sát, trải qua một loạt mâu thuẫn nội tâm và tác động bên ngoài, cuối cùng lựa chọn để xuống hết thảy, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới tốt đẹp.

Lý Như Cửu biểu diễn đối với toàn trường mà nói là một khởi đầu cực cao, đặc biệt có được vinh hạnh ảnh hậu, không phải nhân vật bình hoa di động ngu ngốc. Biểu diễn tinh xảo như vậy, đặt vào mắt Đông Phương Nhiều cũng còn điều thiếu sót, chính là quá mức tinh xảo, theo đuổi chủ nghĩa quá hoàn mỹ, cho nên mất đi linh hồn, ít đi khả năng làm cho người xem động tâm. Nếu như là mình, nhất định có thể làm tốt hơn.

Đông Phương Nhiều định vị trong lòng, đối với phía sau biểu diễn cũng có một chút khái niệm nhận thức, đưa mắt lần nữa nhìn về phía sân khấu. Quả nhiên người có chút danh tiếng, thực lực phi phạm, diễn xong, tiếng vỗ tay như sấm.

Nơi này người đáng để nói nhất là Thi Lam Lam, từ miệng Vũ ca luôn là người diễn vai nữ hai (nữ phụ), cô biểu diễn xong, làm cho tâm Đông Phương Nhiều rung chuyển, diễn rung động hơn cả ảnh hậu Lý Như Cửu, diễn xuất sinh động có hồn, vai diễn là một nhân vật người mẹ số khổ, vô tình lạc mất hài tử trên đường, cuộc sống mỗi ngày mỗi đêm đều trong tư niệm tìm kiếm hài tử, Thi Lam Lam mới 27 tuổi, tuổi chiều ngang lớn vô cùng, 5 phút đi xuống, hiện trường không ít người lệ rơi đầy mặt, sau khi kết thúc hơn mười giây mới tuôn ra tiếng vỗ tay cực kỳ nhiệt liệt. Biểu diễn chân chính xâm nhập cả linh hồn có thể để cho người thực quên hết tất cả, kéo cảm xúc người xem toàn trường.

Để tay lên ngực tự hỏi, Đông Phương Nhiều cũng không nhất định có thể làm được điểm này, điều này làm cho Đông Phương Nhiều thanh tỉnh lại, tâm bắt đầu căng thẳng, không thể nói trẻ, không thể tự mãn, có ý thư giãn sẽ không hề tiến bộ, có ý tự mãn cuối cùng sẽ thất bại. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, chỉ có không ngừng vượt trội vào mình mới có thể làm tốt hơn, mới có thể không ngừng đi về phía trước.

Đông Phương Nhiều là chân chính nhiệt tình yêu thích diễn nghệ, không phải đùa giỡn, cũng không phải vì danh tiếng, cho nên trong quan niệm của cô, nhất định phải làm tốt hơn, tốt hơn, so với tốt hơn còn tốt hơn.

Một người năm phút, đại khái khoảng ba tiếng đồng hồ, trên căn bản người tới tham gia đã biểu diễn xong, lác đác không còn mấy người, những ngôi sao xếp phía trước, rất nhiều người biểu diễn xong lưu lại nhìn một chút, không bao lâu cũng đứng dậy rời đi. Phía sau bắt đầu lục đục có vài người Vũ ca không biết tên xuất hiện, có thể thấy được người không có danh tiếng như cô tới thử vai không nhiều lắm, nhưng đủ làm cho người ta yên tâm. Đặc biệt là Vũ ca.

Hoặc giả giống như nhân vật nhỏ như bọn họ, đạo diễn Ngô Minh Hạo hay quên chuyện, xoay người liền quên mất. Vũ ca hết sức aQ nghĩ tới.

Rốt cục cũng đến lượt Đông Phương Nhiều.

Đông Phương Nhiều nhìn người trên studio hướng dẫn rút thăm bảo nhân viên hướng mình đi tới, thở ra một hơi, đứng dậy chuẩn bị. Nhưng người kia không cho Đông Phương Nhiều cơ hội này, hần trực tiếp đưa một tờ giấy, “Hách Giai Giai tiểu thư, đây là nội dung khảo hạch cô sắp biểu diễn, xin nghiêm túc chuẩn bị, chúc cô thành công.”

Nhân viên kia quay đi, Đông Phương Nhiều mở tờ giấy được gấp ngăn nắp ra, phía trên viết hai chữ to —— mạnh đồng.

Này thật là một đề thi có độ khó cao, trừ hai chữ, những thứ khác cái gì cũng không có.

Đông Phương Nhiều rất kinh ngạc đề mục của mình sẽ là như vậy, Vũ ca tò mò, Đông Phương Nhiều đem trang giấy đưa tới cho Vũ ca nhìn, Vũ ca nhích mông.

“Đùa à!” Vũ ca giảm thấp thanh âm giận dữ kêu lên, ánh mắt phần hận đủ để đem lưng giám khảo bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Không ai có đề mục như vậy, chuyện này Đông Phương Nhiều cũng là lần đầu tiên trong đời gặp phải. Nhưng là đình nghi tẩu hiểm, có bỏ ra mới có thu hoạch, nói không chừng người kia cho mình cơ hội, mặc dù không biết tại sao có thể có ý nghĩ như vậy, nhưng bắt được tờ giấy này, Đông Phương Nhiều chỉ có thể nghĩ như vậy. Hoặc giả, bắt được cơ hội lần này, ngoài vai diễn có thể cô còn nhận được việc ngoài ý muốn.

Chỉ vì nhiều người như vậy, chỉ có cô rút được tờ giấy mạnh đồng, hơn nữa còn là do nhân viên tự tay đưa đến.

Bất kể như thế nào, cô không thể nhục chí, chỉ có thể cố gắng, đem hết thảy làm được tốt nhất.

“Phía dưới, xin Hách Giai Giai tiểu thư lên đài biểu diễn, đề mục biểu diễn —— mạnh đồng!”

Hiển nhiên người chủ trì cũng rất kích động. Đông Phương Nhiêu còn chưa đi lên, đề mục sắp biểu diễn cũng đã bị thông báo ra ngoài.

Đông Phương Nhiêu cầm tờ giấy đứng lên. Tất cả tiêu điểm cũng tập trung trên người cô, truyền thông loang loáng đèn nhanh chóng mò mẫm theo ánh mắt mọi người, tiếng máy ảnh “Rắc rắc” “Rắc rắc” bên tai không dứt. Mạnh đồng! Đề mục lại là mạnh đồng a! người truyền thông khừu giác đặc biệt bén nhạy, làm sao không thể đoán ra hai chữ này đại biểu hàm nghĩa đặc thù.

Mặc dù không biết tại sao đề mục này xuất hiện trên người văn sở vị văn, nhưng riêng điểm này cũng đủ để cho truyền thông điên cuồng. Những người thử vai đã diễn xong vẫn ngồi trong này cũng không nhận được rồi rít quay đầu, coi trộm một chút người bắt được đề mục đặc thù có bộ dáng nào.

Biểu diễn, bắt đầu từ nơi này đi.

Đông Phương Nhiêu thắm hít một hơi, nhắm mắt, mở mắt, trông mắt nhìn thẳng phía trước, không có tiêu cự, cặp mắt tan rã vô thần, phảng phất chân chính một manh người.(người mù)

Trong tay nắm thật chặt tờ giấy, giống như đồ vật này quan trọng hơn cả sinh mệnh, đem nó đặt ở trước ngực, đưa ra cái tay còn lại, năm ngón tay khẽ nhếch, từng điểm từng điểm khẽ đụng tìm tòi, cước bộ từng bước từng bước hướng lối đi phía ngoài.

Người đầu tiên đi qua, chính là Vũ ca.

Vũ ca bị cử động của Đông Phương Nhiêu làm cho hết sức kinh ngạc, ý niệm chuyển một cái, cũng lập tức hiểu Đông Phương Nhiêu đang làm gì, vừa muốn đưa tay ra đỡ, dưới chân Đông Phương Nhiêu khụy một cái, té trên lưng ghế ngồi hàng trước, đầu đập tại góc nhọn của ghế, “Phanh” một âm thanh vang lên, thời điểm trong hiện trường tiếng nói chuyển vang lên không ngừng lại không lần át được thanh âm va chạm vang dội ở kia. Hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh. Trình diễn ở đây, rõ ràng chính là một người đi chân chính!

Thì ra là tổ đạo diễn tìm một người đi tới diễn vai chính《mạnh đồng》trong phim. Cũng một Ngô Minh Hạo có thể nghĩ ra, một tân nhân, một người đi, trong lúc này có bao nhiêu khó khăn dồn dập, dùng ngón tay cũng nghĩ ra, Ngô Minh Hạo, quả nhiên lớn mật!

Toàn trường yên tĩnh.

Chưa hết, Đông Phương Nhiêu vốn trên mặt vẻ hèn nhát lại gần đây hốt hoảng, không để ý tới vết thương trên đầu, không để ý tới thân thể phải đứng thẳng, không ngừng khom người, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.. ... Tôi không phải cố ý, thật xin lỗi.. ...”

Phương hướng khom lưng là một bên khác, nơi đó không có ai cả, Vũ ca ở trên trái phía cô. Người xem lòng chua xót.

Vũ ca nếu như không phải biết cô một năm, hết sức hiểu cô không có bệnh, không có đau, thân thể cường tráng, cơ hồ cũng muốn bị lừa, mặc dù như vậy, nhìn Đông Phương Nhiêu như thế cũng không nhận được thương tiếc. Một mình đánh liều ở giới giải trí, một đường đi tới, chịu không ít khổ, đây là cỡ nào khổ cực, hốc mắt không khỏi phỉếm hồng.

“Giai Giai.. ...” Vũ ca vừa muốn đưa tay ra đỡ, người bên cạnh lại xuất thủ nhanh hơn: “Tiểu thư, cô không sao chứ, có đau hay không?”

Đó là một phụ nữ tuổi chừng năm mươi, Vũ ca nhận ra được, trong vài bộ phim có thể thấy cô, Hàn Phân Lão sư, cấp nhân vật diễn vai mẹ rất có tay nghề.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.. ...” Được người khác đỡ dậy, Đông Phương Nhiêu như cũ miệng không ngừng xin lỗi, biểu hiện trước mặt mọi người chính là một cô gái mù, bởi vì tự mình té ngã, trán đã bầm tím, lại không ngừng đối với người không tồn tại cúi đầu, nói xin lỗi.

“Không có gì.. ...” Mãi cho đến hàng trước có một thanh âm nhẹ nhàng truyền tới, Vũ ca nhìn đến, đó là Thi Lam Lam! Cô ta còn chưa đi, không biết lúc nào thì ngồi trước mặt mình!

Thật lâu không có người đáp lại, hốc mắt Đông Phương Nhiêu hiện lệ, rốt cục nghe một câu nói, đầu chuyển một cái, hướng thanh âm cúi chào hai cái, “Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi.” Nước mắt rớt xuống, cũng không kịp lau đi, còn phải vội vàng lên đài, nắm tờ giấy trong tay thật chặt, gập ghềnh đi về phía trước.

Trong lúc này rất nhiều người cũng muốn đi ra đỡ, đưa tay ra rồi lại tự động để xuống, đây là một cô gái kiên cường, cô dùng phương thức của mình tự giải quyết khó khăn, trợ giúp của bọn họ ở đây đối với cô gái gập ghềnh đi về phía trước có vẻ như không có ý nghĩa. Nhưng khi nhìn đến thân thể gầy yếu kia, không khỏi cảm thấy từng đợt chua xót ở mũi, một cô gái xinh đẹp cỡ nào, đáng tiếc là đôi mắt không thể nhìn thấy.

Cô lấy tay dùng chân thử thăm dò đường dưới chân, thời điểm sắp đụng chướng ngại hoặc va chạm người khác có thể bị ngã đập đầu cô sẽ dùng tay chân của mình cảm nhận được cũng mau tránh đi, số lần cũng không nhiều, có thể thấy cô gái đã có thói quen sống trong bóng tối cũng tìm được biện pháp giải quyết hữu hiệu, mặc dù bình thường, nhưng tiếng kinh hô không ngừng, tiếng khích lệ cũng có, ngay cả truyền thông đến lúc cô sắp đi lên đài mới nhớ lại muốn chụp hình. Rồi lại sợ thanh âm máy ảnh chợt tới hù dọa cô, làm cô ngã nhào.

Trong tay của cô vẫn nắm thật chắc, không ai biết đó là cái gì. Nhưng tất cả mọi người đều biết, vật kia đối với cô vô cùng quan trọng.

Cho dù té ngã, cô vẫn nắm chặt tay chưa từng buông ra, đặt trước ngực không có để xuống.

Rốt cục cũng đi tới trước đài sân khấu.

Người chủ trì đã sớm đứng ở dưới chò, dẫn dắt Đông Phương Nhiều bước lên bậc thang đi đến giữa sân khấu.

Đông Phương Nhiều rung rung đem cái tay nắm chắc vuron ra, mở ra. Cái tay kia vẫn còn đang run rẩy, cô là cỡ nào sợ, nhưng vì có điều kỳ vọng mà lấy hết dũng khí chiến thắng nó.

“Đây là đề mục của tôi. . . .” Đông Phương Nhiều thanh âm êm ái thông qua micro truyền khắp mọi góc rách trong hiện trường, rất nhiều người nói, đây là câu nói cảm động nhất bọn họ nghe được hôm nay. Rất nhiều người nước mắt cũng đã rớt xuống, cô gái này cũng không có làm gì, cô thậm chí còn chưa bắt đầu biểu diễn, nhưng chính là không có biểu diễn cho nên mới chân thật, cũng chỉ có chân thật mới đã động lòng người.

Người chủ trì nhận lấy tờ giấy trên tay Đông Phương Nhiều, còn chưa nói, chỉ thấy Đông Phương Nhiều cúi người 90 độ hướng mọi người bái một cái.

“Tôi đã diễn xong.” Nói. Không nhiều không ít, từ lúc đứng lên đi lên sân khấu, vừa đứng năm phút.

Tĩnh.

Tĩnh đến hô hấp cũng có vẻ ồn ào.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Cái gì diễn xong?

Cô diễn cái gì? Cô gái mù này, mới đưa đề mục của cô nộp lên, làm sao lại kết thúc rồi? !

Không có bất kỳ người nào phát ra âm thanh.

Mãi cho đến, tiếng vỗ tay nặng nề phát lên, đến từ người Thi Lam Lam, người vừa cùng Đông Phương Nhiều chỉ nói qua bốn chữ.

Tiếp theo là Ngô Minh Hạo, Vũ ca, người đưa tay đi đỡ Đông Phương Nhiều Hàn Phân Lão sư, người bình phẩm, người xem, nhân viên, các ký giả, còn có người chủ trì trên đài, ngay cả người hai lần đoạt giải ảnh đế Nghi Hạo Đông. . . .

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang vọng bên trong phòng khách, bàn tay tê dại cũng không nguyên ý dừng lại, một người đứng lên, hai người đứng lên, ba người, bốn người, người toàn trường! Có người lệ nóng quanh tròng, không vì cái gì khác, có thể nói chỉ vì thần tích biểu diễn kỹ càng, có lẽ cả đời này, cũng chỉ có thể hưởng thụ một lần duy nhất, hiện trường rung động khó gặp.

Cô gái này, không có đôi mắt, cô lại là người kiên kiên khang khang bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đông Phương Nhiều hợp tình hợp lý ngoài dự tính được giao vai chính manh hài trong phim điện ảnh 《manh đồng》

Thời điểm Vũ ca nhận được điện thoại của tổ kịch muốn ký hợp đồng mừng phát diên lên, thế nào cũng không nghĩ đến Hách Giai Giai có vận khí tốt như vậy, được tự tay Ngô Minh Hạo chọn trúng, hơn nữa còn là vai chính, vai chính a!

Cùng người qua đường Giáp, người qua đường Ất, người qua đường Bính Đinh mà Vũ ca muốn không cùng một cấp bậc, không sống cùng thế giới.

Bởi vì kích thích cực đại, gần đây Vũ ca ba năm lần thỉnh thoảng mắt hồn cười khúc khích, Đông Phương Nhiều thấy hẳn đều muốn đi đường vòng, làm bộ không biết, bởi vì nhìn quá ngu.

Đông Phương Nhiều cũng ngoài ý muốn bị chọn diễn nhân vật tên Tiểu Hồng trong 《manh đồng》, nhân vật đỉnh ánh quang của Ngô Minh Hạo, có chiều bài sống là anh ta, trong phim của anh ấy dù một nhân vật nhỏ nhỏ lấy đi cũng bị mọi người tranh cãi bàn tán một phen, chứ đừng nói chỉ là một Hách Giai Giai vô danh tiểu bối tự nhiên nhảy một cái thành chủ diễn dưới tay anh ta, tại sao không để giới truyền thông đào bới khai thác, làm đám người bên ngoài không rõ chân tướng hiểu kỳ.

Ngày đó buổi thử vai cũng không thuộc hình thức công khai, mặc dù có ký giả, nhưng chụp hình, ghi chép cũng thuộc loại tài liệu nội bộ, không truyền lưu bên ngoài, Đông Phương Nhiều ngày đó ngoài dự đoán của mọi người biểu diễn tinh xảo chinh phục toàn hiện trường, nhưng những thứ này người không bước vào hiện trường thử vai sẽ không biết, ngay cả những tiền bối tham gia thử vai xong rồi đi, nhắc tới Hách Giai Giai cũng không rõ, không biết Hách Giai Giai là ai? Rồi rít hỏi hận không nên lại, rõ ràng có cơ hội, nhưng cũng cùng người ngoài một dạng, thành quần chúng không rõ chân

tướng.

Nhưng mọi người đều là người bận rộn, thời điểm nói tới chuyện này thoáng kinh ngạc rồi thôi, giới giải trí loại nhân vật không có tiếng tăm gì đột phá trùng vây cũng quá nhiều, điểm sáng duy nhất ngay tại Ngô Minh Hạo, Ngô Minh Hạo mị lực tuy lớn, nhưng không chống cự nổi một đạo lại một đạo mới trúc tường cao bên trong giới giải trí. Tin tức rất nhanh bị chuyện khác thay thế được, tên Hách Giai Giai để lại một ấn ký mờ hồ trong đầu mọi người, rất nhanh bị quên lãng.

Sau sự kiện này Đông Phương Nhiều không thể nghĩ ngờ gì là người được lợi, quần chúng vây xem sẽ rất mau quên lãng, nhưng những người sống thành tinh có cặp mắt đỏ sẽ không quên, người xem qua Đông Phương Nhiều biểu diễn càng khó quên!

Điện ảnh còn chưa khai mạc, công việc Đông Phương Nhiều đã bắt đầu lu bù lên, quả nhiên như Đông Phương Nhiều đoán, chỉ cần cho cô một vũ đài để cô diễn võ, không sợ không có ai tìm đến.

Quảng cáo, điện ảnh, kịch truyền hình cái gì cũng có. Những đạo diễn, nhà tài trợ không có xem qua Đông Phương Nhiều biểu diễn, nhưng có chiều bài sống Ngô Minh Hạo, Hách Giai Giai này nhận được vai chính, giống như có bậc thang bày trước mặt cô, một bước lên trời cũng không phải không thể. Còn không nhanh thừa dịp cô chưa ra mắt, sớm ký hợp đồng còn đợi khi nào.

Người xem qua Đông Phương Nhiều biểu diễn, đây chính là mầm non tốt a, không nói cô ký hợp đồng điện ảnh với đạo diễn Ngô Minh Hạo, nếu không có ký hợp đồng, vậy cũng phải tranh thủ nhanh một bước, ngày sau con đường của nha đầu này còn rất dài, cơ hội thành công vô cùng cao, không thừa dịp cô tuổi còn trẻ vô danh vô thế ký hợp đồng, ngày sau đợi cô nổi tiếng hơn có thể khó khăn lấy được chữ ký.

Bàn tính trong lòng mọi người đánh răng rắc, Vũ ca không ngừng nhận điện thoại, nhìn lại Đông Phương Nhiều bên này, trong tay kịch bản một đồng hình quảng cáo một chồng, nhưng phần lớn bị cô xem một cái tùy ý quảng trên ghế sa lon, Vũ ca há mồm tròn mắt!

Trước kia cơ hội không đến muốn cướp cũng không đến lượt, hiện tại cơ hội ở trước mặt, làm sao không biết quý trọng rồi?

“Vũ ca, những thứ này giúp em từ chối.” Đông Phương Nhiều chỉ vào một xấp kịch bản chất cao như núi trên ghế sa lon, lời nói ra làm Vũ ca cảm thấy hồng đầu.

“Ba bản này em xem lại một chút, anh liên lạc với bọn họ gấp mặt thương lượng nha.”

Điều duy nhất Đông Phương Nhiều muốn ăn mừng chính là Hách Giai Giai nổi tiếng không lớn, đại mỹ nhân trong vòng luẩn quẩn này quá nhiều, cô sung kỳ lượng (tự biết, tự lượng sức) là canh suông tiêu cháo không có gì đặc sắc nhưng ánh mắt lại cao, công ty giải trí lớn nhìn không khá cô xem không hơn công ty nhỏ, vào giới một năm đều tự do hoạt động, điều này giúp cho Đông Phương Nhiều có không gian phát huy.

Kiếp trước Đông Phương Nhiều đã từng ký hợp đồng với công ty giải trí, nhưng ba năm kỳ mãn giải ước về sau không ký tiếp nữa. Cho dù điều kiện khá hơn cũng không đã động được tâm tư tận mạn tự do của Đông Phương Nhiều. Trong công ty quy củ quá nhiều, kỳ cái này lại cấm cái kia, có lúc còn phải đi tham gia những buổi xã giao mình không thích, quá mệt mỏi, quá không phù hợp tính cách của mình.

“Anh nói này Đại tiểu thư, đây đều là cơ hội a! Em bây giờ căn bản còn chưa nổi tiếng, có người cầm kịch bản tới cho em ký đã không tề rồi, em còn chọn ba lấy bốn làm gì? Đắc tội những đại đạo diễn kia không phải chuyện đùa đâu!” Vũ ca đơn giản cảm thấy Hách Giai Giai trước mắt giống như là thay đổi thành một người khác, cô quái chí cực, cơ hội trước mặt tốt như vậy, trắng trơn bỏ qua không thấy tiếc, “Hơn nữa mình tỉnh mới ra mắt thiếu cái gì? Chính là thiếu cơ hội, khán giả đều rất mau quên, em không thừa cơ hội lượng lò trước mặt họ mỗi ngày, họ sẽ không nhớ em, qua thôn này sẽ không tiệm này, em cần phải biết.”

“Vũ ca, em rất rõ em đang làm gì, em muốn diễn vai thích hợp với em, không thích hợp mà phải diễn lấy lòng mọi người, một đồng này vô cùng không hợp. Vũ ca, anh sâu lo em rất rõ, nhưng đồng thời em có suy nghĩ, tính toán của em, anh yên tâm, em tự biết nặng nhẹ mà.” Đông Phương Nhiều nhìn Vũ ca, hết sức thận trọng nói. Trước kia người quản lý Lâm ca đi theo Đông Phương Nhiều vài chục năm, vô cùng hiểu tính tình Đông Phương Nhiều, cũng biết loại bỏ kịch bản như thế nào, đem kịch bản hợp ý Đông Phương Nhiều đặt ở trước mặt cô, không thích hợp cũng xử lý sạch sẽ, Đông Phương Nhiều là nghệ sĩ duy nhất dưới tay Lâm ca, một chút phiền muộn cũng không có, nên ngủ thì ngủ, nên ăn thì ăn, nên làm việc thì làm việc. Có thể nói, Lâm ca mà Đông Phương Nhiều gặp xứng đáng nhất với chức vị người quản lý tài ba kiêm vú em.

Nhưng Vũ ca đi theo Hách Giai Giai bắt quá mới một năm, hiện tại đổi lại mình, chân chân chính chính chung đụng mới một tháng, Vũ ca hoặc giả hiểu rõ Hách Giai Giai trước kia, nhưng hẳn cũng không hiểu rõ Đông Phương Nhiều cô. Rất nhiều việc cần giải thích, cần mài hợp, một người làm việc giỏi, từ từ có thể bồi dưỡng được.

Vũ ca dĩ nhiên không thể so sánh với Lâm ca, nhưng hẳn cùng Hách Giai Giai bây giờ một dạng, trẻ tuổi, có trùng kính, có tình vị, cũng không thiếu huyệt tính, chính là vì đôi lúc xử sự hơi lộ vẻ mềm yếu chưa đủ kiên trì, nhưng cũng có thể bù đắp, đợi một thời gian, Đông Phương Nhiều tin tưởng Vũ ca sẽ trở thành Lâm ca toàn năng cũng bị nghiệp giới tranh nhau, đề cử vị trí người quản lý hoàng kim cũng không phải không có khả năng.

“Vũ ca, em biết anh quan tâm em, cũng lo lắng cho em, nhưng anh yên tâm, em biết em đang làm gì, em sẽ tranh thủ, sẽ không để cho anh thất vọng, chúng ta về sau còn phải cùng nhau leo lên vị trí cao hơn cao hơn, em làm sao để cho mình mới bắt đầu liền chịu thua, xin hãy tin tưởng em, Vũ ca.” Vũ ca sắc mặt vẫn khó coi, nhưng chủ ý Đông Phương Nhiều đã định cũng không chịu thỏa hiệp.

Theo tính tình của Vũ ca, cô giải thích: “Những thứ kịch bản kia quá tạp, nước tẩy, linh thực, rượu nghiện cái gì cũng có, thần tượng thanh xuân bị biên kịch phá hư nát, lộ mặt thường xuyên không có nghĩa là nổi tiếng, chúng ta phải có của hình tượng của mình còn phải định vị cùng ranh giới cuối cùng của chúng ta, chúng ta không phải pháo nổ một lần, mà là càng trào càng cao, té thủy trường lưu (nước chảy thành sông).”

Như vậy mới đứng vững, đi bền leo cao.

Một lần là nổi tiếng tất nhiên để cho vô số người hâm mộ không dứt, nhưng áp lực cũng như núi nặng nề đè ép. Đàm Hoa Nhất Hiện, nhiều nhất chính là xuất hiện người như vậy trong đám người. Mà Đông Phương Nhiều muốn, không chỉ là Phương Hoa trong phút chốc, thứ cô muốn rất nhiều rất nhiều, cho nên cần thận trọng, càng thêm thận trọng. (T: mình nghĩ là tên bộ phim và vai diễn, còn giải nghĩa có thể hiểu là hoa nở rộ một lần trong rừng hoa ^^ ai biết rành hơn thì chỉ giáo nhé)

Vũ ca cũng không phải là kẻ ngốc, chẳng qua đã lâu như vậy thật vất vả xuất hiện tình huống được mọi người tranh nhau mời mọc, hân cao hứng có chút văng đẩu. Nghe Đông Phương Nhiều nói như thế, Vũ ca lập tức thông suốt, cười nói, “Là anh suy tính không chu đáo, anh đây liền đem đồng đồ này cầm đi cự tuyệt, trả lại.”

Nói xong cũng ôm lấy một đồng không ít kia, còn nói: “A, đúng rồi, tối mai có một buổi dạ tiệc, đạo diễn Ngô Minh Hạo tự mình muốn mời, không thể không đi, em chuẩn bị một chút.”

Đông Phương Nhiều đáp một tiếng, Vũ ca ôm đồ đi ra cửa. Bởi phúc Đông Phương Nhiều, hân hiện tại cũng coi là cá không lớn cũng không nhỏ, cũng không giống như trước nhiều thời giờ đi theo Hách Giai Giai cùng nhau ngăn người tổn thời gian.

sau khi Vũ ca rời đi Đông Phương Nhiều rút một kịch bản trên bàn lật xem, bên trong kịch bản có ba nhân vật phù hợp, Đông Phương Nhiều thấy rất tốt, cũng coi là vận khí tốt.

Ngày hôm sau Đông Phương Nhiều bị Vũ ca đưa đến yến hội, đây là một buổi dạ tiệc làm nghi thức mở máy « mạnh đồng », thời điểm nhân viên của Ngô Minh Hạo liên lạc với Vũ ca nói rất rõ ràng, vai chính « mạnh đồng » Hách Giai Giai nhất định phải trình diện, ở đây phần lớn mọi người đều muốn tới, cũng có thể nhân tiện ra mắt, liên hệ tình cảm một chút.

Không thể nghĩ ngờ Vũ ca rất vui, « mạnh đồng » ở hiện trường thử vai từng ngôi sao lớn nhỏ từng bước từng bước phải trái làm Vũ ca hoa cả mắt, các vai diễn trong « mạnh đồng » không thể nghĩ ngờ là từ những người này chọn ra, tùy tiện chọn một người, cũng đáng giá Vũ ca dùng một trăm hai mươi phần trăm nghiêm túc lấy tâm sùng kính mà đối đãi. Ân cần dạy bảo Hách Giai Giai biểu hiện tốt hơn, thấy Hách Giai Giai đáp ứng, mới yên tâm.

Kịch bản « mạnh đồng » ở thời điểm hiệp đàm ký hợp đồng cũng xong, một tuần lễ đã qua, hợp đồng đã ký, kịch bản đã sớm bị Đông Phương Nhiều thuộc lòng, còn dư lại chính là không ngừng suy tính, lại suy tính.

Đông Phương Nhiều cùng Vũ ca đi tới hiện trường nghi thức mở máy thì người còn chưa nhiều lắm, Ngô Minh Hạo ngược lại ngoài dự liệu đến sớm, cũng ngoài dự liệu ăn mặc chỉnh chu nghiêm túc, một bộ hợp thể tây trang màu đen toàn thân, trong nháy mắt đem bản mặt Ngô Minh Hạo vốn bình thường nổi bật lên về thành thực, chừng chặc, cũng không mất phần anh tuấn tiêu sái. người kia đáng vẻ có thay đổi, nhưng bò dờ đến Bắc Kinh vẫn là bò, chẳng lẽ đổi bộ tây trang, tính tình cũng có thể thay đổi? Hoàn toàn không thể nào.

“Uy, Hách Giai Giai, cô tới rồi, tới đây, cô tới đây cho tôi!” Ngô Minh Hạo to mồm, một chút cũng không thay đổi. Đông Phương Nhiều chậm chạp đi tới gần Ngô Minh Hạo. Trong thời gian ký kết hợp đồng cùng Ngô Minh Hạo gặp qua hai ba lần, nhiều lần đều mở đầu bằng cái loại này, Đông Phương Nhiều cũng đã không còn khí lực đi cải chính hân trước mặt mọi người kêu tên một thực nữ lớn như vậy, rất không lễ phép.

Hơn nữa Ngô Minh Hạo cũng rất kỳ quái, rõ ràng không quen thân, mỗi lần gặp mặt giống như quen biết tám đời, không kiêng kị dè dặt, hoàn toàn không có một chút phong phạm đạo đạo diễn, ăn nói thô lỗ, thỉnh thoảng còn nói tục, ngược lại giống như mấy tên du côn lưu manh.

Ai biết Đông Phương Nhiều vừa đi tới, Ngô Minh Hạo không e dè dặt tay Đông Phương Nhiều, “Tới đây, tôi giới thiệu cho cô một người, người tài trợ chính, gọi hân tới đây hân kỳ kèo ba lần bốn lượt, mụ nội nó, đầu năm nay chẳng biết thế nào, cầu người so với lên trời còn khó hơn.”

Người cũng biết? Những người kia cầm bó tiền lớn mời người còn khó hơn lên trời đấy.

Biết Ngô Minh Hạo lớn miệng đĩnh đạc không có ý tứ gì khác, nhưng Đông Phương Nhiều không có thói quen bị người dắt, hơn nữa cùng Ngô Minh Hạo lại không thân, Ngô Minh Hạo là một người nổi tiếng, cô vừa nhận vai nữ chính của hân, mặc dù giữa hai người so với vàng còn thật hơn, nhưng nếu bị người ta chú ý, kết quả sẽ thế nào, Đông Phương Nhiều không muốn công việc chưa ra mắt, dựa vào xì căng đan bước ra ngoài ánh sáng, bây giờ rất không ổn. Đông Phương Nhiều đem tay từ cổ tay Ngô Minh Hạo lôi ra ngoài, Ngô Minh Hạo không để ý, đem tay lưu manh hướng Đông Phương Nhiều tức giận vung lên một chiêu, ý bảo đuổi theo, người liền sải bước, quẹo cua, rất nhanh cũng không thấy bóng dáng.

Quả nhiên, dắt Đông Phương Nhiều đi tự có lý do của hân, người này bây giờ đi quá nhanh!

Đông Phương Nhiều không thể không tăng nhanh bước đuổi theo, xuyên qua hành lang đình viện quả nhiên nhìn thấy hai người đứng đó, một người là đi đứng cùng chạy không có gì khác biệt Ngô Minh Hạo, một người khác, đó chính là người đầu tư tài trợ mà Ngô Minh Hạo muốn giới thiệu cho cô biết.

“Uy, Hách Giai Giai, cô chậm quá!” Quả nhiên, Ngô Minh Hạo miệng nói ra như cái loa, ông già ở xa cũng nghe được hân rống. Đông Phương Nhiều cũng không do dự, mặt không đổi sắc đi lên.

“Muốn lôi kéo giúp cô một tay cô còn không chịu, những người khác còn chưa tới, cô tới sớm nhất, đừng trách anh em không có suy nghĩ, hắc hắc, gặp một chút đây là người nào, người trẻ tuổi nhất trong lịch sử nằm trong hàng Vương lão ngũ a!” Ngô Minh Hạo mặt như tên trộm, tuyệt không cảm thấy những lời này từ miệng hân nói ra có cái gì không ổn. Dừng lời của hân nói chính là, mụ nội nó, người nha mình chính là một gạch đá Vương lão ngũ, không có nửa điểm tự giác!

Nhìn lại hướng người nam nhân kia, mũi cao môi mỏng, mày kiếm bay nghiêng, cứng rắn sinh ra một cổ kiêu căng. Giờ phút này cũng như Đông Phương

Nhiều nhìn hấn một dạng, hấn cũng đang đem ánh mắt ném đến trên người Đông Phương Nhiều, tự tiếu phi tiếu (cười như không cười), để cho Đông Phương Nhiều không khỏi cảm thấy không thoải mái.

“Hắc hắc, biết ai không?” Ngô Minh Hạo là một người lỗ mãng, hoàn toàn có thể tự thuyết tự thoại (tự hỏi tự trả lời), không nhìn cảm thụ bất luận kẻ nào bên cạnh. Đem Ngô Minh Hạo trước kia hội tụ vào phim của hấn lấy ra hết thấy nhìn qua một lần, Đông Phương Nhiều bây giờ không biết Ngô Minh Hạo thô lỗ như vậy như thế nào quay được phim điện ảnh nhà nhận, khoảng cách quá lớn đi.

Đông Phương Nhiều lắc đầu một cái, “Không biết.” Tỏ rõ thái độ. Hoàn toàn không nhìn thấy nam nhân kia bởi vì những lời này mà thần sắc trở nên đen tối khó lường.

Ngô Minh Hạo cười hắc hắc, “Thế nào ngay cả hấn không biết, Hách Giai Giai cô là động vật quý hiếm hi hữu trong giới giải trí a, nhất định phải nuôi nhốt đứng lên bảo vệ!”

Đông Phương Nhiều hết ý kiến, Ngô Minh Hạo này thật vòng vo, nói nửa ngày, trọng điểm một chút cũng chưa đề cập đến.

“Ngài khỏe chứ, tôi là Hách Giai Giai, diễn viên manh hài trong phim điện ảnh《manh đồng》của đạo diễn Ngô Minh Hạo “Đông Phương Nhiều quyết định cố gắng cứu tế.

Há liệu nam nhân kia câu hồn cười một tiếng, nói, “Cô mạnh khỏe, tôi là Phương Diễn. Hách Giai Giai tiểu thư hết sức quen mặt, không biết đã gặp ở đâu.”

Đông Phương Nhiều ngũ lời oanh đỉnh.

Phương Diễn!

Phương đại gia!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đông Phương Nhiều bây giờ không biết ứng đối như thế nào, nói vài câu đơn giản, cũng không biết rốt cuộc đã nói gì, chạy trời chết.

Tìm chỗ an tĩnh một chút ngồi xuống bình phục nhịp tim, không thể trách Đông Phương Nhiều, kiếp trước kiếp này đều là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy. Kiếp trước Đông Phương Nhiều làm không được loại chuyện đó, kiếp này Đông Phương Nhiều còn chưa kịp phản ứng đã phát sinh, chéch thời điểm phát sinh thần chí còn thanh tỉnh, buổi tối hôm đó hai thân thể cùng dây dưa, thô bạo, cuồng dã rõ mồn một trước mắt.

Muốn Đông Phương Nhiều chột đối mặt với người mình không có chút tình cảm nào nhưng thân thể quen thuộc với nhau như vậy, thật làm khó Đông Phương Nhiều trời sinh tính tình lãng mạn nhưng trong xương lại bảo thủ nghiêm cần.

Giới giải trí không lớn, luôn có một ngày gặp mặt lại, chẳng qua là Đông Phương Nhiều không nghĩ tới nhanh như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị võ trang đầy đủ hấn đã tới rồi.

Đông Phương Nhiều nhìn chằm chằm hướng đường đi, chỉ sợ Ngô Minh Hạo dẫn Phương Diễn kia nghênh ngang tiến vào, nhưng thật may là bọn họ dường như không định đi vào, nhìn chòng chọc nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, Đông Phương Nhiều thở phào nhẹ nhõm, không sợ việc gì khó, chỉ sợ nội tâm bị hành hạ, bây giờ thật gian nan. Ít nhất cũng cho cô một chút xui thời gian, cho dù chỉ nửa giờ, Đông Phương Nhiều tin khi gặp lại Phương Diễn cô sẽ bình tĩnh, sẽ là một Đông Phương Nhiều ưu nhã tự tin.

Sau khi vào studio Vũ ca liền đi chung quanh xử lý quan hệ nhân tế, cơ hội tốt như vậy hấn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, để Đông Phương Nhiều một mình ngồi một bên.

Người tới lục tục, trên căn bản đều quen mặt. Đông Phương Nhiều trí nhớ khá tốt, đa phần gặp qua một lần đều có ấn tượng, huống chi lúc thử vai những người này đều có biểu diễn, mà kỹ năng diễn xuất lại không tầm thường.

Nổi bật là Lý Như Cửu, hôm nay mặc một bộ dạ phục màu trắng, bên hông thắt một đóa hoa đỏ thắm chiếm cả một phần ba eo quần, vốn là phối hợp kỳ quái, nhưng mặc trên người Lý Như Cửu tăng thêm mấy phần khác biệt. Giúp Lý Như Cửu tôn lên làn da như tuyết càng thêm trắng nõn nhu nện.

Lý Như Cửu vừa vào, mọi người đang đứng tùm ba tùm bảy nói chuyện phần lớn nói thêm mấy câu rồi kết thúc đề tài, rồi rút hướng Lý Như Cửu chào hỏi, rất nhanh lấy Lý Như Cửu làm trung tâm tạo một vòng vây bên ngoài, Đông Phương Nhiều nhìn Lý Như Cửu bị chìm ngập không nhìn thấy nữa. Trong lòng đồng tình một trăm hai mươi phần trăm với Lý Như Cửu, chẳng bao lâu trước kia, mình cũng dưới tình huống như thế trải qua hơn mười năm,

nghĩ tới mà phát sợ.

Dù vậy, cho cô cơ hội lựa chọn lần nữa, cô cũng không buông tha cho nghề này mà phát triển ngoài ngành, hoặc giả ước nguyện ban đầu không giống nhau, mục đích cuối cùng cũng như nhau, nghĩ vậy, lại cảm thấy không có gì đáng thương nữa.

Đều tự tìm lấy.

“Sao hả, còn chưa quen à?” Đang suy nghĩ, có một thanh âm dường như đang cùng mình nói chuyện, quay đầu nhìn lại, Thi Lam Lam cầm một ly rượu đang đứng bên cạnh, thấy Đông Phương Nhiều nghe thấy, cũng không hỏi một câu liền ngồi xuống ghế salon bên cạnh Đông Phương Nhiều.

“Hồi nhiều người.” Đông Phương Nhiều thành thật trả lời. Cũng không nói quen hay không quen, vài chục năm rồi, tham gia vô số yến hội tương tự, cũng sớm đã là một phần sinh hoạt hòa vào trong xương cốt.

“Cô thật khác biệt.” Thi Lam Lam nhấp môi rượu, hồi lâu nói một câu. “Đều nói giới giải trí phức tạp, nhưng cũng có thể rất đơn giản, đều xem cô làm thế nào. Tôi rất mừng vai chính 《manh đồng》 là cô, ánh mắt Ngô Minh Hạo luôn luôn tinh chuẩn độc đáo, bây giờ tôi rất bội phục hẳn. Vai diễn lần này của tôi là nữ nhị 《manh đồng》, chị hai Huân Nhi, rất vui có thể hợp tác cùng cô.”

Đông Phương Nhiều trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới Thi Lam Lam sẽ đặc biệt chạy tới nói những điều này, vốn trong vòng này chính là cây cao đập thấp, coi như không đập, nhưng luôn ngầm phân chia cấp bậc, mọi người đều nhìn thân phận, một tiền bối sẽ không chủ động tìm hậu bối tâm sự, người có danh tiếng càng sẽ không tìm người như Hách Giai Giai không có tiếng tăm gì, Đông Phương Nhiều ngồi ở đây hai mươi mấy phút, người tới chào hỏi một người cũng không có, không phải là không thấy chỉ là khinh thường nói với cô, tự nhiên Thi Lam Lam, cái người danh tiếng cực kỳ vang dội này đến, Đông Phương Nhiều có chút thụ sủng nhược kinh. (được chú trọng mà sợ hãi)

“Ngày đó rất cảm ơn cô đã trợ giúp.” Đông Phương Nhiều còn nhớ rõ buổi thử vai, nếu không nhờ Thi Lam Lam đáp một câu, nhân vật mạnh nữ kia cũng sẽ không diễn được sâu động nhân tâm đến vậy. “Nhìn cô diễn, tôi cũng rất mong đợi sau này hợp diễn với cô.”

Diễn xuất của Thi Lam Lam tuyệt đối ở cấp bậc nồng cốt, cùng cô ấy trên một khán đài, nhất định được ích lợi không nhỏ.

“Cô khách sáo rồi.” Thi Lam Lam đứng dậy, “Tóm lại cứ vậy đi, chúng ta đến studio gặp lại sau.” Cầm ly rượu lại đi nơi khác.

Nghi thức mở máy đơn giản mà long trọng, đại khái có liên quan đến Ngô Minh Hạo ở trước mặt truyền thông xưa nay khiêm tốn, cả quá trình Ngô Minh Hạo không lên đài, mãi cho đến 8 giờ rưỡi tới tiếng chuông mở máy mới chính thức bắt đầu, hẳn cùng Phương Diễn hai người nghênh ngang đi tới hội trường, hai người này vừa vào liền bị một đám người bao vây, ba tầng trong ba tầng ngoài, hoàn toàn không ai để ý tới Đông Phương Nhiều.

Thời điểm nghi thức mở máy hai người này ở dưới sân khấu tùy tiện tìm ghế hàng đơn vị ngồi xuống, sung làm người qua đường Giáp, bị Đông Phương Nhiều vừa nhìn thông suốt trong lòng khinh bỉ.

Đông Phương Nhiều được nhân viên dẫn lên sân khấu ngồi vào vị trí chủ vị buổi họp báo, bên trái theo thứ tự là ảnh hậu Lý Như Cửu, nữ phụ tốt nhất Thi Lam Lam, còn có nhân vật phụ Hàn Phân Lão sư, bên phải ảnh đế Nghi Hạo Đông, còn có thần tượng đại chúng Hàn Vũ, Hàn Vũ bộ dạng hai mươi mốt hai mươi hai, cùng độ tuổi Hách Giai Giai, nhưng danh tiếng hiển nhiên so Hách Giai Giai không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần, người bên phải ngoài cùng kia Đông Phương Nhiều không biết, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, tên Mục Hàm Sanh, tên rất đặc biệt, trong lúc Đông Phương Nhiều đi lên đài vô tình liếc một cái liền nhớ.

Đông Phương Nhiều biểu hiện làm chủ phương rất rõ ràng, giới truyền thông, còn có vài người xem náo nhiệt ở ngoài, đội hình như vậy không khó nhìn lắm, Đông Phương Nhiều vóc dáng nhỏ nhắn ngồi ở trung tâm, lại không có tiếng tăm gì bình sinh không nổi bật, không thể không nói là sao quanh trắng sáng, ánh sáng ngọc loe loe. Một người mới hơi có tư cách trong lòng vào lúc này cũng không khỏi không biểu hiện ra vẻ hốt hoảng. Trong xương cốt Đông Phương Nhiều, mười mấy năm qua luyện giao thiệp cùng truyền thông giá khinh tự thực (khinh thường giả dối quen thuộc), bề ngoài Hách Giai Giai tuổi còn trẻ, đáng ngoài thanh tú tịnh lệ đơn sơ chỉ cần cho Đông Phương Nhiều tinh táo tô đậm vẻ thần bí và làm cho người ta muốn cùng khí chất kia thân cận.

Một cuộc nghi thức cùng phỏng vấn xong, Đông Phương Nhiều đối đáp trôi chảy, mười mấy vấn đề, luôn có một chút điều toàn (hỏi khó), cũng bị Đông Phương Nhiều đánh Thái Cực trả lời né tránh quá khứ, đến cuối cùng ngay cả mấy người trên đài cũng rối rít đối với Đông Phương Nhiều lau mắt mà nhìn, trước khi lên đài làm chủ phương còn nhờ người ta nói là chiếu cố người mới, nhìn trận chiến này, nơi nào cần người chiếu cố, ngay cả bọn họ bị hỏi một hai vấn đề lúng túng thì đồng chí Hách Giai Giai người mới này còn ra mặt thay họ giải vây. Thấy thế nào cũng không giống là người mới, so với bọn họ còn kinh nghiệm lão luyện hơn!

Người như vậy cư nhiên mới hai mươi mốt hai mươi hai, cũng cư nhiên mới tham gia trận ký giả lần đầu như vậy, nhìn từ góc độ nào cũng làm cho người ta cảm thấy không thể tin nổi, bỏ ra số tuổi cùng kinh nghiệm không nói, mọi người đều sẽ cho đây là lão quỷ thâm nhuần giới giải trí nhiều năm.

Nhưng sự thật không thể nghi ngờ, rất nhiều người không thể không cảm thán trong lòng, người này trời sanh thuộc về ngành giải trí, ánh mắt Ngô Minh Hạo thật là sắc bén, nơi nào cũng có thể đào được bảo vật, Đông Phương Nhiều ứng đối truyền thông biểu hiện ra phong độ trầm ổn của một đại tướng không thể nghi ngờ là vén màn bí mật cực đại, theo 《manh đồng》 biểu diễn, người mới Hách Giai Giai này làm cho người xem, giới truyền thông chờ đợi lần kỳ vọng sự công hiến của cô ấy trong giới giải trí.

Nghi thức kết thúc chính là cử hành dạ tiệc, Đông Phương Nhiều lần này đi xuống đài cũng chưa được thanh nhàn, truyền thông người được tin tức đặc biệt đối với người mới Hách Giai Giai này sinh ra lòng hiếu kỳ khổng lồ ủa lên, thậm chí ngay cả ảnh đế Nghi Hạo Đông, ảnh hậu Lý Như Cửu bên kia cũng không có trận chiến hùng thế như Đông Phương Nhiều nơi này, Đông Phương Nhiều trước còn cảm thán tình cảnh Lý Như Cửu mới tiến vào, hiện tại ruộng bỏ không còn chút nào.

Hách Giai Giai không phải là danh nhân, một năm tới nay cũng không sờ tác vi (công tác, hoạt động), hoàn toàn có thể coi như là người mới xuất đạo, vì vậy lúc này Đông Phương Nhiều cùng truyền thông giao thiệp cũng phá lệ thận mà đợi chi (thận trọng đi tới), thái độ ân cần, cơ hồ là hữu vấn tất đáp (hỏi gì đáp nấy), phỏng vấn xong xuôi cũng hơn một tiếng. Đợi Đông Phương Nhiều đột phá trùng vây đã nhanh đến 11 giờ tối, cũng may lúc tiến vào đã ăn lót bụng, nếu không khẳng định đói đến nổi ngực dán vào lưng.

“Hách tiểu thư cùng tôi lần trước gặp mặt, bây giờ thay đổi rất nhiều.” Đông Phương Nhiều bực bội cái gì cũng chưa bao giờ bực bội dạ dày của mình, khẩu vị rất tốt, trong mâm tràn đầy thức ăn, đang vươn tay muốn gấp lên một khối điểm tâm ngọt, đã có người giúp một tay thả một khối lên đĩa, Đông Phương Nhiều quay đầu nhìn lại, không phải Phương Diễn còn ai.

Phương Diễn vẻ mặt tự tiểu phi tiểu (cười như không cười), bên trong đôi mắt mập mờ để cho Đông Phương Nhiều cảm thấy ghét không hết, “Phương đại gia luôn trăm công nghìn việc bận rộn, mỗi lần gặp mặt đều nhớ rõ sao.”

Trời mới biết hôm nay mới xem là lần đầu tiên Đông Phương Nhiều thấy hắn, đêm hôm đó không tính.

Đông Phương Nhiều tính tình quật cường, điển hình của loại “người không phạm ta ta không phạm người”, chịu không được thua thiệt. Bất kể là lời nói hay là những phương diện khác. Phương Diễn này ngược lại chiếm đủ, ngày đó khi dễ trên thân thể còn không nói, hôm nay lời nói cũng không bỏ qua.

Hai ngày nay tin tức Hách Giai Giai dùng đêm đó đối lấy cơ hội thử kính cũng tới, nói là hai ngày nữa cho Hách Giai Giai kịp chuẩn bị, kịch bản Đông Phương Nhiều cũng nhìn, đích xác là kịch bản tốt, cũng khó trách Hách Giai Giai bỏ ra giá cao như vậy đánh đổi.

Dĩ nhiên, Đông Phương Nhiều cũng không biết chính xác Hách Giai Giai rốt cuộc là tự nguyện hay bị bức bách, Đông Phương Nhiều tình nguyện Hách Giai Giai là bị bức bách, nhưng rõ ràng, phần trăm Hách Giai Giai tự nguyện chiếm quá cao.

Phương Diễn cũng không ngờ tới Đông Phương Nhiều trả lời cay cú như thế, trước kia gặp mấy lần không phải là ôn tồn thì là câu hồn nịnh hót, Phương Diễn ở trong vòng luẩn quẩn này là đã nổi tiếng hoa tâm (đào hoa a), bạn gái nhiều vô số kể, toàn cấp bậc ảnh hậu, loại kém như Hách Giai Giai đi ra ngoài cũng không có người nhận ra.

Chỉ cần Phương đại gia hắn nhìn vào mắt, trên căn bản ai cũng không cự tuyệt. Hắn có tư cách đó, trong giới người nào không biết Phương đại gia đối với bạn gái từ trước đến giờ hào phóng, dù chỉ một đêm xuân, cho một viên kim cương cũng bình thường, muốn nhân vật lời của hắn tùy tiện ném ra ngoài cũng đủ hưởng thụ cả đời. Huống chi bề ngoài khá ôn, đủ cho nữ giới trong giới giải trí suy tâm, chỉ vì chiếm được đêm xuân cùng Phương đại gia cả đêm.

Hách Giai Giai chỉ là một trong số bạn gái hùng hậu của Phương Diễn thôi, nếu như không phải hôm nay đụng phải, Phương Diễn hoàn toàn quên người này tồn tại. Bọn họ bất quá theo như nhu cầu, Phương Diễn muốn một người mới mẻ, Hách Giai Giai muốn một vai trong kịch truyền hình hắn đầu tư, cô muốn thì cho cô, chuyện này để người phía dưới an bài, tự có người sẽ đề ý làm thỏa đáng.

Nhưng hôm nay gặp lại Hách Giai Giai, lại bị Đông Phương Nhiều kích thích, đột nhiên nhớ nữ nhân này là người duy nhất một lúc hắn rời giường còn không dậy nổi, hắn bất quá rời khỏi một chút, sau khi trở lại liền biến mất không thấy bóng dáng. Phương Diễn vẫn nhớ một lần cuối cùng ở trên giường người kia thờ dốc thật thấp cùng phản kháng không thể để cho máu nhân thú sôi trào, còn có nửa người dưới kia chắc chắn làm người ta mất hồn lạc vía, gọi một hai cuộc điện thoại cũng không liên lạc được, sau đó mới phát hiện dưới sàn có một chiếc điện thoại di động màu đỏ của nữ. Điện thoại di động sớm đã không còn pin tắt máy, chắc là Hách Giai Giai để lại.

Phương Diễn chưa bao giờ thiếu nữ nhân làm ấm giường, không có ai vô tình nhắc đến tên ba chữ này Phương Diễn rất nhanh quên mất Hách Giai Giai.

Nhưng rõ ràng, hôm nay Phương đại gia lại bị 'Hách Giai Giai' trước mắt gọi lên hứng thú.

“A? Hôm nay không biết cô là nhân vật chính, không biết có phải hay không dùng cùng một thủ đoạn đối được, Ngô Minh Hạo nổi danh khổ hạnh tăng (thầy tu), không nghĩ tới cô có tay nghề này, vì leo cao cô thật đúng là hao phí sức lực, quả nhiên làm cho người ta thay đổi cách nhìn.”

Câu nói phía sau có chút chói tai, dĩ nhiên không phải Phương Diễn thích Đông Phương Nhiều, hoàn toàn là thân ở trong muôn hoa, thân cảnh vàng là ngọc Phương đại gia được cưng chiều chạm tới lòng tự ái thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Đông Phương Nhiều bị chọc tức không nhẹ, mặt không đổi sắc, trong lòng đã hỏi thăm tổ tông Phương Diễn một lần: “Đạo diễn Ngô Minh Hạo là chánh nhân quân tử, vai diễn này tôi thông qua chính thống có được, huống chi mỗi một bộ phim của đạo diễn Ngô Minh Hạo tôi đã xem qua, từ trong đáy lòng bội phục tài ba của anh ấy, có thể diễn xuất dưới trướng của anh ấy, cảm thấy vô cùng vinh dự.”

Mặc dù rất muốn mắng to, nhưng dù sao đắc tội đại nhân vật như Phương Diễn đối với mình không có gì tốt, ở dưới mái hiên người, không thể không cúi đầu, một câu nói tránh nặng tìm nhẹ, mũi miệng lại đường hoàng.

Hết lần này tới lần khác có người nghe không vừa ý, cố ý bới móc, “Ngô Minh Hạo là chánh nhân quân tử, chẳng lẽ tôi là tiểu nhân hèn hạ?”

Phương Diễn nhướn mày hỏi. Chờ đợi câu trả lời của Đông Phương Nhiều.

“Anh dĩ nhiên không phải là tiểu nhân hèn hạ, nếu như quang minh lỗi lạc như anh mà xưng với mọi người là tiểu nhân, trên thế giới này sẽ chẳng có chánh nhân quân tử.” Đông Phương Nhiều bắt đầu tốn hơi thừa lời đáp.

“Vậy mới đúng.” Phương Diễn nghe lời cô vừa nói vào tai đương nhiên rất hưởng thụ, Phương Diễn gật đầu một cái, bày tỏ đối với đáp án này rất hài lòng, tuyệt không biết xấu hổ. “Tốt lắm, cô cũng bận rộn cả một ngày, đói bụng không, tới đây chúng ta nói chuyện một chút.”

Lại gấp cho Đông Phương Nhiều thêm ba món, không để ý vẻ mặt của cô, đắc ý lời kéo Đông Phương Nhiều đến chỗ trống ngồi xuống. Hiện trường ký giả sau khi phỏng vấn xong cũng đã giải tán, ở lại đều là ' người nội bộ ', nói chuyện hiển nhiên cũng không bắn khẩu, ngại ngùng. Mọi người túm tụm ngồi thành một vòng, Đông Phương Nhiều thấy Lý Như Cửu, Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông, Ngô Minh Hạo một bàn cười nghiêng ngả chồng vó, hết sức cuồng dã.

Đông Phương Nhiều tự biết cùng Phương Diễn không có lời gì để nói, vì vậy ngồi xuống cảm nĩa liền vùi đầu vào thức ăn tác chiến, Đông Phương Nhiều xem trong đĩa thức ăn bị Phương Diễn ưu ái quá nhiều, cô ăn cái gì cũng nhai kỹ nuốt chậm, hơn 10' sau mới giải quyết xong hơn phân nửa.

“Không nhìn ra được người gầy teo nhỏ nhắn có thể ăn nhiều như vậy.” Tiếng lạnh lạnh, Phương đại gia nói một câu, rước lấy một ánh mắt nhìn chăm chăm từ Đông Phương Nhiều. “Anh chưa từng nghe người lớn nói qua à, có thể ăn là phúc.”

“Chưa từng nghe.” Phương Diễn từ lúc ra đời, ngay cả ăn cơm cũng coi trọng quy củ, ở nhà khi nào nghe được những lời nói bình dân như vậy

“Hiếm thấy có phụ nữ giống như cô ăn nhiều như vậy.” Phương đại gia lại cảm thán một câu, đây cũng là lời nói thật, nhưng lại không giống như phát ra từ miệng Phương Diễn. Phương đại gia ngày thường xã giao nổi tiếng là ôn nhu, hôm nay không biết sao lại nói ra được lời méo mó, một câu chặn họng, Đông Phương Nhiều đã định mặc kệ hắn nói gì. Hết lần này tới lần khác người trước mặt vẫn không thể đắc tội, dứt khoát tiếp tục vùi đầu ăn, nhắm mắt làm ngơ.

Phương Diễn cũng không phải là người nói nhiều, thấy Đông Phương Nhiều không đáp lời nào, tự cảm lý một bên uống, nhưng chính là chết cũng không đi, Đông Phương Nhiều cũng không tiện đuổi người, im im lặng lặng đem món cuối cùng ăn xong, đang suy nghĩ mở miệng như thế nào xin phép về nhà trước, thật đúng lúc Ngô Minh Hạo lúc này cùng ánh để ánh hậu từ cửa đi tới.

“Các người trốn ở chỗ này lặng lẽ tâm sự à?” Ngô Minh Hạo lông mày dựng lên, giả vờ cả giận nói. Đại khái mới vừa cùng Lý Như Cửu Nghi Hạo Đông uống quá nhiều, gương mặt phồng hồng.

“Nào dám, anh không phải đang bận ư, xem mấy người chơi thật vui, lười phải quấy rầy.” Nhìn ra được quan hệ giữa Phương Diễn và Ngô Minh Hạo không tầm thường, Phương Diễn khẽ dựa lưng trên ghế salon, nói.

“Chúng tôi lâu ngày mới gặp, lúc trước có việc vội vã từ biệt, hôm nay rốt cuộc tìm được cơ hội tụ họp, hàn huyên mấy câu mà.”

Lúc này Lý Như Cửu cũng đi tới, ngồi xuống đối diện Đông Phương Nhiều, một bàn Đông Tây Nam Bắc quay quanh Đông Phương Nhiều liền ngồi đầy, bên trái Phương Diễn, bên phải Ngô Minh Hạo, đối diện Lý Như Cửu.

Đông Phương Nhiều nhìn cái bàn cách xa bọn họ không còn ai, tầm mắt chuyển tới cửa, vừa hay nhìn thấy Thi Lam Lam kéo Nghi Hạo Đông từ ngoài trời về chuyển đến một bàn khác. Vũ ca cũng không biết chạy đi đâu, tầm mắt tìm quanh một vòng không thấy. Đông Phương Nhiều muốn đi, nhưng nhìn nhìn chính mình, nghiễm nhiên ở vị thế bắt đầu cảm được soi dè đăm, không mất một hai giờ không được. Một cái nhân vật nho nhỏ như mình, tam phương đều là nhân vật lớn, không bởi không được rời đi, chỉ có thể kiềm chế, bởi tán gẫu bởi nói.

“Vị này là Hách Giai Giai à, vừa rồi cô ở trên đài thể hiện rất tốt, nghe nói ngày đó thử vai cô biểu diễn rất tinh xảo, đã sớm là kỳ nhân trong truyền thuyết, ngày đó tôi vừa đúng có việc diễn xong không bao lâu phải vội vàng rời đi, không được tận mắt chứng kiến tiếc nuối vô cùng.” Lý Như Cửu lại nói.

“Không có không có, đâu có diễn tốt đến vậy, bất quá bởi vì tôi là người mới, cho nên tất cả mọi người đối đãi có mấy phần dễ dãi thôi, còn nhiều tiền bối, kỹ năng diễn được công nhận xuất sắc, tôi tư lịch còn thấp, còn cần các tiền bối chỉ giáo thêm.” Không khác nào một cái đinh mềm, đinh đã tới quay trở lại, trong giới chính là có điểm này không tốt, lời nói cũng phải lượn quanh nhiều cái khom, lấy tính cách trước kia, người khác tán dương cô Đông Phương Nhiều diễn giỏi, liền trực tiếp thừa nhận, hiện tại vô danh vô thế, cũng không thể can thiệp, muốn thừa nhận, xoay người không biết bao nhiêu chuyện bởi vì một câu nói dẫn tới vô số hậu di chứng, bất kể người nói vô tình hay cố ý, mình chú ý một chút luôn tốt.

“Các người này, nịnh nọt tới lui, có mệt hay không?” Ngô Minh Hạo bình thường không nhìn được nhất là cái này, nâng lên ly rượu trong tay, “Hôm nay chúng ta không say không về, cạn!”

Không đợi người khác phản ứng, cô lỗ cô lỗ mấy miệng to, ly rượu chỉ thấy đáy, lật ngược lại, một giọt cũng không còn.

“Hôm nay thật là xui xẻo, gặp phải người cái người lỗ mồm này.” Phương Diễn vừa nhìn, chỉ lắc đầu một cái, cũng không nói hai lời, đem rượu trong tay

uống cạn.

Lý Như Cửu vừa rồi uống không ít, đối với cử chỉ Ngô Minh Hạo cũng hết sức quen thuộc, cười nhẹ một tiếng, hết sức sáng khoái giữa cổ uống.

Đông Phương Nhiêu đưa tay cầm ly rượu mới phát hiện mình hôm nay một giọt rượu không dính, trước mặt chỉ có một ly nước trái cây. Trước mặt ba người uống hết rồi, không khỏi có chút lúng túng. Ngô Minh Hạo vung tay lên, kêu phục vụ tới “Đem cái ly tới đây cho vị tiểu thư này, hôm nay nhất định phạt cô ba ly!”

Một câu nói nói xong sắc mặt Đông Phương Nhiêu đại biến.

Cái ly mang lên cũng không có người thay Đông Phương Nhiêu thuyết tình, Phương Diễn hứng thú nhìn Đông Phương Nhiêu, hận không buộc Đông Phương Nhiêu uống nhiều thêm hai ly, Lý Như Cửu càng không cần phải nói, ly rượu chính là được cô rót cho.

May mắn từ lượng mình sớm đã tu luyện, đừng nói ba ly, đem bình rượu còn dư hơn một nửa trong tay Lý Như Cửu giải quyết toàn bộ đều không có vấn đề, Đông Phương Nhiêu như dừng sĩ không có kỹ thuật nào, cầm ly, giơ tay lên, uống sạch sẽ.

Đông Phương Nhiêu ngược lại quên, cô từ lượng đúng là được xưng tụng từ lượng cao, uống nhiều hơn nữa cũng không sao, thế nhưng Đông Phương Nhiêu lúc này, không phải là Hách Giai Giai sao, hôm nay linh hồn là Đông Phương Nhiêu, thân thể thật là Hách Giai Giai, Đông Phương Nhiêu một bụng vào ba ly rượu, đầu bắt đầu choáng váng.

“Giai Giai, cô còn ổn chứ!” Ngô Minh Hạo Giang mười phần hô tập khí, thấy Đông Phương Nhiêu như thế, không khỏi mừng rỡ, lại cho Đông Phương Nhiêu thêm một ly. “Đến, uống luôn ly này đi.”

Đông Phương Nhiêu đầu ngất ngất, mặc dù không biết tại sao mới ba ly đã như thế, nhưng tự biết không thể uống nữa, liền từ chối nói: “Đạo diễn anh một đại nam nhân sao lại so đo với con gái, tôi cũng đã uống ba ly, anh mới uống một ly, ly này anh uống mới phải.”

“Đừng, nói phải, ly này tôi uống.” Ngô Minh Hạo là một người thẳng tính, uống không ít đầu cũng bắt đầu rối rắm, cảm thấy Đông Phương Nhiêu nói không phải không có lý, không chút nghĩ ngợi liền đem ly trong tay biến thành ly rỗng.

Cái ly vừa đặt xuống bàn, người cũng đi tới, tay lập tức khoác lên bả vai Đông Phương Nhiêu, trực tiếp đem Đông Phương Nhiêu kéo vào lòng.

“Tôi nói Giai Giai a, cô biết tôi vì cái gì chọn trúng cô diễn vai chính không?” Ngô Minh Hạo cẩn thận hỏi.

Đông Phương Nhiêu lắc đầu một cái, thần trí không rõ lắm cũng không còn quá chú ý hành vi thân mật của Ngô Minh Hạo, ngược lại đối với vấn đề Ngô Minh Hạo nói ra cảm thấy rất hứng thú. “Tại sao?” Vòng vo hỏi lại, hai mắt cũng bắt đầu mê mang.

Đông Phương Nhiêu cũng rất tò mò cái vấn đề này, bây giờ nhìn lại, Ngô Minh Hạo chọn mình rõ ràng không dính bất kỳ quan hệ gì với Phương Diễn, Phương Diễn trước đó rõ ràng không biết chuyện, mà mình và Ngô Minh Hạo cũng không có giao tình, lúc nhận được điện thoại của tổ kịch cũng hoàn toàn không biết Ngô Minh Hạo, nếu như bị Ngô Minh Hạo đuổi khỏi phim trường quảng cáo lúc trước cũng coi là giao tình thì giao tình đó cũng thật mắc cười.

Cho nên vấn đề này trong lòng Đông Phương Nhiêu vẫn mơ hồ. Hôm nay Ngô Minh Hạo đề cập, Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên phải nghe.

Lập tức, hai người hoàn toàn không thấy còn hai người khác tồn tại, vai dựa vào vai, tay đắp tay, thì thầm nói chuyện. Hoàn toàn không biết như vậy trong mắt người khác là tình cảnh thân mật cỡ nào, còn mập mờ không rõ.

A, thật là chứng mất người xem

Nữ nhân kia lại còn đem miệng tiến tới lỗ tai Ngô Minh Hạo, có lời gì người khác không được nghe, không cần lặng lẽ mi mi ta ta nói chứ. Vừa cười, vốn là cũng không thấy có gì đẹp, lão thị cười, cũng không sợ ve vãn đồng. (chẳng hiểu nữa)

Phương Diễn không chút nào cảm thấy mình nhìn chằm chằm hai người nói chuyện có cái gì không đúng, nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm, về mặt càng ngày càng cứng ngắc.

“Anh này, người ta đang liên lạc tình cảm, anh cứ nhìn chằm chằm người ta làm gì?” Lý Như Cửu nhìn buồn cười, kéo kéo Phương Diễn, đưa lên một ly rượu, “Tôi nay có rãnh không?”

“Không rãnh.” Phương Diễn cắn răng, không biết tối hôm nay sao lại cảm thấy Hách Giai Giai cùng mình từng có lộ thủy nhân duyên, không đáng giá để mình chú ý, lập tức thu hồi tâm mắt, cùng Lý Như Cửu nói chuyện. Vài ba câu thỉnh thoảng tâm mắt phiêu trở về trên người hai người kia, thấy hai người kia hoàn toàn ở trong thế giới của họ hồn nhiên quên mất mình, lại bắt đầu nghiêng răng.

“Em thấy tối nay anh thật kỳ quái.” Lý Như Cửu cũng cảm nhận được Phương Diễn có gì không thích hợp, để cái ly xuống, nói, “Được rồi, thời gian cũng trễ, hỏi anh một lần nữa, tối hôm nay có rãnh không? Không rãnh em liền về nhà, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm.” Làm nghề như cô rất bận rộn, mỗi ngày có thể ngủ tới tám tiếng cũng đã là thiên đại xa cầu, dĩ nhiên phải nắm chặt thời gian ngủ.

“Được rồi, tối hôm nay thật không có hứng, em trở về trước đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Phương Diễn bây giờ không có tâm tình, nhìn hai người kia, trong lòng phức tạp. “Có cần anh phải xe đưa về hay không?”

“Không cần, em có tài xế chờ ở bên ngoài.” Tối yến hội không mang theo tài xế rõ ràng chính là tìm chết, nhiều năm rồi, Lý Như Cửu ngay cả điểm này cũng không hiểu chính là không uống công bụng bít. Lý Như Cửu rõ ràng đối với câu trả lời của Phuong Diễn có chút thất vọng, đứng lên lấy áo khoác phủ trên ghế sa lon mặc vào, “Vậy em đi trước.” Cũng không nói một tiếng với Ngô Minh Hạo và Đông Phuong Nhiêu, liền cất bước đi ra cửa.

Đông Phuong Nhiêu cùng Ngô Minh Hạo hai người nói chuyện, rượu tác dụng chậm rất mạnh, nói xong lời cuối cùng cũng không biết mình đã nói những gì, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trong tay nắm đồ gì cũng không muốn để xuống, thấy Ngô Minh Hạo mặt đỏ tai hồng, nói chuyện lông mày dựng lên bộ dạng hết sức đặc biệt, vừa muốn cười. Thỉnh thoảng nghe hiểu đôi câu, có thể đáp một ít lời, chỉ cảm thấy chung quanh rất ồn, mình nói Ngô Minh Hạo khẳng định không nghe được, định tiến tới bên tai Ngô Minh Hạo nói, hai người cũng uống quá nhiều, nhất là nhị khử, ngơ ngác cười ta cười, hơn nửa canh giờ, nhưng kỳ thật cũng không biết đang cười gì.

Sau lại chóng mặt Đông Phuong Nhiêu cảm thấy cổ tay bị một người bắt lấy, tiếp theo cả người bị lôi kéo đứng lên.

“Đi, nên trở về nhà!” Bên tai bị người ác thanh ác khí rống lên một câu, bên hông có một bàn tay cố định thật chắc, Đông Phuong Nhiêu tứ chi vô lực, xụi lơ trên thân người đó, bị ôm vào lòng.

Đông Phuong Nhiêu ngẩng đầu hướng về phía người nọ ha ha cười một tiếng, “Phuong Diễn, sao anh còn chưa đi?”

Vừa mới nói xong, bàn tay bên hông buộc chặt hơn, Phuong Diễn nghiêng răng nói: “Cô cũng chưa đi, tôi thế nào chịu đi..... Tôi chờ cô đấy!”

Đông Phuong Nhiêu bị Phuong Diễn kèm chặt hai bên rồi đi, về phần đồng chí Ngô Minh Hạo thật đáng thương không ai trông nom, trực tiếp say té ở trên ghế sa lon, ngủ như lợn chết.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đông Phuong Nhiêu lại bị Phuong Diễn làm thật.

Lúc mở mắt toàn thân không một nơi không đau, tập trung hai chỗ, một là đầu, một là giữa hai chân. Nhìn lại Phuong Diễn nằm bên cạnh thân thể trần truồng như mình, rất nhanh hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tư thế Phuong Diễn ngủ không tốt lắm, đem người bên cạnh ôm chặt, Đông Phuong Nhiêu cảm thấy sắp không thở nổi.

Đông Phuong Nhiêu hí hóp mắt nhìn cổ găng hồi tưởng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhớ mang máng bị Ngô Minh Hạo trút ba ly rượu, sau đó đầu bắt đầu mơ hồ, cùng Ngô Minh Hạo vai đập vai nói một ít lời, sau đó bị Phuong Diễn kéo đến nơi này.

Ói đây đây, Phuong Diễn cho mình tắm sạch sẽ, sau đó thanh thanh khiết khiết, hai người liền thanh khiết đến trên giường.

Đông Phuong Nhiêu dùng một tay che mắt, trời ơi lại là say rượu mất lý trí, điên rồi khủng luôn rồi.

“Hey, em đã tỉnh.” Cảm giác được Đông Phuong Nhiêu động dậy, Phuong Diễn dềnh dặc tỉnh lại, hí nửa ánh mắt lảm bảm hỏi một câu, tay đem Đông Phuong Nhiêu mới vừa cách ra một chút kéo lại, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Phuong Diễn ngủ cũng không để người ta yên, Đông Phuong Nhiêu làm sao cũng không thoát khỏi Phuong Diễn giam cầm, cảm thấy hết sức căm tức gằm nhẹ nói “Phuong Diễn, anh mau buông tay, tôi muốn về nhà.”

Phuong Diễn bị Đông Phuong Nhiêu quấy không ngủ được nữa, xoay người một cái đem Đông Phuong Nhiêu đè dưới thân, “Em đã không ngủ, chúng ta tới làm chuyện hữu dụng thực tế nhé.”

Nói xong miệng liền hướng trên người Đông Phuong Nhiêu hôn xuống, hôn đến Đông Phuong Nhiêu những xương. Liền tiếp hôn vài lần, làm toàn thân Đông Phuong Nhiêu run rẩy, nhìn cái đầu chôn ở trước ngực mình Đông Phuong Nhiêu vừa tức vừa vội, khước từ nói, “Anh đùa gì thế, ai muốn cùng anh làm cái kia, tôi muốn về nhà, Phuong Diễn anh có nghe hay không, tôi muốn về nhà!”

“Không cho phép.” Không đạo lý chút nào bác bỏ.

Miệng đã hôn đến ngực, một bên còn lại bị bàn tay Phuong Diễn bao lại, phía dưới cũng chống đỡ một vật vừa cứng lại nóng, khiếu hiêu tùy thời chuẩn bị vọt vào.

Đông Phuong Nhiêu chưa từng có cảm giác bất lực giống như lúc này, bị Phuong Diễn ép làm trò, rõ ràng trong lòng không muốn, nhưng thân thể lại kháng cự không được, đầu óc không yên hoàn toàn như đụng vào tường, nghĩ tới nên làm cũng đã làm, không nên làm cũng làm rồi, nhiều hơn nữa một

lần hai lần cũng như nhau, ánh mắt khép lại, nói “Anh nhanh một chút!”.

Phương Diễn rõ ràng bị một câu này làm kích động, không do dự, liền xông vào.

Đồng Phương Nhiều không có phòng bị, ưm một tiếng, sau đó blablabla... . . .

Cua đồng trước mặt, người người ngang hàng.

Đội xong chuyện, Đồng Phương Nhiều một mồi xương cốt cũng rã rồi, Phương Diễn tỉnh lực tràn đầy Đồng Phương Nhiều coi như thỉnh giáo qua.

“Ngủ tiếp một chút.” Phương Diễn ôm Đồng Phương Nhiều, trên thực tế Đồng Phương Nhiều tứ chi vô lực, không cần Phương Diễn nhắc cô cũng muốn ngủ.

Cũng lười sửa tư thế ngủ của Phương Diễn, ánh mắt khép lại, ngủ mê man.

Tỉnh lại đã giữa trưa, Đồng Phương Nhiều bụng đói thăm thẳm, khi tỉnh lại cảm giác duy nhất chính là muốn ăn, trở lại mới phát hiện không phải trong nhà mình, Phương Diễn lúc này đứng ở cửa, trên người mặc một áo sơ mi trắng, hạ thân màu đen quần tây hợp thể.

Hoàn toàn không nói gì đến dục vọng, Đồng Phương Nhiều rên rỉ một tiếng, đem chân móng trên người che chặt, cảm giác cả người đều đau.

“Còn chưa muốn rời giường?” Phương Diễn đi vào gian phòng, hướng bên trong tủ tùy ý lấy một cái áo đưa cho Đồng Phương Nhiều, “Nè, trước mặc đồ, quần áo tối qua của em không thể mặc nữa, anh đã kêu người đem quần áo mới tới, có thể còn phải đợi, trên bàn đã chuẩn bị xong mấy món ăn, em nếu không muốn ngủ thì xuống ăn đi.”

“Ừm.” Đồng Phương Nhiều đưa ra một cái tay nhận lấy quần áo, rất nhanh rút tay lại.

“Anh có việc sắp đi ra ngoài, em cứ nghỉ ngơi.”

Đồng Phương Nhiều không muốn nói chuyện, nhắm mắt lại gật đầu một cái, giả bộ ngủ.

Đồng Phương Nhiều nghe được tiếng bước chân Phương Diễn truyền xa, cửa phòng Phương Diễn khóa lại, mới chậm rãi mở mắt ra. Hai tay không cách nào không chế che mắt, té nhào chết ngất trên giường, chồm chồm. Đây là chuyện gì a? Lần một lần hai coi như xong, lần đầu tiên rõ ràng xem như không biết gì liền phát sinh, tối qua còn có thể giải thích, uống say nha, say rượu mất lý trí say rượu mất lý trí, nhưng sáng sớm hôm nay rõ ràng rất thanh tỉnh, vẫn lên giường cùng Phương Diễn. Nghỉ tới đây, Đồng Phương Nhiều xấu hổ muốn cắn lưỡi. Nói thế nào cũng là người từng trải vài chục năm, một chút định lực về điểm này cũng không có? Thực hưởng thụ điên rồi.

Hối hận một hồi, chân cũng bị Đồng Phương Nhiều giày xéo nhẵn nhụi, chưa nói đến gối đầu đáng thương bị Đồng Phương Nhiều xem là Phương Diễn hung ác đập mấy chục cái, Đồng Phương Nhiều lúc này mới cảm thấy Phương Diễn đưa đi vào phòng tắm. Đồng Phương Nhiều cũng sắp đói chết rồi.

Tắm xong đi tới phòng khách, ai biết cơm còn chưa ăn được, vừa thấy một người phụ nữ trung niên, chừng năm mươi tuổi, trong tay ôm một túi đồ, căng phồng cũng không biết là cái gì.

“Tiểu thư, cô rời giường rồi?” Một câu nói không thể nói nhiều nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh nhạt, tóm lại giọng nói cùng vẻ mặt chính là rất khách khí lại không mất lễ....

“Dạ.” Đồng Phương Nhiều cũng không biết nói gì, hai tay mất tự nhiên giật nhẹ kéo áo sơ mi trên người xuống, áo sơ mi Phương Diễn mặc ở trên người Đồng Phương Nhiều có thể khỏi mặc quần, nhưng bắp đùi thon dài trắng nõn bị lộ ra hơn phân nửa.

“Vừa rồi thiếu gia bảo tôi mua quần áo đã mua về rồi, cô chưa ăn cơm trước tiên ăn một chút, tôi đặt quần áo vào phòng thiếu gia, lát nữa cô có thể mặc.” Đại khái là đối với việc nữ nhân xuất hiện ở trong phòng Phương Diễn đã sớm quen, bà di có vẻ hết sức bình tĩnh, cũng không nhìn Đồng Phương Nhiều lâu, chào hỏi vài câu liền làm chuyện của mình. Hoặc là cũng cảm thấy việc Phương Diễn mang nữ nhân giao thiệp về không phải chuyện mình cần quan tâm, dù sao thiếu gia nhà bà chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi, cũng chưa từng thấy nghiêm túc qua.

Thái độ bà di rất thân thiện, ngược lại Đồng Phương Nhiều tự giác quái dị, ăn cơm vội vã bỏ bụng hai bữa, hướng phòng Phương Diễn lấy quần áo mặc vào, lên tiếng chào hỏi bà di rồi rời đi.

Về đến trước cửa nhà tìm chìa khóa dự bị mới vừa cầm ở trên cửa còn chưa kịp xoay, cửa chợt xoay một cái từ bên trong mở ra, Đồng Phương Nhiều bị dọa giật mình, tiếp thấy mặt Vũ ca hốt hoảng mà lo lắng xuất hiện ở trước mặt.

“Giai Giai, em ngày hôm qua cùng hôm nay chạy đi đâu? Anh lo gần chết em có biết không hả?” Vũ ca rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, vừa thấy được Đồng Phương Nhiều miệng đóng đờm mở mở liền bắt đầu rằng rặc. Đêm qua vì xã giao cũng uống nhiều rượu, nhưng rõ ràng còn chưa tới trình độ bất tỉnh nhân sự, xã giao xong liền bắt đầu tìm kiếm Đồng Phương Nhiều, trong hội trường là những người nào? Nhân viên giao thiệp lâu dài với truyền thông, Vũ ca cũng không tiện lớn tiếng gọi, đáng thương nhất là bởi vì Hách Giai Giai mặc lễ phục, điện thoại cũng đặt ở chỗ Vũ ca, Vũ ca thật là khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ một người sống sờ sờ cứ như vậy biến mất? Trở về nhà Hách Giai Giai phát hiện trống rỗng, rượu lập tức đều thanh tỉnh hơn phân nửa, cũng không kịp ngủ, lo lắng đến tận giờ.

“Tối qua em uống say.” Đồng Phương Nhiều thấy Vũ ca như vậy, cũng có chút áy náy, nhưng cũng không thể nói thật đi cùng Phương Diễn, ở nhà Phương Diễn đến bây giờ mới trở về đi?

“Được nhân viên đưa đến phòng khách nghỉ ngơi, vừa rồi mới thức.”

Thấy Vũ ca nghi ngờ nhìn chằm chằm y phục trên người mình, Đông Phương Nhiều lại cực kỳ tự nhiên đem y phục kéo kéo, nói: “Này, làm chủ phương được chăm sóc thật chu đáo, ngay cả y phục dự bị cũng chuẩn bị xong.”

Vũ ca mắt tròn trắng lên, nói: “Tốt rồi, như em nói, em an toàn là anh yên tâm, anh đem qua đến bây giờ một ngày không ngủ, mau vào, anh về nhà đây.. . . .” Chầm chậm đi tới cửa, dưới chân loạng choạng .

“Vũ ca, nếu không em đưa anh về?” Thấy Vũ ca như vậy, Đông Phương Nhiều băn khoăn, trạng thái Vũ ca thể này sợ lái xe có gì ngoài ý muốn, lập tức hỏi.

“Không cần, anh gọi taxi.” Vũ ca cũng không quay đầu lại, hữu khí vô lực trả lời, tiếp ' păng ' một tiếng cửa bị đóng lại, lưng Vũ ca biến mất ở sau cửa.

“A, đúng rồi, Giai Giai.” Kết quả Đông Phương Nhiều vừa mới xoay người, cửa lại bị mở ra, Vũ ca lú thân vào , “Hai ngày nữa 《 hạ điện y thủy 》 thử kính, ngàn vạn lần đừng quên, hai ngày tới có thể anh bận không chăm sóc em được, nên hai ngày này ở trong nhà ngoan ngoãn xem kịch bản, nghỉ ngơi một chút.

Vũ ca thật chuyên nghiệp, dưới tình huống buồn ngủ vậy mà vẫn không quên nhắc nhở Đông Phương Nhiều, chờ Đông Phương Nhiều gật đầu, mới lại bay đi.

Thủ hạ Vũ ca không chỉ một nghệ sĩ Hách Giai Giai , Đông Phương Nhiều vẫn biết. Nếu như Vũ ca chỉ trông cậy vào một Hách Giai Giai , một năm qua khẳng định ngay cả cơm cũng không có mà ăn. Một năm qua, đồng học Hách Giai Giai trên căn bản là trong trạng thái đem vốn bỏ chạy. Làm khó Vũ ca thể nhưng anh đối với cô bất lý bất khí, cái gì cũng vì cô chiều cô, thật làm người ta cảm động.

《 manh động 》 xác định một tuần lễ sau mở máy, 《 hạ điện y thủy 》 chính là phim có nhân vật Phương Diễn an bài cho Hách Giai Giai, kịch bản Đông Phương Nhiều cũng đã nhìn qua một lần, tổ kịch bên kia thông báo Vũ ca cho Hách Giai Giai thử kính chủ giác - nhân vật Doãn Dạ, ngược lại Đông Phương Nhiều nhìn trúng một phối giác Lưu Hạ Sông, vai này từ nhỏ được người nhà người con trai nhận nuôi.

*(chủ giác là vai chính, phối giác là vai phụ)

Đông Phương Nhiều không đem ý nghĩ này nói với Vũ ca, chỉ sợ hấn biết lại muốn gờ tay múa chân.

Hôm thử kính Vũ ca sớm đã tới, ngày đó lúc rời đi chán chường, hai ngày không gặp, tinh thần thay đổi không ít.

“Giai Giai, nhân vật Doãn Dạ tổng cộng có ba người cạnh tranh, em không cần kể, Lý Hàm em biết chứ?” Vũ ca theo thói quen ở trên xe tay lái, miệng nói tạm dừng thời gian cho Đông Phương Nhiều nắm chút tình hình. Đông Phương Nhiều trước sau như một trầm mặc, Vũ ca cũng quen, tay lái rẽ vào một đường, sau đó nói: “ Lý Hàm quay hai bộ phim thần tượng thanh xuân, một bộ gọi là 《 thâm tình mùa hè 》, một bộ gọi 《 công chúa vương tử đồng thoại 》, cũng coi là có chút danh tiếng, đáng đáp khéo léo người cũng dễ phép, rất được nhân sĩ trong nghề yêu thích.”

“Lý Hàm chúng ta tạm thời bỏ qua, trọng điểm là Lâm Hạnh Nhi.” Vũ ca rốt cục nói đến trọng điểm, quay đầu nhìn Đông Phương Nhiều, thấy Đông Phương Nhiều rất nghiêm túc lắng nghe, hết sức hài lòng, nhìn thẳng phía trước chú ý đường xá, “Lâm Hạnh Nhi em biết chưa?”

Tự dưng Vũ ca hỏi một câu như vậy, Đông Phương Nhiều thành thật trả lời, “Không biết.”

Vũ ca im lặng quay đầu tròn mắt nhìn Đông Phương Nhiều một cái, thấy Đông Phương Nhiều mặt mờ mờ, lệ rơi đầy mặt, “Làm sao ngay cả Lâm Hạnh Nhi em cũng không biết, em ngay cả người này không biết, vậy em còn biết ai?”

“Lý Như Cửu, Thi Lam Lam” Đông Phương Nhiều nghiêm túc gờ ngón tay đếm, dường như ba ngón đúng là có chút ít, “.. . . Nghi Hạo Đông?”

Vũ ca diện mặt. (anh này bị chị ngờ hoài :]])

Cuối cùng giác ngộ bù lại kiến thức cho Đông Phương Nhiều, nếu không về sau đi ra ngoài nhìn thấy ai cũng không biết, đắc tội với người nào cũng không biết, kỳ quái, rõ ràng trước kia Hách Giai Giai không có si ngốc như vậy, ít nhất nói một chút cô cũng nhận biết được, sao mới có mấy ngày, trí nhớ cứ như thoái hóa. Vũ ca trong nháy mắt cảm giác mình dẫn dắt Hách Giai Giai gánh nặng đường xa, lên tinh thần một trăm hai mươi phần trăm đỉnh trực yêu can nói: “Nghe nè, anh nói chuyện Lâm Hạnh Nhi một lần.”

Cũng lười nhìn phản ứng Đông Phương Nhiều, tránh cho mình bị đá kích, “Có thể nói Lâm Hạnh Nhi có một điểm giống em, em là hiện tại, cô ấy là quá khứ mà thôi.”

“Lâm Hạnh Nhi cùng Phương Diễn có quan hệ không rõ ràng, thời điểm Lâm Hạnh Nhi mới xuất đạo không bao lâu, nhắc đến chắc em không biết, hiện tại trong giới giải trí công ty quản lý lớn nhất chính là ' Hạo Thiên ' Ông Trùm giấu mặt là Phương Diễn, cái này mấy ngày trước anh mới biết, trước kia em còn quảng lý lịch sơ lược cùng tài liệu đến công ty đó, nhưng là đá chìm xuống biển không có hồi âm. Lâm Hạnh Nhi khi đó còn là một người mới, ký hợp đồng với ' Hạo Thiên ' là chuyện hai ba năm trước, Lâm Hạnh Nhi trước kia là ca sĩ hát chính, hiện tại đã là tiểu thiên hậu cấp bậc đại nhân vật, người ái mộ vô số, giới văn nghệ chính là thế này, diễn mà giới như hát, hát mà giới như diễn, Lâm Hạnh Nhi nửa năm trước bắt đầu tiến công phim ảnh, đóng hai bộ phim, nhận được khen ngợi trầm trồ, hiện tại muốn đóng phim nhiều tập, 《 hạ điện y thủy 》 không thể nghỉ ngơi cô ấy muốn một đá thử vàng, so với cô ta, em còn kém xa.”

Vũ ca thờ dài, vô danh vô tức (không có danh tiếng), vai điện ảnh của đạo diễn Ngô Minh Hạo cũng chưa quay, nào dám trông cậy vào Hách Giai Giai nhận vị trí đó. Bàn về quan hệ, hậu thuẫn của người ta so với Hách Giai Giai cũng hơn nhiều lắm, người ta hai năm lâu dài mà vẫn ổn định quan hệ tình nhân, Hách Giai Giai nhà mình tự giác coi như là một đêm tình, quay đầu liền bị người quên, thật là làm cho người ta lo lắng a.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Thực chất Vũ ca nói những lời này với Đông Phương Phương chẳng có tác dụng gì, về chuyện Đông Phương Nhiêu nhìn trúng vai phụ vẫn giấu trong lòng không dám nói cho Vũ ca biết, Vũ ca mà nghe một đường này nhất định xảy ra tai nạn, cô còn rất yêu quý tánh mạng của mình không dám mạo hiểm. Nói bóng nói gió về vai phụ, Vũ ca nói vài câu đại ý là nhân vật phụ chủ yếu lựa chọn những diễn viên mới, có một chút tiếng tăm sẽ không được để ý tới, đạo diễn vốn tính dùng những khuôn mặt hoàn toàn mới, làm cho người xem có cảm giác mới lạ, tính là như thế nhưng vai chính thì không được, vì đã có ' hậu thuẫn sau sân khấu ' hót vai, nếu muốn vớt vai phụ thì không thành vấn đề.

Đông Phương Nhiêu vừa nghe Vũ ca nói, rất vui mừng, cô xem trọng chính là vai phụ này.

Phim truyền hình thử kính không giống phim điện ảnh, khác chủ yếu ở việc chọn chủ phương, phim truyền hình tuyển diễn viên tựa như tuyển tú, áp dụng phương thức công khai từ biển người lựa chọn, đến sơ tuyển, rồi đến phục chọn, người xem bỏ phiếu, giám khảo phê bình, tầng tầng các vòng chọn lựa. Đặc biệt đa số đội hình khổng lồ trong phim truyền hình thường sử dụng đám người mới. Hoặc trực tiếp là dự định trước mấy người, sau đó thông báo thử kính, thích hợp lưu lại, không thích hợp lập tức nói lần sau hợp tác (chắc như câu “chúc may mắn lần sau”). Cũng chia sơ tuyển phục chọn, nhưng hiển nhiên loại tại chỗ rất nhiều.

《 hạ điện y thủy 》 không thể nghi ngờ là thuộc về sau loại.

Đông Phương Nhiêu cùng Vũ ca xuất phát không tính là sớm, nhưng cũng không muộn, vừa đi vào thì có nhân viên dẫn tới một phòng hóa trang lớn. Không cần nhiều lời, trực tiếp có thợ trang điểm đi tới hóa trang cho Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu hoàn toàn để mặc người bôi bôi trát trát, không vấn đề, Đông Phương Nhiêu sớm đã quen.

Vũ ca lại chạy đi không thấy bóng, hần gặp được người quen, nhìn Đông Phương Nhiêu bên này không vội, chạy đi hàn huyên.

Đội Đông Phương Nhiêu hóa trang xong Vũ ca vẫn chưa trở lại, Đông Phương Nhiêu ngoan ngoãn ở bên cạnh tìm băng ghế ngồi, thợ trang điểm bề bộn nhiều việc, rất nhiều người tới, tẩy trang rồi lại trang điểm lần nữa.

Lâm Hạnh Nhi với Lý Hàm trọng điểm mà Vũ ca nhắc lúc nãy cũng tới, chủ yếu là các cô cách Đông Phương Nhiêu quá gần, khoảng ba bước chân, Đông Phương Nhiêu không muốn biết cũng không được.

Lý Hàm: “Ồ, tiểu thiên hậu Lâm Hạnh Nhi của chúng ta tới a.. . .” (Lý Hàm nhấn mạnh ở chữ ' tiểu ')

Lâm Hạnh Nhi: “Lý Hàm, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.” (đại ý là con người đi đâu cũng có thể gặp lại người quen cũ)

Lý Hàm, Lâm Hạnh Nhi mỗi người vừa mới một câu, thân phận liền lộ ra. Đông Phương Nhiêu nghe thấy mùi thuốc súng rất đậm, vốn muốn đi, nhưng nghĩ trốn làm gì? Nên cũng không đi, tiếp tục ngồi, lấy điện thoại ra chơi điện tử .

Đông Phương Nhiêu chơi game rất chuyên tâm, bên tai thỉnh thoảng bay tới đôi lời.

“.. . . Ca hát cho tốt đi, học đòi người khác ra ngoài đóng phim, cô cho rằng đóng phim giống như cô ca hát, miệng khê trương khê hợp thì xong rồi. . .”

“.. . .”

“.. . . Cũng không giống một số người, diễn biết bao lâu vẫn không có chút tiếng tăm nào, cô vậy cũng gọi là đóng phim sao? Làm chủ quầy rượu thì có?”

“.. . . Lâm Hạnh Nhi tôi cảnh cáo cô, đừng tưởng có Phương Diễn chống lưng thì ở chỗ này phách lối, Phương Diễn là ai, hần cũng chỉ vui đùa một chút với cô mà thôi, đừng tự cho là giỏi.. . .”

“.. . .”

“.. . . Ít nhất Phương Diễn nguyện ý chơi với tôi, có người muốn còn bị đẩy ra đấy!”

Lời nói tới đây thì gãy, tiếp theo đó là “Pằng” một tiếng, giật mình Đông Phương Nhiều thiếu chút nữa làm rơi điện thoại trên tay, cửa ải cuối cùng rồi! Lần này toàn bộ xong rồi, lại bắt đầu từ cửa thứ nhất.

Yên lặng ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Hạnh Nhi đang bịt mắt, người quản lý của cô đẩy cô ra sau lưng đem thân hình phì nhiêu chắn phía trước, chỉ lộ ra một đôi mắt vừa oán vừa hận trừng mắt nhìn Lý Hàm. Sự chú ý của mọi người trong phòng hóa trang cũng bị âm thanh chát chúa của cái tát vang dội hấp dẫn, rõ ràng người đánh chính là Lý Hàm.

“Lý Hàm, cô đừng quá phận! Làm việc trước xin chú ý thân phận cùng trường hợp!” người quản lý Lâm Hạnh Nhi không thể nghi ngờ bị một tát này của Lý Hàm làm cho nổi giận nói.

Lý Hàm ngược lại không sợ, về mặt thoát nhìn ác hơn vừa rồi mấy phần: “Chị đừng ở trước mặt tôi nói những lời này, chuyện giữa tôi với Lâm Hạnh Nhi chị rõ nhất, ban đầu cho Lâm Hạnh Nhi đáp câu đất mới, người đưa Lâm Hạnh Nhi lên giường Phương Diễn còn không phải do chị. Tôi muốn không phải là Lâm Hạnh Nhi. ... Hừ, tóm lại một tát này đánh cũng đánh rồi, chị dám đánh trả liền tôi đây đi!” (nhào zô :P)

Trước mặt mọi người đánh Lý Hàm, người quản lý kia làm sao dám, Lâm Hạnh Nhi núp ở phía sau người quản lý cũng không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt trong nháy mắt liền đỏ, cũng không nói thành lời, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Lý Hàm, giống như là muốn dùng con ngươi đem Lý Hàm trừng cho chết. (nhìn trừng trừng cũng chết người hử?)

Lý Hàm đợi nửa phút không ai đáp lại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hai năm rồi, vẫn như vậy.” Cũng không biết là nói Lâm Hạnh Nhi hay là nói người quản lý Lâm Hạnh Nhi. Dứt lời, xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng yếu đuối. Không lâu sau, bóng lưng ấy cũng biến mất ở cửa.

Phòng hóa trang vắng lặng một hồi, nhưng bên trong giới giải trí tranh giành tình nhân, chuyện tình lãnh trào thâm phúng đã thấy nhiều, ai cũng không cảm thấy có cái lạ, rất nhanh lại quay đầu việc ai nấy làm, công việc lu bù lên.

Đông Phương Nhiều ngược lại cảm thấy Lý Hàm này thật có ý tứ, đầu năm nay trong giới người ở trước mặt thì tươi cười, sau lưng thành tiểu nhân cuồng ghim có rất nhiều, dám trước mặt mọi người khiêu khích thật đúng là không có người thứ hai. Huống chi ' có bối cảnh ' như Lâm Hạnh Nhi, Lý Hàm thật can đảm .

Hiện trường giải tán, Đông Phương Nhiều lại vui đầu dùng đầu ngón tay bấm điện thoại sống lại lần nữa sầm quan, chuyến đi này đúng là rất nhàm chán, vì mấy phút diễn xuất phải chờ đợi bốn năm tiếng đồng hồ là chuyện thường tình, đừng nói bốn năm tiếng, mười tiếng Đông Phương Nhiều cũng chờ. Có lúc lại đưa tay cái chân không chạm đất, thời gian ngủ cũng không có, tóm lại chính là không ổn định. Nhưng Đông Phương Nhiều sớm đã thành thói quen, vẫn yêu thích quay phim thì có thể có biện pháp gì? Vì vậy Đông Phương Nhiều vì ứng phó sự kiện chờ đợi dài hạn này, đã sớm luyện một thân bình tĩnh, dùng thời gian chơi game rất có bộ dáng.

Vũ ca rốt cục trò chuyện xong, nhớ lại còn có Hách Giai Giai đi thử kính, quay lại phòng hóa trang tìm, liếc mắt liền thấy Đông Phương Nhiều đang cúi đầu bấm điện thoại, lôi kéo Đông Phương Nhiều đi, “Làm sao em vẫn còn ở nơi này, đại tiểu thư của tôi ơi, sao em không ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một cái, mọi người đi hết trơn rồi.” Phát hiện bên cạnh Đông Phương Nhiều hoàn toàn không còn ai, biết chuyện này lại xảy ra, rồi cô đi đúng là sai lầm.

Đông Phương Nhiều cũng không giải thích, mình khả năng cảm thực cứ như vậy, Lâm ca sớm quen, về phần Vũ ca, trước mắt trong thời gian thích ứng giác ngộ. Chẳng qua là đáng tiếc game đang chơi, lại ở cửa ải cuối cùng. ...

Yên lặng tắt, hôm nay sầm quan khó khăn nặng nề, chỉ có thể lần sau lấy ra chơi tiếp.

Quá trình thử kính trải qua thuận lợi, làm chủ phương cũng coi là lão đại có kinh nghiệm trong vòng người, thời gian sắp xếp rất chặt chẽ, không khí cũng điều chỉnh rất nhẹ nhàng, nhân thủ một đề mục, trước bắt đầu chọn từ vai phụ, Đông Phương Nhiều bởi vì vừa bắt đầu liền định là chủ giác thử kính, vì vậy bài danh rất dựa vào sau, đếm ngược thứ ba. Có thể nghĩ, đếm ngược thứ hai cùng người cuối cùng sẽ ở trên người Lý Hàm, Lâm Hạnh Nhi.

Đông Phương Nhiều đặc biệt chú ý, phát hiện Lý Hàm ngồi ở hàng thứ nhất, Lâm Hạnh Nhi cư nhiên cách mình rất gần, cùng ở hàng thứ hai, bất quá một ở chính giữa, một ở bên phải. Lâm Hạnh Nhi mặt không chút thay đổi, Lý Hàm chỉ để cái ót cho Đông Phương Nhiều. Cho dù như vậy, khó phạm vào nghiện bất quá, Đông Phương Nhiều tự giác rất khá, quay đầu liền cùng Vũ ca tán gẫu.

Bởi vì này lần làm phim lớn, rất nhiều người tới thử kính, đa số đều là người mới, quá trình thử kính thật đúng là náo loạn không ít chuyện cười, dưới đường đi tới tiếng cười vang không dứt, studio để diễn viên trẻ tuổi vốn có chút khấn trương thử kính cảm thấy nhẹ nhàng không ít. Để cho Đông Phương Nhiều thấy được có mấy tiềm lực. Đến phiên Đông Phương Nhiều, hiện trường người vẫn rất nhiều, diễn viên trẻ tuổi không giống Lý Như Cửu, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông luôn luôn bận rộn, huống chi bọn họ hy vọng có thể xem nhiều diễn viên khác thử kính tính toán thử mình lần này thử kính kết quả như thế nào, vừa là học tập, cũng là quan sát.

Lần này thử kính chính là so người nào sau lưng có núi dựa lớn hơn, Đông Phương Nhiều rõ ràng, nếu bàn về quan hệ, chủ giác không thể nghi ngờ sẽ rơi vào tay Lâm Hạnh Nhi, Đông Phương Nhiều nhìn trộm là nhân vật nữ phụ một, nhân vật này người cạnh tranh mạnh nhất chính là Lý Hàm. Bàn về kinh nghiệm, Lý Hàm diễn qua hai bộ kịch thần tượng, kinh nghiệm coi như là khá sâu, mà mình một tác phẩm cũng không có, bàn về quan hệ, không biết Lý Hàm là như thế nào có được cơ hội thử kính, dù sao Hách Giai Giai là bởi vì Phương Diễn, điểm này coi như là Đông Phương Nhiều thắng hiểm. Nhưng dựa hết vào cái này hoàn toàn không đủ.

Đông Phương Nhiều vẫn nghiêm túc nhận thức hết tiết mục diễn trong tay, không nghi ngờ chút nào bốn tòa tươi đẹp, tiếng vỗ tay như sấm. Hiển nhiên Đông Phương Nhiều xuống đài Lý Hàm cùng Lâm Hạnh Nhi hai người không hẹn mà cùng nhìn Đông Phương Nhiều, hoặc là vốn không đem người này làm đối thủ, hoàn toàn không ngờ diễn xuất cao tay như vậy.

Kế tiếp chính là Lý Hàm, Lý Hàm đi qua Lâm Hạnh Nhi. Tất cả trong dự liệu Đông Phương Nhiều, tiềm lực rất tốt, nhưng tuổi trẻ kinh nghiệm ít còn kém điểm hóa hậu. Ở trong mắt Đông Phương Nhiều, Lý Hàm diễn xuất hơn Lâm Hạnh Nhi một bậc.

Vốn là thử diễn giành vai chính, bình thường sẽ không công bố kết quả tại chỗ, đều là đi về chờ thông báo, hoặc là trực tiếp chọn trúng hoặc là tham gia thí lại, kết quả kém nhất chính là một chút cũng không có tin tức trực tiếp bị xử ngó lơ.

Lâm Hạnh Nhi biểu diễn xong, Đông Phương Nhiều chuẩn bị đi, làm chủ phương cũng toan tính lớn như thế, Đông Phương Nhiều ngồi ở hai hàng cuối cùng, cửa lớn mở ở trước khán đài, người trước mặt bày ra chật chội, Đông Phương Nhiều cũng không có dục vọng chen người, chờ người dần dần giải tán mới đứng dậy. Lâm Hạnh Nhi ngồi chung một hàng Đông Phương Nhiều, cũng không có đi, lúc Đông Phương Nhiều phải đi Lâm Hạnh Nhi vẫn ngồi tại chỗ, đại khái là phải đợi toàn bộ mọi người đi hết.

Vũ ca đi trước mặt Đông Phương Nhiều, hai người đều bước không nhanh, vừa đi vừa nói chuyện, buổi chiều còn hẹn một nhà đầu tư khác thương lượng hợp đồng.

Chẳng qua là đi đi, không biết thế nào, chợt có người từ phía sau xông tới thiếu chút nữa đụng Đông Phương Nhiều ngã, vội vội vàng vàng, bắt quả một hồi liền chạy năm sáu thước xa. Vũ ca tức miệng định mắng to, lời nói đến khóe miệng mới phát hiện người nọ là Lâm Hạnh Nhi, lại nhin trở về. Đờ Đông Phương Nhiều vội vàng hỏi có sao không.

Đông Phương Nhiều đứng thẳng lắc đầu một cái, chẳng qua là đụng chút xú, có thể có chuyện gì? Cũng không phải là con nít hay thủy tinh, Đông Phương Nhiều còn rất cao khỏe nha.

Chẳng qua là có chút tò mò có cái gì để cho Lâm Hạnh Nhi vội vàng chạy như vậy, ngay cả hình tượng cũng không để ý. Nhìn theo mới phát hiện một người đang đứng ở cửa, Lâm Hạnh Nhi rõ ràng thấy người này chạy đến.

Đông Phương Nhiều định nhân nhìn cho rõ, đứng ở cửa, không phải là Phương đại gia Phương Diễn chứ à?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đông Phương Nhiều không nghĩ tới Phương Diễn sẽ xuất hiện ở chỗ này, nhưng nhìn Lâm Hạnh Nhi tư thái nhẹ nhàng giống như tiểu điều nhi chạy qua, hiển nhiên Phương đại gia lần này tới là vì người bạn gái Lâm Hạnh Nhi rồi.

*tiểu điều nhi: chim nhỏ ^^

Dù sao bạn gái Phương Diễn đồng đức, Đông Phương Nhiều còn tưởng rằng quan hệ hai người chỉ ở chỗ tối không đặt ở trên bề nổi, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là đủ, nhưng Đông Phương Nhiều hiển nhiên đã đoán sai. Bên kia Lâm Hạnh Nhi đã đón đầu Phương Diễn, vui vẻ chủ động kể vai Phương Diễn, cũng không biết hai người nói gì, dù sao Đông Phương Nhiều cũng không quá quan tâm, quay đầu tiếp tục nói chuyện với Vũ ca, lúc ngừng đầu, phát hiện Phương Diễn cùng Lâm Hạnh Nhi đã không thấy nữa.

Lúc này Đông Phương Nhiều mới chợt nghĩ, không biết Lý Hàm đi trước có nhìn thấy Phương Diễn không. Nhưng lập tức đem cái ý nghĩ này bỏ đi, người không liên quan, suy nghĩ nhiều làm gì?

Ai biết vừa ra khỏi cửa lại thấy Phương Diễn và Lâm Hạnh Nhi, Lâm Hạnh Nhi rõ ràng muốn lôi kéo Phương Diễn đến một hướng khác, mặc dù người đã không nhiều lắm, nhưng sự xuất hiện của Phương Diễn đưa tới xôn xao không lớn không nhỏ, người phía sau rồi rít thà chậm không chừng, tầm mắt rồi rít tụ họp trên hai người bọn họ.

Muốn rồi đi phải bước qua chỗ Lâm Hạnh Nhi cùng Phương Diễn đang đứng, Vũ ca kéo vạt áo Đông Phương Nhiều hai cái, ý bảo Đông Phương Nhiều nhìn hai người. Đông Phương Nhiều gật đầu một cái bày tỏ đã thấy. Khoảng cách từ từ gần hơn, Đông Phương Nhiều đang muốn vòng qua hai người, ai ngờ cổ tay trái bị nắm lại.

“Hách tiểu thư nếu cũng ở đây à, thấy cũng không chào hỏi một tiếng.” Tiếp liền nghe Phương Diễn nói.

Như thế rất tốt, tất cả ánh mắt nhiệt thiết Bát Quái nhất tề chuyển dời đến cái tay Phương Diễn nắm Đông Phương Nhiều. Đông Phương Nhiều cảm thấy công lực trùng người của Lâm Hạnh Nhi bây giờ vô cùng cường hãn, chợt thấy Phương Diễn hết sức nhàm chán. Cũng không biết hẳn tại sao hành động thế này, chắc là tính khí thiếu gia phát tác, thích xem nữ nhân tranh giành vị trí tình nhân bên cạnh mình.

Cổ tay Đông Phương Nhiều dùng sức thoát khỏi tay Phương Diễn, Phương Diễn nhìn như không dùng sức, chỉ có Đông Phương Nhiều biết một cái nắm này lực đạo sử dụng mười phần, Đông Phương Nhiều thấy cổ tay đau rát, nhưng cô không có ngu ở trước mặt mọi người xoa tay gây chú ý, chỉ có thể mặc cho nó đau, thầm mắng Phương Diễn vô số lần, chợt phát hiện trên mặt Phương Diễn đang cười, ánh mắt đang trừng cô.

Đồng Phương Nhiều không thể hiểu nổi Phương Diễn.

“Tôi thấy Phương thiếu gia đang bận, không dám quấy rầy.” Đồng Phương Nhiều đem tầm mắt hướng Lâm Hạnh Nhi bên cạnh, thái độ thành khẩn, giọng nói nhu hòa, coi như trả lời.

Phương Diễn rõ ràng đối với câu trả lời không hài lòng, vừa muốn nói đôi câu, một bên Lâm Hạnh Nhi lại chen vào nói “Diễn, sao anh biết cô ấy?” danh tiếng Hách Giai Giai bây giờ chưa ra hình dáng gì, coi như có diễn xuất tốt cũng không dậy nổi chú ý của Lâm Hạnh Nhi, muốn Lâm Hạnh Nhi nhớ tên cô thật sự là làm khó cô ấy, chỉ đơn giản lấy ' cô ' thay thế tên.

Phương Diễn nhún mày, cảm thấy rất hứng thú, “Em cũng biết. Em nói trước đi em thấy cô ấy thế nào?”.

Lâm Hạnh Nhi thật cao hứng có thể lần nữa thu hút lực chú ý của Phương Diễn, nửa điểm cũng không do dự nói: “Mới vừa rồi thử kính cô ấy được xếp thử trước em, cũng thử vai chủ giác đó ...” Lâm Hạnh Nhi nhún nhún mũi, ngay cả Đồng Phương Nhiều không thể không thừa nhận Lâm Hạnh Nhi làm thế hết sức khả ái, Đồng Phương Nhiều nhìn Lâm Hạnh Nhi miệng thì thầm bên tai Phương Diễn, không biết lại nói câu gì, Phương Diễn phối hợp cúi người xuống.

Đội Phương Diễn đứng trực yêu can nhìn lại Đồng Phương Nhiều thì trong mắt Phương Diễn ánh lên lạnh lùng làm Đồng Phương Nhiều có dự cảm xấu. Nhưng Đồng Phương Nhiều cũng không phải loại mặc người chém giết, lập tức cũng đứng thẳng ưỡn ngực, chuẩn bị tùy thời nghênh chiến.

*đỉnh trực yêu can: Thăng lưng đứng nghiêm chỉnh

Nào biết Phương Diễn chỉ lãnh đạm nhìn Đồng Phương Nhiều, “Nếu Hách tiểu thư còn có việc, vậy thì không quấy rầy.” Quay đầu lại hết sức ôn nhu nói với Lâm Hạnh Nhi: “Hạnh Nhi, mình đi thôi.” Ôm vòng eo mảnh khảnh của Lâm Hạnh Nhi đi khỏi.

Đồng Phương Nhiều đứng tại chỗ, thấy Lâm Hạnh Nhi cho mình một cái khiêu khích, ánh mắt cong cong, bên trong là vẻ kiêu ngạo đắc ý cười cười.

Vũ ca ở chỗ này gặp Phương Diễn trong lòng cũng lạc đường hạ xuống, chú ý tới thần sắc Đồng Phương Nhiều như thường mới yên lòng, mặc dù Đồng Phương Nhiều không có chủ động chào hỏi Phương Diễn có vẻ không lễ phép, nhưng người trải qua việc đó dù sao đều muốn che giấu, hướng chỉ Phương Diễn tới đây cũng không phải vì Hách Giai Giai, nói không chừng Phương đại gia người ta quý nhân bận rộn, ngay cả Hách Giai Giai là ai cũng quên rồi, thấy không nên lỗ mắng đi quấy rầy thế giới hai người của người ta, lỡ đắc tội cũng không biết chừng.

Chẳng qua Vũ ca hoàn toàn không ngờ Phương Diễn sẽ chủ động chào hỏi Hách Giai Giai, kinh ngạc không nhỏ, ba người ở giữa kiểm duyệt nỗ lực chỉ có ba người biết, người ngoài xem không hiểu được, chỉ thấy Phương Diễn vẫn nhớ Hách Giai Giai, vậy lần này khả năng có vai diễn lại tăng một bậc, trong bụng cao hứng một hồi, lúc Phương Diễn mang theo Lâm Hạnh Nhi đi, rất cung kính nói một câu “Phương thiếu đi thông thả.”, còn làm quá bái một cái. Những người khác ở chỗ này hơn phân nửa cũng làm thế, người mới có chút không biết Phương Diễn thấy người quản lý của mình, thậm chí còn có một người trong tổ kịch lý vừa rồi ngồi ở đoàn bình phẩm đều làm vậy, liền cũng tự giác cúi người xuống, mặt thấp thỏm. Đồng Phương Nhiều coi như là lần đầu tiên thấy được mức độ ảnh hưởng của Phương Diễn trong giới, dù là đạo diễn nổi danh nhất, diễn viên, sợ cũng không chiếm được sự cung kính lớn như vậy.

Ít nhất với Đồng Phương Nhiều mà nói, không cần làm quá đến vậy.

Tình thế nằm trên tay kẻ mạnh, người bỏ tiền chính là lão Đại, kịch tổ lớn nhất mà chỉ có một nhà đầu tư duy nhất, quả thật là khó lường.

Việc thương lượng buổi chiều rất thuận lợi, làm đại diện cho một hãng mỹ phẩm. Hách Giai Giai vóc dáng 1m65, ở giới giải trí không tính là cao, nếu như lùn một chút nữa liền được xưng tụng là tam đẳng tàn tật, dáng dấp cũng tạm được, trọng điểm ở đôi mắt, không lớn nhưng rất có thần, Đồng Phương Nhiều là nữ nhân từng trải qua cuộc sống phong phú, đôi mắt của cô cho người ta có cảm giác tựa như hồ nước sâu không thấy đáy, tràn đầy vẻ thần bí, liếc mắt nhìn một cái giống như muốn hút linh hồn người ta vào. Đây có thể coi là điểm sáng nhất trên người Hách Giai Giai.

Ngoài điểm này, da dẻ Hách Giai Giai vô cùng tốt, điểm này ngay cả Đồng Phương Nhiều cũng tự than thở một phen. Nói là da trắng nõn trắng nõn cũng không quá đáng, vì vậy có mỹ phẩm tìm tới cô làm đại diện cũng không kỳ quái.

Nếu như ở kiếp trước cô thuận miệng cũng có thể kể tên một chuỗi dài những nhãn hiệu mỹ phẩm, mà hiện tại những thứ mỹ phẩm này ở trong mắt Đồng Phương Nhiều hoàn toàn xa lạ, trong đầu cô hoàn toàn không có khái niệm nào, đồ cầm ở trên tay cũng không biết công hiệu ra sao, chỉ nhìn bề ngoài cảm thấy cũng không đến nỗi.

Sau đó lên mạng tra tìm, nghiên cứu mới biết nhãn hiệu này xuất xứ từ Đức đã sớm nổi danh quốc tế. Cho dù ở khu trung tâm quảng cáo cũng không ít người Trung Quốc làm đại diện, đều tìm những minh tinh hàng đầu cấp bậc ảnh hậu, ví như Lý Như Cửu chính là phát ngôn viên cho nhãn hiệu này trong vòng một năm. Loại giống Hách Giai Giai, hoàn toàn không đủ điều kiện đi làm đại diện cho thương hiệu nổi tiếng như vậy.

Thời điểm cùng đạo diễn gặp mặt nói chuyện người đầu tư cũng tới, lúc này mới rõ. Lúc thử vai cho 《manh đồng》thì đạo diễn đặc biệt phụ trách quảng cáo ở địa khu Á châu này cũng xuất hiện ở đó, xem kỹ càng Đồng Phương Nhiều diễn xuất mới phá lệ tiến cử cô. Hơn nữa quảng cáo lần này có điều bất đồng với những quảng cáo trước kia, đồng thời sẽ có ba chủ giác, hai nữ một nam, hiện tại hai nữ đã định gồm Hách Giai Giai cùng phát ngôn viên Lý Như Cửu, một là người mới trong giới văn nghệ, mát mẻ tự nhiên, một là người đã thấm nhuần lão luyện trong xương cốt, ưu nhã mẽ người, rất phù hợp chủ đề quảng cáo lần này. Nam diễn viên vẫn còn bàn bạc, chưa tìm được.

Nói chuyện từ hai giờ chiều mãi cho đến hơn sáu tối mới kết thúc, trước sau bốn tiếng. Thảo luận xong đạo diễn đề nghị cùng đi ăn bữa cơm, bị Đồng Phương Nhiều uyển chuyển từ chối, dưới tình huống bình thường dù là nửa đói nửa mệt, Đồng Phương Nhiều cũng tuyệt không muốn cùng nhà đầu tư

sinh ra nửa điểm qua lại không cần thiết. Dĩ nhiên, ở điểm này Phương Diễn tuyệt đối là ngoại lệ.

Về nhà lên mạng tìm thêm một chút tài liệu, 《manh đồng》 sắp khai mạc, kịch tổ đã gọi điện thông báo một tuần lễ sau sẽ đưa từng nhóm diễn viên đến điểm khai mạc tập hợp, nơi hội tụ là một ô huyện tiểu hương trấn, dù sao hỏi gì Đông Phương Nhiều cũng không biết, đối với cái thế giới này hiểu biết địa lý cô rất bần cùng, Vũ ca cũng không biết, kịch tổ đặc biệt thông báo sẽ rất hoang vu ở nhà nên chuẩn bị tâm lý trước, đồ phải chú ý sửa soạn, rất nhiều thứ ở đó rất khó mua được cho nên nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, thời gian quay hình dự tính là một tháng, Đông Phương Nhiều bị phân ở nhóm đầu tiên, bảy ngày sau xuất phát.

Ở không vài ngày Đông Phương Nhiều ôm kịch bản《manh đồng》gặm diên cuồng. Việc quảng cáo bên kia cũng gọi tới hai lần, dĩ nhiên người trao đổi đều là Vũ ca, Vũ ca trước tiên chuyển đạt chờ Đông Phương Nhiều quay phim trở lại có thể ký hợp đồng. Quảng cáo dự tính ở tháng chín khai mạc, hiện tại là đầu tháng sáu, thời gian ba tháng, còn sớm. Thỉnh thoảng gặm kịch bản nhớ tới 《hạ điện y thủy》, đến bây giờ còn không có tin tức gì, rất nhanh ném ra sau ót, mặc dù đối với vai phụ rất hứng thú, nhưng nếu không chiếm được nhân vật này cũng không có cách nào khác, Đông Phương Nhiều quyết định không quan tâm đến nữa, mọi việc tùy duyên.

Đông Phương Nhiều dĩ nhiên không nghĩ tới Phương Diễn sẽ tìm tới mình, hai ngày nữa Đông Phương Nhiều sẽ đi đến huyện Ô Cách hội tụ vào đoàn phim《manh đồng》, gặm kịch bản gặm đến mất ăn mất ngủ kết quả chính là cái gì cũng chưa chuẩn bị, nghiêm chỉnh luống cuống tay chân dùng cả buổi chiều sửa sang lại hành lý, tốn hết mấy tiếng đồng hồ, phát hiện đồng học Hách Giai Giai kinh nghiệm đi ngoại tỉnh quá nghèo nàn, rất nhiều vật phẩm cần chuẩn bị như thuốc cảm, vớ chống muỗi, vật kiện thực dụng đều thiếu, không thể làm gì khác hơn là ra ngoài ăn cơm sẵn tiện mua thêm.

Mặt khẩu chi phiếu còn có thể tín dụng của Hách Giai Giai tất cả đã bị Đông Phương Nhiều mang theo thẻ căn cước đến ngân hàng giải mã rồi đổi mặt khẩu, số tiền còn lại bên trong không nhiều lắm, may mắn là sau khi ký hợp đồng《manh đồng》liền có được một khoản thù lao phong phú, nếu không mấy tháng sau này sợ là khó sống. Còn về người nhà Hách Giai Giai, chỉ nghe Vũ ca đề cập một lần, phụ thân mẫu thân còn có một đệ đệ đang đi học, nhưng hơn một tháng qua bọn họ chưa từng cố gắng liên lạc với Đông Phương Nhiều, bên trong nhật ký Hách Giai Giai cũng hoàn toàn không có bất kỳ tin tức gì của người trong nhà, kiếp trước Đông Phương Nhiều không có kinh nghiệm sống cùng người nhà, huống chi bây giờ cũng không biết Hách Giai Giai cùng người nhà chung đụng như thế nào, cũng liền để mấy người đó chủ động tìm kiếm. Nếu như quan tâm, bọn họ sẽ tìm đến mình, mặc dù số điện thoại mã đảo (số đẹp: mã đảo thành công) của Giai Giai đã mất, nhưng vẫn còn Vũ ca ở đó.

Đông Phương Nhiều vào khu bách hóa mua một đồng lớn. Lúc đi ra cửa bởi vì cầm quá nhiều trượt tay rơi toàn bộ trên đất, ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy một người đàn ông từ bên trong chiếc xe ngừng ven đường đi ra.

Đông Phương Nhiều không nghĩ lại trùng hợp Phương Diễn xuất hiện ở đây, đứng tại chỗ nhìn Phương Diễn sải bước hướng mình đi tới, Đông Phương Nhiều còn tưởng mình ảo giác, cách thật xa cũng đã cảm nhận được khí chất lạnh lẽo từ trên người Phương Diễn, người cách rất xa cũng nhìn ra được đại thiếu gia hần đang mất hứng, đang giận. Đi tới không nói lời nào cũng không đợi Đông Phương Nhiều nói, lời Đông Phương Nhiều chạy đến hướng xe hần đang đậu. Đông Phương Nhiều cảm thấy có cái gì không đúng, muốn tránh thoát, trời đã tối, hoàn toàn không biết bị dẫn tới nơi nào, đầu óc Phương Diễn có phải hay không đập trúng cửa? Vô duyên vô cớ chạy tới cũng không nói lời nào lời người ta chạy. Phương Diễn đây là đang tìm người đi, nhưng có tìm người cũng không nên tìm cô a! Tính hết cũng không gặp qua mấy lần, sẽ không phải là nhận lầm người chứ?

Nghĩ tới đây, Đông Phương Nhiều bị Phương Diễn bắt được cả cái tay kia, nếu không phải ở trước mặt mọi người, Đông Phương Nhiều vì không muốn bị Phương Diễn lôi đi nhất định là ngồi chồm hổm trên đất ăn vạ, dĩ nhiên, thực tế thì Đông Phương Nhiều sẽ không làm vậy, chỉ có thể nói chuyện lớn tiếng cố nhắc nhở Phương Diễn: “Phương Diễn, anh có phải hay không tìm lộn người? Tôi là Hách Giai Giai, thấy rõ chưa, là Hách Giai Giai!”

Ai biết Đông Phương Nhiều cố gắng sáng tỏ lại bị Phương Diễn trừng mắt: “Chớ lộn xộn, tôi tìm đúng là cô! Hách Giai Giai!” Mùi vị có mấy phần cắn răng nghiền lợi, cuối cùng dùng một cánh tay ôm eo Đông Phương Nhiều, như vậy kèm hai bên đi đứng dễ dàng hơn. Đông Phương Nhiều lập tức bị tính khí Phương Diễn dọa cho sợ đến sùng sốt, quên giãy giụa, cuối cùng được thuận lợi mang lên xe.

Mặc dù Phương Diễn trong giới nổi danh nhưng chưa tính là nhân vật của công chúng, Hách Giai Giai trước mắt cũng chưa nghiêm chỉnh lộ mặt, vì vậy chung quanh người đi đường lui tới nhìn hai người tựa như đang nhìn tuần nam mỹ nữ gây gỗ, thoải mái nhìn ngắm, lại không có một người tới ngăn cản, tro mắt nhìn Hách Giai Giai bị nhắc lên cô xe màu bạc Mercedes-Benz, nghiêng ngàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Đông Phương Nhiều hoàn toàn không hiểu nổi hành động của Phương Diễn, dọc theo đường đi liều mạng nói chuyện, Phương đại gia mặt không chút thay đổi mắt nhìn thẳng tập trung lái xe, không chút nào để ý tới Đông Phương Nhiều, cuối cùng Đông Phương Nhiều cũng lười mở miệng, trực tiếp quay đầu nhìn ngoài cửa sổ ngắm cảnh một mình sinh muộn phiền.

Lát sau xe chạy lên một con dốc, Đông Phương Nhiều đã đến nhà Phương Diễn hai lần, đã khắc sâu vào trí nhớ, đây đích thị là đường thông đến nhà Phương Diễn.

Muốn gì đây? Tình một đêm không đủ thành hai đêm? Hai đêm rồi ba đêm bốn đêm năm đêm hay sao?

Đồng Phương Nhiều cố nén không phát tác, xe qua cửa vào đến khu đỗ xe mới dừng lại, Đồng Phương Nhiều tháo dây an toàn, từ chỗ lái phụ mở cửa đứng ra, chỉ vào Phương Diễn mắng: “Phương Diễn anh có làm hay không vậy, anh đây là bắt cóc, bắt cóc đó biết không hả?!” Không nhịn nổi nữa, Đồng Phương Nhiều tức giận, đi cmn lý trí đi cm chó má nhà tài trợ, người nào đụng phải chuyện này cũng mất tỉnh táo!

Phương Diễn cười lạnh một tiếng: “Hách Giai Giai, có bao nhiêu nặng nhẹ chúng ta người nào không biết, ban đầu là người nào vội vã muốn nhảy lên giường của tôi, sao nào, bây giờ dính lên được người khác liền trở mặt?”

“Phương Diễn, anh nói rõ cho tôi, cái gì gọi là dính lên được người khác liền trở mặt?” Đồng Phương Nhiều tức đến nổi tay cũng phát run: “Người khác là ai? Được, anh muốn tính tôi tính với anh, hôm nay không nói rõ ràng chúng ta phá nát nơi này!”

“Người nào với cô phá nát nơi này.” Ai biết Phương Diễn lại bịu môi, nói, “Tôi dẫn cô tới đây ý gì cô không hiểu? Cô muốn vai chính? Được, tôi cho cô. Cô muốn danh tiếng? Được, tôi cũng cho cô. Hách Giai Giai, tôi vẫn luôn không biết ánh mắt cô thế nào, cô không phải rất thông minh sao? Tại sao chịu bỏ cây hái ra tiền tôi đây ra mà bám vào một ngọn cỏ dại vô danh? Hừ, đạo diễn, đạo diễn có thể tính là gì chứ? Hân mở miệng nói một câu có thể cho cô một vai phụ hay là cho cô vai chính? Tôi cho cô biết, Hách Giai Giai, đạo diễn《 hạ điện y thủy 》bị tôi đòi rồi, cô muốn trông cậy vào hân? Hai chữ, Đùng hòng!”

Đồng Phương Nhiều nhìn Phương Diễn một bộ dạng cực kỳ ghê tởm, muốn in hai dấu tay lên mặt hân hết sức, giận quá hóa cười nói: “Đúng vậy, anh nói đúng lắm, đạo diễn thì thế nào, biên kịch thì thế nào, dù hân chỉ là đạo cụ, trong đoàn phim chạy việc vặt, miễn là hân có thể cho tôi vai chính, tôi liền có thể lên giường cùng hân!” Hoàn toàn bị Phương Diễn chọc giận mất hết lý trí, ngay cả nhìn Phương Diễn nhiều hơn một cái cũng thấy đau mắt, nói xong không thêm lấy đồ trong xe trực tiếp quay đầu bước đi.

Đồng Phương Nhiều sống hai mươi mấy năm, chưa từng bị chọc tức đến vậy, Phương Diễn coi như là khai thiên tích địa người đầu tiên.

“Hách, Giai, Giai. . . .” Đi chưa được hai bước, Phương Diễn đã từ một bên đầu xe khác vọt tới bắt lấy tay cô, từng tiếng từng tiếng nói giống như phát ra từ kẽ răng.

Đồng Phương Nhiều nghĩ tay cô nhất định đã tím bầm rồi, nhưng bây giờ nào có thời gian để ý tới, Đồng Phương Nhiều dùng sức vung vẫn không thoát được, quay đầu hung ác nhìn chằm chằm Phương Diễn: “Phương Diễn, anh buông tay cho tôi, Đồng Phương Nhiều tôi cùng anh không có bất cứ quan hệ gì, từ giờ trở đi chúng ta nước sông không phạm nước giếng, vai diễn《 hạ điện y thủy 》tôi không cần!” Dưới tình thế cấp bách, ngay cả họ tên Đồng Phương Nhiều cũng nhô ra, hiển nhiên Phương Diễn không chú ý tới.

“Vậy thì sao?” Phương Diễn cười lạnh, cái tay còn lại trực tiếp ôm chặt eo Đồng Phương Nhiều, đem thân thể cô dính sát một chút không gian cũng không có, “Đáng tiếc hiện tại tôi không muốn bỏ qua cô.”

Cửa sau khu đậu xe thông vào phòng khách, Phương Diễn mở cửa kéo Đồng Phương Nhiều qua trực tiếp đẩy mạnh vào, Đồng Phương Nhiều lao đảo một cái ngã trên đất, Phương Diễn mặt không chút thay đổi đóng cửa đi tới, “Phương Diễn, anh muốn làm gì?” Cô hỏi, trong bụng đã hoảng sợ vạn phần.

“Cô nói xem tôi muốn làm gì?” Phương Diễn lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại.

Nếu như Đồng Phương Nhiều còn không biết Phương Diễn muốn làm gì, vậy thì không phải là Phương Diễn đầu bị cửa kẹp, mà là cô Đồng Phương Nhiều đầu bị cửa kẹp rồi! Đồng Phương Nhiều khễ chống tay, đứng lên xoay người hướng nơi cửa chính bỏ chạy.

Nhưng Đồng Phương Nhiều làm sao vượt qua được Phương Diễn, cô làm sao có thể chạy trốn khỏi miệng mãnh thú?

Lập tức bị Phương Diễn bắt được, đặt trên ghế sa lon.

“Cô cho rằng cô sẽ chạy thoát?” Đồng Phương Nhiều nghe Phương Diễn ở bên tai nhẹ nói.

Đồng Phương Nhiều hoảng sợ trợn to hai mắt, cả người không kìm được run rẩy, nếu như không trốn, sẽ phát sinh cái gì cô rất rõ, nhưng cô không muốn. Đồng Phương Nhiều bắt đầu liều mạng giãy giụa, “Phương Diễn, anh tránh ra! Buông ra!”

Nhưng Đồng Phương Nhiều không kịp giãy giụa, chỉ nghe ‘tê lạp’ một tiếng, y phục trên người bị Phương Diễn không chút lưu tình xé nát, da thịt như tuyết hiện ra, Phương Diễn trong mắt liệt hỏa hừng hực. Vùi đầu đi xuống, nhiệt tình hôn xuống ngực Đồng Phương Nhiều. Một cái tay liều mạng vuốt ve thân thể cô, cái tay còn lại đem hai tay đang giãy giụa của Đồng Phương Nhiều giam cầm trên đỉnh đầu.

“Không muốn, Phương Diễn. . . . Anh bỏ qua cho tôi, tha cho tôi đi. . . .”

Đồng Phương Nhiều cảm giác mình chưa từng bất lực như vậy.

Hôm nay ra ngoài cô chỉ mặc váy đơn giản, không chút nào cản trở bị Phương Diễn đẩy tới thất lưng, quần lót cũng bị còi ra quăng trên đất. Mặc dù Phương Diễn vẫn mặc áo đầy đủ, nhưng Đồng Phương Nhiều có thể cảm giác được phía dưới có một vật cứng rắn gì đó chống đỡ, tùy thời chuẩn bị vận sức chờ phát động.

Đồng Phương Nhiều đã hoàn toàn tuyệt vọng, nước mắt ào ào từ khóe mắt chảy xuống.

“Phương Diễn cầu xin anh. . . . Van anh. . . .”

Trong miệng vẫn không ngừng xin buông ta, khóc nói, động tác Phuong Diễn thô lỗ, nhưng Đông Phuong Nhiêu đã không còn cảm thấy đau.

“Phuong Diễn.. .. Cầu xin anh, van anh.. .. Bỏ qua cho tôi.. .. Bỏ qua cho tôi.. ..”

Phuong Diễn thất bại thở dài một hơi, buông lỏng tay, đem cả sức nặng đè trên người Đông Phuong Nhiêu gần như xích lửa, kịch liệt thờ dốc.

Sau một hồi lâu, nhẹ nói “Em thật hại người!” Lại oán vừa giận, lại cực kỳ bất đắc dĩ.

Đông Phuong Nhiêu thấy Phuong Diễn đã bỏ qua cho mình, khóc lóc càng thêm thê thảm.

“Làm sao anh có thể như vậy, đều do anh, đều do anh hết!” Vui đầu ở hóm vai Phuong Diễn nhiệt tình lau chùi nước mắt, nghĩ đến mình mặc danh kỳ diệu đến cái thế giới này, một người bạn cũng không có, cuộc sống đại biến không nói, còn bị người ta bắt nạt, khóc càng thêm thương tâm.

*mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao, không sao nói rõ được.

Nữ nhân khóc lên càng không thể đỡ, Phuong Diễn bất đắc dĩ, đều do chính hắn khơi mào, chỉ đành phải đảo lộn thân, đem Đông Phuong Nhiêu ôm vào trong ngực trấn an. Đông Phuong Nhiêu khi nào thì có bộ dạng thế này, nếu không phải do hắn, cô cũng sẽ không bị ủy khuất, không làm gì bị hắn vu không, còn kém chút là bị cưỡng bạo.

Quyền đám cưới đã không cần phải nói, Phuong Diễn tự biết đuối lý, nhất nhất chịu đựng. Nữ nhân khí lực có thể có bao nhiêu? Đợi Đông Phuong Nhiêu đánh mệt, tự nhiên ngừng.

Vốn là Đông Phuong Nhiêu cũng không phải người đa sầu đa cảm, bình thường rất ít khóc, ngay cả bản thân cũng không ngờ vừa khóc sẽ không dễ nín, hơn một giờ mới dừng được. Nhìn thấy trên vai cùng tay áo sơ mi Phuong Diễn đã ướt đầm.

Vốn là trong lòng có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ lại, đây đều là do một tay hắn tạo thành, lại bắt đầu giận. Phuong Diễn đem Đông Phuong Nhiêu ôm chặt, tay không ngừng vỗ vỗ lưng cô dỗ dành, Đông Phuong Nhiêu lý trí trở lại, lúc này muốn giận lại bị vẻ mặt Phuong Diễn tự trách lại yêu thương làm cho giận không nổi. (mềm lòng quá a)

Chỉ đành đẩy hai cái, từ trong ngực Phuong Diễn thoát ra.

“Tôi muốn về nhà!” Ngồi dậy mới phát hiện nửa người trên trống trơn, vội vàng vòng hai tay che ngực, hung ác trừng mắt nhìn hai mắt đang mỉm cười của Phuong Diễn, lại thấy y phục trên đất bị kéo xé đã dãn nát, lại bắt đầu cắn răng “Phuong Diễn, anh đưa quần áo cho tôi.. ..”

Nói khẳng định như vậy là bởi vì biết rõ nơi này còn có một bộ đồ dự bị, lần trước bà đi mua hai bộ, Đông Phuong Nhiêu ngày đó chỉ mặc một bộ rồi đi.

Kết quả Phuong Diễn tiến vào phòng rửa mặt lấy ra một cái áo sơ mi khác, còn nói, “Chỉ có cái này, không có cái khác.”

Đông Phuong Nhiêu giận đến một hơi cũng la không nổi lại không xuống được, chỉ muốn đem Phuong Diễn ra hành hung.

Sơ mi vừa lớn lại dài, Đông Phuong Nhiêu đem phần dưới thắt lưng nhét vào trong, kết hợp với váy của mình. Ở trước gương soi một vòng, mắt đã sưng thành hột đào, lúc này đau rất, y phục như vậy miễn cưỡng có thể nhìn. Đi ra phát hiện Phuong Diễn đã đổi một thân y phục, áo sơ mi quần thường, so thời điểm mặc âu phục cảm giác trẻ hơn rất nhiều.

“Tối đây.” Phuong Diễn hướng Đông Phuong Nhiêu ngoắc ngoắc tay, Đông Phuong Nhiêu do dự một chút, bất đắc dĩ đi qua.

Mới đi gần một chút, Phuong Diễn lập tức kéo Đông Phuong Nhiêu ôm, Đông Phuong Nhiêu cứ như vậy ngồi trên đùi Phuong Diễn, vịn vịn uốn éo, cố gắng đứng dậy.

“Đừng động!” Phuong Diễn nói chuyện đồng thời Đông Phuong Nhiêu cũng cảm giác được phía dưới một bộ vị biến hóa rõ ràng, lập tức ngoan ngoãn, bị dọa sợ không dám nhúc nhích.

“Làm gì.. có lời gì tốt ...hà nói.. ..” Đông Phuong Nhiêu rõ ràng cho thấy bị Phuong Diễn dọa sợ rồi, lắp bắp nói.

“Anh có lời tốt nói em có thể tốt nghe sao?” Lập tức bị Phuong Diễn bác trở lại, mắt thấy nữ nhân trong ngực lại bắt đầu biến sắc, vội vàng trấn an nói: “Được rồi được rồi, anh biết, đều là anh không đúng.” Lúc này Đông Phuong Nhiêu mới thờ bình thường uể uải khàng oán lừa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

“Nói chuyện 《 hạ điện y thủy 》, vai chính em có muốn không?”

Không nghĩ tới Phuong Diễn hỏi cái này, tất cả đều do bộ phim này mà ra, nhớ tới Đông Phuong Nhiều liền bức, Phuong Diễn nói cái gì đạo diễn, cô cũng chỉ ở ngày đó thử kính mới gặp hắn lần đầu, còn cách nhau vài thước, một ở trên đài một ở dưới đài, lúc nào thì leo lên giường của hắn? Thật là không giải thích được.

Đông Phuong Nhiều nghĩ mà tức, buồn bức đáp “Không muốn”.

Phuong Diễn tựa như không tin, lại hỏi: “Thật không muốn?”

Đông Phuong Nhiều giận, cái đầu hướng ngực Phuong Diễn đâm vào, “Tôi nói không muốn cũng không nghĩ tới, anh có phiền hay không a!”

“Phanh” một tiếng vang lên, Đông Phuong Nhiều cắn răng, không có la đau. Phuong Diễn khẳng định cũng bị đụng không nhẹ, nghĩ vậy, Đông Phuong Nhiều cảm giác đầu mình cũng không còn đau.

Ai biết anh khi dễ cô, cô khó chịu, anh cùng đừng mong dễ chịu.

Thông minh như Phuong Diễn cũng biết Đông Phuong Nhiều đang phát giận, con giận còn chưa tiêu, cũng không than đau, nâng đầu Đông Phuong Nhiều lên thấy cô nước mắt rung rung, cảm thấy buồn cười, “Về sau muốn đánh thì lấy tay đánh, sẽ không đụng đau như vậy?”

Đông Phuong Nhiều nheo một hơi, lắc đầu một cái, trong lòng suy nghĩ, đau cũng muốn đụng đó, xuống tay còn có thể đau sao... . .

Phạm vào tính khí tiểu nữ nhân, không thuận theo sẽ không tha, Phuong Diễn ngăm mình trong bụi hoa lâu ngày sao không hiểu đạo lý này, vòng vo hỏi: “Vậy em nói em cùng đạo diễn kia làm chuyện gì?”

Không nghĩ ngờ chút nào lại sờ con giận Đông Phuong Nhiều, Đông Phuong Nhiều giương nanh múa vuốt giống như mèo bị dẫm đuôi: “Tôi còn muốn hỏi anh một chút, cái gì đạo diễn? Đạo diễn thế nào, vô duyên vô cớ anh đem người khác đổi, sao anh cứ không phân biệt giữa công và tư như thế?” Suy nghĩ một chút lại thấy ủy khuất, cô Đông Phuong Nhiều lăn lộn giới giải trí vài chục năm, còn chưa chịu tội vô duyên vô cớ như hôm nay, ai cũng biết Đông Phuong Nhiều chưa bao giờ đi cửa sau, cũng chưa bao giờ trôi dòng nước đục bất loạn, quan hệ nam nữ bừa bãi, còn hiện tại, tùy tiện nhận một vai diễn cũng bị người ta hoài nghi, còn bị Phuong Diễn tìm tới cửa chỉ vào lỗ mũi mắng, quá đủ rồi.

Đông Phuong Nhiều cọ một cái đứng lên, chỉ vào lỗ mũi Phuong Diễn nói: “Phuong Diễn tôi cho anh biết, tôi cùng đạo diễn không có một cái dính quan hệ nào, còn《 hạ điện y thủy 》 anh khỏi phí tâm, tôi cũng không thèm, sau này anh đi dương quan đạo của anh, tôi qua cầu độc mộc của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, đi trên đường đụng phải xem như không quen biết.”

*Dương quan đạo: con đường tương lai sáng lạn, đầy tiền đồ.

* Cầu độc mộc: cây cầu giản dị đơn sơ.

Nói xong bắt đầu hối hận, Đông Phuong Nhiều còn không có quên mới vừa rồi nói những lời này hậu quả như thế nào, lại không muốn yếu thế, đem mắt tròn nhìn chăm chăm Phuong Diễn, thật ra trong lòng sợ muốn chết.

“Anh mới hỏi một câu, phản ứng lớn như vậy làm gì?” Ai biết Phuong Diễn lần này ngược lại tính khí ôn hòa, bị Đông Phuong Nhiều chỉ vào lỗ mũi mắng cũng chỉ cười trừ, nhân tiện ôm chầm eo thon của Đông Phuong Nhiều, “Tóm lại thả em đi là không thể nào, chuyện《 hạ điện y thủy 》anh biết rồi, trừ cái này ra em còn muốn nói gì với anh?”

Còn có lời gì phải nói?

Lời nói cũng bị anh nói xong cô còn có thể nói gì nữa?

Cô nói muốn kết thúc quan hệ không minh bạch này, anh không chịu.

Cô nói 《 hạ điện y thủy 》 cô không thèm diễn, anh nói anh biết.

Giữa bọn họ trừ hai thứ này còn có cái gì khác để nói? Nói tình cảm thật đúng là không có, lại không thể cùng anh trở mặt, nếu không giới văn nghệ này đừng nghĩ lăn lộn tiếp nữa, trừ phi Đông Phuong Nhiều chuẩn bị phá phủ trầm chu, nếu không phải biết an phận a.

* phá phủ trầm chu: đập nồi chìm thuyền. (Có cái điển tích này: Trong chiến tranh Hán - Sở, Hạng Vũ vì muốn báo thù cho chú là Hạng Lương nên đã dẫn kỳ binh vượt sông đuổi theo Chương Hàm, sau khi qua sông đã đánh chìm thuyền để tỏ cái ý quyết tử, thề chết không lui. Khi giao chiến, Hạng Vũ dẫn bọn Anh Bô, Bành Việt, Chung Ly Muội luân phiên xuất kích, đánh liền mười mấy trận, kết quả phá tan quân Tần; chiến lược này chính là nước cờ sau chót của quân Sở.)

Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, không nghĩ tới sống vài chục năm mình vẫn phải đi đến bước này, mặc dù thân thể đây dựa không ngừng, cũng không muốn cùng hắn có bất kỳ ích lợi qua lại nào, 《 hạ điện y thủy 》 Đông Phuong Nhiều thật không muốn diễn. Phuong Diễn nói biết, hi vọng hắn hiểu thật.

Cũng không biết Phương Diễn coi trọng cô ở điểm nào, lúc này lại đối với cô như vậy không thuận cũng không tha. Theo lý thuyết hai người tiền tiền hậu hậu bất quá ba lượt, hai lần đầu là ở trên giường quan hệ đơn thuần, lần thứ nhất gặp phải đề dành vị trí thứ vai, cũng không dậy nổi tình cảm sâu đậm gì, cũng không biết Hách Giai Giai trước kia cùng Phương Diễn tình cảm đến tột cùng nào, nhưng xem thái độ của Vũ ca có lẽ là không lạnh không nhạt, không biết Phương đại thiếu gia trật gân chỗ nào, hy vọng là anh nhất thời mới mẽ, qua một thời gian là chán, cô cũng được tự do.

Phương Diễn thấy Đông Phương Nhiều lắc đầu một cái, cũng không miễn cưỡng, “Về sau muốn cái gì có thể nói với anh.” tất cả mọi người đều biết Phương đại gia đối với bạn gái rất rộng rãi, cũng sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu bạn gái, “Còn điện thoại phải luôn thông.”

Bất quá nói tới chỗ này, Phương Diễn cũng có chút ảo não, những nữ nhân kia ai mà không mất ba ba nhìn mình, một ngày gọi mười mấy cuộc, Hách Giai Giai này không có leo lên giường hôm trước hôm sau liền gọi điện dây dưa không ngừng, tốt lắm, kết quả vừa xuống giường tựa như điều đứt dây, một chút tâm hơi cũng không thấy, ngay cả roi điện thoại ở đây cũng không đến lấy về, lần sau gặp giống như thấy hồng thủy mãnh thú, nhanh trốn mất dạng, mặc dù những nữ nhân kia phần lớn cũng vì những thứ này đến tìm anh, nhưng làm được như Hách Giai Giai gòn trực bạch thể này ngược lại chỉ có một, cảm giác bị lợi dụng kiểu này làm cho người ta rất không sáng khoái.

Phương Diễn đặc biệt đi xem Hách Giai Giai thử kính lại bị mất lạnh đối đãi, một tuần đợi điện thoại của cô lại không có kết quả.

“Lấy điện thoại ra.” Phương Diễn muốn tìm Hách Giai Giai, nhưng điện thoại gọi mãi không thông, điện thoại roi cũng không tìm đến, cho thấy có người đang dùng số điện thoại khác. Lại thấy Đông Phương Nhiều dùng sức lắc đầu một cái, nói: “Không có đem theo.” Phương Diễn bị tức thiếu chút nữa nôn ra máu.

“Số điện thoại bao nhiêu?” Ngược lại cầu xin tiếp, đem một chuỗi dài số Đông Phương Nhiều nói bấm trên màn hình di động, vừa nhấn gọi vừa nói: “Anh nhá máy cho em trước, về sau có chuyện tìm anh cứ gọi số này.” Nghĩ thầm Hách Giai Giai không liên lạc rất có thể là do bị mất điện thoại, muốn tìm mình nhưng không tìm được, hài lòng nghe được thanh âm thông cuộc gọi nhưng không có người bắt, vậy là Hách Giai Giai về sau sẽ không sợ không tìm được mình, lại thấy Đông Phương Nhiều khéo léo gặt đầu, lúc này Phương Diễn mới để điện thoại xuống, nhân tiện nhìn thời gian, đã mười một giờ rưỡi, nói: “Náo loạn nửa ngày cũng đã trễ thế này, chúng ta tắm một cái rồi ngủ thôi.”

Ngủ cũng không thể đơn thuần là ngủ, mới vừa rồi chưa làm xong vẫn phải tiếp tục làm. Chẳng qua là đổi một loại phương thức tất cả mọi người tương đối dễ dàng tiếp nhận, người hài lòng ta cũng vui vẻ, người tình ta nguyện, tất cả đều thoải mái.

Đông Phương Nhiều dĩ nhiên lại bị Phương Diễn cho ăn và bị ăn, còn hung hăng hết ba lượt.

Đáng thương Đông Phương Nhiều thân kiều thịt non, Phương Diễn ở trên giường hoàn toàn giống như là mãnh thú động dục, tựa như biểu lộ mấy ngày liên tiếp không thấy Đông Phương Nhiều rất bất mãn, hung hăng chinh cô một đêm.

Nếu Đông Phương Nhiều không nói trước dùng điện thoại Phương Diễn đặt chuông báo thức, thấy trình độ Đông Phương Nhiều bị sửa trị thể thâm như thế, ngày thứ hai khẳng định không rời giường nổi, cũng không thể cùng đoàn phim《manh đồng》hội tụ vào đội ngũ tập hợp.

Lúc đặt báo thức Phương Diễn hỏi hai ngày tới có lịch trình gì, Đông Phương Nhiều cũng chỉ nói đơn giản phim điện ảnh sắp khai mạc, không có thời gian, cũng không nhiều lời. Cảm giác ở trước mặt Phương Diễn nói chuyện công việc rất không tự nhiên, dù sao《manh đồng》cũng do Phương Diễn đầu tư tài trợ, mặc dù chủ giác là mình dựa vào thực lực có được, nhưng vẫn không muốn có quá nhiều quan hệ. Hơn nữa chẳng qua chỉ ra ngoài một tháng, bạn gái Phương đại gia nhiều như vậy, hôm nay mới cùng nhau qua đêm, trong thời gian ngắn cũng sẽ không nghĩ đến mình, cần bản không cần thiết nói tới.

Phương Diễn cũng bị chuông báo thức náo tỉnh, rời giường lái xe đưa Đông Phương Nhiều đến tiểu khu cô ở, thấy Đông Phương Nhiều đi vào mới rời đi. Đông Phương Nhiều vừa vào cửa liền thấy Vũ ca ở trong nhà, điện thoại di động không mang, nhà cũng không ở, muốn Vũ ca không nóng nảy cũng không được. Thấy Đông Phương Nhiều về thở dài một hơi, thời gian rất gấp lời nói cũng không nhiều lời được, vội vàng để cho Đông Phương Nhiều lấy hành lý còn hẩn đi bãi đậu xe lấy xe, đợi cô.

Đông Phương Nhiều cũng đã dọn dẹp xong, vì vậy đem đồ trong tay hôm qua mới mua xếp vào hành lý, vừa vận trùn đầy một cái vali kéo ra cửa.

Ngồi ở trên xe rốt cục có thời gian yên tĩnh, lại đột nhiên cảm giác quên cái gì đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nhớ được là cái gì, một lần đem các vật kiện từ trong đầu điểm qua, vẫn không nghĩ ra, không nghĩ nữa, dù sao chuẩn bị kỹ rồi, có lẽ vội quá dẫn tới ảo giác.

Đại đội ngũ tổng cộng có hai mươi mấy người, hẹn tập trung ở quán cà phê trong phi trường. Đông Phương Nhiều thấy được Thi Lam Lam, những người khác không biết tên.

Thi Lam Lam ngồi một mình, cũng nhìn thấy Đông Phương Nhiều, chủ động cùng Đông Phương Nhiều chào hỏi trực tiếp đưa cà phê trong tay tới vị trí đối diện Đông Phương Nhiều ngồi, Vũ ca kéo hành lý Đông Phương Nhiều lên phi cơ.

Thi Lam Lam cũng không phải người hay nói xấu người khác, cũng không cao ngạo, lại hòa ái dễ gần, cùng cô một chỗ cho người ta cảm giác nhân nhậ, rất thoải mái. Đông Phương Nhiều mấy cảm giác với Thi Lam Lam cũng rất tốt, nói chuyện cũng chẳng có kỵ, Thi Lam Lam cảm khái Đông Phương Nhiều tuổi còn trẻ suy nghĩ độc đáo, Đông Phương Nhiều là bị Thi Lam Lam khí chất thần thiết hấp dẫn, hai người tán gẫu rất hợp go.

Hàn huyền tới lui, hai người cùng có cảm giác chi hạn không gặp sớm, khoác tay cùng đi lên máy bay, lên máy bay ngồi cùng một chỗ tiếp tục tán gẫu.

Thời điểm phi cơ cất cánh, nhắc nhở hành khách tắt điện thoại di động, tắt máy vi tính, tắt hết các linh kiện điện tử, nhắc nhở hai lần, Đông Phương Nhiều mới nghe được, lúc này cô rốt cục nhớ chuyện vừa rồi đánh chết cũng không nhớ tới còn thiếu cái gì là cái gì.

Điện thoại di động ngày hôm qua rời giường liền ném trên tủ đầu giường, hiện tại vẫn ở đó, quên lấy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Người bên đoàn kịch đã sớm đến đón, sau khi máy bay hạ cánh mọi người được nhận diện, điểm danh đưa lên xe, một đoạn đường khởi hành từ phi trường thuận lợi, nửa giờ sau con đường trở nên hẹp dần, cuối cùng chỉ còn chứa đủ hai chiếc xe, chạy thêm một đoạn xe bắt đầu lắc lư, Đồng Phương Nhiều vén rèm cửa sổ, đập vào mắt có thể thấy được mạn sườn núi hoàng thổ, cây cối cực ít, mười mấy hai mươi thước mới có một gốc cây mảnh gầy, đứng sừng sững bị gió quất hết lần này tới lần khác.

“Trời ạ, đây là địa phương nào a?” Trong xe có người sợ hãi than. Quay đầu nhìn là một thực tập sinh trong đoàn, có vẻ là lần đầu tiên đi theo đ ra khỏi thành phố, không ngờ tới lại được đưa đến một thôn dã.

Đồng Phương Nhiều ngược lại rất trấn định, so với những nơi gian khổ cơ cực mà cô từng đi qua, nơi này không thể ảnh hưởng đến xúc cảm của cô, kiên định, trầm lặng, quan sát, sáng tỏ, chủ yếu nhất vẫn là giữ tâm tính bình thản.

“Lần đầu tiên tới loại địa phương này à?” Một bên Thi Lam Lam hỏi Đồng Phương Nhiều, không khỏi có liên tưởng thực tập sinh kia cùng Đồng Phương Nhiều kinh nghiệm không khác biệt lắm, Đồng Phương Nhiều lắc đầu một cái, đáp “Không phải lần đầu.” Cũng không nói thêm. Không thể nói chuyện kiếp trước với Thi Lam Lam được.

Thi Lam Lam thấy vậy cũng không hỏi nhiều, cô luôn có cảm thấy tuổi Đồng Phương Nhiều không hề tương xứng với khí chất trên người, chống lại cặp mắt phảng phất ngàn buồm qua tích nhìn thấu sự đời, cô luôn thấy kinh hãi. Đây không phải thứ mà một cô gái hai mươi một tuổi có thể có. Nhưng cũng chân thật, đường đột, rồi lại hài hòa.

Xe chạy suốt ba bốn tiếng mới đến nơi, mọi người trên xe trung ra đủ loại tư thái thiên kỳ bách quái hoặc ngồi hoặc nằm, cuối cùng cũng tới, hoan hô một tiếng, hấp tấp xuống xe.

Đây là một thôn nhỏ, có năm sáu nông hộ, rất thưa thớt. Nghe tiếng động có người đi ra nhìn, đứng nhìn chòng chọc đám người bọn họ một hồi cảm thấy không có gì thú vị, lại đi vào. Có một hàng phòng ốc mới xây, gồm hai mươi mấy phòng, chiếm hết một mảnh đất thật to. Phòng ốc trước mặt còn dùng tường gạch vây quanh viện thật lớn.

Đầu tiên là phân phối an bài phòng ốc, Đồng Phương Nhiều cùng Thi Lam Lam phân diễn rất nhiều, trên căn bản cả tháng trụ tại nơi này, tổ kịch đã sắp xếp phòng cho hai người, hai người không nói hai lời, cùng người quản lý xách đồ đi theo. Nhiều người phòng ít, phần lớn là theo tính chất công việc, nhân vật phân diễn có trọng yếu đứng thành hàng, có nhóm hai người, bốn người, sáu người, tám người, có một gian phòng vô cùng rộng rãi, toàn bộ hai mươi người vào ở, một giường chung kéo dài, đó là người trong ekip đoàn kịch ở. Nhân viên đoàn kịch kiên cường chịu khổ làm mọi người cảm động một phen.

Sửa soạn hành lý xong, Đồng Phương Nhiều dắt Thi Lam Lam cùng những nhân viên khác đến nơi quay hình tụ tập, hoàn cảnh khá quen thuộc. Lúc trở lại vừa đúng giờ cơm tối. Một đám người ngồi túm tụm trong sân, lúc mới bắt đầu cũng còn căng thẳng, giao lưu một lát không khí hoàn toàn hòa hợp, Ngô Minh Hạo không biết từ nơi nào lấy được mấy vỉ thịt dê, vì vậy mọi người dứt khoát cầm đuốc đến nhà phụ cận mượn thêm củi đốt, miệng nhai thịt, uống rượu, vây quanh đồng lửa cắm trại nghịch lửa.

Hách Giai Giai tửu lượng còn chưa được, Đồng Phương Nhiều uống hai chén, Thi Lam Lam lại như hòm rượu, cho dù uống ngàn chén cũng không say, bữa cơm tối biến thành liên hoan văn hội, tài nghệ nghệ sĩ lớn có lớn, đem các kiểu kỹ năng, tài lẻ nhiều chiêu phun ra, nhiệt nhiệt nháo nháo chơi đến tối mười giờ mới giải tán trở về phòng rửa mặt ngủ.

Vũ ca trên tay còn bận rộn nhiều việc của những nghệ sĩ khác, sáng sớm ngày thứ hai phải rời đi. Đồng Phương Nhiều suy nghĩ sống ở chỗ này cũng không có chuyện gì, nói Vũ ca nếu như có chuyện thì gọi cho Vu Quả người quản lý của Thi Lam Lam, Vu Quả sẽ chuyển lời lại.

Chưa tới hai ngày, Lý Như Cửu cùng Nghi Hạo Đông cũng tới, Lý Như Cửu cùng Hàn Phân lão sư ở cùng một phòng, Nghi Hạo Đông bị phân đến một phòng bốn người. Đoàn phim chính thức khai mạc.

《manh đồng》 không đơn thuần là câu chuyện xưa kể về cô gái mù lòa, thông qua cô còn có tình cảnh gia đình cô, chính là một loại quần thể yếu thế dưới đáy xã hội, sinh hoạt khó khăn là một hiện tượng tiêu biểu trong xã hội, dựa vào tình cảm, nghị lực, cùng sự kiên cường, cuối cùng ba chị em cô gái mù đều tìm được chân ái cũng thoát khỏi trói buộc của những chuyện xưa cũ tồn tại ở nơi căn cỗi này.

Lý Như Cửu diễn vai chị cả, Thi Lam Lam vai chị hai, Đồng Phương Nhiều diễn cô gái mù, Hàn Phân lão sư nhận vai mẹ, Nghi Hạo Đông là nam chính, diễn cặp với Đồng Phương Nhiều, Hàn Vũ nam hai, một cặp với Lý Như Cửu, Mục Hàm Sanh nam ba, chàng trai trẻ tuổi cùng xóm thích nhân vật của Thi Lam Lam.

Công tác chuẩn bị đã tốt, diễn viên đều là cốt đầu, quá trình quay phim không có quá nhiều khúc chiết, Mục Hàm Sanh là người mới không có nhiều kinh nghiệm, bị Ngô Minh Hạo mắng nhiều nhất, có một lần chọc giận đem Hách Giai Giai cùng độ tuổi lại không có kinh nghiệm diễn xuất đặt chung một chỗ mà so sánh, Hách Giai Giai hoàn toàn không cần người chỉ đạo, diễn tốt lại đầy vị, Mục Hàm Sanh thì bị mắng phun đầy cầu huyết, một đại nam nhân bị chửi đến đỏ hốc mắt có thể thấy được năng lực Ngô Minh Hạo mắng chửi người rất sắc bén.

Thời điểm Ngô Minh Hạo quay phim hết sức nghiêm khắc, một sai lầm rất nhỏ cũng không cho phép, các diễn viên bị chỉnh tề thâm, nhưng vì thái độ có trách nhiệm này của Ngô Minh Hạo, cả đoàn kịch ngược lại tinh thần ngẩng cao, tin chắc tác phẩm lần này tuyệt đối sẽ phi thường ăn khách, đáng giá để mong đợi. Đối với bản thân mỗi người cũng là một loại khảo nghiệm cùng nâng cao khả năng, làm việc càng thêm ra sức.

Nhưng loại tính cách Ngô Minh Hạo này, lại có một chút tinh thần phân liệt, lúc làm việc thì đại đại liệt liệt, hoàn toàn không có biểu hiện ra ở những lúc tụ tập chơi bời, ngược lại nói chuyện giống như một tên giang hồ mười phần đại ngốc lại làm cho mọi người cười nghiêng ngả. Có thể nói lúc rảnh rỗi có Ngô Minh Hạo lão thô kệch này ở đây, cả tổ kịch không khí vừa hài hòa lại vui sướng, đây chính là mị lực của đạo diễn Ngô Minh Hạo.

Thời điểm công tác liền nhận thức công việc thật nghiêm túc, thời điểm giải trí liền đơn thuần giải trí.

Cả tổ kịch cũng thật vui vẻ .

Đồng Phương Nhiều tới đây hơn hai mươi ngày, lại có mục tiêu mới.

Ngô Minh Hạo thích rượu, không rượu không vui, Thi Lam Lam có tư lượng cao, nghe Ngô Minh Hạo nói hần cho tới bây giờ cũng chưa từng chuốc Thi Lam Lam uống say được, mặc dù nghe Thi Lam Lam nói cô cũng không thường uống, nhưng hiển nhiên Ngô Minh Hạo không có kỹ thuật nào, chiêu nào thấy Thi Lam Lam câu nói đầu tiên là, “Lam Lam, tối hôm nay hai ta cạn này chén, không say không say nhà.”

Dĩ nhiên, cuối cùng đều là vị đạo diễn vĩ đại Ngô Minh Hạo của chúng ta say be bét. Đạo diễn Ngô Minh Hạo tính lực dư thừa chưa bao giờ sợ say rượu, ngày thứ hai rồi giở lòng tinh thần lại gấp trăm lần, một dạng nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, lên studio nên mắng người liền mắng. Hoàn toàn là sau khi say rượu không có nửa điểm hao tổn nguyên khí, thậm chí nghỉ ngơi tinh lực càng thêm dư thừa.

Mà Thi Lam Lam bị Ngô Minh Hạo làm cho rất bất đắc dĩ, hần đại đạo diễn muốn uống rượu là chuyện của hần, nhưng mỗi lần đều muốn kéo theo mình chính là làm người ta vô cùng khó xử. Về đẹp của cô là ở vóc người mỹ lệ, cô còn vô cùng tỉ mỉ chăm sóc da, không thể bị hủy đi như vậy. Thi Lam Lam cũng không nói dối, cô bây giờ rất ít uống rượu, thời điểm hai mươi tuổi non nớt nồng cuồng, tư lượng chính là lúc đó luyện được, Thi Lam Lam đóng phim mỗi ngày còn phải xem kịch bản, ở nơi này trước sau cũng không có thẩm mỹ viện, mỗi ngày còn phải mất hai đến ba giờ tỉ mỉ dưỡng da. Gương mặt là bộ phận đại diện của diễn viên, ngàn vạn lần không thể bị hủy trong một tháng a.

Vì vậy lúc Thi Lam Lam cùng Ngô Minh Hạo uống rượu liền tụ họp đại đội gồm Đồng Phương Nhiều, Lý Như Cửu còn có Nghi Hạo Đông, nhiều người lực lượng lớn, chuyện uống rượu liền phân trên đầu người, mình tương đối uống ít đi. Sau có Hàn Vũ cũng tự động tự phát gia nhập vào đội ngũ.

Hách Giai Giai tư lượng quá thấp, Đồng Phương Nhiều vừa lúc có thể nhân cơ hội này luyện uống rượu, liền thuận thế đáp ứng.

Không phải là Đồng Phương Nhiều muốn uống rượu hoặc là thích uống rượu, thật ra thì Đồng Phương Nhiều cũng không thích lắm, càng không thích xã giao, chẳng qua là lúc làm việc, có lúc không thể tránh khỏi, Đồng Phương Nhiều ít nhất phải bảo đảm mình ở những trường hợp công khai không thể say, lần trước uống say mất lý trí cùng Phương Diễn máu chảy đầm đìa. Loại chuyện như vậy chính là ví dụ, Đồng Phương Nhiều không muốn phát sinh lần nào nữa.

Vì vậy Đồng Phương Nhiều mỗi lần đều kéo tư lượng của mình cao lên từng chút, lúc cảm thấy sắp ngất, thời điểm lý trí còn tồn tại không ảnh hưởng hoạt động liên ngưng chiến, hai mươi mấy ngày qua, tư lượng quả nhiên tăng trường không ít.

Sáu người ở trong hoạt động ' mỗi ngày cùng quát ', dần dần sinh ra không ít cách mạng tình nghĩa. Nói chuyện không chút kiêng kỵ, có Ngô Minh Hạo đa mặt dày không biết xấu hổ ở đây, chuyện trên trời dưới đất cái gì cũng nói được.

Thậm chí có lần nói tới cảm giác với đối tượng lần đầu tiên xxoo. Đây chính là đại bạo điểm a, trừ Đồng Phương Nhiều, vô luận là đạo diễn Ngô Minh Hạo, còn ảnh hậu Lý Như Cửu, ảnh đế Nghi Hạo Đông, nữ phụ xuất sắc nhất Thi Lam Lam, thần tượng đại chúng Hàn Vũ, tùy tiện kéo một cái tên cũng đủ chiếm cứ trang đầu giải trí.

*đại bạo điểm chuyện táo bạo vô cùng

Không biết là rượu vào can đảm hay là trước nói một chút đề tài có sắc mờ hàng, từng bước từng bước ngược lại thản nhiên, rồi rít trả lời. Đến phiên Đồng Phương Nhiều, Đồng Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không thủ nhận Phương Diễn, vì vậy nói chuyện kiếp trước của mình, dù sao những người khác cũng không biết nói thật hay giả. Mọi người chẳng qua là có dịp thì chơi, cũng sẽ không đem sự tình ở nơi này làm loạn.

Còn phải ở đây hai ba ngày nữa, đoàn phim 《manh đồng》phần lớn công việc đã tiến vào giai đoạn kết thúc, hoàn thành công tác mọi người rồi đi trước một bước, sống ở chỗ này người càng tới càng ít. Lý Như Cửu đã đi rồi, những cảnh diễn của cô ấy đã quay xong. Thi Lam Lam cũng đã bắt đầu sửa sang lại hành lý, cô mang theo quá nhiều, cần phải có thời gian.

Đồng Phương Nhiều cầm theo một vali, trước một ngày rồi đi sửa sang lại cũng không muộn. Vì vậy thời điểm Thi Lam Lam đang thu dọn, Đồng Phương Nhiều đi ra ngoài tìm Ngô Minh Hạo nói chuyện tào lao đôi câu. Dù sao cơ hội sau này tụ họp ít đi rồi, Ngô Minh Hạo sau bộ phim này sẽ đến Châu Phi trải qua cuộc sống dân dã, Ngô Minh Hạo nói đây là thể nghiệm, ở nơi gian khổ luyện ra ý chí. Nhưng Đồng Phương Nhiều xem ra thì, Ngô Minh Hạo hoàn toàn là vì tránh né việc tuyên truyền phim, sợ trong lúc chiếu phim bị nhà quảng cáo, ký giả truyền thông bao vây, lấy cớ thoát thân thôi.

Loại chuyện như vậy, Ngô Minh Hạo tuyệt đối làm được.

Phải nói một tháng qua, Đông Phương Nhiêu có cái gì không bỏ được, đại khái là Thi Lam Lam, cùng đại đại liệt liệt Ngô Minh Hạo, vì vậy Đông Phương Nhiêu quyết định buổi tối hôm nay bồi Ngô Minh Hạo uống một bữa.

Nào biết Đông Phương Nhiêu mới vừa ra khỏi cửa, người còn chưa tìm, ngược lại bị Ngô Minh Hạo thấy trước, Ngô Minh Hạo giọng to cách thật xa cũng có thể nghe được: “Giai Giai, vừa đúng tôi muốn tìm cô, mau tới đây, xem một chút ai tới này?”

Đông Phương Nhiêu nhìn, lại là Phương Diễn.

Hai mươi mấy ngày không thấy, Phương đại gia thần thái như cũ a.

Đây là lãnh đạo tới thị sát công việc rồi, khó trách đồng chí Ngô Minh Hạo kích động.

“Thấy rồi, tới đây.” nhìn thấy Phương Diễn bỏ xuống khác thường trong lòng, Đông Phương Nhiêu không cần suy nghĩ quyết định lấy thái độ đối với lãnh đạo dùng đối đãi Phương Diễn.

Đi tới cung kính nói: “Phương tiên sinh tới.”

Phương Diễn mày rậm nhướng lên, hiển nhiên không bỏ qua: “Giai Giai, chúng ta cũng quen biết, xưng hô ' Phương tiên sinh ' quá khách khí rồi, có thể sửa lại một chút.”

Rõ ràng Phương Diễn trên mặt đang cười, nhưng Đông Phương Nhiêu lại cảm thấy lạnh, nghĩ rằng: địa phương này nhiệt độ trong ngày chênh lệch thật lớn a, hoặc là y phục mặc quá ít rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Phương Diễn tới là tin tức lớn nha, nhà tài trợ gốc lớn nhất nên bị nhiều phương diện chú ý. Nghi Hạo Đông, Thi Lam Lam nhận được tin tức, bịn rịn ra ngoài chào hỏi.

Vây quanh Phương Diễn rất nhiều người, Đông Phương Nhiêu yên lặng lui qua một bên, đứng hơn 10' phát hiện sự chú ý của mọi người chỉ tập trung trên người Phương Diễn, không có ai chú ý tới mình, thấy nhàm chán, tự ý về phòng ngủ bù. Dù sao cách bữa tối còn một tiếng, vừa hay có thể ngủ một giấc.

Sợ một hồi Thi Lam Lam trở về phòng nên chỉ đóng cửa không có khóa trái, ngủ được một chút, cảm thấy trên người rất nặng, hơi thở của đàn ông đập vào mặt.

Đông Phương Nhiêu vừa định thét chói tai miệng bị bịt lại, mở mắt thấy một người đàn ông vùi đầu trước ngực mình, môi ở trên da thịt bị phơi bày liếm hôn, cái tay còn lại đã bao trùm ở trên một bên ngực Đông Phương Nhiêu.

Mùi nước hoa Cổ Long quen thuộc nhàn nhạt truyền đến, thân thể Đông Phương Nhiêu mềm xuống. Lấy bàn tay đang bung bít miệng mình ra.

“Phương Diễn, anh làm gì thế?”

Đông Phương Nhiêu khẽ gọi, không hiểu Phương Diễn làm sao xuất hiện ở đây, vạn nhất Thi Lam Lam chột đi vào thì làm sao? Vạn nhất bị người ta thấy được làm sao bây giờ?

Phương Diễn căn bản lười phải nói lý với cô, một cái tay cời áo lót Đông Phương Nhiêu, một giây sau miệng hạ xuống công thành đoạt đất.

Thân thể kích thích không sánh bằng lý trí đau khổ, Đông Phương Nhiêu khẩn trương muốn chết, hai tay hung ác đẩy đầu Phương Diễn, bị Phương Diễn dùng một tay đặt trên đỉnh đầu, Phương Diễn tuyệt không ôn nhu, giống như là đang phát tiết tính khí, miệng ở trên thân thể Đông Phương Nhiêu cắn. Đông Phương Nhiêu đau đến hét to, cổ niệm trường hợp không đúng, chỉ đành nhận xuống.

“Phương Diễn, anh phát bệnh thần kinh hả? !”

Đông Phương Nhiêu hoàn toàn tức giận, không thể so sức mạnh với Phương Diễn, chỉ có thể xoay thân không để cho Phương Diễn dễ dàng được như ý.

Phương Diễn ngẩng đầu lên, Đông Phương Nhiều thấy trong mắt anh hừng hực lửa giận, sợ hết hồn.

“Là ai đáp ứng anh nói điện thoại luôn giữ thông suốt, Hách Giai Giai, em cảm thấy anh đây dễ gạt lắm sao, đem lời của anh như gió thoảng bên tai hờ?” Phương Diễn sắc mặt âm trầm đáng sợ, “Em giỏi thật, điện thoại di động không nhận thì thôi, cuối cùng còn tắt máy. Vừa biến mất là một tháng, nếu không phải hôm qua Lý Như Cửu nói các người ở chỗ này, anh còn tưởng rằng em bốc hơi đấy.”

Đông Phương Nhiều nhớ tới đêm đó đáp ứng lời Phương Diễn..., lại nghĩ đến điện thoại đặt trên tủ đầu giường, tự biết đuối lý, lắp bắp giải thích: “Điện thoại đặt trên tủ đầu giường, đi gấp, quên lấy.”

Phương Diễn không xuống nước, hừ lạnh một tiếng, “Hách Giai Giai, em ngược lại rất có cốt khí, ai nhận được điện thoại của anh mà không mừng rỡ như điên, mặt ba ba muốn nhận, em giỏi lắm, một cú điện thoại không bắt không nói, dứt khoát biến mất.” Động tác trong tay cũng không dừng lại, “Em nhớ kỹ cho anh, lần sau còn dám như vậy anh sẽ không bỏ qua, em đừng hòng trốn.”

Đông Phương Nhiều đau đến thiếu chút nữa cắn lưỡi. Phương Diễn ngồi thẳng người lấy tay làm loạn ra, cuối cùng cũng bỏ qua, Đông Phương Nhiều trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cô cái gì khác không sợ, chỉ sợ Phương Đại thiếu gia này sinh độc ác, Đông Phương Nhiều lĩnh giáo qua lần đầu tiên sẽ không muốn lĩnh giáo lần thứ hai đâu.

Phương Diễn sửa lại y phục cho Đông Phương Nhiều, đưa tay muốn ôm lấy cô, Đông Phương Nhiều theo bản năng kháng cự, “Không cần, không cần, tự tôi đứng lên được.” Một mặt chống giường muốn bỏ dậy, cặp mắt nhìn chằm chằm cửa chỉ sợ cửa chợt mở ra có người đi vào.

Phương Diễn vừa mới hòa hoãn một chút sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh mét, hung ác nhìn chằm chằm Đông Phương Nhiều, trừng đến Đông Phương Nhiều trong lòng sợ hãi, Phương Diễn không nói lời nào, xoay người rời đi, cửa nặng nề đóng lại truyền đến 'phanh' một tiếng, rõ ràng là mùa hè bên trong phòng lại giống như có dòng nước lạnh xối qua, lạnh đến dọa người.

Đông Phương Nhiều cũng không hiểu, rõ ràng mấy lần thấy Phương Diễn đối với người nào cũng nở nụ cười hoà ái vui vẻ bộ dạng rất dễ thân cận, sao đến mình chưa có mấy phút lại phát tính khí bực bội đây?

Có lẽ cùng hán trời sanh bất tự không hợp, không nghĩ ra nên không suy nghĩ nữa.

Không biết thời điểm Phương Diễn đi vào đi ra có ai nhìn thấy hay không, Đông Phương Nhiều trong lòng thấp thỏm, lại càng không nguyện ý đi ra ngoài nhìn bản mặt đen như bao công của Phương Diễn, bụng không thấy đói nên bữa tối cũng định không ăn, nghĩ thầm dù sao Phương Diễn chỉ ở nơi này ngày ngọ một ngày, tối mai sẽ đi, chỉ cần tối hôm nay không ra ngoài, nói không chừng sáng mai Phương Diễn cũng không ở lại.

Tiến trình quay phim cũng sắp xong rồi, Đông Phương Nhiều còn có hai cảnh quay, lấy kịch bản ra ngắm nghĩ. Qua chín giờ liền lên giường nằm, mấy ngày liên tiếp đều ngủ rất muộn, còn lo không ngủ được, ai ngờ nằm chưa bao lâu đã chìm vào mộng, Thi Lam Lam trở về lúc nào cũng không biết.

Ngày hôm sau rời giường đến nơi quay hình, quả nhiên không nhìn thấy Phương Diễn, Đông Phương Nhiều thở phào một hơi.

Hai cảnh quay cuối, một là cùng Nghi Hạo Đông quay cảnh hôn, một là cùng Thi Lam Lam diễn được xếp vào ngày mai. Nói đến hai cảnh này cũng đơn giản, nhưng đặt trên tay con rùa mao Ngô Minh Hạo, đơn giản cũng biến thành không đơn giản.

Đông Phương Nhiều cùng Nghi Hạo Đông diễn hôn bị NG hơn mười lần.

Nếu không phải là rất rõ Ngô Minh Hạo đối đãi công tác nghiêm túc mà không có tiền lệ, Đông Phương Nhiều hoài nghi Ngô Minh Hạo là cố ý chinh hai người.

“Không đúng, không đúng! Hoàn toàn không có cảm giác, diễn lại!” Hôm nay lần NG thứ mười lăm. ...

Ngô Minh Hạo lửa giận xông quan, cách thật xa liên quát: “Tôi nói hai người các người hôm nay xảy ra chuyện gì? Bình thường khó hơn nữa các người nhiều nhất ba lượt đã qua, thế nào có cái hôn cũng không xong?!”

Đông Phương Nhiều cùng Nghi Hạo Đông không hẹn mà cùng từ trong mắt đối phương đều thấy bất đắc dĩ, Đông Phương Nhiều đóng cảnh hôn từ xuất đạo tới nay là yếu nhất... ..

“Không cần lo, cô chỉ cần nhắm mắt lại, để tôi tới.” Nghi Hạo Đông bên tai Đông Phương Nhiều nhẹ nói.

Đông Phương Nhiều ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Lần này cảnh hôn NG hơn mười lần nữa rốt cục thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Hiện trường vẫn bận rộn như cũ, mang đạo cụ mang, đáp chiếc đáp, rồi rít vì màn tiếp theo chuẩn bị. Đông Phương Nhiều cùng Nghi Hạo Đông đã hết cảnh quay, cùng nhau đi đến khu nghỉ ngơi.

Đông Phương Nhiều ngẩng đầu thấy Phương Diễn đang ngồi ở trong khu nghỉ ngơi, tầm mắt đang hướng mình và Nghi Hạo Đông, cũng không biết đã tới bao lâu!

Nghĩ đến mới vừa rồi cùng Nghi Hạo Đông hôn tâng tâng NG, không biết Phương Diễn có thấy hay không, mặc dù chỉ là diễn xuất, nhưng vừa nghĩ tới quan hệ cùng Phương Diễn, bị Phương Diễn thấy những thứ này, trong lòng vẫn là có chút mất tự nhiên, không khỏi dừng lại cước bộ.

“Sao vậy?” Nghi Hạo Đông không biết sao Đông Phương Nhiều chợt ngừng, cũng dừng lại, hỏi.

“Không có gì.” Đông Phương Nhiều lắc đầu một cái, hướng Nghi Hạo Đông miễn cưỡng cười, tiếp tục hướng phía trước đi. Dù sao chẳng qua là diễn xuất, có gì đâu chứ, Đông Phương Nhiều trong lòng trong mắt cho mình khích lệ. Len lén liếc một cái trong khu nghỉ ngơi nhìn Phương Diễn, hẳn đang quay đầu nói chuyện cùng Thi Lam Lam, thần sắc như thường. Mấy phần khản trương cũng tiêu tan bớt, đứng rồi, hai người đều sớm ăn ý, chuyện quan hệ dưới luồng sẽ không công khai, Phương Diễn sẽ không như thế nào, hoặc giả anh căn bản cũng không quan tâm, bạn gái anh nhiều như vậy.

Buổi chiều Đông Phương Nhiều không có cảnh quay, yên lặng ở trong phòng ngủ, nơi nào cũng không đi. Cho đến khi Thi Lam Lam trở lại nói Phương Diễn đi rồi. Đông Phương Nhiều mới thở phào nhẹ nhõm. Phương Diễn ở chỗ này cho Đông Phương Nhiều áp lực quá lớn, thời điểm anh nhìn Đông Phương Nhiều ánh mắt đều lạnh như băng, làm Đông Phương Nhiều có một loại cảm giác đứng ngồi không yên, không biết nơi nào chọc tới hắn.

《manh đồng》rốt cục hoàn thành toàn cảnh bộ quay, đêm đó đám người diễn khùng chơi đùa một đêm, mọi người ngủ thẳng mặt trời lên cao mới rời giường, lúc này xe đã chờ ngoài cửa, nên trở về nhà.

Cảm xúc không đành đương nhiên là có, nhưng cũng không phải rất nhiều, sớm đã thành thói quen.

Không có điện thoại thông báo Vũ ca, lúc Đông Phương Nhiều tới có một người lấy hành lý dùm, lúc này người biết Đông Phương Nhiều không nhiều lắm, Đông Phương Nhiều trực tiếp cáo biệt Ngô Minh Hạo, Thi Lam Lam, còn có Nghi Hạo Đông, đi lối ra bình thường, ở sân bay bắt taxi, rất nhanh thì đến nhà.

Về đến nhà chuyện thứ nhất là đem hành lý để xuống, chui vào phòng tắm thư thư phục phục tắm rửa.

Ra ngoài tìm được đi động, sạc điện mở máy, có bốn cuộc gọi nhớ, mặc dù là số xa lạ, nhưng cũng biết là Phương Diễn, số điện thoại Đông Phương Nhiều trừ Vũ ca, chỉ có Phương Diễn biết.

Có ba tin nhắn, cũng là Phương Diễn gửi tới.

Tin thứ nhất gửi đi ở ngày thứ bảy Đông Phương Nhiều rời đi, bốn chữ ——”Trả lời điện thoại”

Tin thứ hai thì càng đơn giản, ngày thứ mười gửi đi ——”Ồ đâu?”

Tin thứ ba thời gian cách rất gần, ở mấy ngày trước ——”Em làm sao vậy? Trả lời điện thoại!”

Nhìn ra được Phương Diễn là lo lắng cho mình, Đông Phương Nhiều trong lòng cảm thấy có một tia khác thường, nhưng rất nhanh biến mất, nhất nhất xóa bỏ lịch sử cuộc gọi cùng tin nhắn, cho Vũ ca biết mình đã trở lại, không đợi Vũ ca nói trước tiên nhắc tới Saionara (hãng mỹ phẩm mời ĐPN làm đại diện đề cập ở những chương trước, giờ mới nói tên @@), để điện thoại xuống, bụng đói rồi, lấy đồ ăn đi.

Ăn xong, Đông Phương Nhiều cầm điện thoại suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gọi cho Phương Diễn.

Nhắc tới cũng là mình đuối lý, ngày đó đem Phương Diễn giận đến ghen hờn, không biết hết giận chưa.

Kết quả điện thoại vang lên hai tiếng là nhận, truyền đến một thanh âm nữ nhân nhu giòn, Đông Phương Nhiều sững sờ, kịp phản ứng có thể là bạn gái Phương Diễn, đơn giản nói mình gọi nhầm, cũng không chờ người kia phản ứng liền quả quyết cúp.

Quả nhiên, Phương đại gia điện thoại nên ít gọi, lỡ không đúng lúc phá hư chuyện tốt của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Phương Diễn lặn dưới mặt trời mới liên lạc Đông Phương Nhiều, Đông Phương Nhiều đương nhiên sẽ không chủ động tìm Phương Diễn, trước hết ký hợp đồng đại diện với hãng mỹ phẩm cách thời điểm chụp hình quảng cáo một tháng, ngay sau đó nhận được một chuỗi dài lịch trình hơn nửa tháng để tuyên truyền phim điện ảnh 《manh đồng》, trên mười tỉnh thành hầu như đều đi qua một lần.

Làm nghề này, Đông Phương Nhiều chưa bao giờ lo lắng vấn đề du lịch, bởi vì phần lớn cô đều mang tâm lý vừa du lịch vừa công tác, bằng không với lịch trình được chiếu cố dày đặc của Đông Phương Nhiều lúc trước, chẳng có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi. Nếu như được nghỉ, Đông Phương Nhiều cũng tình nguyện ở nhà ngủ.

Ngay cả Hách Giai Giai bây giờ, thời gian rảnh rỗi cũng dần dần ít đi, 《manh đồng》 quay xong, Vũ ca lại ném cho Đông Phương Nhiều một chồng kịch

bản, một tháng tính từ lúc cô theo đoàn phim « mạnh đồng » mà tích lũy được, Đông Phương Nhiều qua một ngày đã nhìn xong, phần lớn là phù hợp tâm ý, Vũ ca rốt cục đã học được việc chọn kịch bản.

Nhiều kịch bản như vậy, thời gian nghỉ ngơi nhất định bị chèn ép, vùi đầu vào công việc, nói hiệp ước, thử kính, thông báo, loay hoay long trời lở đất.

Mỗi ngày về nhà dính giường là ngủ, còn thời gian đâu mà nghĩ tới việc gì khác.

« hạ điện y thủy » bên kia vẫn không có tin tức, Đông Phương Nhiều cùng Vũ ca cũng đã buông lỏng, Vũ ca rất tiếc cũng rất tức, kịch bản kia thật sự rất tốt, Vũ ca nghĩ nếu để Hách Giai Giai diễn một lần có thể sẽ nổi tiếng vạn người vây quanh, rất tức vì Hách Giai Giai dùng thân thể đổi lấy, vậy mà cái gì cũng không có.

Kể từ đó nghe tin tức Phương Diễn, Vũ ca đều muốn đi đường vòng, không có nhiệt tình như trước nữa.

“Giai Giai, Giai Giai. . . .” Đông Phương Nhiều đang được nhân viên tạo kiểu tóc trong phòng hóa trang, thấy Vũ ca mặt hưng phấn vọt tới.

“Gi vậy?” Đông Phương Nhiều hỏi.

“Chủ giác a, ha ha, Giai Giai, bị em lấy được, anh còn nghĩ qua lâu như vậy chắc đã hoàn toàn không có cơ hội, vậy mà bị em lấy được, này thật là son trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn a, ha ha ha ha ha. . . .” Vũ ca cười to nói.

*son trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: núi cùng nước tận, lâm vào cảnh tuyệt vọng, nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Đông Phương Nhiều trong lòng trầm xuống, vội hỏi: “Cái gì chủ giác, thứ gì bị em lấy?”

Vũ ca lúc này mới kịp phản ứng, toét miệng muốn thu cũng không thu được: “Giai Giai, còn có thể là cái gì, chính là chủ giác « hạ điện y thủy », em nghĩ đi, bọn mình đợi đã bao lâu, lâu đến nỗi đã từ bỏ, kết quả mới vừa rồi tổ kịch bên kia gọi điện tới còn do chính đạo diễn gọi, nói em đã được chọn cho nhân vật Nhất Hào, làm sao mà anh không vui cho được, ha ha ha ha ha. . . . Cuối cùng tất cả cố gắng không có uổng phí a, cư nhiên có thể đoạt chủ giác ở trên tay Lâm Hạnh Nhi, Lý Hàm, Giai Giai em quá tuyệt vời!”

Nhìn Vũ ca mặt mày hớn hở, Đông Phương Nhiều nín lặng, từ lần trước tan rã trong không vui hai người đã lâu không liên lạc, tại sao chợt đem vị trí chủ giác cho mình? Thật là kỳ lạ.

Vũ ca đang cao hứng, không chú ý gì nhiều, bablabla nói chuyện, không thấy Đông Phương Nhiều nghe xong sắc mặt thật ra cũng không quá tốt.

Đông Phương Nhiều nghĩ đi nghĩ lại, chân mày cũng chau thành một đường, hoàn toàn không thể hiểu Phương Diễn có ý gì, từ lần trước Đông Phương Nhiều tưởng rằng Phương Diễn đối với mình vô cùng bất mãn, nếu đã ghét mình, sao còn đem nhân vật vốn cho Lâm Hạnh Nhi đẩy cho mình đây? Lâm Hạnh Nhi là hồng nhan tri kỷ của anh đã duy trì hơn hai năm, không phải vẫn rất tốt sao?

Đang suy nghĩ, điện thoại vang lên, kiểu tóc đã tạo hình xong, thợ làm tóc tránh đi chuẩn bị cho diễn viên khác.

Vũ ca cũng nghe thấy tiếng chuông, hắc hắc thấp xuống, cảm giác hưng phấn đã phát tán, rốt cục hồi tưởng lại còn có chánh sự phải làm, “Anh còn có chuyện, đi đây.” Lại một trận gió chạy ra ngoài.

Đông Phương Nhiều từ bên trong túi lấy điện thoại di động ra nhìn, Phương Diễn gọi.

“Hách Giai Giai, em nhận được tin tức chưa?” Dè xuống nút trả lời, bên kia thanh âm ôn hoà Phương Diễn nhẹ truyền đến.

“Tin tức gì?”

“A? Em còn chưa biết sao? Xem ra quản lý của em cũng không quá xứng chức a. . . .” Phương Diễn nói,

“« hạ điện y thủy » Nhất Hào em không phải là rất thích sao, anh giúp em lấy, vui không?” Nghe được Phương Diễn đang vui vẻ. Nhưng Đông Phương Nhiều hoàn toàn không biết Phương Diễn cao hứng cái gì, giúp thế nào? giúp bạn giường lấy được nhân vật kịch truyền hình mình tài trợ thì rất tự hào, rất đáng mừng sao?

“Rất vui.” lời của Phương đại thiếu gia không thể không vang lời, Đông Phương Nhiều nói.

“Phải không? Anh thế nào nghe không thấy em vui.” Tựa hồ nghe ra Đông Phương Nhiều lãnh đạm, Phương Diễn thanh âm lạnh xuống.

“Thật ra tôi thích vai Nhị Hào.”

“Hách Giai Giai, em đừng không biết phân biệt, anh cũng đã đem vị trí chủ giác cho em rồi, em còn muốn thế nào nữa?” Nào biết Phương đại gia tính khí phát trương, lạnh giọng nói.

“Tôi không muốn thế nào cả, quan hệ của chúng ta đã xong rồi, không nói tới Nhất Hào Nhị Hào, lần trước tôi nói không phải anh đã hiểu rõ rồi, tôi không muốn diễn « hạ điện y thủy », tôi cho là anh đã hiểu.” Thật ra hôm Phương Diễn rời khỏi studio Đông Phương Nhiều cũng đã nghĩ tới, sau lại về nhà gọi điện thoại Phương Diễn bị một nữ nhân nhận nghe, nghĩ càng thêm thấu triệt. Phương Diễn nhiều nữ nhân như vậy, làm sao sẽ dây dưa mình

không tha? Hách Giai Giai cũng không phải là Đông Phương Nhiêu, vóc người đáng ngoài cũng chỉ trên trung đẳng, không thể nói xinh đẹp, đặc sắc thì có một chút, nhưng so với Lâm Hạnh Nhi, Lý Như Cửu, những hồng nhân khác trong giới nói thật còn kém quá nhiều. Phương Diễn có lý do gì dây dưa không tha? Đừng tự đề cao bản thân.

Đông Phương Nhiêu lúc nói chuyện rất bình tĩnh. Phương Diễn đầu kia cũng không làm gì, Đông Phương Nhiêu nghe được so với băng tuyết thanh âm từ trong điện thoại còn lạnh hơn, như muốn đem mình đông lạnh, “Hách Giai Giai Em đừng tự cho là đúng, anh nhớ anh và em có nói qua, anh với em chưa xong. . . .” Ngừng một lát, còn nói, “Đừng nghĩ trốn, giới giải trí nhỏ như vậy, em trốn không khỏi đâu Hách Giai Giai !” Nói xong liền cúp điện thoại, thanh âm “Đồ đồ đồ” truyền đến.

Trước mặt Đông Phương Nhiêu, tính khí Phương Diễn luôn không tốt như vậy.

Bị Phương Diễn cúp ngang, vừa rối loạn vừa thông suốt, Đông Phương Nhiêu trong lòng buồn buồn, đem công việc làm xong liền về nhà rửa mặt đi ngủ, cơm cũng không ăn.

Hai ngày sau cùng Vũ ca đi thương lượng hợp đồng《 hạ điện y thủy 》, Đông Phương Nhiêu đang tìm cơ hội thích hợp đối mặt từ chối, lần này vừa đúng, Vũ ca ngược lại cõng lòng đầy mong đợi, ở trên xe Đông Phương Nhiêu nói ý nghĩ của mình, Vũ ca bày tỏ vô cùng không hiểu, bấn ngược trở lại rất lớn, cũng không ra khỏi xe, ngừng ở ven đường chuyên tâm cùng Đông Phương Nhiêu nói. Đông Phương Nhiêu mới thông suốt một điều : thời gian thích hợp mới trấn an được.

Đông Phương Nhiêu đem ý nguyện của mình biểu đạt với nhân viên tổ kịch《 hạ điện y thủy 》, nói rằng mình gần đây ký phim mới, thời gian trùng nhau, tổ kịch mặc dù tiếc hận, nhưng Đông Phương Nhiêu rõ ràng thấy trong ba người có hai người về mặt thờ phào nhẹ nhõm, một người khác là từ bắt đầu gặp mặt mãi cho đến kết thúc về mặt không chút thay đổi. Rất hiển nhiên, bọn họ cũng không muốn mình diễn nhân vật này, hôm nay Đông Phương Nhiêu tự nói ra, bọn họ khó hiểu cũng khó xử, Phương Diễn bên kia giao phó a.

Đại khái là không nghĩ tới còn có người cự tuyệt một cơ hội tốt như vậy, bọn họ cũng rất hiếu kỳ, nhưng nhất trí giữ vững trầm mặc không hỏi. Người như bọn họ, đủ thông minh biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Lúc nên làm việc cố gắng làm việc, lúc không làm việc thì che mắt bịt tai, đối với quy tắc giao dịch gì đó trong cái vòng luân quần này phải làm như không nghe không thấy.

Hơn nữa Phương Diễn cũng không thường tới đoàn phim, bình thường đều do phụ tá hành chánh của anh điện thoại tới biểu đạt ý tứ Phương Diễn, bọn họ chỉ cần làm theo ý chỉ, tính toán của anh là được.

Lúc trở lại, Vũ ca cũng yên rồi, ngũ quan kết lại một chỗ, tâm tình lạnh nhạt không lời nào có thể miêu tả được, một cơ hội tốt như vậy cố gắng nhiều như vậy rồi cứ như vậy tro mắt nhìn Đông Phương Nhiêu bỏ qua, không buồn bực cũng khó.

Vì vậy dọc theo đường đi không để ý tới Đông Phương Nhiêu, đưa Đông Phương Nhiêu đến dưới lầu rồi rời đi, Đông Phương Nhiêu nhìn theo Vũ ca sau đó xoay người lên lầu vào cửa.

Sau mấy ngày gió yên biển lặng, Đông Phương Nhiêu cho là chuyện cứ như vậy giải quyết xong, tổ kịch《 hạ điện y thủy 》lại gọi điện thoại tới bất luận thế nào đều muốn Đông Phương Nhiêu rút ra thời gian đi bàn lại lần nữa. Vũ ca cõng lòng đầy mong đợi nhìn Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu không tiện cự tuyệt, cũng đáp ứng.

Tổ kịch đưa điều kiện đơn giản là muốn gì được nấy, cặp mắt Vũ ca toát ra kim tinh, tất cả điều khoản đều có lợi Đông Phương Nhiêu, mục đích chỉ có một là hi vọng Đông Phương Nhiêu có thể nhận lấy nhân vật này.

Đông Phương Nhiêu có tài đức gì, có thể làm cho một đoàn kịch ưu ái đến vậy, còn có đạo diễn cầm kịch bản cùng hợp đồng cầu xin, nghĩ cũng biết hết thấy đều do Phương Diễn an bài, Đông Phương Nhiêu muốn cự tuyệt, nhưng đối mặt với hai gương mặt thấp thòm lời từ chối nói ra không được, mọi người đều nói nếu như Đông Phương Nhiêu không nhận, bọn họ sẽ bị đối đi, kịch bản là kịch hay, ai cũng không muốn mất cơ hội lần này. Huống chi Vũ ca chừng mấy ngày không có cho Đông Phương Nhiêu sắc mặt tốt, hiển nhiên vẫn còn đề ý chuyện này.

Sau khi nói chuyện, Đông Phương Nhiêu cho Phương Diễn một cú điện thoại, Phương Diễn thanh âm trong sáng thanh nhã, rõ ràng bề ngoài là một thân ôn văn nhĩ nhã, thế nào trong xương cốt cứ quật cường, cao ngạo cứng cỏi mạnh như vậy đây.

Buổi tối hẹn Phương Diễn ở quán cà phê, còn hai ba tiếng nữa mới đến giờ, Đông Phương Nhiêu tạm biệt Vũ ca, tới quán cà phê chờ trước, dù sao trong túi xách còn có một kịch bản mới chưa xem, nhắm chừng lúc Phương Diễn tới chắc đã xem gần xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Phương Diễn tới rất đúng lúc, Đông Phương Nhiêu đọc xong kịch bản vừa đem cất đã thấy phục vụ dẫn Phương Diễn tới.

Phuong Diễm thật sự lớn lên nhìn rất tốt, toàn thân tỏa ra khí chất thượng lưu, cho dù đứng trong một đám mình tinh xuất chúng, vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra anh.

Anh ngồi xuống ghế sa lon đối diện Đông Phương Nhiêu, gọi một ly cà phê, quay đầu nhìn cô. Con người đen tối không để người ta thấy rõ anh đang suy nghĩ gì.

“Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút.” Phuong Diễm không nói lời nào, Đông Phương Nhiêu cũng không thể cứ cho thời gian trôi qua như vậy, mở miệng trước.

“Em muốn nói chuyện gì?” Phuong Diễm thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra vui hay buồn.

“Quan hệ giữa chúng ta.” Suy nghĩ một chút, Đông Phương Nhiêu chọn câu tương đối dễ dàng vào chánh đề nói..., Thấy Phuong Diễm nhíu mày, giải thích, “Anh không cảm thấy quan hệ giữa chúng ta rất có vấn đề sao?”

Phuong Diễm nhẹ giọng cười một tiếng: “Nói thật, anh không cảm thấy giữa chúng ta có bao nhiêu vấn đề.”

Phuong Diễm giọng nói cứng vẻ mặt khiến Đông Phương Nhiêu rất buồn bực, giống như là bản thân cô hồ nháo vậy, nhưng Đông Phương Nhiêu biết cô không phải hồ nháo, chuyện này với cô mà nói rất nghiêm túc.

“Quan hệ nam nữ không bình thường, còn giao dịch, còn không có vấn đề sao?” Đông Phương Nhiêu cũng học Phuong Diễm đem mi nâng lên, “Huống chi, anh có rất nhiều bạn gái.”

“A?” Phuong Diễm cười “Em đây là đang ghen?”

“Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ muốn nói tôi hoặc giả có thể thôi lui khỏi mối quan hệ phức tạp này, dù sao người thích anh nhiều như thế.”

“Tôi nghĩ chúng ta chẳng qua theo nhu cầu.”

“Đương nhiên là chuyện trước kia, tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục quan hệ như vậy.”

“Trong điện thoại anh nói em nghe không rõ sao? Hách Giai Giai, tại sao em luôn lựa chọn điều em nguyện ý nghe, đem những thứ trọng yếu bỏ ngoài tai?” Phuong Diễm khẽ gõ ngón tay trên mặt bàn, phát ra 'run run' giòn vang, hiển nhiên đã không muốn tiếp tục cái đề tài này. Nhưng mà cô còn muốn cố gắng gỡ bỏ vấn đề này, Đông Phương Nhiêu rất rõ, chỉ cần mình còn ở lại chỗ này một ngày, nhất định trốn không thoát Phuong Diễm, trừ phi anh cam tâm tình nguyện buông tay, bằng không cô phải nghe lời anh.

“Chẳng phải anh đã chán tôi rồi sao?” Đông Phương Nhiêu trên mặt rất trầm ổn, trong lòng nóng nảy giống như bị mèo cào.

“Hách Giai Giai em nói ngược rồi, ngược lại em nói một chút lỗi tai nào của em nghe anh nói chán em hả?”

“...”

“Anh không có nói qua đúng không?” Phuong Diễm khẽ cười một tiếng, “Hách Giai Giai em lại tự cho là thông minh.”

“Nhưng mà anh đã có nhiều nữ nhân thích anh mà.” Đông Phương Nhiêu tiếp tục giãy giụa.

“Vây cũng không có nhiều hơn một Hách Giai Giai.” Phuong Diễm đặt cái ly đang cầm xuống, “Hách Giai Giai em đừng nghĩ thêm nữa, trừ phi anh chán, nếu không em đừng mong phải sạch quan hệ với anh.” Nói xong cười với Đông Phương Nhiêu, nụ cười sạch sẽ lại thấu triệt, nhưng lời nói ra hoàn toàn không giống như vậy, cô thật muốn tặng anh hai tát tay, “Thật ra thì anh rất thích em, tại sao em không thể học một ít từ Lý Như Cửu hay Lâm Hạnh Nhi, em xem các cô ấy luôn giữ tinh thần thần nhiên, anh có bao nhiêu nữ nhân cũng không thèm để ý, bây giờ không phải như nhau cũng trôi qua rất tốt sao?”

Thật ra thì Phuong Diễm căn bản không muốn nói ra lời như vậy, mục đích Phuong đại gia, coi như không có kim tiền chất đồng cùng danh tiếng cũng đủ để không ít nữ nhân điên cuồng tranh giành. Nhưng hôm nay hết lần này tới lần khác anh muốn Đông Phương Nhiêu nhận thức rõ ràng một thực tế, nên mới nói những lời này.

Phuong Diễm đã nói đến vậy, Đông Phương Nhiêu còn muốn cố gắng phản bác cái gì, thật khờ. Cô không muốn chuyện giống đêm hôm trước khi đi theo đoàn phim《manh đồng》trải qua một lần nữa, Phuong Diễm luôn có phương pháp để trị cô.

“Ừm, tôi hiểu.” Đông Phương Nhiêu cúi đầu, thấp giọng nói, đôi tay nắm chặt ly cà phê run rẩy. Bị vũ nhục cùng tính chất quan hệ giao dịch như vậy, Đông Phương Nhiêu cả đời không có gặp phải. Sóng lại, thế nhưng chuyện đã thành.

Cái gì giới văn nghệ, cái gì diễn xuất, cái gì ảnh hậu, cái gì điện ảnh, cái gì lịch trình, những thứ kia rốt cuộc có cái gì quan trọng? Cô thế nhưng vì những thứ đó làm chuyện này, hơn nữa để cho cô cảm thấy bị ai hơn là cô vậy mà không thể phản kháng chút nào. Không đành lòng từ bỏ công việc này mà đi tìm đến những khác trong cuộc sống. Không làm mình tinh thì sao? Không vào giới giải trí thì thế nào? Đập thiết bán nôi, làm phục vụ rửa chén, không phải là có thể sống sao.

Nhưng cô sợ.

Thay vì nói cô kiêu kỳ Phương Diễn, còn không bằng nói cô đang vì mình cảm thấy bị ai cùng chán ghét.

Khi Phương Diễn nói sẽ làm cô mất đi tất cả, cô vậy mà sợ.

Phương Diễn không có ở lại qua đêm, có lẽ anh cố ý cho cô thời gian suy nghĩ thật kỹ, anh căn bản không hề sợ cô sẽ chạy trốn. Đúng vậy a, anh sợ cái gì? Anh bắt được xương cốt của cô rồi, đâu cần lo lắng ý tưởng của cô như thế nào. Dù sao cuối cùng cô nhất định sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh.

Vũ ca gọi điện thoại tới hỏi kết quả như thế nào, biết hẳn quan tâm cái gì, hẳn chỉ quan tâm vai diễn rốt cuộc có hay không bắt được, có hay không bị Đông Phương Nhiều đẩy đi. Trước kia cảm thấy Vũ ca đối với Hách Giai Giai tốt, nhưng lợi ích trước mặt, ai có thể thuần túy, thật thà mà bỏ qua được đây?

Đông Phương Nhiều nhàn nhạt nói “Đã nhận.” Liền cúp điện thoại. Ngã xuống giường động cũng không muốn động, cuộc sống như thế, còn bao lâu nữa?

Sau khi an bài thỏa đáng, chuyện về sau tự nhiên thủy đảo cù thành, một tuần sau, song phương đã ký xong hợp đồng, chuẩn bị bắt đầu làm việc. 《manh đồng》tuyên truyền cùng đương kỳ《hạ điện y thủy》không bị trùng lịch trình, trên căn bản 《manh đồng》tuyên truyền xong, 《hạ điện y thủy》mới bắt đầu.

Thời gian này, để tuyên truyền 《manh đồng》Đông Phương Nhiều phải chạy khắp nơi trong nước, một ngày có khi đi đến ba bốn địa phương khác nhau, thân thể mệt mỏi sẽ kéo lê vào khách sạn, Đông Phương Nhiều rất muốn nằm trên giường không bao giờ tỉnh lại nữa.

Vừa vào phòng liền nghe tiếng nhạc chuông rung, Đông Phương Nhiều ra ngoài vẫn không mang theo điện thoại di động, đặt trong túi du lịch vào đến khách sạn cũng chưa có lấy ra, mở túi du lịch ra tìm được điện thoại di động, nhìn cũng không nhìn đã nhận.

“Uy?” Đông Phương Nhiều thanh âm hữu khí vô lực, người đã thuận thế nằm chết dí trên sofa, một cái chân nhu vào trên sofa, một cái chân còn đang trên sàn nhà, tư thái tùy ý.

“Là anh.” Bên đầu điện thoại kia thanh âm vang lên, nhàn nhạt lại đặc biệt.

“Ừ.” Đông Phương Nhiều đáp một tiếng, cảm thấy thanh âm có chút quen thuộc, lại không muốn đứng lên, ánh mắt cố gắng mở ra lại cảm thấy lao lực, dùng sức nháy mắt mấy cái, rốt cục từ bỏ nhắm hai mắt lại luôn. Trong lòng còn suy nghĩ, thanh âm này thật là dễ nghe, êm ái như hát ru.

“Em đang ở đâu?” Người kia hỏi.

“Trong phòng.” Hoàn toàn là theo bản năng trả lời, trong đầu một đoàn mơ hồ, bên trong điện thoại người nọ lại nói gì đó, Đông Phương Nhiều nghe còn không hiểu lấy gì nhớ “Ừ” “Ừ” vài tiếng, cuối cùng thanh âm cũng biến mất, điện thoại treo lúc nào cũng không biết.

Nửa ngủ nửa tỉnh Đông Phương Nhiều chợt giật mình, đầu óc cả kinh, mới vừa rồi gọi điện thoại tới là Phương Diễn? Nhìn lại điện thoại di động, quả nhiên là số điện thoại Phương Diễn, cuộc gọi đã ngắt, Đông Phương Nhiều ngờ ngợ không biết nghĩ gì, chống một tay ánh mắt nhìn đến phòng tắm thật lạnh a, lưu luyến cảm giác ấm áp thoải mái trên giường.

Thôi, quản hẳn khi gió, bây giờ mệt quá.

Hôm sau bị Vũ ca gõ tỉnh, ngựa không ngừng vó lại bắt đầu công việc lu bù lên.

Khách sạn này cũng là trạm tuyên truyền cuối cùng của đoàn phim《manh đồng》, xong việc Đông Phương Nhiều có ba ngày để nghỉ ngơi, tiếp đến là hội tụ vào《hạ điện y thủy》.

Trở lại thành phố S đã là bốn ngày sau, đã đáp ứng tham dự một tiết mục tổng nghệ tại một địa phương nổi danh, tốn thêm một ngày.

Phương Diễn làm như gắn thiết bị theo dõi trên người Đông Phương Nhiều, cô mới xuống máy bay mở nguồn di động, Phương Diễn liền gọi tới.

Hai người hẹn ở một nhà hàng nổi danh ở thành phố S ăn tối.

Đông Phương Nhiều xuống máy bay là buổi trưa, còn cả một buổi chiều để nghỉ ngơi. Hẹn ăn cơm tối ý nghĩa chỗ nào chắc tất cả mọi người đều rõ, Đông Phương Nhiều ngủ thẳng đến sáu giờ, dọn dẹp sửa soạn một chút rồi đến điểm hẹn.

Phương Diễn đã sớm đặt chỗ, loại phòng ăn cao cấp này Phương Diễn từ trước đến giờ luôn ở vài bao gian cố định, chỉ cần nói một tiếng với nhân viên tới tìm Phương Diễn, phục vụ tự động dẫn tới nơi. Cửa không khóa, trong bao gian còn có một nữ nhân đứng trước mặt Phương Diễn.

“Nếu không phải nhờ anh, tôi nghĩ tôi sẽ không lấy được nhân vật này, cảm ơn anh... .”

Nữ nhân kia vừa nói, một chữ cũng không lọt ra ngoài toàn bộ truyền vào tai Đông Phương Nhiều, phục vụ đưa Đông Phương Nhiều tới cũng đã rồi đi, Đông Phương Nhiều lúng ta lúng túng đứng ở đó, đi vào cũng không phải, không vào cũng không phải, giống như nghe được thứ không nên nghe, cứ đứng yên sững sờ, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất nên gõ cửa.

Nhưng muốn trách cũng phải trách Phương Diễn cùng nữ nhân này quá không cẩn thận, ở bên trong đàm luận cũng không đóng kín cửa. Nữ nhân kia nói

tiếp.

“Tôi hôm nay 9 giờ có một buổi dạ hội, không biết anh có thể nể mặt tham gia, Lâm Hạnh Nhi còn có rất nhiều người trong đoàn phim cũng phải đi, nghe nói còn có đạo diễn Ngô Hạ Ngr mới về nước... .”

Nghe được Ngô Hạ Ngr, Đông Phương Nhiều vểnh tai, đây không phải người anh mà đạo diễn Ngô Minh Hạo luôn miệng nhắc tới sao? Nghe nói cũng là một vị đạo diễn tư thâm, ở trong ngoài nước được có danh tiếng rất cao. Chẳng qua là Ngô Minh Hạo là đạo diễn phim điện ảnh, mà Ngô Hạ Ngr chuyên lĩnh vực phim truyền hình.

“Buổi tối hôm nay tôi không có thời gian.” Chỉ nghe Phương Diễn từ chối, Đông Phương Nhiều đang trong đầu thu tác các loại tin tức có liên quan Ngô Hạ Ngr, kết quả Phương Diễn chuyển đề tài một cái: “Hách Giai Giai, em nghe đủ chưa?”

Đông Phương Nhiều nhìn hai người kia, hai người kia đã song song chuyển sang nhìn mình. Phương Diễn sắc mặt lãnh đạm, nhưng đây không phải trọng điểm trong mắt Đông Phương Nhiều, Phương Diễn ở một loại trường hợp đều là sắc mặt này, Đông Phương Nhiều mặc dù cùng Phương Diễn tiếp xúc không coi là nhiều, nhưng điểm này vẫn quan sát được. Đông Phương Nhiều nhìn nữ nhân kia, nếu như nhớ không sai, ở hiện trường chọn góc《 hạ điện y thủy 》 từng gặp mặt một lần Lý Hàm.

Lý Hàm thấy Đông Phương Nhiều cũng rất kinh ngạc, thân thể cương trực hạ xuống, sóng mắt lưu chuyển đã khôi phục thái độ bình thường.

“Mời suy nghĩ thêm một chút, nếu như có thể, đúng là vinh hạnh lớn cho mọi người.” Lý Hàm quay đầu trở lại hướng Phương Diễn nói, “Ở chỗ này đã lâu rồi, còn có người đang đợi tôi, vậy không quấy rầy hai người dùng bữa .” Nói xong ra khỏi bao gian, đi ngang qua Đông Phương Nhiều lễ phép gật đầu chào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Suốt cuộc trò chuyện, Đông Phương Nhiều chỉ nghe Phương Diễn nói một câu, còn lại hoặc là suy tư, hoặc là gật đầu, tóm lại tư thái rất tùy ý, nhưng không bớt kiêu căng.

“Người đi rồi, còn không vào?” Thấy Đông Phương Nhiều còn đứng ở cửa, Phương Diễn về mặt lãnh đạm biến đổi, trong mơ hồ lộ ra có chút ý cười.

Đông Phương Nhiều không biết Phương Diễn đang vui cái gì, nghe lời ngồi đối diện Phương Diễn. Lúc này một phục vụ bước vào, Phương Diễn gọi thức ăn, dùng ánh mắt hỏi ý Đông Phương Nhiều, Đông Phương Nhiều khoát khoát tay ý bảo gì cũng được, trong đầu còn đang nghĩ tới Lý Hàm.

Lý Hàm ấn tượng đầu tiên cũng không phải là tao nhã lễ độ, một cái tát đập trên mặt Lâm Hạnh Nhi, đối đầu với Lâm Hạnh Nhi, còn khiêu chiến với quản lý của Lâm Hạnh Nhi ở trước mặt mọi người. Có vẻ cô ấy là người dễ chung đụng.

“Đang nghĩ gì?” Phương Diễn đã gọi món xong, thấy Đông Phương Nhiều về mặt mờ mịt suy tư, hỏi.

Đông Phương Nhiều cũng không phải người hay quan tâm, chỉ là sau này có thể cùng quay chung một bộ phim, đến bây giờ trên tay Đông Phương Nhiều còn chưa có danh sách diễn viên đã xác thực từ tổ kịch《 hạ điện y thủy 》，từ sau khi nhận vai diễn cô vẫn luôn bận rộn, đến bây giờ mới rảnh rỗi một chút. Mới vừa rồi nghe Lý Hàm nói, dường như Lâm Hạnh Nhi cũng ở cùng đoàn phim. Vậy mình đoạt vị trí chủ giác, cô ấy sẽ nghĩ thế nào? tổ kịch này nữ nhân cùng Phương Diễn đều có thiên ty vạn lữ quan hệ, Đông Phương Nhiều không quên ban đầu hai người Lý Hàm và Lâm Hạnh Nhi gây gổ nội dung là vây quanh Phương Diễn.

Hành trình quay bộ phim này có vẻ mệt mỏi .

Quay phim không sợ hoàn cảnh gian khổ, chỉ sợ trong đoàn phim mọi người không đồng lòng, câu tâm đầu giác gì gì đó rất phiền.

Nghĩ là thế nhưng Đông Phương Nhiều không thể cứ nói thật với Phương Diễn. Vì vậy nói: “Lý Hàm đó, ở buổi thử vai《 hạ điện y thủy 》có gặp qua một lần, thiếu chút nữa không nhận ra.”

Phương Diễn không nghĩ ngờ nói: “Cô ấy cũng đến tham gia, trước kia lúc mới biết cô ấy chỉ là diễn viên hạng ba, mới xuất đạo không lâu, còn xú chút nữa là bị người xấu lừa gạt đóng phim sắc (xxx đây ạ), đúng lúc anh gặp được, coi như có chút quan hệ.” Rồi sau đó cười cười, nói: “Là một nữ nhân biết phấn đấu, trong giới này không nhiều lắm.”

“A?” Đông Phương Nhiều cảm thấy hứng thú, cũng biết nữ nhân có thể để cho Phương Diễn khen là cực ít nha .

“Biết em quan tâm cái gì, em thật sự cho là trong vòng luân quần này nữ nhân đều có quan hệ với anh hử? Không phải ai anh cũng chọn!” Nói xong quan

sát Đông Phương Nhiêu từ trên xuống dưới, khinh thường thật không biết tại sao coi trọng cô.

Ánh mắt kia khiến Đông Phương Nhiêu ngượng ngùng, nhớ tới Hách Giai Giai một thân vóc người cây đậu cô-ve, cao thì cao, chính là nơi cần thì không có, chỗ nên cong thì không cong, bất luận so với Lý Như Cửu hay Lâm Hạnh Nhi cũng tốt hơn cô nhiều, vậy Lâm Hạnh Nhi bị cô nửa đường đoạt đi vị trí nữ chính, rất là không cam lòng đi.

Qua một chút lắng đọng, Đông Phương Nhiêu đã có thể giữ tâm tính bình tĩnh đối đãi Phươg Diễn, nếu không thể kháng cự vậy chỉ có thể tiếp nhận, hơn nữa tận lực để cho mình trôi qua tốt một chút. Mặc dù trong lòng cũng băng khuâng mối quan hệ không bình thường giữa mình và Phươg Diễn, nhưng ngôn ngữ cùng hành động vẫn biểu hiện vẫn đậm phong khinh. Trong giới này người lâu như vậy, có một số việc sớm nên suy nghĩ minh bạch. Cũng chỉ có Đông Phương Nhiêu mới có thể kháng cự chuyện như vậy, bây giờ nghĩ thoáng một chút cũng không có cái gì, dù sao Phươg Diễn muốn mới có mới, muốn mạo có mạo, Đông Phương Nhiêu chỉ là một nữ nhân bình thường, coi như giải quyết nhu cầu thân thể, cũng chưa hẳn không thể.

“Lần này 《 hạ điện y thủy 》 anh chỉ nhắc đến tên cô ấy, còn lại là dựa vào bản thân cô ấy.” Phươg đại thiếu gia cũng không bám riết vấn đề dung mạo cùng Đông Phương Nhiêu nghiên thảo, lại nói. Chẳng qua là Phươg đại thiếu gia đề danh, ở tổ kịch cũng tự biết phân lượng tốt xấu.

Kỳ thực Lý Hàm đúng là có thực lực.

“Ừ.” Đông Phương Nhiêu cũng không biết nói gì, liền gật đầu, cùng Phươg Diễn ngồi chung một chỗ ăn cơm, cô không khỏi cảm giác có một cỗ áp lực, có lẽ ngày đó Phươg Diễn dạy dỗ cô quá ác nên còn lưu lại dư chấn.

Phươg Diễn cũng nhìn ra, rướn thân tới vươn tay xoa đầu Đông Phương Nhiêu một cái, “Em khẩn trương cái gì, anh cũng không ăn thịt em.” Trên mặt vẫn treo nụ cười. Cử chỉ cùng lời nói dịu dàng thân mật hù Đông Phương Nhiêu sợ hết hồn, tui cười thế này thật là kinh hãi a.

“Tôi không có khẩn trương.” Thật may là lúc này món ăn dọn lên, Đông Phương Nhiêu mắt nhìn chăm chăm bàn thức ăn, bằng không cũng không biết để ánh mắt vào đâu, trên mặt nóng rang, nụ cười Phươg Diễn không nên nhìn lâu, nói anh đáng đẹp mắt đều là quá chê bai dung mạo của anh rồi, ngay cả so với nam minh tinh còn phải xuất sắc hơn. Nhưng những thứ này không phải nguyên nhân đã động Đông Phương Nhiêu, người đẹp mắt thấy cũng nhiều, đẹp đến đâu nhìn lâu cũng chán.

Phươg Diễn cũng không dây dưa vấn đề này, “Nhìn chăm chăm món ăn làm gì, đói thì ăn thôi, món ăn cũng không tự động chạy vào bụng em được.” Nói xong gấp một miếng thịt để vào chén Đông Phương Nhiêu. Cho nên tại sao các nữ nhân đều nói Phươg Diễn ôn nhu lại lịch thiệp, Đông Phương Nhiêu hôm nay cuối cùng được diện kiến lần đầu.

Phươg Diễn hỏi: “Em đi không?”

Đông Phương Nhiêu sững sốt: “Đi cái gì? Đi đâu?”

Phươg Diễn cau mày: “Sao em lại không biết?”

Đông Phương Nhiêu lần này mới hiểu, vừa rồi Lý Hàm có nhắc tới cái gì tổ kịch mọi người đều đi, đoàn phim Lý Hàm nói mình cũng có tương quan, chính là 《 hạ điện y thủy 》. Nhưng thời gian nghỉ thức mở máy Đông Phương Nhiêu đã nhận được thông báo, như vậy lần tụ họp này là bí mật. Đông Phương Nhiêu cùng bọn họ cũng không quen thuộc, không gọi cô cũng là bình thường, vì vậy thành thật trả lời: “Bọn họ không có mời, chúng tôi không quen thân lắm.”

Nào biết Phươg Diễn mày nhíu lại sâu hơn, suy tư mấy giây, nói: “Ừm, kia đợi cùng đi xem.”

Hành trình tối nay đã quyết định xong.

Đông Phương Nhiêu vô cùng không muốn tới, không mời mà đi không phải rất lúng túng sao. Nhưng lời của Phươg Diễn lại không thể không nghe, hai đầu đều làm khó, thôi thì nghe theo Phươg Diễn đi, ai biết anh thoát nhìn có vẻ dễ nói chuyện, thật ra trong xương cốt cây mạnh muốn chết, chuyện gì đã quyết liền không thay đổi.

Thời điểm hai người đến gây ra chấn động không nhỏ a. Ai cũng không ngờ Phươg Diễn sẽ rút thời gian tham dự, càng không ngờ tới người không được mời cũng tới, còn là Phươg Diễn dẫn vào.

Mặc dù chủ giác bị Đông Phương Nhiêu không có danh tiếng gì đoạt đi đại khái đoán được là người mới Phươg đại gia ưu ái, thế nhưng Lâm Hạnh Nhi cũng không so bằng, chuyện hai nữ nhân, nhưng chân chính thấy vẫn có chút rung chuyển.

Phươg đại gia quá đa tình cũng quá bác ái rồi, hơn nữa lần này nhìn người ánh mắt cũng không có cao như trước, bên cạnh Phươg đại gia chưa từng có cô gái không có danh tiếng, danh hiệu gì, lại chưa bao giờ mang nữ nhân ra ngoài, nhưng Hách Giai Giai lần này phá lệ rồi, chẳng những phá lệ, nhìn Phươg đại gia vòng tay ôm Hách Giai Giai lưu luyến không buông kia, tựa hồ còn rất sùng ái đây. Lại quay đầu nhìn đám người vây quanh Lâm Hạnh Nhi, lúc thấy Phươg Diễn ôm Đông Phương Nhiêu đi vào, sắc mặt biến xanh rồi, trong một phút từ sao vây quanh trăng biến thành các nhân vật đáng thương hết sức.

Đông Phương Nhiêu rất lúng túng. Từ lúc xuống xe đã muốn giữ khoảng cách với Phươg Diễn, Phươg Diễn lại tuyệt không để ý ôm eo mình, tuyệt không cho cô có cơ hội kéo khoảng cách.

Dạ hội này có Lâm Hạnh Nhi, hoặc là còn những người khác đã từng có quan hệ với anh, anh thật không quan tâm sao?

Thật sự là một người bạc tình, không hề bận tâm cảm thụ người khác.

Vừa vào cửa lớn như dự trữ bị rất nhiều ánh mắt ác ý, khinh miệt, còn có tò mò bao vây, sự xuất hiện này làm toàn hội trường sững sốt vài giây không có tiếng người nói.

Cho đến có một nam nhân từ góc quầy rượu bước ra.

“Uy, Phương Diễn, tôi còn tưởng anh hôm nay không tới, anh mà cũng đến tham gia loại dạ hội này, hôm nay mặt trời không phải mọc ở hướng tây chứ?”

Nam nhân kia đi lên liền một quyền hướng ngực Phương Diễn đánh tới, giao lưu giữa đàn ông thôi, cũng không có dùng quá sức.

Phương Diễn về mặt nhìn người đàn ông này nhu hòa rất nhiều, nhận một quyền của hắn, nói: “Anh cũng tới, tôi tại sao có thể không đến?”

“Trở về khi nào? Cũng không tới tìm tôi uống hai ly.” Tiếp lại hỏi.

Đồng Phương Nhiều đại khái đoán được người này là ai, bởi vì hắn cùng Ngô Minh Hạo dáng dấp quá giống. Sự khác biệt ở chỗ Ngô Minh Hạo thường chu du khắp nơi, thân thể cường tráng, mà người nam nhân trước mắt này có vẻ Sven rất nhiều. (theo mình nghĩ là dạng thư sinh ấy)

“Tìm cái gì a, anh lúc nào cũng bận rộn, tôi mới về hai ngày, chênh lệch múi giờ còn chưa đảo trở lại liền bị Lâm Hạnh Nhi nhà anh kéo tới đây.” Nói xong, hắn rút cục chú ý tới còn có nữ nhân đứng bên cạnh Phương Diễn, có chút không biết rõ tình huống dùng ngón tay hướng bên kia Lâm Hạnh Nhi sắc mặt trắng bệch buồn bã muốn khóc chỉ chỉ, lại hướng Đồng Phương Nhiều chỉ chỉ. Cuối cùng phát giác hành động này vô cùng không lễ phép, đem tay vuốt tóc nói: “Uy, tôi nói anh đây làm cái gì a? Biết rõ Hạnh Nhi cũng tham dự, còn mang nữ nhân tới đây.”

Một đôi mắt sáng quất hướng Đồng Phương Nhiều quan sát từ trên xuống dưới, cũng không có ý tốt.

Mặc dù hắn nói rất đúng, Đồng Phương Nhiều cũng rất đồng ý lời nói của hắn, nhưng đó là đứng ở lập trường người xem, còn làm nhân vật chính, cô cảm thấy rất lúng túng, trong nháy mắt tay chân không biết để đâu, nhưng năng lực chịu đựng cường đại bên trong, những năm qua lại học được nhiều cách ngụy trang bên ngoài đủ để cô trung vẻ mặt tươi cười hướng tới mọi người.

Nhiều năm như vậy lần đầu tiên gặp tình huống như thế, hơn nữa cô còn giống như người thứ ba nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, kết quả chạy đến trước mặt nữ nhân của nam nhân điều vô dương oai. Mặc dù nữ nhân Phương Diễn vô số, cũng không thể xưng người thứ ba hay không người thứ ba, dù sao anh chưa từng chính thức thừa nhận ai là bạn gái của anh, hơn nữa, Đồng Phương Nhiều tin, cô không phải là người đầu tiên, dĩ nhiên cũng sẽ không là người cuối cùng.

Phương Diễn hướng về phía nam nhân kia cười cười, khinh thường người quá nhiều, hướng Lâm Hạnh Nhi bên kia vung tay kêu một tiếng, ý nói đã thấy cô. Một giây đồng hồ liền đem tầm mắt thu trở lại, nhìn về phía nam nhân này nói: “Tôi nghĩ các người còn chưa biết nhau, đặc biệt dẫn cô ấy theo để anh gặp qua, dù sao sau này các người sẽ làm việc chung một đoạn thời gian.”

“Chẳng lẽ... ..” Bùng tỉnh hiểu ra, ngón tay của hắn lại duỗi ra chỉ cô .

“, Giai Giai” Phương Diễn không để ý tới hắn, đẩy Đồng Phương Nhiều tiến lên một bước, chỉ vào nam nhân trước mặt nói: “Đây là đạo diễn Ngô Hạ Ngự, sau này sẽ là đạo diễn kiêm người tổng phụ trách《 hạ điện y thủy 》.”

“Xin chào, tôi là Hách Giai Giai.” Phương Diễn này vừa nói đã bốt đi rất nhiều lúng túng, Đồng Phương Nhiều biết nghe lời, thái độ cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Thấy Đồng Phương Nhiều chào hỏi, Ngô Hạ Ngự gật đầu một cái, ánh mắt nhìn Đồng Phương Nhiều thâm thúy hơn rất nhiều, không vòng quanh vấn đề trước nữa, dẫn Phương Diễn cùng Đồng Phương Nhiều tới góc quầy rượu.

Hai người kia khá thân thuộc, nói chuyện không hề có kỵ, nội dung rất tự nhiên hóa (riêng tư) , Đồng Phương Nhiều cũng không nhúng miệng vào, một ly cocktail một đĩa trái cây ngồi một bên nhăm nhì.

Phương Diễn đại nhân vật đến mọi người sao có thể ngồi yên không quan tâm? Về tình về lý cũng nên đi tới chào hỏi một tiếng, vì vậy lục tục có vài người đến, luôn bị Phương Diễn nhân nhạ đôi lời đuổi đi. Đồng Phương Nhiều ngồi bên cạnh nghe hai người tán gẫu, cảm thấy nhàm chán lại phí thời gian, nhưng Phương Diễn cùng Ngô Hạ Ngự đang trò chuyện nhiệt tình, không thể quấy rầy, cho nên sau khi ăn no uống đủ, ánh mắt Đồng Phương Nhiều bắt đầu đánh giá chung quanh.

Lâm Hạnh Nhi ngồi ở một cái bàn nhỏ phía bên phải quầy bar uống hết ly này tới ly khác, còn có một nam nhân trẻ tuổi Đông Phương Nhiêu chưa từng gặp qua uống cùng cô ta. Lý Hàm thì ở một phía khác, thời điểm tầm mắt Đông Phương Nhiêu đi qua Lý Hàm cũng đang nhìn sang, cô hướng Đông Phương Nhiêu gật đầu một cái, những người khác, Đông Phương Nhiêu phần lớn không biết, trên sân khấu có một đám người đang khiêu vũ, tư thái hào phóng, tiếng vỗ tay thay nhau nổi lên. Đông Phương Nhiêu thở dài quay đầu trở lại, lại bắt đầu uống ly cocktail còn hơn phân nửa.

“Thế nào, cảm thấy rất nhàm chán?” Phương Diễn chú ý tới Đông Phương Nhiêu, hỏi.

Đông Phương Nhiêu cảm thấy không cần thiết che giấu, vì vậy thành thật trả lời: “Có chút.”

“Vậy chúng ta đi.” Phương Diễn đưa tay phải sờ sờ cái ót Đông Phương Nhiêu, giống như là dỗ dành cô gái nhỏ đang dỗi làm nũng.

Đông Phương Nhiêu rất không quen, “Ừ.” Gật đầu đồng ý, muốn không dấu vết li khai Phương Diễn vừa lúc Phương Diễn thu tay lại.

“Uy, hai người không muốn thấy tôi có phải không?” Ngô Hạ Ngự ở một bên cười nói: “Thật không có nhân tính, tôi làm sao có người bạn như anh vậy?”

“Không có ai bảo anh nhất định phải ở lại đây.” Phương Diễn hoàn toàn không để tâm lời nói của Ngô Hạ Ngự.

“Về thì cùng về đi, tôi cũng phải về nhà tiếp tục tận hưởng cảm giác bị chênh lệch múi giờ không ngủ được, ban ngày thì rất muốn ngủ, cuộc sống quá đau khổ a.” Ngô Hạ Ngự làm như không nghe thấy lời Phương Diễn nói..., lầu bầu nói.

Vừa nói đứng lên cầm lên áo khoát vắt trên vai muốn đi.

“Về cái gì mà về? Tôi nói muốn về ngay bây giờ sao?” Phương Diễn liếc Ngô Hạ Ngự một cái, nhìn Ngô Hạ Ngự có chút mờ mịt, nói: “Còn không ngồi xuống, cao lớn như vậy, cản trở tầm mắt của tôi.”

Ngô Hạ Ngự bị Phương Diễn làm cho “Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu”, tròn trừng mắt: “Uy, anh em, anh ngược lại nói rõ cho tôi, đừng có úp úp mở mở, nói nửa câu rồi bỏ lửng như vậy chứ.” Lại ngồi xuống, buồn bực trợn mắt nhìn Phương Diễn.

*Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu: sờ không tới đầu của Trượng Nhị hòa thượng (nghĩa đen), dịch câu có thể là không hiểu mô tê gì.

(Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.)

Đông Phương Nhiêu ở một bên cảm thấy buồn cười, hai người lớn như vậy, thế nào đối thoại như con nít? Còn là Phương Diễn cùng đạo diễn Ngô Hạ Ngự đó nha, sợ rằng nói ra sẽ không có người tin. Ít nhất có ai đi nói Phương Diễn lạnh lùng còn có một mặt 'hoạt bát' như thế này..., Đông Phương Nhiêu chết cũng không tin.

Phương Diễn không để ý tới hắn, hỏi: “Tôi hôm nay dạ hội ai tổ chức, biết không?”

“Anh tới mà không biết người nào tổ chức?” Ngô Hạ Ngự liếc Phương Diễn một cái, hết sức xem thường, “Ai kêu anh tới thì người đó tổ chức chứ sao.”

“Lý Hàm?”

“Cái gì Lý Hàm? Người kia ...cái gì Lâm. cái gì..., này, ở đó kia!” Ngô Hạ Ngự thanh âm cũng lớn, một cái tay hướng phía sau Phương Diễn, tiếp theo lại nói: “Tôi là anh ta bày Hạnh Nhi kêu đến, sao mà Hạnh Nhi không nói với anh ngược lại Lý Hàm thông báo vậy? Phương Diễn, không phải là tôi nói anh nha, anh cũng nên kiểm chế tâm tính chút, Hạnh Nhi người ta tốt như vậy, đợi anh hai ba năm, làm sao anh lại.” Liếc Đông Phương Nhiêu một cái, tự nhủ: “Cặp mắt càng ngày càng kém.”

Nếu như không phải nói cô, Đông Phương Nhiêu thật muốn bội phục Ngô Hạ Ngự rất thẳng thắn rất thật thà. Không hổ là anh ruột Ngô Minh Hạo, ngay cả tính tình cũng có mấy phần tương tự. Nhưng nhân vật chính không khéo đúng là mình, Đông Phương Nhiêu cảm thấy hết sức vô tội, thật xui xẻo nằm cũng trúng thương.

Lời này thật ra cũng nói trúng tâm tư Phương Diễn, anh thật sự cũng không hiểu mình nhìn trúng Hách Giai Giai điểm nào, bàn về vóc người, bàn về tướng mạo so với cô tốt hơn có một xấp đấy, tính khí còn chết tiệt bùng bình, không nghe lời, coi trọng cô chỗ nào, anh nhiều lần suy tư, vẫn chưa tìm ra đáp án.

Vì vậy Phương Diễn tự động loại bỏ lời mà Ngô Hạ Ngự vừa nói..., quay đầu nhìn một, hướng nhân viên tạp vụ vung tay, đợi nhân viên đi tới thấp giọng nói câu gì đó, nhân viên kia gật đầu một cái, hướng về phía sau đi.

“Giải quyết xong chuyện này đã.” Không nhanh không chậm nhấp rượu, Phương Diễn nói.

Nói hết câu, nhân viên kia đã dẫn người tới. Thật ra thì người này mới vừa rồi là một trong số người đồng đạo tới đây chào hỏi Phương Diễn, còn tôi

tương đối sớm, ít nhất Đông Phương Nhiêu có chút ấn tượng. Chủ yếu là người quá nhiều, những người tới sau Đông Phương Nhiêu không để ý, lúc đó cô đang cố ăn cố uống mất rồi.

Người nọ thái độ cung kính chào Phương Diễn, mười ngón tay đan xen một chỗ, có chút thấp thòm.

“Nghe nói dạ hội này là anh tổ chức.” Phương Diễn đậm thanh hỏi, cũng không nhìn người nọ.

“Đúng vậy, là tôi tổ chức.” Người nọ khăn trương gập đầu một cái.

Có thời điểm Phương Diễn không mắng, cũng không nói, vẻ mặt nhàn nhạt trước sau như một, nhưng người đứng bên cạnh không khỏi cảm thấy có áp lực.

“Ừ, làm vô cùng tốt.” Phương Diễn tán dương.

“Đâu có đâu có, nếu không có ngài tới, chúng tôi sẽ không được tận hứng như vậy.” Nghe Phương Diễn khen ngợi, sắc mặt người nọ buông lỏng, mặc dù cố gắng kìm chế, nhưng trên mặt đang cười tươi như hoa.

Ngô Hạ Ngự nhìn Phương Diễn, nhìn người kia, hiển nhiên không hiểu nổi Phương Diễn đặc biệt gọi người ta tới làm gì? Khích lệ? Đùng đùa. Nhưng Ngô Hạ Ngự cũng không phải không biết xem sắc mặt người, không rõ chân tướng thì làm quần chúng vậy xem, đứng ở góc độ khán giả yên lặng theo dõi diễn biến. Đông Phương Nhiêu cũng thế. Vì vậy hai người đều không nói, nhìn hai người kia.

Phương Diễn vẫn lạnh lùng, lời nói là khen ngợi, nhưng giọng nói, vẻ mặt hoàn toàn không phải ý như vậy, lòng người như có kim trong bông, cũng chỉ hiện ra khi ngâm nước, người đang nhiệt huyết vì được tán dương sẽ không thấy được.

Lúc này, Ngô Hạ Ngự cùng Đông Phương Nhiêu đều có cùng một suy nghĩ, có gì đáng cao hứng, thật là đáng thương, chết lúc nào cũng không biết.

Quả nhiên, sau một hồi lâu Phương Diễn thả ly rượu vang trên tay, nói: “Đến chỗ tài vụ nhận ba tháng tiền lương, ngày mai không cần đi làm.”

Nam nhân kia sững sốt nửa ngày, không kịp phản ứng, Phương Diễn nói gì vậy, không phải vừa rồi còn khen mình làm rất tốt sao? Tại sao lại bị sa thải? Đây là đuổi việc sao?

“Tại. Tại sao?” Miệng cũng cà lăm rồi, hoàn toàn ngốc trệ.

“Đây là vì đoàn phim đặc biệt mở tiệc?” Phương Diễn hỏi.

Người nọ ngơ ngác gập đầu.

“Người trong đoàn anh xác định đều mời đến?” Phương Diễn lại hỏi.

Người nọ vẫn gập đầu, chợt tinh quang vừa hiện, trong tích tắc, nhìn về phía Đông Phương Nhiêu bên cạnh Phương Diễn.

“Này.” Vốn là rất xác định, hiện tại. Lâm Hạnh Nhi nói hẳn không cần gọi người này cũng không cần lo, người trong đoàn phần lớn đều là Lâm Hạnh Nhi liên lạc giúp, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng ai cũng biết vị này đang chạy lịch tuyên truyền, rất khó liên lạc, hơn nữa chỉ là người mới, không mời cũng không có gì, sao lại vì chuyện này hẳn bị cuốn gói rồi? Hẳn khóc không ra nước mắt.

“Ngay cả người trong đoàn cũng không biết, giữ anh lại làm gì?” Phương Diễn thần nhiên nói.

Lời tuy nhàn nhạt, nhưng ai cũng nghe được mùi vị chân thật đáng tin.

“Nhưng Lâm Hạnh Nhi nói.” Hẳn còn muốn biện giải cho mình, hiện tại kinh tế đình trệ, bây giờ công việc lương cao tốt như vậy tìm ở đâu?

“Tôi nói nè. Máy người ở chung một chỗ làm gì đó? Tôi ở bên kia uống rượu rất nhàm chán, nên tới đây cùng mọi người tán gẫu, càng đông người càng náo nhiệt phải không?” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, vừa nói đến Lâm Hạnh Nhi, cô đã tới.

“Hạnh Nhi, tới đây tới đây.” Ngô Hạ Ngự phản ứng đầu tiên, đưa tay kéo Lâm Hạnh Nhi đến bên cạnh mình, “Này, người này hôm nay không biết nổi điên cái gì, tới tham gia dạ hội lại muốn xào người vu ngự, thuộc hạ làm việc cho anh ta thật đáng thương.”

“Thế nào a?” Lâm Hạnh Nhi mặt hạnh trưng trưng, uống rượu ngà say trên mặt hiện lên đồ ửng nhàn nhạt, không thể tả là chuyện khả ái vạn chủng đến mức nào.

“Còn có thể có cái gì?” Ngô Hạ Ngự chuẩn bị ra sức nhiều chuyện, ai biết Phương Diễn một chút cơ hội cũng không cho, giải quyết xong, Phương Diễn không muốn ở lâu, ôm bà vai Đông Phương Nhiêu đứng lên, hướng Ngô Hạ Ngự nói “Nói nhiều quá, có đi hay không?”.

Ngô Hạ Ngự nhảy căng lên, hiển nhiên đối với chỗ này không chút lưu luyến, “Đi! Dĩ nhiên đi!”

“Hạnh Nhi, chúng tôi đi trước, cô ở lại chơi vui vẻ.” Phương Diễn hướng Lâm Hạnh Nhi, nói xong liền cùng Đông Phương Nhiêu bước đi.

“Ê ê, chờ, chờ tôi một chút!” Ngô Hạ Ngự vô cùng sợ bị bỏ lại, vội vàng đuổi theo, đi tới một nửa mới nhớ tới người vừa ngồi bên cạnh Lâm Hạnh Nhi,

vừa gấp đi vừa xoay người hô to: “Hạnh Nhi cô từ từ chơi a, có thời gian gọi điện thoại cho tôi.” Nói xong xoay người thấy Phương Diễn cùng Đông Phương Nhiều đã đi tới cửa, lớn tiếng kêu: “Uy, hai người đi nhanh quá vậy! Chờ tôi với, tôi không có lái xe, hai người phải đưa tôi về nhà! Uy, chờ một chút.”

Lâm Hạnh Nhi bị bỏ lại mặt xanh chuyển sang đỏ, đỏ lại xanh, cuối cùng đen một mảng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

《 hạ điện y thủy 》 chính thức khai mạc.

Đông Phương Nhiều biết lần trước hoàn toàn đắc tội Lâm Hạnh Nhi rồi, cũng không hy vọng xa vời ở đoàn phim nhận được sắc mặt tốt từ Lâm Hạnh Nhi.

Hôm đó Phương Diễn ở quầy rượu hưng hăng hạ mã uy, Đông Phương Nhiều bị mọi người cô lập, người dám trêu chọc rất ít, phần lớn không có hảo cảm, các loại đồn đãi truyền miên tán loạn.

Cũng không biết lời nói xuất phát từ đâu, đại ý nói Đông Phương Nhiều là người tâm cơ thâm trầm, lòng dạ độc ác, khẩu xà tâm Phật, không biết lần lộn với bao nhiêu người trong giới rồi, cuối cùng thành công leo lên giường Phương Diễn mới có vị trí ngày hôm nay..

Vị trí ngày hôm nay là ở đâu? Chẳng qua là vai nữ chính thôi, cũng chưa chắc có thể dựa vào việc đóng phim nổi tiếng. Tất cả mọi người chống mắt mong chờ ngày Đông Phương Nhiều bị Phương Diễn vứt bỏ, rơi vào kết cục thể thảm. Dù sao Đông Phương Nhiều ở trong mắt bọn họ quá mức tầm thường. Trong giới, nam thanh nữ tú xuất sắc không kể xiết, tin rằng Phương Diễn hoa tâm nhất thời mới mẻ, không bao lâu sẽ có mục tiêu khác, bỏ rơi nữ nhân ác độc này.

Hơn nửa tháng, trừ phi nội dung quay phim yêu cầu tiếp xúc, nếu không bất kể là nhân viên hay diễn viên, chẳng ai thèm quan tâm Đông Phương Nhiều, hận không thể xem cô như không khí, có khi không khí còn không bằng, vì không khí ít nhất thường không nhìn thấy, nhưng Đông Phương Nhiều còn lượn lờ, chướng mắt bọn họ.

Bị Phương Diễn sa thải là nhân viên kỳ cựu của đoàn phim, làm việc suốt sáu bảy năm rồi, trong đoàn phim hầu như người nào cũng biết hắn, vẫn có chút uy tín cùng địa vị, hiện tại chỉ vì buổi tiệc liên hoan không mời được Đông Phương Nhiều, mất không chớp liền bị sa thải, tất cả mọi người sẽ nghĩ gì? Thống nhất đều cảm thấy Hách Giai Giai thật lợi hại, quá độc.

Người trong đoàn phim dĩ nhiên không dám chống đối lão bản, cũng không dám chống đối nữ nhân mới được lão bản cưng chiều, nhưng đối với cô tựa như mất điếc tai ngơ, bọn họ vẫn làm được.

Không chọc nổi còn sợ trốn không thoát sao?

Huống chi Đông Phương Nhiều còn là một nửa người mới, cho đến bây giờ chỉ mới đóng qua phim 《 mạnh đồng 》 của Ngô Minh Hạo, mặc dù Ngô Minh Hạo danh tiếng vang dội, nhưng không ai biết tới Đông Phương Nhiều, 《 mạnh đồng 》 mặc dù tuyên truyền phong phong hỏa hỏa nhưng dù sao chưa chính thức công chiếu. Trong giới, người nào sẽ cho một tân nhân sắc mặt tốt?

Trên ý nghĩa mà nói, mặc dù người là bị Phương Diễn sa thải, nhưng nguyên nhân là do Đông Phương Nhiều gián tiếp tác động, mọi người cảm thấy bất công nên phải tìm nơi trút giận.

Cô cũng không thể bắt từng người tới nói không phải cô bảo Phương Diễn làm thế, thời điểm Phương Diễn ra lệnh đuổi người cô cũng mới biết, cô rất vô tội có được không?

Đông Phương Nhiều cô không ra được cái mặt này đâu. Huống chi trước khi gia nhập đoàn phim cô đã sớm chuẩn bị tâm lý. Không vì cái gì khác, chỉ là bộ phim này có một Lâm Hạnh Nhi, có một Lý Hàm, mà các cô ấy đều có quan hệ nhập nhằng, dây dưa không rõ với Phương Diễn, điểm này đủ rồi.

Lý Hàm thì cô không biết, trước mắt thì giống đại đa số người cũng chọn lựa thái độ coi thường cô, mà Lâm Hạnh Nhi thì ngoài sáng trong tối rất nhiều lần nhắm vào Đông Phương Nhiều, chê cười gì gì đó, mấy trò trẻ con. Có một cảnh nữ chính, nữ phụ xung đột chính diện, còn phải từ chỉ ' tiếp xúc ' (đánh nhau í), cảnh đó đến tận bây giờ Đông Phương Nhiều lần đầu tiên thuận lợi không NG liền thông qua, đạo diễn nói diễn qua loa là được, hai vị này lại sùng thật đạn thật lên nòng!

Đông Phương Nhiều trên cổ bị vài vết cào đồ, móng tay Lâm Hạnh Nhi vừa dài vừa cứng, một trảo róm máu, vừa rát vừa đau, không sờ không sao, vừa sờ liền nhứt nhói. Vội vàng tìm thuốc tốt nhất tới cho Đông Phương Nhiều, Đông Phương Nhiều không cần xin đạo diễn đã trực tiếp tuyên bố cho Đông Phương Nhiều về nhà nghỉ ngơi một ngày. Cổ thành như vậy, còn diễn thế nào?

Buổi tối Phương Diễn tới đón nhìn thấy, trùng mắt hỏi Đông Phương Nhiều xảy ra chuyện gì. Đông Phương Nhiều bực mình, Phương đại gia anh ban cho đây, nhưng lại không thể cứ nói như vậy, đành nhìn ngoài xe, cắn răng nói, bị một con mèo điên cào !

Dĩ nhiên, Đông Phương Nhiều cũng không dễ trêu, không phải cứ bị người khác khi dễ liền chạy trốn ở một góc liếm láp vết thương một mình khóc lóc, Lâm Hạnh Nhi cào Đông Phương Nhiều, Đông Phương Nhiều trực tiếp tát Lâm Hạnh Nhi một cái, còn cong móng vuốt, mặt Lâm Hạnh Nhi sưng đỏ cả lên, còn có vết cào, cũng được đạo diễn cho ngừng, đóng phim thế này thật không có cách quay!

Đông Phương Nhiều bị thương ở cổ, hôm sau đánh phấn dày lại có thể quay phim bình thường, mà Lâm Hạnh Nhi bị thương ngay mặt, vết thương có thể hóa trang che giấu, nhưng mặt cũng sưng lên còn diễn kiểu gì, chẳng lẽ muốn tất cả mọi người thấy Lâm Hạnh Nhi trưng bộ mặt bánh bao lên màn ảnh? Lâm Hạnh Nhi ở nhà né mấy ngày không dám ra cửa.

Hận Đông Phương Nhiều muốn chết.

Đông Phương Nhiều áp dụng thái độ thờ ơ bị người khác trực tiếp coi thường.

《 hạ điện y thủy 》 là phim thần tượng, cũng không cần tìm cảnh nơi khác, mọi người hội tụ tại một địa điểm trong thành phố S, Đông Phương Nhiều mỗi ngày về nhà thì ngủ, phim này đại khái ba tháng mới quay xong, Đông Phương Nhiều không muốn làm phiền Vũ ca đưa đón mỗi ngày, hơn nữa thời điểm kết thúc công việc không cố định, vừa đúng Hách Giai Giai cũng có bằng lái, Đông Phương Nhiều dùng thù lao đóng phim《 mạnh đồng 》mua một chiếc xe thay vì đi bộ, thù lao rất phong phú, mua xe vẫn còn dư, đội 《 hạ điện y thủy 》 đưa thù lao tới là đủ tiền mua nhà rồi.

Đông Phương Nhiều mỗi ngày sẽ tới studio chuẩn bị trước một canh giờ, không có người nguyện ý cùng cô kết thân thì cô an tĩnh ngồi một bên xem kịch bản, thỉnh thoảng cũng quan sát những diễn viên khác một chút, trong lòng nắm giữ hoạt động cũng thói quen của họ, lúc quay phim sẽ rút ngắn thời gian làm quen, phát huy tốt hơn.

Thật ra Đông Phương Nhiều đối với tình huống hiện tại rất bất đắc dĩ, cô không sợ bị cô lập, chẳng qua cảm thấy những diễn viên kia diễn cùng cô đều vội vàng, hận không thể nhanh một chút, cũng không có chân chính diễn, càng giống như làm nhiệm vụ.

Đến thời điểm khai máy liền NG lại NG, tình huống như vậy tất cả mọi người đều không dễ chịu.

Ngô Hạ Ngư vốn đối với Đông Phương Nhiều xem không thuận mắt, Đông Phương Nhiều khi diễn có NG, phiên cũng không phiên lấy có NG mắng Đông Phương Nhiều, cũng không quan tâm người nào lỗi người nào đúng, Đông Phương Nhiều nhiều lần muốn bộc phát, nhưng suy nghĩ một chút cùng đạo diễn nào loạn không có gì hay, nên nhịn.

Như suy nghĩ ban đầu của Đông Phương Nhiều, nhận vai này trắc trở vạn phần, trong lúc diễn mùi thuốc súng nồng nặc, nhân vật mình không thích, ngày ngày ở studio vừa bị mắng vừa bị xem thường, cực kỳ buồn bực. Trong bụng càng thêm oán niệm Phương Diễn, thời điểm mỗi lần kích tình cũng không tránh khỏi dùng sức cho Phương Diễn mấy móng vuốt để tiết phẫn, hiện tại sau lưng Phương Diễn toàn là vết tích, anh còn hết sức hưởng thụ, biến thái! =))

Lần này quay xong tương đối trẻ, mười giờ tối tan tằm Đông Phương Nhiều thu thập xong đồ đạc vội vã đi ra ngoài, hôm qua Phương Diễn gọi điện thoại bảo hôm nay muốn đến đón, Đông Phương Nhiều sáng sớm không có lái xe trực tiếp bắt taxi tới studio.

Hôm nay công việc kết thúc trễ hơn một tiếng, khi bắt đầu làm việc Đông Phương Nhiều thường để điện thoại trong túi xách rồi nhét vào tủ đồ khóa lại, vừa rồi mới lấy ra nhìn, Phương Diễn đã gọi nhiều lần, lần gần nhất là chín giờ tối, hơn một canh giờ rồi, với tính khí Phương đại gia, khẳng định đã sớm mất bình tĩnh.

Không định gọi lại, tiết kiệm chút thời gian, Đông Phương Nhiều đi thật nhanh ra ngoài. Phương đại gia tức giận, chịu khổ còn không phải là cô, cô còn tận lực kiểm chế cho tốt.

Đi tới ngoài nhìn, quả nhiên xe Phương Diễn đậu ở bên đường, đèn xe không bật, đèn đường ở chỗ anh đỗ xe hơi tối, không thấy rõ tình huống bên trong.

Đông Phương Nhiều vội vàng đi tới, trong đầu nghĩ tới giải thích thế nào, ai biết người còn chưa đến bên cạnh xe, Đông Phương Nhiều đã dừng lại trước.

Trong xe không chỉ một người, là một nam một nữ, nam đương nhiên là Phương Diễn, về phần nữ, Đông Phương Nhiều gần đây tiếp xúc quá nhiều, muốn không nhận ra cũng không được, là Lâm Hạnh Nhi.

Lần này Đông Phương Nhiều đi về phía trước cũng không phải, không đi về phía trước cũng không phải. Nói thế nào Lâm Hạnh Nhi cũng là tình nhân Phương Diễn, bất kể ở studio cô cùng Đông Phương Nhiều nào thế nào, câu tâm đầu ý hợp thế nào, cũng che dấu không được sự thật này, Phương Diễn cũng chưa từng nói qua đã cắt đứt với Lâm Hạnh Nhi.

Coi như là không quá quan quýt Lâm Hạnh Nhi, nhưng cứ lèm nhèm như vậy, có tốt hay không?

Dù sao Lâm Hạnh Nhi đi theo Phương Diễn hai ba năm, Đông Phương Nhiều cảm thấy Phương Diễn đối với cô ấy cũng không phải là không có tình cảm. Cho dù cùng Lâm Hạnh Nhi một hai tháng không ở cùng nhau, nhưng Phương Diễn nữ nhân nhiều thế, một hai tháng không gặp không phải rất bình thường sao?

Thời điểm cô đóng 《 mạnh đồng 》，còn không phải như vậy .

Hơi do dự, Đông Phương Nhiêu lại thấy Lâm Hạnh Nhi chủ động hôn Phương Diễn, Phương Diễn vốn để tay trên vô lăng lúc này đặt trên bả vai Lâm Hạnh Nhi, hai người trong không gian hẹp hôn nhau cuồng nhiệt, hết sức hồn nhiên quên mình.

Suy tính chút, tốt hơn là không làm phiền bọn họ. Đời sống tình cảm Phương Diễn không phải việc cô có thể nhúng tay vào.

Dù sao đoán chừng Phương Diễn cũng không thấy cô, cô đi tới nơi có chút khuất không có đèn, không chú ý sẽ không thấy. Đợi lát nữa phát cái tin nhắn cho Phương Diễn nói không thoải mái, đã về nhà, không nghe điện thoại của anh là được.

Đông Phương Nhiêu lui về phía sau hai bước, quay đầu trở về tổ kịch, chuẩn bị đi ra hướng cửa bên kia.

Người trong đoàn đi được thất thất bát bát, nhưng vẫn có một ít người lưu lại dọn dẹp hiện trường, đem đạo cụ khí tài chuẩn bị cho tốt, còn có một chút người đang bố trí cảnh tượng ngày mai. Thế nhưng cũng không có liên quan Đông Phương Nhiêu, cô ở nơi này chính là người tàng hình, trừ khi quay phim bị nhìn lâu chút, thời điểm khác hoàn toàn không bị để ý tới.

Cho nên Đông Phương Nhiêu cũng không trông cậy vào người nào cùng mình chào hỏi, cô cũng muốn tiết kiệm những lễ tiết gì đó, bước đi nhanh, hiện tại trẻ thế này, studio vẫn có chút vắng vẻ, không biết có bắt được xe không.

“Uy, Hách Giai Giai.” Đi qua một phần ba studio, Đông Phương Nhiêu bị gọi lại. Mới đầu Đông Phương Nhiêu cho là nghe lầm, cũng không quay đầu lại tiếp tục bước đi. Sau đó liền nghe một tiếng rống sau lưng: “Uy, Hách Giai Giai! Tôi gọi tên cô cô không nghe được có phải hay không?!”

Bình thời studio nghe nhiều, hơn nữa mỗi lần đều là bị rống, tiếng Ngô Hạ Ngự cô còn chưa đến mức nghe lầm.

Đứng lại xoay người, nghi hoặc nhìn Ngô Hạ Ngự ở phía trung tâm studio.

“Uy, kêu cô cô cũng không trả lời, lỗ tai không dùng được hả?” Ngô Hạ Ngự nhìn chăm chăm. Lần đầu tiên thấy Ngô Hạ Ngự cảm thấy hấn Sven, nghe lời hấn nói về sau cảm thấy người này trực sáng, làm việc với nhau phát hiện người này lại chủ quan lại khó dây dưa, còn thích rống. Đường như làm đạo diễn không có mấy tính khí tốt, Đông Phương Nhiêu gặp qua nhiều đạo diễn, đúng là đếm không ra một người không rống người.

“Đạo diễn, tôi không gọi uy, tôi tên là Hách Giai Giai.” Đông Phương Nhiêu bị rống buồn bực, thời điểm quay phim bị rống, quay xong còn bị rống, cô cũng không làm chuyện nhân thân cộng phần (người thân đều ghét), cùng lắm là làm tình nhân như Lâm Hạnh Nhi, thích Lâm Hạnh Nhi thì theo đuổi đi, chuyên tìm cô gây phiền toái coi là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Bối cảnh chiều nay ở một bờ hồ. Buổi sáng kết thúc sớm, mọi người ăn cơm, nghỉ ngơi xong lên xe đi đến địa điểm có tên Minh hồ. Mặc dù sống ở đây đã mấy tháng, nhưng vì công việc quá nhiều nên Đông Phương Nhiêu đối với địa phương này vẫn vô cùng xa lạ. Ví như Minh hồ, mọi người vừa nghe liền biết ở đâu, Đông Phương Nhiêu lại như rơi vào trong sương mù.

Không ai mời Đông Phương Nhiêu lên xe cùng, Đông Phương Nhiêu cũng lười xin đi nhờ mắ công bị người ta lạnh nhạt, cô không có khuynh hướng tự làm khổ, hơn nữa cô tự lái xe đến studio, nếu không lái theo lúc quay xong còn phải trở về lấy, phiền phức.

Lên xe mở bản đồ ra, mọi người đều biết nên Đông Phương Nhiêu tưởng Minh hồ là nơi dễ thấy, kết quả tìm nửa ngày nhìn đến góc bên phải bản đồ có một vùng nước nhỏ nhỏ giống giống cái hồ, phía trên viết: Minh hồ.

Chẳng lẽ Minh hồ không phải là phong cảnh nổi danh, mà chỉ là một vị trí địa lý nổi tiếng vắng vẻ?

Quá sức khảo nghiệm nhận thức phương hướng của Đông Phương Nhiêu rồi, lượn quanh bảy tám ngoặt, thỉnh thoảng còn phải dừng xe lại nhìn bản đồ, đi nhầm hai lần đường quay trở lại chỗ cũ tiếp tục chạy, kết quả hai giờ chiều phải tới studio, trễ nửa tiếng cô mới đến. Đông Phương Nhiêu xuống xe, thời gian lái xe sợ rằng đi bộ còn nhanh hơn. Nhưng Đông Phương Nhiêu tuyệt không thừa nhận là vì mình quá mù đường.

Mới đi tới, Ngô Hạ Ngự xa xa đã thấy Đông Phương Nhiêu, bỏ ống kính trên tay xuống, đổ ập đến mắ Đông Phương Nhiêu một hồi, cái gì tổ kịch đến hơn một canh giờ, cô làm gì hiện tại mới đến, cái gì tất cả mọi người chờ một mình cô, cô đùa giỡn kiểu gì, cái gì đại bài, một tân nhân, xem đi nơi này tất cả mọi người đều là tiền bối của cô, có mình cô có vị trí đại bài sao? Như thế như vậy, blabla... . . .

Ngô Hạ Ngự lời to tiếng lớn, làm một đạo diễn bản lãnh rống người nhất định phải có. Đông Phương Nhiêu lạnh mắt nhìn Ngô Hạ Ngự, nhìn thấy diễn viên cùng nhân viên đoàn phim chung quanh. Hoặc xem nào nhiệt, hoặc thờ ơ lạnh nhạt, hoặc nhìn có chút hả hê. Lửa giận trong lòng mênh mông muốn xông tới. Cứng rắn đè ép, đạo diễn nói gì tốt nhất không nên cùng hấn mạnh miệng, vốn là cùng đoàn phim quan hệ lạnh nhạt, nếu bây giờ biến thành

băng cực, về sau quay phim càng khó khăn hơn, vốn là mình đến trễ, làm ảnh hưởng tiến độ cả đoàn phim bị mắng cũng phải .. .

Hít sâu, không ngừng ở trong lòng thuyết phục bản thân. Bên này Ngô Hạ Ngự rốt cục dừng lại một chút, thấy Đông Phương Nhiêu mắt lạnh nhìn mình, bộ dáng ngạo mạn bất khuất giống như việc chẳng liên quan đến cô lừa gạt trong lòng vừa bốt lại sôi trào, miệng mở ra tiếp tục mắng. Hắn chính là mượn cớ để mắng đấy. Hắn không ưa Đông Phương Nhiêu lúc nào cũng lạnh lùng giống như ai cũng không động được tâm của cô, đáng về thật kiêu ngạo. Hắn là tổng đạo diễn tổ kịch, là người phụ trách cả studio, ai dám nói gì hắn? Dù Phương Diễn tới, hắn cũng mắng không ngừng!

Chung quanh người vây xem nhìn thỏa thích, ai cũng không ưa Đông Phương Nhiêu, ai cũng không thích cô, hứng thú lớn nhất mỗi ngày chính là nhìn Đông Phương Nhiêu bị Ngô Hạ Ngự mắng, vì vậy người xem nào nhiệt rất nhiều, một người đứng ra giảng hòa cũng không có.

“Đạo diễn, anh mắng xong chưa?” Hết năm phút đồng hồ, Ngô Hạ Ngự mới ngưng, Đông Phương Nhiêu lạnh lùng hỏi. Ngô Hạ Ngự vốn là mắng đã không sai biệt lắm, vừa nghe Đông Phương Nhiêu nói lại muốn không nhịn được, trừng mắt thấy Đông Phương Nhiêu cũng đang nhìn mình, ánh mắt kia.. .. tựa như băng cực, khiến người ta rét run cả người.

Ngô Hạ Ngự lập tức nói không ra lời, vốn là lấy chuyện đi trễ mắng không có gì không đúng, nhưng bình thường mắng hai ba câu là được rồi, năm sáu câu cũng ngại nhiều, dù sao thời điểm diễn viên bị trễ là chuyện như cơm bữa. Có lúc chờ suốt một ngày, diễn viên hơi có tiếng nói một câu vẫn còn ở nước ngoài, không tới còn không phải là cũng không tới, chẳng lẽ có thể bắt lại?

Đối với Đông Phương Nhiêu, một khắc trước hắn hung ác mắng cô như vậy hắn đều không cảm thấy có gì không phải, hắn bởi vì cô nên mắng, nhất định mắng, nữ nhân này quá ngạo mạn, quá không biết lễ, thật không có quan niệm thời gian, quá tâm cơ.

Nhưng bị Đông Phương Nhiêu nhìn, cái nhìn này, Ngô Hạ Ngự cảm thấy có chỗ nào sai rồi, đôi mắt trong trẻo kia có hơi nước lượn lờ, có ẩn nhẫn, không cam chịu, có phản kháng, còn có lạnh lùng chán ghét.

Ngô Hạ Ngự cả người chấn động, lời đến khóe miệng muốn nhảy ra lại không nói được. Quay sang một bên không nhìn đến nữa, hai con ngươi tựa sao sáng kia làm cho hắn tâm phiền ý loạn, không khỏi cảm thấy buồn bực, hướng phó đạo kêu người phía dưới chuẩn bị một chút có thể khai máy.

Đông Phương Nhiêu cực kỳ tức giận. Cảm thụ này đã thật lâu thật lâu chưa từng có. Kể từ khi Đông Phương Nhiêu thành danh, ai mà không cảm tiền xin Đông Phương Nhiêu đi quay phim, ở studio ai dám nói động đến cô, cô thời điểm quay phim nhận thức diễn xuất rất nghiêm túc, diễn xong cũng nghiêm túc nghiền cứu kịch bản, thảo luận với mọi người. Đối với mọi người hiền hòa, đối nhân xử thế chu đáo.

Mà giờ đây? Đông Phương Nhiêu thật muốn cười to ba tiếng.

Lão Thiên ông ở đây trêu đùa Đông Phương Nhiêu cái gì? Đông Phương Nhiêu tôi tại sao rơi vào loại kết cục này?

Chuyển thế trọng sinh, ứng phó người khác, ở studio bị lấn ép.

Đây là Đông Phương Nhiêu tôi thiếu ông sao?

Hít sâu, đi tới khu dựng tạm thay đồ trang điểm, cảnh đầu tiên đã lên lịch trước là Đông Phương Nhiêu.

Đội y phục ra cửa, bên ngoài một mảnh bận rộn, quay phim chuẩn bị quay phim, chuẩn bị đạo cụ chuẩn bị, hóa trang thì hóa trang, mới vừa rồi người vây một chỗ đã tán loạn đến các góc.

Thật vinh hạnh không phải sao? Có thể để cho những người này bỏ lại việc trên tay đi nhìn mình.

Đông Phương Nhiêu tự giễu, hít sâu một hơi, bỏ xuống những tâm tình không cần thiết, có thể điên, có thể giận, nhưng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến diễn xuất, đây là nguyên tắc Đông Phương Nhiêu vẫn kiên trì giữ gìn. Bằng không trước kia Đông Phương Nhiêu mười mấy tuổi mới xuất đạo đã bị đánh ngã, không biết bị bao nhiêu người giẫm ở dưới lòng bàn chân, khi nào còn có ngày đại phóng đăng quang ảnh hậu Đông Phương.

Màn một cũng như trước, NG nhiều lần mới qua, ở đoàn kịch này, Đông Phương Nhiêu đã thật lâu không có cảm thụ cảm giác diễn một lần liền đạt, người diễn cùng Lão thị sai lầm chồng chất, không thể trách cô.

Ngô Hạ Ngự lần này ngược lại tính khí tốt, NG cũng không rống, mặt buộc chết chắc, tất cả mọi người cho là hắn muốn nổi đóa, hắn quay đầu bảo lập lại lần thứ nhất, người bên cạnh kinh ngạc.

Có một lần rốt cục không nhịn được, người diễn cùng Đông Phương Nhiêu phạm sai lầm thông thường, hắn rốt cục tức miệng mắng to. Trước đây thời điểm này, bất kể là Đông Phương Nhiêu lỗi hay là người diễn cùng lỗi, dĩ nhiên, số lần Đông Phương Nhiêu mắc lỗi đếm trên đầu ngón tay, có thể xem là không có. Nhưng bất kể lỗi của ai, cuối cùng người sai nhất định là Đông Phương Nhiêu, bị mắng cũng nhất định là Đông Phương Nhiêu, coi như là người bình thường, coi như không hiểu được ý người quay phim chỉ cần có mắt nhìn cũng biết người khác mắc lỗi, cuối cùng cũng là Đông Phương Nhiêu lỗi, Ngô Hạ Ngự đầu mâu tuyệt đối nhắm ngay Đông Phương Nhiêu.

Lần này ngoại lệ. Không biết có phải mới rồi chửi cô quá ác, rốt cục ý thức được mình không đúng? Đông Phương Nhiêu cười lạnh một tiếng, chọn chỗ vắng người lững thững đi tới. Ngô Hạ Ngự cũng biết lỗi, biết mình cũng có chỗ làm không đúng? Tuyệt đối không thể nào. Nếu quả thật là như vậy, Đông Phương Nhiêu dám lấy đầu xuống cho người ta làm cầu đá!

Năm cảnh quay kế tiếp nữa, đến xế chiều hôm nay mới có cảnh Đông Phương Nhiêu ra sân, Đông Phương Nhiêu đem băng ghế đến cạnh hồ. Minh hồ trên bản đồ nhìn chỉ có một chút xíu, tới đường vòng cung có thể cho người ta vòng đến đền, nhưng phong cảnh đúng là không tệ, đường mòn khúc chiết

quanh co, bụi hoa giăng đầy, bên bờ liễu rủ, nếu như lúc này có thể nhấp chén trà càng có ý vị.

Nói là làm, Đông Phương Nhiêu đặt kịch bản trên băng ghế, tỏ kịch chắc là có lá trà, nhưng Đông Phương Nhiêu cũng chưa có uống qua, những người đó đối với cô lạnh lẽo, nói chuyện mang gai, thỉnh thoảng còn có mấy phần xem thường. Đông Phương Nhiêu có điên mới tìm bọn họ đòi hỏi.

Trong xe Đông Phương Nhiêu chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, nước trái cây, bánh bích quy ..., quay phim có lúc quá thời gian ăn cơm, để phòng hờ bất kỳ tình huống nào xảy ra, cô còn có các loại thức uống như cà phê, quả trân, dĩ nhiên không thể không có lá trà. Cà phê là chuẩn bị cho những lần làm thêm giờ phải thức đêm, quả trân là buổi sáng uống, trà là một loại nên uống vào xế chiều.

Rất lâu trước đây, cuộc sống cùng thói quen Đông Phương Nhiêu cũng rất có quy luật, đáng tiếc tính chất công việc của cô không thể theo quy luật như vậy. Nhưng cô lại quá yêu thích công việc này nên không có biện pháp nào, chỉ có thể tận lực nhu hòa giữa hai thứ.

Từ trong xe lấy ra lá trà cùng chén trà, bóc một nhúm lá trà vào trong chén, để trà về chỗ cũ. Đông Phương Nhiêu cũng không có lập tức đi trở về vị trí mới vừa rồi để kịch bản. Tới nơi cung ứng nước nóng trước pha trà, rót đầy nước, rồi trở về.

Trong tay bung một chén trà, nên đi từ từ cẩn thận một chút. Tay trái bung trà, tay phải nhân tiện cầm một cái ghế nhỏ để đặt chén trà.

Đội làm xong một loạt, tốn không ít thời gian. Tay phải đem cái ghế để xuống, ngược nhìn phía quay phim, cảnh tiếp theo ống kính cũng *****, tay trái vừa muốn để chén trà xuống, Đông Phương Nhiêu bị đụng.

“A, nóng quá!” Trà lập tức tràn ra, Đông Phương Nhiêu phản ứng mau lẹ tránh ra, đụng vào Đông Phương Nhiêu chính là cái người chưa từng có vận tốt như vậy, trên cánh tay bị tung tóe rất nhiều. Oan gia ngõ hẹp, không phải Lâm Hạnh Nhi còn ai?

“Cô chạy tới đây làm gì?” Đối với Lâm Hạnh Nhi, Đông Phương Nhiêu không hề cho sắc mặt tốt.

Nhìn sắc mặt Hách Giai Giai không đổi, Lâm Hạnh Nhi mắng, “Đường này cũng không phải của cô, chỉ cho một mình cô đi?” Giống như một con mèo bị đâm đuôi, không thuận theo không buông tha nói: “Người ta bị phỏng mà cô còn có thể nói ngược như vậy, cô nhìn tay tôi này, đỏ ửng rồi!”

Đông Phương Nhiêu nhìn sang, trên cánh tay trắng nõn một mảnh ửng đỏ. Nhưng muốn Đông Phương Nhiêu nói xin lỗi, hoàn toàn không thể nào, Đông Phương Nhiêu chọn cái chỗ này ít người lại vắng vẻ, nếu như không phải Lâm Hạnh Nhi tự đụng vào cửa, sẽ phỏng đến cô? Nước trà bị đổ hơn phân nửa, một chén trà ngon cứ như vậy biến mất.

“Phỏng phải đi tìm phụ tá của cô mà bôi thuốc, ở trước mặt tôi quý rỗng quý kêu có thể tự lành sao?” Đông Phương Nhiêu lạnh lùng nói, không để ý tới Lâm Hạnh Nhi nữa, nữ nhân này bản lãnh bối móc là nhất đẳng, càng để ý đến cô cô càng có lực.

“Hách Giai Giai, cô có ý gì?” Lâm Hạnh Nhi dĩ nhiên không phải dễ trêu, bị phỏng chuyện lớn như vậy, cô có thể nhịn mới là lạ, cả giận nói.

“Tôi có thể có ý gì? Mọi người nên làm gì thì làm, xin cô đừng ở chỗ này lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi, cực kỳ chứng mất.” Đông Phương Nhiêu quá ghét Lâm Hạnh Nhi rồi, lúc nói chuyện không chút khách khí. Đừng tưởng rằng Đông Phương Nhiêu không biết, những lời đồn đãi kia chính là từ miệng Lâm Hạnh Nhi truyền đi. Có một số việc, trong lòng mọi người biết rõ, vạch mặt cũng không dễ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“Đông Phương Nhiêu cô có biết xấu hổ không? Dám nói tôi chứng mất, cô không nhìn xem tay tôi tại ai mà bị phỏng, Đông Phương Nhiêu, làm sai còn không hối lỗi, thế đạo gì đây?” Lâm Hạnh Nhi nói cũng cực lớn, lúc này đã có một vài người đến đây nhìn hai người tranh cãi, vì không biết rõ tình huống, cũng không dám đi lên nói chuyện. Nghe Lâm Hạnh Nhi nói thế, nhất tề gật đầu, đã hiểu, thì ra là Đông Phương Nhiêu cảm trà nóng làm phỏng Lâm Hạnh Nhi, còn không nhận lỗi, nữ nhân này quá sắc bén quá không giăng lý. Dù sao mọi người đều biết Đông Phương Nhiêu và Lâm Hạnh Nhi xưa nay không hợp, về phần lý do thì trong lòng mọi người cũng hiểu. Đông Phương Nhiêu trong lòng bọn họ vốn là nữ nhân có tâm kế lại cực kỳ ác độc, có chuyện gì mà cô ta không làm được ?

Đông Phương Nhiêu giận quá hóa cười, dù sao những người trước mắt này rỗng rần một ổ, vết phỏng còn đó, Lâm Hạnh Nhi muốn nói thế nào chẳng phải là theo toan tính của ả thế ấy, vô luận cô nói gì cũng không có một người tin, cô còn gì để nói ?

Dứt khoát nhặt kịch bản lên ngồi xuống ghế xem kịch bản, làm như mất điếc tai ngơ, đợi mọi người ngưng chiến tản đi .

Ta là tiểu hài tử nhỏ nhoi, đâu có nhiều thời giờ bởi mấy cô tranh giành tình nhân, làm càn làm quấy? Có thời gian ở chỗ này bối móc, còn không bằng tốn thêm chút thời gian nghiên cứu kịch bản kỹ lưỡng, diễn kỹ tam lưu, ca hát tam lưu, ngay cả vu oan người cũng dùng thủ đoạn tam lưu, buồn cười nhất chính là có người tin .

Xem chút kịch bản nhận được biên soạn thế nào? Nếu như Lâm ca ở đây không thể không cười nhạo bọn họ!

Sớm mắng cho bọn họ một trận, có cô Đông Phương Nhiêu ở đây sao chứa được những diễn viên nhỏ phách lối như vậy. Chỉ tiếc nhớ lại chuyện cũ mà buồn, một buổi sáng tỉnh lại, cái gì cũng thay đổi.

Đông Phương Nhiêu bị Lâm Hạnh Nhi khơi mào, hỏa khí trong lòng cũng không tiêu tán. Đầu tiên là bị Ngô Hạ Ngự thống mạ một hồi không nói, lại bị Lâm Hạnh Nhi ô miệt bới móc, tượng đất cũng phải phát tính. Đông Phương Nhiêu là người không phải thần, dĩ nhiên cũng sẽ tức giận, chẳng qua là khinh thường một đám thông minh chuyện thương đồ vị phụ cũng tin. Nói không hiểu, mắng không nghe, cô không có nhiều thời gian lãng phí như vậy. Lần sau gặp được Phương Diễn Phương thiếu gia, nhất định phải nghĩ biện pháp đem miệng xuất ác khí một chút, ngay cả tối qua khi để cô cùng nhau trả lại cho anh! Đông Phương Nhiêu giận dữ nghĩ thầm, sắc mặt vẫn bình thản như thường.

Lâm Hạnh Nhi thấy Đông Phương Nhiêu không để ý tới mình, xem cô như dạng tôm tép nhai nhép ở chỗ này tự biên tự diễn, thật là vạn tiền xuyên tâm, lửa giận dâng dâng bốc lên, không chút suy nghĩ giờ hai tay đẩy Đông Phương Nhiêu, trong miệng khiêu khích: “Hách Giai Giai, nói xin lỗi! cô quá không nói đạo lý rồi, hôm nay cô không xin lỗi tôi với cô không xong!”

Đông Phương Nhiêu bị lực đạo mãnh liệt dùng sức đẩy, cô hoàn toàn không có chuẩn bị, lúc ấy nhìn hồ nước này ba quang lẫn lẫn rất là xinh đẹp, liền đặt ghé rất gần mặt nước hồ, ai biết Lâm Hạnh Nhi tự nhiên nổi điên liều mạng đẩy?

Đông Phương Nhiêu ngồi trên ghé lắc lư một cái cả người cùng ghé ngã xuống.

“Phốc thông” một thanh âm vang lên, chỉ nghe được có người kêu to: “Chết rồi, rơi xuống nước rồi!”

“Mau, còn không mau đi cứu người!”

Nước ào vào tai mất mũi miệng, lỗ tai ong ong, há miệng hít vào một họng đầy nước, sắc mặt tiếng nước lại tiến vào. Kỳ dị nhất là đầu vẫn còn tỉnh, uống rất nhiều nước không cách nào hô hấp, vẫn thấy có người nhảy xuống, nhìn hình thể chỉ biết là nam, Đông Phương Nhiêu không quản là ai, bắt được cánh tay liền nắm chặt, quá khổ sở!

Đông Phương Nhiêu là một con vịt cạn, từ nhỏ tới lớn không biết bơi lội.

Người nọ một tay ôm eo Đông Phương Nhiêu, lúc này nam nữ thọ thọ bất thân cái gì, sống chết trước mắt, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, ai còn quản được nhiều. Đông Phương Nhiêu còn chưa có ôm lấy ôm để nam nhân kia không thả là may lắm rồi!

Người nọ cứu không muộn, gần như Đông Phương Nhiêu vừa rơi xuống nước mấy giây sau liền nhảy xuống rồi, dù chỉ mấy giây Đông Phương Nhiêu cũng đã uống không ít nước, được kéo lên bờ bắt đầu ho khan mãnh liệt, lỗ mũi cô họng cũng bị sặc nước, nước mắt cũng trào ra, cặp mắt đỏ bừng, nhắc tới rất khó chịu.

“Lâm Hạnh Nhi, cô làm cái quái gì vậy hả?!” Đông Phương Nhiêu ho khan nửa ngày, mới để ý tới người nhảy xuống cứu mình là ai, lần đầu tiên cô thấy Ngô Hạ Ngự lớn tiếng rống Lâm Hạnh Nhi như vậy, bình thường đều gọi Hạnh Nhi ới Hạnh Nhi à, ngay cả họ cũng lướt bỏ.

Đông Phương Nhiêu thấy Lâm Hạnh Nhi bị rống, trong lòng một trận sáng khoái, sau đó ho dữ dội, nhém chết chìm, quá đau khổ!

Nhưng lúc này không ai quan tâm Đông Phương Nhiêu, vốn không có giao tình, thời điểm cô bị Lâm Hạnh Nhi đẩy xuống mọi người đều là quần chúng vây xem, hai người cãi vã cũng không có một người tới khuyên nhủ, hiện tại được cứu lên mới đến giả là quan tâm, không phải là quá giả tạo sao? Hơn nữa bọn họ quan hệ vốn không tốt. Mặc dù đẩy Đông Phương Nhiêu xuống nước đích xác là Lâm Hạnh Nhi không đúng, nhưng cô ấy cũng không phải cố ý, ai bảo Đông Phương Nhiêu mặt cao hơn đầu ngạo mạn như vậy, làm phổng người ta còn không nói xin lỗi, theo bọn họ thấy kết cục này cũng là đáng đời.

Hiện tại sự chú ý của mọi người bị Lâm Hạnh Nhi và Ngô Hạ Ngự hấp dẫn, ai biết đạo diễn Ngô Hạ Ngự động tác mau lẹ, vừa nghe có người rơi xuống nước liền nhảy xuống, hiện tại người đã cứu lên, nhưng vấn đề là Đông Phương Nhiêu không phải tự mình không cẩn thận té xuống, tất cả mọi người đều thấy, cô bị Lâm Hạnh Nhi đẩy.

Ngô Hạ Ngự hỏi hai ba lần, không ai lên tiếng, đến lần thứ tư trực tiếp bắt được Lâm Hạnh Nhi, đoán sao mà chuẩn như vậy?

Lâm Hạnh Nhi bị Ngô Hạ Ngự rống, toàn thân chấn động, quen biết hai ba năm rồi, Ngô Hạ Ngự cho tới bây giờ chưa từng lớn tiếng với cô như vậy.

“Tôi. . . .” Lâm Hạnh Nhi muốn nói cũng không biết nên nói như thế nào. Mọi người đều thấy, muốn phản bác cũng không thể phản bác, nhưng bị Ngô Hạ Ngự mắng trước mặt bao nhiêu người như vậy cảm thấy xấu hổ cũng không cam lòng, ưỡn ngực nói: “Đều là lỗi của Hách Giai Giai, nếu không phải cô ấy dùng nước trà gội tôi trước, còn không xin lỗi, lại nói lời nhục mạ tôi, tôi nhất thời không cẩn thận mới lỡ tay đẩy cô ấy rơi xuống nước?”

Cảm thấy còn chưa đủ, tức giận nói: “Hơn nữa tôi cũng không phải cố ý, tôi làm sao biết đẩy nhẹ một cái cô ấy đã ngã rồi? Nhất định là cô ấy muốn hại tôi nên cố ý té xuống, quá hiểm!”

Nói xong, ánh mắt hướng bốn phía, tìm kiếm đồng minh. Quả nhiên, có mấy người đứng ra nói “Đúng”, hoặc gật đầu một cái đồng tình với Lâm Hạnh Nhi.

Đông Phương Nhiêu nghe đến đó, cũng không ho tiếp, trong lòng cười lạnh, rùng rần một ớn, thật là rùng rần một ớn. Trắng có thể nói thành đen, đen cũng

rắn cũng có thể uốn éo thành trắng, lời từ miệng bọn họ mà nói ra, heo cũng có thể bay trên trời chứ đừng nói chi là leo cây.

Ngô Hạ Ngự sắc mặt đen như mực, ai cũng có thể nhìn ra đại đạo diễn hần tâm tình vô cùng không tốt, không ai dám nói chuyện, cũng không có người dám đi trêu chọc hần. Hần lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hạnh Nhi trầm mặc một hồi, mới đem tầm mắt nhắm ngay Đông Phương Nhiều, nói: “Cô nói đi làm sao vậy?”

Đông Phương Nhiều hừ lạnh một tiếng, “Tôi còn có thể nói thế nào?”

Coi như là bị chó cắn, chẳng lẽ còn muốn cắn trả lại? Cô không đến mức cảm thú như vậy.

Ngô Hạ Ngự thấy Đông Phương Nhiều không nhúc nhích, trong mắt mờ hồ có lửa giận nổi lên, chuyện khác hần không nói, hần ở studio cách nơi này có một đoạn, tận mắt thấy Lâm Hạnh Nhi đẩy cô vừa nhanh vừa mạnh, không phải là không cẩn thận, hoàn toàn là cố ý, hỏi cô, cô lại có bộ dáng này? Người khác nói cái gì chính là cái gì, tuyệt không giải thích?

Phải biết lời Lâm Hạnh Nhi nói ra toàn bộ đổ lỗi cho cô, cô một chút cũng không cảm thấy ủy khuất sao?

Ngô Hạ Ngự nhìn Đông Phương Nhiều lại bắt đầu trung ra cái dạng việc gì cũng không liên quan đến mình, chỉ lo vỗ ngực ho khan, cái trán còn có gân xanh đang nhảy nhót.

“Tôi biết, không phải Hách Giai Giai đem nước trà gọi Lâm Hạnh Nhi, là Lâm Hạnh Nhi tự mình đựng vào, tự làm phông.” Lý Hàm trầm mặc nói, “Đạo diễn, tôi tận mắt thấy, tuyệt không giả dối.”

Người chung quanh nghe một hồi xôn xao, người nhìn ta, ta nhìn người, làm như không tin Lý Hàm nói là sự thật. Nếu như Lý Hàm nói là thật, Lâm Hạnh Nhi kia hoàn toàn nói láo sao? Còn đây Hách Giai Giai xuống nước quá không phải rồi! Hơn nữa Lý Hàm cùng Lâm Hạnh Nhi quan hệ cũng không tốt, ai cũng nghi ngờ Lý Hàm có thể hay không vào lúc này bôi đen Lâm Hạnh Nhi, cho nên rất nhiều người ôm thái độ bán tín bán nghi.

“Lý Hàm, cô nói dối!” Lâm Hạnh Nhi nhảy dựng lên, giống như mèo bị chọc giận.

“Hạnh Nhi cô đừng nói nữa.” Ngô Hạ Ngự nhướng mày, gắt gao nhìn chăm chú vào Đông Phương Nhiều: “Hách Giai Giai, Lý Hàm nói có đúng đều là thật không?”

Đông Phương Nhiều cũng hết sức kinh ngạc Lý Hàm đứng ra nói giúp mình, cô ta bình thời mặc dù đối với mình không đến nỗi lãnh ngôn lãnh ngữ phục dịch xem thường, nhưng không cần thiết cũng sẽ không nói chuyện, gặp thoáng qua cũng không có bất chuyện, nói thật, lúc này Lý Hàm đứng ra nói giúp, bất kể là từ loại lý do nào, Đông Phương Nhiều vẫn có chút cảm động.

“Ừm, cùng Lý Hàm nói là một dạng.” Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, nếu Lý Hàm nói như vậy, cũng không thể nói cô ấy nói là giả đi? Người khác đứng ra giúp mình, không nên lời cô ấy xuống nước.

“Sao vừa rồi hỏi cô, cô không nói?” Ngô Hạ Ngự lại hỏi, chân mày không dãn ra chút nào

Đông Phương Nhiều phản thần cười một tiếng, “Tôi nói các người sẽ tin?”

Rất nhiều người cũng lặng yên, lời Hách Giai Giai cùng Lâm Hạnh Nhi mà nói..., bọn họ sẽ tin người nào? Đáp án không phải rất rõ ràng sao? Ít nhất sẽ không tin Đông Phương Nhiều.

Như vậy như vậy.. ... Lâm Hạnh Nhi không phải là một mực nói láo sao?

Lâm Hạnh Nhi cũng cảm nhận được tầm mắt hoài nghi của mọi người, hai gò má đỏ bừng, nổi giận, quát: “Tôi nói đều là thật, các người tại sao tin bọn họ không tin tôi? Lý Hàm cùng Hách Giai Giai ghét tôi các người chẳng lẽ không biết? Lý Hàm trước kia khi để tôi thể nào các người chẳng lẽ cũng không biết? Bọn họ bây giờ hợp lực để hãm hại tôi, các người thế nào tin các cô ấy không tin tôi? ! Có phải muốn tôi học Hách Giai Giai nhảy xuống nước các người mới bằng lòng tin, được! Vậy tôi nhảy!”

Vừa nói định nhảy, bị Ngô Hạ Ngự đứng bên cạnh một tiếng nín lại: “Lâm Hạnh Nhi cô nổi điên cái gì? Ai nói không tin cô? Nhảy hồ xuống nước chơi vui lắm hả? !”

“Đứng yên cho tôi!” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn một vùng người xem, “Vừa rồi nhiều người đứng ở đây như vậy, làm ăn cái gì không biết? ! Cứ mặc cho hai cô ấy gây gỗ làm càn, nhìn người ta gây gỗ rất ngon mắt đi? Xem rất thích? Rất vui vẻ?”

Thấy một nhóm người kia rúc bả vai không lên tiếng, lạnh giọng nói: “Tháng này trừ một nửa tiền lương! Quay xong tự mình viết giấy phạt đưa cho tài vụ, đừng để tôi giúp các người viết!” Trong ánh mắt sắc bén muốn giết người nói ra rất rõ ràng, nếu để tôi viết cho các người cũng được, các người liền tự mình về nhà mình kiếm ăn đi!

Những người bị phạt không ngừng than khổ, ai biểu lòng hiếu kỳ quá nặng, nhiều chuyện chạy tới xem trò vui? Bị phạt coi như xong đi, còn lạc vào đám sương mù, chuyện này rốt cục ai đúng ai sai a? Ông nói ông có lý bà nói bà có lý, bọn họ vẫn không rõ a.. ...

Chương 23

Đông Phương Nhiêu cảm thấy mình thật thông minh, chuyện này sẽ không có gì phải ồn ào nếu như ở đây có người chủ trì công đạo, phân xử công bằng, không thiên vị bất kỳ bên nào.

Ngô Hạ Ngự?

Không thể.

Người có mắt đều nhìn ra Ngô Hạ Ngự thích Lâm Hạnh Nhi, từ lâu Đông Phương Nhiêu cho rằng Ngô Hạ Ngự muốn theo đuổi Lâm Hạnh Nhi nhưng ngại Phương Diễn nên không ra tay.

Ngô Hạ Ngự rất ghét Đông Phương Nhiêu, thường xuyên la mắng cô, chuyện này cả đoàn kịch đều biết, lúc hấn la mắng chửi bới cũng không phân rõ đúng sai, rõ ràng người khác lỗi vẫn có thể đổ thừa thành Đông Phương Nhiêu.

Đặt Lâm Hạnh Nhi và Đông Phương Nhiêu ở cạnh nhau, một bên trọng một bên khinh, trong mắt Ngô Hạ Ngự ai đúng ai sai không nhìn cũng biết.

Đầu thu mặc dù không giá rét, nhưng vẫn có chút lạnh lẽo.

“Ách..xì” Đông Phương Nhiêu chợt hắt hơi một cái, cả người nổi da gà. Y phục ướt đầm dính sát vào người, lỗ mũi cổ họng vừa thông lập tức cảm thấy lạnh.

Lý Hàm đưa áo khoác tới, “Đi thay đồ trước đi.”

Đông Phương Nhiêu cảm kích nhìn Lý Hàm, nhận lấy, khoác bên ngoài, từ dưới đất đứng dậy cũng lười nói. Ngô Hạ Ngự, Lâm Hạnh Nhi muốn thế nào thì mặc kệ bọn họ, quan khí gió gì, thích thì sao, chẳng lẽ bọn họ có thể ăn thịt cô?

Thân thể quan trọng hơn, Đông Phương Nhiêu cũng không muốn té nước rồi còn nhận thêm bị kịch bị cảm. Lấy kinh nghiệm từ trước đến giờ, cô luôn tùy tiện uống chút thuốc không hề đi khám bệnh, cảm mạo không có mười ngày nửa tháng sẽ không hết. Đông Phương Nhiêu đi như chạy, cô bây giờ lạnh run rồi!

Thay quần áo xong đi ra ngoài mỗi người đều đã có vị trí và cương vị riêng. Cuối cùng đã dàn xếp ổn thỏa, vậy vừa rồi còn nói còn hỏi làm chi?

Lãng phí thời gian, kết quả vẫn như vậy?

“Hách Giai Giai” Đông Phương Nhiêu đứng ngoài lều, đang suy tư phải làm gì, bị một người gọi, Đông Phương Nhiêu nhìn, người ở tổ đạo cụ, nhớ không ra tên.

Ngày thường tất cả mọi người không nói chuyện với cô, Đông Phương Nhiêu có thể gọi ra tên đúng là không có mấy người.

Đông Phương Nhiêu nghi hoặc nhìn hấn, không cho là người này tới làm quen.

Người nọ xấu hổ cười cười, nói: “Mới vừa rồi cô đi thay quần áo nên không nghe, đạo diễn bảo tôi nói với cô, hôm nay về nghỉ ngơi trước, dù sao ngày mai ở đây vẫn còn cảnh phải quay, cảnh của cô đổi sang ngày mai tiếp tục.”

Đông Phương Nhiêu nghe, nhìn sang Ngô Hạ Ngự ở xa xa, Ngô Hạ Ngự đang tập trung tinh thần xem diễn viên diễn, tay nâng lên, chuẩn bị kêu action. Màn này người tham gia tương đối nhiều, Lý Hàm cũng ở đó. Nhìn xung quanh không thấy Lâm Hạnh Nhi, Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên cũng không hỏi.

“Được rồi.” Đông Phương Nhiêu thu hồi tầm mắt, nói.

Trước cho người một đám, sau thưởng người một mứt táo?

Làm chuyện này thật có lời nha.

Bất quá có thể trộm nửa ngày nghỉ không muốn cũng không được, mặc dù ngày mai phải bù lại, nhưng hiện tại Đông Phương Nhiêu cũng không có tâm tình quay phim. Ngô Hạ Ngự chắc cũng đoán được, Đông Phương Nhiêu cười lạnh trong lòng.

Về nhà ngủ một giấc, tỉnh lại cảm thấy cổ họng không thoải mái. Đông Phương Nhiêu thăm mắng xui xẻo, bình thường tình huống tiếp theo sẽ là một trận cảm mạo, nóng rang, bệnh nặng thôi rồi!

Đông Phương Nhiêu vội vàng tìm hai viên thuốc phòng cảm uống, rồi đến phòng bếp nấu canh gừng. Đông Phương Nhiêu rất không thích uống canh này,

cô thường chỉ ăn nhạt, hoàn toàn không ăn cay, bị gừng làm cay đến chảy nước mắt chảy nước mũi ròng ròng, đáng thương không a.

Tiếng chuông điện thoại vang lên hết lần này tới lần khác.

Đồng Phương Nhiều chạy tới nhận, là Vũ ca.

“Nghe nói hôm nay ở studio em bị Lâm Hạnh Nhi đẩy xuống nước, có chuyện này hay không?” Vũ ca ân cần hỏi han.

“Không sao.” Chuyện cũng đã qua, Đồng Phương Nhiều cảm thấy chuyện này cũng không phải chuyện tốt lành gì, không cần thiết đi tuyên truyền khắp nơi, nên đáp qua loa.

Vũ ca không tin, nếu hắn gọi tới hỏi, nhất định là có người biết chuyện đem tiền nhân hậu quả nói hết với hắn rồi, hỏi Đồng Phương Nhiều chỉ là hình thức, Đồng Phương Nhiều nói thì tốt, không thì hắn cũng đã biết.

Nhưng nghệ sĩ mình quản lý bị người ta ức hiếp, Vũ ca có chút tức giận, vì vậy nói: “Bảo em tìm phụ tá em không nghe, có người ở bên giúp cầm này cầm kia không nói, làm chuyện gì cũng có người ứng phó, chiếu cố lẫn nhau, đâu giống như bây giờ, bị người ta đẩy xuống nước cũng không có người nào bước ra nói đỡ một tiếng. Anh nghe nói, nếu không có Lý Hàm, em thật đúng là bị người ta ô miệt xỉ vả còn không biết cãi lại.”

Ngừng lại hít một hơi, lại nói: “Anh nói này Giai Giai, em trước kia cũng đâu phải như vậy, cô ta đẩy em em không biết đẩy lại sao? Cô ta mắng em em không biết mắng ngược lại hả? Sao em thật thà như vậy, bị người ta khi dễ còn không biết hoàn trả, anh hỏi em em còn không muốn nói!”

Vũ ca càng nói càng kích động, cuối cùng nổi cơn thịnh nộ, nói thật, Đồng Phương Nhiều còn chưa nhìn thấy Vũ ca vì người khác tức giận đến vậy, một hồi cảm động, thì ra vẫn còn có người dõi theo cô, quan tâm đến cô này.

“Vũ ca, chuyện cũng qua rồi, mọi người cùng đoàn phim xé rách mặt nhau rất khó coi.” Đồng Phương Nhiều ôn tồn nói.

Vũ ca hừ một tiếng, nói: “Lâm Hạnh Nhi nổi tiếng hơn chúng ta, chúng ta cũng không thể làm gì cô ấy, cũng may Ngô Hạ Ngự là người công đạo, hung hăng mắng Lâm Hạnh Nhi một trận, bằng không khẩu khí này anh thật nuôi không trôi.”

Đồng Phương Nhiều nghe Vũ ca nói, có chút mộng mị, hỏi: “Ngô Hạ Ngự mắng Lâm Hạnh Nhi hồi nào vậy?”

Vũ ca kinh ngạc: “Em còn không biết à, em là người trong cuộc, sao so với anh không có mặt ở hiện trường còn không biết gì hết?” Đồng Phương Nhiều che điện thoại nghe, cũng không phản bác. Một lát sau, Vũ ca nói: “Lúc em đi thay đồ, Ngô Hạ Ngự mắng Lâm Hạnh Nhi một buổi, nghe mọi người nói mắng cho khóc luôn. Sau có cảnh quay cũng không đóng, vừa khóc vừa chạy đi.”

Thì ra lúc sau không thấy Lâm Hạnh Nhi là vì có chuyện như vậy, Đồng Phương Nhiều trầm nghĩ, ngoài miệng “Dạ” một tiếng, bày tỏ mình hiểu, nói: “Vũ ca, không có việc gì cúp nhà, em thật không có chuyện gì cả, đừng lo lắng.”

“Aiz, biết biết.” Vũ ca thở dài một cái, nói, “Còn chuyện phụ tá, anh đi tìm giúp em, em đừng nói không cần, lần này anh sẽ không nghe lời em nữa. Anh xin tổ kịch cho em nghỉ hai ngày, em cái gì cũng đừng làm, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong không đợi Đồng Phương Nhiều cự tuyệt, trực tiếp cúp điện thoại.

Đồng Phương Nhiều bắt đầu nhìn điện thoại, suy nghĩ một chút có một phụ tá cũng tốt, thời điểm không quay phim cũng có người trò chuyện.

Đồng Phương Nhiều thu dọn đồ đạc vẫn còn cảm thấy buồn ngủ, đầu choáng váng như bụng bụng, liên tiếp nhảy mũi nhiều cái, trong lòng khổ không thể tả, âm thầm than thở, xem ra canh gừng với thuốc cảm đều không chống đỡ nổi, lần này không thể không trải qua một trận bệnh.

Nghĩ thế, Đồng Phương Nhiều trở về giường, mũi bắt đầu chảy nước, đầu hỗn loạn, rất khó chịu, hết lần này tới lần khác lần qua lộn lại không ngủ được. Trận cảm mạo này tới nhanh lại mãnh liệt, Đồng Phương Nhiều không bao lâu liền bắt đầu ho sù sù.

Điện thoại lại vang, để ở đầu giường Đồng Phương Nhiều với tay lấy nhấn phím trả lời.

“Uy?” Đồng Phương Nhiều hữu khí vô lực hỏi, thanh âm ngong ngong, không biết còn tưởng đứa trẻ.

“Sao vậy?” Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng nói Phương Diễn, Đồng Phương Nhiều không biết thế nào chớp mũi chua xót, hốc mắt liền đỏ, hít hít mũi nói: “Không sao, thời tiết thay đổi quên mặc thêm áo, có chút cảm.”

“Bị cảm?” Loáng thoáng nghe được Phương Diễn đậm thanh hỏi, “Sao không chú ý, gặp bác sĩ chưa?”

“Tôi uống thuốc rồi.” Dĩ nhiên sẽ không thú nhận mình không có đi khám bệnh, thuốc phòng cảm cũng là thuốc mà?

“Ừ, vậy em nghỉ ngơi cho khỏe, anh không quấy rầy em nữa.” Phương Diễn nghe Đồng Phương Nhiều nói, tựa hồ yên tâm, nói xong cũng muốn cúp điện thoại.

Đồng Phương Nhiều khẽ hít mũi, nói: “Được rồi.”

Phương Diễn nói ngủ ngon rồi cúp điện thoại, Đồng Phương Nhiều nhìn điện thoại trên tay ngẩn người. Cho nên mới nói không thích ngã bệnh. Người

bệnh đặc biệt muốn đông muốn tây lại đặc biệt yếu ớt, có cảm giác cô độc, trước kia Đông Phương Nhiều chỉ có một mình, thời điểm bị bệnh cũng không có ai để ý, hiện tại thành Hách Giai Giai, vẫn là một mình.

Đem điện thoại đặt ở đầu giường, Đông Phương Nhiều lần nữa ủ chăn ngủ. Thật lâu vẫn không ngủ được, cổ họng đau, mũi bị nghẹt còn ho khan, cả người càng ngày càng khó chịu. Đông Phương Nhiều mơ hồ nghe có tiếng chìa khóa va chạm, tiếp theo cửa nhẹ nhàng mở ra rồi khóa lại.

Vũ ca tới?

Hay là Phương Diễn?

Dù sao nằm chết sống cũng không ngủ được, muốn động lại cảm thấy không có khí lực, Đông Phương Nhiều bò dậy ngồi ở mép giường hô: “Vũ ca?”

Không nên thấy Đông Phương Nhiều ngủ lại tỉnh, tỉnh lại uống canh gừng lại ngủ, nhưng hiện tại thật ra mới chín giờ tối, Đông Phương Nhiều buổi chiều chưa tới bốn giờ đã trở về nhà.

Cũng không cần hỏi tại sao Đông Phương Nhiều mở miệng là kêu lên Vũ ca, bởi vì khả năng Phương Diễn tới quá thấp, lúc Phương Diễn gọi điện cho Đông Phương Nhiều mới bảy giờ, Phương Diễn muốn tìm người ăn cơm khi đó còn kém không nhiều lắm. Hiện tại hơn chín giờ, loại thời điểm này nói không chừng hẳn còn đang lái xe chờ nữ nhân nào về nhà đây.

Kết quả cửa phòng ngủ mở ra người tiến vào thật ngoài dự liệu Đông Phương Nhiều.

“Vũ ca là ai?” Phương Diễn xuất hiện ở cửa, đen mặt, hỏi. Trong tay còn cầm một bình thủy, không biết bên trong chứa cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Đông Phương Nhiều sững sờ, Phương Diễn tới thiệt sao?

Nhưng không thể phủ nhận nhìn thấy người tới là Phương Diễn, trong lòng Đông Phương Nhiều không khỏi có chút vui thích.

“Vũ ca là người quản lý của tôi.” Đông Phương Nhiều té thanh té khí nói. Lúc này Phương Diễn đã đi tới đầu giường Đông Phương Nhiều, vươn tay đặt trên trán cô, nói: “Có chút nóng.”

*té thanh té khí: giọng nói khi bị cảm í

Bàn tay Phương Diễn rất lớn, ngón tay thon dài mà lại trắng nõn.

“Ừ, ngủ một giấc là tốt thôi.” Đông Phương Nhiều sợ Phương Diễn không nói hai lời lập tức đưa cô đến bệnh viện, lần trước bạn tốt viếng thăm Phương Diễn hỏi cũng không hỏi một tiếng, trực tiếp ôm đi, gây giữa phản kháng kiểu gì cũng dùng không được. Vì vậy lần này biết tránh nặng tìm nhẹ nói. Bệnh cảm này, tất cả mọi người ít nhiều đều trải qua, chỉ cần không quá nghiêm trọng, ngủ một giấc đúng là bớt rồi.

Ý Đông Phương Nhiều là thế, nhưng thân thể của cô lại hoàn toàn không chịu phối hợp, vừa mới dứt lời liền ho không dứt, ép Phương Diễn không thể không đem bàn tay kia đặt sau lưng cô nhẹ vuốt lên vuốt xuống giúp nhuận khí.

“Đi khám bệnh một chút xem sao.” Quả nhiên, Phương Diễn cất tiếng nói lạnh lùng. Đông Phương Nhiều tất nhiên không muốn, bệnh viện cái loại địa phương đó, tuyệt đối không muốn đi, bất quá cảm thấy chỉ là bệnh xoang, đi bệnh viện quá khoa trương đi, trong lòng gấp gấp sợ Phương Diễn nói được làm được, nhịn ho, giằng giằng nói chuyện: “Không đi, tôi không đi bệnh viện đâu.”

Nói xong lại ho, thấy Phương Diễn nhủ mảy, lại nói: “Phương Diễn, chỉ cảm nhẹ thôi, tôi không muốn đi bệnh viện, ngày mai sẽ khỏi, tôi không đi bệnh viện đâu!” Đông Phương Nhiều lần này kiên quyết, không biết có phải vì bị bệnh mà dám vùng lên chống đối với Phương Diễn, nói xong cũng không thêm nhìn anh, cánh tay sức lực gầy yếu vòng ngang eo Phương Diễn, vùi đầu vào lồng ngực anh, ăn vạ. Cũng không mong đợi Phương Diễn nghĩ thế nào rồi, trong lòng đã quyết định, không đi nhất định không đi, mặc kệ anh có ôm, kéo, vác, cũng không đi!

Phương Diễn bị Đông Phương Nhiều gắt gao ôm, sốt còn không chịu đi bệnh viện? ở trong lòng anh còn ho đến hôn thiên ám địa, chân mày Phương Diễn chau chặt.

Đông Phương Nhiều ho đến thở không nổi, nhưng không buông tay. Lúc này buông tay nhất định sẽ bị Phương Diễn bắt đi bệnh viện, nhất định đó!

Hít sâu cố gắng nhịn ho, Đông Phương Nhiều đôi mắt dầm lệ rung rung từ trong lòng Phương Diễn ngẩng đầu lên nhìn anh, “Phương Diễn, tôi không đi

bệnh viện, tôi không muốn đi bệnh viện. . . .” Rất tốt, mỹ nhân kế đều lòi hết ra. Nhưng Đông Phương Nhiêu bây giờ không có chút mỹ cảm nào, nước mắt nước mũi tèm lem, gương mặt trắng bệch, đôi môi khô nứt nẻ, mũi ửng hồng như mồng Hàu Tử. (đít khi)

Phương Diễm nhìn chằm chằm Đông Phương Nhiêu, nhìn đến Đông Phương Nhiêu cảm thấy chột dạ, cho rằng lần này lại trốn không thoát, Phương Diễm rốt cục mở miệng nói: “Chỉ tới hôm nay thôi, sáng sớm ngày mai còn chưa khỏe nhất định phải đi bệnh viện.” Giọng nói kiên quyết không cho mặc cả.

Đông Phương Nhiêu mừng thầm trong bụng, khoe miệng toét ra một nụ cười thật to, cuồng đã gạt đầu, “Ừ, biết rồi, năng lực chống bệnh cảm của tôi là vô địch, sáng mai nhất định sẽ khỏe!” hậu quả dưới sự kích động chính là ngênh đón một trận ho mãnh liệt.

Phương Diễm lười nói lý với cô, chưa từng thấy qua loại người không biết thương tiếc thân thể, vừa nói không đi bệnh viện còn vui hơn trúng số độc đắc, trong lòng tức giận không cho Đông Phương Nhiêu ôm hông anh nữa, đưa tay gỡ vòng tay của Đông Phương Nhiêu đẩy ra. Đông Phương Nhiêu mặc dù ho đến khó chịu, vẫn cười hi hi, mục đích đã đạt được, mới không sợ Phương Diễm. Phương Diễm luôn luôn nói lời giữ lời, anh đã đáp ứng, Đông Phương Nhiêu bây giờ không hề kiêng dè, cũng không cần làm nũng, không cần mỹ nhân kế, không cần giả bộ đáng thương hề hề làm gì, cô không sợ.

“Tôi uống cái này đi, xong rồi uống thuốc sẽ có cảm giác buồn ngủ.” Phương Diễm đi lấy bình thủy mới vừa rồi đặt trên đầu giường, vừa mở nắp ra, một mùi thơm xông vào mũi, Đông Phương Nhiêu trong miệng ứa nước miếng, cảm thấy đói vô cùng. Từ giữa trưa ăn một bữa cơm đến bây giờ còn chưa bỏ thêm vào bụng cái gì nữa, chén canh gừng cay chết người kia không tính!

“Anh đến 'Đời Nguyên' mua cháo gà cho em đây.” Nhìn Đông Phương Nhiêu mắt không chớp nhìn chằm chằm phích cháo trên tay mình, bộ dạng thèm thuồng nhỏ dãi, Phương Diễm nhìn thấy buồn cười. Bình thường cùng Đông Phương Nhiêu ra ngoài ăn cơm, cô luôn meo meo một dạng, ăn ba bốn miếng thì buông đũa. Lần này bị cảm có vẻ tốt hơn, thèm ăn cũng biểu hiện hết ra.

Đông Phương Nhiêu không quan tâm cháo này xuất thân từ đâu, cô chỉ cần ngửi mùi cũng biết mùi vị ngon cỡ nào rồi, cô đói gần chết, rất muốn ăn, rất rất muốn ăn, Phương Diễm mở nắp bình thủy ra hồi lâu vẫn không có thêm động tác gì, nửa ngày không nói lời nào, tự tiểu phi tiểu nhìn cô, Đông Phương Nhiêu trong lòng nức nở ghen ngào, đáng thương kêu lên hai tiếng, “Phương Diễm. . . .” “Thật muốn ăn, thật đói. . . .”

Phương Diễm lúc này thấy Đông Phương Nhiêu y như một con mèo nhỏ đáng thương bị vứt bỏ, rất buồn cười, cũng không chọc cô nữa, ức hiếp người bệnh là không đúng, rút ra cái ghế để xuống ngồi trước mặt Đông Phương Nhiêu, một tay cầm bình thủy, một tay dùng muỗng múc một hóp cháo đưa tới.

Đông Phương Nhiêu không chút khách khí há mồm ừm, phồng má nói, “Phương Diễm, tôi tự mình múc. . . .” Đưa tay định đón lấy bình thủy, bị Phương Diễm trừng mắt liếc, “Ăn no hả, mới ăn có một muỗng đã no rồi?”

Uy hiếp trắng trợn chưa kia, Đông Phương Nhiêu. . . . rất không có cốt khí thu hồi hai tay lại, anh muốn dứt thì dứt đi, dù sao được ăn bị uy hiếp dứt cho ăn cũng được, chỉ cần có ăn, cô. . . . nhin.

Cứ như vậy bị Phương Diễm từng miếng từng miếng dứt cho, cháo trong bình thủy đã voi hơn phân nửa, thịt gà a, củ từ a cái gì cũng có không ít, cả người bắt đầu ấm lên, bụng cũng dần dần được lấp đầy, Đông Phương Nhiêu đầu óc tỉnh táo nhìn chằm chằm gương mặt Phương Diễm, thầm nghĩ gương mặt này thế nào nặn ra ? Thật là đẹp mắt, so với người mẫu, thần tượng trong vòng luẩn quẩn, đều nhìn tốt hơn nhiều.

Người như vậy mà không gia nhập vào làng giải trí, thật là quá mức lãng phí. Phương Diễm dứt tới, miệng tự động đóng mở, có người dứt ăn cảm giác thật ra cũng không đến nỗi tệ như trong tưởng tượng, không phải tốn chút sức nào a.

Hít hít mũi, miệng mở ra, nửa ngày không thấy đồ ăn đưa đến, Đông Phương Nhiêu kỳ quái liếc mắt nhìn vào mặt Phương Diễm, thấy Phương Diễm thần sắc tự tiểu phi tiểu cong cong khoe môi. Ngậm miệng lại, có chút bất mãn nói: “Sao không dứt nữa? Tôi còn muốn ăn.”

Phương Diễm tiếp tục tự tiểu phi tiểu, hỏi: “Thế nào? Nhìn đủ rồi?”

A, ánh mắt nhìn Phương Diễm quá xích lỏa rồi, bị phát hiện. Gương mặt Đông Phương Nhiêu đỏ ửng, nhếch miệng, gạt đầu một cái, nói: “Đủ rồi.” Rất thẳng thắn, liếc cháo trong tay Phương Diễm một cái, suy nghĩ một hồi, lại nói: “Phương Diễm, còn đói. . . .”

Lại có cháo đưa vào miệng, kêu than một tiếng cho đồng thực phẩm trong miệng, Đông Phương Nhiêu neho mắt lại bộ dạng hưởng thụ, ngon, ngon thật.

Phương Diễm nhìn biểu tình tham ăn của Đông Phương Nhiêu, nụ cười càng nồng hậu, “Ăn ngon hả?”

Đông Phương Nhiêu gạt đầu, ánh mắt tinh tinh sáng: “Ăn rất ngon.” Còn hít mũi một cái, bị cảm thật khó chịu.

Lại dứt một hời, Đông Phương Nhiêu tốc độ ăn chậm dần, một hóp cháo nhai ngậm nửa ngày mới nuốt xuống. Bụng đã no rồi, nhưng mà cháo ăn rất ngon, còn muốn ăn nữa làm sao bây giờ?

Cháo đảo một vòng trong miệng mới chậm rãi nuốt xuống, Đông Phương Nhiêu nhìn chằm chằm cái muỗng trên tay Phương Diễm, có chút phân vân nghĩ.

Lại thấy Phương Diễm đem cái muỗng để lại trong bình thủy, dùng nắp đậy bình thủy, Đông Phương Nhiêu có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Phương Diễm, Phương Diễm nhàn nhạt nói: “Hôm nay ăn nhiều rồi, đừng ăn nữa.”

Trong bụng buồng lỏng, lần này không cần suy nghĩ đã có người quyết định thay. Bị bệnh Đông Phương Nhiêu quyết định đối với cường thế địa hào Phương Diễm nói gì nghe nấy, gạt đầu một cái.

“Ngủ đi.” Phương Diễn đứng lên, nhìn giường, nói. Đông Phương Nhiều ngoan ngoãn nằm xuống, kéo chăn lại, cháo uống xong toàn thân cũng ấm áp, cũng không giống mới vừa rồi vẫn ho khan, cảm giác tốt hơn rất nhiều. Phương Diễn khom người kéo chăn, giúp Đông Phương Nhiều vén chặt chăn đi ra ngoài, Đông Phương Nhiều thoải mái nằm ở trong chăn, vừa ấm lại vừa mềm, thật là thoải mái.

Nhắm mắt lại nghe được tiếng bước chân Phương Diễn đi vào gian phòng, một hồi cũng không có đi ra, trong phòng tấp nập tiếng động, thì ra Phương Diễn đang tắm rửa, một hồi lâu, giường bên lún xuống, Đông Phương Nhiều tự động hướng giữa giường bên nhứt nhứt, cái giường này không lớn, hai người ngủ có chút chen chúc, Phương Diễn rất ít qua đêm ở chỗ này.

Phương Diễn vạch một góc chăn, khí lạnh thổi vào, nhưng mà khí đầu thu nên cũng không quá lạnh. Phương Diễn nằm xuống bên cạnh Đông Phương Nhiều, hơi thở đặc biệt thuộc về anh phả vào mặt Đông Phương Nhiều, anh rất tự nhiên ôm eo cô, đem cô dán sát vào mình, nói: “Ngủ thôi.”

Thân Phương Diễn rất ấm, vóc người của anh là tỷ lệ hoàn kim, mỗi lần yêu thương Đông Phương Nhiều cũng rất thích lấy tay vuốt ve, cảm giác rất tốt. Dĩ nhiên, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, Đông Phương Nhiều đưa tay vòng qua lưng Phương Diễn, chuyển chuyển mình, ở trong lòng Phương Diễn tìm được một tư thế thoải mái, nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Buổi sáng khi cô thức dậy, Phương Diễn đã sớm rời giường. Cửa phòng mở toang, mùi thơm nhẹ nhàng từng đợt bay vào, chắc là Phương Diễn đang nấu ăn ở trong bếp rồi.

Phương Diễn thật ra là người rất kỳ quái. Người càng thân cận, càng quen thuộc với anh sẽ phát hiện càng không hiểu rõ anh. Anh hoa tâm, đa tình, nhưng lại có bản lãnh để nữ nhân tình nguyện phục tùng mình, cho dù biết anh có rất nhiều phụ nữ bên cạnh cũng không cam tâm rời khỏi. Anh có lúc tao nhã lễ độ, mười phần thân sĩ, nhưng có lúc lại bá đạo ngang ngược không nói lý lẽ. Có thể ngang nhiên làm người sống tức đến chết, có lúc trên mặt đang tươi cười nhưng ánh mắt nhìn người đối diện lại giống như băng lãnh. Măng chửi cũng không hề lưu lại mặt mũi cho người khác, nhưng chính vì vậy anh mới có thể một tay sáng lập vương quốc riêng biệt thuộc về mình. Phương Diễn dù ở trong nhà hay bên ngoài, vẫn sẽ có vô số người cung phụng, vô số người khúm núm dưới chân.

Dung mạo hơn người không nói, tiền của nhà cửa để một bên không đề cập tới, dường như đã là một nam nhân hoàn mỹ rồi, đáng quý ở chỗ anh còn có tuyệt kỹ nấu ăn cực kỳ ngon, mọi người nói xem trời cao rốt cuộc có công bằng hay không?

Đông Phương Nhiều nghe được tiếng động bên ngoài truyền tới, trong đầu suy nghĩ vẫn vơ, vẫn không chịu rời giường.

Một lát sau, Phương Diễn đi vào, Đông Phương Nhiều ngước mắt nhìn anh, anh đặt lòng bàn tay phải nhẹ sờ trán Đông Phương Nhiều, cách một hồi mới thu tay, nói: “Bớt sốt rồi.”

Nghe Phương Diễn nói, Đông Phương Nhiều trong lòng vui vẻ, hé miệng cười cái này nghĩa là không cần đi bệnh viện đúng không. Bị Phương Diễn liếc “Đừng mừng quá sớm, bớt sốt, nhưng bệnh vẫn chưa hết, vẫn phải uống thuốc.”

Đông Phương Nhiều gật đầu, hắc, uống thuốc cô không sợ, cô chỉ sợ đi bệnh viện thôi, đối với bệnh viện trời sanh có cảm giác sợ hãi, không có cách nào thay đổi, muốn sửa cũng sửa không được.

Phương Diễn bị Đông Phương Nhiều một bộ lại một dạng làm cho dở khóc dở cười, xoay người đến tủ treo quần áo tìm một cái áo khoác lắc lắc trước mặt Đông Phương Nhiều “Mặc thêm áo vào, đi ra ăn cơm.”

Đông Phương Nhiều còn đang mừng thầm, buổi tối có người ấm chăn, buổi sáng có người nấu điểm tâm, cuộc sống thật hạnh phúc.

Phải biết rằng bình thường muốn Phương Diễn nấu một bữa ăn đơn giản còn khó hơn lên trời, trước đây Đông Phương Nhiều không biết Phương Diễn còn có thể thái thức ăn nấu cơm. Phương Diễn đại thiếu gia này trước giờ có bao nhiêu người tranh cướp hầu hạ, cơm đưa tới miệng quần áo đưa tới tay, ai nghĩ tới đại thiếu gia anh còn biết nấu ăn chứ? Loại chuyện này nghĩ cũng không dám nghĩ.

Phương Diễn biết làm cơm nhưng trên căn bản anh không trở tài nên chẳng ai biết. Đông Phương Nhiều biết được là vì lần trước bị bạn tốt hành hạ, Phương Diễn cũng như hiện tại, đến thăm liền nấu cháo, may mắn lắm mới được ăn lần thứ nhất. Thế mới biết Phương Diễn còn có tài nghệ này, món cháo nấu ra vừa mềm vừa thơm lại vừa ăn, bên trong còn cho thêm một ít đồ, cũng không biết nêm nếm làm sao, cháo tản ra mùi thơm cực kỳ hấp dẫn.

Bụng Đông Phương Nhiều thăm thẳm thì vang, người bệnh sẽ đặc biệt dễ đói, không do dự, khoác áo vội vàng mang dép đi ra.

Cơm cũng đã xối, đĩa cũng đã dọn lên, trên bàn có mấy đĩa thức ăn, có món là ở bên ngoài mua về, có món phát hiện là ở nhà làm, cũng rất đơn giản. Phương Diễn từ trong bếp đi ra, trong tay bưng một đĩa rau, nói: “Ngồi xuống ăn đi.”

Đồng Phương Nhiều ở tại nhà mình không vì có mặt Phương Diễm mà khách khí, cười hắc hắc, đi tới cầm chén, cầm đũa gấp thức ăn lia lịa.

“Ăn từ từ thôi, không có ai giành ăn với em cả.” Nhìn Đồng Phương Nhiều ăn ngấu ngiến, Phương Diễm có chút kinh ngạc, tối qua đũa cô ăn cũng không ít, không ngờ sáng nay còn đói như vậy, tựa như quỹ đói đầu thai, hoàn toàn thay đổi 180 độ. Đồng Phương Nhiều từ xưa tới nay ở trong mắt Phương Diễm lúc ăn cơm luôn thông dong, ăn như mèo ngủi.

“Ừm, biết rồi.” Lại vùi hai đũa vào miệng, ngon quá, thật thơm. Đồng Phương Nhiều biết hình tượng ở trước mặt Phương Diễm đã bị hủy sạch sẽ rồi, không có cách nào, ai biểu cô đói bụng mà Phương Diễm nấu ngon quá làm gì. Ngấu ngiến nửa bát kể cuối, trong bụng đã đỡ đói, hiện tại ăn chậm một chút cũng không sao. Tốc độ hạ đũa từ từ giảm xuống, Đồng Phương Nhiều khôi phục dáng vẻ ăn cơm ngày thường, nhai kỹ nuốt chậm.

Thấy Phương Diễm còn nhìn mình chằm chằm, nghi hoặc nhìn Phương Diễm, hỏi: “Sao anh không ăn?”

Phương Diễm lúc này mới bắt đầu động đũa. Tư thế Phương Diễm lúc ăn cơm rất ưu nhã, không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì, có lúc cần nói phải nhìn xem người khác có rảnh rồi nghe hay không, tuyệt đối sẽ không phát sinh người ở đây một họng thức ăn, một mình anh cố gắng nói không ngừng, tuyệt đối sẽ không phát sinh trong miệng còn chứa cơm chứa đồ ăn mà mở miệng nói chuyện.

Hai người ăn xong, Đồng Phương Nhiều nhìn đồng hồ trên tường, đã tám giờ rưỡi sáng.

Đồng Phương Nhiều nói: “Anh hôm nay không phải đi làm sao? Nhanh đi đi, nơi này để tôi dọn dẹp là được.” Phương Diễm lúc làm việc tương đối quy luật, buổi sáng luôn là giờ này ra cửa, việc rất nhiều, năm giờ chiều tan việc, nhưng thường tăng ca làm thêm giờ, cho nên lúc nào tan việc cũng không biết chừng. Chủ nhật mới nghỉ nguyên ngày.

Dĩ nhiên làm lão bản, không người nào dám cứng nhắc quy định anh cái gì, cho nên hết thấy đều tùy hứng đại thiếu gia anh, có lúc tối nay về sớm một chút cũng không ai quản cũng không có người dám quản, có lúc ra ngoài hẹn hò hoặc bận chuyện không tới công ty, đối với đại thiếu gia mà nói cũng rất bình thường.

Giống như hiện tại, anh như một bên mây, nói: “Không vội, chúng ta trước nói chuyện một chút ai là Vũ ca, còn có chuyện phát sinh ngày hôm qua nữa, nói xong đi cũng không muộn.”

Đồng Phương Nhiều kích động thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, “Vũ ca? Tối qua không phải đã nói rồi sao? Là người quản lý thôi mà.”

Chuyện ngày hôm qua, ngày hôm qua chuyện gì?

Chẳng lẽ chuyện ở studio ngay cả Phương Diễm cũng nghe được tiếng gió rồi? Nghe được bao nhiêu, chưa được bao lâu anh đã biết? Không thể nào... ..

“Ngay cả người quản lý cũng có thể tùy tiện ra vào phòng của em?” Phương Diễm chân mày lại tà tà nâng cao, vân đạm phong khinh nói: “Vây trừ Vũ ca, còn có bao nhiêu nam nhân có chìa khóa phòng em?”

Đồng Phương Nhiều cảm giác có chút lạnh, run lên một cái, nói: “Không có, chỉ có anh và anh ta.” Cảm thấy nói quá ít, lãnh ý trên người không thấy mất đi, lại bổ sung: “Anh ta là người quản lý, chúng tôi làm việc thời gian không xác định anh cũng biết đó, trước kia nửa đêm canh ba đã phải ra khỏi cửa tôi lại không xe, nên đưa chìa khóa cho Vũ ca, tránh cho anh ta nửa đêm tới đón tôi còn ở trong phòng hoặc không có ở nhà, gõ cửa lớn tiếng sẽ quấy rầy đến hàng xóm ngủ.”

Đại khái là như vậy a, Đồng Phương Nhiều xuyên qua thì Vũ ca đã có chìa khóa. Xem xét tính chất công việc, đúng là lý do này. Vũ ca còn nói 'cô' trước kia rất hay ngủ, mỗi lần tới đều phải nói trước, đem người từ trên giường moi ra còn phải đợi cả nửa ngày mới có thể ra cửa, Vũ ca còn khen Đồng Phương Nhiều hiện tại cần cù chăm chỉ, không có chậm chạp lười biếng, mỗi lần có việc cũng không cần hần nhắc, trước khi đến nhà cô chỉ cần gọi điện thoại trước năm phút, cô đã ở dưới nhà chờ mình tới.

Nhưng Hách Giai Giai khi nào thì cần cù chăm chỉ, Đồng Phương Nhiều nhập làm một với thân thể cô ấy luôn là người nghiêm túc có trách nhiệm, cố gắng đến không muộn nếu không muốn nói là đến khá sớm, hơn nữa Đồng Phương Nhiều rất không quen trong nhà mình có những người khác đi vào, phòng ốc của cô là không gian của bản thân cô, có người khác đi vào cảm thấy mất tự nhiên không thoải mái. Nói Vũ ca tới gọi điện thoại trước mình đợi dưới nhà chính là biến tướng giảm bớt số lần Vũ ca vào trong nhà Đồng Phương Nhiều. Sau này Đồng Phương Nhiều mua xe rồi, có chuyện thì gọi, muốn đi đâu cũng không cần Vũ ca đưa đón, Vũ ca cũng đã lâu không có ghé qua.

Phương Diễm nghe Đồng Phương Nhiều nói, thần sắc hòa hoãn nhiều, hỏi, “Em còn không có xe?”

Đồng Phương Nhiều biết Phương Diễm đang suy nghĩ gì, nếu như cô hiện tại nắm lấy cơ hội nói mình không có, bảo đảm không cần cho phép Phương Diễm ngày mai sẽ đưa một chiếc tới, nhưng Đồng Phương Nhiều không muốn như vậy, quan hệ thân thể là không thể tránh khỏi, thậm chí cảm thấy rất hưởng thụ kiểu quan hệ này cùng Phương Diễm, không có hứa hẹn cũng không có gánh nặng. Phương Diễm bạn gái nhiều, cũng sẽ không quá quan thúc mình, chỉ cần không làm ra chuyện quá giới hạn, Phương Diễm cũng không quá quan tâm, tùy cô muốn làm gì thì làm.

Nhưng chính là có lúc bị mấy tình nhân của anh gây phiền toái, đứng mũi chịu sào chính là Lâm Hạnh Nhi, ngày hôm qua cư nhiên liều lĩnh ở dưới con mắt mọi người đẩy Đồng Phương Nhiều xuống nước, Đồng Phương Nhiều mặc dù biểu lộ không truy cứu, nhưng ngày hôm trước mới oán hận Phương Diễm có nhiều tình nhân, tại sao cứ phải trêu chọc mình, muốn rời đi còn không được anh cho phép.

Vây mà tối qua Phương Diễm lại tới, đem theo một phích cháo gà, dứt cho Đồng Phương Nhiều ăn giữ ấm bụng, lại làm điểm tâm sáng cho Đồng Phương

Nhiều, nữ nhân có lúc đặc biệt dễ dàng bị một chút chuyện nhỏ đã động, thời điểm mềm lòng cảm thấy Phương Diễn cũng không tệ lắm, quan hệ như vậy cũng không tồi. Tôi mặc kệ anh, anh cũng không trông nom tôi, không có trách nhiệm không có gánh nặng, khi nào muốn có người bên cạnh còn có thể có, tạm thời duy trì quan hệ như vậy cũng không đến nỗi nào.

Đồng Phương Nhiều không muốn lấy tiền hay đồ vật gì từ Phương Diễn, cô muốn thứ gì cô có thể tự mình làm ra tiền tự mua cho mình, không cần người khác bố thí, vì vậy lắc đầu, nói: “Đã mua một chiếc.”

Lần này đổi lại Phương Diễn kinh ngạc, “Mua hồi nào, sao anh không biết?”

Đồng Phương Nhiều nói: “Là lúc mới quay 《 hạ điện y thủy 》, cũng nửa tháng rồi.” Phương Diễn tựa như chưa rõ, lại giải thích thêm: “Anh mỗi lần hẹn đều nói trước trong điện thoại, ngày đó tôi sẽ không lái xe, có lúc anh bắt chợt gọi, tôi sẽ để xe lại ở studio, anh chưa thấy cũng phải.”

Phương Diễn lúc này mới gật đầu một cái, thần nhiên nói “Đã có xe, cái chìa khóa kia lấy lại đi.”

Dù Phương Diễn không nói, Đồng Phương Nhiều cũng có ý nghĩ này, cô đang suy nghĩ lúc nào thì đổi cửa ngoài thành cửa chống trộm cho chắc chắn, nhân tiện đổi một bộ khóa, phòng này đã lâu năm rất cũ rồi, cửa cũng không chắc chắn. Một cô gái một mình ở bên ngoài, an toàn là trên hết, nên chú ý nhiều một chút.

“Biết rồi.” Vì vậy Đồng Phương Nhiều không phản đối, gật đầu nói.

Phương Diễn thấy Đồng Phương Nhiều nghe lời, nụ cười thoáng hiện, nhưng ngưng lại không lâu, cách mấy giây anh lại nói: “Được rồi, chuyện Vũ ca đã giải quyết xong, em có phải cũng nên cho anh biết một chút chuyện ngày hôm qua hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Đồng Phương Nhiều không hiểu tại sao Phương Diễn cần chặt chuyện này không tha, cô không hề muốn nhắc lại lần nào nữa.

Vì vậy trát trát nhăn nhó, giả bộ khờ dại hỏi: “Ngày hôm qua có chuyện gì?”

Phương Diễn hừ lạnh một tiếng, hừ cho tâm can Đồng Phương Nhiều đều rung động: “Em biết anh đang hỏi gì mà, đừng giả bộ với anh.” Anh không chút lưu tình đâm rạch ngứa trang Đồng Phương Nhiều.

Đồng Phương Nhiều nhục chí, xụi bả vai, nói: “Làm sao anh biết?”

Phương Diễn nhàn nhạt liếc Đồng Phương Nhiều một cái, dáng vẻ cực kỳ khinh thường, “Có gì mà anh không biết?”

Phương Diễn tai mắt trải rộng các góc studio. Cho dù không có người của anh ở đó, chuyện liên quan đến hai phụ nữ của anh tự động có người biết chuyện sẽ đi tranh công nói trước.

Đồng Phương Nhiều nhớ đến việc ở trong studio bị đối xử lạnh nhạt, lại thêm chuyện ngày hôm qua bị cho uống nước hồ tức giận không thôi, hướng về phía Phương Diễn khê hừ, “Còn không phải vì anh, nếu không tại anh, tôi cũng sẽ không bị đẩy xuống nước!” Nói xong vẫn chưa hả giận, nhằn nhằn anh ta vì còn chuyện xưa giữa hai người thôi, nếu anh muốn nói thì tôi nói, đầu tiên xem lỗi tại ai, rồi từ từ nói tiếp.

Bộ dạng Phương Diễn nhìn thế nào cũng không giống thay mặt Lâm Hạnh Nhi đến hưng sư vấn tội, Đồng Phương Nhiều không có lỗi nên cô không sợ.

Đồng Phương Nhiều chính là người như vậy, tự biết nhận thức. Nếu cô cảm thấy cô sai, anh muốn mắng muốn chửi thế nào cũng được, nhưng nếu cô không sai, cho dù Thiên Vương lão tử có đến cũng không khiến cô khuất phục. Đồng Phương Nhiều nghĩ, Phương Diễn chỉ cần nói một câu giúp Lâm Hạnh Nhi, cô sẽ đuổi anh ra khỏi cửa!

Ai ngờ Phương Diễn không có phản ứng gì, chẳng qua lại hỏi: “Vậy sao em không gọi điện cho anh? Tối qua anh tới em cũng không nhắc đến.” Đến sáng hôm nay vẫn là anh ép cô mới nói. Cô cứ khẳng khẳng giữ kín không chịu nói cho anh biết. Nghĩ đến trong lòng lại có chút giận, nhưng chưa ảnh hưởng đến mức biểu lộ qua nét mặt, nên thoát nhìn anh hoàn toàn là một bộ dạng vân đạm phong khinh.

Thái độ Phương Diễn đương nhiên khiến Đồng Phương Nhiều tức tối, trăm mặc hồi lâu mới nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Anh muốn tôi nói thế nào?”

Nói tôi và một nữ nhân khác vì tranh giành tình nhân huyền ảo ầm ĩ không tha, cuối cùng còn bị người phụ nữ kia của anh đẩy xuống nước. Nói như vậy sao? Không cảm thấy quá khôi hài?

Tình cảm ấm áp tích lũy một đêm cộng thêm sáng sớm nay giống như bị tạc một chậu nước lạnh, vừa băng lại buốt.

Phuong Diễn đổi lại không lên tiếng. Nhìn chằm chằm Đông Phương Nhiều vài phút, Đông Phương Nhiều không chút khách khí trợn ngược trở về. Cuối cùng Phuong Diễn đứng lên, nói: “VẬY anh biết rồi.” Nhặt áo khoác từ trên ghế salon: “Thời gian không còn sớm, anh đi trước, em nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối trở lại thăm em.”

Mời rồi nói còn sớm, chưa nói được ba câu đã bảo không còn sớm? Vậy không bằng đừng nói đừng hỏi còn hơn, làm cho người ta tức thấu xương mà. Đông Phương Nhiều vẫn nhìn chằm chằm Phuong Diễn.

Phuong Diễn không nhìn tới Đông Phương Nhiều nữa, nói xong đi đến cửa, mở cửa, ra cửa, đóng cửa, tiếng bước chân chậm chậm cũng không nghe thấy.

Kết quả cuối cùng cả hai lại tan rã trong không vui.

Đông Phương Nhiều không hề ngờ lại như thế nhưng cũng đã xảy ra rồi. Trong lòng đột nhiên cảm thấy vừa tức vừa ghen nhưng không thể phát tiết. Nghe nói nằm ngủ một giấc thức dậy tâm tình sẽ tốt, nhưng nhắm mắt cả buổi vẫn không thể nào ngủ được. Chiều hôm qua bốn giờ ngủ thẳng đến hiện tại, xương cũng bị ngủ đông cứng.

Qua một buổi tối, bệnh đã bớt nhiều, cũng không chảy nước mũi, không nóng sốt, tuy cổ họng còn có chút đau, thỉnh thoảng ho mấy tiếng. Một mình ở nhà chán không chịu nổi, thay quần áo lấy túi xách quyết định đi studio. Cũng không phải mắc bệnh thời kỳ cuối, vẫn có thể quay phim. Nếu như không cho diễn thì ngồi nhìn người ta diễn cũng được. Đỡ hơn một mình nhìn bốn vách tường trống rỗng trong lòng vừa khó chịu vừa buồn bực.

Đông Phương Nhiều lái xe tốc độ rất nhanh, studio cách nhà Đông Phương Nhiều khá xa, ngày hôm qua đi lại tốn bốn mươi mấy phút. Hiện tại đến studio mất hơn nửa tiếng, studio người có mặt rất nhiều, sáng sớm đã khai máy quay hình. Ngô Hạ Ngự đang ngồi trên một cái ghế cao, tay phải giương lên. Buổi sáng ở Minh hồ thoát nhìn rất đẹp, nước hồ thanh thấu màu xanh biếc của lá cây lập tức giúp cho lòng người yên tĩnh.

Xem ra quyết định tới studio là rất chính xác, Đông Phương Nhiều vốn là người điên cuồng làm việc điên cuồng đóng phim. Không thích trong lúc mọi người khản trương quay phim đuổi tiến độ mà mình thì tránh trong nhà lười biếng không ra khỏi cửa. Trong lòng bận tâm suy nghĩ, ngủ cũng không được yên, nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi không tốt.

, Buổi sáng Minh hồ thổi gió, có một chút lạnh. Đông Phương Nhiều khép áo khoác, hướng studio đi tới, dù biết nơi này không ai hoan nghênh nhưng Đông Phương Nhiều vẫn cảm thấy ở chỗ này có thể tìm thấy nhiệt huyết. Đây là nơi cô làm việc, kiếp trước kiếp này đều đang đầy nhiệt tình, sôi nổi, tình cảm của cô.

Hôm nay studio có chút kỳ lạ. Điểm kỳ lạ thứ nhất là thấy cô tới, mặc dù đa phần mọi người làm như không thấy, vội vã cầm đạo cụ hoặc là những vật khác, nhưng lại có một vài người cười với cô, mặc dù cười lên nhìn có chút miễn cưỡng, mặt cứng nhắc, có thể thấy được vẻ lúng túng, nhưng đúng là đang cười với cô đó.

Điểm thứ hai, cười không nói, lại còn có người vẫy tay chào hỏi, nói một tiếng “Hey, cô đã đến rồi.”, Đông Phương Nhiều hết sức ngạc nhiên, là cái lực lượng gì mạnh mẽ vậy, có thể khiến những người này chuyển biến lớn như vậy, chẳng lẽ giống cô, mượn xác nhập hồn?

Đông Phương Nhiều cảm thấy mình hoàn toàn bị vây khốn, studio rất nhiều người không ngừng chào hỏi cô, Đông Phương Nhiều bị động gật đầu, mỉm cười, vừa liếc nhìn Ngô Hạ Ngự, lúc này Ngô Hạ Ngự cũng thấy Đông Phương Nhiều, hẳn có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong tích tắc, hướng Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, phát tay ý bảo Đông Phương Nhiều đến khu nhà nghỉ, tiếp tục quay phim.

Đông Phương Nhiều vốn buồn bực, thấy Lý Hàm cũng ngồi trong khu nhà nghỉ hướng mình cười, à chuyện ngày hôm qua cô ấy giúp mình, còn chưa có cảm ơn đây.

“Thế nào, có chút kỳ quái?” Đông Phương Nhiều mới đi đến, lời còn chưa nói, ngược lại Lý Hàm mở miệng trước.

Đông Phương Nhiều gật đầu: “Rất kỳ quái, bọn họ bị gì vậy?” Hỏi trúng ngay vấn đề Đông Phương Nhiều tò mò, Đông Phương Nhiều biết muốn rõ phải hỏi Lý Hàm. Cô ấy hỏi như thế, nhất định là biết rõ nội tình.

“Hôm nay Lâm Hạnh Nhi không tới, thấy không?” Đông Phương Nhiều bực mình cái này cùng Lâm Hạnh Nhi không tới có quan hệ gì, nhưng nếu Lý Hàm hỏi, Đông Phương Nhiều hồi tưởng lại, hôm nay tới studio đích thực là không thấy, lại không quá xác định, mắt nhìn quanh bốn phía một cái, không thấy bóng dáng Lâm Hạnh Nhi đâu.

“Cô ấy thế nào?” Theo lý thuyết ngày hôm qua rơi xuống nước là mình, xin nghỉ hai ngày bình thường, nhưng Lâm Hạnh Nhi không bệnh không đau lại không bị gập mình, sao lại không tới? Chẳng lẽ cũng được cho nghỉ hai ngày? Không thể nào... . . .

“Có thể về sau toàn bộ phân cảnh diễn cùng Lâm Hạnh Nhi đều phải quay lại một lần.” Lý Hàm vẻ mặt bất đắc dĩ nói, nhưng Đông Phương Nhiều lại cảm thấy cô có chút hà hê, đang cười tởm trong xương, còn nói: “Này, tôi sớm không vừa mắt Lâm Hạnh Nhi, ngày đó chúng tôi cãi lộn cô cũng thấy đấy, cô lúc ấy đang ngồi gần chúng tôi mà đứng không?” Đông Phương Nhiều gật đầu, Lý Hàm nói: “Hai chúng tôi tích oán đã lâu, ở giữa ân tình quá nhiều, không cần kể, cô chỉ cần biết tôi vô cùng ghét Lâm Hạnh Nhi, lần này cô ta làm khó cô bị tố kịch trực tiếp loại bỏ rồi.”

Đông Phương Nhiều nghe đến đó, trong lòng động một cái, bị loại bỏ rồi? !

Mặc dù diễn viên đã ký hợp đồng về sau tố kịch có thể sẽ đổi nhân vật, trong quá trình quay phim nếu như cảm thấy không thích hợp cũng sẽ đổi. Đồng

Phương Nhiêu ra mắt thấy qua lần đầu tiên một bộ phim chỉ còn có hai màn diễn nữa là xong rồi, lúc này một trong những nhân vật chính bị đổi, người kia thuộc phái thần tượng, một hai lần đạt giải ảnh đế, có rất nhiều người ái mộ. Hình tượng bên ngoài tuấn lãng khỏe mạnh, bên trong lại bi ối không có phong độ, người đoàn phim nhìn thấy hẳn cũng nhưc đầu, người nào thấy cũng phải trốn xa một chút. Ai quay phim cùng hẳn sẽ nửa nâng trán nửa thờ dãi. Nhưng không có biện pháp a, người xem thích, có hẳn thì có tỷ suất xem cao, không muốn chịu cũng phải chịu.

Kết quả hẳn hết lần này tới lần khác đem chủ ý đánh lên một nữ diễn viên tổ kịch, muốn đim cô ấy, nữ diễn viên này có hậu thuẫn phía sau cứng cáp nhưng bình thường không lấy thân phận bối cảnh của mình nói chuyện, còn là diễn vai nữ ba, trên căn bản rất ít người biết cô là thiên kim tập đoàn bất động sản, ai có thể đoán ra? Mọi người đều nghĩ cô chỉ là một diễn viên bình thường, lần này chọc trúng ong vò vẽ rồi? Cô bé kia vốn tò mò với giới giải trí, vừa hay có bộ phim này cảm thấy thích, liền nháo nhào muốn đóng phim cảm thụ một chút. Kết quả gặp chuyện như vậy, thấy ủy khuất, chạy về mách với gia đình, bộ phim kia là do tập đoàn cha cô toàn quyền đầu tư, lập tức yêu cầu đổi vai.

Vai diễn này còn thiếu vài phân cảnh, cũng gần xong rồi giờ mới đổi, không phải tương đương với việc quay lại một lần sao? Lúc ấy cả tổ kịch đều bị trấn động. Tập đoàn người ta nhiều tiền, hết lần này tới lần khác đưa tiền tới tài trợ, tiền lương dự trù lúc đầu cũng đã đưa ra, hợp đồng đã ký hơn nửa quay qua một lần cũng có kinh nghiệm, dựng lại cũng rất nhanh, mọi người cũng liền đồng ý.

Nhưng không nghĩ tới tổ kịch《 hạ điện y thủy 》 này cũng sẽ xuất hiện chuyện đổi vai, tuy chuyện đổi vai thỉnh thoảng cũng phát sinh, nhưng sau khi khai máy chỉ cần không làm quá phận hoặc không thích hợp nhân vật, chuyện đổi vai hoàn toàn có thể tránh thoát. Huống chi Lâm Hạnh Nhi là người của Phương Diễn, nếu như Phương Diễn không mở miệng, ai dám đổi cô ta? Nếu không phải chán sống rồi, hơn nữa bắt buộc phải thay đổi cũng không có mấy người có quyền đổi.

“Thế nào?” Đồng Phương Nhiêu hỏi vợ. Nghe được Lâm Hạnh Nhi bị đổi cô không thể nghi không thờ phào nhẹ nhõm, Lâm Hạnh Nhi này cả ngày nhắm vào cô, hôm nay dưới con mắt của mọi người cũng có thể đẩy cô xuống nước, khó đảm bảo ngày mai cô ta còn có thể làm ra những chuyện gì quá đáng hơn nữa. Tốt nhất là không phải ở cùng một chỗ, ít nhất tánh mạng có thể bảo đảm an toàn. Nhưng tại sao? Không lẽ là Phương Diễn? Phương Diễn sáng nay không phải đã hỏi mình, cũng không nói gì, hai người còn huyền não tan rã trong không vui, hơn nữa anh trước kia đối với Lâm Hạnh Nhi có bao nhiêu tốt có ở trong đoàn kịch cũng có nghe qua, mặc dù nguồn gốc chủ yếu là do Lâm Hạnh Nhi muốn có cảm giác hơn người đi khoe khoang, nhưng không có lừa làm sao có khối. Phương Diễn động tác nhanh như vậy, đối tượng anh ưu ái là Lâm Hạnh Nhi, hay là cô Đồng Phương Nhiêu? Không thể nào đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27

“Có phải cô đã nói với Phương Diễn không?” Lý Hàm một lần nữa không trả lời mà hỏi ngược lại Đồng Phương Nhiêu. Nhưng hỏi vậy cũng đã làm rõ một phần rồi.

Đồng Phương Nhiêu cả kinh nói: “Thật sự là Phương Diễn? !”

“Không phải anh ấy còn có thể là ai?” Lý Hàm liếc Đồng Phương Nhiêu một cái: “Trừ anh ấy ra, cô cảm thấy cái tổ kịch này còn ai có thể đuổi Lâm Hạnh Nhi, cho dù đạo diễn Ngô Hạ Ngự cũng có quyền nhưng nếu là Lâm Hạnh Nhi chắc chắn phải có sự đồng ý của Phương Diễn.” Lý Hàm nhìn Đồng Phương Nhiêu như nhìn người sống trong mộng, khiến Đồng Phương Nhiêu cũng cảm giác mình thật đúng là sống ở trong mộng.

Bởi vì quá khó hiểu đi, đó là Lâm Hạnh Nhi đó, không phải ai khác, là Lâm Hạnh Nhi nha. Phương Diễn trước giờ vẫn luôn ưu ái cô ta, ở buổi thử vai 《 hạ điện y thủy 》 còn tự mình lái xe đến đón. Có một đêm, cô còn tận mắt chứng kiến cảnh hai người ôm hôn nóng bỏng trên xe嘛.

Nói thế nào đổi người liền đổi người rồi?

Đồng Phương Nhiêu còn có chút mộng mị, không thấy mình thật có mặt mũi lớn như vậy. Do phát sinh chút ' chuyện nhỏ ', Phương Diễn không nói hai lời đổi Lâm Hạnh Nhi đi, hay là vì mình? Đùng ùa nha.. ...

Cô mới vừa rồi còn so đo với Phương Diễn, anh còn không thèm nhìn cô một lần đi ra khỏi cửa đây.

“Kia.. ...” Đồng Phương Nhiêu còn muốn nói, nhưng lời đến khóe miệng lại không nói ra được.

Lý Hàm như nhìn thấu phản ứng Đồng Phương Nhiêu: “Sao hả, Lâm Hạnh Nhi rời đi cô không vui?”

Đồng Phương Nhiêu lắc đầu, suy nghĩ một chút nói: “Cũng không phải, Lâm Hạnh Nhi đi tôi dĩ nhiên vui, nói không vui là gạt người, nhưng không hiểu Phương Diễn tại sao phải làm như vậy, tôi cảm thấy hành động của anh ấy quá kỳ lạ.”

Lý Hàm rất đồng tình, nhìn Đồng Phương Nhiêu làm cô thấy da đầu tê dại, mới gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cũng vậy cảm thấy rất kỳ quái, Phương Diễn sao lại xem trọng cô?”

Đông Phương Nhiêu rất 囧 nhưng, đúng là, Phương Diễm sao lại xem trọng cô vậy?

囧: mặt mếu, méo mó. (soi gương rồi mếu xem giống không ;))

“Còn nữa, cô tự nhìn mình đi, nói ngực không có ngực, nói hông không có hông, nói lớn lên. . . .” Lý Hàm rất cảm khái lắc đầu, “Cô nói Phương Diễm coi trọng cô ở chỗ nào thế?”

Mặc dù Đông Phương Nhiêu cũng từng nghĩ qua, nhưng bị Lý Hàm nói trắng ra như vậy không tránh khỏi lúng túng, có một loại bị đá kích.

Cô có chỗ nào không ổn? Có chỗ nào không ổn chứ?

Tính tình hoàn hảo, nếu tính tình không tốt kiếp trước làm sao được nhiều người thích, nhiều người hâm mộ như vậy? Cô lại có ái tâm nha, mỗi năm đều được trao danh hiệu đại sứ ái tâm này. Nói một chút về nhan sắc Hách Giai Giai lớn lên, mặc dù không phải xinh đẹp nhất, nhưng thanh lệ có thừa, người khác nhìn qua không có ấn tượng, nhưng ít ra Đông Phương Nhiêu soi gương đã cảm thấy hoàn hảo a, khí chất thượng giai.

Về phần vóc người cũng không cần nói, rau củ la bặc có chỗ đáng yêu khác biệt chứ sao. . . .

Cô làm sao lại không ổn?

Đông Phương Nhiêu quyết miệng, cố gắng moi ra ưu điểm của mình, hồn đi tứ phương.

“Uy, Hách Giai Giai cô còn ở đây không vậy? Tôi nói này giờ cô có nghe không hả?” Bà vai bị chọc chọc, Đông Phương Nhiêu mờ mịt nhìn Lý Hàm, nói gì? Mới vừa rồi Lý Hàm có nói gì sao?

Có chút không theo kịp.

Lý Hàm thờ dài một cái, không nhẫn nại, cười nói, “Thường ngày thấy cô rất khôn khéo, sao hôm nay nhìn giống chị đại ngốc quá vậy?” Lắc đầu nói, “Quả nhiên ở xa xa nhìn thấy mới đẹp, đến gần mới biết còn bao nhiêu khuyết điểm.”

Đông Phương Nhiêu. . . .

Chị đại ngốc? Lần đầu tiên có người nói cô như vậy. Cảm giác có chút mới lạ, hơn nữa là. . . . Không phản bác được.

“Thôi đi, nghe này.” Lý Hàm nhìn về mặt Đông Phương Nhiêu cũng biết cô cái gì cũng không nghe, dù sao chuyện này cũng khiến cô vui vẻ, nói một lần cô vui vẻ một lần, nên cũng không chấp mở miệng nhiều hơn một lần.

Đông Phương Nhiêu gật đầu, Lý Hàm nói: “Hôm qua lúc cô đi thay quần áo, đạo diễn Ngô Hạ Ngự liền nhào đầu vô mắng Lâm Hạnh Nhi xối xả, sau đó Lâm Hạnh Nhi khóc lóc chạy thẳng về nhà, diễn cũng không diễn nữa. Sau đó cô cũng đi về nên không biết lúc tan tầm, đạo diễn tụ họp tất cả nhân viên lại, diễn viên thì có người đi, có người không, tôi thấy tò mò nên cũng tham gia nghe ngóng. Cô đoán xem xảy ra chuyện gì?”

Lý Hàm hỏi, Đông Phương Nhiêu lắc đầu ý không biết. Lý Hàm che miệng cười một tiếng, cũng không trông mong Đông Phương Nhiêu trả lời, nếu đoán được cô còn chuyện gì để nói chứ?

Lý Hàm lại nói: “Sau đó đạo diễn Ngô Hạ Ngự đem cả tổ kịch mắng cho một lần, lúc xảy ra chuyện, có nhiều người ở đó vậy mà không có một ai đi ngăn cản, không thể không trách người quản lý không có trách nhiệm, tại chỗ trực tiếp khai trừ hai người phụ trách trong studio. Nhắc lại chuyện cô rơi xuống nước, anh ấy thấy tôi ở gần đó nên đề cho tôi nói.”

Lý Hàm cười hắc hắc, Đông Phương Nhiêu cũng biết Lý Hàm không phải có ý tốt gì, nhìn cô cười nham hiểm thế kia chỉ sợ là đồ thêm không ít dầu mỡ đâu. Quả nhiên, Lý Hàm nói “Tôi thành thật kể lại, là Lâm Hạnh Nhi không đúng, tôi cũng đâu có nói láo.” Lý Hàm cười: “Tôi còn nói chuyện từ lúc vào studio Lâm Hạnh Nhi đã nói xấu, đồn đãi cô như thế nào, cô không biết đâu, bộ dạng mấy người trong studio lúc đó mắng cười muốn chết.” Nhắc lại Lý Hàm vẫn cảm thấy khoái trá, cô không hề nghĩ còn có cơ hội tốt để ngược Lâm Hạnh Nhi, bình thường Lâm Hạnh Nhi làm việc gì một giọt nước cũng không lọt, lần này coi như là họa vô đơn chí, cười nói: “Mặt Ngô Hạ Ngự đen như Bao công, Đương nhiên rồi, ngày thường anh ta nghe Lâm Hạnh Nhi nói dóc nhiều nhất, chỉ sợ anh ta cũng không ngờ Lâm Hạnh Nhi sẽ lừa gạt anh ta như vậy. Vốn anh ta chỉ là muốn chỉnh đốn kỷ luật ở studio, kết quả tôi nói chuyện này ra, sợ rằng cả đêm anh ta cũng không ngủ được. Bình thời anh ta cũng không ít lần kiểm chuyện mắng cô, kết quả đều là bị Lâm Hạnh Nhi lừa. . . .”

Lý Hàm lại che miệng cười: “Khi đó mọi người nghe xong hết ý kiến, cô xem bọn họ hôm nay đối với cô tốt bao nhiêu, hôm qua lúc tôi nói bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Hạnh Nhi sẽ là thứ người như vậy. Kết quả đều bị lừa, đúng là bó tay. Còn hỏi lại tôi nhiều lần. . . .” Lý Hàm thay đổi thái độ xem náo nhiệt cười ha ha, thân bí kê đầu sát vào tai Đông Phương Nhiêu, nhỏ giọng nói: “Tôi đợi Ngô Hạ Ngự tự hỏi lại cô chuyện này, cô cần phải thành thật trả lời, hôm qua tôi giúp cô, cô cũng không nên đẩy tôi xuống hố dài a.”

Đây mới là trọng điểm à. Đông Phương Nhiêu còn định nói tiếng cảm ơn Lý Hàm, bây giờ thì khỏi đi.

Đông Phương Nhiêu gật đầu, Lý Hàm giúp cô một lần, cô giúp Lý Hàm một lần, coi như có qua có lại.

Mặc dù đều là lời thật, nhưng Lý Hàm làm như thế có chút bỏ đá xuống giếng, trong giới giải trí tạp nham này, không có người nào là dễ trêu, ai mà trong lòng không có chút tâm địa gian xảo?

Thấy Đông Phương Nhiêu đáp ứng, Lý Hàm cười tươi như hoa, hôm nay cô nói hơi nhiều còn hơn chủ nhân câu chuyện, cô thật đúng là không muốn kết thúc đề tài nhanh như vậy, Đông Phương Nhiêu không nói thì cô cứ tiếp tục nói, dù sao cô còn bụng lời muốn nói, không nói không được a.

“Còn nữa, có phải cô thấy lạ là chuyện ở studio, làm sao Phương Diễn biết?” Lý Hàm hỏi tiếp.

Lời này cũng là trọng điểm Đông Phương Nhiêu tương đối muốn biết, không nghĩ đến Lý Hàm sẽ hỏi chuyện này, có chút kinh ngạc. Nhưng kinh ngạc thuộc về kinh ngạc, muốn biết chính là muốn biết, không chút do dự gật đầu: “Ừ, rất lạ.” Lúc ấy cũng không có hỏi Phương Diễn, ngày hôm qua hai người nói chuyện chưa được mấy câu, không khí đã không tốt, nào có tâm tình hỏi rõ cái vấn đề này.

“Là tôi nói đó.”

Lần này Đông Phương Nhiêu là thật kinh ngạc, lại là Lý Hàm nói!

Nhưng nếu là Lý Hàm nói cũng không có quá ngoài ý muốn, Lý Hàm vốn quen biết Phương Diễn, cô từng suy đoán quan hệ giữa hai người, nhưng sự thật chứng minh là cô suy nghĩ nhiều, hơn nửa tháng này, giữa bọn họ quả thật không có gì. Hơn nữa nếu Lý Hàm muốn đối phó Lâm Hạnh Nhi, trực tiếp tố cáo với Phương Diễn là xong. Nhưng mà cô ấy không sợ Phương Diễn một lòng một dạ với Lâm Hạnh Nhi, đối với lời nói đâm thọc bị thọc của cô mà liên đới ghét cô sao?

Như vậy chẳng phải tiền mất tật mang.

Vì vậy Đông Phương Nhiêu hỏi: “Sao cô biết Phương Diễn sẽ tin cô?” Sẽ giúp tôi mà không phải Lâm Hạnh Nhi. Câu này Đông Phương Nhiêu nhìn chưa nói, nói ra cũng hơi kỳ.

Về phần kỳ cái nào? Chính là kỳ cái đó. Nói ra lời đó Đông Phương Nhiêu khắp người sẽ cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

“Giác quan thứ sáu của phụ nữ.” Lý Hàm thần thần bí bí nói, chỉ ốt mình, “Dựa vào trực giác”

Đông Phương Nhiêu đỏ mặt, nói thật chứ trực giác của phụ nữ này không phải lúc nào cũng linh nghiệm, Đông Phương Nhiêu nhiều lần dựa vào trực giác kết quả chọc giận Phương Diễn, chỉ có thể nói Lý Hàm quá may mắn.

Nói đi thì phải nói lại, nếu như cô đứng ở vị trí Lý Hàm, cô tuyệt đối sẽ không hành động như cô ấy. Cô sẽ chỉ đứng ở một bên xa xa, dĩ nhiên có thể giúp một tay giải thích nói phải, nhưng sẽ không bỏ đá xuống giếng, đây chính là điểm bất đồng lớn nhất giữa cô và Lý Hàm.

“Cô cũng biết Lâm Hạnh Nhi rất say mê Phương Diễn, không chỉ là cái loại say mê tầm thường, mà là tình cảm chân chính, Lâm Hạnh Nhi yêu Phương Diễn.” Lý Hàm lại nói: “Cô không cảm thấy, tình yêu của cô ấy quá vô vọng sao?”

Lý Hàm giấu cợt cười nhẹ, “Phương Diễn là ai? Anh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không yêu Lâm Hạnh Nhi. Cho nên đổi góc độ mà nói, Lâm Hạnh Nhi còn phải cảm ơn tôi, là tôi giúp cô ấy biết rõ vị trí của mình, cũng là tôi giúp cô thoát khỏi bể khổ Phương Diễn, chẳng lẽ cô ấy không nên cảm ơn tôi sao?”

Lúc này, vẻ mặt Lý Hàm cực kỳ mỉa mai châm chọc, không biết sao, dưới đáy lòng Đông Phương Nhiêu dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Cô gái này, hoặc giả cũng yêu Phương Diễn a.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: chương 28

Phương Diễn cơ bản là không thể đụng vào, yêu anh nhất định chỉ có thương tâm. Điểm này Đông Phương Nhiêu đã thông suốt từ lâu. Phương Diễn sẽ không yêu bất kỳ một ai, anh bước qua vạn bụi hoa, phiền lá không dính thân.

Người có thân phận gia thế đến khi kết hôn, đối tượng không môn đăng hộ đối thì cũng là danh viện thực nữ. Đúng là hiện tại có rất nhiều doanh nhân cưới nữ minh tinh nhưng không phải tất cả, chỉ một số ít thôi. Trong vòng luẩn quẩn có nhiều thị phi, mà những người giàu có kiêng kỵ nhất chính là những thứ này. Vui đùa một chút thì được, mang vào cửa vậy thì không cần, đừng nằm mơ giữa ban ngày.

Đặc biệt là Phương Diễn, nhìn anh có nhiều tình nhân trong giới giải trí như vậy, nhưng có thấy qua người nào mà anh chân chính dụng tâm đối đãi chưa? Không sai, anh đối với từng người tình đều rất tốt, muốn tên tuổi cho tên tuổi, muốn lợi ích cho lợi ích, nhưng đến lúc chia tay cũng không chút do dự tuyệt đối không quay đầu lại. Lâm Hạnh Nhi chính là một ví dụ cảnh tỉnh cho những người phụ nữ khác.

Mặc dù Phương Diễn một lòng một dạ giúp cô, Lâm Hạnh Nhi bị đối cô cũng thoát khỏi cảnh nhất khẩu ác khí, trong nháy mắt lòng chợt thư thái.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, Đông Phương Nhiều vẫn cảm thấy Phương Diễn người này quá kiên quyết, quá tuyệt tình. Anh luôn đối xử với tình nhân như vậy, lúc tốt sẽ tốt vô cùng, một khi không còn tình cảm, một câu cũng lười nói ra miệng, làm nữ nhân của anh quá đáng thương rồi.

Hoàn hảo đến nay chỉ có Lâm Hạnh Nhi là một ví dụ, anh đối với người khác cũng còn rất tốt, mọi người gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình, cũng không truyền ra lời đồn đãi không tốt gì.

Đông Phương Nhiều nghĩ cũng không cần thiết để ý nhiều, Phương Diễn thế nào liên quan gì đến cô? Dù sao cô cùng Phương Diễn chỉ là quan hệ ngắn ngủi, song phương không nói tình cảm, cũng không biết lúc nào thì tan rã.

Cứ như trước thôi, Đông Phương Nhiều chân mày dần ra, đang muốn hỏi Lý Hàm một chút, lúc này Ngô Hạ Ngự đi tới.

“Không phải nói xin nghỉ hai ngày sao? Làm sao tới rồi?” Ngô Hạ Ngự đến gần hỏi.

“Cảm thấy khỏe hơn nhiều, không cần nghỉ phép, với lại phim còn nhiều cảnh phải quay gấp, có thể tới thì tới thôi.” Đông Phương Nhiều đáp. Chẳng qua nói đại một lý do, chuyện cùng Phương Diễn so đo đâu cần phải nói. Đối với việc Ngô Hạ Ngự đặc biệt tới bắt chuyện vẫn có chút kinh ngạc.

Ngô Hạ Ngự là người sáng khoái, Đông Phương Nhiều nói vậy, hẳn cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu một cái, “Ừ”, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Bị cảm?”

Cái này không khó đoán, tiếng nói Đông Phương Nhiều có chút ách nghẹn, thỉnh thoảng còn ho khan, lúc Ngô Hạ Ngự đi tới, cô còn đang ho. Cô gật đầu “Có chút, không có gì đáng ngại.” Điện ảnh, phim truyền hình thanh âm cũng sẽ thu lòng tiếng, tiếng nói có vấn đề cũng không quan trọng, chỉ cần người diễn cùng nghe rõ, có thể diễn đối ứng là được. Hơn nữa đã bớt ho lắm rồi, căn bản không có vấn đề.

“Tốt lắm, nữ phụ sẽ đổi, tin tức đã truyền đi trước. Muốn đúng hạn quay xong cả tổ kịch phải đuổi tiến độ, chỉ khổ cực cho cô.” Ngô Hạ Ngự tuyệt không nói lời khách sáo. Nói thật ra, Đông Phương Nhiều có thể chạy về quay phim Ngô Hạ Ngự cũng thờ phào nhẹ nhõm, vốn là nếu như Lâm Hạnh Nhi không bị đổi..., Đông Phương Nhiều xin nghỉ hai ngày cũng không sao, nhiều hơn hai ngày cũng có thể, nhưng tình huống hiện tại căn bản không có biện pháp, vai của Lâm Hạnh Nhi có nhiều cảnh quay, hiện tại phải quay lại toàn bộ, thời gian hai tháng sau này phải chạy nước rút mới đuổi kịp tiến độ, làm thêm giờ là chuyện nhất định.

Thật ra ngay cả Ngô Hạ Ngự cũng không nghĩ đến Lâm Hạnh Nhi sẽ bị Phương Diễn nói đổi liên đổi, dù sao cả sự việc người chứng kiến rất nhiều, hẳn sẽ không nói thêm cái gì, Lâm Hạnh Nhi mặc dù là bạn, nhưng chuyện này đích thực là cô quá đáng. Không phải chuyện tốt, nhưng cũng đã xảy ra. Mọi người đều là người trưởng thành, thời điểm nên lý trí vẫn phải lý trí.

Đông Phương Nhiều gật đầu, Ngô Hạ Ngự rất ít khi nói chuyện phép tắc như vậy, trong trí nhớ cô cũng chưa từng thấy qua nên cảm thấy không được tự nhiên. Lúc này Ngô Hạ Ngự lại nói: “Cô đi thay quần áo chuẩn bị trước một chút, cảnh quay cuối ngày hôm qua đợi cô chuẩn bị xong thì cùng đoàn kịch bắt đầu.” Đông Phương Nhiều nhìn xa xa, hôm nay mọi người tới rất đủ, xem ra cũng bị gọi tới đuổi tiến độ.

“Vậy tôi đi thay quần áo.” Vốn nghĩ đến nhưng không nhất định diễn, đạo diễn đều có sắp xếp. Nếu mọi người đều ở đây, đạo diễn cũng nói vậy, Đông Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không từ chối, có thể quay phim đương nhiên là tốt nhất, tránh cho ngồi không nhàm chán. Không do dự, đứng lên đi chuẩn bị.

Tổ kịch rất nhanh tìm được người thay thế Lâm Hạnh Nhi, xế chiều sẽ tới chào hỏi. Có thể xem là người mới, chưa đóng qua nhiều phim nhưng tiềm lực rất tốt. Lúc trước tổ kịch nhìn trúng định cho một vai diễn, kết quả bị Lâm Hạnh Nhi chặn một bước. Bởi vì Đông Phương Nhiều đoạt vị trí của Lâm Hạnh Nhi, Lý Hàm cũng không thể thay thế, nên nữ diễn viên này liền bị gạch tên.

Cho rằng diễn viên này vận khí không tốt, ai ngờ phong hỏa lộ chuyển, Lâm Hạnh Nhi không có khả năng bị đổi nhất lại bị một câu nói của Phương Diễn đổi mất.

Sáng nay lúc ra thông báo đổi vai, Lâm Hạnh Nhi cũng đang ở tổ kịch, tức giận rồi hiểu thông chạy đi tìm Phương Diễn nói lý lẽ, xế chiều cô gái này đã tới rồi. Đại khái Lâm Hạnh Nhi tìm Phương Diễn chưa nói xong thì kết quả đã được định. Tổ kịch hiệu suất cực kỳ mau lẹ, cô gái này tên Mã Phi Phi, dĩ nhiên không phải tới lập tức quay phim, chẳng qua là đến cho mọi người biết mặt. Bởi vì trước kia tới thử kính, kịch bản cô cũng có, chỉ cần về nhà ôn tập lại, đem vai Lâm Hạnh Nhi giao cho cô, báo cho cô ngày mai có thể tới quay phim.

Mã Phi Phi có gương mặt khá phổ biến, mắt to hai mí, da sáng, đáng đáp không tệ. Có thể coi là người nhiệt tình, gặp ai cũng chào hỏi. Dĩ nhiên, người mới phần lớn nhiệt tình lại khiêm tốn. Có rất ít người như Đông Phương Nhiều, vừa bắt đầu liền bị tập thể ghét, bị mọi người cho rằng hồng thủy mãnh thú, đồng thời còn cao ngạo lại khó thân cận. Loại người mới này cũng không phải không có, nếu không có cường ngạnh phía sau, chắc chắn chính là không muốn lăn lộn trong ngành.

Đông Phương Nhiều trong chuyện này tương đối vô tội, chuyện bây giờ cũng đã rõ ràng, nhưng ấn tượng lúc đầu để lại rất khó thay đổi, bằng không tại sao có nhiều người coi trọng ấn tượng đầu tiên? Chính là đã khắc sâu trong đầu, nếu muốn lật đổ toàn bộ ấn tượng lúc trước cần rất lâu thời gian tích lũy. Hiện tại mọi người đối với Đông Phương Nhiều có tốt một chút, nhưng cũng không quá tốt, nhiều lắm là mỗi lần gặp cô sẽ kêu một tiếng.

So với quá khứ đã tốt hơn nhiều, ít nhất không bị lãnh ngôn lãnh ngữ lần lượt xem thường, lúc quay phim xong cũng sẽ có người chủ động mang nước đến.

Mấy ngày nay Đông Phương Nhiều một mực không muốn liên lạc với Phương Diễn, gọi điện thoại cũng không dùng, buổi sáng đích xác là cô có điểm giận dữ vô lý. Người ta ôn tồn hỏi chuyện, bị bệnh cũng quan tâm chăm sóc, sáng hôm sau còn nấu bữa sáng, kết quả lúc ra cửa bị Đông Phương Nhiều lạnh nhạt. Hiện tại tình tảo suy nghĩ từ đầu đến cuối, cảm thấy đuối lý, trong lòng có bao nhiêu hối lỗi. Nhưng lại không muốn cứ như vậy gọi cho Phương

Diễn nói xin lỗi, không biết tại sao, chính là không muốn.

Bình thường Đông Phương Nhiều cũng không phải người dễ xấu hổ, nếu như làm sai, lập tức nhận lỗi, nửa điểm không do dự. Kết quả mãi cho đến tan tầm, Đông Phương Nhiều không có việc gì làm cứ cầm điện thoại đi động, cầm điện thoại lại không gọi, điện thoại cũng sắp bị cô bóp méo. Cuối cùng vẫn là không gọi.

Đại gia đình đoàn phim bắt đầu đẩy nhanh tốc độ rồi. Buổi tối 11 giờ, Đông Phương Nhiều thu thập xong đồ đạc sắp đi thi bị Ngô Hạ Ngự gọi lại rủ đi ăn khuya. Đông Phương Nhiều có thể coi là một người lưu luyến gia đình, cứ tan việc là trực tiếp về nhà không la cà nơi nào khác, hơn nữa đã trễ thế này, Đông Phương Nhiều muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đám người đang từ từ đi tới từ phía sau, tất cả nhân viên cùng diễn viên đều thu thập xong, vừa đi vừa gọi hai người động tác nhanh lên một chút bọn họ đi trước gọi thức ăn.

Huống chi Ngô Hạ Ngự nói, bắt đầu từ hôm nay sẽ phải làm thêm giờ đẩy nhanh tiến độ, thông cảm cho sự khổ cực của mọi người nên muốn mời khách. Thật không tiện khước từ đại đạo diễn trước mặt mọi người, huống hồ hôm qua Ngô Hạ Ngự giúp cô, mặc dù sau đó cô mới biết.

Lại lấy điện thoại ra xem, vẫn không có cuộc gọi hoặc tin nhắn của Phương Diễn, nghĩ một chút, Đông Phương Nhiều cũng liền gật đầu đáp ứng.

Vốn làm việc đến tận bây giờ, cơm tối cũng không kịp ăn, bụng đã sớm reo đói.

Lúc ăn cơm không khí rất tốt, uống rượu uống rượu, ăn thịt ăn thịt. Đông Phương Nhiều, Lý Hàm, Ngô Hạ Ngự còn có mấy diễn viên ngồi chung một chỗ, Ngô Hạ Ngự là chủ xị, mọi người vừa ăn vừa nghe hân tán gẫu cuồng nhiệt. Đông Phương Nhiều lần đầu gặp Ngô Hạ Ngự cũng biết hân nói nhiều, cùng Phương Diễn hai người ở chung một chỗ to nhỏ không dứt. Sau này Đông Phương Nhiều mới cảm thụ hết khả năng nói nhiều của Ngô Hạ Ngự, phần lớn là bị mắng khi cảnh quay bị NG. Người này lúc nói chuyện cũng khá hài hước, thú vị chọc đám người trên bàn ăn cười âm âm lên, vừa ăn vừa cười, có một lần Lý Hàm cũng cười đến rớt chiếc đĩa, vỗ bàn đầu hàng, nói không chịu nổi nữa.

Ăn được một lúc, người ở những bàn khác liên tục chạy đến gia nhập cười đùa, giành ăn giành uống. Cái bàn bị ba mươi mấy người chen chặt cứng không còn chỗ nhút nhích. Cuối cùng dứt khoát ghép thành một cái bàn dài bao hết cả diện tích quán.

Liên hoan làm sao có thể thiếu rượu? Vừa bắt đầu Đông Phương Nhiều đã bị chuốc vài ly, mọi người lục tục hướng Đông Phương Nhiều vừa bồi lễ vừa xin lỗi. Sau khi qua vài lượt rượu, mọi người bắt đầu nói chuyện không chút kiêng kỵ, cái gì tôi thật xin lỗi cô, tôi rất xin lỗi cô; cái gì tôi có mắt không trông, trước kia nhìn lầm, tôi có lỗi a, tôi quá sai lầm rồi; cái gì về sau Hách Giai Giai nếu như có chuyện cần, cứ gọi tôi một tiếng, tôi tuyệt đối lên núi đao xuống biển lửa, nghĩa bất dung từ, blablabla... . . .

Đông Phương Nhiều cứ như vậy bị cung một ly lại một ly, cuối cùng Ngô Hạ Ngự tới, mời liên tiếp ba ly! Đông Phương Nhiều uống sắp xin chết, nói khô nước miếng cuối cùng đổi thành hân ba ta một. Đông Phương Nhiều lúc ấy đã hơi say rồi, dạ dày cứ cuộn cuộn, uống ba ly nữa hôm nay cô chắc chắn phải bỏ mạng tại đây. Có thể không uống đương nhiên quá tốt, về phần Ngô Hạ Ngự, hân kiên trì thích uống nhiều như vậy cô cũng không thêm quán hân làm quái gì!

Tan tiệc, nhân viên tổ kịch gọi tắc xi đưa về, trên xe còn có hai tửu quý, một người trong đó chính là Ngô Hạ Ngự, đã say mất tri giác.

Đông Phương Nhiều xuống xe thiếu chút nữa trật chân té, buổi tối một trận gió lạnh thổi vào mặt có chút thanh tỉnh, bên trong xe còn có người hỏi cô vẫn ổn chứ, Đông Phương Nhiều phát tay một cái ý bảo bọn họ đi đi, xoay người bước nhẹ nhàng chậm rãi, phía sau taxi thấy cô đi liền khởi động rời khỏi.

Ở đây là lần đầu tiên Đông Phương Nhiều uống nhiều như vậy, trước kia ở đoàn phim « mạnh đồng » cùng tửu quý Ngô Minh Hạo luyện ra được một chút xiu tửu lượng gia nhập vào chiến trường khốc liệt hôm nay không đáng nhắc tới.

Đông Phương Nhiều lung la lung lay vào thang máy đi tới cửa nhà. Tựa vào trên cửa tìm chìa khóa trong túi xách, đầu quay cuồng choáng váng, mắt cũng lờ mờ, tìm tới tìm lui không được, có chút bức mình, vạch to túi xách trùng mắt tìm. Không ngờ lúc này cửa bị mở ra, Đông Phương Nhiều dựa vào cửa chỉ trụ một chân, thiếu chút nữa ngã xuống đất, hên là bên trong tiếp được cô, toàn thân cô dựa vào một vật nóng nóng thổ sát.

Đông Phương Nhiều um một tiếng, cảm thấy trên tay xúc cảm rất tốt, lại sờ soạng hai cái.

“Bên ngoài chơi vui nhì? Vui quên cả trời đất rồi?”

Lúc này từ trên đầu có tiếng nói truyền tới, Đông Phương Nhiều trong nháy mắt giật mình, lập tức tỉnh táo.

Phương Diễn!

Tiếng nói này thật là lạnh có thể rét chết người nha!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đồng Phương Nhiều bị tiếng nói bất chợt này làm sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn thấy Phương Diễn đang ngó xuống nhìn thẳng cô, thứ vừa rồi cô sờ tới sờ lui mềm mềm nóng nóng cảm giác rất tốt gì đó lại là ngực Phương Diễn a!

Đồng Phương Nhiều bị dọa sợ muốn nhảy ra xa ba thước, trong nhà chợt bật ra người, người này còn là Phương Diễn, Đồng Phương Nhiều ngây ngẩn, trong đầu hiện tại chỉ có một ý niệm, quá kinh hãi ...

Đây đã là lần thứ mấy Phương Diễn không mời mà tới rồi?

Dùng sức đẩy ý là muốn rời khỏi lồng ngực Phương Diễn, không biết tại sao nhìn thấy Phương Diễn tự nhiên có cảm giác chột dạ, tại sao phải chột dạ? Chắc là uống rượu quá nhiều đầu óc không rõ lắm. Phương Diễn dưới chân không đứng trụ cô lại dùng sức khá mạnh, bị đẩy lui hai ba bước, Đồng Phương Nhiều cố định được rồi. Đây một cái liên tình rồi.

Đồng Phương Nhiều cảm giác hành động của mình giống như có tật gậy mình. Phương Diễn không mời mà đến, hoàn toàn không cần thiết phải hành động như vậy, phản ứng này giống như bị bắt quả tang tại trận, không thể giải thích được tại sao lại như vậy nữa.

Phương Diễn vẫn đứng ở đó, không nhúc nhích lạnh lùng nhìn Đồng Phương Nhiều. Đồng Phương Nhiều cũng không nói lời nào, yên lặng vịn khung cửa, sau một lúc mới hắng giọng hỏi: “Trê vậy còn đến sao?” Thanh âm ách nghẹn vì bị cảm lại uống rượu. Vừa nói vừa bước vào cửa, đóng cửa lại, vịn tường bắt đầu đổi giày. Đầu đã tỉnh nhưng thân thể lại không nghe sai khiến, từ chi mềm nhũn, cởi giày nhiều lần mới thành công.

Một hồi lâu không nghe Phương Diễn nói gì, Đồng Phương Nhiều đặt giày lên kệ, kỳ quái quay đầu nhìn sang Phương Diễn, phát hiện Phương Diễn cả khuôn mặt không chút thay đổi vẫn đang lạnh lùng nhìn mình.

Đồng Phương Nhiều thân thể khó chịu, thấy cái bộ dáng này càng thêm bức bối, cũng lười quản anh. Phương đại gia không biết luyện ở đâu ra tính khí này, thỉnh thoảng cứ trưng ra cái mặt lạnh. Ngày ngày tức giận, đêm đêm tức giận, cũng không sợ tổn thọ mấy năm. Bây giờ Đồng Phương Nhiều sớm đã quên hôm nay muốn mềm mỏng với anh rồi, vừa thấy cái bản mặt lạnh lẽo ngàn năm không đổi, cái gì cũng quên mất không còn một mảnh giáp, một miếng sắt vụn cũng không sót lại.

Đồng Phương Nhiều say rượu trong ý nghĩ chỉ muốn lập tức ngủ, đổi dép mang trong nhà xong lúc đi ngang qua Phương Diễn, nói: “Phương Diễn, hôm nay không có biện pháp hầu anh, tôi uống rất nhiều, thấy khó chịu trong người.” Đi hai bước, cảm thấy không đúng lắm, quay đầu nói thêm “Anh về trước đi, muốn lên giường đợi ngày mai hãy nói.”

Đầu óc này nói tình quả đúng là cực kỳ thanh tỉnh, chuyện này mà cũng có thể nói ra, có thể không thanh tỉnh sao?

Phương Diễn vừa nghe sắc mặt biến xanh mét. Sáng sớm cùng Đồng Phương Nhiều tan rã trong không vui, Lâm Hạnh Nhi dù sao đi theo anh đã lâu, hỏi Đồng Phương Nhiều cũng chỉ muốn xác định lại một chút, nào biết Đồng Phương Nhiều phản ứng mạnh như vậy, hai người mới nói mấy câu liên huyền não cương như vậy.

Lúc nghe Lý Hàm nói anh cũng đã nổi cơn thịnh nộ, chuyện này đến tổ kịch tùy tiện tìm một người hỏi cũng biết, đoán chừng Lý Hàm cũng không có lá gan dám lừa anh. Đồng Phương Nhiều gặp anh thể nhưng một chữ cũng không hé, hỏi cô, cô còn qua loa. Phương Diễn thật vất vả muốn quan tâm Đồng Phương Nhiều, kết quả hào tâm lại bị cho là lòng lang dạ thú, anh có thể không tức giận sao?

Giải quyết xong Lâm Hạnh Nhi anh vẫn đợi điện thoại Đồng Phương Nhiều, nửa ngày cũng không thấy, buổi trưa nói điện thoại cùng Ngô Hạ Ngự mới biết Đồng Phương Nhiều đến đoàn phim, hay lắm, đi làm nên không có thời gian gọi điện thoại tới nhận lỗi, cái này tính sau, chờ cô xong việc rồi tính. Kết quả đợi đến 11 giờ tối, điện thoại bị Phương đại gia trưng nóng luôn rồi, vẫn không có cuộc gọi tới.

Không nhận được nữa, cầm lên gọi đi, không ai nhận. Lại gọi, vẫn không ai nhận.

Gọi liên tiếp mười mấy cuộc không ai nhận, cô hay lắm, ở bên ngoài say khướt mới mò về, còn nói, cái gì hôm nay không có biện pháp hầu anh? Cái gì muốn lên giường đợi ngày mai? Chẳng lẽ Phương Diễn anh tìm cô liên nhất định phải lên giường? Trong đầu chỉ muốn trên giường, một chuyện khác cũng không có? Anh Phương Diễn cũng không phải là tình trùng lên não, thiếu nữ nhân sẽ không sống nổi.

Anh muốn nữ nhân kiểu gì không có? Thiếu một người Đồng Phương Nhiều cô thì có vấn đề gì? !

Phương Diễn đi lên hai bước đưa tay gắt gao cầm cổ tay Đồng Phương Nhiều, bên trong đôi mắt muốn toát ra lửa, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hách Giai Giai, em tỉnh táo lại cho anh.” Bây giờ không thể chịu nổi người phụ nữ này cứ trắng trợn nói ra quan hệ giữa hai người như vậy, mặc dù đúng là hay gặp gỡ trên giường, nhưng đầu phải lần nào cũng đều như vậy a, ít nhất ngày hôm qua... .. Ngày hôm qua không phải rất sạch sẽ cái gì cũng không phát sinh sao? !

Đồng Phương Nhiều lúc này mới ý thức được mình nói cái gì, đang ảo não, kết quả bị Phương Diễn nói như thế, lại nóng lên, cô thể nào không tỉnh táo rồi? Cô không phải rất thẳng thắn sao? Thế nào không tỉnh táo?

Uống rượu lá gan đặc biệt lớn, liều mạng nói: “Tôi không tỉnh táo khi nào, tôi rất tỉnh, tôi biết rõ mỗi ngày anh đến chính là muốn cái đó, Phương Diễn tôi cho anh biết, tôi hôm nay cả người không thoải mái, tôi hôm nay sẽ không cùng anh đâu!” cảm thấy còn chưa đủ, thấy vẻ mặt Phương Diễn sắp phóng hỏa muốn thiêu cô, trong lòng cảm thấy đặc biệt sáng khoái, có phải hay không quá thích tự làm khổ? Vì vậy lại nói: “Phương Diễn anh về đi, tìm nữ nhân khác cũng được, dù sao đều là lên giường, nhắm mắt lại, nữ nhân nào chẳng giống nhau.”

Trên tay dùng sức vung, Phương Diễn bắt lại, không hát ra được, vung văng, tay bị nắm càng chắc, càng không hát ra được!

“Phương Diễn, anh buông tay! Tôi muốn đi tắm!”

Phương Diễn gương mặt xanh mét, cuối cùng đen thui. Tâm tình rất giận, vô cùng giận, cực kỳ giận, cuối cùng ngược lại cười, bộ dáng này bất kể người nào nhìn cũng phải sợ đến tâm can rung động, Đông Phương Nhiều giãy giụa thế nào cũng không chịu buông tay, từ kẽ răng phát ra thanh âm: “Không muốn trên giường? Muốn tắm? Tốt lắm, anh cho em tắm!”

Kéo Đông Phương Nhiều vào phòng tắm, lôi đến dưới vòi hoa sen, tay nhấn một cái nước phun ra, Đông Phương Nhiều từ trên xuống dưới bị tưới lạnh thấu. Rùng mình, giãy giụa thét lên muốn né tránh, đây là mùa thu a, trời hạ đã qua lâu, hơn nửa bây giờ là nửa đêm mà, Đông Phương Nhiều hơn nửa đời người chưa từng tắm nước lạnh, lần đầu lại bị tưới xối xả như vậy?

Phương Diễn không buông cũng không nhìn tới, Đông Phương Nhiều muốn tránh cũng không có chỗ trốn.

Đông Phương Nhiều mặt, đầu, cổ đều là nước, trên người cũng ướt đẫm, nước vẫn không ngừng phun xuống, phòng ở đã cũ ống dẫn máy nước nóng cách xa, rất lâu mới có thể dẫn tới nước nóng. Cuối cùng Đông Phương Nhiều lạnh không chịu nổi, chỗ này chỉ có Phương Diễn còn nóng, định bụng trực tiếp nhảy lên người Phương Diễn. Ai bảo anh cho cô tắm nước lạnh, mặc dù lời cô nói hơi quá đáng, nhưng Phương Diễn anh không nghĩ mình cũng thử tắm nước lạnh chút đi!

Cho nên Đông Phương Nhiều cảm thấy, bám trên người Phương Diễn sự lựa chọn này tuyệt đối là chính xác! Là vạn vô nhất thất! Mặt mũi đáng giá mấy đồng tiền? Cô vừa rồi chỉ là nhất thời nhanh miệng, hiện tại bị Phương Diễn dội nước lạnh, nếu để cho cô nói lại cô cũng không nói ra lời đó. Huống chi ở trước mặt Phương Diễn cô đã sớm không có hình tượng, không thêm quan tâm đến nó một chút xíu nào.

Kết quả thì ra có người nghĩ không thông như vậy, thì ra có người thích tự làm khổ mình. Ôm anh cũng gắng tránh phía nước lạnh, Đông Phương Nhiều hai chân kẹp eo Phương Diễn lại bị Phương Diễn quay về phía vòi phun nước, lạnh, quá lạnh rồi! Đông Phương Nhiều hét lên hai tiếng, không để cô kêu lên tiếng thứ ba, Phương Diễn trực tiếp dùng miệng ngăn chặn miệng cô.

Đúng lúc, nước lạnh cũng bắt đầu từ từ chuyển nhiệt, Đông Phương Nhiều không kịp giãy giụa, cứ như vậy bị Phương Diễn ở bên trong phòng tắm thực hiện hành vi người lớn. Lần này không có ở trên giường, vì vậy không lên giường!

Đông Phương Nhiều lại bị cảm. Vết thương cũ chưa lành vết thương mới lại tới, thế là bệnh càng nặng, nằm liệt giường ba ngày, toàn thân vô lực ho đến phèo phổi đều muốn ói ra!

Cứ thế này thật không ổn, Ngô Hạ Ngự đã gọi nhiều cuộc tới thúc giục, cô nghĩ bệnh ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến tiến độ quay phim. Xem ra cần phải vào bệnh viện một chuyến mới được.

Phương Diễn ngày đó hành hạ Đông Phương Nhiều cả người bủn rủn từ trong phòng tắm vọt ra ngoài, thả lại trên giường liền rời đi, mấy ngày rồi không gặp lại. Đông Phương Nhiều có loại cảm giác cả thể nhân tất cả đều khỏe mạnh chỉ riêng cô bị bệnh, có chút thể lương.

Ngày thứ tư cả người rã rời bỏ dậy, húp cháo xong, quyết định đến bệnh viện.

Đây là thời điểm công tác cực kỳ kích thích a, cả ngày bệnh cũng không phải chuyện tốt, bên kia tổ kịch chờ đến Hoàng Hoa Thái cũng lạnh.

*Hoàng Hoa Thái cũng lạnh: Hoàng hoa thái là từ hoàng hoa diễn biến mà ra. Hoàng hoa chính là chỉ hoa cúc. Câu thơ vịnh cúc nổi tiếng của Tô Thức: “Vạn sự đảo đầu đô thị mộng, minh nhật hoàng hoa điệp dã sâu.” Thời xưa có tập quán thưởng cúc vào ngày Trùng Dương (ngày 9 tháng 9), minh nhật là ngày hôm sau, tức ngày hôm sau của ngày Trùng Dương. Qua ngày Trùng Dương, thời điểm thưởng cúc tốt nhất, hoa đã điều tàn, bướm cũng hết hứng thú, dùng để ví von việc đã quá thời.

Mùa này nhiều người bị bệnh, Đông Phương Nhiều xếp hàng cảm số xếp hàng một lát mới gặp bác sĩ, bác sĩ hỏi mấy vấn đề, cho Đông Phương Nhiều đo nhiệt độ, nghe mạch, còn bảo Đông Phương Nhiều là lưỡi nhìn một chút, xoay xoay ra toa thuốc, ý bảo Đông Phương Nhiều có thể rời đi, để hộ sĩ gọi người khác vào khám. Đông Phương Nhiều cảm toa nhìn, bác sĩ viết chữ như quỷ vẽ bùa, nghe nói là đặc biệt luyện qua, đoán chừng cũng chỉ có người bốc thuốc mới hiểu nổi, nghiên cứu nửa ngày, chữ như gà bới, nhìn không biết viết cái gì nữa.

Bác sĩ kê thuốc bắc, y tá bốc thuốc cho Đông Phương Nhiều, phía trước phòng thuốc người đợi la liệt, phía sau là nơi đặc biệt dành cho bệnh nhân nấu thuốc. Cho nên Đông Phương Nhiều không thích bệnh viện, mùi khó ngửi không nói, nhìn cả quá trình mắc bệnh phải tự lo từ a-z, nếu bị bệnh thì vội và trị, đau đến lăn ra đất vẫn không thể lập tức giao phó ở chỗ này?

Hơn nửa ngày cuối cùng cũng lấy được thuốc về, Đông Phương Nhiều lại nằm ngay đơ trên giường. Đến một chuyến bệnh viện, còn mệt hơn đóng phim cả ngày.

Thuốc bắc bổ hơn thuốc tây nhiều lắm, nhưng hiệu quả chậm, hai ngày sau bệnh chứng Đông Phương Nhiều mới hóa giải hữu hiệu, ngày thứ ba Đông Phương Nhiều đã có thể quay lại tổ kịch bắt đầu làm việc.

Ngô Hạ Ngự lúc này đã sớm đối với Đông Phương Nhiều khôi phục dĩ vãng miệng hét tiếng lớn, hai ba ngày nay ở trong điện thoại hướng về phía Đông Phương Nhiều điên cuồng hét la, lúc nào không bệnh, thời điểm khẩn trương như hiện tại thì bệnh, biết chọn quá đi!

Cái gì chứ, ăn nhậu đêm hôm đó còn thể thốt nhất định sẽ không tiếp tục vô duyên vô cớ rống người, gài tang vật, giả họa, nhò mọn. Mới có mấy ngày?

Đều là gạt người mà... .

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Văn hóa trên bàn rượu bác đại tinh thâm. Qua một đêm lắng đọng, lần đầu tiên sau cơn bệnh Đông Phương Nhiều bước vào đoàn phim, được nhiệt liệt hoan nghênh chưa từng có, nhất là người mới Mã Phi Phi. Những người khác Đông Phương Nhiều có thể hiểu, bồi bổ lại kỳ hạo trong lòng nhà, nhưng không hiểu Mã Phi Phi nhiệt tình như vậy làm gì, cũng đâu phải rất thân thiết.

Dĩ nhiên, người mới cư xử như vậy là bình thường, trước kia không ít lần cô thấy nhiều người mới tìm đủ mọi cách lấy lòng các tiền bối trong đoàn phim, nhưng bây giờ cô cũng là người mới, cần gì phải lấy lòng cô?

Cho nên tự nhiên cảm thấy Mã Phi Phi hóng hớt hơi quá. Sau khi quay xong cô nói với Lý Hàm, Lý Hàm còn cười cô quá đa nghi. Cô ấy nói Mã Phi Phi đối với ai cũng như vậy, chắc là sợ bị đòi. Đông Phương Nhiều nghĩ lần đầu vốn đã bị cướp vai, cơ hội lần này là do người cướp vai bị đuổi mới có lại, không cần thận trọng được. Nên thấy bình thường trở lại. Mỗi ngày hết diễn lại diễn, nghỉ bệnh mất năm ngày, còn phải bỏ sung những cảnh quay cùng Lâm Hạnh Nhi trước kia, lượng công việc gần như tăng gấp đôi, dường như thời gian ăn cơm uống nước đều bị lấn lướt, đi vệ sinh còn phải vội vàng, ngủ càng không nói, mỗi ngày ba tiếng, trực tiếp dọn đồ từ nhà đến tổ kịch luôn, không cần đi đi về về.

Thời điểm Đông Phương Nhiều đuổi tiến độ đóng phim đến chết đi sống lại, 《manh đồng》bắt đầu công chiếu chính thức, chỉ cần Ngô Minh Hạo ba chữ này cũng đủ để cho rất nhiều người xem xu chi nhuợc vụ, diễn viên lại có Lý Như Cửu, Nghi Hạo Đông, Thi Lam Lam, Hàn Phân lão sư. Ảnh hậu ảnh đế, nữ phụ xuất sắc tất cả nhân vật nặng ký đều gom hết, tiền kỳ tuyên truyền cũng đến nơi đến chốn. Thanh thế kia càng như chẻ tre, thành tích phòng bán vé một đường cháy vé, nhanh chóng đứng hàng đầu lượng vé bán ra, đẩy vị trí đứng đầu bốn tuần liên tiếp của đạo diễn Lăng Phi Hồng phim《vân thượng》xuống vị trí thứ hai.

Lúc này, cái tên Hách Giai Giai cũng chính thức lấy thế lôi đình nhảy vào con mắt người xem cả nước, nhắc lên một đợt cuồng triều.

Mọi người biết đạo diễn Ngô Minh Hạo lần này lớn mật khai dụng người mới, cũng từng thấy qua bóng dáng cô gái này trên báo chí cũng như những buổi tuyên truyền của bộ phim, nhưng nhìn sơ thì không thấy khí chất gì đặc biệt, chưa nhìn thấy cô diễn bao giờ nên chẳng biết cô diễn xuất tốt cỡ nào? Dù biết Ngô Minh Hạo chọn trúng cô nhất định là cô có chỗ đặc biệt, nhưng không có tận mắt xem cô biểu diễn, căn bản không cảm thấy rung động trước vẻ đẹp này.

Mỗi người từ rạp chiếu phim đi ra mắt ai cũng đồ ững, hình như là khóc từ đầu đến kết thúc.

Giờ phút này bọn họ không chút nghi ngờ cô gái nhìn qua có vẻ bình thường kia kì thực hàm chứa thực lực cực đại cỡ nào.

Thiên thiên vạn vạn người đến xem phim, trong lúc nhất thời các tin tức liên quan đến cô đồng loạt xuất hiện trên các tờ báo lớn, trên internet, lượng tiêu thụ kinh người, điểm kích xem cực kỳ cao, cái này nói lên điều gì?

Chính là nói lên một vấn đề, Đông Phương Nhiều nổi tiếng rồi.

Ngô Minh Hạo chỉ đạo diễn xuất 《manh đồng》, phụ trợ câu chuyện trong phim đều là để hậu, nữ xứng giới nhất. Nhân vật nữ chính nặng ký nhất do Đông Phương Nhiều trấn giữ nhưng cô lại không chút nào bị lép vế, không hề bị những người khác che mất ánh sáng ngọc phát quang, cả đêm liên bạo hồng.

*bạo hồng: nổi danh, hồng ở đây có thể hiểu là được biết đến.

Hôm nay, Lý Hàm cảm báo vung vung trước mặt Đông Phương Nhiều, nói: “Ở đây có hai tờ, cô muốn xem tờ nào trước?”

Đông Phương Nhiều thật khó khăn rút ra chút thời gian ngồi uống một ngụm trà, về báo chí, đã rất nhiều ngày không có chạm qua rồi, thế nào? Gần đây xảy ra chuyện đại sự gì?

Đông Phương Nhiều không khỏi nghi hoặc nhìn Lý Hàm, Lý Hàm không thấy Đông Phương Nhiều đáp lại, thờ dãi một hơi, “Cô đó, thật không dễ chọc, bảo cô chọn cũng không phải muốn lấy mạng cô, chọn một cái thì có làm sao?” Lý Hàm bủi môi, lại nói: “Này, cho cô một cơ hội nữa, chọn đi, chọn xong tôi kể cho cô nghe một chút bất quá bên trong, bảo đảm cô có hứng thú”.

Nói xong đem tờ báo tách ra cầm ở hai tay, hướng về phía Đông Phương Nhiều phát phát tay trái lại phát phát tay phải. Đông Phương Nhiều bận muốn chết, thích nghe những thứ Bát Quái này khi nào, người của thế giới này cô biết không có mấy, người khiến cô hứng thú gần như không có. Nhưng Lý Hàm háng hái như vậy, cũng không nên phụ nhiệt tình của cô ấy, tùy tiện đưa tay phải ra, điểm trúng tờ báo bên tay trái Lý Hàm....

Lý Hàm thấy Đông Phương Nhiều điểm trùng tờ này, bĩu môi, nói: “Sao cô lấy đại liền lấy trùng cái tốt vậy, thật ra tôi muốn nói cho cô biết tin tức của tờ báo bên tay phải trước.”

Đông Phương Nhiều nghe xong im lặng một hồi, rõ ràng kêu người ta tùy tiện chọn, chọn rồi cô lại phản đối, vậy cứ trực tiếp đem tờ báo muốn người ta xem đưa ra là được rồi, muốn nói chuyện gì thì nói đi, bớt không ít thời gian a.

Dĩ nhiên, những lời này Đông Phương Nhiều sẽ không nói ra, Lý Hàm chỉ nói vậy thôi, nói xong cô không tâm không phổi nhếch miệng cười một tiếng “Này, cô đã chọn tờ này vậy tôi sẽ nói tin tức trong đây cho cô nghe nhé.” Nói xong thần thần bí bí ghé sát vào Đông Phương Nhiều, nói: “Không biết cô có phát hiện gần đây có rất nhiều người vây quanh phim trường hay không?”

Làm chung một đoàn phim nên trên căn bản Đông Phương Nhiều có bao nhiêu rảnh rồi Lý Hàm dĩ nhiên biết, vì vậy cô rất khẳng định nói Đông Phương Nhiều hiện tại không biết sau khi《manh đồng》công chiếu bên ngoài này sinh một loạt chuyện đâu, sợ rằng có người đến bây giờ còn không biết mình từ diễn viên vô danh tiêu tốt nổi danh sau một đêm đến nổi các nhà truyền thông tranh nhau viết bài, bình luận không ngớt đi.

Bên ngoài như điên lên mà Đông Phương Nhiều gần đây đều ở phim trường đóng phim bận quay mòng mòng, ngay cả nhà cũng không về, cô có thể biết cái gì? Thậm chí ngay cả điện thoại cô còn không mở máy.

Nghe Lý Hàm nói, Đông Phương Nhiều đem tầm mắt hướng ra cửa, mặc dù bình thời lúc quay phim sẽ có vài ký giả trấn thủ ở đó, bắt quá mấy ngày nay đúng là tăng lên không ít, nhưng Ngô Hạ Ngự đã căn dặn người đoàn phim quản lý nghiêm ngặt, một ký giả cũng không có cách nào chui lọt qua.

Đông Phương Nhiều gật đầu “Đúng là có chút nhiều.”

Lý Hàm lại hỏi: “Cô biết《manh đồng》đã chiếu chưa?”

“Biết chứ.” Thời điểm tuyên truyền cũng đã định thời gian chiếu phim hoàn hảo, lần nào đi tuyên truyền cũng nhắc đi nhắc lại nhiều lần trước khán giả, không nhớ cũng khó.

“《manh đồng》được phản ứng rất tốt cô biết không?”

“.. ..” Cái này không có nghe nói, cả ngày nhốt mình ở phim trường đi tới đi lui, nào có thời gian lo chuyện này,《manh đồng》chiếu phim hai ba ngày sau cô mới đột nhiên nhớ tới nó đã chiếu rồi, sau đó vì đuổi theo đoàn phim lập tức đem nó ném sau ót. Bộ phim này, phản ứng khẳng định rất tốt a, Lý Hàm hỏi câu này tương đương hỏi vô ích, kịch bản hay, diễn viên giỏi, đạo diễn xuất sắc, thiên thời địa lợi nhân hoà, kết quả cuối cùng có thể không tốt sao?

“Thôi được, thôi được, cô đừng nhìn tôi như vậy” Lý Hàm hình như cũng ý thức được mình hỏi một vấn đề ngu ngốc, vội vàng cải chính lại, “Nói chánh sự, chánh sự!” Sửa sang thái độ đoan chánh một chút, nói: “Cũng bởi diễn xuất trong phim này, cô nổi rồi, nổi khắp Đại Giang Nam, nổi đến từng góc rách kẻ hở ở quốc nội, cô bây giờ so với “cao lương hồng” còn hồng hơn!”

“.. ..” hình dung này thật đặc biệt.

“Thế nào? Nghe tin tốt này mà cô cũng không hưng phấn, không kích động?” Ngược lại Lý Hàm giật mình, mở to hai mắt kinh ngạc nói.

Muốn Đông Phương Nhiều nói cái gì cho phải đây? Đông Phương Nhiều rất rõ ràng trình độ của mình ở mức nào, hồng, có thể nhiều hồng hơn thành đồ không? Được mọi người biết đến, vẫn có thể chìm xuống mà.

Cô đã từng thành công, hiểu rằng muốn thành công phải trải qua khổ cực, bền bỉ cùng chua cay, nổi danh sau một đêm có lẽ là giấc mộng của tất cả người mới, nhưng không phải là giấc mộng của Đông Phương Nhiều. Cô mặc dù lấy tư cách người mới, nhưng kỳ thật tâm tình của cô đã lăn lộn nhiều năm tại cái ngũ quang thập sắc này, ngày thơ cũng dần dần già cỗi.

Chẳng lẽ muốn cô vì chuyện này không khỏi hưng phấn, nhảy nhót, múa chân múa tay, căn bản không có khả năng. Cô rất bình thản, không sai, cô đóng phim chính là muốn cho nhiều người xem cô diễn, cô muốn nổi tiếng. Nhưng cũng sẽ không quá hưng phấn, bởi vì là Đông Phương Nhiều, cô đã từng đạt được thành tựu cùng vinh dự so với Hách Giai Giai bây giờ cao hơn quá nhiều, có thể nói mười Hách Giai Giai cũng khó sánh bằng Đông Phương Nhiều ngày trước. Cơ bản không ở một nền tảng một cấp bậc, điều này làm sao khiến Đông Phương Nhiều sinh ra tâm tình hưng phấn đây? Vui vẻ thì có, nhưng khiến cô hơi bị hưng phấn, ngủ không yên..., quá làm khó cô rồi.

Lý Hàm thấy dáng vẻ Đông Phương Nhiều thần sắc nhàn nhạt, giống như bị gội cho một thân nước lạnh, lòng Bát Quái giảm nhiều, nói: “Tôi biết mà, cái người này thật đúng là không dễ chơi.”

“Này, tin tức ở đây, tự cô xem đi.” Lý Hàm bĩu môi “Nổi tiếng thì nhiều thị phi, về sau chú ý bản thân một chút nha.”

Đông Phương Nhiều mở ra nhìn, trang đầu là hình cô cùng Nghi Hạo Đông thân mật, thoạt nhìn giống như là đang ôm ấp hôn nhau. Nhìn y phục cùng bối cảnh, Đông Phương Nhiều nhớ ra đó là sau buổi tuyên truyền lần thứ nhất, lần đó cô mặc váy dài, lúc ra cửa thiếu chút nữa bị vướng tà váy trật chân té, Nghi Hạo Đông ở bên cạnh đỡ cô một tay. Nhìn tấm hình này người chụp lựa chọn góc độ vừa lúc để cho tư thế hai người thoạt nhìn hết sức mập mờ, hơn nữa lúc ấy sau lưng hai người bọn họ còn có những người khác, vừa khéo bị nhiếp ảnh gia chừa ra, giống như chỗ đó chỉ có hai người bọn họ đang len lén hôn nhau vậy.

Cái gì là Bát Quái?

Đây chính là Bát Quái.

Bát Quái là như thế nào tạo ra ?

Chính là như thế như vậy thần kỳ bị chế tạo ra .

Lâu lắm rồi mới bị đăng báo, nội dung là hai người đã sớm ở phim trường như chim liền cành sinh hảo cảm, Vân Vân vân vân, quay phim xong vẫn thường giữ liên lạc, hai người là người yêu bí mật, Vân Vân Vân Vân... . . .

Trời mới biết, Đông Phương Nhiều từ sau khi tuyên truyền, cũng chưa từng liên lạc với Nghi Hạo Đông. Càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười chính là, tác giả bài báo thần thông quảng đại đăng bài kể lại cảnh hôn cuối cùng giữa Đông Phương Nhiều và Nghi Hạo Đông liên tiếp NG, cũng không biết lấy tin từ đâu, còn có hình làm chứng, ở phía dưới bên phải phụ đề hé ra tấm hình nhỏ, phía trên chú giải, hai người này ở studio quay phim thì hôn khó khăn bỏ khó phân, còn bên ngoài thì hồn nhiên quên mình không coi ai ra gì, đạo diễn dưới sự bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là NG.NG. ...

Đây là cái Logic cường đạo gì?

Đối với cái loại Bát Quái nhảm chán này, người cùng nó nghiêm túc, người liền thua.

Nhìn lại ngày tháng đăng bài, đã là bốn ngày trước rồi, Lý Hàm cũng không biết lụm từ đồng rác nào lôi ra.

“Còn tờ kia?” Đông Phương Nhiều vân đạm phong khinh đem tờ báo để một bên, nhìn Lý Hàm, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tờ này có vẻ mới hơn nhiều so với tờ đầu tiên. Đông Phương Nhiều nhận lấy, nhìn ngày phát hành, ô mới ra lò hôm nay vẫn còn nóng hổi.

Lý Hàm như có như không nói: “Hách Giai Giai, trước kia mới biết cô tôi cảm thấy cô chẳng có bản lĩnh gì, còn ngạo mạn, nếu không nhờ Phương Diễn cô đã sớm chìm không thể nổi dù chỉ một lần trong ngành. Cho dù hiện tại cô hầu như dựa vào thực lực chính mình gây dựng danh tiếng, nhưng cũng không phải không nhờ cậy vào Phương Diễn, cần cố gắng hơn nữa nha... . .”

Lý Hàm ban đầu muốn tới đây Bát Quái, nhưng nhìn dáng vẻ bình thản của người kia trong nháy mắt hết tâm tình xem náo nhiệt, tin tức của bản thân mình cũng không thêm quan tâm, để xem tin tức liên quan đến người ấy có thể lấy được bao nhiêu chú ý?

Xem ra Phương Diễn nhìn trúng Hách Giai Giai không phải không có đạo lý. Điểm sáng nhất của cô chính là sự bình tĩnh, điềm đạm gặp khó chẳng sồn, nhiều đây cũng đủ hơn một đám nữ nhân có ngực không có não. Đưa tờ báo cho Đông Phương Nhiều xong Lý Hàm cũng bỏ đi.

Đông Phương Nhiều trong lòng thấy lạ Lý Hàm tự nhiên đến nói mấy lời này có ý gì, còn nhắc tới Phương Diễn, thực tế từ đêm hôm đó đã gần nửa tháng cô không có tin tức của Phương Diễn. Đông Phương Nhiều mở tờ báo ra nhìn, hình ảnh đập vào mắt là một bên gò má hoàn mỹ của Phương Diễn, trong ngực ôm một nữ nhân, ở trên đường hôn nhau nồng cháy. Hình chụp rất rõ nét, hai người quấn quít một chỗ, mơ hồ có thể thấy được đầu lưỡi. So với hình ảnh của Đông Phương Nhiều và Nghi Hạo Đông còn bén lửa hơn nhiều.

Nữ nhân kia Đông Phương Nhiều nhìn qua không nhận ra, nhìn kỹ mới nhớ cũng ở trong ngành giải trí là một ca sĩ nổi tiếng, mười bảy tuổi ra mắt, hiện tại 23 tuổi, đã là một nhân vật cấp bậc quý vì ca tiểu thiên hậu.

Đông Phương Nhiều cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc có bao nhiêu tiểu thiên hậu vậy? Trước là Lâm Hạnh Nhi, hiện tại Phương Diễn tùy tiện ôm một người cũng là tiểu thiên hậu?

Sau khi xem vẫn không có cảm giác gì, sớm biết Phương Diễn là một người đào hoa, có thể có cảm giác gì đây? Để tờ báo xuống, Đông Phương Nhiều uống thêm một ngụm trà rồi đứng lên hướng phim trường đi đến, tiếp tục làm việc thôi.

Studio quả thật là một nơi kín đáo, thời điểm quay phim, bên ngoài phát sinh chuyện gì đều không liên quan đến nơi này, giống như bị giam ở một thế giới khác. Đông Phương Nhiều vừa mở máy gọi ngay cho Vũ ca, Vũ ca lập tức bắt máy như súng liên thanh bắn lời nói không ngừng. Mấy ngày qua Vũ ca phải đi tỉnh ngoài cùng một người nghệ sĩ anh quản lý quay MV. Sau khi 《manh đồng》khởi chiếu nhiều chuyện xảy ra với tốc độ sét đánh không kịp bưng bít, lại chưa đến hai ngày truyền ra xì căng đan với Nghi Hạo Đông, Vũ ca khi đó suốt ngày cùng nghệ sĩ kia ở trường quay nên cái gì cũng không biết, kết quả ký giả trực tiếp tìm đến đầu hấn, hấn lúc này mới vỡ lẽ, gọi điện thoại cho Đông Phương Nhiều thì không mở máy. Ngay cả Vũ ca cũng không thể không thừa nhận, điện thoại Đông Phương Nhiều này thật sự là quá khó khăn gọi mà có người nghe máy a! Chuyện bên kia không thể chờ, chỉ có thể giải quyết vội vàng. Lần này thì hay quá, qua bốn năm ngày rồi Đông Phương Nhiều mới gọi tới, Vũ ca không ở trong điện thoại húc đầu cần nhẫn hết một buổi mới là lạ.

Đồng Phương Nhiều thấy mình rất vô tội, chuyện phát sinh như vậy làm sao cô biết được? Rõ ràng là không huyết lai phong, nằm không cũng trúng đạn, sao có thể trách cô? Điện thoại gì chứ, dù thứ việc bận rộn ngay cả thời gian ăn cơm ngủ nghỉ còn không có, ngày đêm đều túc trực ở studio, điện thoại cũng chỉ nằm một bên làm cảnh, mở máy làm gì?

* không huyết lai phong; gió lùa hang trống,

Ôn tồn nghe Vũ ca kêu la mắng hét xong mới cúp điện thoại. Từ miệng Vũ ca hiểu thêm được một chút vấn đề. Vũ ca đã đặt vé máy bay ngày mai sẽ về không để cho Đồng Phương Nhiều làm cản. Đồng Phương Nhiều nghe buồn cười, làm cản? Cô ở studio một môi tựa như chó Nhật, cô có thể làm cản thế nào? Muốn làm cản cũng phải có thời gian chạy nhảy chứ a.. ...

Về chuyện phụ tá, Vũ ca nói đã tìm được người thích hợp, ngày mai mang đến cho Đồng Phương Nhiều nhìn.

Sáng sớm hôm sau, Vũ ca đã trình diện trước mặt Đồng Phương Nhiều, dẫn theo hai nam nhân khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Đồng Phương Nhiều dùng ngón tay chỉ: “Đây là phụ tá của em?” Không phải là không kinh ngạc, phụ tá mười mấy năm qua của Đồng Phương Nhiều đều là nữ, cô hoàn toàn không nghĩ tới người Vũ ca mang đến sẽ là nam.

Vũ ca gật đầu “Đúng vậy, so với nữ còn tỉ mỉ hơn, rất giỏi đó.”

Chỉ trách Đồng Phương Nhiều lúc ấy không nói rõ ràng, hiện tại người ta đã đến cũng không tiện cự tuyệt, thế là Đồng Phương Nhiều có thêm một người đàn ông làm phụ tá, chuyện bên này cũng bắt đầu tắt bặt, thêm một người lo lắng sự tình vẫn hơn. Vũ ca cùng Đồng Phương Nhiều thương lượng, quyết định về sau chỉ quan tâm một mình cô, chuyển những nghệ sĩ khác đang quản lý cho người khác. Nếu không lại gặp tình huống giống mấy ngày trước, nước xa vạ dặm không cứu được lửa gần, muốn giúp cũng không có biện pháp, có lòng lại không đủ lực. Đồng Phương Nhiều rất đồng ý. Trước kia Lâm ca cũng chỉ mang một người nghệ sĩ là cô, cô cũng quen hình thức một - một, cô làm gì, đi đâu, có chuyện gì, mọi mặt đều sắp xếp rất dễ dàng.

Ở đoàn phim suốt mấy ngày, cuối cùng ngày mai có nửa ngày nghỉ, Đồng Phương Nhiều có thể trở về nhà, ngã nhào xuống chiếc giường yêu quý nghỉ ngơi lấy lại sức rồi, nghĩ tới đã cảm thấy hạnh phúc. Đồng Phương Nhiều lần trước suy nghĩ sẽ phải ở đoàn phim một thời gian khá lâu nên để xe ở nhà, chỉ xách theo hành lý đón taxi đi. Hơn mười giờ tối mới kết thúc công việc, giờ này có thể coi là sớm rồi, ký giả ban ngày bấp bênh, sau sáu giờ thì rời bốt, hơn nữa dù ít hay nhiều thì trước giờ vẫn không có một ký giả nào tiếp cận diễn viên trong đoàn phim thành công để phỏng vấn, gần đây tới càng ngày càng ít, đến tối dường như là không có một ai.

Đồng Phương Nhiều cầm một túi lớn, bên trong có rất nhiều y phục chuẩn bị mang về nhà ném cho máy giặt vạ năng xử lý, vừa đi ra đường phát tay liền đón được một chiếc taxi. Lên xe báo địa chỉ, Đồng Phương Nhiều ngồi ở phía sau dựa ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Cô gái, cô là Hách Giai Giai hả?” Không nghĩ tới bác tài xế có thể nhận ra mình, Đồng Phương Nhiều gỡ kính râm đang đeo xuống, nói: “Bác tài, mắt bác thật lợi hại.”

Tài xế ha ha cười một tiếng, nói hai ngày trước mới xem 《manh đồng》，thấy cô diễn tốt lắm, xuất thần, tinh túy, cũng biết Hách Giai Giai ở nơi này quay phim, thấy cô, dĩ nhiên là đoán được.

Phim trường cách nhà không quá xa, hai người hàn huyên một hồi, phần lớn là bác tài nói, Đồng Phương Nhiều nghe, rất nhanh thì đến dưới nhà. Đồng Phương Nhiều trả tiền xuống xe. Taxi lái đi, Đồng Phương Nhiều đi hai ba bước, chưa vào đến cửa tiểu khu chung quanh liền lần lượt vang lên tiếng rầm rập chụp hình cùng lúc với ánh đèn loang loáng.

Đồng Phương Nhiều bị một đám ký giả canh giữ dưới nhà bao vây!

“Hách Giai Giai tiểu thư, xin hỏi cô đối với chuyện phát sinh cùng Nghi Hạo Đông có ý kiến gì không?. ...”

“Hách Giai Giai tiểu thư, cô cùng Nghi Hạo Đông đang yêu nhau sao?”

“Xin hỏi xì căng đan giữa hai người truyền đi nhiều ngày như vậy, cô vẫn không đáp lại, là chấp nhận sao?. ...”

“Hách Giai Giai tiểu thư.. ...”

“Hách Giai Giai tiểu thư.. ...”

Lần lượt các vấn đề nhắm hướng Đồng Phương Nhiều đập tới, Đồng Phương Nhiều tránh không kịp, bị chen lấn không thể đi tới. Đành dừng lại, nói: “Không đáp lại là bởi vì không có gì để nói, tôi cùng Nghi Hạo Đông ngoại trừ là đồng nghiệp không còn bất kỳ quan hệ gì khác, hơn nữa tôi đang đóng bộ phim mới cực kì bận rộn, cần có thời gian nghỉ ngơi, xin mọi người nhường đường một chút được không? Vô cùng cảm tạ.”

Sách lược Đồng Phương Nhiều ứng đối truyền thông trước sau như một chính là thực tới hư chỉ, hư tới thực chỉ, có thể nói thì thoải mái nói, không thể nói liền đã mã hồ nhân. Trong mắt cô quan hệ giữa cô và Nghi Hạo Đông vốn là do truyền thông lăng xê, không có gì khó mà nói, liền thoải mái nói ra. Vừa đúng cũng có thể giải thích, mở hợp báo gì đó hoàn toàn không cần thiết, còn chưa tới trình độ đó.

Nhiều nữ minh tinh nam minh tinh phải dựa vào xì căng đan giữ danh tiếng, chẳng qua là Đồng Phương Nhiều từ trước đến giờ không thường lăng xê mình, hết thấy dựa vào thực lực nói chuyện.

Lời nói dư thừa không nói, từ trong vòng vây tuôn ra một con đường đi vào tiểu khu, giống như vừa đánh một trận chiến. Về đến nhà đôi ga giường đôi

chăn, tắm rửa mặt, xong hết thấy lập tức chạy vội tới bên giường, nhào vào hít sâu một hơi, quá hoài niệm rồi!

Cho là có thể ngủ nướng, kết quả ngày thứ hai trời chưa sáng đã bị một hồi tiếng chuông đánh thức, điện thoại mới tiếp Vũ ca cấp báo bảo Đông Phương Nhiều mở máy tính xem tin tức, dặn dò Đông Phương Nhiều đừng ra cửa, hẩn lập tức tới ngay.

Có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi điện thoại bảo xem tin tức, không được ra cửa, gấp đến nỗi phải chạy tới đây? Trừ xì căng đan Đông Phương Nhiều không nghĩ ra được cái gì. Nghe khẩu khí Vũ ca cũng không giống có chuyện tốt, giọng nói ngược lại có phần lo lắng nhiều hơn một chút. Cô xuất đạo không lâu, người ta có thể đào ra thứ gì? Đông Phương Nhiều lập tức nhớ tới tối qua bị ký giả chặn hỏi, vừa mở máy tính, vừa nhớ lại xem ngày hôm qua có nói cái gì không nên nói..., làm cái gì không nên làm, rốt cuộc là gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 33

Nguyên nhân Ngô Hạ Ngự cung cấp nơi hợp báo là vì Lâm Hạnh Nhi đi?

Dù Ngô Hạ Ngự có nói gì, Đông Phương Nhiều cũng sẽ không loại bỏ Lâm Hạnh Nhi ngoài vòng nghi vấn. Lâm Hạnh Nhi là người thế nào đoán chừng Đông Phương Nhiều so với Ngô Hạ Ngự còn rõ ràng hơn. Nữ nhân đối với nữ nhân trời sinh nhạy cảm. Hơn nữa, hoàn cảnh sống từ nhỏ của cô phức tạp hơn người bình thường rất nhiều, hầu như phải xem sắc mặt người khác mà sống, cũng phải biết cách nhìn người hơn một chút chứ.

Ngô Hạ Ngự nói thế Đông Phương Nhiều cũng không muốn tranh cãi với hắn. Ngô Hạ Ngự duy trì bảo vệ Lâm Hạnh Nhi, vì chuyện cô ta bị đuổi khỏi đoàn phim mà không mượn việc công làm khó cô, cô đã rất cảm kích. Với lại, cứ nói đi nói lại có gì hay ho? Lâm Hạnh Nhi không có ở đây, bọn họ tranh tới tranh lui có nghĩa lý gì? Lùi một bước, trời yên biển lặng, nếu không phải Lâm Hạnh Nhi mà là người khác, vậy thì sao nào?

Đông Phương Nhiều có thể nhai, cắn, ăn thịt người ta hả? Hiện tại trừ bản thân mình, ai cũng không ảnh hưởng đến cô. Phương Diễn người kia Đông Phương Nhiều có muốn cũng không thể. Nếu biết ai gây ra, Đông Phương Nhiều cũng không còn biện pháp đi đối phó với người đó. Chỉ có thể ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chờ cô gây dựng thế lực, đứng ở vị trí cao trong ngành rồi hãy nói tiếp. Đông Phương Nhiều cũng không phải là người mà ai cũng có thể khi dễ, chẳng qua hiện tại cô không có năng lực phản kích, chỉ có thể lượng sức mà đi.

“Không nói chuyện này nữa, cũng đã qua rồi, nói nhiều làm gì?” Đông Phương Nhiều cũng không muốn trái lương tâm nói rằng mình cũng cảm thấy không phải Lâm Hạnh Nhi, đây không giống tính tình Đông Phương Nhiều. Ngô Hạ Ngự nghe vậy cũng hiểu, cũng không tiện miễn cưỡng cô nghe mình giải thích, thật ra thì hẩn đối với lời mình nói không có lòng tin lắm, Lâm Hạnh Nhi trước giờ chưa từng lừa gạt hẩn, nhưng chuyện xảy ra lúc trước, muốn Ngô Hạ Ngự vẫn toàn tâm toàn ý tin tưởng, có thể sao? Không có khả năng, một đao gây thương tích, cho dù đã lành vẫn còn để lại sẹo. Nếu không phải Lâm Hạnh Nhi ở nước ngoài, Ngô Hạ Ngự cũng sẽ không giúp cô ấy giải thích.

Bởi vì hẩn cũng không thể tin tưởng cô ấy.

Kể từ khi biết mình hiểu lầm Đông Phương Nhiều, mọi chuyện đều do Lâm Hạnh Nhi làm ra. Về sau luôn chú ý quan sát Đông Phương Nhiều, phát hiện cô thì ra cũng không có cao ngạo khó gần như trong tưởng tượng, cũng không khó chịu khi có người nhờ giúp đỡ, chẳng qua mọi người đối với cô hiểu lầm quá sâu, không nguyên ý cho cô cơ hội bày tỏ. Gần đây phải làm thêm giờ, càng nhìn Đông Phương Nhiều càng phát hiện ra nhiều điều bất ngờ.

Cô đối với mọi thứ bên trong giới giải trí biết quá tường tận, cho cô một hai tình huống hoặc là hình ảnh, cô có thể hiểu rõ hết thấy nội tâm nhân vật cũng như những việc xảy ra sau đó. Cô là người có yêu cầu vô cùng cao đối với bản thân, nhưng chưa bao giờ miễn cưỡng người khác. Thời điểm phối diễn với diễn viên khác nếu người kia không thể diễn hoặc biểu cảm có vấn đề, cô chưa bao giờ hối thúc, sẽ không có chuyện không nhận được. Nếu đối phương cần, cô sẽ tỉ mỉ giảng giải. Dĩ nhiên, nếu như đối phương cảm thấy không cần thiết hoặc không muốn nghe, cô cũng không nói gì, cô cũng không phải là một người thích quàn chuyện.

Tóm lại, người này cùng với người biết lúc trước hoàn toàn khác nhau, dường như tất cả ấn tượng trước kia bị lật đổ, ngược lại có cảm giác sùng bái không nói nên lời. Mỗi ngày tiếp xúc nhiều một chút, lại tò mò nhiều hơn một chút. Giống như là một kho tàng, mỗi ngày đều muốn đào một chút, đào nhiều hơn một chút, không biết có hay không một ngày có thể đào xong toàn bộ. Ngay cả Ngô Hạ Ngự đối với trạng thái tâm lý này của mình cũng biết rất nguy hiểm, nhưng hoàn toàn không có biện pháp chống cự, Đông Phương Nhiều vô tình đã hấp dẫn ánh mắt của hẩn, ngay cả chính hẩn không cách nào ngăn cản sự thay đổi này.

Không thể phủ nhận Ngô Hạ Ngự là người cực kỳ dị ứng xì căng đan, tựa hồ người trong Ngô gia đều không thích làm chuyện khiến người ta chán ghét đó, nhưng lần này cùng Hách Giai Giai dính dấp một chỗ, hẩn thế nhưng cảm giác có chút vui vẻ. Cái này không phải là rất không bình thường. Đúng, quá không bình thường. Hách Giai Giai là người của Phương Diễn mà.

Đông Phương Nhiều cùng Ngô Hạ Ngự lại nói chuyện khác, cũng không lâu, anh em ở cách vách uống rượu trở lại. Đông Phương Nhiều nhường chỗ rồi đi, rửa mặt đi ngủ thôi, ngày mai lại một ngày bận rộn, buổi sáng sáu giờ sẽ phải rời giường đoán chừng đến rạng sáng hôm sau mới có thể nghỉ ngơi tiếp.

Mấy ngày kế tiếp lại khôi phục cuộc sống trước kia, quay phim, diễn xuất, đẩy nhanh tốc độ, bắt đầu làm việc. Phương Diễn vẫn không liên lạc, Đông Phương Nhiêu ngược lại thường nghe được tin tức của anh từ miệng Lý Hàm, đôi tình nhân như thay áo nha, hôm nay trong tay ôm một người, hai ngày sau lại đổi người khác. Hai ba tháng không liên lạc, có lẽ Đông Phương Nhiêu đã thành quá khứ của anh, sẽ không tiếp tục qua lại nữa?

Đây là một chuyện đáng mừng cỡ nào, nhưng sao mỗi lần nghĩ đến lại có chút buồn?

Đông Phương Nhiêu cho là vì gần đây áp lực công việc quá lớn, chuyện quá nhiều làm không xuể nên tâm trạng thất thường.

《 hạ điện y thủy 》 thuận lợi hơn khô thê tre, buổi tối tất cả mọi người trong đoàn phim hẹn nhau đến quán rượu, không say không về. Ngày hôm sau Đông Phương Nhiêu phải bay ra nước ngoài, hành trình một tuần, Đông Phương Nhiêu phát hiện những điểm bất đồng giữa thế giới này so với cái thế giới mình ngây ngô trước kia.

Thật ra thì tất cả đều mới lạ, tương tự mà không quá giống. Đông Phương Nhiêu vui đến quên cả trời đất, thời điểm về nước còn có chút lưu luyến không muốn về.

Lúc trở về vài cái quảng cáo cũng chuẩn bị khai mạc, lại có chồng chất kịch bản mới cùng hợp đồng quảng cáo mới đặt trước mặt Đông Phương Nhiêu, đủ để bận rộn.

Hôm nay Đông Phương Nhiêu vừa quay xong quảng cáo mỹ phẩm, nhận được điện thoại Ngô Hạ Ngự. Sau khi 《 hạ điện y thủy 》 kết thúc hai người vẫn thường xuyên giữ liên lạc, thỉnh thoảng cách hai ba ngày một cú điện thoại, tán gẫu hai ba phút, cảm thấy Ngô Hạ Ngự bình thường hơn so với Ngô Minh Hạo. Ngô Minh Hạo thời gian làm việc coi như bình thường, những thời điểm khác hoàn toàn là một dã nhân, mất tiêu liên lạc. Đông Phương Nhiêu gọi điện thoại đi động cho hẳn chưa có lần nào thông.

Cho nên nói muốn nhận lá bài miễn tử của Ngô Minh Hạo thật đúng là phải dựa vào là một nửa cơ duyên cộng với một nửa thực lực, quả thật không sai tí nào.

Ngô Hạ Ngự nói có một người bạn mời dự tiệc sinh nhật, không thể từ chối với lại nhất định phải mang theo bạn gái, ở chỗ này người tương đối quen thuộc chỉ có Lâm Hạnh Nhi cùng Hách Giai Giai, Lâm Hạnh Nhi bây giờ còn đang ở nước ngoài, chỉ có thể nhờ cậy cô .

Đông Phương Nhiêu muốn từ chối, dù sao chuyện bạn trai bạn gái có hơi mập mờ, nhưng nhớ lại lúc ở đoàn phim, Ngô Hạ Ngự phía sau hậu kỳ giúp cô không ít, cũng chỉ đạo cô rất nhiều, cho dù là công việc đã kết thúc xong hai người vẫn thường liên lạc, quan hệ nói ra không tệ, thôi thì cứ đồng ý.

Ngày thứ hai Đông Phương Nhiêu trừ buổi sáng có lịch buổi trưa cũng rảnh nên về nhà ngủ một giấc, rồi giường thay y phục chờ Ngô Hạ Ngự tới đón. Trong lúc quay phim Đông Phương Nhiêu đã đổi chỗ ở, thời gian này cô đang đăng lên nhật báo tìm nhà, người không nhà như cây không gốc. Đông Phương Nhiêu từ trong xương cốt là loại nữ nhân truyền thống luôn có cảm giác không an toàn, không có nhà chính là bất đồng rất lớn. Ít nhất cô sẽ không cảm thấy cuộc sống ở thế giới này là hư vô mờ mịt, ngay cả nơi trú cũng không có, lúc nào biến mất cũng không biết.

Chuyến nơi ở cũng không có nói với Phương Diễn, không làm thì bốn tháng rồi không liên lạc. Đã hơn một tháng kết thúc cuộc sống địa ngục quay cuồng đóng phim, mới trở về trái đất, cô thường thấy tin tức của anh, cuộc sống tiêu dao tự tại căn bản không cần bất kỳ ai lo lắng anh gặp chuyện gì.

Ngô Hạ Ngự một bộ tây trang màu đậm nổi bật về anh tuấn hào sảng, rất ít thấy hần mặc như vậy nên khiến người ta hai mắt tỏa sáng.

“Như thế nào, cũng không tệ lắm phải không?” Ngô Hạ Ngự thấy Đông Phương Nhiêu có phút giây thất thần, không khỏi tự hào nói.

Đông Phương Nhiêu quan sát trên dưới, gật đầu một cái: “Cũng không tệ lắm.”

Ngô Hạ Ngự nhếch miệng cười tươi.

Nghe nói là sinh nhật một bạn thời đại học Ngô Hạ Ngự, lúc học đại học quan hệ rất tốt. Sau khi xuất ngoại bị mất liên lạc, gần đây mới liên hệ lại, vừa đúng sinh nhật bạn cũ nói thế nào cũng muốn gặp mặt chúc mừng

Nói nhẹ viết đậm như vậy, nhưng cùng lớp đại học Ngô Hạ Ngự, còn quan hệ rất tốt, sẽ là một hạng người yên lặng vô danh sao? Dĩ nhiên không phải. Đông Phương Nhiêu vừa đi vừa nhìn, mới biết chủ nhân bữa tiệc chính là người trong nghiệp giới, một đạo diễn trẻ tuổi tài cao, có chút danh tiếng. Đông Phương Nhiêu mặc dù chưa tiếp xúc, nhưng cũng đã nghe qua. Trong vòng luẩn quẩn đương nhiên không phải là đạo diễn chính là diễn viên, hoặc là nhân viên đoàn phim. Vì vậy ở buổi tiệc nhìn thấy không ít gương mặt quen. Gần nửa năm rồi, Đông Phương Nhiêu đối với trong hội này có chút ấn tượng, đạo diễn diễn viên nổi danh không cần phải nói, không có tên tuổi cũng biết không ít.

Ngô Hạ Ngự hình như cố ý giúp Đông Phương Nhiêu kéo quan hệ, dắt Đông Phương Nhiêu nơi này biết một chút, bên kia giới thiệu một chút, nhất là nhị khứ nghe nói qua rất nhiều nhưng chưa từng thấy qua, hoặc là ra mắt chưa có dịp chào hỏi hôm nay cũng qua chào hỏi vài lời, xem như đã biết. Nửa năm qua, Đông Phương Nhiêu nổi tiếng cấp tốc, đặc biệt dựa vào diễn xuất trong 《 mạnh đồng 》 đạt được đề cử người mới xuất sắc nhất, nữ chính xuất sắc nhất, càng treo danh vọng Đông Phương Nhiêu trên đỉnh núi cao nhất, người mới đồng thời có được hai đề cử đều mang tính lịch sử, chớ đừng nói chi nếu Đông Phương Nhiêu thật sự cùng lúc đoạt hai giải thưởng này, càng nghĩ cũng không dám nghĩ thêm. Nữ chính xuất sắc nhất, ảnh hậu! Người mới được giải thưởng ảnh hậu, điều này có thể sao? Hách Giai Giai có thể đánh rạch khả năng này, trở thành kỳ tích đầu tiên trong ngành giải trí sao?

Quản chúng có chút phân vân, nhưng truyền thông vẫn không ít chú ý đến vai diễn chính Hách Giai Giai một khắc nào, vì vậy ở đây người nhận biết Đông Phương Nhiêu cũng không ít.

Không biết là ai nói qua, phòng vệ sinh cùng phòng trà nước chính là thánh địa bắt mối của các nữ nhân. Đông Phương Nhiêu đi theo Ngô Hạ Ngự hết

một vòng, biết không ít người, rượu cũng uống không ít. Ngồi nghỉ trong phòng vệ sinh một hồi, nghe được có người rửa tay bên ngoài nói chuyện.

“Không phải nói Phương Diễn đến sao? Sao bây giờ còn chưa đến?”

“Anh ta có đến hay không liên quan gì đến cô? Phương Diễn người như vậy.. ... Sao hả, chẳng lẽ cô muốn chia một chén súp?”

“Sao không muốn, muốn muốn chết, cô nghĩ đi, muốn tiền có tiền, muốn mạo có mạo, nam minh tinh ở trong vòng này còn không bằng, nhân vật ưu việt như thế nữ nhân nào chẳng muốn bám trụ, có gì không tốt?”

“Tính hay nhỉ, hôm nay cô không nhìn thấy Hách Giai Giai sao? Nghe nói từng là tình nhân Phương Diễn, được anh coi trọng, Hách Giai Giai loại cấp bậc đó, cô còn kém xa lắm”

“Cái gì a, tôi thấy Giai Giai cũng không có gì đặc biệt, đáng đáp cũng bình bình, không biết thế nào liền nổi, hồng một cách không giải thích được. Hơn nữa a, nghe nói còn dựa vào quy tắc ngầm, mấy tháng trước huyền não phí phí đương đương, chẳng lẽ cô còn không biết?”

“Quy tắc ngầm, là dựa vào quy tắc ngầm a, Phương Diễn.. ...”

“.. ... Cô cũng biết?”

“Sao không biết, chị tôi là phụ tá của Lâm Hạnh Nhi, Lâm Hạnh Nhi cùng Phương Diễn quan hệ như thế nào cô biết chứ? Chuyện của mấy người bọn họ chị tôi biết được nhất thanh nhị sở, cô cho rằng những tin tức kia không có ai yêu sách mà có người sẽ viết ra sao?”

“Ý của cô là nói.. ...”

“Nói gì a, tôi không có nói gì hết, được rồi, sửa soạn xong thì đi mau, động tác chậm như rùa bò.”

“Cái gì a, tại cô lôi kéo tôi nói chuyện còn vừa ăn cướp vừa la làng!”

“Được rồi mà, nói không chừng Phương Diễn đến rồi cũng đi rồi, xem cô còn có cơ hội nào!”

“Cô thiệt là miệng quạ đen mà.. ... Đi theo Phương Diễn ngay cả Hách Giai Giai cũng có thể hồng, vậy tôi càng không cần phải nói, Phương Diễn cây đại thụ này nhất định phải ôm lấy thật chặt a.. ...”

“Đúng vậy a, cô nằm mơ cho đẹp đi.. ...”

Người dần dần đi xa, Đông Phương Nhiều từ phòng vệ sinh đi ra. Thật đúng là Lâm Hạnh Nhi, Ngô Hạ Ngự bị lừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 34

Đông Phương Nhiều vừa bước vào sảnh yến hội, ánh mắt liền bị một đôi bích nhân hấp dẫn. Nam là Phương Diễn, nữ là người tình bị đồn thổi gần đây của anh - Hà Hoan nổi danh tài nữ vì có rất ít nữ đạo diễn trong giới giải trí này.

Tại sao là người tình mà không phải bạn gái? Mọi người đều biết, Phương đại gia không có bạn gái, chỉ có tình nhân.

Phần lớn mọi người bước đến làm quen, chào hỏi Phương Diễn rồi, ngay cả Ngô Hạ Ngự cũng đang đứng cạnh anh. Phương đại gia nhân khí kinh người. Đám người bên kia ồn ào náo nhiệt, những nơi khác trở nên thanh tĩnh rất nhiều, Đông Phương Nhiều tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, uống quá nhiều rượu, hơi nhút đầu.

Chưa được một lát Ngô Hạ Ngự đi tới, “Uy, Hách Giai Giai, Phương Diễn đến sao cô không đi chào hỏi?”

Lâu vậy mà tạt xấu gặp người cứ kêu “Uy” “Uy” “Uy” vẫn không có từ bỏ, thật không có phép tắc.

Đông Phương Nhiều không để ý tới hân, bụng nước trái cây nhấp môi.

“Hách Giai Giai, tôi hỏi cô đó.” Ngô Hạ Ngự không chút phật lòng, ngược lại cười hi hi xúm lại hỏi, “Cô.. ... Có phải cùng Phương Diễn xong rồi?” Thanh âm rất nhỏ, nhưng Đông Phương Nhiều vẫn nghe rõ ràng, liếc sắc mặt có chút mong đợi mà vận vẹo của Ngô Hạ Ngự một cái, nói: “Anh bắt đầu nhiều chuyện từ khi nào vậy?”

Cũng không biết hôm nay là vì ai cô mới tới tham gia cái tiệc sinh nhật, kết quả chánh sự không nói còn Bát Quái tới chuyện của mình. Đây là đạo lý gì vậy?

Nhiều chuyện gì chứ đây là vấn đề rất nghiêm túc, Ngô Hạ Ngự ngồi nghiêm chỉnh, “Cái gì nhiều chuyện, cô mới nhiều chuyện!” Có lúc Ngô Hạ Ngự chính là như vậy, rõ ràng lại không thừa nhận, sẽ có vẻ vô cùng giấu đầu hở đuôi.

Đông Phương Nhiều trong lòng âm thầm bật cười, trên mặt vẫn không nhúc nhích, đặt ly nước trái cây trên bàn đưa tay phải ra áp vào trán Ngô Hạ Ngự “Lạ thật, không có nóng nha... ..” Tự nhủ.

Quả nhiên, có người chịu không được trêu chọc né ra, cái mặt phớt đời đó thẫn, la ầm lên: “Uy uy, Hách Giai Giai, đừng làm tôi căng thẳng, đừng động tay động chân, phiền quá đi!” Vừa lấy tay đẩy tay Đông Phương Nhiều ra. Mỗi lần có một chút tiếp xúc thân mật với cô, hẳn sẽ đỏ mặt tía tai, thật là không có khí khái nam tử rồi! Ngô Hạ Ngự trong lòng phì nhõ bản thân không dứt, nói thế nào cũng đã hai mươi mấy tuổi sắp chạy vào hàng ba, cũng đâu phải chưa yêu lần nào, sao lại giống y như tiểu tử mới mọc râu vậy chứ? Huống chi... .. Huống chi người kia còn không có một chút ý thích mình, nghĩ đến càng thêm buồn, Ngô Hạ Ngự khổ sở, vẻ mặt hết sức méo mó.

Đông Phương Nhiều cười ha ha “Được rồi, ở đây anh làm bộ làm tịch làm gì?”

Ngô Hạ Ngự chợt thấy hết sức thất bại, rõ ràng là tới thăm dò địch tình, tại sao lại bị nói thành giả bộ? Nhìn Đông Phương Nhiều tổn hơi thừa lời, “Cô đang hoành khai báo cho tôi, rốt cuộc cô với Phương Diễn có còn quan hệ gì hay không?!” Về mặt này mười phần đủ mười của ghen phụ. Đông Phương Nhiều chỉ vào vẻ mặt uất ức Ngô Hạ Ngự, cười nghiêng ngả trên ghế sa lon thiếu chút nữa không dậy nổi.

Thật là dễ trêu, không nghĩ tới Ngô Hạ Ngự cũng có bộ dạng giống Ngô Minh Hạo, dễ trêu chọc như vậy! Trước kia cũng không phát hiện a.

Đông Phương Nhiều cười đến mất hết hình tượng.

Đông Phương Nhiều không nghĩ nhiều, cô có thể nghĩ gì nữa? Ngô Hạ Ngự có tình ý với cô sao? Tạm thời không nói Ngô Hạ Ngự chưa từng có biểu hiện hảo cảm với cô, đến bây giờ mới có thôi, cô vẫn cho là Ngô Hạ Ngự còn thăm mền Lâm Hạnh Nhi. Có thể nói Đông Phương Nhiều đối với tình cảm chậm tiêu không phải dạng vừa đâu. Hơn nữa Ngô Hạ Ngự cũng lấy thái độ cười giong nói chuyện nên Đông Phương Nhiều càng không suy nghĩ thêm nhiều.

“Chuyện gì vui vậy?” Chợt có một tiếng nói xen vào, giọng nữ mềm mỏng, Đông Phương Nhiều quay đầu nhìn, không phải Hà Hoan thì ai? Được Hà Hoan khoát tay tất nhiên là Phương Diễn. Đông Phương Nhiều chống lại tầm mắt lãnh đạm Phương Diễn lập tức dời đi chỗ khác, lâu rồi không thấy, người này vẫn như xưa, đối với ai cũng lạnh như băng.

“Nói chuyện ở đoàn phim thôi.” Ngô Hạ Ngự trong lòng buồn bực không thể tả, ánh mắt hung ác địa Đông Phương Nhiều một cái.

Đông Phương Nhiều bị động tác này chọc cười một tiếng, vốn thấy Phương Diễn cùng Hà Hoan khoát tay đi đến không khỏi buồn bực được giải tỏa không ít.

“Vậy chúng tôi không có quấy rầy hai người chứ?” Hà Hoan quăng lên mập mờ giữa hai người một cái, cánh tay đụng đụng người bên cạnh mặt không chút thay đổi Phương Diễn: “Này, Phương Diễn, em thấy chúng ta nên đi thôi, đừng quấy rầy thế giới hai người của người ta.”

Đông Phương Nhiều cùng Ngô Hạ Ngự đều sững sốt, đối mắt nhìn nhau, cùng cười, cũng không giải thích. Cần gì giải thích? Đều là lời nói cười giong, giải thích càng thêm có vẻ giấu đầu hở đuôi.

Hà Hoan cười càng thêm mập mờ, lúm đồng tiền trên gương mặt xinh đẹp tựa như đóa hoa đào nở rộ, lại kéo cái người bên cạnh vẫn không nhúc nhích, nói: “Đi thôi, chúng ta đi bên kia đi.” Hết lần này tới lần khác có người lại như tượng, qua mấy phen, ba người rốt cục nhận thấy tình hình không đúng, nhìn về phía Phương Diễn. Ai ngờ Phương Diễn nhếch khóe miệng cười một tiếng, nói: “Đã lâu không gặp, sao có thể không tán gẫu liền đi?” Cũng không biết lời này nói với Đông Phương Nhiều hay là Ngô Hạ Ngự. Miệng đang cười, thanh âm lại cực kỳ lạnh đạm.

Hà Hoan dĩ nhiên cho là Phương Diễn nói với Ngô Hạ Ngự, trong vòng quan hệ giữa hai người chỉ thân chỉ ái ai mà không biết?

Nhìn lại Ngô Hạ Ngự cùng Đông Phương Nhiều, sắc mặt đều biến đổi.

Phương Diễn cũng không hỏi ý kiến ai, dứt lời trực tiếp đi tới ghế sa lon ngồi xuống, hơn nữa còn là ngồi chính giữa Ngô Hạ Ngự và Đông Phương Nhiều, vị trí nơi này vốn không đủ một người, Phương Diễn đơn giản chỉ cần lấn Đông Phương Nhiều bên cạnh, đẩy ra phía ngoài một chút.

Ghế sa lon chỉ có thể ngồi ba người, Phương Diễn ngồi xuống không chịu đi, Hà Hoan không khỏi không ngồi một mình ở ghế sa lon bên cạnh.

Nhưng mà Phương Diễn ngồi xuống rồi cũng không nói chuyện, Đông Phương Nhiều vốn không nói nhiều, hiện tại nhìn thấy Phương Diễn, càng thêm không có lời để nói, mà Ngô Hạ Ngự hay nói đang lâm vào trầm tư, ba người trầm mặc, không khí hết sức quý dị.

Hà Hoan liếc mắt từ nơi này nhìn sang, lại từ nơi đó nhìn sang, không hiểu đầu đuôi ra sao. Cô không thể chịu đựng không khí u ám như vậy, thấp thòm mở miệng nói: “Uy, tôi nói các người... ..” Ai ngờ mới mở lời, ba ánh mắt liền đồng loạt chiếu tới đây, Hà Hoan trên ót một đầu mồ hôi lạnh, cảm giác sống lưng có chút mát mẻ, vừa vận lúc này thấy có người quen đi qua, Hà Hoan nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường.

Đùa gì vậy, chẳng qua là tới tham gia sinh nhật yến hội, không cần thiết đem mình làm cho đứng ngồi không yên như vậy đi? Chạy đi quay đầu lại nhìn ba người kia một cái, tất cả vẫn yên tĩnh im lặng như cũ, Hà Hoan rùng mình một cái, biết Phương Diễn mấy năm, lần đầu tiên thấy anh như vậy, thật đúng là gặp quỷ, phải vội vàng tránh xa một chút! Kể ngu cũng nhìn ra được hiện tại tâm tình Phương đại gia không tốt, nhất định sẽ có người gặp tai ương, Hà Hoan cũng không phải là người thích ngược, thế giới tốt đẹp cỡ nào, cô không muốn gặp xui xẻo đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 35

Đông Phương Nhiều không có chuyện gì để nói cùng Phương Diễn, không hiểu tự nhiên anh chen vào ngồi ở đây là có ý gì? Đại khái chắc là có gì muốn nói với Ngô Hạ Ngự.

Bây giờ quan hệ thế nào khoan hãy nói, Hà Hoan đã đi rồi, không có đạo lý gì mình không đi, lưu lại quấy rầy hai người ôn chuyện. Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, sáng mai còn có quảng cáo phải quay, nên đi về thôi.

“Hạ Ngự, cũng không còn sớm, hai người cứ nói chuyện tự nhiên, tôi về nhà trước.” Đông Phương Nhiều không do dự, đứng lên nói. Lời này là nói với Ngô Hạ Ngự, dù sao cũng là đi theo làm bạn gái Ngô Hạ Ngự, về tình về lý nên thông báo một tiếng.

Ngô Hạ Ngự chỉ gật đầu một cái, không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt chăm chú trên người Đông Phương Nhiều không rời.

“Hạ Ngự?” Ngược lại Phương Diễn chân mày cau lại, vô tình hay cố ý hỏi ngược lại.

Đông Phương Nhiều không để ý đến anh. Hai người đã không liên lạc ba bốn tháng, Phương Diễn lại không ngừng có xì căng đan, quan hệ tình nhân giữa cô và anh sớm xong rồi. Nói cách khác, Đông Phương Nhiều tìm bạn trai hay gì cũng không cần thiết giải thích với Phương Diễn, chớ đừng nói chỉ là đây chỉ là một cách gọi nhỏ. Mọi người thân thiết trong đoàn phim đều gọi như vậy đó thôi.

Thấy Ngô Hạ Ngự không có ý kiến, Đông Phương Nhiều khom lưng muốn cầm túi, một khắc cũng không muốn ở chung một chỗ với Phương Diễn, không biết sao nhìn thấy anh đã cảm thấy bực mình.

Túi xách lúc ngồi xuống đặt bên cạnh, Phương Diễn lại ngồi ngay trên túi của cô.

“Ngại quá, Phương tiên sinh, xin dịch chỗ ngồi một chút được không? Anh đang đè lên túi xách của tôi.” Đông Phương Nhiều không cách nào lấy túi, không thể làm gì khác hơn là một tay nắm túi, vừa hướng Phương Diễn nói.

“Phương tiên sinh?” Lúc này không cần Phương Diễn lên tiếng, Ngô Hạ Ngự cả kinh kêu lên. Lạnh nhạt như vậy, không phải thừa nhận giữa hai người xong rồi? Vậy hẳn có thể yên tâm to gan theo đuổi cô rồi?

Trong tích tắc tất cả suy nghĩ thoáng qua trong đầu Ngô Hạ Ngự, không có chỗ nào mà không tốt đẹp. Ngô Hạ Ngự thanh âm kia về mặt kia có bao nhiêu vui sướng đều toát ra, muốn che dấu cũng không được, mắt cong lên ánh cười, miệng toét ra cũng không khép được.

Phương Diễn sắc mặt vốn coi như bình tĩnh, nghe Đông Phương Nhiều gọi, nhìn Ngô Hạ Ngự loại lòng dạ Tư Mã Chiêu, về mặt người qua đường cũng hiểu. Lập tức giống như bị giới mực đầy đầu cô, từ trong ra ngoài đen đúa, không nói lời nào cũng không động đậy, tản ra về người lạ chớ gần.

Đông Phương Nhiều chân mày nhẹ nhàng nhíu, hai cái ghế không có ngăn cách, người kia hoàn toàn không có ý nhích ra, không khỏi có chút tức giận. Nhưng khí sắc Phương Diễn bây giờ không tính là tốt, Đông Phương Nhiều cũng không muốn chọc giận anh, vì vậy tận lực đè thấp thanh âm nói lại lần nữa, “Phương tiên sinh, xin nhích ra một chút được không?”

Người nọ vẫn không nhúc nhích. Chốc lát, quay đầu đối với Đông Phương Nhiều cười nói: “Hách tiểu thư nếu muốn về nhà, vừa đứng tôi cũng định về, không bằng tôi cho cô đi nhờ một đoạn đường thế nào?”

Đông Phương Nhiều tất nhiên không muốn, muốn cự tuyệt, bị Ngô Hạ Ngự đoạt trước, “Tôi nói này Phương Diễn, hôm nay Giai Giai là tôi mang đến, đưa về cũng nên là tôi đưa, anh đừng tranh với tôi chứ?” Rất là phần khái, dĩ nhiên ai nấy đều thấy là lời nói cười giỡn, chẳng qua hiện trường không ai cười nổi “Này, bạn gái anh ở nơi nào rồi, bị nhiều lang sài hồ báo bao vây, anh còn không nhanh làm anh hùng cứu mỹ nhân?” Nói xong cũng đứng lên kéo Đông Phương Nhiều muốn đi, phát hiện Đông Phương Nhiều bất động, quay đầu nhìn lại, không khỏi sùng sốt một chút: “Uy, vẫn chưa chịu dậy, chúng tôi muốn đi, anh ngồi lên túi Giai Giai muốn chúng tôi đi như thế nào?” Ngô Hạ Ngự cùng Phương Diễn từ trước đến giờ đều là dùng giọng điệu này nói chuyện, cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Nhìn Phương Diễn mặt không chút thay đổi, trong lòng đang đánh trống, nhưng không muốn bỏ qua như vậy, có lẽ đây là cơ hội duy nhất, chỉ đành phải từng bước tiến tới gần, chuyện này khiến hắn tinh thần chán nản nhiều tháng rồi, lúc này thủ phải vãn mở, tình cảm huynh đệ cũng không nói tới.

Sau đó Đông Phương Nhiều ngồi xe Ngô Hạ Ngự trở về, dọc theo đường đi Ngô Hạ Ngự nói rất nhiều, Đông Phương Nhiều không có tâm tình nói chuyện, chỉ cần nghe hắn nói cũng đủ rồi. Xe quẹo cua lái vào trong một hẻm nhỏ. Ngô Hạ Ngự đã tới nhà mới Đông Phương Nhiều hai ba lần, từ trước đến giờ đối với nơi này đường xá vô cùng bất mãn.

“Hách Giai Giai à, nói thế nào bây giờ cô cũng là đại minh tinh? Sao không đổi một chỗ tốt hơn một chút? Hết lần này tới lần khác chui vào mấy hang hốc này, bị truyền thông biết không tốt chút nào!” Hết quẹo trái rồi quẹo phải, đầu Ngô Hạ Ngự cũng lượn quanh choáng váng. Nhưng vẫn còn trong

trạng thái hưng phấn vì Hách Giai Giai không có bất kỳ quan hệ gì cùng Phương Nhiễm nữa, miệng không dừng, tìm được lời thì nói.

“Ừm, tôi cũng muốn đổi nơi ở, anh xem chỗ nào tốt? Tây vòng? Hay Đông vòng?” Đông Phương Nhiễm tựa vào ghế thuận miệng đáp. Lúc ấy phải dọn nhà gấp, thấy tạm được liền dọn đến, thời điểm đẩy nhanh tốc độ quay phim không cảm thấy gì, gần đây về nhà nhiều, cô cũng hết sức chán nản hẻm nhỏ đầy khúc cua này. Thật tình thì tài lái xe của cô không tốt lắm, hơn nữa thường làm thêm giờ, cô sợ ngày nào đó không cẩn thận xảy ra tai nạn xe vậy thì xong đời.

Hơn nữa gần đây mấy cái quảng cáo nhận được không ít, cũng nên suy tính chuyện mua nhà. Quan trọng là bình thường quá bận không thể rút ra chút thời gian nào.

Ngô Hạ Ngự vừa nghe, mắt sáng lên, hay quá, thật là may mắn. Không khỏi há miệng bưng: “Cô muốn tiếp tục mướn phòng hay là mua nhà? Mướn phòng thì cũng như không, cô gần đây kiếm không ít đi, đại mình tính ngay cả nhà cũng không có, nói ra không phải là làm trò cười cho thiên hạ, tốt nhất là... ..” Mấy hất vừa mở thì không tắt đài được, blablabla... ..

Đội hấn nói xong, về đến nhà cái đề tài này cũng chưa kết thúc a.

“Mua nhà, tôi mua nhà!” Đông Phương Nhiễm vội vàng ngăn cản hấn, “Nói tôi nghe một chút giá thị trường nhà trong khu vực đi.”

Lời này nói trúng ngay ý muốn của Ngô Hạ Ngự, mua nhà, hấn muốn Đông Phương Nhiễm mua nhà nha! Mướn phòng tóm lại không phải ý đồ chính, một cô gái đơn độc ở rất không an toàn, huống chi nhìn đến tính chất công việc, hiện tại không có ai không nhận ra cô, nếu như đụng phải những paparazi hoặc người có ý đồ xấu, một cô gái sao có thể ứng phó.

“Không nên mua nhà của đông vòng, ở đó trị an từ trước đến giờ không tốt, còn nói đến nhà ở tây vòng... ..” Nói tới đây, Ngô Hạ Ngự trong đầu có một ý niệm chợt lóe, hỏi: “Cô thích nào nhiệt hay yên tĩnh?”

“Yên tĩnh một chút đi.” Tính chất công việc quyết định, huống chi Đông Phương Nhiễm thích tĩnh không thích động.

“Tây vòng có một khu biệt thự cũng rất thích hợp, tôi thấy nơi đó trị an cái gì cũng rất tốt, hoàn cảnh cũng tốt, cách thị khu không gần, bên cạnh có một hồ lớn rất đẹp.”

“Tốt như vậy, không phải là rất đắt sao? Nói trước, đắt quá tôi mua không nổi.” Trên tay có một chút xiu tiền, nhưng không thể một lần xài hết rồi đi ăn mày nha.

“Không mắc, giá cả nơi đó với cô mà nói tuyệt đối không có vấn đề.” Cố gắng nói tốt như vậy Ngô Hạ Ngự cũng cảm thấy mình làm bên bắt động sản rồi, không khỏi ở trong lòng đồ mồ hôi hột. Cố gắng như vậy là có nguyên nhân, bởi vì hấn ở đó cũng mua một căn. Nếu như Hách Giai Giai mua nhà ở đó, hấn tin cận thủy lâu đài tiền đắc nguyệt!

* Cận thủy lâu đài tiền đắc nguyệt: nghĩa đen lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước. Nghĩa bóng mình lấy câu trong tiếng Việt cho dễ hiểu nè: Nhất cử li, nhi tốc độ, ba hành động, bốn chớp thời cơ. (^^^~)

“A, vậy thì tốt.” Đông Phương Nhiễm gật đầu, biệt thự kia cô cũng có nghe nói qua, có chút ý hướng, đều tại không có thời gian xem qua.

“Hai ngày nay cô có rảnh không, bên kia tôi tương đối quen thuộc, nếu không tôi đi với cô một chuyến?” Ngô Hạ Ngự ân cần nói.

Đông Phương Nhiễm kỳ quái liếc hấn một cái, “.. .. Cái này, không cần đâu.” Làm phiền người ta quá không tốt.

“Cô là con gái thì biết cái gì, đến lúc đó người ta nói thiên hoa loạn trụ, cẩn thận cách mấy thì bị gạt cũng không biết.” Ngô Hạ Ngự hừ hừ, đối với đáp án này rất không hài lòng, cố gắng thuyết phục nữa.

“Quá làm phiền anh rồi.” Đông Phương Nhiễm còn có nghi ngờ.

“Hách Giai Giai, cô nói lời này tôi giận a.” Dứt lời, Ngô Hạ Ngự một mặt hổ giấy.

“.. ..” Thấy Ngô Hạ Ngự nhiệt tình, Đông Phương Nhiễm nhìn hấn, chỉ có thể trầm mặc mà chống đỡ.

“Rồi sao, cô gái à, lúc nên nghe lời nam nhân thì phải nghe chứ.” Đối với Đông Phương Nhiễm thuận theo rất hưởng thụ, Ngô Hạ Ngự nhếch miệng cười.

“.. ..” Chưa từng thấy qua có như vậy cũng tự đắc, tự vui vẻ, Đông Phương Nhiễm không chấp nhặt cùng hấn.

“Đừng rồi, ngày mai tôi có chút việc, buổi trưa có rảnh không, tôi dẫn cô đi xem nhà... ..” Đông Phương Nhiễm xuống xe đang muốn đi, thấy Ngô Hạ Ngự từ trong xe thò đầu ra nói.

“Biết rồi.” Đông Phương Nhiễm bắt đắc dĩ phát tay một cái, “Đến lúc đó điện thoại cho tôi.”

Vừa đúng trưa mai không có bất kỳ lịch trình nào. Khó được thanh tĩnh một ngày, xem ra phải cố gắng cho việc xem nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 36

Đồng Phương Nhiều vẫn chưa thức điện thoại đã rung vang trời. Hôm trước phải quay quảng cáo cho một mỹ phẩm dưỡng da tới bốn giờ sáng, về đến nhà đã nằm giờ mới chợp mắt. Cô bực tức trùm chăn kín đầu, điện thoại như trêu chọc vang lên không ngừng.

Đồng Phương Nhiều nhìn màn hình, là đại đạo diễn Ngô Hạ Ngự gọi tới, rên rì một tiếng, mí mắt nặng trĩu hết sức không muốn nhận. Nhưng điện thoại có khuynh hướng không ngừng vang nếu không nghe, cô không thể làm gì khác hơn là nhấn nút trả lời, thả điện thoại vào bên tai.

“Uy?” Thanh âm còn ngay ngắn, nghe ra cũng biết người này chưa có tỉnh ngủ.

“Sao vậy? Còn đang ngủ!” Ngô Hạ Ngự lớn tiếng “Tôi nói Hách Giai Giai làm sao cô lười quá vậy, hiện tại là mấy giờ, mười giờ rồi đó, có người nào giống cô giờ này còn trùm chăn ngủ nướng không chịu dậy không chứ?” Ngô Hạ Ngự không chút do dự xi vã, tuyệt đối không bận tâm có đá kích ai hay không.

Có người bị âm thanh vang vọng của Ngô Hạ Ngự huyền não, lỗ tai nhứt nhối, rất hối hận để điện thoại quá gần lỗ tai. “Chuyện gì a?” Một mồi nói. Mới mười giờ, nói cách khác cô mới ngủ năm tiếng thôi, hoàn toàn không thâm thấp, nhứt đầu quá đi.

“Uy, không phải chứ, Hách Giai Giai, cô quên chuyện ngày hôm nay rồi sao?!” Ngô Hạ Ngự nghe Đồng Phương Nhiều hỏi, thanh âm lập tức cao thêm vài phần, Đồng Phương Nhiều mới vừa hạ tay nghe xuống bị hấn dọa sợ đưa ra thật xa, tiếng nói ở bên tai rất to, muốn điếc luôn.

“Ngô Hạ Ngự, nói nhỏ thôi!” Không khỏi lên tiếng cảnh cáo. Truyện không có gì cũng bị Ngô Hạ Ngự hù dọa, lập tức thanh tĩnh không ít.

“Uy, Hách Giai Giai, cô nói hôm nay cùng tôi đi xem nhà mà, đừng nói là đổi ý rồi nha.” Cũng không biết là người nào phải xem nhà, thoát nhìn còn khăn trương hơn chính chủ nữa.

“Ngô Hạ Ngự à, tối qua tôi làm việc suốt đêm sáng sớm hôm nay năm giờ mới ngủ, anh để yên cho tôi ngủ thêm một tiếng được không hả?!” Đối với người này nói chuyện, ôn tồn là không được, cần phải lớn giọng, to tiếng!

“.. ...” Đầu kia trầm mặc hai giây, giọng hòa hoãn: “.. ... Vậy hôm nay rốt cuộc có đi không?” Thanh âm mang một ít ủy khuất cùng không được tự nhiên.

Dĩ nhiên, Đồng Phương Nhiều hiện tại đầu choáng óc nhứt, đầu có chú ý tới, hỏi đáp: “Đi, Ngô đại đạo diễn, anh cho tôi ngủ hết buổi sáng, qua buổi trưa cùng anh đi được hay không?”

Bên kia lập tức sanh long hoạt hổ, “Được, quyết định vậy đi, ngủ ngon, buổi chiều gọi cho cô sau!” Nói xong cũng không nghe Đồng Phương Nhiều trả lời, trực tiếp cúp. Đồng Phương Nhiều nhìn chằm chằm điện thoại một hồi lâu, cúp nhanh vậy, cô còn chưa nói hết. Gấp làm gì?

Bất quá không ai quấy rầy giấc ngủ dĩ nhiên là tốt, Đồng Phương Nhiều đặt điện thoại một bên, tiếp tục làm ấm giường, thêm thiếp ngủ.

Ai biết mới chìm vào giấc ngủ, điện thoại lại bắt đầu reo. Lần này Đồng Phương Nhiều không nói hai lời bắt máy, “Anh làm cái quái gì vậy?!” Có lời gì một lần nói hết có được hay không, quấy rầy giấc ngủ của người ta hết lần này tới lần khác, có chút tức giận nên giọng nói Đồng Phương Nhiều không thể nào tốt được. Đạo diễn cái con khi gió gì, quấy rầy người ta ngủ chính là không đúng!

Bên kia nửa ngày không lên tiếng, Đồng Phương Nhiều không nhin được, lại nói: “Tôi nói này đại đạo diễn, có lời thì nói có rắm mau thả. Đã hẹn buổi chiều cùng đi, anh còn muốn thế nào anh nói mau đi! Hôm qua trễ như thế, anh rốt cuộc có cho người ta ngủ không hả?”

Nửa ngày không nghe người kia trả lời, Đồng Phương Nhiều cầm điện thoại di động trong lòng chột lác đặng hạ xuống, thanh tĩnh một chút, đang muốn đưa di động ra trước mắt nhìn, bên kia cất tiếng nói “Tôi là Phương Diễn.” Thanh âm lãnh lãnh đạm đạm không có nhiệt độ, đã bao lâu Đồng Phương Nhiều không nghe thấy giọng nói của anh rồi?

Ngủ cũng ngủ cho ngu, Đồng Phương Nhiều sừng sốt hồi lâu, nói: “.. ... Phương Diễn?”

Người kia khê cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Không phải tôi thì ai? Ngô Hạ Ngự?” Lại nói, “Tối qua hai người thật kịch liệt, khiến cả đêm không ngủ được ban ngày muốn ngủ bù sao?”

Đến giờ này Đồng Phương Nhiều còn chưa tỉnh thì thật không có khả năng, rõ ràng Phương Diễn hiểu làm quan hệ giữa cô cùng Ngô Hạ Ngự, nhưng trong đầu Đồng Phương Nhiều lại đang nghĩ đến một chuyện khác, “.. ... Anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

Phương Diễn cười một tiếng: “Sao hả, tìm được núi dựa mới, ngay cả điện thoại cũng không thể gọi?” Lời nói ra khỏi miệng không khỏi châm chọc.

Đồng Phương Nhiều sớm quen lời nói châm chọc như vậy, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Cũng không phải như thế, nếu như không có chuyện gì, tôi cúp máy đây.” Không muốn nhiều lời với anh, có lúc, nói chuyện với anh cũng rất mệt mỏi, mà Đồng Phương Nhiều không muốn làm mình mệt mỏi.

“A, quên mất, em còn phải ngủ bù.” Phương Diễn nói: “Vây em ngủ đi.”

Không đợi Đông Phương Nhiêu nói một câu nào nữa, liền cúp máy. Mới sáng sớm bị cúp điện thoại trước hai lần, lại không được ngủ thẳng giấc. Nhận điện thoại của Phương Diễn càng thêm hết buồn ngủ, vò vò đầu làm tóc rối bù lên, hết cách, chỉ có thể xuống giường mở tủ lạnh kiếm cái gì ăn, nuốt hết buồn bực trong lòng đi.

Mà Phương Diễn sau khi cúp điện thoại, đá cánh cửa “Bang bang” tiếng vang thật lớn, dọa thư kí đang chuyên tâm đánh máy vì tính bên ngoài sợ run tay, không cẩn thận xóa hết văn kiện đang đánh.

Xế chiều Đông Phương Nhiêu cùng Ngô Hạ Ngự đi xem nhà, cũng nhờ Ngô Hạ Ngự tới đón. Lúc hai người cùng xuất hiện ở văn phòng bất động sản, cô nàng môi giới bị dọa giật mình, rồi rít hết lên muốn xin chữ ký, giới thiệu mua nhà cái gì tạm thời đều bị đặt sau ốt. Hên là không phải Chủ nhật khí trời lại lạnh, người đến xem nhà cũng không nhiều, không có gây xôn xao.

Nhìn một vòng cũng không tệ, như Ngô Hạ Ngự nói, hoàn cảnh tốt, vị trí địa lý loại ưu, bảo toàn rất hoàn thiện, quan trọng nhất là độc môn độc nóc, một chút cũng không bị người khác quấy rầy, giá tiền cũng coi như hợp lý.

Đông Phương Nhiêu nộp luôn tiền đặt cọc tại chỗ, cô không phải người có thời gian, thích thì chi, tuyệt đối không dây dưa chần chừ. Hẹn mấy ngày nữa tới ký hợp đồng đóng mộc, phát hiện căn nhà này giao tiền xong là có thể nhận nhà, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu Đông Phương Nhiêu ra quyết định nhanh chóng.

Đông Phương Nhiêu cho là mình đã đủ nhanh, xem nhà mà tốn thời gian như xem phòng, kết quả đặt cọc xong đã đến xế chiều, gần sáu giờ.

Ngô Hạ Ngự phụng bồi cô suốt một buổi chiều, vừa giúp nhìn vừa giúp nói, về tình về lý không nên cứ một đường về nhà luôn.

Vì vậy Đông Phương Nhiêu nói muốn mời Ngô Hạ Ngự một bữa cơm, Ngô Hạ Ngự cũng không từ chối, miệng đầy đáp ứng.

Bình thường ở tổ kịch, người khác ăn gì Ngô Hạ Ngự ăn gì, trên thực tế ra khỏi tổ kịch mới phát hiện người này hết sức kỹ tính, địa điểm ăn cơm phải khéo léo lựa chọn. Nhưng Đông Phương Nhiêu phần lớn bận rộn công việc, bây giờ không nghĩ ra nơi nào tốt để chiêu đãi Ngô Hạ Ngự, cuối cùng đành tới một nhà hàng kiểu tây phương, có bao gian độc lập, mùi vị cũng không tệ lắm. Nơi mà Phương Diễn từng dẫn cô đến một lần.

Không ngờ nhà hàng buôn bán quá tốt trùng hợp với đang giờ cao điểm, hơn nữa Đông Phương Nhiêu nhất thời nghĩ đến không có hẹn trước. Trên thực tế muốn hẹn trước cô cũng không có số điện thoại nhà hàng, tóm lại một loạt nguyên nhân đưa đến kết quả là bao gian đã đặt kín, chỉ có thể ngồi ở sảnh ngoài.

Lúc này phục vụ viên đã nhận ra Đông Phương Nhiêu, nhưng tác phong nghề nghiệp được đào tạo rất tốt, về mặt duy trì mỉm cười. Đông Phương Nhiêu cùng Ngô Hạ Ngự nghe phục vụ sinh nói như thế, hai người nhìn nhau, buổi tối nhà hàng khó tìm, hơn nữa đã đói bụng, cũng không có kỳ nhiều, lập tức quyết định ăn ở đây. Thúc giục phục vụ viên tận lực mang thức ăn lên nhanh một chút.

Đông Phương Nhiêu muốn về nhà sớm một chút tiếp tục ngủ bù, bốn giờ rưỡi sáng sớm ngày mai bắt đầu làm việc, ba giờ sẽ phải rời giường.

Phục vụ sinh tiếp đãi vô cùng cơ trí, dẫn hai người tới một bàn ở góc trong cùng, bên cạnh có bồn hoa màu xanh biếc che chắn, trừ phi đối diện đi tới, nếu không với góc độ này người trong nhà hàng căn bản cái gì cũng không thấy được. Cũng tương đương với một bao sương.

Phục vụ viên chờ hai người gọi món xong rồi rời đi.

Hiệu suất rất nhanh, không lâu lắm đồ ăn được mang lên, thức ăn trưng bày đẹp mắt, màu sắc hấp dẫn hương thơm đầy đủ, chỉ nhìn đã thèm.

Ngô Hạ Ngự từ trước đến giờ không phải kiểu người khách khí, động nĩa động muỗng một thân nhanh nhẹn, đây là điểm bất đồng lớn với Phương Diễn. Phương Diễn ăn uống vô cùng quy củ, hơn nữa động tác không nhanh không chậm, ưu nhã tự nhiên, lễ nghi dùng cơm hoàn mỹ không tìm ra chút tỳ vết nào, khiến cho người dùng cơm cũng tự giác quy củ theo. Đông Phương Nhiêu sức ăn ít, cùng Phương Diễn dùng bữa ăn càng ít.

Ngô Hạ Ngự lại khác, Đông Phương Nhiêu nhìn hấn ăn không tự chủ muốn ăn nhiều một chút, Ngô Hạ Ngự có loại bản lãnh làm cho người ta cảm thấy thức ăn ăn thật ngon.

“Uy uy, nữ nhân này sao lãng phí như vậy!” dù ăn thế nào, sức ăn vẫn ở một mức nhất định, ăn được hơn nửa đĩa, không ăn nổi nữa, Đông Phương Nhiêu để nửa xuống, bị Ngô Hạ Ngự thấy, hết sức không ưa hành động Đông Phương Nhiêu lãng phí thức ăn, trợn to hai mắt chỉ trích.

Đông Phương Nhiêu nhìn trong đĩa Ngô Hạ Ngự đã sạch sẽ, nhìn mình còn dư lại thức ăn lại thấy thái độ của hấn cho là hấn còn chưa no, “Tôi gọi thêm một phần cho anh nha, nhà hàng này thức ăn ngon nhưng một phần có hơi ít”.

Ngô Hạ Ngự trợn mắt: “Cô nói ít, ít mà cô còn thừa lại nhiều như vậy, khó trách toàn thân không có mấy ký thịt.” Dùng ánh mắt dè dặt quan sát Đông Phương Nhiêu.

Đông Phương Nhiêu bị Ngô Hạ Ngự nhìn hết sức không được tự nhiên, vung tay một cái, “Đi đi đi, ít nói tôi đi, anh xem trong ngành này có nữ diễn viên nào ăn được như tôi không? Tôi cũng coi là tốt rồi.” Rất nhiều người vì giữ dáng, muốn lên hình đẹp mắt, bình thường một ngày ăn không hết một bữa. Ít nhất Đông Phương Nhiêu ba bữa cơm như người bình thường, chẳng qua là có ý ăn một lượng nhỏ là được, không giống người khác ăn nhiều bao nhiêu cũng được, dần dần, dạ dày dĩ nhiên là teo nhỏ.

Ngô Hạ Ngự xem thường bĩu môi, “Gầy như khi.”

“Vậy anh rốt cuộc ăn no chưa?” Đông Phương Nhiều không để ý tới hắn, đưa tay gọi phục vụ viên tính tiền. Ngô Hạ Ngự vội vàng ngăn cản, “Uy, cô kích động như thế làm gì, tôi còn chưa ăn no đây! Mời khách còn sợ người ăn, chưa từng thấy qua người hẹp hòi như vậy!” Vừa đưa tay với tới đây vừa lăm bằm lâu bầu, “Lãng phí thức ăn là hành động đáng xấu hổ, cũng không chịu nghĩ tới những người muốn ăn còn không có cơm mà ăn, tôi giúp cô giải quyết. . . .”

Đông Phương Nhiều trơ mắt nhìn đĩa ăn thừa trước mặt bị Ngô Hạ Ngự bung đến trước mặt hắn, sau đó toàn bộ được cho vào miệng Ngô Hạ Ngự, không kịp ngăn, chỉ có thể trợn mắt há mồm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 37

Ngô Hạ Ngự làm Đông Phương Nhiều chán động không ít, cô biết rõ Ngô Hạ Ngự là hạng người gì, tùy tiện ăn thức ăn người khác để dư lại không phải chuyện hắn có thể làm. Không biết đầu hắn có va chạm ở đâu không nữa, đĩa thức ăn của Đông Phương Nhiều qua vài miếng đã bị vết sạch bạch.

Đông Phương Nhiều trợn mắt há mồm, không khỏi kinh ngạc vươn tay dò trán Ngô Hạ Ngự “Hôm nay anh có ảm đầu không vậy?” Một tay chạm trán hắn, lại chạm trán của mình, nhiệt độ rất bình thường a, một chút cũng không có dấu hiệu bị bệnh.

Ngô Hạ Ngự then quá hóa giận, “Uy, con gái con đưa sao thích động tay động chân quá vậy!” Dứt lời nét mặt chán ghét gạt tay Đông Phương Nhiều xuống, lần trước cũng thế, lần này cũng thế, nữ nhân này sao lại có tật xấu sờ loạn cái trán người ta vậy nè?

Ngô Hạ Ngự ăn xong, cấp hống hống nói “Mau gọi tính tiền đi, cô không phải vừa muốn tính tiền!” Thật ra thì Ngô Hạ Ngự đối với việc đem đĩa thức ăn của Đông Phương Nhiều hỏi cũng không hỏi một tiếng liền nuốt vào bụng có chút ngượng ngùng, vì vậy đáng xấu hổ dùng loại ác nhân cáo trạng trước để che giấu. Lỗ tai hai bên âm thầm đỏ ửng.

Đông Phương Nhiều giống như nghi ngờ liếc hắn, cũng không nhiều lời, nâng tay kêu phục vụ viên tới tính tiền.

Phục vụ viên rất chú ý nhất phương động tĩnh khách hàng, thấy Đông Phương Nhiều phát tay lập tức có người đi tới.

“Hóa đơn.” Đông Phương Nhiều nói, “Bao nhiêu?” Vừa hỏi vừa lôi một xấp tiền lẻ từ túi bên trong. Đông Phương Nhiều khác biệt Phương Diễn, Phương Diễn đều trực tiếp quẹt thẻ, không mang theo tiền mặt, mà thói quen Đông Phương Nhiều là dùng chân kim bạc trắng để đài thọ, tương đối bài xích dùng thẻ, cũng là bị ảnh hưởng của thói quen nghề nghiệp nên không thích ký tên, cảm thấy lúc ký tên tựa như bán mình.

Ngay cả fan hâm mộ, Đông Phương Nhiều cũng rất ít khi chính thức ký tên, mặc dù rất thích bọn họ, nhưng cũng sẽ lễ phép cự tuyệt. Trong ngành không thiếu nữ minh tinh không thích ký tên.

“Hách tiểu thư, hóa đơn đã có người thanh toán rồi.” Kết quả tiền còn chưa tìm ra, liền nghe phục vụ sinh nói.

Đông Phương Nhiều lập tức ngậy ngẩng cả người, nhìn về phía Ngô Hạ Ngự, Ngô Hạ Ngự cũng không biết chuyện gì xảy ra, lắc đầu bày tỏ không phải mình làm. Cũng muốn biết a, hắn vừa vào vẫn luôn ở một chỗ với Đông Phương Nhiều, một bước không rời, hắn cũng không biết thuật phân thân, sao có thời gian đi tính tiền? Ăn cơm với nhìn người trước mặt còn không kịp.

“Là ai trả vậy?” Đông Phương Nhiều nghiêng đầu hỏi.

“Dạ, cái này. . . . Tôi cũng không rõ lắm. . . .”

“Quản lý vừa rồi thông báo ... biết ngài đến dùng bữa đã có người lấy hóa đơn tính tiền rồi, không nên quấy rầy hai vị, chờ hai vị dùng xong rồi mới nói cho hai vị biết. . . .”

Không nghĩ tới Đông Phương Nhiều sẽ hỏi cái vấn đề này, phục vụ sinh áp ứng không sắp xếp được câu chữ rõ ràng, Đông Phương Nhiều nghe xong, dựa thẳng lưng, lại nói: “Vậy cô gọi quản lý tới đây đi.”

Mỗi khi ra ngoài Đông Phương Nhiều tương đối chú ý vấn đề này. Là nhân vật của công chúng, có lúc ra cửa ăn một bữa cơm cái gì biết cái gì không biết được mọi người tranh cướp muốn trả tiền, nhưng nhận ân huệ nào có đạo lý không trả, có thể tránh thì tận lực tránh. Hơn nữa, Đông Phương Nhiều cho là nhà hàng cũng không phải không để ý tới ý nguyện khách hàng, dưới tình huống khách không biết gì cứ để người khác trả tiền, mặc dù nghĩ cho phương diện của mình. Dù sao đồ miễn phí, người nào ngu mới không ăn đây?

Không lâu người quản lý là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đi tới, Đông Phương Nhiều lần trước đến cùng Phương Diễn có gặp qua, chẳng qua không nghĩ tới quản lý là hắn. Đông Phương Nhiều vẫn tưởng người này hẹn khách tới dùng bữa, chỉ là ở trong một bao gian khác mà thôi.

“Hách tiểu thư, nghe nói ngài có chuyện tìm tôi.” Nam nhân kia cứ chỉ thoả đáng, khí độ phi phàm, đi đến trước mặt Đông Phương Nhiều hỏi.

Đông Phương Nhiều gật đầu “Có thể cho tôi biết là ai giúp tôi thanh toán hóa đơn không?”

Thật ra thì nhìn thấy nam nhân này, Đông Phương Nhiều đại khái đã đoán ra, cũng chỉ muốn xác thật một chút vấn đề nghi ngờ trong lòng, thể giới nhỏ như vậy, không ngờ lâu lâu mới đến một lần hết lần này tới lần khác gặp được.

“Là Phương thiếu thay ngài đãi khách.” Người này không chút giấu giếm nói: “Phương thiếu vừa rồi tới dùng cơm nhìn thấy ngài ở cửa, bảo tôi đem hóa đơn tính cho ngài ấy, hiện tại Phương thiếu còn chưa đi, ngài muốn đi gặp một lần không?”

Đông Phương Nhiều tất nhiên không muốn, phất tay một cái, “Phương thiếu đang dùng cơm, tôi sẽ không quấy rầy.” Vội tay vịn vào tường vừa rồi lúi từ túi xách ra tùy tiện đặt ở trên mặt bàn, hỏi: “Thay tôi cảm ơn lòng tốt của Phương thiếu, nhưng hóa đơn của ai thì để người đó tính, bao nhiêu tiền?”

Quản lý không ngờ Đông Phương Nhiều sẽ không nề tình Phương Diễn, không khỏi nhìn Ngô Hạ Ngự ngồi đối diện một cái, Ngô Hạ Ngự vòng tay trước ngực, gác chân, hân nhin cũng không ra nguyên do.

“Hách tiểu thư, xin ngài đừng làm khó chúng tôi. Ngài như vậy chúng tôi rất khó xử.” Rõ ràng Phương Diễn bên kia không đắc tội nổi, nên cố gắng thủ thuyết phục Đông Phương Nhiều.

Nhưng Đông Phương Nhiều đời nào thuận theo, vốn không muốn có bất kỳ dính líu nào với Phương Diễn, thật vất vả mới dứt khỏi, cứ lúi lúi kéo kéo, đầu lia ngó ý còn vươn tơ lòng còn ra thể thống gì? Nghe quản lý nói lập tức hiểu ý của hắn, nghiêm mặt, “Anh là người quản lý của nhà hàng, chức trách bốn phần của anh tin rằng không cần tôi nói chính anh cũng biết, hiện tại tôi chỉ là muốn tự mình trả tiền bữa ăn của mình, chẳng lẽ làm khách ở đây ngay cả quyền lợi này cũng không có?”

Đông Phương Nhiều rành rọt nói từng câu từng chữ, quản lý nếu nói thêm nữa thì quá không thức thời. Mà làm quản lý nhà hàng cao cấp, hắn đương nhiên sẽ không biết không thức thời như vậy, lập tức gật đầu đáp dạ, để người phục vụ sinh tới giải quyết vấn đề tính tiền hóa đơn, hắn liền đi trước.

Đông Phương Nhiều nhìn phương hướng hắn đi là dây bao gian bên kia, chắc là đi thông báo Phương Diễn, cũng chẳng sao, bao nhiêu thì lấy tiền ra trả bấy nhiêu, cho dù hôm nay là Phương Diễn đứng ở trước mặt cô, cô vẫn làm vậy.

Mà Ngô Hạ Ngự đầu rồi, từ đầu đến đuôi nhìn Đông Phương Nhiều xử lý, một chữ chưa nói, hoàn toàn là thái độ xem cuộc vui.

Đông Phương Nhiều trả tiền tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, “Tiền cũng trả còn không định đi? Chưa ăn no sao?” Dứt lời, cầm túi cầm áo khoác.

Ngô Hạ Ngự cười hắc hắc, “Lần sau tôi mời, bảo đảm so với nhà hàng này ăn ngon hơn nhiều.”

Diễn hình được tiện nghi còn khoe mẽ, nếu không phải vì mời hắn ăn bữa cơm, cũng sẽ không tới nơi này, không tới nơi này cũng sẽ không đụng phải Phương Diễn. Đông Phương Nhiều thấy hắn còn chậm chạp quá, đưa tay bắt lấy, “Uy, nhanh lên một chút đi!” Không đi nhanh đợi Phương Diễn ra ngoài là tốt luôn, tuyệt đối không hề muốn chạm mặt anh.

Đông Phương Nhiều còn không có phát hiện, cùng Ngô Hạ Ngự ở chung một chỗ, bọn họ trở nên “Uy” “Uy” “Uy”.

Đông Phương Nhiều lúi kéo Ngô Hạ Ngự chưa đi hai bước, Phương Diễn tới đây rồi, bước tới trước mặt hai người, ánh mắt thâm trầm mịt mờ.

“Sao đến cũng không chào hỏi?” Một đôi mắt không để lại dấu vết ở nơi tay Đông Phương Nhiều lúi kéo Ngô Hạ Ngự một cái, sau đó dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 38

Đông Phương Nhiều không khỏi có cảm giác quần bách bị bắt tại trận, mới muốn nhanh chân chạy khỏi hiện trường, chính chủ đã tới rồi.

Di nhiên Đông Phương Nhiều không thể lộ vẻ cuống quýt trước mặt Phương Diễn, lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không phải không biết che giấu, trước kia bị Phương Diễn ăn hiếp phần lớn nguyên nhân là do thân phận cùng địa vị. Phương Diễn cùng Hách Giai Giai hai người quan hệ không rõ, Đông Phương Nhiều cũng không biết xử lý thế nào, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Hiện tại Đông Phương Nhiều có danh có tiếng, không còn sợ Phương Diễn chèn ép như lúc đầu nữa, dĩ nhiên tốt nhất là không đắc tội Phương đại gia, ai tình nguyện đối đầu với người như thế? Không phải cố ý tìm tội chết cho mình đi.

Hiện tại quan hệ giữa hai người cũng đã phải sạch không vướng một hạt bụi, trung gian không dính dấp lợi ích, xử lý đơn giản nhiều.

Bây giờ Đông Phương Nhiều nhìn Phương Diễn cũng chẳng có gì phải sợ, chẳng qua mỗi lần gặp trong lòng sẽ có chút buồn bực, cũng không biết tại sao

chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Đông Phương Nhiêu hiểu một điều đã từng cùng anh dây dưa quá nhiều, bị chèn ép quá độ, cho dù cuối cùng thoát ly khỏi ải, muốn trở lại trạng thái như lúc ban đầu là chuyện không có khả năng.

Đúng là đã từng có đoạn thời gian cô cảm thấy quan hệ như vậy rất tốt. Lúc nào đó muốn có người ở bên cạnh có thể có người ở bên cạnh, hơn nữa người đó cũng sẽ không can thiệp quá sâu vào cuộc sống của cô. Nhưng khi đó Đông Phương Nhiêu đang bị bệnh, người bệnh tâm tình vô cùng yếu ớt, có một chút lệ thuộc cũng là bình thường. Huống chi muốn tìm người ở bên..., Phương Diễn không phải người chồng tốt, có khi biến mất ba bốn tháng, ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt một cú điện thoại cũng không gọi, người thông minh làm sao muốn người này làm chồng mình đây?

“Phương Diễn, tôi không biết anh ở bên trong.” Đông Phương Nhiêu buông tay Ngô Hạ Ngự, nhàn nhạt nói. Cũng không khách khí gọi “Phương thiếu gia” “Phương tiên sinh” nữa, huống chi ở đây người nào không biết cô từng có quan hệ với Phương Diễn? Ngô Hạ Ngự biết, người quản lý đi sau Phương Diễn cũng biết, trường hợp hiện tại không cần thiết che giấu.

“A?” Phương Diễn nâng mi, “Chẳng phải em vừa mới biết rồi sao?” Không thèm nhìn Ngô Hạ Ngự một cái, nói thẳng với Đông Phương Nhiêu, trong giọng nói không khỏi chất vấn.

Ngô Hạ Ngự hiển nhiên không cam lòng bị hai người bỏ quên, huống chi cùng Phương Diễn làm bạn bè nhiều năm hoàn toàn không có cô kỵ, tiến lên một bước một quyền đánh vào ngực Phương Diễn, giống như cuộc gặp gỡ lần đầu tiên Đông Phương Nhiêu thấy, nam nhân chào hỏi, lực đạo không nặng, Ngô Hạ Ngự mỉm cười nói.

“Uy, Phương Diễn, có địa điểm ăn ngon cũng không có dẫn tôi đi, quá không biết điều đi?”

Phương Diễn nhìn Ngô Hạ Ngự một cái: “Bây giờ có người dẫn anh tới rồi đó thôi.”

Ngô Hạ Ngự cười hắc hắc, sờ sờ đầu: “Ừ thì, cũng may anh không mang tôi tới.” Sau đó nhìn Đông Phương Nhiêu một cái, lại nói, “Giữa mỹ nhân và nam nhân phải chọn một người..., dĩ nhiên tôi muốn lựa chọn mỹ nhân.”

Phương Diễn sắc mặt lạnh lùng, “Hai người định về à?”

Ngô Hạ Ngự gật đầu “Đúng vậy a, ăn xong không về ở đây làm gì?” Lại nói, “Anh không phải đi một mình chứ? Có dẫn ai theo không? Còn không mau quay lại với mỹ nữ của anh đi chạy tới đây làm gì?” Sau đó đồ lều bầu nông, “Cẩn thận buổi tối mỹ nhân đá anh xuống giường. . . .”

Phương Diễn mặt lạnh như sương, “Ngô Hạ Ngự, không muốn sống hả?” Ném cho Đông Phương Nhiêu đứng bên cạnh một tia sét: “Hách Giai Giai, em ở lại, anh có chuyện muốn nói với em”

Sắc mặt Đông Phương Nhiêu cùng Ngô Hạ Ngự đại biến.

Đông Phương Nhiêu tức giận, Ngô Hạ Ngự khó giữ được khuôn mặt tươi cười liền trở nên nghiêm túc.

Đông Phương Nhiêu không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: “Ở lại làm gì? Tối nay tôi còn có việc, không có thời gian.”

Ngô Hạ Ngự nói: “Uy, Phương Diễn, tôi đi cùng Giai Giai, anh bảo Giai Giai ở lại là có ý gì? Bất kể chuyện gì, tôi sẽ không đi đâu hết!” Dứt lời kéo tay Đông Phương Nhiêu, tỏ rõ quyết tâm mình và Đông Phương Nhiêu chung một chiến tuyến.

Phải đi cùng đi, muốn ở lại cùng nhau ở lại.

Đông Phương Nhiêu chỉ cảm thấy bàn tay phải được che chở bởi một bàn tay to mà ấm áp, trong nháy mắt có cảm giác là lạ xẹt qua, nhưng không đợi Đông Phương Nhiêu tỉnh tở linh hội, Nhiêu liền rơi vào trong một thân nhiệt cứng rắn. Nước hoa Cổ Long hỗn hợp mùi thuốc lá nhàn nhạt, đó là mùi vị độc hữu trên người Phương Diễn.

“Trước kia tôi đã nói, Hách Giai Giai là người của tôi, đừng đánh chủ ý lên cô ấy.” Vàng vằng giam cầm Đông Phương Nhiêu trong ngực, Phương Diễn quay đầu hướng Ngô Hạ Ngự nói.

Có lúc Phương Diễn càng giống đầu hùm vai gấu hơn cả Ngô Minh Hạo. Ngô Minh Hạo giống ở phương thức sống cùng phương thức nói chuyện, mà Phương Diễn toát ra cỗ khí bá đạo đã man từ trong xương cốt. Dứt lời, không thèm để ý đến điều gì, ôm Đông Phương Nhiêu đi.

Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên muốn giãy giụa, nhưng giãy giụa chưa được hai giây quay đầu liền thấy cả sảnh nhà hàng có khá nhiều ánh mắt bị tiếng động bên này hấp dẫn, nếu dáng vẻ này bị người khác thấy thì xong rồi? Nói thế nào cũng là người công chúng, loại xì căng đan này sẽ nào không chịu nổi.

Không có cách nào, để mặc Phương Diễn ôm đi, còn phải thuận thế chôn đầu trong ngực anh tránh để người khác nhận ra, không biết vừa rồi có ai nhận ra mình chưa? Nghĩ đến vừa tức vừa buồn bực không dứt, lần nào cũng bị Phương Diễn nắm thóp, vùi đầu trong ngực anh cũng không có ai thấy, há miệng cắn một phát. Người kia rõ ràng chấn động, nhưng hai tay vẫn cứng rắn không buông, ngược lại cố định hơn. Trong miệng có vị ngọt mùi tanh nhàn nhạt, Đông Phương Nhiêu hả dạ cười thầm trong bụng.

Nhưng người bị bỏ lại sau lưng Ngô Hạ Ngự ngây ngẩn, ngờ ngác đứng đó một hồi lâu, trong tay vẫn còn lưu lại xúc cảm khi nắm tay Đông Phương Nhiêu, đảo mắt cô liền bị Phương Diễn ôm vào lòng. Ngô Hạ Ngự muốn ngăn cản, chỉ cần Hách Giai Giai nói một câu, thậm chí là một chữ, hẳn cũng sẽ vận hết toàn lực ngăn cản. Nhưng cô không nói gì cứ đi theo Phương Diễn.

Hắn muốn ngăn, nhưng hắn đứng trên lập trường nào để ngăn đây?

Thì ra là thấy người trong lòng ngay trước mặt mình bị nam nhân khác ôm, tâm sẽ tàn như vậy, đau như vậy !

Đồng Phương Nhiều nhẫn nhịn đến khi Phương Diễn kéo đến bãi đậu xe mới nổi đóa, dùng sức muốn thoát “Phương Diễn, anh buông ra coi!” Rõ ràng quần áo chỉnh tề, trong xương cốt là đồ thổ phỉ, ác bá, cường hãn, du côn du đảng!

“Không!” Phương Diễn không chút nghĩ ngợi quyết tuyệt, “Muốn anh thả em ra, tuyệt đối không thể nào.” Cấn răng nghiến lợi nói.

Nghĩ đến mấy tháng anh đau khổ héo hon, có người lại tiêu dao tự tại, vui vẻ ăn uống tẩm bổ, trong lòng tức giận không thôi, vòng tay siết Đồng Phương Nhiều càng thêm lực đạo.

“Phương Diễn, đau. . . .” Đồng Phương Nhiều da mồng thịt mềm, đau chịu được sức lực siết mạnh như vậy.

Phương Diễn hừ lạnh một tiếng, mở cửa xe, nhét Đồng Phương Nhiều vào trong, “Chính là muốn đánh đòn, không đau em sẽ không biết cuối cùng em đang làm gì!”

Dứt lời chuyển tới ghế lái ngồi.

Đồng Phương Nhiều kinh sợ, không khỏi kêu lên, “Phương Diễn, anh muốn làm gì!” Nhào cả người qua khu điều khiển, không cho Phương Diễn lái xe đi, ai biết sẽ đi tới đâu? Dù ở đâu cô cũng không muốn đi cùng anh!

Phương Diễn đang khởi động xe, Đồng Phương Nhiều chọt bồ nhào về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào một cây cột, Phương Diễn dưới chân đạp thắng gấp, hai người theo quán tính song song nghiêng về phía trước, đầu Đồng Phương Nhiều đụng vào tấm kính thủy tinh, thanh âm vang lên thật to.

May là anh phản ứng nhanh không xảy ra tai nạn, tức giận lớn tiếng mắng, “Hách Giai Giai, em làm cái quái gì vậy, có đầu óc suy nghĩ hay không, không muốn sống nữa hả? !” Hai tay giữ lấy đầu Đồng Phương Nhiều lo lắng nhìn nơi va chạm xem có bị thương hay không.

Đồng Phương Nhiều cũng không nghĩ đến hậu quả sẽ thế này, cô chỉ đơn thuần không muốn Phương Diễn lái xe đi mà thôi, nào biết giận quá mất khôn, cũng hối hận không thôi, đầu bị đụng đau nhứt chặc là u một cục rồi, lại bị Phương Diễn mắng, cảm thấy tủi thân, bật thốt lên: “Anh hay quá há! Nếu không phải tại anh tôi sẽ hành động vậy sao? Tôi còn muốn sống lâu mấy năm nữa!” Đầu xoay qua muốn tránh thoát tay Phương Diễn, bị Phương Diễn la, “Đừng nhút nhích, để anh xem có bị thương không?!”

Đồng Phương Nhiều đầu đau, ngực cũng không biết bị cái gì đụng cũng nhói đau, Phương Diễn cứng rắn như vậy, bất động, “Phương Diễn, anh còn đến tìm tôi làm gì?” Cách một hồi lâu, giọng buồn buồn nói.

Phương Diễn tức giận liếc Đồng Phương Nhiều một cái: “Anh không tìm em, em cũng không tới tìm anh có phải không? Anh gặp qua nhiều nữ nhân, duy nhất một người như em là không có lương tâm gì cả, hết lần này tới lần khác anh còn. . . .” Hừ một tiếng, bủi môi nói, “Tóm lại Hách Giai Giai em nhớ cho kỹ nhớ cho rõ, nữ nhân của Phương Diễn trừ phi chính miệng anh nói kết thúc, bằng không em đừng muốn bỏ rơi anh ra ngoài nhất ba lùm bốn!” Nói tới chỗ này Phương Diễn lại nhớ đến Ngô Hạ Ngự, bực mình, cấn răng chắt vắn: “Em nói đi, em cùng Ngô Hạ Ngự là quan hệ gì? Há?”

Cái này rõ ràng không đúng quy chuẩn, chưa nói tới Đồng Phương Nhiều cùng Ngô Hạ Ngự không có gì, chính là hai người thật sự có cái gì, Phương Diễn cũng không còn tư cách chất vấn!

Phương đại thiếu gia bình thời ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt có thiếu bao giờ? Hôm nay một xì căng đan, ngày mai đổi một xì căng đan, xì căng đan ngày ngày đổi, ngay cả đối tượng cũng thiên biến vạn hóa, duy nhất một thứ không chút thay đổi, chính là nam chủ nhân Đại thiếu gia!

“Còn có thể có quan hệ gì, anh nghĩ cái gì thì là cái đó.” Đồng Phương Nhiều cũng không bận tâm giải thích, thuận miệng nói. Phương Diễn buông tay ra, đổi lại ôm bà vai, đầu đau như cũ, Đồng Phương Nhiều một tay xoa đau đốn ở ngực, một tay xoa đầu, ngẫm nghĩ mỗi lần đụng phải Phương Diễn sẽ không có chuyện tốt.

“Anh nghĩ cái loại kia... Quan hệ?” Phương Diễn cặp mắt nguy hiểm nheo lại, thanh âm từ kẽ răng phát ra, sanh sanh làm cho người ta thấy lạnh, “Em ngược lại nói xem, anh nghĩ đến là loại quan hệ nào?”

Đồng Phương Nhiều lạnh lạnh nhìn Phương Diễn một cái, “Anh nói loại nào?”

Phương Diễn nhớ tới cuộc gọi sáng nay trong lòng vừa buồn bực, vừa kinh sợ nảy ra, nhìn chăm chăm Đồng Phương Nhiều nhìn một hồi lâu sau, mới khó khăn hỏi: “Hai người. . . . Có phải hay không đã lên giường?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 39

Có phải lên giường rồi không?

Đông Phương Nhiều cười không đáp, chính xác là không biết trả lời thế nào. Phương Diễn rõ ràng không có quy chuẩn, cho phép bản thân tìm vui bên ngoài, còn cô thì không được?

Vẫn là câu nói kia, mấy tháng không liên lạc, quý biết quan hệ này đã đứt hay chưa, dù sao trong mắt Đông Phương Nhiều chính là đứt rồi.

Nhìn Phương Diễn đen mặt, kỳ lạ là đầu và ngực Đông Phương Nhiều bỗng hết thấy đau, vô cùng nghiêm túc nói: “Phương Diễn, bỏ qua cho tôi đi.”

Đúng vậy, Phương Diễn, hãy tha cho tôi đi. Tôi không muốn trầm luân trong thế giới tình ái của anh. Đông Phương Nhiều thật sự không chơi nổi trò chơi yêu đương, cô cũng biết đau lòng, cũng sẽ buồn bực, cũng có lúc cảm thấy cô đơn.

Phương Diễn nhìn chằm chằm Đông Phương Nhiều, từng chữ từng chữ nói, “Hách Giai Giai, bất kể em có quan hệ gì với Ngô Hạ Ngự, tóm lại bắt đầu từ giờ phút này, em là của Phương Diễn anh, anh không cho phép em đi tìm bất kỳ ai khác nữa.”

Phương Diễn chơi đã đòi mấy thứ trò chơi tình ái, đây là lần đầu tiên biết bàng hoàng, lần đầu tiên để tình cảm thoát ly khỏi lòng bàn tay. Loại cảm giác này vô cùng xa lạ, xa lạ đến phát sợ, nó khiến anh gấp gáp muốn thoát ra. Phương đại gia sao có thể động lòng, vui đùa qua đường rồi thôi, hoàn toàn không có ý nhấn chìm bản thân trong đó. Anh luôn phân biệt rõ ràng, chưa từng để bất kỳ nữ nhân nào vượt qua Lôi Trì dù chỉ một bước. Huống chi ban đầu nữ nhân này còn tự mình dâng tới cửa. Nhưng mấy tháng qua, Phương Diễn cảm giác mình đã bị người phụ nữ gọi là Hách Giai Giai hành hạ muốn điên rồi, mà nữ nhân này lại lần nữa muốn thoát ly anh, còn không chút mong đợi một phần tình cảm nào khác ở anh, thế này làm sao anh chịu được, anh sao có thể cho phép? Tuyệt đối không bao giờ cho phép!

Đông Phương Nhiều sớm biết Phương Diễn sẽ nói thế, Phương Diễn là ai? Nhân trung chỉ long, thiên chi kiêu tử, chưa bao giờ nếm mùi thất bại, đòi nào chấp nhận việc bị người khác cự tuyệt, nhưng lần này Đông Phương Nhiều quyết tâm muốn phải sạch quan hệ với anh.

* Nhân trung chỉ long : rồng trong thiên hạ;

* Thiên chi kiêu tử :đứa con kiêu ngạo của trời;

“Phương Diễn, tôi có cuộc sống riêng của tôi, anh có con đường đi của anh, hai chúng ta là hai đường thẳng song song hoàn toàn bất giao, mấy tháng này không gặp chẳng phải trôi qua rất tốt sao? Tôi thấy anh trái ôm phải ấp tỏ ra rất vui vẻ mà, anh cần gì chết cũng muốn kéo tôi theo?” Cô thừa nhận cô nhát gan, cô không dám chơi. Cô bỏ cuộc trước cũng không được sao?

“Hách Giai Giai, em đừng mong chạy trốn!” Phương Diễn cúi người giữ đầu Đông Phương Nhiều hướng cánh môi hôn lên, đã bao lâu không chạm đến bờ môi đỏ mọng này rồi, anh khát vọng chưa đủ lâu sao? Thật là trước sau như một khiến người ta mê muội mà.

Phương Diễn hôn cuồng nhiệt, tàn bạo, hung hăng giày xéo đôi môi Đông Phương Nhiều như muốn trừng phạt cô. Đông Phương Nhiều không kịp tránh, miệng vừa mở lưỡi Phương Diễn đã xông thẳng vào, khuấy đảo rút hết khí lực của cô, chút sức lực đẩy anh ra cũng không còn, toàn bộ ý chí đều dùng để ứng phó cái miệng ngoan độc trên môi.

Đông Phương Nhiều hoàn toàn không muốn tiếp tục thế này, nhưng một tay Phương Diễn giam cầm đầu cô, một tay bắt được hai tay đang cố sức xô đẩy của cô. Bàn tay anh không nhỏ, dùng một tay cũng đủ khóa chặt hai tay Đông Phương Nhiều. Đông Phương Nhiều trước sau tránh không thoát, dần dần buông tha cho ý muốn chống cự, ứng phó một cách tiêu cực.

Phương Diễn cảm nhận được Đông Phương Nhiều thuận phục, càng tăng thêm sức lực, một tay bắt đầu không an phận, hướng trên người Đông Phương Nhiều bơi đi.

Đông Phương Nhiều cảm nhận được bàn tay Phương Diễn đưa vào trong áo mình, da thịt ấm áp tiếp xúc với bàn tay lạnh như băng, không khỏi rung mình một cái.

“Phương Diễn, lạnh” Đông Phương Nhiều phát ra tiếng nói tương tự rên rỉ, hấp dẫn mười phần. Phương Diễn thủy chung chưa từng dời khỏi môi cô.

Chỉ cần là nữ nhân, sẽ rất khó cự tuyệt Phương Diễn tán tỉnh. Đông Phương Nhiều đương nhiên là phụ nữ hướng hồ đã nhiều tháng sống cuộc sống đơn thân, càng không có biện pháp kháng cự.

Đông Phương Nhiều một mặt ai oán, một mặt lại không có lực ngăn cản Phương Diễn từng bước lấn tới.

Nhưng tình huống đã không đợi Đông Phương Nhiều nghiền ngẫm, cô bị Phương Diễn quấy phá đến từng tác vương, hiện tại trong đầu trừ mê hồ còn lại là mê hồ.

Nhưng rất nhanh, Đông Phương Nhiều kiểm chế được muốn mau chóng rút ra khỏi tình cảnh ý loạn tình mê.

Bỗng nhiên có tia sáng huỳnh quang phát tới!

Đông Phương Nhiều ở trong vòng lượn quần, muốn hỏi đối với cái gì miễn cảm nhất, không gì khác hơn chính là tia đèn flash của máy ảnh “Rắc rắc rắc rắc” cùng lúc âm thanh bấm máy vang lên.

Bên này Phương Diễn còn không ngừng lại, Đông Phương Nhiều toàn thân tóc gáy đều dựng lên, cũng không biết khí lực từ đâu tới, liều mạng dò hướng đầu lưỡi trong miệng mình dùng sức khê cắn, hai tay đẩy Phương Diễn ra.

“Hách Giai Giai, em làm gì vậy!” Đang hôn cao hứng, thỉnh linh bị cắn một cái, Phương Diễn rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng, về mặt ăn giận.

Loang loáng ánh đèn không ngừng chớp.

“Lái xe, Phương Diễn anh mau lái xe đi!” Đông Phương Nhiều dùng sức đẩy Phương Diễn cứ nhiên đến bây giờ còn không rõ tình huống, kêu lên. Người đã chôn ở trên bả vai Phương Diễn. Chỉ để máy ảnh chụp được thân thể không thấy rõ mặt.

Phương Diễn cũng không rề rà, rất nhanh lái xe ra ngoài trong những tia sáng huỳnh quang không ngừng lóe lên, “Rắc rắc” tiếng vang cũng chưa dừng lại, trong lòng Đông Phương Nhiều căng thẳng. .

Vậy mà bị chụp lén! Có thể đoán chắc trang đầu tờ báo ngày mai sẽ là cái gì.

Như có đám mây đen treo trên đỉnh đầu Đông Phương Nhiều, trong nháy mắt hoàn toàn không muốn đối mặt cái vấn đề làm cho người ta hết sức phát điên, đầu nép ở bả vai Phương Diễn chậm chạp không nguyện ý nâng lên.

Ngược lại người cũng bị truyền thông chụp ảnh là Phương Diễn không hề có phản ứng gì, hơn nữa đối với việc Đông Phương Nhiều ngoan ngoãn tựa đầu trên vai mình rất là hưởng thụ, lái xe trong tâm tình vui vẻ, mặt mày hớn hớn, thiếu điều chưa có huyết sắc, hát hò thôi.

Dĩ nhiên, y theo quy củ Phương Đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn được nuôi dạy, sẽ làm không ra chuyện vừa lái xe vừa hát hò.

“A. . . .” Hồi lâu, Đông Phương Nhiều ngồi thẳng người, hai tay che mặt, rồi loạn lại phát điên rên rĩ một tiếng.

“Sao vậy?” Nhìn bộ dáng Đông Phương Nhiều, Phương Diễn có tâm tình rất tốt hỏi thăm.

“Đều tại anh! Đều tại anh hết!” Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Đông Phương Nhiều liền nổi giận, “Anh là cái đồ họa thủy! Chưa từng thấy đàn ông mà có thể họa thủy như anh, sao còn họa thủy hơn phụ nữ nữa chứ?” Cùng Phương Diễn ở chung một chỗ chính xác không có chuyện tốt, người này vừa bá đạo vừa không nói đạo lý, không bị uy hiếp thì bị bức hiếp, êm xuôi được mấy tháng sao không lặng mất luôn đi, còn xuất hiện làm gì, ở không buồn chán lắm phải không, bị truyền thông bắt tại trận, không muốn tung xì căng đan cũng không được!

Tung ra coi như xong, còn hết lần này tới lần khác dính tới anh, Đông Phương Nhiều nghĩ tới liền lo lắng không dứt.

Phương Diễn nghe Đông Phương Nhiều nói, không giận ngược lại cười, “Có gì không tốt? Công khai thì công khai, vừa đúng lúc cho em một danh phận, tránh để em ngày ngày oán anh, trong lòng muốn đông muốn tây, nghĩ tám bảy tám bạ lại đi câu câu đáp đáp người khác.”

Đông Phương Nhiều nghe Phương Diễn nói, cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng không kịp ngẫm nghĩ, bị “Câu câu đáp đáp” bốn chữ đánh cho cái ý tưởng gì cũng bay mất, không khỏi cả giận nói: “Phương Diễn, nói cho rõ, tôi ra ngoài câu câu đáp đáp mắc mớ gì tới anh? Hôm nay cho dù Hách Giai Giai tôi tùy tiện kéo người nào lên giường cũng không liên quan tới anh, Phương Diễn anh không được phép xen vào!”

Suy nghĩ một chút vẫn còn cảm thấy bất bình, tâm tình khó có thể thả ra bình thường, lại nói, “Anh và tôi quan hệ thế nào? Nói trắng ra, chúng ta bây giờ quan hệ gì cũng không có, coi như trước kia có gì đó, cùng lắm là quan hệ tình nhân, anh tình tôi nguyện cùng nhau giao dịch mà thôi, ngay cả tình cảm cũng chẳng có, tôi muốn thế nào anh có tư cách gì quản?” Nói hết một hơi, cổ họng ngưng tí không nhanh không chậm nói, “Hơn nữa, mấy tháng qua anh làm gì, tình nhân gì đó cũng không thiếu. Anh như vậy, tôi và anh còn có thể thế nào? Tôi ra ngoài câu câu đáp đáp mắc mớ gì tới anh? Hôm nay cho dù Hách Giai Giai tôi tùy tiện kéo người nào lên giường cũng không liên quan tới anh, Phương Diễn anh không được phép xen vào!”

Chưa nói hai câu lại muốn cãi vả.

Phương Diễn một mặt lái xe một mặt nghe, càng nghe sắc mặt càng xanh mét.

Đông Phương Nhiều một hơi trút toàn bộ suy nghĩ ra ngoài, trong lòng thoải mái không ít, quá kích động, nói nhanh răng rắc, nói xong có chút thờ ơ gấp. Không cam lòng yếu thế nhìn chằm chằm Phương Diễn.

“Được... . .”

Được một cái không liên quan gì đến anh!

Được một cái không xen vào!

Anh lại muốn làm rõ một chút anh thật sự có tư cách xen vào!

“Hách Giai Giai, em lắng tai nghe cho anh, từ hôm nay trở đi, Phương Diễn sẽ chỉ có một nữ nhân là Hách Giai Giai, em cũng đừng nói mấy lời này chọc tức anh nữa, em biết chọc anh tức giận đối với em cũng không có chuyện gì hay đâu.” Một hồi lâu, Phương Diễn nói, thanh âm lạnh lùng, “Náo loạn nửa ngày, đơn giản chính là muốn cái này thôi chứ gì, dễ thôi mà, em muốn, anh cũng có thể cho em, nhưng em cũng phải dọn sạch mấy thứ ngổn ngang bên cạnh biến mất cho anh, đừng để truyền ra cái gì không hay đến tai anh, bắt anh phải ra mặt dọn dẹp giúp em!”

Nghĩ đến những tin đồn tùm lùm kia, một bụng tức giận chưa tiêu. Ngô Minh Hạo, Ngô Hạ Ngự, Nghi Hạo Đông, mọi người ai cũng dính được bên cô, đặc biệt là Ngô Hạ Ngự, tốt nhất là điện thoại cũng đừng liên lạc nữa, xóa số!

Đông Phương Nhiều lần này nghe rõ rồi, sững sốt hồi lâu, “Anh.. ... có ý gì?”

Không thể không kinh ngạc, Phương đại gia có thể nói ra những lời này, một chọi một? Đây là chuyện cười nhất thế kỷ sao?

Thấy Đông Phương Nhiều còn không nhanh chóng đáp ứng, không khỏi tức giận, “Hách Giai Giai, em đừng giả bộ ngu ngốc!”

“Ai giả bộ ngu ngốc?” chính là ý đó, thấy bộ dạng Phương Diễn kinh ngạc, trong lòng thậm chí có một phần vui vẻ, dĩ nhiên là hơi khó hiểu. Phương Diễn sao tự nhiên nói ra lời này, vì một Đông Phương Nhiều mà buông tha cho một tòa hậu cung vô số mỹ nhân tài nữ, điều này có thể sao?

“Phương Diễn, anh.. ...”

Đông Phương Nhiều muốn nói lại thôi, có một câu không biết có nên hỏi hay không.

Phương Diễn tức giận liếc Đông Phương Nhiều một cái, hỏi “Gì nữa?”

“Không có bệnh chứ?”

Ngô Hạ Ngự không bình thường thì thôi đi, thế nào ngay cả Phương Diễn cũng không bình thường?

Hôm nay là ngày mấy, ai cũng phát điên hết rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 40

Ngày thứ hai truyền thông phát nổ rồi, xi căng đan trên mặt báo của Phương Diễn Phương đại gia không ít, cơ hồ cứ khoảng mười ngày nửa tháng thì có vài tin, điều bất ngờ ở đây chính là Phương đại gia lại có quan hệ với Hách Giai Giai!

Hách Giai Giai là ai? Hách Giai Giai chính là nữ diễn viên chính mới xuất hiện gần đây trong phim《manh đồng》của đạo diễn Ngô Minh Hạo a, ra mắt lần đầu tiên liền có được đề cử nữ chính xuất sắc nhất cùng lúc với đề cử diễn viên mới xuất sắc nhất. Vài tháng ngắn ngủn hào quang đã phát sáng nửa bầu trời, trích đoạn cô diễn trong bộ phim thần tượng thanh xuân《 hạ điện y thủy 》vừa được đài truyền hình tung ra lập tức gây sốt.

Hách Giai Giai hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đương kim sủng nhi được giới truyền thông ưu ái, quan tâm nhất trong ngành giải trí hiện nay. Nhưng phương diện cuộc sống Hách Giai Giai lại cực kỳ hạn chế, căn bản không cho truyền thông bất kỳ cơ hội kiếm được tin tức sốt dẻo nào của cô. Hách Giai Giai chỉ xuất hiện ở hai nơi, nhà, địa điểm công việc, sau đó lại về nhà. Không khác gì ba điểm trên một đường thẳng.

Muốn tin tức độc quyền của Hách Giai Giai so với lên trời còn khó hơn. Nhiều nhất là nhặt được vài điểm tin linh tinh ví dụ như Hách Giai Giai hôm nay mặc trang phục nào, ăn món gì, gặp gỡ những ai... vân vân, đám phóng viên ranh mãnh thấy bài báo mình viết cũng muốn ôm gối khóc thút thít.

Hết lần này tới lần khác những người đam mê điện ảnh vẫn mê luyến đổ tiền vào, cho dù chỉ mấy điểm tin nhỏ nhặt không đáng nhắc tới nhưng khi phát hành vẫn không ít người mua, thế này làm sao truyền thông bỏ qua cho cô được? Luôn tùy thời đuổi theo bám riết lấy Hách Giai Giai chờ vận may tới tay, hy vọng lấy được tin nóng.

Cuối cùng khổ tận cam lai, tu thành chánh quả : ông trời không phụ lòng người a, rốt cục có một phóng viên nhận được nội tuyến chạy đến bãi đậu xe nhà hàng, đến nơi tình cảnh thật là làm cho lòng người máu nóng sôi trào menh mông lênh láng.

Phương đại gia là người phương nào? Trong vòng ngoài vòng nổi tiếng Hoa Hoa Công Tử (Play Boy).

Người này đột nhiên có quan hệ với Hách Giai Giai, hai người còn đang ôm hôn đắm thiết trong xe, nếu như không phải ánh đèn flash ngăn cản không chừng sẽ trình diễn một trận xe rung ngay tại hiện trường ấy chứ!

Hôm sau bài báo lập tức được phát hành, trong vòng ngoài vòng toàn bộ mọi người phát điên lên.

Liên tưởng đến từng xi căng đan phát sinh trên người Hách Giai Giai từ lúc mới nổi. Mọi người đều biết《 manh đồng 》và《 hạ điện y thủy 》là hai bộ phim do Phương Diễn đầu tư sản xuất, không thể nghĩ ngờ mối quan hệ giữa Hách Giai Giai và Phương Diễn, có vẻ khó bề phân biệt thật giả à nha.

Chẳng lẽ mấy người nam nhân trước kia đều là tung khói mù, chánh chủ là người khác, mà đặc biệt người này chính là Phương Diễn?

Truyền thông toàn thể phong ma, bọn họ không biết đến đâu để lấy tin, những nơi Đông Phương Nhiều có khả năng lui tới đều bị phóng viên chiếm đóng, căn nhà mới dọn vào không bao lâu đã bị truyền thông tìm ra địa chỉ, địa điểm công tác cũng bị moi ra, nhà hàng Đông Phương Nhiều thường đến ăn, salon cô thường đến làm tóc, ngay cả đoạn đường Đông Phương Nhiều thường xuyên đi nhất đều có phóng viên canh chừng!

Ngay cả khi đã ra mắt vô số sân khấu lớn nhỏ Đông Phương Nhiều cũng không khỏi bị thái độ điên cuồng này của giới truyền thông hù dọa. Cô chưa bao giờ gây ra xì căng đan loại này. Đây mới là xì căng đan chân chân chính chính a. Cô cũng không biết cách nói dóc, bị bắt quả tang tại trận, độ phân giải hình ảnh rõ nét đến nỗi có thể soi rõ từng lỗ chân lông trên mặt. Rồi làm sao Đông Phương Nhiều có thể nói khác đi đây? Giải thích thế nào bây giờ? !

Đông Phương Nhiều ngoài tránh, chỉ còn biết tận lực tránh.

Lúc này cô không muốn đi ứng phó truyền thông, xì căng đan lần này cùng xì căng đan trước kia hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Lần trước đơn thuần không huyết lai phong tạo dao sanh sự, chỉ cần người có mắt có thể nhìn thông suốt. Loại chuyện đó một khi giải thích có khi tai bay vạ gió, không những không hạ nhiệt mà còn làm lớn chuyện hơn. Còn lần này bắt đồng a, sự thật đặt ở trước mắt, còn có hình ảnh làm bằng chứng, muốn Đông Phương Nhiều mở to mắt nói dối sao? Mặc dù trong nghiệp giới có vô số người bị bắt tại trận vẫn có thể khoát tay nói, không thể nào, không phải, các người làm, chúng tôi chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường.

Nhưng Đông Phương Nhiều không làm được.

Cô không phủ nhận được sự thật đó, cô không có bản lĩnh trợn mắt nói mò như người ta.

Ngày đó Phương Diễn trực tiếp mang Đông Phương Nhiều trở về nhà anh, mấy ngày nay Đông Phương Nhiều vẫn núp ở trong nhà Phương Diễn không bước ra khỏi cửa.

Truyền thông ký giả dù quần quýt si mê Đông Phương Nhiều thế nào, cũng không dám chặn đường Phương đại gia hỏi. Mặc dù biết nơi đó có thể đào ra tin tức, tâm tư nhột nhạo khó nhịn, nhưng dù thế nào cũng phải chịu đựng! Tin tức bất quá một ngày so với chén cơm lâu dài bên nào trọng bên nào khinh, mọi người đều biết rõ ràng!

Chủ ý chỉ có thể đánh tới trên đầu Đông Phương Nhiều, bên ngoài giới truyền thông tìm Đông Phương Nhiều cũng sắp lục tung cả thành phố lên rồi, một bóng dáng cũng không nhìn thấy, mặc cho bọn hán bắt đầu sứt đầu mẻ trán cũng không lường trước được Đông Phương Nhiều ở trong nhà Phương Diễn!

“Phương Diễn, tôi hận anh! Tôi hận anh chết đi được!” Đông Phương Nhiều ở trong nhà Phương Diễn thật ra thì trôi qua cũng không quá tốt, công việc của cô chất thành một đống lớn, hiện tại vì xì căng đan mọi chuyện toàn diện chết trân, cô chỉ có thể biệt khuất ở nhà đi đâu cũng không dám đi, nơi nào cũng không đến được, hơn nữa còn không phải trốn ở nhà mình, mà là nhà của Phương Diễn, Đông Phương Nhiều cảm thấy mình sớm muộn cũng phát điên thôi.

Có thể nghĩ tới sau chuyện này lịch trình công việc chất đống thành núi, Đông Phương Nhiều nghĩ cũng không dám nghĩ tới nữa, chắc chắn là không ăn không ngủ cũng làm không xong a, kiểu này còn có để cho người ta sống hay không? Hết lần này tới lần khác Phương đại gia còn ngày ngày tươi cười rạng rỡ, mặt mày hớn hờ, trở về liền ôm mỹ nhân nơi này hôn một cái nơi kia hôn một cái, hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng. Điều này làm sao Đông Phương Nhiều chấp nhận được? lòng ngực Phương Diễn cũng bị Đông Phương Nhiều cắn vài miếng cho hả giận, vậy mà anh còn ra vẻ hết sức hưởng thụ, cực kỳ biến thái!

Lần đầu ôm ấp trở lại, Đông Phương Nhiều nghĩ tới đau khổ gần đây, đóp một phát trên ngực anh. Phương Diễn rên một tiếng, động tác càng thêm dững mãnh kịch liệt, không cần suy nghĩ cũng biết nữ nhân phía dưới này lại giận dữ cái gì, vừa kích tình, vừa thờ hào hển ở bên tai Đông Phương Nhiều nói: “Có sao đâu? Bọn họ thích viết thì thừa cơ hội này công khai luôn cũng rất tốt. . . .”

Lời nói của nam nhân ở lên giường có thể tin sao? Ít nhất Đông Phương Nhiều chưa bao giờ tin, xem như gió thoảng bên tai, cái gì lời hứa, trách nhiệm, chức vụ gì gì đó cũng như gió thổi mây bay, cũng chẳng biết bay tới đâu.

Buổi chiều hôm sau Đông Phương Nhiều rời giường buồn chán bật tivi lên xem, trùng hợp thấy Phương Diễn đang tiếp nhận phỏng vấn, trong tivi anh nói, “Hách Giai Giai là bạn gái của tôi, trước lúc khai máy 《manh đồng》 đã bắt đầu rồi.” Tiếp theo, Phương Diễn bị hỏi đến đồng dao xì căng đan tình nhân mấy tháng gần đây, anh trả lời, “Tôi với các cô ấy chỉ đơn thuần là bạn bè bình thường, tình cảm của tôi và bạn gái rất tốt, điểm này đạo diễn Ngô Hạ Ngự có thể làm chứng.”

Chính xác là mở mắt to nói láo mà!

Đông Phương Nhiều trợn mắt hốc mồm.

Nam nhân này nói dóc mà mặt không đỏ một cái, so với mọi người trong vòng luẩn quẩn mạnh mẽ hơn nhiều, ít nhất cũng mạnh hơn Đông Phương Nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Đông Phương Nhiều ngồi lên xe Phương Diễn, đầu hơi choáng, nhắm mắt lại, ngã người dựa lưng ghế. Công việc nhiều không biết, liên tục ba bốn ngày ngủ không tới mười tiếng. Đông Phương Nhiều dù tinh thần tràn đầy cỡ nào cũng cạn kiệt. Khi bắt đầu làm việc bản thân sẽ tự động lên dây cót, sức sống mãnh liệt như một con rồng, tan tằm liền uể oải tựa như loài động vật thân mềm thả ở đâu nằm tựa ở đó không nhúc nhích nổi.

Nếu không nhờ Phương Diễn, chưa chắc đạo diễn chịu buông tha ý định tiếp tục quay hình, đến lúc đó khi nào mới tan việc cũng chẳng nói chính xác được.

“Mệt đến vậy?” Phương Diễn thấy Đông Phương Nhiều mệt mỏi, nhíu nhẹ mày.

Đông Phương Nhiều không phản ứng, có mệt hay không cũng không phải một câu là có thể miêu tả hết được. Thân thể thì rã rời, tâm tình thì vui vẻ nhẹ nhõm, rốt cuộc thì mệt hay chưa mệt đây?

“Lát nữa về nhà nghỉ ngơi cho tốt.” nhìn Đông Phương Nhiều nhắm mắt không lên tiếng, ngồi phịch ở đó phớt lờ cho ghế ngồi anh cũng đau lòng. Định là mỗi ngày sẽ dạy dỗ Đông Phương Nhiều một trận, nhìn dáng vẻ như này chắc phải lui lại việc dạy dỗ rồi. Nếu mà kiên trì muốn chỉnh cô khẳng định đến nửa cái mạng cũng chẳng còn, lúc đó người đau lòng chẳng phải là anh sao.

Phương Diễn biết Đông Phương Nhiều lâu như vậy, đối với thái độ làm việc của cô tương đối hiểu rõ. Dù thế nào đi nữa cũng không thể làm chậm trễ công việc, mấy ngày đó ở nhà thường hung dữ cắn véo anh, thật sự cho là bởi vì mối quan hệ bị phơi bày chộc tức sao? Sai lầm rồi, là bởi vì làm trễ nãi công việc của cô, khiến cô buồn bực đấy!

Mấy hôm nay vì công việc hoàn toàn đem anh ném ra sau đầu chính là mình chứng tốt nhất.

Ngẫm nghĩ kỹ lưỡng Phương Diễn cảm thấy mình thật bị ai, đường đường Phương đại thiếu gia lại không bằng cái thứ công việc bỏ rách kia. Mọi người đều nói cô thật biết đầu tư mối quan hệ, chụp lên cây đại thụ Phương Diễn, còn không phải là muốn gì được đó sao? Nhưng cô thì không nha, coi công việc như mạng sống, làm cho đường đường Phương đại gia phải cùng cái phi vật thể kia tranh giành người, ăn dấm chua với công việc của cô hử!

Nghĩ tới lòng Phương thiếu gia vẫn không thể bình ổn, lại nói: “Công việc khổ cực như vậy làm ít thôi, đầu phải anh không nuôi nổi em.”

Thân là bạn gái chính thức đầu tiên của Phương thiếu, chỉ cần Phương thiếu mở miệng, cái gì cũng có. Giả sử cô không nói ra miệng, Phương Diễn cũng sẽ gánh nghĩa vụ nuôi cô!

Đông Phương Nhiều mê mẩn sắp thiếp đi, nghe thấy lời anh nói..., nhất thời nổi giận, công việc thì sao? Công việc của cô cũng đâu phải loại ti tiện gì, việc tuy nhiều, nhưng đó là do cô tự nguyện. Từ trước tới giờ cô ghét nhất là người khác can thiệp vào công việc của mình, nếu như anh nói tới cái gì khác cô cũng sẽ không để ý. Nhưng hết lần này tới lần khác nói đụng đến công việc, ít nhận đi? Nuôi cô? Nói thật, cô không chắc Phương gia sẽ giữ lời được bao lâu.

Nữ nhân không có sự nghiệp của riêng mình, phải sống phụ thuộc vào nam nhân, quay đầu lại không chừng bị nam nhân khinh thường. Bây giờ nói hay lắm, sau này thì sao đây?

“Phương Diễn, sau này đừng đến đoàn phim tìm em nữa.” Đông Phương Nhiều giữ nhịp thở bình thường, nhìn Phương Diễn lái xe, nhẹ nói.

Phương Diễn vừa nghe thấy không đúng, quay đầu nói: “Hách Giai Giai, em nói lời này là có ý gì?”

“Không có ý gì hết, chính là anh tới có chút khó xử, anh cũng thấy đấy, mỗi lần anh xuất hiện chỗ nào chỗ đó liền có cảm giác bị áp bách, ảnh hưởng rất nhiều đến công việc ở đoàn phim.” Đông Phương Nhiều nghĩ thêm, cố gắng lựa lời tương đối không chọc giận Phương Diễn giải thích. “Hơn nữa công việc là đam mê cũng là cuộc sống của em, em hi vọng về sau anh đừng khuyên bảo những lời như vừa rồi nữa.”

Phương Diễn lặng lẽ nghe Đông Phương Nhiều nói, đôi mắt biến sắc, cuối cùng bình tĩnh nhìn về phía Đông Phương Nhiều, hỏi: “Anh khuyên thì sao? Anh không phải là muốn em ít ôm đồm mọi việc để sống thoải mái hơn sao? Anh vì lo cho sức khỏe của em thôi, điều này cũng không đúng?” Thanh âm nhàn nhạt rất bình tĩnh, nghe không ra hi vọng, nhưng như vậy càng làm cho người nghe cảm thấy bị áp bách nặng nề. Phương Diễn khiến người ta sợ không phải lúc anh nổi cơn thịnh nộ, mà là lúc anh bình tĩnh nhất giống như bây giờ.

Đông Phương Nhiều nghĩ một chút rồi nói “Cũng không phải nói như vậy, em thích công việc của em, em nguyện ý vì nó bỏ ra thời giờ cùng tinh lực của mình, Phương Diễn, anh cũng có chuyện anh muốn làm, nếu như có ai ngăn cản không cho anh làm, có phải anh cũng không vui về gì đúng không? Hoặc là có mấy câu em nói không đúng lắm, em cũng biết anh đứng ở góc độ quan tâm em nhưng mà em không thích như vậy, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, điểm này phải phân rõ ràng.”

“Vậy ý em là anh chẳng phân biệt được công và tư sao?” Như không ngờ tới trọng tâm lời nói của cô chính là chỗ này, Phương Diễn hí mắt hỏi. Đây là lần đầu tiên Phương Diễn nghe người ta nói anh công tư bất phân. Đúng là có thời điểm anh chẳng phân biệt công và tư, điểm này anh thừa nhận, nhưng không phân biệt thì sao? Mọi người không phải là phải ngoan ngoan nghe lời anh? Anh có năng lực để làm chuyện anh muốn làm, cho dù công tư bất phân cũng không có người nào dám nói nửa lời, hôm nay lại bị Hách Giai Giai nói ra? Chỉ bởi vì mấy chuyện vặt vãnh, nghĩ tới đã làm lòng người phát lạnh, rõ ràng là quan tâm cô, rồi sao đây, quan tâm cô cũng sai? Nữ nhân khác muốn anh quan tâm còn phải nhìn xem anh có chịu hay không?! Có thể để cho Phương đại gia sử dụng đặc quyền không phân biệt công tư thật đúng là không có mấy người.

Đông Phương Nhiều vừa nhìn cũng biết Phương Diễn đã tức giận, nhưng bây giờ không thừa dịp sóng đã dậy nói rõ ràng, về sau càng khó lên tiếng, vì vậy cô chịu áp lực nói: “Phương Diễn, có lúc làm chuyện gì còn phải nhìn phía sau, em không phải nói anh không đúng, nhưng anh thật sự gây ảnh hưởng đến em.” Không biết những cặp đôi khác hình thức yêu đương thế nào, thật lòng, Đông Phương Nhiều đến nay còn chưa có chân chính trải qua một cuộc tình, kiếp trước bạn tình thì thanh thoát có dù sao con người đều có nhu cầu sinh lý. Nhưng nhắc tới công việc là cô như liều mạng, đâu có rảnh đi

Kiểm ai hẹn hò, có bạn trai thì có ích lợi gì? Đâu có ai chịu được việc người yêu hàng năm ra ngoài kiếm tiền. Cuộc sống, công việc và ngày nghỉ loạn xì ngầu, mười ngày nửa tháng không thấy mặt. Cùng Phương Diễn đây đưa một chỗ bên trong là ngoài ý muốn, bên ngoài là vô tình. Công việc xác thực tồn đọng rất nhiều, chỉ còn cách vì nó mà lãnh lạc Phương Diễn, trên thực tế cô cũng rất cố gắng chạy việc, hoàn thành sớm một chút, nâng cao hiệu suất tối ưu, hy vọng có thể rút ra chút thời gian chung đụng với anh.

Nhưng đối với việc Phương Diễn trực tiếp đến tổ kịch vẫn có chút mâu thuẫn. Nói thế nào đây, một khắc kia nhìn thấy anh bước vào đoàn phim cô đích xác là vui mừng, ở trong phòng nghỉ cùng Phương Diễn nửa canh giờ, bước ra ngoài mới phát hiện vấn đề. Phương Diễn quá mức độc tài đi, cái gì anh muốn làm sẽ cho đó là chuyện nên làm, không thêm đề ý cảm thụ người khác. Có Phương Diễn ở đây, không khí tổ kịch như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, hơn nữa vì sự có mặt của anh mà hiệu suất công việc cũng không cao, đây không phải là điều cô muốn.

Mà Phương Diễn đến đều là vì cô, trong lòng cô sẽ rất mâu thuẫn.

Vậy phải làm sao? Đông Phương Nhiều thấy cần nói suy nghĩ của mình cho Phương Diễn biết, dù sao hẹn hò không phải chuyện riêng của một người, có lời gì phải nói ra, nếu không đoạn quan hệ này cũng sẽ không được lâu dài.

Đông Phương Nhiều cho là mình làm đúng, cho nên tiếng nói mặc dù không lớn, nhưng khí thế không hề thấp.

Phương Diễn lái xe, Đông Phương Nhiều chỉ có thể nhìn thấy một bên gò má của anh, biểu tình gì cũng không có, cũng không nói chuyện, không khí trầm mặc đến nỗi Đông Phương Nhiều cũng nghe được trong lòng mình đang đánh lô tô, chợt nghe Phương Diễn nói, “OK, anh đáp ứng, sau này thế nào tùy em, anh cũng sẽ không quấy rầy lúc em đang làm việc nữa, như vậy em hài lòng chưa?”

Nói thì nói như thế, người ngồi bên cạnh nghe lời Phương Diễn nói ra đều sẽ cảm giác một hồi lạnh lùng, giọng nói của anh nhẹ nhàng như thường, nhưng không khỏi để cho Đông Phương Nhiều buồn bực nói không nên lời.

Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, cũng không lo Phương Diễn rút cuộc có thấy không, há miệng không tìm được thanh âm của mình, định nhắm mắt giả bộ ngủ. Một quả, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Đến hôm nay mới hẹn hò được bao nhiêu ngày?

Đoạn đường tình này của hai người có lẽ không thể đi xa. Suy nghĩ, gia thế, kể cả tính tình cũng khác nhau, khác nhau quá nhiều, mọi khía cạnh đều không hợp.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 42

Đông Phương Nhiều có nhà nhưng không thể về, chỉ có thể ngồi xe Phương Diễn về nhà Phương Diễn. Cô đã liên lạc với Vũ ca về vấn đề chỗ ở mới, nhưng chỗ tốt khó tìm, trong lúc nhất thời không thể tìm được.

Đông Phương Nhiều định rút ra thời gian hôm nào đi mua nhà, dù sao tiền bạc đã chuẩn bị đủ chỉ cần tìm người tu sửa một chút là có thể dọn vào ở. Không có nhà của riêng mình toàn đi thuê phòng ở trọ Đông Phương Nhiều luôn cảm thấy không an tâm, trong lòng cứ như có hòn đá trôi nổi bênh bồng không bỏ xuống được.

Hơn nữa cô không muốn có chuyện gì xảy ra thì đến nhà Phương Diễn trốn, tuy anh không ngại nhưng cô để ý.

Nhà Phương Diễn có nhiều phòng, hôm đó hai người từ trên xe bước xuống cũng không nói với nhau một câu nào nữa. Phương Diễn đi trước Đông Phương Nhiều theo sau. Bước vào nhà Đông Phương Nhiều rất tự giác đi tới phòng ngủ chính lấy quần áo vào phòng tắm tắm. Cô ở đây nhiều ngày, quần áo, đồ dùng cá nhân đã mua thêm đầy đủ hết. Còn Phương Diễn thì đang kết nối điện thoại nói chuyện với một nhóm người đưa ra phương án kế hoạch gì đó.

Thấy Đông Phương Nhiều cầm quần áo đi vào phòng tắm chung. Phương Diễn cũng không lên tiếng, mặt có chút thâm trầm. Từ lúc Đông Phương Nhiều đến đây trừ một hai lần đầu dùng qua cái phòng tắm này, sau đó đều trực tiếp dùng ở phòng ngủ chính thất luôn.

(T: căn nhà thường sẽ có phòng tắm dùng chung, còn phòng tắm ở trong phòng ngủ thì gọi là phòng tắm riêng – giải thích vậy mọi người hiểu không nhỉ?)

Loại hành động này khác nào muốn phui sạch quan hệ khiến Phương Diễn rất không thoải mái. Vốn còn lời muốn nói với Đông Phương Nhiều, bây giờ cái gì cũng không muốn nói nữa, cũng đứng dậy định đi tắm. Cửa phòng ngủ chính thất bị Phương Diễn đóng mạnh, “Phanh” vang một tiếng rung trời.

Đông Phương Nhiều mới vừa cời hết đồ, đang mở nước, bị âm thanh vang dội làm giật bắn mình. Trong lòng hoảng loạn, Phương Diễn nổi giận rồi.

Mới qua lại không tới nửa tháng, đã bắt đầu cãi nhau?

Đông Phương Nhiêu tắm xong đi ra thấy cửa phòng chính thất đóng, do dự hồi lâu quyết định đi về phía phòng dành cho khách nằm. Phòng này là từ lúc bị Phương Diễn mang về liền ở, chỉ là không trụ được tới ngày thứ ba đã bị người da mặt dày không biết xấu hổ lại bá đạo Phương thiếu gia bắt cóc vào phòng ngủ chính thất, dễ dàng thuận tiện cho việc vận động, cũng dễ dàng bị Phương thiếu gia sử dụng đại hình coi là gối ôm ôm ngủ.

Mới 8 giờ tối nhưng vì quá mệt, Đông Phương Nhiêu cảm thấy cả người vô lực, phòng khách chần gối đều có đủ, tương đối sạch sẽ. Người làm thuê theo giờ luôn đúng giờ thay mới, dọn dẹp, sửa sang lại. Đông Phương Nhiêu nằm xuống giường, thân thể rõ ràng đau nhức rã rời, đầu cũng choáng váng, hết lần này tới lần khác lật qua lật lại mà không ngủ được. Lỗ tai cực kỳ nhạy cảm dựng lên lắng nghe động tĩnh cách vách.

Tiếng nước chảy hoa lạp lạp, thì ra Phương Diễn vẫn còn đang tắm. Một lát sau không có tiếng động, chắc là tắm xong rồi. "Đông" một tiếng, cửa phòng tắm lại bị anh đóng mạnh, cửa phòng tắm rất yếu ớt a, không biết có bị anh đập hư luôn không. "Ba lạp ba lạp" tiếng bước chân đi lại vang lên từ bên trong phòng ngủ, thanh âm dần dần nhỏ, giống như đi ra tới phòng khách.

Đông Phương Nhiêu lắng nghe một hồi, không nghe được gì nữa. Xoay qua xoay lại một lát, rốt cục nghe được tiếng TV trong phòng khách, Phương Diễn đang xem TV à.

Lắng nghe, một đoạn lời kịch rất quen thuộc truyền vào trong lỗ tai ——

"Uy, sao anh thấy ghét quá vậy, đừng có đi theo tôi nữa có được không hả?"

"Là cô đi theo tôi mới đúng, ác nhân lại hay cáo trạng trước!"

"Mộ Dục Ngọc, tôi biết anh yêu tôi, yêu người ta còn không dám thừa nhận, đồ nhát gan, không ai có gan thò để như anh hết!"

.. . . .

Không cần nghe tiếp Đông Phương Nhiêu cũng biết cảnh diễn phía sau là gì, cái người được gọi Mộ Dục Ngọc áp người nữ đang khiêu khích đánh trên tường hôn.

Nếu như không phải Phương Diễn đang xem, Đông Phương Nhiêu không có chú ý nghe..., thì bọn họ đã quên《 hạ điện y thủy 》 bắt đầu phát sóng trên TV rồi. Đông Phương Nhiêu khốn đốn đầu đầy hắc tuyến, không dám tưởng tượng Phương Diễn dùng vẻ mặt nào xem cô diễn bộ phim này.

Nói thật, Đông Phương Nhiêu cảm thấy nhân vật mình diễn trong phim này quá ngốc nghếch. Trong phim nữ phụ là người hơi bình thường một chút, kết quả đầu tiên là cho Lâm Hạnh Nhi, sau là cho Mã Phi Phi, dù thế nào cũng sẽ không rơi trúng đầu cô. Phương Diễn cho cô an vị chủ giác, còn không cho phép cô cự tuyệt.

Nghe qua cũng chẳng thấy có gì thích thú, không biết Phương Diễn đang nghĩ gì, cứ nhiên xem phim thần tượng, kiểu thanh xuân ngốc nghếch này. Đông Phương Nhiêu thể đóng hết một bộ này sẽ không nhận vai diễn tương tự như thế nữa, nghĩ tới cũng cảm thấy nóng mặt. Đông Phương Nhiêu diễn xong một cảnh, sau khi lướt lại toàn bộ nhìn cũng không nhìn một cái, nội dung quá thiếu não, thấy mình ở trong phim chạy nhảy đối đáp rất khoái trá rất phách lối, Đông Phương Nhiêu không dám thừa nhận người đó là mình.

Nghe tiếp đều là nội dung phim truyền hình, Phương Diễn một chút động tĩnh cũng không có. Đông Phương Nhiêu định không nghe nữa, nằm trên giường nhớ tới Vũ ca lấy điện thoại ra gọi, bảo hán ngày mai tới studio gặp cô, nói mấy vấn đề có liên quan tới chuyện mua nhà một chút, cũng không thể mua lại chỗ cũ, hợp đồng còn để ở đây ngày mai giao cho Vũ ca luôn để hán giúp một tay giải quyết chuyện này.

Nói xong để điện thoại xuống, từ từ buồn ngủ, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Mở mắt bên ngoài sắc trời đã tối thui, đầu giường đèn vẫn sáng. Bốn phía lẳng lẳng một mảnh, bên trong phòng khách không có bất kỳ động tĩnh gì, không biết mấy giờ rồi. Thường thì khi có thời gian Đông Phương Nhiêu ngã xuống ngủ rồi sẽ rất khó tỉnh lại, trừ phi đặt đồng hồ báo thức. Hôm nay tỉnh giấc giữa chừng đầu óc lại dị thường thanh minh. Trong phòng này không có phòng vệ sinh riêng, Đông Phương Nhiêu lấy điện thoại nhìn, vừa rạng sáng, quyết định xuống giường ra cửa đi vệ sinh rồi trở lại ngủ tiếp.

Rửa tay xong, lau tay lên áo ngủ trên người, cúi đầu bước ra phòng vệ sinh, còn chưa ra tới đầu liền lọt vào một lồng ngực ấm áp, bị người nào đó hung hăng ôm

"Chúng ta đừng cãi nhau, được không?" Chỉ nghe thanh âm Phương Diễn vang lên bên tai, thanh âm thật thấp, lại dẫn theo điểm khẩn cầu .

Đông Phương Nhiêu bị hù, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt sáng quắc của Phương Diễn cũng đang nhìn cô, cúi đầu khẽ hôn. Môi chạm môi, động tác hết sức êm ái, "Giai Giai, anh không phải có ý đó, anh không đánh lòng thấy em một mối quá mức." Phương Diễn còn nói.

Phương Diễn chưa từng ăn nói e dè với Đông Phương Nhiêu như vậy, bình thường thời điểm hai đứa giận nhau, nếu anh không uy hiếp thì chính là dứt khoát không nói tiếng nào hất tay bỏ đi, hoặc là không lo nghĩ đến cảm thụ Đông Phương Nhiêu trực tiếp cường hôn mạnh ôm, thái độ thô bạo không phải loại bình thường.

Cho nên nghe anh nói thế, Đông Phương Nhiêu trong lòng lập tức mềm nhũn, cô làm sao muốn cùng Phương Diễn gây gổ? Bởi vì phát sinh tranh chấp với anh mà cô cũng ngủ không yên giấc, hơn nửa đêm chột tỉnh, là bởi vì ai chứ?

Miệng bị Phương Diễn hôn, eo được ôm gọn trong vòng tay của anh, toàn thân cũng bị anh dán chặt không chút khe hở. Đông Phương Nhiêu vươn tay ôm cổ Phương Diễn, nhiệt tình hôn đáp lại.

Cô cũng không muốn cãi nhau, tuyệt đối không muốn .

Phuong Diễn đưa tay vào áo ngủ Đông Phương Nhiêu, một đường đi lên nơi mềm mại.

“Phuong Diễn, về phòng.” Đông Phương Nhiêu thật vất vả tìm được khe hở nói ra một câu, miệng lại bị anh chặn lại. Hai người chiến đấu liên tục ở các chiến trường một đường từ phòng khách đến phòng ngủ.

Xong chuyện, Đông Phương Nhiêu không an phận dùng ngón trỏ vẽ nên các vòng tròn ở trên ngực Phuong Diễn. Một chút cũng không buồn ngủ, thân thể bị Phuong Diễn chiết đẳng rất mệt mỏi, hôm nay anh phá lệ nhiệt thiết thô bạo cùng kích thích, một cuộc đi xuống Đông Phương Nhiêu cảm giác xương cốt toàn thân sắp bị anh làm cho rụng rời. Nhưng vui sướng trong lúc thể nghiệm kích thích hoàn toàn không cách nào che giấu được. Đông Phương Nhiêu hai gò má ửng hồng, nhớ tới vừa rồi mình lớn tiếng rên rỉ liền một hồi nóng mặt.

Phuong Diễn rốt cục bị động tác Đông Phương Nhiêu khiêu khích, đang nhắm mắt ôm Đông Phương Nhiêu nghỉ ngơi, chợt bàn tay không an phận của người nào đó, lật người đè Đông Phương Nhiêu xuống dưới, hỏi: “Sao hả? Còn chưa no?”

Đông Phương Nhiêu bị dọa sợ không nhẹ, vội vàng lắc đầu, “Không có, không có.” một chết đi được, chẳng qua là cô không ngủ được mà thôi, cô không ngủ được cũng không muốn thấy Phuong Diễn ngủ nhanh như vậy, cho nên mới trêu anh.

Đông Phương Nhiêu vòng tay ôm cổ anh: “Phuong Diễn, chúng mình về sau đừng cãi nhau nữa được không?” Thi thi nhiên hỏi.

Phuong Diễn xoa người cũng chỉ dọa Đông Phương Nhiêu một chút mà thôi, mặc dù anh còn tràn đầy tình lực nhưng khẳng định cô không chịu nổi, tiếp tục cày bừa ngày mai cô khó khăn đi làm trực tiếp nằm bẹp dí trên giường cả một ngày đi, đến lúc đó lại trách anh làm trở ngại công việc của cô.

Phuong Diễn mở một cái trên miệng Đông Phương Nhiêu, lật người ngã xuống tư thế ban đầu tiếp tục ôm cô, lại giật giật cánh tay đặt thân thể cô tới một vị trí thoải mái, nói, “Ai muốn cãi nhau với em? Nếu không phải là em cố tình gây sự trước, anh sẽ gây với em sao?”

Trong giọng nói không khỏi chất vấn cùng một chút bất đắc dĩ, từ lúc nào Phuong đại gia lại ăn nói dè dặt với một người như vậy?

Đông Phương Nhiêu nhếch miệng cúi đầu không nói lời nào. Quả thực là cô khơi mào, nhưng cô vẫn chưa cảm thấy mình có lỗi.

Phuong Diễn nhìn thấy cô như vậy, đưa tay dùng lực vỗ mông Đông Phương Nhiêu một cái. Đông Phương Nhiêu hét lên một tiếng, “Phuong Diễn, anh làm gì dạ?!”

Lớn đầu còn bị tét mông, Đông Phương Nhiêu vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, đôi tay ôm trên cổ Phuong Diễn đòi xuống cào lưng anh, “Không được phép sử dụng hình phạt thể xác! Không được bạo lực gia đình!” Trong miệng hét lên. Nhìn qua y như cô gái nhỏ đang nũng nịu.

Phuong Diễn không nhịn được lại hung hăng hôn môi Đông Phương Nhiêu, nếu không có chỗ cô ký, thật muốn hành xác cô tại chỗ!

“Em giỏi lắm, mau nhắm mắt ngủ đi!” Phuong Diễn nén nhịn có chút khổ cực. Anh từ trước đến giờ luôn phóng túng dục vọng của mình, lần đầu tiên ghen mình như vậy, hết lần này tới lần khác nữ nhân trong ngực còn không thức thời, nhích tới nhích lui, cố gắng vùi dập lửa cháy lan tỏa toàn thân.

“Ngủ!” hung hăng nhấn Đông Phương Nhiêu hướng trong ngực một cái, ác thanh ác khí nói.

Dán sát như vậy, biến hóa nửa người dưới của Phuong Diễn làm sao giấu giếm được Đông Phương Nhiêu, cô len lén câu khởi khoe miệng cười một tiếng, eo ếch dùng sức lắc một cái hai người liền đổi vị trí. Đông Phương Nhiêu ngồi trên người Phuong Diễn, chân mền quấn quanh người cũng vì động tác của cô trượt xuống eo, nửa người trên không một chút che đậy trình diễn trước mặt Phuong Diễn, ánh mắt anh thâm chìm.

“Hách Giai Giai, em đừng đùa với lửa.” Phuong Diễn trầm giọng cảnh cáo, tên đã lên dây cung không thể không bắn. Nếu Hách Giai Giai còn tới câu dẫn, trêu chọc anh, đừng trách anh không khách khí!

Ai biết Đông Phương Nhiêu cũng học Phuong Diễn cúi đầu mở miệng anh một cái, khiêu khích nói, “Anh tới đi, em mới không sợ!” Không thể không nói, tối hôm đó Đông Phương Nhiêu không lý trí cỡ nào, chắc bị Phuong Diễn sửa trị một lần nên đầu óc còn mơ hồ, không đoán cũng biết Phuong Diễn đòi nào chịu được khiêu khích.

Ánh mắt sáng quắc giống như Nga Lang chăm chú nhìn con mồi, phản thủ vì công, lật người đưa Đông Phương Nhiêu xuống phía dưới, nam hiểm nói “Tối nay em khỏi ngủ!”.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 43

Hôm sau, vết thâm quầng mắt đậm đến nỗi trông Đông Phương Nhiêu y như một con gấu mèo quý hiếm 0.0, ngược lại Phương thiếu gia thần thanh khí sáng, một đường tằm gió xuân đưa Đông Phương Nhiêu đến studio, tặng một nụ hôn trên đôi môi hồng điểm bị giày xéo suốt cả một đêm.

Đông Phương Nhiêu uể oải, sớm biết kết quả như vậy sẽ không ngu ngốc khiêu khích a! Không biết tối qua bị chạm dây thần kinh nào! Rõ ràng người ta đã bỏ qua cho cô, cô còn hết lần này tới lần khác trêu chọc người ta. Mới ba ngày không gặp thôi mà, đâu đến nỗi chưa thỏa mãn dục vọng chứ?

Hậu quả của việc khiêu khích chính là bị Phương Diễn vật lộn suốt đêm, đến sáng mới buông tha cho ngủ. Khi đó có thể ngủ bao lâu? Thật là muốn khóc cũng không có nước mắt.

Vào phòng hóa trang, thợ trang điểm thấy cô như thấy quái vật khủng khiếp, đánh nửa hộp phấn mới che kín quầng thâm dưới mắt, đầu choáng mắt hoa, nghĩ tới còn nhiều việc phải làm Đông Phương Nhiêu nhức đầu không dứt.

Những ngày kể có thể nói tương đối thuận sướng. Chụp ảnh poster, họp báo tuyên truyền ... việc còn rất nhiều, so với Đông Phương Nhiêu lòng trước không sai biệt lắm. Một ngày chỉ được ngủ ba tiếng, có lúc không đến ba tiếng. Khác biệt là lần này Đông Phương Nhiêu bận rộn hơn nữa cũng nhờ đặt điện thoại bên cạnh, lúc hóa trang, lúc làm tạo hình, hoặc là lúc thử quần áo đều rút ra chút thời gian gọi cho Phương Diễn. Phương lớn nhỏ đã ra lệnh, nếu như đi đâu mà không cho anh hay, điện thoại cũng không gọi cho anh..., anh sẽ đến studio bắt người!

Cô dĩ nhiên không muốn bị bắt, huống chi không chỉ có mình Phương Diễn biết nhớ, Đông Phương Nhiêu cũng rất nhớ anh.

Chờ lâu cách mấy, Phương Diễn cũng sẽ kiên nhẫn chờ Đông Phương Nhiêu bên ngoài studio lúc cô sắp tan tầm. Đông Phương Nhiêu không có nhiều thời gian dành cho Phương Diễn, đôi lúc cô cũng đau lòng. Trước kia Phương Diễn nhiều tình nhân như vậy, chưa từng vì ai ỷ khuất mình, muốn làm gì thì làm, hoàn toàn tùy tâm tính của mình. Vì lịch trình bận rộn của cô nên Phương Diễn không thể không phối hợp, thừa dịp tan tầm gặp mặt một chút, khi đó cô cũng đã mệt mỏi rồi, đâu còn tinh lực với thời gian làm gì, thậm chí nói chuyện với anh cũng rất ít, ánh mắt cũng không mờ ra được, nói chuyện kiểu gì?

Chứ đừng nói tới chuyện kia, dù Đông Phương Nhiêu muốn cũng phải xem có tinh lực hay không, về phần Phương Diễn, yêu đương với người ngủ như xác chết, một chút phản ứng cũng không có? Anh vẫn có nhân tính, cũng chưa đến nỗi đói khát. Cho dù có đói khát thật thì anh cũng có thể nhịn. Nhưng đôi lúc khó tránh khỏi cảm thấy biệt khuất, phương diện này từ xưa tới nay chưa từng ỷ khuất bản thân. Chỉ vì Hách Giai Giai mới chịu một kiếp này, hơn nữa là bản thân anh tự nguyện thỏa hiệp. Nhiều lúc nhìn cô mệt mỏi có khả năng ngã xuống bất cứ lúc nào, bộ dạng yếu đuối, mắt môi đều không có sức mở ra, Phương Diễn cũng thương xót nói gì tới muốn cô. Anh không có cảm thụ như vậy.

Biệt khuất một chút, dục vọng nam nhân bị kìm nén rất đáng sợ. vì Đông Phương Nhiêu anh cho lui toàn bộ hậu cung rồi, mà Đông Phương Nhiêu đâu. Rất lâu mới có thời gian sờ tới sờ lui ôm tới ôm lui hôn tới hôn lui một tí, lại bị cô chọc giận, giai nhân trên người ngủ mất tiêu, chỉ có thể gọi nước lạnh. Cho nên một khi được giải phóng thì Đông Phương Nhiêu không thể nghỉ ngơi gặp phải tai ương.

Đông Phương Nhiêu rất chăm chỉ, đóng xong phim này lại nhận tiếp phim khác, đại khái một tháng có thể rút ra hai ngày nghỉ, vì không quá xác định có thể nghỉ hay không nên tạm thời không nói Phương Diễn biết, Tối hôm đó hết giờ làm việc mới chắc chắn, lên xe Phương Diễn hôn một cái thật kêu, luôn tiện cho anh hay tin này.

Ngay sau đó Phương đại gia tại trận diễn một màn thanh cuồng mệnh phi xa, dọa Đông Phương Nhiêu sợ đến sắc mặt trắng bệch môi phát thanh. Người kia lái xe về đến dưới nhà nhưng không có dấu hiệu bước ra, ở bãi đậu xe biểu diễn một màn xe rung. Đông Phương Nhiêu cực kỳ xấu hổ, đến lúc đầu óc có chút tỉnh táo, lại bị Phương Diễn bế bổng vào nhà thả trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chính, lăn lộn cả một ngày, chính xác một ngày!

Đông Phương Nhiêu rằng rồi hai ngày, đều bị tiêu tốn cho chuyện này!

Suốt ngày bị Phương Diễn tác oai tác oái trên giường, làm lại làm, làm lại làm, làm đến ngủ thiếp đi, tỉnh lại vẫn còn làm. Đông Phương Nhiêu khóc lóc, năn nỉ ỉ oai, cầu xin Phương Diễn tha mạng. Nhưng Phương thiếu gia đời nào chịu, vẫn là câu nói kia, đã lâu không chiếm được tiện nghi, dục vọng bị đè nén lâu ngày rất đáng sợ!

Vậy nên hôm sau Đông Phương Nhiêu phải phơi thây trên giường dưỡng thương, ngay cả ngồi dậy cũng không nổi. Đại thiếu gia thần thanh khí sáng đi tới đi lui trong phòng, nấu cơm cho cô, bật tivi xem, thuận tiện lên net giải quyết công việc. Đông Phương Nhiêu nhìn thấy nha dương dương, hận không thể nhào qua cắn anh hai cái. Chỉ đồ thừa Đông Phương Nhiêu bị anh sửa trị phải nằm liệt giường liệt chiếu, nếu không cô tuyệt đối sẽ làm như thế!

Vốn muốn cùng anh đi xem nhà, đành phải để lần sau. Nghĩ tới không ít trở ngại, vận động trên giường quá nhiều, đứng dậy còn không nổi muốn đi đâu? ! Thật may là không có hẹn Vũ ca, bằng không lý do này thật không dám nói ra miệng. Vũ ca hiệu suất cực nhanh, chẳng những giải quyết xong những khoản tiền ứng trước, ngay cả công ty thiết kế trùng tu cũng tìm hoàn hảo, chỉ đợi Đông Phương Nhiêu nói một câu là có thể khởi công.

Nhưng Đông Phương Nhiêu vẫn không rảnh để xử lý chuyện này, có hai ngày nghỉ Đông Phương Nhiêu thấy lâu rồi không bồi Phương Diễn, tất cả đều dành cho anh, cùng lắm là để Phương Diễn chạy một vòng tới đó, chỉ nhà mới ở chỗ nào, về sau muốn tìm cô thì tới đây tìm. Đông Phương Nhiêu vẫn có nhiều yêu cầu đối với chỗ ở, nhất định phải thảo luận kỹ càng với người ở công ty thiết kế mới được, nếu không không yên lòng.

Chỉ còn cách hẹn lần sau.

Hết ngày nghỉ Đông Phương Nhiêu tiếp tục vùi đầu vào công việc, đâu ai nghĩ tới cô sẽ qua lại với Phương Diễn? Ngay cả chính cô cũng không ngờ, lúc độc thân không có ràng buộc, hợp đồng đến tay thấy thích hợp liền nhận. Nào ngờ cứ nhận tới tấp, hành trình đã sắp xếp đến một năm sau, đúng là chưa diễn cũng phát điên rồi, Đông Phương Nhiêu nhớ tới bảo Vũ ca lấy lịch trình ra xem, vừa nhìn qua cô nhất thời có loại cảm giác phát bệnh, không biết Phương Diễn biết có tiêu diệt cô luôn không?

Đồng Phương Nhiều không dám nhìn mặt Phương Đại thiếu gia, nhất định không tốt.

Cho nên sau này Đồng Phương Nhiều rất có ý thức, nhận hợp đồng quảng cáo giảm bớt một hai chút, ít nhất một tháng sẽ có vài ngày trống không, an bài như thế tương đối hợp lý. Cho dù công việc diễn cuồng thế nào, lúc yêu đương cũng phải bận tâm cảm thụ của đối phương. Huống chi Phương Diễn là một người bá đạo, nhìn được nhất thời cũng không nhìn được suốt đời, tốt nhất đừng khiêu chiến giới hạn của anh.

Còn công việc đã lên lịch trong một năm này thì không có biện pháp, lao tâm lao lực còn phải bay tới bay lui, nhất định là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Hợp đồng đã ký cũng không thể hủy đột xuất? Không nói tới danh dự bị tổn hại, số tiền bồi thường vi phạm hợp đồng cũng không nhỏ! Mặc dù đoán chừng Phương Diễn rất nguyện ý giúp cô chi trả số tiền này, nhưng cô chắc chắn sẽ không dùng tiền của anh. Làm việc đến nơi đến chốn, trước giờ vẫn luôn là phong cách của cô.

《 hạ điện y thủy 》 truyền bá sôi nổi, kịch bản có thể coi là tốt. Riêng Đồng Phương Nhiều cảm thấy hơi nhọc trí một chút, nhưng phù hợp khẩu vị đại chúng. Từ góc độ khán giả, bộ phim này nhất định là một trong những bộ phim truyền hình hấp dẫn, ăn khách nhất. Trước khi phát sóng, đài truyền hình liên tục quảng cáo, giới thiệu, phát ra một trích đoạn khiến cho quần chúng lửa nóng truy lùng, bình luận nhiệt liệt trên website của đài, tùy ý đi đường cũng có thể bắt gặp hình ảnh, tin tức có liên quan trên các tờ báo, nhật báo, tạp chí.

Diễn viên trong phim vì bộ phim này càng được chú ý tới, rất nhanh trở thành nhân vật được mọi người quan tâm xét nét đánh giá. Nam một nam hai nam ba, nữ một nữ hai nữ ba. Mức độ quan tâm trong miệng mọi người xếp theo thứ tự đứng từ trên xuống dưới là nữ một, nam một, nữ hai, nữ ba, nam ba, nam hai.

Nam diễn viên phần lớn không địch lại ánh sáng lưu ly chói mắt của nữ diễn viên, toàn bộ đều bị đẩy ra sau. Nam chính Lâm Nhục Nhiên có vẻ ngoài tuấn tú đẹp trai lại thâm tình lại bị chê bai, mắng chửi về kỹ năng diễn xuất, động tâm một chút cũng không bằng thiếu nữ trẻ tuổi.

Mã Phi Phi là người mới, vì xuất hiện trong bộ phim này nên nhanh chóng có chút danh tiếng, hiện tại hoạt náo ở các phương tiện truyền thông đại chúng, tiết mục giải trí a, buổi lễ long trọng a, phòng vẫn chụp ảnh a, khắp nơi đều nhìn thấy hình ảnh của cô, mang về ngoài cửa tiểu nữ sinh lại biết tiến biết lùi, rất được truyền thông sủng ái. Trừ thích tìm tin tức Đồng Phương Nhiều, tiếp theo chính là cô.

Đồng Phương Nhiều bề bộn nhiều việc lại không thích tham gia mấy tiết mục giải trí, không thường tiếp nhận phỏng vấn, có thể bắt được tin của cô rất hiếm. Huống chi người nào trong giới không biết sau lưng Hách Giai Giai có một Phương Đại thiếu gia làm chỗ dựa, nếu tìm được tin mà người khác không tìm được, cũng phải tính toán xem có chọc giận Phương đại gia hay không.

Mà Mã Phi Phi không có tăng cổ kị này, muốn viết cái gì, muốn viết bao nhiêu cũng tùy. Thiên mã hành không đuổi một cái phượng đầu lân giác, nói bừa tạo loạn cũng không thành vấn đề. Tin tức đại chúng thích xem đa phần đều vì thế tạo ra? Lại có mấy người chân chính quan tâm có phải thật không? Lượng tiêu thụ mới cần phải bảo đảm, nó có thể nói rõ hết thấy vấn đề, tồn tại là hợp lý. Vì nhu cầu thị trường, mới khiến cho bọn họ một đạo chuyên đào lý lịch tin tức của người nổi tiếng.

*Thiên mã hành không: ý tưởng dồi dào; cả câu có nghĩa là ý tưởng cao siêu không có thực.

Nên phần lớn bản tin trên báo đề cập đến Mã Phi Phi nhiều hơn Đồng Phương Nhiều.

Nhưng trong lòng mọi người, không thể nghi ngờ cảm thấy hứng thú với Đồng Phương Nhiều nhiều hơn Mã Phi Phi, nhìn lượng kích trên web đi, nhìn lại có Đồng Phương Nhiều chỉ có hai bản tin nhưng lượng truy cập lại nhiều hơn so với số lần xem tin tức của Mã Phi Phi gộp lại, liền có thể xác minh.

Đồng Phương Nhiều không dựa vào tin tức không dựa vào giải trí, dùng kỹ thuật diễn xuất chinh phục tất cả người xem.

Mà Lý Hàm nhân khí cũng tăng một xấp đầy, mức cát xê hàng hai trực tiếp một đường thẳng tiến, đạo diễn tìm cô đóng phim sẽ không đưa vai phụ cho cô nhìn nữa mà trực tiếp cầm vai chính đưa qua, không thiếu kịch bản tốt, cô cũng được xem là dựa vào diễn xuất thành công dựng tên tuổi.

Lý Hàm đã gia nhập giới văn nghệ hai ba năm, công việc trên tay cũng nhiều. Đóng phim xong liền có việc khác để làm, thỉnh thoảng cũng xuất hiện ở vài tiết mục văn nghệ, nhưng số lần cũng không nhiều.

Tóm lại, 《 hạ điện y thủy 》 chẳng những giúp Đồng Phương Nhiều nổi tiếng dữ dội hơn, đồng thời tạo tên tuổi cho ba người mới, càng giúp cho nữ minh tinh đậm chân tại chỗ lâu năm ở tuyến hai thành công lên hạng, đồng thời được bình chọn là một trong những bộ phim truyền hình có sức ảnh hưởng lớn nhất trong năm, đạo diễn Ngô Hạ Ngự lại một lần sáng lập kỳ tích trong nghiệp giới. Sau khi bộ phim truyền hình này kết thúc vẫn bị người cuồng nhiệt truy lùng, có người vì thế mà thất thanh khóc ròng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 44

Lịch trình nhiều nhưng đã nhàn nhả hơn rất nhiều so với một tháng trước, không nói đâu xa, mỗi ngày có thể bảo đảm giấc ngủ tám tiếng. Đồng Phương Nhiều rất chú ý điều này, công việc đối với cô rất quan trọng cũng rất yêu quý, không có việc gì làm cả người khó chịu, nhưng đồng thời cô cũng không

muốn tuổi còn trẻ mà thân thể bị phá hư hết bệnh nặng tới bệnh nhẹ. Tựa như một kiếp trước danh tiếng vững chắc nổi đình nổi đám nhưng sức khỏe tồi tệ, kháng sinh yếu ớt. Cô lại là kiểu người ghét bệnh viện, luôn cố chịu đựng, dù bệnh không trở nên trầm trọng, vẫn cảm thấy cứ tiếp tục như kiếp trước rất không tốt.

Nói đến đời sống vật chất, Đông Phương Nhiêu cũng không phải người ham vinh hoa phú quý, có một khoản tiền gửi nhất định trong ngân hàng là quá đủ rồi. Nhìn cô cả ngày đầu tắt mặt tối, thời gian tiêu tiền cũng không có, kiếm nhiều hơn nữa có ích lợi gì?

Sau khi phát sinh xì căng đan, xe Đông Phương Nhiêu vốn để ở nhà thuê đã nhờ Vũ ca lái đến studio. Cô giờ ở nhà Phương Diễn, hầu như ngày nào cũng đến studio, thời gian không cố định, có xe đi lại thuận tiện dễ dàng hơn. Nếu Phương Diễn đến đón, Đông Phương Nhiêu sẽ để xe lại studio, sau đó nhờ phụ tá Tiểu Lý lái về.

Gần đây Phương Diễn cuốn lấy chặt chẽ, trên lý thuyết lúc nào rảnh rỗi cũng bị Đại thiếu gia khóa trên giường. Đại thiếu gia sức vận động kinh người, khó trách trước kia có nhiều tình nhân. Hiện tại phần lớn nhiều người toàn bộ đặt ở Đông Phương Nhiêu, cô cảm thấy không chịu nổi. Đại thiếu gia cái gì khác rất dễ thương lượng, riêng cái này chỉ mới mở đầu đều bị Đại thiếu gia bắt mẫn trừng mắt, sau đó khóa trên giường tái diễn một lần, cứ như cũ chi nhiều lần, Đông Phương Nhiêu đầu hàng tùy ý anh.

Đôi lúc mệt không kếm gì công việc a, thật là khiến người ta lệt nóg quanh tròng.

Đông Phương Nhiêu không rành chuyện bếp núc, trước kia một mình ở studio tới bữa liền ăn cơm hộp được đoàn phim chuẩn bị sẵn, lúc ở nhà thì le que qua loa nấu đại, cũng không nấu ra thành quả vĩ đại gì. Kiểu này bày ra dĩ nhiên không lọt vào mắt Phương Diễn. Đông Phương Nhiêu thử một hai lần, kết quả Đại thiếu gia ăn thì vẫn ăn, chỉ có điều vừa ăn vừa cau mày. Bản thân tự biết tay nghề mình không được, nên cũng không ép buộc mình nữa, trù nghệ này hoàn toàn không có thiên phú, cô cũng cảm thấy thức ăn mình nấu rất khó nuốt.

Phương Diễn là người ưa sạch sẽ, trong nhà có thuê người giúp việc theo giờ, vài ngày đến quét dọn một lần, người nấu cơm thì chưa có. Trước kia không có Đông Phương Nhiêu hầu như không ăn ở nhà, anh có nhiều việc phải đi xã giao, sinh hoạt hoàn toàn phụ thuộc vào công việc. Dĩ nhiên, muốn đi hay không đều do anh quyết định, không ai miễn cưỡng. Chủ yếu là bên cạnh anh hồng nhan tri kỷ nhiều, mỗi lần gặp đều dùng bữa tại nhà hàng, sau bữa tối lãng mạn dưới ánh nến lung linh trực tiếp đưa về nhà cút lên giường. Nơi đó có cơ hội được vận dụng hơn phòng bếp của anh nữa.

Không giống hiện tại, Đông Phương Nhiêu hầu như ngự trị trong nhà Phương Diễn, cô nhờ Vũ ca đi tìm phòng thuê ngắn hạn. Bị Phương Diễn biết hung hăng giáo huấn một trận, phòng cho thuê nào thoải mái hơn nhà anh? Và lại còn không an toàn. Quan trọng nhất là ở nhà anh có vấn đề gì? Đến nỗi phải chạy ra ngoài thuê phòng!

Đông Phương Nhiêu gì khác không sợ, bây giờ sợ nhất là Phương Diễn nổi giận. Nam nữ tình lữ ít nhiều cũng có mâu thuẫn, đặc biệt là hai người ở cùng một chỗ, tính tình và quan niệm của cả hai lại chênh lệch nhiều nên không thể tránh khỏi phát sinh tranh cãi. Qua vài lần Phương Diễn cũng học được cách giải quyết, chỉ cần Hách Giai Giai tức giận, mở miệng bắt đầu bức chết người không đến mạng, trực tiếp dùng miệng chặn miệng cô lại, quăng người lên giường, đúng là tuyệt chiêu! Đợi cô bị anh chinh phục mềm người nằm sấp, đầu mê mẩn, đến lúc đó cái gì cũng dễ nói.

Hai người không thể lúc nào cũng ra ngoài ăn cơm, thân phận Đông Phương Nhiêu tùy thời đi đến đâu đều có nhóm lớn nhóm nhỏ chó săn theo đuôi, rất bất tiện. Huống chi cô là loại người không có xã giao lập tức về nhà, trước kia cô ở nhà một mình thì ăn uống đơn giản. Phương Diễn không thích thức ăn Đông Phương Nhiêu làm, lại không thể để bụng đói bỏn mẩn nhìn nhau, càng không nguyên ý biết rất rõ Đông Phương Nhiêu đang ở nhà, lại ăn ở ngoài. Ở ngoài ăn uống mà không có cô thực sự nuốt không trôi, không còn cách nào khác đành ủy khuất xuất nghệ.

Tiện nghi cho Đông Phương Nhiêu quá rồi. Phương Diễn làm đồ ăn hoàn toàn ở cấp bậc đầu bếp, có khi tay nghề của đầu bếp trứ danh ở nhà hàng cao cấp cũng chưa chắc bằng anh. Hỏi anh học ở đâu, Đại thiếu gia chỉ nhàn nhạt nói trước kia du học, đồ ăn nước ngoài ăn không quen nên tùy tiện học một chút thôi.

Đúng là thích chọc tức người khác mà, Đông Phương Nhiêu tùy tiện học mười mấy hai mươi năm, sao thức ăn làm ra giống như đồ ăn cho heo vậy?

Đại thiếu gia phụ trách nấu cơm, Đông Phương Nhiêu phụ trách rửa chén. Hai người phân công rõ ràng xác thực, thật ra phân việc như vậy không có gì khác biệt. Nếu người ngoài biết hai người chung sống như một gia đình, quan trọng nhất là việc bếp núc lại do Phương Đại thiếu gia đảm trách, chỉ sợ rớt tròng mắt ra ngoài luôn!

Một tháng trôi qua, Đông Phương Nhiêu rốt cuộc có thời gian kéo Phương Diễn xem nhà mình mua được. Lúc này quan hệ hai người tương đối ổn định, cũng ở chung hai ba tháng rồi, trên căn bản trước kia có chuyện gì không thể nói trước mặt đối phương bây giờ đều có thể tự nhiên nói ra, không chút băn khoăn, khi rảnh rỗi sẽ ở trước mặt đối phương ăn vạ, cái này có thể xem là sinh hoạt tình thú. Có lúc Đông Phương Nhiêu nổi hứng, vòng tay ôm cổ Phương Diễn làm nũng, mặc dù thỉnh thoảng anh trưng ra vẻ mặt không chịu nổi, nhưng ai cũng nhìn ra trong lòng anh rất hưởng thụ.

Đông Phương Nhiêu thấy cùng đi gặp nhà thiết kế làm mất chút thời gian của Phương Diễn cũng không có gì nghiêm trọng. Thời gian nhàn hạ của cô không nhiều lắm, phần lớn đều cống hiến trên người Phương Diễn, lần này không thương lượng xong mẫu thiết kế, không giải quyết hết một lần, lần sau không biết phải chờ tới lúc nào.

Hẹn ở quán cà phê cạnh nhà mới, trên đường đi có chút kẹt xe. Đến nơi Đông Phương Nhiêu vào trước, Phương Diễn tìm chỗ đậu xe sẽ vào sau.

Đông Phương Nhiêu đeo kính bản lớn che hơn phân nửa gương mặt, vội vã đi vào, đi bộ thôi cũng thổi qua một trận gió. Vũ ca thấy cô, vung mạnh tay. Đông Phương Nhiêu nhìn sang, không chỉ có Vũ ca, người thiết kế của công ty cũng đến rồi.

“Ngại quá, có chút kẹt xe.” Đông Phương Nhiêu hướng chỗ ngồi tuổi nữ nhân trẻ cười cười xin lỗi. Là người rất có hương vị nữ nhân, khí chất thượng tầng, ngũ quan tinh xảo khéo léo, vô cùng có linh tính.

“Được rồi, Giai Giai, em mau ngồi xuống đi, không thấy mọi người đang nhìn hả?” Vũ ca tính nôn nóng, cửa tiệm này cũng không phải là nhà hàng cao cấp mấy sao, chỉ tùy tiện hện ở đây cho tiện, bốn phía đều mở toang, Vũ ca thấy rất nhiều người từ lúc Đông Phương Nhiều bước vào liền tản tản quăng tầm mắt ở trên người cô, nhìn chằm chằm giống như là muốn đứng dậy đi tới giá thể, tranh thủ kéo Đông Phương Nhiều vào chỗ ngồi bên trong cạnh mình, mấy cái vị trí phía trong kín đáo này giữ bí mật được một chút.

Đông Phương Nhiều lấy mắt kính xuống, chỉ thấy nữ nhân kia cười cười với mình, “Không sao, chúng tôi cũng mới đến thôi.” Thanh âm rất êm tai, trong trẻo thoải mái, rất đặc biệt.

“Giai Giai, anh giới thiệu với em” Vũ ca đưa tay ra, “Đây là người đứng đầu 'công ty thiết kế Lan Khê' Hạ Thác tiểu thư, bên cạnh cũng là người của 'công ty thiết kế Lan Khê', phụ tá của cô ấy. Về vị bên cạnh tôi không cần giới thiệu chắc mọi người cũng biết.”

Đông Phương Nhiều vừa nghe, không khỏi kinh ngạc, ' Công ty thiết kế Lan Khê' trong giới kiến trúc rất nổi danh. Nhà thiết kế, kiến trúc sư một người cô cũng không biết, gần đây mới quan tâm một chút phương diện tin tức có liên quan đến việc trùng tu, hỏi thăm mọi người đều giới thiệu ' Công ty thiết kế Lan Khê'. Đặc biệt là người tạo dựng ' Công ty thiết kế Lan Khê' Hạ Thác, có rất nhiều tác phẩm thiết kế đạt được những giải thưởng lớn nhỏ, được tán thưởng rộng rãi trong giới kiến trúc.

Dĩ nhiên, những thứ này đều là Đông Phương Nhiều nghe nói, lúc ấy để Vũ ca tìm đến ' Công ty thiết kế Lan Khê' bắt quá là bởi vì đại đa số người giới thiệu, tra xét trên web nhìn tác phẩm cũng hợp với ý của mình. Khi đó Vũ ca đã giúp Đông Phương Nhiều liên lạc vài công ty kiến trúc, Đông Phương Nhiều một lòng muốn tìm ' Công ty thiết kế Lan Khê', hôm nay Vũ ca tìm người công ty bọn họ đến gặp cô. Không nghĩ tới Hạ Thác đích thân đến, theo lý thuyết, cô chức cao vọng trọng, rất hiếm khi tự thân xuất mã. Nghe nói một năm nhận thiết kế không tới năm căn nhà nhỏ.

Hạ Thác gật đầu một cái, cười nói “Dĩ nhiên, vẫn không đoán được chủ nhân của hợp đồng này là ai, hôm nay vừa thấy, quả nhiên cần thiết giữ bí mật.”

“Không còn cách nào, thân phận của tôi có rất nhiều bất tiện, hi vọng mọi người có thể hiểu.” Nếu ngồi đối diện là Hạ Thác, thái độ Đông Phương Nhiều rất thân thiện, nói thật, Đông Phương Nhiều có ấn tượng rất tốt với Hạ Thác, cô thiết kế ra được tác phẩm đẹp, chắc không đến nỗi nào, ít nhất phẩm chất có thể bảo đảm

Bốn người trò chuyện một hồi, phần lớn là Đông Phương Nhiều biểu đạt ý kiến của mình, Hạ Thác lắng nghe, cũng đưa ra một chút đề nghị, phụ tá của cô ở một bên cầm giấy bút xoạt xoạt xoạt viết. Không có chuyện cho Vũ ca làm dành ngồi một bên uống cà phê, thỉnh thoảng chen vào đôi lời.

Nói chuyện đến một đoạn, Hạ Thác hỏi: “Các cô muốn đi xem nhà sao?”

Đông Phương Nhiều gật đầu, trong lòng thấy lạ sao gần nửa tiếng rồi Phương Diễn còn chưa vào.

Thấy Đông Phương Nhiều gật đầu, Hạ Thác lại đề nghị, “Có thể đến hiện trường căn nhà thương lượng thì tốt, vừa hay chúng tôi cũng có mang theo dụng cụ đo đạc, không biết có tiện để chúng tôi đi cùng không?”

Dĩ nhiên là tiện, trao đổi với Hạ Thác rất là thoải mái, cô ấy thông minh, lại hiểu được tính toán cũng như ý tứ của chủ nhà. Mỗi câu nói đều khiến Đông Phương Nhiều than thở không dứt, quả nhiên là người chuyên nghiệp, Đông Phương Nhiều chỉ đề cập đến một chút xiu đã đoán ra hơn phân nửa ý tứ của cô.

“Chắc phải đợi thêm một lát, còn một người chưa tới.” Đông Phương Nhiều cười nói, đầu lại hướng phía cửa nhìn, không biết Phương Diễn đâu rồi. Chợt hai mắt tỏa sáng, hướng phương hướng kia phát phát tay. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, ngẩng đầu rút cục để Đông Phương Nhiều thấy được thân hình hoàn mỹ quen thuộc, nam nhân trên người mặc bộ Tây phục màu xám tro bước vào.

“Phương Diễn, ở đây này!” Phương Diễn bước vào không nhìn bên này, Đông Phương Nhiều cũng không chú ý nhiều, trực tiếp kêu to, chỉ kém điểm chưa đứng lên.

“Giai Giai, cảm ơn!” Vũ ca kính hãi, giữ thân thể Đông Phương Nhiều muốn đứng lên xuống, lại có nhiều người nhìn sang rồi! Người nổi tiếng không nên ra ngoài cứ ngây ngô giống trong nhà được, thật là một yêu tinh chuyên gây chuyện!

Hai người không thấy, Hạ Thác ngồi đối diện vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy người đàn ông đến sau, mặt biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 45

Nghe tiếng Đông Phương Nhiều, Phương Diễn xoay đầu, thấy họ đầu tiên là sững sờ, sau đó nghe Vũ ca kêu, Phương Diễn đi nhanh tới.

Vũ ca đang ngồi cạnh Đông Phương Nhiều, Phương Diễn đến tự động đứng lên nhường chỗ. Phương Diễn đi tới Đông Phương Nhiều vươn tay kéo anh ngồi xuống, động tác rất tự nhiên, cũng bởi vì quá mức tự nhiên, ánh mắt Hạ Thác vẫn chăm chú nhìn bàn tay đó, mãi đến khi Đông Phương Nhiều

buông ra. Vũ ca kéo ghế ở bàn bên cạnh đặt ở vị trí trống ngồi xuống, trong lúc vô tình nhìn qua Hạ Thác, sao sắc mặt chợt khó coi vậy? Không phải không thoải mái chứ? Trong lòng có chút tò mò, cũng không có lên tiếng hỏi.

“Phương Diển, mau ngồi xuống, em giới thiệu với anh người này.” Đông Phương Nhiều vui vẻ nói. Chờ Phương Diển ngồi Đông Phương Nhiều mới nói tiếp, “Đồ anh biết người ngồi trước mặt mình là ai? Bảo đảm anh đoán không ra đâu.” Bởi vì cô cũng không đoán được, lúc đầu chỉ đơn thuần muốn Phương Diển đi cùng, ngay cả tên công ty thiết kế cũng chưa nói, cảm thấy mấy chuyện quá vụn vặt không cần thiết đề cập, hiện tại Phương Diển làm sao đoán ra?

“Hả?” Quả nhiên thấy Phương Diển nhún mày giống như không biết.

Đông Phương Nhiều có chút đắc ý cười ‘Đây là giám đốc 'Công ty thiết kế Lan Khê' Hạ Thác tiểu thư, cũng là người sáng lập công ty, không ngờ phải không? Hạ tiểu thư tuổi còn trẻ mà có nhiều thành tựu, đạt rất nhiều giải thưởng đó, hơn nữa còn tự lập công ty, rất có năng lực.’

Nếu nói về năng lực, người bọn họ biết còn thiếu sao? Không nói đâu xa, vòng vòng đây thôi, bên cạnh Phương Diển 28 tuổi, một tay nắm giữ hơn nửa mạch sống ngành giải trí, ai gặp cũng khom lưng cúi đầu chào, không thiếu người a dua nịnh hót; Ngô Minh Hạo bằng tuổi Phương Diển, đã là đạo diễn điện ảnh nổi danh quốc tế, quốc nội quốc ngoại tranh nhau sùng bái; Hay nói Ngô Hạ Ngự, lớn hơn bọn họ hai tuổi, năm nay 30, cũng là đạo diễn như Ngô Minh Hạo nhưng bắt đồng thể loại phim, ở phương diện truyền hình chiếm một chỗ đứng vững chắc. Đặc biệt trong vòng luân quần, muốn thấy nhân vật trẻ tuổi thành công không ít. Như Đông Phương Nhiều này, cũng mới 23 tuổi, một vai trong phim điện ảnh, một vai trong phim truyền hình nhanh chóng nổi tiếng cả nước, tên tuổi lan rộng sang các quốc gia khác, theo cách người ngoài nhìn không ai dám nói cô không thành công.

Nhưng Đông Phương Nhiều đặc biệt cảm thấy Hạ Thác rất có năng lực, rất đáng kính trọng. Trong giới giải trí có quá nhiều thứ trắng đen không rõ, công danh lợi lộc đều là nhất thời, hôm nay là bộ dáng này, ngày mai hoàn toàn thoát xác. Phương Diển tuy không phải là người trong giới, nhưng lĩnh vực kinh doanh có tương quan, hơn nữa ngày ngày nhìn riết quen nên thấy bình thường. Huống chi Ngô Minh Hạo, Ngô Hạ Ngự cùng Phương Diển giống nhau ở chỗ đều có gia thế hùng hậu, có được thành tựu so với người bình thường dễ dàng hơn nhiều.

Còn Hạ Thác mới thật sự là tay trắng lập nghiệp, trước kia gì cũng không có, sau khi du học về nước mở ' Công ty thiết kế Lan Khê', một tay biến văn phòng làm việc thành vương quốc của những mẫu kiến trúc nổi tiếng, được người ngoài ngành đặc biệt chú ý, danh tiếng vang dội.

Người như vậy, sao không khiến Đông Phương Nhiều than thở đây? Huống chi còn có dáng dấp xinh đẹp, tranh đua với người trong ngành giải trí vẫn còn được. Đây đều là suy nghĩ xuất phát từ đáy lòng Đông Phương Nhiều.

Phương Diển không phản ứng, ngược lại Hạ Thác nhẹ nhàng cười, nói: “Hách tiểu thư quá đề cao tôi rồi, nói về năng lực, tôi đâu dám so với vị bên cạnh. Năm đó một mình mở văn phòng ở Mĩ tự kiếm ra tiền, em nói đúng không, Phương niên trưởng?”

* Niên trưởng tương tự học trưởng, là đàn anh cùng trường.

Đông Phương Nhiều ngạc nhiên, một đôi mắt từ Hạ Thác chuyển tới Phương Diển lại từ Phương Diển quay lại Hạ Thác, “Niên trưởng?” Đông Phương Nhiều tròn to hai mắt, không trùng hợp vậy chứ? Thế... ..

“Phương Diển, anh là niên trưởng Hạ Thác?” Đông Phương Nhiều kinh ngạc hỏi.

Phương Diển vẫn không nói chuyện, vẻ mặt bình thản cái gì cũng không nhìn ra được, Hạ Thác gật đầu, đang ngồi năm người, có ba cặp mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, “Thiệt đó, trước kia Phương niên trưởng ở trường nổi tiếng lắm, tuổi trẻ tài cao, làm rất nhiều việc người khác không dám. lúc Phương niên trưởng nói sẽ tạo dựng văn phòng ở Mĩ, nói là làm, bây giờ nhắc tới cũng phải khen một tiếng.” Dứt lời đôi mắt đẹp chuyển một cái, lại nói: “Khi đó Phương niên trưởng không nhờ cậy một ai, dựa vào đôi tay mình liều mạng xông pha bên ngoài, gần tốt nghiệp chúng tôi mới biết Phương niên trưởng là Phương thiếu của tập đoàn Phương thị, giữ bí mật thật kỹ nha, biết bao lâu mà vẫn không lộ ra chút xú nào.”

Muốn xui, trước kia Phương Diển còn tự mở văn phòng? Không phải anh là Phương thiếu của tập đoàn Phương thị, tốt nghiệp nước ngoài xong liền quay về quản lý cả Phương thị, tài sản công ty anh quản lý bây giờ tăng lên không chỉ gấp đôi, chẳng lẽ không phải tốt nghiệp ngành thương mại? Nếu quả thật như vậy, Đông Phương Nhiều không thể không tặng hai chữ “thiên tài”, quay đầu ánh mắt nhìn Phương Diển đã khác xưa, có kinh ngạc, nhưng nghi ngờ chiếm đa số.

“Phương Diển, anh trước kia có công ty riêng hả?” Đông Phương Nhiều hỏi, sau nghĩ một chút, lại hỏi, “Chuyên ngành đại học với thạc sĩ của anh là gì dạ?”

Vũ ca cùng phụ tá Hạ Thác nhìn cái này một chút nhìn cái đó một chút, hoàn toàn không có phần cho họ nói, vừa hứng thú vừa tò mò, cặp mắt Tinh Tinh sáng rõ ràng cho thấy nội tâm nhiều chuyện, kỳ vọng nghe được tin tức có tính chất cang bạc cang tốt. Phải biết, chuyện của Phương đại gia không dễ dàng biết được, trăm năm khó gặp, ngàn năm có một, làm sao có thể ngăn người xuất thần, trơ mắt bỏ qua đây? Lỗ tai hai người dựng thẳng, còn ước phải chỉ tai dài như thỏ a.

Phương Diển chỉ vươn tay cung chiêu sờ sờ đầu Đông Phương Nhiều, “Được rồi, sao có nhiều câu hỏi quá vậy?”

“Đại học học thiết kế, thạc sĩ trở về nước học, ừm, chuyên ngành quản lý thương mại.” Phương Diển thỏa mãn lòng hiếu kỳ Đông Phương Nhiều, cười nói, “Hài lòng chưa? Hách Giai Giai tiểu thư?”

Đông Phương Nhiều gật đầu, đối với thái độ hợp tác Phương Diển cảm thấy rất hài lòng, thật ra ở ngoài hai người rất ít biểu hiện ngọt ngào, cũng không biết Phương Diển hôm nay bị sao mà thái độ cũng giọng nói tỏ ra thân mật như vậy, nhưng cũng không phải chưa từng có, ở nhà cũng thường xuyên thế này.

“Em không ngờ anh học thiết kế chuyên nghiệp, cuối cùng chạy về làm quản lý.” Đông Phương Nhiều đẩy cánh tay đặt sau bả vai mình ra, trước mặt nhiều người, cô cũng biết mắc cỡ, lại nói, “Sớm biết để cho anh thiết kế luôn, thật quá lãng phí tài nguyên. . . .” Nhăn mày, có chút làm nũng.

“Em không thấy anh rất bận sao.” Phương Diễn mập mờ cười nói, “Ngày nghỉ của em còn không đủ xài, dám để anh lãng phí thời gian thiết kế hở?”

“Phương Diễn!” Đông Phương Nhiều hoàn toàn không ngờ Phương Diễn nói như vậy, người sáng suốt vừa nghe cũng biết chuyện gì xảy ra, Phương đại gia không biết xấu hổ, Đông Phương Nhiều cô biết giấu mặt ở chỗ nào đây! Hai gò má lập tức ửng đỏ, tròn mắt nhìn Phương Diễn một cái, “Anh nói cái này làm gì?!” về mặt hận không được nhào tới cắn Phương Diễn hai cái.

Phương Diễn nhìn Đông Phương Nhiều cười, “Vậy em muốn sao? Bây giờ không phải có người thiết kế rồi? Hạ tiểu thư danh tiếng lầy lùnh, giúp em thiết kế cũng không có bồi nhọ em, khả năng này của anh rất lâu không đụng đến, đã sớm lụi nghề. Anh xây nhà em dám ở không?” Nói xong đem ly nước chanh phục vụ viên mời vừa mang lên đến trước mặt Đông Phương Nhiều, “Uống nước đi, em bị cảm phải uống nhiều nước, xong rồi chúng ta đi.”

Đông Phương Nhiều tức quá tròn hai mắt nhìn anh, thời điểm cái cọ anh luôn chiếm thế thượng phong, đưa tay nhận ly nước trái cây đưa lên miệng uống. Thật sự nếu sớm biết Phương Diễn tốt nghiệp ngành thiết kế, Đông Phương Nhiều cũng không thể phiền anh. Phương Diễn là ai? Trên tay anh biết bao nhiêu chuyện? Sửa chữa nhà cửa loại chuyện nhỏ này còn phiền tới anh..., Đông Phương Nhiều thật muốn phi nhổ mình.

Uống xong nửa ly, đám người đang ngồi không ai nói chuyện, có phần đâm chiêu, Đông Phương Nhiều để ly xuống, “Không uống nữa.” Dẫn đầu đứng lên, “Đi thôi, mọi người đến đông đủ rồi, chúng ta cùng xem nhà.” Giải quyết càng sớm càng tốt. Dù Phương Diễn luôn nói ở chỗ anh không sao hết, Đại thiếu gia anh dĩ nhiên không sao, ngày ngày có người âm giương âm chắn anh còn so đo cái gì? Nhưng Đông Phương Nhiều cảm thấy không tốt, sống chung hay sống thử mấy chữ này dường như không tồn tại trong hoạch định của cô, ở cùng Phương Diễn hai ba tháng là bắt đầu dĩ, Đông Phương Nhiều nghĩ hai người dù có thân mật hơn nữa vẫn nên có không gian riêng của mình.

Hiện tại không có vấn đề phát sinh là vì hai người khá bận, hướng chỉ mối quan hệ chỉ mới bắt đầu, đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, rất nhiều vấn đề tiềm tàng đều bị hai người làm lơ, chờ cuộc sống sau này va chạm dần dần, mâu thuẫn tự nhiên sẽ bùng phát.

Bây giờ hai người ở chung nhà cũng không thể hoàn toàn nói không có vấn đề, vậy sau này? Càng không thể nào không có, Đông Phương Nhiều tuyệt đối sẽ không ngây thơ tin rằng mối tình này luôn điềm điềm mật mật hoàn toàn không có bất kỳ tranh chấp gây gổ gì.

Đông Phương Nhiều không muốn lúc cãi nhau với anh, một nơi để đi cũng không có. Sống phụ thuộc vào đàn ông, bất kể phương diện nào cũng khiến phụ nữ có vẻ thấp kém. Cuộc sống từ nhỏ rèn luyện cô tính tình độc lập, không chấp nhận dựa dẫm vào ai, cho dù bạn trai cũng thế.

Nếu biết Đông Phương Nhiều nghĩ đến chuyện gây gổ sau này, anh chắc lại muốn dạy dỗ cô một trận. Đông Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không có ý giựt chòm râu của anh, cô không có chán sống, nhưng tốt nhất vẫn nên đề phòng những chuyện chưa xảy ra, mau chóng sửa sang nhà cửa cho tốt rồi dọn đến ở.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 46

Đông Phương Nhiều nhắc Hạ Thác vài chỗ cần lưu ý xong rồi đi, những chuyện khác không cần ở nơi này nói.

Cô lôi Phương Diễn theo đơn thuần muốn cho anh biết đường đến đây, nhìn qua địa chỉ ngôi nhà một cái là được, đầu thế để Phương thiếu gia hít thở khói bụi trần gian nơi này. Như anh nói, thời gian của anh rất quý báu, không thể lãng phí ở mấy chuyện lật vật.

Phương thiếu gia bước vào tiểu khu liền nhíu mày. Bọn họ chia làm ba chiếc xe, Đông Phương Nhiều ngồi xe Phương Diễn, Vũ ca tự lái một chiếc, Hạ Thác chở phụ tá của cô bằng một chiếc khác. Đông Phương Nhiều an vị ở bên cạnh Phương Diễn, anh có chút xúu gió thổi cô lay là cô biết liền, không qua mắt cô được?

“Sao vậy?” Đông Phương Nhiều thuận miệng hỏi một câu.

Phương thiếu gia trong lòng bất mãn rất lớn, nghe Đông Phương Nhiều hỏi, cũng không giấu, mở miệng nói: “Sao lại mua nhà ở đây?” Mấy nhíu lại có thể kẹp chết cả một con muỗi.

Sao không thể ở chỗ này?

Đông Phương Nhiều không giải thích được, lại hỏi, “Nhà mua ở đây có gì không tốt hả?”

Còn có thể có cái gì không tốt, ý Đại thiếu gia người đi đường đều biết, chỉ nghe anh bực dọc nói: “Nhà Ngô Hạ Ngự ở đây, em không biết sao?” Anh và Ngô Hạ Ngự còn có Ngô Minh Hạo quan hệ rất tốt, vì vậy nhà ai ở đâu, mọi người đều rõ.

Đông Phương Nhiêu kinh ngạc, “Ngô Hạ Ngự cũng ở đây hả?” Cái này Ngô Hạ Ngự không có nói, nhà hắn ở chỗ này, cũng ở một khoảng thời gian rồi, khó trách lúc ấy hắn đối với tình huống bên này rõ ràng đến vậy?

“Em đưa ngọc này, bị người bán còn kiểm tiền cho người ta.” Phương Diễn tức cười, đưa tay véo má Đông Phương Nhiêu một cái, “Tóm lại em muốn ở đây, anh không đồng ý.”

“Uy, Phương Diễn!” Đông Phương Nhiêu đẩy tay Phương Diễn ra, mặt bị véo đau, cô ghét nhất chính là động tác này, Đại thiếu gia có gì khó chịu liền trả thù trên người cô, đây tuyệt đối là xử phạt về thể xác! Trước kia chọc anh mất hứng anh còn tét mông cô!

“Phương Diễn, em chỉ có một cái nhà này à, không ở đây thì ở đâu? Anh đừng quá vô lý a...” “Đông Phương Nhiêu xoa má nói, thật ra thì cũng không đau, chỉ không quen có ai tác quái trên mặt mình. Gương mặt chính là bát com của diễn viên, không cho đụng chạm!

“Em ở nhà anh là được. Khỏi chuyển ra ngoài.” Phương Diễn nhướn mày, nói chưa dứt lời cục tức lại tới, ở nhà anh có gì không tốt? Nhà anh là biệt thự cao cấp, trang hoàng sang trọng, phòng ở bao la, phòng khách lại lớn, chỗ đậu xe, hồ bơi, phòng tập thể thao cái gì cũng có, còn có một khu hoa viên rộng rãi thoáng mát có thể tản bộ ngắm cảnh, không tốt chỗ nào?

Hách Giai Giai thích khiêu chiến với anh mà, nói biết bao nhiêu lần đều không nghe, mỗi lần vừa nói đến chuyện này y như rằng có một bữa tranh chấp, kết quả cuối cùng không thể nghi ngờ là Phương thiếu gia thỏa hiệp, cho nên hiện tại anh mới tới đây, nhưng lúc đó không biết nhà này lại cùng một khu với Ngô Hạ Ngự, hai người bọn họ muốn dưới mí mắt anh làm hàng xóm? Đơn giản là nằm mơ! Đừng hòng.

“Phương Diễn, cái này đâu giống.” Đông Phương Nhiêu giải thích, đẩy chuyện Ngô Hạ Ngự ra, Đông Phương Nhiêu không phải không biết Phương Diễn đang nghĩ gì. Phương Diễn đến bây giờ còn tưởng rằng Đông Phương Nhiêu có một thời gian qua lại với Ngô Hạ Ngự. Đông Phương Nhiêu cũng giải thích rồi, Đại thiếu gia cũng gật đầu bày tỏ hiểu rồi, nhưng mỗi lần nói tới Ngô Hạ Ngự, anh lại chứng nào tật nấy.

“Có cái gì không giống? Tóm lại anh không đồng ý.” Rẽ vào một phân khu ở chỗ đậu xe, dừng xe liền mở cửa đi ra, không muốn bàn nữa. Đông Phương Nhiêu thở dài một hơi, cũng bước ra ngoài.

Nhìn Đại thiếu gia đi băng băng về phía trước như không muốn để ý tới điều gì nữa, biết anh lại đang phát táng khí Đại thiếu gia rồi. Trước mặt Đông Phương Nhiêu tính khí Đại thiếu gia phát ra hơi nhiều, người ngoài không có cơ hội chiêm ngưỡng qua.

Vũ ca dẫn đầu, Phương Diễn cùng Đông Phương Nhiêu đi giữa, Hạ Thác cùng cô phụ tá đi cuối cùng. Đại thiếu gia trung mặt thói hường Đông Phương Nhiêu, đối với những người khác thì gương mặt lãnh đạm, lãnh đạm là vẻ mặt quen có của đại thiếu gia, không có người nào cảm thấy có vấn đề.

Đông Phương Nhiêu trong lòng bức bối, nói một chút cũng giận? Xem phòng cũng giận, Đông Phương Nhiêu thấy có gì đáng giận đâu.

10 phút sau, Đông Phương Nhiêu giao cho Hạ Thác ít việc, liền theo Phương thiếu gia rồi đi trước, nhờ Vũ ca ở lại tiếp chuyện.

Đầu tiên là Đông Phương Nhiêu kéo Phương Diễn đi, ra khỏi biệt thự biến thành Phương thiếu gia dẫn Đông Phương Nhiêu đi, bước thật nhanh a, giống như hận không lập tức rời khỏi chỗ này.

“Thôi mà Phương Diễn, anh đừng quậy nữa.” Rót cục đi tới khu đỗ xe dưới tầng, song song ngồi vào trong xe, Đông Phương Nhiêu bắt đầu dĩ thời dài một cái, giữ đầu Phương Diễn hướng trên môi anh hôn một cái, “Anh biết em cùng Ngô Hạ Ngự không có gì mà, em nói với anh bao nhiêu lần rồi? Hôm đó chỉ đơn thuần cùng anh ta dự tiệc sinh nhật của bạn anh ta thôi, anh ta nói không tìm được bạn gái thích hợp mới nhờ em giúp. Sau đó em cần mua nhà, đâu biết nhà của anh ta cũng ở nơi này? Huống chi có nhà tốt, người ta giới thiệu cũng không có lỗi gì, chỉ tại anh hay suy nghĩ vẩn vơ.”

“Anh suy nghĩ vẩn vơ hồi nào?” Chỉ cái này thôi cũng đủ khiến người ta cắn răng nghiền lợi rồi, lúc trước sáng sớm gọi điện thoại bị cho là Ngô Hạ Ngự, là nam nhân ai chẳng khó chịu! “Tóm lại anh không đồng ý, em muốn dọn ra ngoài cũng được, chúng ta tìm chỗ khác, chỗ này bán hay cho thuê tùy em, tóm lại không được ở!” Đại thiếu gia giải quyết dứt khoát, không cho Đông Phương Nhiêu có chút cơ hội phản bác nào, đóng cửa xe, mỗi mím chặt chẽ, bộ dáng không muốn nói nhiều, Đông Phương Nhiêu tức bực, quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ, càng ngày càng cảm thấy mau chóng dọn ra ngoài là chính xác, cứ thế này, về sau ở chung một chỗ không tránh thoát ngày ngày gây gổ?

Về nhà Đông Phương Nhiêu không thể nghi ngờ bị Đại thiếu gia thích ăn dầm chua đề xuống hung hăng giáo huấn một trận, làm cho cô tứ chi nhũn ra, lưng cũng không thẳng được liền tiếp xin khoan dung mới kết thúc. Phương thiếu gia miễn cưỡng oán khí ở trên giường phát tiết, cuối cùng ép Đông Phương Nhiêu không thể không đáp ứng chuyện đổi nhà khác. Anh vừa lòng ôm cả người vô lực bị sửa trị vô cùng thâm nghiêm.

Đông Phương Nhiêu ở trong ngực Phương Diễn động một cái cũng lười, thấy Phương Diễn ngủ mà khoe miệng cong cong mắt cũng cong cong, bộ dạng cực kỳ đắc ý, hận không cắn cổ anh hai cái, thật là quá hèn hạ mà! Ở trên giường bắt buộc người ta đáp ứng tất cả yêu cầu, đích thực chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy, hai ba tháng này, Phương Diễn ở trong suy nghĩ Đông Phương Nhiêu nảy sinh lần lượt cái giới hạn mới. Đông Phương Nhiêu kết luận giới hạn cuối cùng của Phương Diễn chính là không có giới hạn!

Đồ ai tưởng tượng nổi.

Thật thua thiệt anh ở trước mặt mọi người đều là bộ dạng cực kỳ lãnh đạm, có ai biết trong xương cốt là loại ác hào bá đạo không chấp nhận cự tuyệt, để đạt mục đích không chừa bất kỳ thủ đoạn nào?

Đông Phương Nhiêu hôm sau bay ra nước ngoài chụp ảnh, ba ngày mới về. Phương Diễn tốc độ mau lẹ, Đông Phương Nhiêu về đến nhà chưa kịp ngồi xuống, anh liền đưa một xấp văn kiện. Đông Phương Nhiêu mở ra nhìn, là một hợp đồng nhà, cách nhà Phương Diễn rất gần, nằm trong vùng nổi danh nhà giàu, rất có giá, nghe nói khánh thành vài tháng đã bán hết, không biết Phương Diễn làm cách nào mua được. Nhưng với thực lực và mối quan hệ

của anh, mua được cũng rất đơn giản.

Trên hợp đồng, người hưởng viết tên Đông Phương Nhiêu.

Đông Phương Nhiêu cầm hợp đồng trong tay, trong lòng không biết là loại cảm giác gì, Phương Diễn vốn là người ra tay hào phóng, đây chuyện vòng tay...tặng Đông Phương Nhiêu xem như đồ chơi. Lúc Đông Phương Nhiêu chụp ảnh cho các nhãn hiệu thời trang, nhà tài trợ vốn chuẩn bị những thứ đồ này, thời gian dùng trên người cũng không nhiều, đưa nhiều hơn nữa có ích lợi gì? Cô lại không dùng được.

Nói với Phương Diễn, anh vẫn nhất ý mình, cứ đưa tới tay. Đại thiếu gia tiền nhiều không có nơi dùng, Đông Phương Nhiêu nói cũng như không, cuối cùng toàn bộ quà Đại thiếu gia tặng đè ép dưới đáy giường, thời điểm ló dạng ra ngoài cực ít. Ở nhà Đông Phương Nhiêu từ trước đến giờ cái gì cũng không mang, cô cảm thấy vướng víu, phiền toái.

Hiện tại Đại thiếu gia vung tay một cái là một căn nhà, vậy Đông Phương Nhiêu phải làm sao đây?

Thoạt nhìn không giống như bao nuôi lại bị băng bó quan hệ được nuôi dưỡng?

Đông Phương Nhiêu xem xong đặt hợp đồng khế ước mua nhà lên bàn, “Phương Diễn, anh đây là muốn cho em?” nhún mày hỏi.

Phương Diễn đưa tay ôm eo Đông Phương Nhiêu, dùng sức an vị Đông Phương Nhiêu trên người mình: “Đêm đó em đồng ý rồi, không được đổi ý!” Nói xong nặng nề ở trên miệng Đông Phương Nhiêu hôn một cái.

“Em đồng ý không ở chỗ đó, tìm chỗ khác chứ không đồng ý để anh mua tặng em.” Đông Phương Nhiêu tránh ra, liền ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh Phương Diễn, đổi loại phương thức nói chuyện bình thường không có cảm giác bị áp bách, ít nhất so khí thế không bị thua, cũng sẽ không bị Phương Diễn đè ép sít sao. Giống như trên giường thật không phải địa phương tốt, Phương Diễn tính xâm lược mười phần, anh ở trên cao cô ở dưới, anh công cô thủ mãi cũng không được, nhiều lần Đông Phương Nhiêu cũng phải cắt đứt lấy tiền bồi thường. Đại thiếu gia hài lòng đắc ý tràn đầy, cô chỉ có thể cảm nín, trong lòng âm thầm thương tiếc bản thân.

“Anh mua thì sao? Em không muốn?” Quả nhiên, sắc mặt Phương Diễn lại thay đổi. Mua một căn nhà thì thế nào? Nói thật, Hách Giai Giai làm bạn gái chính thức của anh, đồ anh đưa cho cô còn không nhiều bằng anh cho mấy cô tình nhân trước kia. Đưa cô cái này cô không cần, đưa cô cái kia cô cũng không chịu, không phải là nhà sao? Cái này cũng không thể? Phương Diễn chau mày chặt chẽ.

“Cái này không phải là chuyện em muốn hay không, muốn mua nhà anh cũng phải hỏi qua ý kiến của em rồi hãy quyết định chứ, em muốn tự mình mua.” Đông Phương Nhiêu vô cùng hiểu Phương Diễn đang nghĩ gì, nhà cửa trong mắt anh không là cái đình gì, vì cái này cãi nhau với anh khẳng định anh nghĩ cô chuyện bé xé ra to, nhưng hết cách, Đông Phương Nhiêu không tiếp thu nổi. Nói cô giả thanh cao cũng được, nói cô làm bộ làm tịch cũng được, đây chuyện vòng tay tai trang sức gì cũng nhận rồi, hết lần này tới lần khác muốn chế trụ cô trong một căn nhà, đây coi là chuyện gì?

Tất cả đều là vật ngoài thân, riêng đối với Đông Phương Nhiêu nhà cửa là loại cấp bậc khác, nhận từ tay người khác, cho dù người cho là Phương Diễn, cô cũng là không có cách nào tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 47

Gần đây Đông Phương Nhiêu công việc rất nhiều, vô cùng bận rộn, thù lao có được không ít, cộng thêm khoản tiền tiết kiệm đủ để mua thêm một căn nhà nhỏ. Cho nên lúc Phương Diễn có chấp khư khư muốn cô đổi nhà khác, cô cũng không còn làm cho chuyện này trở nên căng thẳng như trước nữa, chẳng qua là nếu lại đi tìm nhà chắc chắn phải tốn thêm một khoảng thời gian mới có thể dọn ra.

Trước kia cũng từng nói qua, Đông Phương Nhiêu là người không có cảm giác an toàn, hứng thú duy nhất ở kiếp trước chính là mua nhà, mười mấy năm đứng trên danh hiệu ảnh hậu - nhân vật cấp cao trong ngành, nói trong tay không có tiền ai mà tin. Không giống những người nghệ sĩ khác có tiền thì mua vàng bạc châu báu, đồ trang sức, quần áo túi xách, hoặc là có người muốn tiền để ra tiền đem đầu tư buôn bán hay tự mở công ty. Riêng Đông Phương Nhiêu phần lớn dùng tiền để mua nhà. Cô thích cảm giác sở hữu nhà cửa. Trên căn bản đi tới nơi nào, cảm thấy địa phương đó hợp ý, sẽ ném tiền mua một căn hộ, lần sau có đến địa phương đó sẽ không cần ở khách sạn mà trực tiếp về nhà.

Ngay cả người quản lý kiếp trước Lâm ca cũng cảm thấy sở thích của cô rất biến thái, Đông Phương Nhiêu cũng thừa nhận, nhưng nhà cửa phòng ốc đâu có chân nền sẽ không chạy đi, còn có thể gia tăng giá trị tài sản, cũng được xem là một dạng đầu tư, vì vậy người bên cạnh không có ai nói này nói nọ.

Hiện tại nếu trên tay có tiền thừa, mua thêm một căn hộ cũng không sao, dĩ nhiên, Phương Diễn ném giấy tờ nhà trên bàn kia làm lòi cô định nói tự nhiên có chút căng thẳng.

Nhà cửa dư dả thì tốt, mua hai căn cũng không ảnh hưởng. Chẳng qua là không biết còn có thể tìm được một căn hộ hợp ý như căn hộ hướng đông kia không.

Căn hộ Đông Phương Nhiều muốn ở dường như rất khó tìm, nhà thì muốn nhà đơn còn phải chú ý hoàn cảnh, bố trí, thiết bị, bảo vệ ..., thỏa mãn hết một đồng này không biết hiện tại còn sót căn nhà nào.

Ngược lại căn nhà Phương Diễn muốn tặng không sai lệch chút nào, rất hợp ý Đông Phương Nhiều, nhưng mấu chốt là cô không muốn nhận. Cô không muốn quan hệ giữa cô cùng Phương Diễn dính líu đến vật chất.

Nhưng rõ ràng Phương Diễn không hiểu, có chút tức giận, âm thanh từ miệng thoát ra cũng trở nên lạnh lẽo, “Anh làm cái gì không hỏi ý em rồi? Anh nói phải đôi nhà, em cũng đã đáp ứng, em xuất ngoại đi chụp ảnh, anh ở đây loay hoay công việc không kịp còn ôm đồm giải quyết chuyện nhà cửa giúp em, đây không phải như lời em muốn sao? Không phải chỉ là một căn hộ thôi sao? Đáng giá để em cãi nhau với anh?”

Không phải chỉ là một căn hộ sao? Đáng giá sao?

Phương Diễn quả nhiên không hiểu. Đông Phương Nhiều thở dài một cái, “Không phải là vấn đề nhà cửa, Phương Diễn, đồ anh cho em đã rất nhiều rồi. Còn chuyện có liên quan đến nhà cửa, ít nhất anh cũng phải báo cho em một tiếng rồi hãy quyết định. Mua căn nhà này tốn không ít tiền. ... Em biết, Phương Diễn anh không quan tâm một ít tiền lẻ này, nhưng đối với đại đa số người mà nói mua một căn nhà không phải là chuyện dễ dàng, anh tặng quà đắt tiền thế này ít nhất cũng phải hỏi ý kiến của em một chút, xem em có muốn nhận hay không, đúng không?”

Đông Phương Nhiều nói chưa dứt lời, Phương Diễn liền khơi mào cả giận, “Ý em nói anh muốn mua chưa chắc em muốn nhận?” Anh chưa từng nhận được đãi ngộ kiểu này bao giờ, hao tổn tâm tư tự mình lựa chọn căn nhà thật tốt thật hợp ý cô, mua tặng cô một lòng muốn được cô khen ngợi, kết quả đừng nói biểu dương, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có, anh cần gì phải chịu tội như thế? Loại chuyện lấy lòng người khác từ xưa tới giờ cũng chưa tới lượt đích thân anh đi làm, thỉnh thoảng muốn làm vậy mà nhận được kết quả hoàn toàn trái ngược lẽ thường, thế này làm sao mà chịu nổi.

Phương Diễn đứng lên, vung tay một cái văn kiện khế ước, hộp đồng mua bán nhà từ trên bàn rơi xuống đất “Muốn hay không tùy em, dù sao đồ Phương Diễn đem tặng ra sẽ không thu hồi lại, em thích xử lý thế nào thì tùy. Hôm nay em có đốt nó cũng không liên quan đến anh!” Con giận chột tới, ngay cả ở trong phòng khách rộng lớn cũng cảm thấy ngột ngạt, cất bước đã ra khỏi cửa chính, cửa bị Phương Diễn hung hăng đóng lại, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Đông Phương Nhiều sững sờ hồi lâu mới khom người nhặt văn kiện lên, sắp xếp lại đàng hoàng rồi thả lại trên bàn. Ngồi lại trên ghế sa lon ngẩn ra, từ túi xách lấy điện thoại ra gọi cho Vũ ca khai báo chuyện tìm nhà lần nữa, thuận tiện báo hấn đặt vé máy bay đến thành phố H ngay tối nay. Bên kia thúc giục mấy lần, Đông Phương Nhiều vốn muốn hôm nay trở về nước ngày thứ hai mới đón máy bay bay qua. Hiện tại Phương Diễn cũng đi, không cần thiết lưu lại nữa, quyết định sớm một chút tránh cho một mình ngậm ngùi trong nhà lại suy nghĩ vẩn vơ khiến tinh thần sa sút.

Cảm thấy thật mệt mỏi, công việc cũng mệt, yêu đương cũng mệt. Phương Diễn cùng cô khoảng cách quá xa, bao gồm suy nghĩ, gia thế, tính tình, bọn họ thật sự hợp sao? Đông Phương Nhiều càng ngày càng không có lòng tin.

Đến thành phố H ít nhất phải mất năm ngày mới có thể trở về, máy bay hạ cánh đã mười một giờ đêm, thử gọi cho Phương Diễn, điện thoại anh tắt máy. Sau đó nhận được điện thoại của Tiểu Lý đang chờ bên ngoài sân bay. Đông Phương Nhiều vừa ra liền được dẫn tới khách sạn đã đặt trước, lần qua lộn lại thật lâu rốt cục lúc rạng sáng ngủ thiếp đi. Ngày thứ hai rất sớm bị phụ tá Tiểu Lý gõ cửa, kêu lên bắt đầu làm việc. Lần này Vũ ca chưa tới, Đông Phương Nhiều cho hấn ở lại giúp cô giải quyết chuyện nhà cửa. Tìm được nơi thích hợp liền gửi hình ảnh gọi điện thoại cho cô, đối với yêu cầu Đông Phương Nhiều, Vũ ca hiểu rõ nhất. Làm người quản lý kiểm bảo mẫu, suy tính của hấn so với Đông Phương Nhiều còn nhiều hơn một chút.

Sau đó vẫn là bọn bê công việc, tranh thủ lúc rảnh rồi gọi cho Phương Diễn, hoặc là không có người nhận hoặc là tắt máy. Trước giờ Đông Phương Nhiều gọi cho Phương Diễn đâu có khó khăn đến vậy, chỉ khi nào Phương Diễn vẫn còn giận. Bên này chuyện cũng nhiều, ngựa không ngừng vó sau đó đặt di động sang một bên không thèm quan tâm nữa, nghĩ tới lúc trở về sắp xếp cùng Phương Diễn nói một chút, cũng không thể cứ để Phương Diễn bức tức như vậy? làm quan hệ cương như vậy Đông Phương Nhiều cũng rất hao tổn tinh thần, hiệu suất công việc cũng chịu ảnh hưởng. Lúc cần thiết sẽ dùng thủ đoạn cần thiết, Phương Diễn có thể ở trên giường giải quyết mọi chuyện, Đông Phương Nhiều không tin cô không được!

Mỹ nhân kẻ hã, cô kinh nghiệm diễn xuất tràn trề. Đời sống thực không có làm qua, chẳng lẽ lúc đóng phim còn không có diễn qua sao? Tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua Đông Phương Nhiều còn chưa quay về, đã nhận được một cú điện thoại bất ngờ, Ngô Minh Hạo về nước! Cũng một năm rồi còn gì, tên kia rốt cục có tin tức truyền tới. Còn là đồng chí Ngô Minh Hạo tự gọi cho Đông Phương Nhiều, thật là thụ sủng nhược kinh nha.

Thanh âm Ngô Minh Hạo vẫn oanh oang liệt liệt, bảo là sắp tới sinh nhật hấn, nếu hấn không về sẽ bị một nhóm người đuổi giết, liền vội vàng trở lại, gọi Đông Phương Nhiều sắp xếp chút thời gian tham dự sinh nhật. Đại gia hấn oán than một hồi, làm tiệc sinh nhật gì chứ, thật là biết đùa, 29 tuổi? Sợ người khác không biết hấn già thêm một tuổi hay sao.

Hỏi mới biết Thi Lam Lam, Lý Như Cửu, Nghi Hạo Đông bọn họ luận phiên oanh tạc, hấn muốn tránh cũng không được. Còn nói Đông Phương Nhiều không có lương tâm, không biết quan tâm hấn gì hết, sắp sinh nhật hấn một cú điện thoại cũng không gọi, còn phải tự hấn điện thoại tới xin xỏ.

Đông Phương Nhiều bị hấn nói cho dờ khóc dờ cười, người nói gọi điện thoại cho người, điện thoại người có bao giờ bắt sóng đâu, muốn tìm người cũng không biết từ nơi nào tìm, ai biết người trở về nước a? Đông Phương Nhiều ngay cả sinh nhật Hách Giai Giai còn không nhớ, đi đâu nhớ sinh nhật người khác?

Nhưng cũng không thể nói những thứ này với Ngô Minh Hạo, liền tiếp nhận tội, Ngô Minh Hạo mới chịu bỏ qua cho cô cúp điện thoại. Vừa đứng, lâu rồi không gặp Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông, liên lạc qua điện thoại rất nhiều lần, rất nhớ, thừa cơ hội này gặp mặt.

Dĩ nhiên, thiết yếu chuyện muốn giải quyết họa lên ký hiệu trọng điểm là Phương Diễn.

Năm ngày sau, máy bay hạ cánh lập tức đón taxi về nhà Phương Diễn, tám giờ tối trong nhà một mảng trống rỗng, Phương Diễn không có ở nhà. Gọi điện thoại, không gọi được, không có người nghe máy. Lễ Chúc Mừng tối hôm nay những người khác đều ở lại tham gia, chỉ Đông Phương Nhiều phong trần mệt mỏi y phục cũng chưa thay vội vã chạy về, bây giờ toàn thân không thoải mái, từ tủ quần áo lấy một bộ đồ vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Tắm xong bước ra nhìn bộ đồ ngủ bảo thủ trên người. Nghiêng đầu suy nghĩ, về phòng đổi một chiếc đầm ngủ sexy, lộ ngực lộ lưng lộ bắp đùi quá mức quyến rũ. Đầm ngủ này còn là Phương Diễn mua cho. Có một lần Phương Diễn cười nhạo đồ ngủ Đông Phương Nhiều quê mùa, thấy qua nhiều nữ nhân, quần áo cô thuộc loại dầy nhất, nhiều vải nhất. Đông Phương Nhiều nghe vậy móng vuốt hướng đến Phương Diễn. Từ lúc hai người ở chung một chỗ, khó chịu nhất là lúc anh nói chuyện trước kia, vừa nói Đông Phương Nhiều liền muốn hung hăng dạy dỗ anh biết an phận, hoa tâm đến cái loại trình độ này thật đúng là hiếm thấy.

Sau đó để đồ dành Đông Phương Nhiều liền mua một cái đầm khêu gợi, kết quả Đông Phương Nhiều vào trong phòng tắm mặc thử, thấy Phương Diễn không chú ý lại khoác khăn tắm, lén lút lút lút thay bộ đồ cái khác, hờ quá rộng quá, cô có thể không nhận không?

Cô chính là nội tâm bảo thủ lại hay xấu hổ như thế đó.

Hiện tại vì Phương Diễn, ngay cả y phục này đều mặc lên, có thể thấy là quyết tâm một phen.

Dĩ nhiên, trước mắt còn khoát thêm một cái áo bên ngoài, chờ Phương Diễn cời cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 48

Phương Diễn về lúc trời vừa rạng sáng. Đông Phương Nhiều nằm trên salon vừa xem TV vừa chờ anh, cả người cuộn tròn thành một khối nho nhỏ ngủ lúc nào chẳng hay.

Nghe tiếng mở cửa chợt tỉnh, xoa xoa mắt, đầu có chút mọng mị.

“Phương Diễn, anh về rồi à?” Đông Phương Nhiều ngồi dậy, nhìn Phương Diễn hỏi.

Phương Diễn hiển nhiên không ngờ Đông Phương Nhiều ở trong nhà, ngăn ra, “Em quay về rồi?” Sau đó nhàn nhạt hỏi. Đông Phương Nhiều thấy anh phản ứng lãnh đạm, tâm thoáng chốc lạnh lạnh, vốn dồn tất cả dũng khí, xây dựng tư tưởng thật lâu chỉ một câu nói đâm thủng như quả bóng xì hơi, cô đã mang dép đứng dậy nhưng không còn dũng khí đến trước mặt anh.

Đứng bất động một lát, anh nhìn em, em nhìn anh, Đông Phương Nhiều không biết nói gì cho phải, chẳng lẽ đáp, đúng vậy, em đã về?

Cảm thấy không mở miệng được.

Phương Diễn đứng một hồi phá vỡ thế trận trước, đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa nói, “Khuya rồi, đừng ngủ ở phòng khách, buồn ngủ thì về phòng ngủ.” Dứt lời, người đã đến cửa.

Đông Phương Nhiều sững sờ tại chỗ, không hiểu đây là thế nào. Năm ngày rồi, chẳng lẽ con giận chưa tan sao? Nhìn bóng lưng đã biến mất sau cánh cửa, Đông Phương Nhiều trong lòng buồn bực, khó chịu.

Nhìn phòng dự trù cho khách một chút, lại nhìn phòng ngủ chính thất một chút, có chút khó chọn. Phương Diễn không muốn thấy mình sao? Chủ động đến phòng anh có khi nào chọc anh mất hứng không? Vừa rồi anh phản ứng quá lạnh nhạt, cô không thể không nghĩ như vậy.

Nhưng nếu cứ đi thẳng đến phòng dành cho khách có khi nào càng không ổn? Trốn tránh cũng không phải là cách, hơn nữa năm ngày không có gặp mặt, tinh táo suy nghĩ cái gì nên lắng xuống cũng lắng xuống hết, còn lạnh nhạt gì đây?

Đông Phương Nhiều từ từ bước đến phòng ngủ chính thất, Phương Diễn đang tắm, tiếng nước chảy hoa hoa lạp lạp vang lên. Đông Phương Nhiều ngồi ở mép giường, quyết định bất kỳ giá nào tối nay cũng phải nói chuyện với Phương Diễn, chuyện kéo tới kéo lui, chuyện nhỏ như con thỏ cũng trở nên lớn chuyện.

Một hồi sau Phương Diễn đi ra, thấy Đông Phương Nhiều ngồi cuối giường, kinh ngạc nhíu mày “Sao không ngủ?”

Lời này nghe vẫn không giống bình thường, Đông Phương Nhiều lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy có chút ủy khuất, thật tự nhiên đưa hai cánh tay về phía Phương Diễn, “Phương Diễn, ôm.” Đây là hạn độ nũng nịu lớn nhất của Đông Phương Nhiều rồi. Phương Diễn vừa rồi thật lãnh đạm đã dọa cô sợ hãi.

Phương Diễn đi tới kéo Đông Phương Nhiều vào lòng, hôn một cái trên mặt cô, “Sao lúc này ngủ trên sa lon? Mau lên giường nằm đi, khí trời lạnh, cần

thận lại bị cảm”

Đồng Phương Nhiều quất miệng, lắc đầu không muốn.

“Vây em chờ chút, anh đi sấy tóc.” Mới tắm xong, đầu tóc còn nhỏ nước. Máy sấy ở phòng khách, Phương Diễn buông Đồng Phương Nhiều ra ngoài.

“Phương Diễn, em giúp anh sấy tóc nha.” Đồng Phương Nhiều nơi nào chờ được, bước ra nhận lấy máy sấy trên tay Phương Diễn sấy tóc cho anh, Phương Diễn nhắm mắt lại không nói lời nào. Phương Diễn hay nói đâu rồi, Đồng Phương Nhiều cảm thấy anh bá đạo, bởi vì mười câu có chín câu không cho phép cái này không cho phép cái nọ, không nên đụng cái này không nên chạm cái kia, nên làm gì không nên làm gì. Hiện tại Phương Diễn im lặng trong lòng cô lại một trận thấp thỏm. Cuối cùng tự nhận lẫn cái nhau này là do mình huyền não quá mức. Phương Diễn không sai, đứng trên góc độ của anh, mua nhà loại chuyện nhỏ này đích xác muốn thì mua, cần gì phải hỏi ai. Tặng hay không còn phải xem Đại thiếu gia anh có cao hứng hay không, anh có bao giờ quan tâm đến số tiền nhỏ nhặt này?

“Phương Diễn, chuyện căn nhà.. . .” Suy nghĩ một chút, quyết định mở miệng, không giải quyết ủ trong lòng không thoải mái, nghẹn nghẹn, nói ra rồi muốn như thế nào liền như thế nào đi.

Nào biết bên này mới mở lời, Phương Diễn bên kia liền động, dề lại cái tay nhích tới nhích lui trên đầu, lấy lại máy sấy trên tay Đồng Phương Nhiều, nói: “Anh tự làm” bật nút khởi động, tiếng máy sấy hoa hoa tác hưởng, Đồng Phương Nhiều cứng đờ ở đó, hết sức khó chịu, sắc mặt biến trắng.

Đây là ý gì?

Vừa nhắc tới ngay cả tóc cũng không cho đụng? Phương Diễn có biết để làm những chuyện này cô phải sử dụng bao nhiêu dũng khí không?

Nhiều năm qua, dù còn tám bé ăn nhờ ở đậu sống qua ngày, Đồng Phương Nhiều cũng không đi lấy lòng qua người nào, kết quả một động tác của anh như giọt một chậu nước lạnh vào cô, lạnh triệt để cánh cửa lòng.

Phương Diễn thể hiện thái độ này, Đồng Phương Nhiều phải nói tiếp thế nào đây?

Vấn đề kế tiếp là đi vào căn phòng nào đây, chẳng lẽ mặt dày đến phòng ngủ chính nhìn sắc mặt Phương Diễn?

Đồng Phương Nhiều không nhịn nữa, tượng đất còn có ba phần tính năng của đất, hướng chi tính tình Đồng Phương Nhiều được xưng tụng là kiên cường. Nếu như cô có thể mềm dẻo một chút, tư thái thấp một chút, cô và Phương Diễn sẽ không vì căn nhà huyền não đến vậy.

Đồng Phương Nhiều vào phòng dành cho khách ngã xuống giường, nghĩ tới Phương Diễn buồn bực không chịu nổi. Vì vậy cố gắng suy nghĩ vấn đề khác, nghĩ tới nghĩ lui quyết định ngày mai hẹn gặp Hạ Thác một chuyện, xem bản thiết kế một chút, hai ngày trước Vũ ca gọi điện thoại nói đã sơ thảo, theo tình huống hiện tại nhà mới tiếp tục tìm, nhà nhỏ cũng phải vội vàng trùng tu.

Ai biết được chính xác một giây sau sẽ phát sinh cái gì?

Ít nhất phải dự tính trước.

Mấy ngày ở thành phố H việc cũng nhiều, mỗi ngày đều ngủ không đủ, đầu óc rối loạn nhắm mắt ngủ, mở mắt trời đã sáng choang. Đồng Phương Nhiều xuống giường vén màn nhìn, mặt trời cũng lên cao, sáng loáng, khí trời có vẻ rất tốt. Lấy điện thoại nhìn, 9 giờ rưỡi sáng. Thật là có khả năng ngủ.

Đồng Phương Nhiều đề đi động xuống, ra khỏi cửa phòng đi rửa mặt, bình thường thời điểm này Phương Diễn đã đi làm rồi, hôm nay cũng không phải ngày nghỉ. Đồng Phương Nhiều vẫn còn mặc bộ đồ ngủ cực kỳ sexy, đêm qua mặc nó ngủ luôn, rất tùy ý tới lui trong nhà. Rửa mặt rồi vào phòng bếp rán trứng, gọi điện cho Vũ ca, đề cho hán hẹn Hạ Thác. Rất nhanh Vũ ca gọi thông báo cuộc hẹn lúc ba giờ chiều nay, địa điểm là quán cà phê gần mặt lần trước.

Ăn xong bữa sáng mười giờ, Đồng Phương Nhiều không muốn ở trong nhà một mình suy nghĩ lung tung, bên ngoài khí trời khá tốt, quyết định đi dạo trời hạ. Tuy nói thân phận có chút bất tiện, nhưng cũng không thể vì thế mà suốt ngày không ra khỏi nhà. Đồng Phương Nhiều định đi tắm, a quần áo đều để ở phòng Phương Diễn, đẩy cửa vào, quả nhiên anh không có ở đây.

Điều kỳ lạ là gối nệm trên giường tứ lung tung, ngay cả chăn cũng không xếp ngay ngắn. Bình thường Phương Diễn đâu có như vậy, anh về phòng diện này có chút thích sạch sẽ, lúc ra cửa tuyệt không nhìn nổi nhà cửa, phòng ở có chỗ nào lộn xộn.

Đồng Phương Nhiều không định tìm quần áo trước, đi tới chuẩn bị giúp Phương Diễn sửa lại ga giường cho phẳng phiu. Để ý thấy một góc đầu giường bị tuột tấm ga, lười biếng không đi vòng qua, quỳ bò tới chính giữa giường, co chân vuton tay, cái móng vênh lên cao.

Đang chăm chú, tự dưng bị một người ôm lấy từ phía sau, Đồng Phương Nhiều hoảng hốt thét lên, chưa gì hết liền bị lộn lại, đè trên giường.

“Phương Diễn.. . .” Đồng Phương Nhiều không hề nghĩ đến Phương Diễn còn ở nhà, mắt nhìn sang cửa phòng tắm, mới vừa rồi rõ ràng đang đóng, giờ mở lớn, nhìn một cái là hiểu chuyện gì xảy ra.

Đồng Phương Nhiều chưa kịp ngấm nghĩ, chỉ thấy bên trong đôi mắt Phương Diễn giống như thoáng qua một tia sáng không biết tên, tiếp theo anh tựa như lang sói đói bụng lâu ngày bắt đầu từng chút công kích từng địa phương yếu ớt, nhay cảm trên người Đồng Phương Nhiều, cổ, xương quai xanh, xuống chút nữa, xuống chút nữa.. . .

Môi Phương Diễm nóng bỏng mà nhiệt thiết, hoàn toàn trái ngược với con người lãnh đạm tối qua. Đông Phương Nhiêu không phân biệt rõ lắm người nào mới thật sự là anh, anh không phải đang giận sao? Không phải không muốn nói chuyện với cô sao? Thế nào mà...? ...

“Giai Giai.. ...” Phương Diễm thờ hồn hển, môi quay lại hôn vành tai Đông Phương Nhiêu, khéo léo liếm mát, phát ra một hồi thanh âm ' sách sách ' làm người ta đỏ mặt tim đập liên hồi.

“.. ... Vâng?” Đông Phương Nhiêu bị Phương Diễm trêu đùa không chịu nổi, dây áo ngủ bị anh kéo xuống, lộ rõ một bên ngực, một tay anh bắt được gò đào mềm mại lại nhu lại bóp, quần lót phía dưới sớm không biết bị Phương Diễm quăng đi nơi nào, làn váy bị đặt trên thắt lưng, địa phương nhu nộn nhất giữa hai chân đang chống đỡ vật thể cứng rắn của anh, cái tay còn lại ở nơi nào đó lại sờ lại vặn, vung lên từng trận tê rần, đối với cái loại khiêu khích này, Đông Phương Nhiêu nơi nào chịu được, ưm một tiếng.

“Em mặc thế này là đặc biệt muốn câu dẫn anh sao?” Dứt lời Phương Diễm trên tay dùng sức, Đông Phương Nhiêu rên một tiếng, nhanh chóng bị Phương Diễm ép khò, lắc đầu, cũng không biết muốn nói gì, “Nói! Nói đi!” Phương Diễm xuống tay một chút, Đông Phương Nhiêu không chịu nổi, “Ừ.. ...” Bị anh ác liệt tán tỉnh cái gì cũng chiều ý anh. Phương Diễm trầm trầm cười một tiếng, thắt lưng dùng sức tiến vào hạ huyết nóng bỏng của cô, tích tắc nơi u tử bị lấp đầy, “A” Đông Phương Nhiêu sợ hãi kêu một tiếng.

Phương Diễm rong ruổi trên người Đông Phương Nhiêu, cơ hồ là so với bất kỳ lần nào trước đây cũng đều kích thích mà thô bạo hơn.

Một cuộc đi xuống, Đông Phương Nhiêu đã không được nữa. Hai người ở chính giữa giường, hai chân Đông Phương Nhiêu kẹp ngang hông Phương Diễm thẳng tắp rủ xuống. Anh đứng, cô nằm, Đông Phương Nhiêu rã rời, Phương Diễm tinh lực mười phần.

“Mình làm lại lần nữa.. ...” Đông Phương Nhiêu đang nằm thờ đờ, dờ sống dờ chết, Phương Diễm cúi xuống, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Đông Phương Nhiêu toàn thân như bị sét đánh, trực tiếp ngất ngốc .

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lần này đôi tư thế tương đối bình thường hơn, Phương Diễm ôm Đông Phương Nhiêu chuyển thân đến đầu giường. Đông Phương Nhiêu da trắng nõn nà như tuyết, cùng tấm ga màu đậm vừa đúng tạo thành trạng thái đối lập, bộ đồ ngủ quyến rũ chồng chất thành một nhúm tại thắt lưng gây nên hiệu ứng nửa che nửa lộ, thoát nhìn càng thêm mỹ hoặc. Máu mắt Phương Diễm trầm xuống, anh không khác gì sói hoang tìm thấy con mồi, tiến quân thần tốc lao thẳng tới Đông Phương Nhiêu không hề báo trước.

Đông Phương Nhiêu bị giầy vò kịch liệt la hét khan tiếng, vừa trải qua cao triều đầy huyết vô cùng nhạy cảm, không chịu nổi Phương Diễm cuồng oanh loạn đảo, liên tục xin tha.

Nhưng giờ phút này Phương Diễm làm sao nghe, từng cơn sóng mãnh liệt khiến Đông Phương Nhiêu không cách nào che giấu. Nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài phòng, Đông Phương Nhiêu không cách nào tiếp nhận những tiếng rên rỉ vui sướng lại gọi tình phát ra từ miệng mình, xấu hổ chôn mặt thật sâu trong gối đầu, như muốn nó thay thế Đông Phương Nhiêu chịu đựng hết thảy.

Ngay lúc này một mùi thơm nhàn nhạt phiêu nhiên bay vào mũi Đông Phương Nhiêu.

Nhẹ nhè như có như không, mùi nước hoa?

Không để Đông Phương Nhiêu nghĩ lâu, người sau lưng như nhìn ra Đông Phương Nhiêu mất tập trung, bắt mẫn đầy mạnh hai cái, Đông Phương Nhiêu thét chói tai hai tiếng. Phương đại thiếu gia từ trong thân thể cô rút ra, lật thân để cô đối mặt với anh, tiếp tục điên cuồng nổ pháo.

Linh hồn Đông Phương Nhiêu đã sớm thăng thiên, đầu còn nhớ đến chuyện khác. Thân thể từng đợt run rẩy vì đạt cực khoái, khí trời bên ngoài bây giờ đã hoàn toàn không thể ngăn cản những tiếng rên tiếng hét tự nhiên bật ra từ miệng cô nữa.

Đông Phương Nhiêu nào còn sức lực ra ngoài đi dạo, bị anh hành hạ cả người vô lực, ngũ bất tỉnh như cá hấp, mở mắt tỉnh lại đã hai giờ rưỡi chiều, căn phòng trống vắng, Phương Diễm đã ra ngoài rồi.

Hẹn với Hạ Thác ba giờ rưỡi, Đông Phương Nhiêu vội vàng vàng lục tù lạnh kiếm gì đó đơn giản bỏ bụng, đeo vài món trang sức trang nhã rồi bước ra cửa.

Lúc đến quán cà phê, Hạ Thác đã tới trước rồi, còn có người phụ tá hôm trước đã gặp cùng Vũ ca. Vũ ca ngoác Đông Phương Nhiêu, cô đi tới thuận tiện nhìn đồng hồ treo tường, đúng ba giờ rưỡi, cũng không trễ.

“Hạ tiểu thư, tôi lại tới trễ.” Đông Phương Nhiêu ngồi xuống, nói. Hai lần hẹn đều để cho người khác chờ, Đông Phương Nhiêu thấy hơi ngại.

“Là chúng tôi đến sớm.” Hạ Thác cười nói.

Hai người chào hỏi mấy câu rồi bắt đầu nói tới phương án thiết kế. Đông Phương Nhiều chăm chú nghe liên tục gật đầu. Không hổ là nhà kiến trúc bậc nhất quốc nội, bất kể là từ thiết kế bề ngoài hay nội thất bên trong, đều vô cùng hợp ý Đông Phương Nhiều. Khó có thể tưởng tượng hai người mới chỉ có một cuộc trao đổi đơn giản. Đông Phương Nhiều cảm thán người tài nhiều quá.

Có một vài chỗ nhỏ nhỏ cần thay đổi nhưng không đáng kể. Tổng thể buổi nói chuyện, mọi người đều vô cùng sảng khoái.

“Giai Giai, hồi trước em bảo anh tìm ' Công ty thiết kế Lan Khê', xem ra tìm đúng rồi nha. Hạ Thác tiểu thư quả là lá bài chủ chốt của giới kiến trúc, quá bội phục.” Ngay cả Vũ ca một bên ngồi nghe, liên tiếp cảm thán.

Được khen ngợi, Hạ Thác đỏ mặt, cười nói: “Anh khen quá lời rồi, nói đến phương diện kiến trúc, lá bài chủ chốt tôi không dám nhận, huống chi là trước mặt Giai Giai.” Thường xuyên qua lại, mọi người đã thân thiện hơn, gọi thẳng tên nhau.

Hạ Thác cười rất đẹp, ngay cả Đông Phương Nhiều nhiều lần cũng xém nhìn đến thất thần. Nhưng mỗi lần nhìn cô ấy lại có cảm giác quen thuộc nên Đông Phương Nhiều đối với Hạ Thác mới có loại cảm giác vừa gặp đã yêu, hai người trao đổi càng lâu càng phát hiện rất nhiều phương diện ý tưởng của cả hai tương tự nhau, càng nói càng hợp ý.

“Người nào có thể so với cô? Đến tôi còn biết cô là cái tên đầu đàn trong ngành kiến trúc cơ mà, đừng quá khiêm tốn.” Đông Phương Nhiều trêu ghẹo nói.

“Có câu 'nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên', còn nữa biết vì ai mà tôi không dám xưng vị trí thứ nhất trước mặt cô không?” Hạ Thác cười.

* nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên: cứ hiểu núi cao còn có núi cao hơn cho dễ nha ^^

“Ài?” Đông Phương Nhiều cảm thấy hứng thú đáp lại, thông thả khuấy đều tách cà phê trong tay, vừa rồi lo nói chuyện, cà phê mang lên vẫn chưa động qua.

“Là tại Phương sư huynh a.” Kết quả Hạ Thác cho ra một đáp án Đông Phương Nhiều không tưởng.

“Phương Diễn?” Phương Diễn không phải nói anh chỉ vui đùa một chút thôi sao? Thế nào trở thành nhân vật hàng đầu?

“Đúng vậy, chính là Phương niên trưởng, lần trước đã nói, Phương niên trưởng thật sự rất tuyệt, chẳng qua sau này về nước tiếp nhận xí nghiệp gia tộc, bằng không để gì có chỗ cho tôi cưu chiếm thước sào.”

* cưu chiếm thước sào: mình nghĩ tương tự “có đất dụng võ”.

Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, uống một hớp cà phê, nói “Ừ, Phương Diễn rất ít nói với tôi mấy chuyện này.” Đột nhiên cảm thấy những điều mình biết về anh thật quá ít, từ miệng một nữ nhân khác nói về anh như thấy một Phương Diễn xa lạ, trong lòng không biết là cảm giác gì, tóm lại không được tốt cho lắm, vì vậy nói sang chuyện khác, “Nghe nói cô phải về Mỹ, thật sao?”

Cái này là nghe Vũ ca nói, sáng sớm nói chuyện điện thoại, Vũ ca chẳng những hẹn thời gian gặp mặt, nhân tiện còn nghe lỏm được chuyện này, hô quá may mắn, nếu Hạ Thác đi rồi, không biết cuộc hẹn phải kéo dài bao lâu.

“Đúng vậy, vốn có kế hoạch học tiến sĩ ở Mỹ một năm.” Hạ Thác gật đầu, “Là thầy từng dạy thiết kế cho tôi, ông nói chuyện này lâu rồi, lúc trước còn hơi phân vân. Định nhận một hợp đồng thiết kế nữa rồi đi, không ngờ gặp ngay cô, lúc thấy cô tôi còn giật mình, ai không biết cô là người nổi tiếng, về công ty nói ra ai cũng hâm mộ ghen tỵ với tôi.” Hạ Thác che miệng cười rất vui vẻ, phảng phất như gặp chuyện hiếm có trên đời.

“Đúng đó, tôi về nhà khoe, người trong nhà ghen tỵ nỏ con mắt muốn bóp chết tôi luôn, hôm trước quên xin chữ ký, hôm nay có thể ký cho tôi nhiều tờ không? Mọi người trong nhà ai cũng thích phim cô đóng, ba mẹ tôi cũng thích.” phụ tá ở bên cạnh này giờ không nói gì nghe Hạ Thác nhắc, thoáng chốc mặt tỏa sáng, lời ra nhiều món đồ từ cặp sách, có máy vi tính xách tay, có bao tay, có mũ, còn có khăn lụa, ba người còn lại nhìn thấy tròn mắt hốc mồm, nhất thời không biết nói gì cho phải. Nguyên lai là có chuẩn bị mà đến nha.. ...

Khó trách từ lúc vào cửa cô ấy luôn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình chăm chăm, nhưng nghĩ cô là phụ tá Hạ Thác nên không quá so đo, thì ra lại là fan hâm mộ.. ...

“Ngại quá a.. ...” tính tình Đông Phương Nhiều nguyên bản chính là không thích ký tên, điểm này Vũ ca bên cạnh Đông Phương Nhiều suốt một năm rõ ràng nhất, Vũ ca mở miệng muốn từ chối, chưa dứt lời bị Đông Phương Nhiều ngăn lại.

“OK.” Đông Phương Nhiều nháy mắt ra dấu, cười nhẹ nói. Đưa tay nhận lấy những món đồ vật, Vũ ca hiểu lần này cô không có ý cự tuyệt, động tác nhanh chóng đưa bút qua.

Đông Phương Nhiều xoạt xoạt xoạt liền ký, máy vi tính xách tay có ba, còn có kỳ báo tạp chí vài tấm hình gì đó, khoảng chừng mười món, Đông Phương Nhiều mặc dù không thường ký tên, nhưng ký rất nhanh. Ở trong vòng luẩn quẩn người nào không có bị độc hại qua? Trước kia thấp cổ bé họng bị buộc ký hải báo ký các loại vật phẩm gì đó rất nhiều, sau này có danh tiếng, có địa vị, mới có thể tùy tâm sở dục, có quyền lựa chọn ký hay không.

“Giai Giai, tôi phát hiện Hạ tỷ với cô cười lên thật giống nhau nha.” Nhóm người hâm mộ Đông Phương Nhiều đặc biệt vì cô tạo lập diễn đàn Post Bar

trên internet, mọi người phần lớn thân thiết gọi Đông Phương Nhiều là Giai Giai. Đông Phương Nhiều nghe cô nói, ngừng ký, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Thác. Lại quay đầu nhìn Vũ ca.

“Đúng nha, cô không nói tôi cũng không nhận ra, đúng là có chút giống.” Vũ ca gật đầu, trong mắt tinh quang chợt lóe, như phát hiện một châu lục mới. Hạ Thác chỉ cười mà không nói.

Đông Phương Nhiều cười cười: “Khó trách tôi vừa nhìn Hạ Thác đã cảm thấy quen mắt, thì ra là cảm giác soi gương a.” Tiếp tục ký tên, xoay xoay hai cái, cuối cùng cũng hoàn thành.

“Đầu có khoa trương như vậy.” Hạ Thác phì một tiếng bật cười, “Tôi còn bảo hôm nay A Linh mang cặp sách chứa gì mà phình to như vậy, thì ra cũng biết giả bộ mang theo những thứ đồ này.” Cảm thán một câu, “Giai Giai, người thích cô nhiều quá, tôi thật là ghen tỵ.”

“Có gì tốt mà ghen tỵ, Hạ Thác cô ưu tú như vậy, đáng đáp lại xinh đẹp, người thích cô còn ít sao? Cô đừng hồng gát chúng tôi.” Đông Phương Nhiều trêu ghẹo nói, cô gái giống như Hạ Thác, vô luận đi đến đâu cũng tuyệt đối không thiếu người theo đuổi, hơn nữa ngành nghề của cô so giới văn nghệ đơn thuần hơn nhiều. Như Đông Phương Nhiều, có bạn trai cũng sẽ có lúc ba ngày hai tuần không gặp mặt, có thời gian gặp được cũng không thể tùy tiện công khai nắm tay dạo phố ăn cơm hẹn hò. Càng nghĩ Đông Phương Nhiều càng thêm ngưỡng mộ Hạ Thác.

Đông Phương Nhiều cùng Phương Diễn qua lại tới nay, một là quá bận rộn không có thời gian, hai là ra ngoài luôn có chó săn rình theo, vô cùng mất hứng, số lần cùng Phương Diễn ra ngoài từ từ giảm bớt. Hai người phần lớn vui ở trong nhà. Trước kia đều không sao cả, nay là lần đầu tiên cảm thấy thân phận diễn viên mang đến cho mình thiệt thòi cực lớn.

Hạ Thác nhàn nhạt cười, không nói lời nào. Cái này đã dính đến vấn đề riêng tư, Đông Phương Nhiều tự biết câu hỏi khá đường đột, cũng không muốn Hạ Thác trả lời, nói tiếp mấy câu dẫn sang đề tài khác.

Lại hàn huyên một hồi, Đông Phương Nhiều xem đồng hồ đeo tay, bất tri bất giác đã năm giờ rưỡi rồi, giờ này Phương Diễn sắp về. Hai người có hẹn tối nay ở nhà cùng ăn cơm. Đông Phương Nhiều thật lâu không có ăn cơm Phương Diễn làm, chắc, thật thêm.

“Thời gian không còn sớm, tôi nên về nhà rồi.” Bên này đề tài vừa đúng kết thúc, Đông Phương Nhiều vội vàng nói.

Hạ Thác cũng không giữ lại, trên thực tế Đông Phương Nhiều chú ý cô ấy cũng nhìn đồng hồ mấy lần, hai phe đều có ý rời đi, cũng không khách sáo, song song đứng dậy.

Một bên Vũ ca đến trước quầy tính tiền.

“Có việc?” Đông Phương Nhiều xoay người cảm áo khoác, nghe Hạ Thác cười hỏi.

Đông Phương Nhiều cũng cười cười, vốn là lần trước Phương Diễn cũng tới, hai người cũng đã gặp mặt, không giấu giếm, “Ừ, Phương Diễn bảo về, hẹn cùng dùng cơm.”

Đứng lên, cùng Hạ Thác sóng vai đi ra cửa.

Hạ Thác nhíu lông mày, “A?”

“Không biết trong hai người ai phụ trách nấu cơm đây? Phương niên trưởng thủ nghệ rất tốt.” Hạ Thác thân nhiên nói, Đông Phương Nhiều quay đầu kinh ngạc nhìn cô, “Phải không?” Hỏi.

“Đúng vậy a, ở Mi Phương niên trưởng thường hay trở tài, chúng tôi rất thích ăn.” Hạ Thác trả lời.

“A, nhất định về phải tra hỏi anh ấy một chút.” Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, “Đúng rồi, nước hoa cô dùng là nhãn hiệu nào vậy? Mùi rất dễ chịu.”

“Cái này a, không phải nhãn hiệu nổi tiếng, tôi có một người bạn làm bên điều hương, chế ra sản phẩm mới, thấy cũng không tệ lắm, liền lấy dùng.” Hạ Thác cười nói, “Cô thích không? Lần sau tôi đến chỗ anh ấy lấy cho cô một chai. Người bạn này của tôi có chút cổ quái, anh ta điều ra mùi hương tùy tính mà lựa chọn bán hay không, chai này chính là không bán, bên ngoài không mua được đâu.”

“Là như thế a.” Đông Phương Nhiều hơi dừng, “Vậy làm phiền cô.” Gật đầu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Về đến nhà không thấy Phương Diễn, Đông Phương Nhiều trong lòng loạn loạn, có chút đứng ngồi không yên. Hạ Thác với Phương Diễn có quan hệ gì?

Mặc dù Hạ Thác mở miệng gọi một tiếng Niên trưởng, nhưng biết rất nhiều chuyện về anh mà cô không biết, được rồi, cô thừa nhận là mình đã quan tâm quá ít về quá khứ của Phương Diễn. Trên thực tế hai người chính thức hẹn hò không lâu, đâu thể nào trong thời gian ngắn ngủi vài tháng mà biết được tất tần tật về đối phương chứ.

Hơn nữa nói là hẹn hò, nhưng thời gian ở bên nhau không nhiều lắm. Đông Phương Nhiều vừa bắt đầu đóng phim đã bận đến hiện tại, họp báo, quay phim liên miên, phải cố gắng lắm mới tranh thủ được chút thời gian cho anh.

Lúc ở bên nhau thì hai người chẳng đoái hoài gì nói chuyện quá khứ, đặc biệt theo lý mà nói tình yêu đang giai đoạn cuồng nhiệt, ai thèm đếm xỉa tới mấy chuyện đó. Huống chi trước kia Phương Diễn thế nào Đông Phương Nhiều còn không biết sao? Playboy chính hiệu, Đông Phương Nhiều còn chuyển từ thân phận tình nhân sang bạn gái chính thức đây này, lật lại chuyện xưa chỉ làm mình thêm buồn bực, cô đâu có điên mà tự làm khổ mình.

Nhưng tới mức này, Đông Phương Nhiều không thể không suy nghĩ.

Phương Diễn và Hạ Thác?

Niên trưởng và học muội?

Thoạt nhìn không giống lắm, hơn nữa nói đến chuyện nấu cơm, Phương Diễn từng nói ngoài bản thân chỉ có vài người thân cận mới được thưởng thức qua, rất hiếm khi làm trước mặt người ngoài. Điều này chứng tỏ cái gì? Quan hệ giữa Hạ Thác và Phương Diễn nhất định rất tốt. Nhưng sao lần trước gặp lại tỏ ra lạnh nhạt, bạn bè bình thường nhiều năm không gặp cũng không hỏi thăm vài câu.

Nước hoa Hạ Thác dùng.. . . .

Đông Phương Nhiều tắm xong thay đồ mặc ở nhà, không muốn nghĩ nhiều nữa. Mới bắt đầu yêu đương, Đông Phương Nhiều cảm thấy mình nên tín nhiệm Phương Diễn, ít nhất chưa hiểu rõ toàn bộ sự thật thì nên tin tưởng anh một chút. Mặc dù ở phương diện nữ nhân, Phương Diễn người này không đáng tin lắm.

Cho dù nghĩ vậy, trong lòng vẫn có chút không yên tâm.

Đến sáu giờ rưỡi, Đông Phương Nhiều lấy thức ăn trong tủ lạnh rửa sạch sơ chế. Phương Diễn không thích làm công tác chuẩn bị trước khi nấu ăn và dọn dẹp rửa chén sau khi ăn xong. Trừ phi bắt buộc, bằng không từ trước đến giờ Đại thiếu gia anh nấu thì phải có người chuẩn bị sẵn, anh chỉ trực tiếp hạ nôi. Đông Phương Nhiều nấu ăn không được, nhưng rửa rau xắt thịt vẫn có thể làm ra hình ra dạng, rất tự nhiên tiếp quản công việc này. Cho nên từ lâu, đoạn đầu và đoạn cuối đều do Đông Phương Nhiều phụ trách, Phương Diễn trực tiếp bắt chảo hạ nôi ném ném là xong.

Thức ăn là do người giúp việc theo giờ phụ trách mua. Những nơi như chợ trời, siêu thị người đông, lấy tình huống Đông Phương Nhiều rất ít khi đi qua, không cẩn thận bị nhận ra sẽ bị vây đến nước chảy không lọt. Khi đó đừng nói mua thức ăn, có thể thuận lợi trở về là cả một vấn đề. Phương Diễn càng không cần nói, anh đôi nào lãng phí thời gian ở mấy chuyện rầu rĩ tôm tép này. Nấu cơm đã là chuyện nhân tính hóa nhất của anh mà Đông Phương Nhiều được diện kiến. Cuộc sống bình thường của Đại thiếu gia thật sự là cấm kỵ ngọc thực, cơm tối há mồm quần áo đưa tới tay, anh hỏi câu đầu tiên sẽ có một đồng người tranh nhau chạy tới thay anh giải quyết, căn bản không làm gì quá sức.

Đông Phương Nhiều chuẩn bị tất cả mọi thứ xong đã bảy giờ, Phương Diễn vẫn chưa về. Nếu như không có chuyện đột xuất sáu giờ đã có mặt ở nhà rồi. Đông Phương Nhiều không muốn tỏ vẻ nôn nóng chờ người, nhìn điện thoại, nút gọi cuối cùng không hề xuống, bực một cái đặt điện thoại trên bàn, tiếp tục xem tivi.

Đổi từng kênh từng kênh, tích tắc tích tắc càng lúc càng muộn, Đông Phương Nhiều phiền não. Cuối cùng dừng ở kênh đang phát lại bộ phim « hạ điện y thủy », đã phát đến những tập gần cuối, cảnh khóc rất nhiều, vừa khóc vừa nhào, càng làm cô thêm phiền não. Không nghĩ ra chỉ là một bộ phim thần tượng thanh xuân đơn thuần thôi mà, sao giống như chết cha chết mẹ vậy. Nhớ lại mấy hôm quay cảnh này cặp mắt cũng đỏ lờm như mắt thỏ, đều tại khóc quá nhiều. Nhiều người đứng xem trầm trồ khen ngợi bảo là rất xúc động. Dĩ nhiên, nhiều người xem Đông Phương Nhiều nhất định cao hứng nhưng không hiểu sao, có thể là Đông Phương Nhiều tâm tính già dặn, có thể nhập tâm diễn cảnh tình cảm dễ dàng, ngược lại bản thân đứng góc độ người xem cảm thấy vai diễn này không hề thích hợp với mình.

Lại nghĩ tới Phương Diễn, ban đầu nếu như không phải vì muốn lấy vị trí nữ chính, Hách Giai Giai đại khái cũng sẽ không trăm phương ngàn kế đến gần Phương Diễn, câu dẫn anh. Vậy lúc mình ngủ xuyên tới đây, có lẽ sẽ không phát sinh nhiều chuyện như thế này, có khi bây giờ còn không quen biết Phương Diễn, không có quan hệ nhập nhằng gì với anh.

Chuyện cũng đã rồi, Đông Phương Nhiều đưa tay nhấn nút màu đỏ trên điều khiển ti vi, lập tức tất cả âm thanh âm ỹ biến mất, yên tĩnh chợt tới khiến Đông Phương Nhiều cảm thấy trống vắng, lại nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi.

Phương Diễn chẳng lẽ quên? Rốt cuộc đi đâu rồi?

Đông Phương Nhiều đã không cách nào chế ngự cảm xúc lo lắng trong lòng, cầm di động nhấn số điện thoại của anh.

Rất nhanh đã kết nối, “Uy?” tiếng nói hơi trầm thấp Phương Diễn từ bên đầu điện thoại kia truyền tới.

“Phương Diễn” Đông Phương Nhiều thấp giọng gọi tên, hỏi, “Anh đang ở đâu?”

Không biết vì sao, những lời này tự động thốt lên. Không như lúc trước, Đông Phương Nhiều chưa bao giờ hỏi Phương Diễn những câu đại loại như thế. Nếu có về trễ hoặc thế nào, cùng lắm là soạn tin nhắn hỏi Phương Diễn lúc nào về. Câu hỏi “ở đâu”, Đông Phương Nhiều cho là đã dính đến vấn đề

riêng tư, cô từ trước đến giờ sẽ không hỏi. Nhưng lần này hỏi rồi, giống như tìm được nơi thổ lộ tâm tình, buồn bực trong lòng vui đi, cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều. Đại khái không có người nào hoài nghi bạn trai mà còn có thể rất bình tĩnh a. Bất kể thế nào, Đông Phương Nhiều đối với Phương Diễn nói về mà không về, trong lòng có chút giận dữ.

“Vẫn còn ở công ty.” Điện thoại bên kia Phương Diễn nhẹ nói, “Anh phải làm thêm giờ rất khuya mới về được, quên gọi cho em, em cứ ăn trước không cần chờ anh, rồi đi ngủ sớm đi.” Phương Diễn nói thêm.

Đông Phương Nhiều “Dạ” một tiếng, bảo Phương Diễn lái xe chú ý an toàn, đối phương đáp lại, sau đó chào tạm biệt, cúp điện thoại.

Đông Phương Nhiều nhìn điện thoại, ngờ ngác xuất thần, rõ ràng âm thanh hỗn tạp rất huyền ảo, còn có tiếng phục vụ sinh hỏi cần gọi thêm gì không. Đông Phương Nhiều nghe thấy, tại sao lại nói dối? Nếu đã nói dối, vậy sao không đối một lời nói dối cao siêu hơn một chút đây? Lời nói dối kém cỏi như vậy, không biết rằng rất dễ bị người ta đoán ra hay sao?

Đi vào phòng bếp, một đồng lớn thực phẩm đợi nấu còn ở đó, Đông Phương Nhiều nghĩ tới hôm nay là bữa cơm đầu tiên hai người làm hòa, nên chuẩn bị đồ ăn nhiều hơn bình thường một chút. Hiện tại người không về, nhìn lại thấy quá nhiều, có khi hai người ăn cũng không hết một phần tư. Nếu Phương Diễn trở về nhất định là lãng phí. Đông Phương Nhiều cố ý muốn anh mệt chết.

Đông Phương Nhiều lẳng lặng đi tới, nâng tay áo, mặc tạp dề bắt đầu động thủ.

Những đồng đồ này không thể đặt lại tủ lạnh nữa, Phương Diễn rất chú ý điều này, hai người ăn không hết thì vứt sạch, chưa bao giờ ăn rồi hâm lại ăn tiếp. Ra khỏi tủ lạnh quả quyết sẽ không trả về. Phơi thức ăn ngoài không khí không làm không ăn sẽ hư hỏng, rất lãng phí. Mặc dù thủ nghệ rất tệ, Đông Phương Nhiều nhấm nháp làm bữa các món chứa đầy một bàn lớn. Rất cố gắng ăn, ăn no đến không thể ăn nữa, nhìn bàn cơm, lại giống như một chút cũng không động qua. Đông Phương Nhiều rất thất bại, dọn dẹp mọi thứ, ném toàn bộ thức ăn vào thùng rác.

Thật ra thì một người ăn hay hai người ăn cũng như nhau, ăn không hết thì bỏ, không có gì đáng để lưu luyến.

Rõ ràng không có làm bao nhiêu chuyện, kết quả ngã xuống giường đã mười giờ rồi, Phương Diễn vẫn chưa về. Đông Phương Nhiều kê đầu lên gối, mùi hương thoang thoảng đã không còn, thay vào đó là mùi sữa tắm Đông Phương Nhiều mua.

Tại sao làm chuyện như vậy mà không thêm che giấu một chút nào cả? Cho dù là hơi chú ý một chút cũng được mà. Thế này rất dễ phát hiện, khắp nơi đều có dấu vết, không chỗ nào không sơ hở, Anh không biết?

Hay là anh căn bản không để ý?

Đông Phương Nhiều nghĩ Phương Diễn làm chuyện gì cần che che giấu giấu? Từ trước đến giờ thân thiện tự nhiên, tình nhân nhiều, chán thì xem là trò chơi, vui đùa qua đường, theo như nhu cầu cả mà. Mang tình nhân ra ngoài, chưa bao giờ sợ bị chụp ảnh, báo có đăng tin anh cũng tươi cười cho qua, hoàn toàn không thêm giải thích. Người kiêu ngạo như vậy, cô còn hi vọng anh che giấu hay sao?

Ít nhất cô không đủ mị lực để Phương Diễn làm được bước này.

Đông Phương Nhiều nghĩ đi nghĩ lại, ngủ thiếp đi. Cô bị một vật thể nặng nề đè tỉnh, đôi môi nóng bỏng Phương Diễn đang dao động ở cổ Đông Phương Nhiều, hai bàn tay không an phận chen xuống phía dưới áo ngủ Đông Phương Nhiều, xoa nắn phần nhô cao mềm mại.

Phương Diễn là một người có nhu cầu mãnh liệt, Đông Phương Nhiều có ở nhà..., hai người cũng sẽ làm, rất hiếm khi đơn thuần ôm nhau ngủ. Trước kia Phương Diễn có rất nhiều tình nhân có thể thỏa mãn nhu cầu của anh, nhưng sau này chỉ có một mình Đông Phương Nhiều, cô lại rất bận rộn bề bộn nhiều việc, đoạn thời gian đó thật bận như điên, một tuần lễ có tối đa một hai lần có thể thỏa mãn Phương Diễn, hơn nữa làm lần thứ nhất xuống Đông Phương Nhiều phần lớn một môi, ngủ mê. Suy nghĩ một chút Phương Diễn làm sao có thể ôm Đông Phương Nhiều không có phản ứng như một tượng gỗ mà làm chuyện người lớn, chẳng khác nào tự an ủi, nghĩ đến Phương đại gia nữ nhân duyên tốt như vậy, căn bản khinh thường chuyện tự thân vận động, đành chịu đựng.

Nhìn được nhất thời không thể nhìn một đời, đối với Phương Diễn đa tình mà nói. Trước kia phong lưu nơi phồn hoa, bây giờ sống cuộc sống không khác hòa thượng. Bên ngoài mỹ nhân hấp dẫn nhiều như vậy, Phương đại gia lại mê người, nữ nhân tranh nhau đeo bám, anh, nhìn được sao?

Đông Phương Nhiều một phát bắt được cái tay làm loạn trước ngực, dùng sức đẩy đầu Phương Diễn chôn ở cổ mình ra.

Đông Phương Nhiều chỉ mở hai ngọn đèn đầu giường, không đủ sáng, mông lung tán ra vàng sáng màu vàng, chiếu lên gương mặt tuần tú của Phương Diễn, càng thêm đẹp trai.

Trời cao thật không công bằng, không phải sao? Một người lại đồng thời có được nhiều thứ, đáng ngoài, gia thế, năng lực, mỹ nhân, có thể nói chẳng thiếu thứ gì.

“Phương Diễn, em nghĩ chúng mình cần nói chuyện.” Đông Phương Nhiều có chút tôn sùng có chút nghi ngờ nhìn Phương Diễn đang bắt mắt, thân thiện nói.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Phuong Diễn tưởng Đông Phương Nhiêu nói đùa, kể từ lúc bên nhau rất hiếm khi thấy đáng vẻ nhàn nhạt không có biểu hiện gì như hiện giờ, cô luôn có thói quen nở nụ cười mỉm trước mặt mọi người, đặc biệt là đối mặt Phuong Diễn. Nỗi giận thì giương nạnh múa vuốt không thêm để ý tới lập trường của đối phương, với anh mà nói, Đông Phương Nhiêu khi đó rất không đáng yêu, cực kỳ buồn bình.

“Sao vậy? Giận à?” Tưởng cô trách anh về muộn, Phuong Diễn vòng một tay ôm Đông Phương Nhiêu, xoay mặt lại định hôn. Anh đối với cơn giận của cô thái độ trước sau như một chính là không giải quyết được dưới giường thì lên giường giải quyết, huống chi lần này vừa đúng đang ở trên giường. Anh không lợi dụng tốt địa thế mới là lạ. Cánh tay Phuong Diễn dài, Đông Phương Nhiêu không cẩn thận liền bị ôm chặt, tránh cũng không thoát.

“Phuong Diễn!” Đông Phương Nhiêu có chút giận, phía dưới cộm cộm bộ phận cứng rắn nóng bỏng, Phuong Diễn này thiệt tình! Thế nào như vậy? Tại sao che giấu một chút xíu cũng lười? Trên người còn vương mùi nước hoa nữ nhân khác, sao không đi tắm rồi trở ra? Thật sự nghĩ cô rất ngu sao? Hay tuyệt đối không bận tâm cảm thụ của cô, không sợ cô biết phải không?

Đẩy ra không được. Phuong Diễn cậy mạnh dùng sức Đông Phương Nhiêu cũng chưa thắng lần nào, bằng không những lần gây gỗ trước kia Phuong Diễn sẽ không nhiều lần được như ý. Chốt lát bị Phuong Diễn đè ở dưới không thể động đậy.

“Phuong Diễn, anh buông em ra, em thật sự có chuyện muốn nói.” Lần này thái độ Đông Phương Nhiêu kiên quyết, tiếng nói cũng lạnh mấy phần, thừa dịp Phuong Diễn không chú ý lật người bò dậy, nhanh chóng dời đi cách Phuong Diễn hai ba bước.

“Hách Giai Giai!” Phuong Diễn có chút giận, vì chưa thỏa mãn dục vọng, đôi mắt nhúc nhích lửa giận.

Đông Phương Nhiêu không hiểu, cô mười giờ đi ngủ, ngủ lâu như vậy chắc không ít hơn một hai tiếng đồng hồ. Phuong Diễn bây giờ mới về tới, thế nào, bên ngoài phát tiết chưa đủ, về nhà còn tinh lực muốn tiếp tục? Không biết nên nói anh thế nào, đúng là thiên phú bẩm sinh, vô cùng có tiềm chất Playboy, khó trách nữ nhân lưu luyến không rời.

“Phuong Diễn, anh đừng tức, cũng đừng giận, có một số việc hôm nay nhất định em phải làm rõ, nếu như em sai, anh phạt thế nào cũng được, trói chặt trên giường một ngày một đêm em cũng không phản đối, làm osin cho anh em cũng chịu, nhưng nếu như... .. Những thứ kia đều là thật., Phuong Diễn, em nghĩ chúng mình.. ..” Rõ ràng thấy Phuong Diễn không có kiên nhẫn, hơn nữa càng nghe mảy mui càng chắc, càng về sau sắc mặt cực kỳ kém nhìn chăm chăm Đông Phương Nhiêu, nói chung là..., nói đến phần sau Đông Phương Nhiêu cũng không nói nên lời.

Thật sự không muốn nói, mới hẹn hò hai ba tháng, có không ít ngọt ngào, làm sao lại hết lần này tới lần khác thành như bây giờ đây? Đông Phương Nhiêu nghĩ không thông, chỉ một nguyên nhân bởi vì gây gỗ sao? Bởi vì nhà cửa ư? Sợ rằng không phải. Đông Phương Nhiêu trong lòng mơ hồ có một đáp án, đáng sợ nhất chính là sau khi nảy sinh tình cảm mới phát hiện, mình bắt quá là một thể thân mà thôi, thật đáng buồn làm sao?

Chẳng lẽ Đông Phương Nhiêu không thích Phuong Diễn chẳng lẽ cô không muốn tình cảm ngày càng khăng khít, tốt nhất chính là có một tương lai tốt đẹp sao? Dĩ nhiên không phải, trời mới biết hai ba tháng này, những lúc mệt mỏi Đông Phương Nhiêu nhớ tới anh nở nụ cười ngọt ngào, tổ kịch mọi người than quá mức chói mắt, không chịu nổi. Đông Phương Nhiêu thích Phuong Diễn, mặc dù anh từng hoa tâm, thay đổi tình nhân liên tục, Đông Phương Nhiêu vẫn thích anh, thích, thì có biện pháp gì? May mắn Phuong Diễn thoát nhìn thật sự thích mình, thật sự bỏ qua cả hậu cung. Phần lớn thời điểm, không liên quan vấn đề nguyên tắc thì hai người phát sinh tranh chấp đều là Đông Phương Nhiêu theo ý Phuong Diễn. Không nghĩ tới nhường nhịn như vậy đoạn đường tình cảm vẫn đi không xa, không tới bốn tháng, phát hiện nữ nhân khác. Đông Phương Nhiêu dự tính ít nhất phải lâu một chút, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Sợ rằng không có ai đang kết giao mà dự tính chia tay. Đông Phương Nhiêu cảm giác mình cùng Phuong Diễn lui tới rất không bình thường, đúng vậy, cô vừa mới bắt đầu đã tính đến bao lâu chia tay, hơn nữa vẫn cố gắng kéo dài thời gian, không có biện pháp, Phuong Diễn trước khoa thật mệt mỏi, hơn nữa hai người tính tình khác biệt, nếu như cuối cùng có thể ở cùng một chỗ, Đông Phương Nhiêu nghĩ đều quy công ở kỳ tích. Nhưng trong lòng không phải không mong chờ, thậm chí có một khắc tin tưởng kỳ tích sẽ xảy ra, đáng tiếc công lực không đủ, mới ba tháng đã có chuyện.

mùi thơm của nữ nhân trên giường, chứng cứ rành rành, Đông Phương Nhiêu còn có thể nói cái gì cho phải?

Hơn nữa dường như nữ nhân này không phải nữ nhân bình thường, niên trưởng học muối, kêu thật dễ nghe, chỉ sợ là tình cũ không rù cũng tới.

Vậy có phải thân phận thể thân của cô nên cúi người chào lui vào hậu trường rồi không? Nghĩ đến không biết nên khóc hay nên cười, có hay không liên quan đến đời trước cô cực tuyệt quá nhiều nam nhân ưu tú, nên đời này quá báo trên người Hách Giai Giai? Nên không để Đông Phương Nhiêu thuận lợi trên đường tình?

“Chúng mình sao hả?” Phuong Diễn nhìn chăm chăm Đông Phương Nhiêu, giống như là đang nhìn một nữ nhân xa lạ, đôi mắt lạnh lùng, nhu tình vừa rồi hoàn toàn biến mất.

“Hách Giai Giai, em muốn nói gì? Có gan nhắc lại lần nữa xem?” Phuong Diễn lạnh lùng nghiêng răng nói.

“Em không muốn nói gì cả, Phuong Diễn.” trận chiến này Phuong Diễn như đối nhân vật, chất vấn người đối thành bị người chất vấn, kiểu như Đông Phương Nhiêu cô làm sai cái gì chọc Đại thiếu gia anh mất hứng, trời mới biết, tình huống thế này rốt cuộc là người nào nên mất hứng đây? Đông Phương Nhiêu cảm giác mình không nổi điên thét chói tai nhảy dựng lên khóa hai tay Phuong Diễn cũng đã đủ lý trí rồi, sao lại thấy người để ý ngược lại là Đại

thiếu gia anh?

Đồng Phương Nhiều ở trong lòng thở dài một cái, “Phương Diễn, chỉ là em có vài vấn đề muốn hỏi, anh đừng kích động.” Quyết định trước tiên trấn an cảm xúc Phương Diễn, không thấy sắc mặt anh hòa hoãn, cũng không cố gắng nữa, lại nói, “Phương Diễn, anh biết em là người đặc biệt thẳng thắn, trong lòng có lời gì muốn nói cũng không giấu được, có một số việc để lâu trong lòng sẽ không thoải mái, em cũng không muốn, anh đừng trách em không tin anh hay là thế nào, nếu như em sai..., em chịu phạt, nhưng nếu hôm nay anh không cho em hỏi, bây giờ em qua phòng cách vách ở, đợi đến khi nhà cửa trùng tu xong, em liền dọn ra ngoài.”

Mọi người đều nói nữ nhân giỏi ba chiêu một khóc hai nhào ba treo cổ, nhưng Đồng Phương Nhiều không bao giờ làm chuyện ấu trĩ như vậy, cùng lắm lời mấy vấn đề ra làm rõ ràng, cho dù biết sau khi làm rõ trong lòng sẽ đau, nhưng nên chấm dứt tuyệt đối sẽ không do dự, sau này không ràng buộc dây dưa gì nữa. Dĩ nhiên, Đồng Phương Nhiều rất muốn đây chỉ là hiểu lầm, vốn dĩ Phương Diễn xưa nay lỗ mãng, người đưa tới giường, có thể cái gì cũng không làm? Xác suất quá thấp, gần như bằng không.

Trực tiếp hỏi Phương Diễn, vì nếu anh lười giấu diếm, tức là không sợ cô biết, đâu cần lừa gạt cô? Lấy tính tình Phương Diễn, nói dối, từ trước đến giờ không cần thiết. Cho nên muốn biết đáp án, phương pháp trực tiếp nhất chính là hỏi thẳng. Đồng Phương Nhiều cũng lười đoán, cô cũng không có tinh lực đi điều tra, chẳng lẽ chỉ có thời gian Phương Diễn quý báu sao? Thời gian Đồng Phương Nhiều cũng rất quý báu, thời gian nghỉ ngơi đều phải tranh thủ có gắng mới có. Lãng phí ở mấy chuyện này, thật lòng mà nói, Đồng Phương Nhiều muốn phi nhổ chính mình.

Chẳng khác nào oán phụ khuê phòng. Đồng Phương Nhiều không chịu nổi biến mình thành như vậy.

“Dọn ra ngoài?” Không ngờ Đồng Phương Nhiều nói ra những lời này, Phương Diễn chê cười một tiếng, tiếp theo lạnh lùng nói, “Hách Giai Giai, đây là cốt khí của em sao? Em đang uy hiếp anh hả? Cái gì gọi là anh không cho em hỏi em sẽ dọn ra ngoài? Anh có gì đáng giá để em truy hỏi kỹ càng, không tiếc lời uy hiếp, bức bách anh? Em nghĩ rằng anh không có biện pháp trừng trị em có phải không?”

Đồng Phương Nhiều vừa nghe, không biết Phương Diễn kéo chuyện này đi đâu, người làm sai là anh, anh còn lật lọng? Vừa định nói, lại bị Phương Diễn chặn lại, “Hách Giai Giai, không phải trong lòng em vẫn có Ngô Hạ Ngự sao? Ban đầu xem anh như không khí là vì muốn ở bên Ngô Hạ Ngự, không muốn nghe lời anh bán nhà là vì anh ta, sau đó lại vì anh ta mà gây gổ. Anh không hiểu nổi, Ngô Hạ Ngự có cái mị lực gì, đáng để em nhớ tới? Chẳng phải nói hai người còn chưa lên tới giường sao?”

Còn ngại không đủ, Phương Diễn lại nói, “Hách Giai Giai, em nhớ đi, người lên giường với em chính là Phương Diễn, phá thân em cũng là Phương Diễn này! Người đàn ông của em trước kia, hiện tại, sau này cũng chỉ có một người là Phương Diễn anh! Em không nhớ tới anh, một lòng nhớ tới anh ta làm gì? Bây giờ Ngô Hạ Ngự về nước, sao hả? Trong lòng em cũng không an phận rồi, muốn dọn ra ngoài? Không có cửa đâu!”

“Phương Diễn, anh đừng xuyên tạc lời nói của em, em có chuyện muốn hỏi, tại sao lại lôi Ngô Hạ Ngự ra? Rốt cuộc là em vẫn nhớ anh ta hay anh vẫn nhớ anh ta? Vừa có chuyện anh liền lôi anh ta ra, anh có thấy phiền hay không?!” Nghe Phương Diễn càng nói càng lạc đề, Đồng Phương Nhiều càng tức giận, điển hình vừa ăn cướp vừa la làng, nhìn đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của anh kia, phảng phất y như bắt gian tặc giường! Làm cho rõ đi, hiện tại người có người thứ ba chính là Phương Diễn, mà không phải Đồng Phương Nhiều cô!

“Hừ!” Phương Diễn nghe Đồng Phương Nhiều nói, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt đen như mực, hoàn toàn không có ý tứ, nói: “Hách Giai Giai, em muốn hỏi cái gì? Anh biết rồi. Em muốn biết chứ gì, anh cho em biết, đúng vậy, tối nay anh uống rượu với Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo, còn có vài người khác, anh chính là không muốn cho em biết, chính là không muốn cho em đi, chính là có ý đó! Rồi sao hả?!”

Phương Diễn này! Đồng Phương Nhiều nghe anh nói dở khóc dở cười, đương sự bị bắt gian là anh Phương đại gia cư nhiên đang ghen, cũng vì ghen mà làm chuyện ngây thơ như vậy, cái gì đây trời?

Đồng Phương Nhiều nhất thời cũng không biết nói gì. Tối nay muốn hỏi Phương Diễn cùng Hạ Thác giữa hai người là quan hệ gì, còn mùi nước hoa trên gối là sao, kết quả bị Phương đại gia ghen phá vỡ thế trận, chính cô còn không trung vệ mặt oán phụ mà anh hoàn toàn là bộ dạng oán phụ khuê phòng, lời muốn hỏi cũng hết nói nói.

Có người thứ ba, mùi dấm còn nồng như vậy? Chẳng lẽ Phương đại gia chui từ bình giấm chua ra? Đường đường Phương đại thiếu gia, đã từng ân ái vô số nữ nhân, anh không ngại mất mặt, Đồng Phương Nhiều cũng đỏ mặt dùm anh!

Nhưng có chuyện phải hỏi, Đồng Phương Nhiều tuyệt đối không quên, vì vậy sửa sang lại tâm tình, nghiêm túc nhìn Phương Diễn mặt đen như bị vấy mực, hỏi “Phương Diễn, em chỉ hỏi một chuyện thôi, anh thành thật trả lời, mấy hôm em không ở nhà, rốt cuộc anh có đưa người phụ nữ khác về hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Thấy khác thường, Phương Diễn chăm chú nhìn Đồng Phương Nhiều lâu đến nỗi cô căng thẳng, nghi sợ Phương Diễn lên con nhào đến cắn chết mình luôn, chỉ nhìn cặp mắt lạnh băng sắc bén kia, cũng đủ khiến lông mao dựng đứng hết cả lên.

Đông Phương Nhiều kiên quyết cho là mình hỏi vấn đề này không có gì sai, không chịu yếu thế từ bỏ lại.

“Em nghỉ ngơi anh?” hồi lâu, Phương Diễn mới hỏi ngược lại, thanh âm kia y như toát ra từ hầm băng, quanh thân hàn khí dày đặc kèm theo lửa giận ầm ầm.

Đông Phương Nhiều không ngờ anh chất vấn ngược lại, sừng sốt một chút, gật đầu, nói, “Phương Diễn, không phải em muốn nghỉ ngơi anh, mà do anh không đáng tin.”

Đúng vậy, quá không đáng tin.

Biết rõ hậu quả mình nói ra lời này, bất kể là ai có lỗi cũng không quay về điểm khởi đầu được nữa. Trong mối quan hệ này, không chỉ Phương Diễn thấy chán nản, Đông Phương Nhiều cũng mệt mỏi. Cẩn thận lấy lòng anh, nghe lời anh, tận lực rút ra thời gian ở bên anh, đè nén tâm tình của mình, cố gắng không cãi nhau. Bây giờ xảy ra chuyện, Đông Phương Nhiều không thể không thừa nhận cô mệt rồi, thật sự rất mệt.

Cần gì vì Phương Diễn hao tâm tổn sức như vậy? Dè dặt tới nỗi mất đi chính mình. Cho dù không phải Hạ Thác, cho dù hai người họ không có gì, không có cô ấy thì cũng có người khác.

Đông Phương Nhiều không tin Phương Diễn suốt đời suốt kiếp chỉ có duy nhất một người bạn gái, điều này so với hái sao trên trời còn khó hơn trăm lần. Đến lúc đó, Đông Phương Nhiều còn có thể bình tĩnh xử lý như hôm nay sao? Cô thấy không thể nào. Bởi vì ngay cả hiện tại, vừa nghĩ tới Phương Diễn có người khác, mình chỉ là thể xác, Phương Diễn nhất thời ham vui tìm đến hương thơm cô lạ mà thôi thì cô đã thấy cả người đóng băng, tim vỡ trăm mảnh.

Thế này rồi cô còn có thể trở mặt nhìn mình càng lúc càng sâu nữa sao?

Đợi đến lúc không thể cứu vãn mới lui ra, Đông Phương Nhiều không tưởng tượng được lúc đó cô sẽ biến thành dạng nào. Hoặc giả cô sẽ giống oán phụ la mắng quậy quá, hoặc giả cô sẽ đánh ghen chửi đổng, hoặc là cô sẽ một khóc hai náo ba treo cổ. Đây không phải cảnh mà Đông Phương Nhiều muốn thấy, chỉ nghĩ thôi cũng thấy bi ai.

“Anh không đáng tin?” Phương Diễn lạnh giọng nói, “Hách Giai Giai, em sờ tim của mình xem rốt cuộc là anh không đáng tin hay căn bản từ trước tới giờ em chưa từng tin anh?” Lời nói ra, như dao đâm đâm sâu tâm trái tim Đông Phương Nhiều.

“Em. . . .” Đông Phương Nhiều không còn lời nào để nói.

“Hách Giai Giai, em chỉ biết hỏi anh, em tự hỏi mình đi, rốt cuộc có tin anh không? Chuyện này em còn không rõ, trước hết trả lời câu hỏi của anh. Nếu như hôm nay anh không nói, em thật sự sẽ rời khỏi anh sao, em thật sự cái gì cũng không quan tâm không để ý, phải vậy không?” Phương Diễn nói một câu tiếp một câu..., tăng cường sức xoáy sâu tim cô, “Đừng nói những chuyện khác, anh không muốn nghe em nói những thứ đường hoàng kia, anh chỉ muốn biết phải, hay không?”

Đối với câu hỏi này Đông Phương Nhiều hoàn toàn không biết nên tỏ ra sắc mặt nào, không vì cái gì khác, chỉ vì Phương Diễn nói đều là thật. Tự mình nghĩ là một chuyện, bị người đâm xuyên lại là một chuyện khác, đặc biệt người này còn là Phương Diễn. Đông Phương Nhiều thấy cả người lạnh buốt, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Tự như trái tim bị người móc ra máu chảy đầm đìa, bốn phương tám hướng đều đau nhứt.

“Thế nào? Không trả lời được?” Phương Diễn cười nhẹ một tiếng, đối với Đông Phương Nhiều mà nói, cười vào lúc này, không khác nào lạnh tri. Bây giờ cái gì cũng không cần hỏi nữa, cũng không cần nói nữa, đã không cần thiết. Ngay lúc Đông Phương Nhiều chất vấn anh cũng đã tự tay chặt đứt tất cả sợi dây kết nối giữa cô và Phương Diễn.

Anh là Phương Diễn, tôn nghiêm của anh, niềm kiêu ngạo của anh, không cho phép giữ lại một người bên cạnh cho tới tận bây giờ chưa từng chân chính tín nhiệm anh.

“Hách Giai Giai, em thật sự là một tiểu quỷ nhất gan.” Phương Diễn cười nhạo nói.

“Phương Diễn, em không giống anh, có thể anh thấy rất buồn cười, nhưng trong mắt em tình yêu chỉ có hai người, đây không phải lẽ thường sao, nếu như không thể tuân thủ, còn nghĩa lý gì?” Việc đã đến nước này, trong lòng mặc dù đau, tim như chết lặng nhưng thật ra ... không sao cả, ngược lại càng thêm tỉnh táo để nói lời khách quan, “Hay là anh cảm thấy trong quá trình đang kết giao bất kể tình cảm trong lòng hay là thân thể bên ngoài, chỉ cần hai người vẫn còn ở cùng nhau là được, anh thừa nhận mối quan hệ này đã là vinh hạnh lớn cho em rồi. Nhưng với em không phải như thế. Anh xem lại mình đi, em với Ngô Hạ Ngự trong sạch, không có gì cả mà anh còn hết lần này tới lần khác muốn kéo đứt liên lạc giữa em và anh ấy, huống hồ anh đã làm ra chuyện như vậy?” Nói tới chỗ này, Đông Phương Nhiều ngưng lại, nói thêm gì nữa cô sợ mình không khống chế được, đánh cán anh. Hãy nói Phương Diễn thông minh, dừng ở đây, anh cũng nên hiểu.

“Hách Giai Giai, em ngược lại nói một chút, anh đã làm ra chuyện gì?” Ngay giờ Phương Diễn vẫn không hiểu nổi, lạnh băng hỏi ngược lại.

“Phương Diễn, biết vì cái gì mà em hỏi anh có mang nữ nhân về không? Em nghĩ anh hiểu mà.” Nếu Phương Diễn có ý muốn đối kháng, Đông Phương Nhiều cũng định vò đã mề lại sứt, chánh chủ không để ý, cô ở chỗ này nhấn nhá cái gì?

“Mùi hương phụ nữ trên gối cùng mùi thơm trên người Hạ Thác là một, hai người chỉ là đơn thuần quan hệ niên trưởng và học muội sao?” Đông Phương Nhiều nhìn chằm chằm Phương Diễn, hỏi. Mờ miệng nói tiếp: “Phương Diễn, thật ra em rất đàn, đa số chuyện em cũng ngu ngu ngơ ngơ, muốn gạt em rất dễ tuyệt đối không cần hao tâm tổn sức, nhưng tại sao ngay cả che giấu một chút anh cũng không làm?”

Ngay cả lừa cô anh cũng lười, chẳng lẽ hy vọng cô làm như không thấy sao?

Cô không làm được, thật ra thì Phương Diễn ở ngoài thế nào cũng được, chỉ cần anh có thể gạt cô, gió thổi không lọt nửa điểm phong thanh không lộ, chỉ cần đừng truyền tới tai, cô cam tâm tình nguyện làm tiểu nữ nhân, dù sao cô không có nhiều thời gian chăm sóc anh, trước đó hai người cũng bắt đầu từ quan hệ tình nhân mà. Phương Diễn là ai cô rất rõ, cũng không bắt buộc Phương Diễn sẽ vì cô buông tha cả khu rừng, dù sao, hai người căn bản không thể đi tới cuối cùng, không nói tới tình cảm chột sanh biến cố, chỉ một tập đoàn gia tộc sau lưng anh cũng sẽ không đồng ý hai người kết hợp. Nhưng vì cái gì ngay cả chuyện đơn giản Phương Diễn cũng không làm? Lẽ nào không biết, vì thích Phương Diễn, cô đã chịu bao nhiêu áp lực và gáng nặng?

“Em muốn rời khỏi anh?” Ai biết lời đã nói tới tình trạng này, Phương Diễn vẫn không ngay mặt trả lời, nhìn chăm chăm vào mắt Đông Phương Nhiều, dường như muốn nhìn thấu cả linh hồn cô.

Nói đến thế này, còn nói thế nào cho tốt?

Đông Phương Nhiều từ trước đến giờ không phải là người quán chết người không tha, nếu không muốn nói, cô cũng không miễn cưỡng nữa. Không giải thích, cô không thể làm gì khác hơn là cam chịu. cũng đã thế này, giải thích không giải thích thì thế nào? Cuối cùng nhất định là tan rã trong không vui, dù sao nhất định là chia tay, trước kia không muốn nghĩ không dám nghĩ, giờ khắc này trở thành sự thật, ngược lại thấy bình tĩnh đến đáng sợ.

“Phương Diễn, chúng ta hay là thôi đi.” Đông Phương Nhiều lê tới mép giường, đưa lưng về phía Phương Diễn nói. Nói xong, Đông Phương Nhiều xuống giường mang dép, chuẩn bị đến một căn phòng khác ngủ. Lời nói ra đơn giản nhẹ nhàng như chuyện sinh hoạt hàng ngày, giống như uống nước, ăn cơm, tùy tiện tiện.

Thì ra đơn giản như vậy, không phải nói ra là được rồi sao? Đông Phương Nhiều cười tự giấu trong lòng.

“Hách Giai Giai, em đừng thế!” Ai biết dép còn không tìm được, thất lưng liền bị một đôi bàn tay dùng sức lôi kéo, Đông Phương Nhiều chưa đứng thẳng, liền ngã xuống giường.

Tay Phương Diễn siết chặt thất lưng làm cô đau, anh dùng sức đặt thân Đông Phương Nhiều đến giữa giường, phía dưới Phương Diễn, Đông Phương Nhiều nhìn sang hốt hoảng, sắc mặt trần đen, gân xanh nổi lên, anh nói: “Anh biết em đã sớm muốn rời khỏi anh, anh không đồng ý! Anh tuyệt đối sẽ không thả em đi!”

Xoạt một tiếng, Đông Phương Nhiều cảm giác nửa người dưới lạnh lạnh, quần lót đã bị Phương Diễn cởi ra.

“Phương Diễn! Anh muốn làm gì?!” Đông Phương Nhiều giãy giụa, hô to.

Nhưng đã chậm, Phương Diễn đâm thẳng không có bất kỳ khúc dạo đầu xoa dịu nào, mệnh huyết bị xé rách, một loại đau đớn truyền đến, Đông Phương Nhiều đau nhói quát to một tiếng, lệ từ khóe mắt theo hai gò má chảy xuống, ngừng lại cũng không ngừng được.

Tại sao có thể như vậy?

Cái này khác gì cưỡng hiếp? Không có tình cảm, giống như một loại thổ lộ của động vật. Đông Phương Nhiều chỉ cảm thấy có người không ngừng phát tiết trên người mình, nửa người dưới giống như nứt toát ra, đau rất truyền khắp toàn thân. Đông Phương Nhiều cắn chặt hàm răng, cứng rắn chịu đựng.

Cái này khác gì dã thú giao phối? Có gì khác đâu? !

Đông Phương Nhiều nhận thấy trong lòng mình có một khối dần dần vỡ vụn. Lạm nhật cũng không được, trống rỗng.

“Hách Giai Giai, anh sẽ không để em rời khỏi anh đâu, em nghỉ cũng đừng nghĩ nữa!”

Người kia phát tiết đến khi trầm giọng gào thét, hết thảy trở về bình tĩnh. Anh nằm thờ đốc trên người cô, thân anh rất nặng, ép cô hô hấp khó khăn.

Đưa tay đẩy người kia ra, anh mặc cho cô đẩy, một đôi tay cố định ngang hông Đông Phương Nhiều thật chắc không buông ra.

“Phương Diễn, anh bỏ qua cho em đi.”

Phương Diễn, anh buông tha cho em đi. . . .

Phương Diễn, chia tay đi mà. . . .

Phương Diễn, đừng dây dưa với em nữa. . . .

Đông Phương Nhiều cũng đếm không hết rốt cuộc mình nói qua bao nhiêu câu tương tự. Nhưng đáp án luôn là ——

“Không bao giờ, anh tuyệt đối sẽ không buông tay, Hách Giai Giai, em đừng nghĩ nữa!” Phương Diễn đầu tựa ngực Đông Phương Nhiều, kiết chặt ôm thất lưng cô, chân kẹp chân Đông Phương Nhiều lại, giống như tư thế tìm kiếm an ủi..., cất tiếng nói buồn bực.

“Chúng ta bây giờ như vậy, tội tình gì?” Đông Phương Nhiều lấy tay vuốt đầu Phương Diễn, tóc của anh vốn là như vậy, vừa thô lại vừa cứng, y như chủ

nhân của nó, bá đạo cường ngạnh không cho phép ai đối nghịch với mình.

Một hồi lâu không nghe được thanh âm Phương Diễn, Đông Phương Nhiều cho là anh đã ngủ rồi, thân thể chồng chất, bàn tay muốn lặng lẽ đẩy bàn tay Phương Diễn cổ tại thất lưng mình ra.

Không ngờ Phương Diễn thu hẹp cánh tay lại, lập tức khoảng cách càng thêm khẩn khít, cơ hồ là thân dán thân, thịt dán sát thịt, trừ phần đầu những nơi khác chắc chắn gió cũng không luồn.

“Nếu như, anh nói anh và Hạ Thác đêm đó cái gì cũng không phát sinh, em tin anh sao?” Đông Phương Nhiều không được tự nhiên giả dựa muốn tạo khoảng cách, đầu Phương Diễn dời khỏi ngực đến cổ cô, tai dán tai, thấp giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Nếu anh nói anh cùng Hạ Thác đêm đó cái gì cũng không xảy ra, em tin anh sao?

Đã đến nước này rồi, tin hay không còn ý nghĩa gì?

Vết thương bị xé nát làm sao trở về nguyên vẹn. Không thể nói lỗi tại ai, Đông Phương Nhiều có, Phương Diễn cũng có. Nếu Đông Phương Nhiều xử lý chuyện nhẹ nhàng một chút mà không cứng rắn đối mặt, uy hiếp, chất vấn..., kết quả sẽ không thế này. Nếu Phương Diễn có thể bình tâm tĩnh khí một chút, nghiêm túc giải thích với Đông Phương Nhiều, chuyện cũng sẽ không trở nên như vậy.

Nhưng lời đã nói đâu rút lại được.

Qua ngày hôm đó, Đông Phương Nhiều lại tiếp tục làm việc. Quá trình quay phim đã kết thúc, mấy ngày nay chỉ phụ trách vài việc lẻ tẻ, nhưng cho dù là tuyên truyền, cũng tương đối hao thời hao lực. Thường thường Đông Phương Nhiều bỏ di động vào túi xách giao phụ tá Tiểu Lý giữ, điện thoại vang như đòi mạng cô cũng không biết. Tiểu Lý thừa dịp Đông Phương Nhiều nghỉ ngơi hoặc rảnh rỗi là cầm điện thoại chạy tới, Đông Phương Nhiều thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, liền trả lại, hoặc dứt khoát tắt máy luôn.

Đều là Phương Diễn gọi, Đông Phương Nhiều không muốn nhận.

Không giống những lần trước, sử dụng hết công suất năn nỉ, xin lỗi... cuối cùng vui vui vẻ vẻ như chưa có gì xảy ra. Tiếp tục liều mạng xúc tiến làm việc, người khác mời cơm, đãi tiệc,... gì gì đó cũng bỏ qua hết chạy về gặp anh.

Mấy ngày nay Đông Phương Nhiều về đến nhà đã rạng sáng, có khi bốn năm giờ sáng mới về. Lúc đó Phương Diễn đã sớm ở nhà chờ cô, có lúc còn thức, có lúc đã ngủ thiếp trên sôpha.

Phương Diễn cao 1m8 gấp người trên sôpha hoàn toàn khác với Đông Phương Nhiều, sôpha quá nhỏ, không chứa chấp đủ toàn bộ cơ thể anh, hoặc là tay, hoặc là chân, hoặc là cả tay và chân đều đưa ra bên ngoài, lơ lửng không trung.

Mỗi khi thấy, Đông Phương Nhiều trong lòng ề ảm, cũng không hiểu tại sao, kìm nén cách mấy cũng không nhịn được đau xót.

Tại sao thế này? Phương Diễn rõ ràng là thiên chi kiều tử, muốn nữ nhân nào không có, anh cần gì vì cô làm thế này. Anh cứ vậy sẽ làm cô dao động, sẽ thấy anh đáng thương.

Mỗi lần thấy Phương Diễn ngủ trên sôpha, Đông Phương Nhiều luôn đánh thức bảo anh lên giường ngủ.

Số lần yêu đương quần quít so với trước kia nhiều hơn, cũng kịch liệt hơn. Bất kể Đông Phương Nhiều có buồn ngủ hay không, cũng không quan tâm cô về lúc nào. Đông Phương Nhiều vừa leo lên giường, trước tiên sẽ bị Phương Diễn ôm chặt, anh không chút kiêng kỵ đòi hỏi trên người Đông Phương Nhiều, cô mệt là ngủ thiếp đi, cũng có thể cảm nhận được thân thể anh trầm trầm đè trên người, và cả vật động trong cơ thể nữa.

Hai người cẩn thận duy trì đoạn quan hệ này, ai cũng không nhắc lại chuyện hôm đó, nhưng cả hai đều cảm giác có ít thứ đang dần dần chạy mất, muốn ngăn cản cũng không kịp. Chỉ có thể liều mạng cứu vãn, bù đắp.

Đông Phương Nhiều cảm thấy mệt mỏi, rất mệt. Có lẽ Phương Diễn cũng vậy, Đông Phương Nhiều không nhận điện thoại của anh, cũng chưa bao giờ gọi lại. Sau đó những cuộc điện gọi dần dần vơi đi. Lâu rồi cô mới về nhà sớm một lần, 12 giờ rồi mà Phương Diễn chưa về. Chắc nghĩ cô sẽ không về sớm nên ở ngoài chơi không về. Chắc anh thấy phiền lắm, vì muốn duy trì mối quan hệ, ngày ngày đi về trễ còn phải nằm trên sôpha đợi cô.

Sinh nhật Ngô Minh Hạo rất nhanh đã đến. Buổi tối hôm đó, Đông Phương Nhiều chừa trống lịch, ban ngày thì bận rộn như cũ. Nói Phương Diễn khỏi đợi, chia ra đến địa điểm tổ chức sinh nhật luôn cho tiện.

Lúc sắp đi có việc phát sinh nên cô đến trễ hơn một tiếng đồng hồ, vào tới hội trường thấy Phương Diễn đã đến, Hạ Thác cũng ở đây. Nhìn thấy không phải không ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, nếu như Hạ Thác từng có quan hệ với Phương Diễn, Ngô Minh Hạo biết cô cũng không lạ, giống như Ngô Hạ Ngự với Lâm Hạnh Nhi thôi.

Hạ Thác an vị ngồi cạnh Phương Diễn, hai người trò chuyện có vẻ rất hứng thú, Đông Phương Nhiều không biết Phương Diễn thấy mình chưa, hơi do dự có cần tới chào hỏi không, nhưng nhìn họ nói chuyện có vẻ nhập tâm, chắc là không thấy. Trùng hợp bên cạnh hai người cũng không còn chỗ trống, Đông Phương Nhiều không quấy rầy bọn họ, trực tiếp đi vòng qua bàn Thi Lam Lam ngồi xuống.

Vừa mới ngồi, chưa nói được đôi câu, Ngô Minh Hạo liền mang rượu tới muốn phạt Đông Phương Nhiều đến trễ, bị bắt lỗi cô không từ chối, cam chịu bị phạt, ngẩng đầu uống cạn. Đông Phương Nhiều biết rõ Ngô Minh Hạo muốn uống rượu, uống một mình thấy kỳ quá nên vô cùng cố gắng lấy cớ kéo người khác uống chung, rồi tự rót cho mình một ly đầy nóc.

Kể từ khi tuyên truyền phim « mạnh đồng » kết thúc, hầu như chưa từng tụ họp với bọn Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông, điện thoại thì qua lại không ít, quảng cáo trên TV, tin tức trên báo cũng thấy nhiều, cũng thường nghe tin tức của họ từ miệng người khác, nhưng cuối cùng đến tận bây giờ mới gặp mặt trực tiếp thế này.

« mạnh đồng » cũng coi là một khởi điểm hoàn toàn mới từ lúc Đông Phương Nhiều bước chân vào thế giới này, cho nên hoặc nhiều hoặc ít, cả đoàn kịch cùng nhau trải qua cuộc sống sinh hoạt, làm việc suốt một tháng đối với Đông Phương Nhiều mà nói đều khác thường. Thậm chí mỗi lần Đông Phương Nhiều nghe thấy chuyện của họ, nhìn thấy họ trên mặt báo hoặc là bất cứ cái gì cũng thấy thân thiết. Đây cũng là nguyên nhân khi Ngô Minh Hạo mời tới dự sinh nhật, Đông Phương Nhiều không nói hai lời liền đáp ứng. Đối với Ngô Minh Hạo cô cảm kích chiếm đa số tình cảm, nếu ban đầu hẳn không chọn cô đóng vai chính, sự nghiệp của cô cũng không thể nổi bật như hiện tại.

Đặc biệt rất hoài niệm những buổi tối làm việc xong, mọi người bị Ngô Minh Hạo lôi kéo đi uống rượu, từng ly từng ly uống đến say khướt, ngày hôm sau lại tiếp tục bắt đầu làm việc.

Những chuyện nhỏ nhặt này, mỗi lần nhớ tới cũng khiến lòng người sinh vui sướng, phía ngoài truyền đi những lời đồn bay đầy trời nào biết tình cảm bên trong đoàn phim thế nào?

“Sao tới cũng không đi qua chào?” Một năm rồi, Thi Lam Lam thấy Đông Phương Nhiều vẫn giống một năm trước, nói chuyện đĩnh trực, không hề vòng vo. Ngô Minh Hạo mới đi, đầu cô liền ngược ngược hướng Phương Diễn, hỏi Đông Phương Nhiều.

“Cần gì chào, ngày nào chẳng thấy.” Đông Phương Nhiều và Phương Diễn quan hệ công khai, lần trước cũng vì cái này huyên não phí phí dương dương. Đông Phương Nhiều trốn ở nhà suốt một tuần lễ. Chuyện lớn như vậy, Thi Lam Lam bọn họ làm sao không biết? Ở trước mặt Thi Lam Lam, Đông Phương Nhiều cũng không có kỵ nói tới Phương Diễn, khóe miệng cười cười, nói.

“Nè, không phải nha Giai Giai.. . .” Lúc này thấy Thi Lam Lam cùng Đông Phương Nhiều đều ở đây, Nghi Hạo Đông cũng từ chỗ khác dời đi trận địa xúm lại tới đây, vừa đứng nghe được cuộc trò chuyện của Thi Lam Lam và Đông Phương Nhiều, nhìn Phương Diễn bên kia một chút, lại nhìn một chút bên này, “Sao không qua ngồi chung với Phương Diễn, em ở đây làm gì?”

Cũng không biết là người nào tới trước, Đông Phương Nhiều bị Nghi Hạo Đông chọc cười, cảm giác Nghi Hạo Đông đặc biệt giống như anh trai, rất hay chiều cõ người khác, trước kia Đông Phương Nhiều ở tổ kịch « mạnh đồng » được hẳn chiều cõ không ít, người vừa lịch thiệp lại ôn nhu, tinh thông còn vô cùng khôi hài, ai có thể lấy hấn làm lão công thật đúng là có phúc. Nghe Thi Lam Lam nói trước kia Nghi Hạo Đông có một người bạn gái ngoài ngành, hẹn hò từ lúc còn đi học lặn, khi đó Nghi Hạo Đông muốn vào giới giải trí, bạn gái chạy xui chạy ngược giúp đỡ không ít, khi đó tình cảm rất tốt, người quen biết cũng biết Nghi Hạo Đông bên cạnh có một nữ nhân như vậy, sau đó nổi tiếng ngược lại ít gặp mặt, giới văn nghệ thị phi nhiều, bất kể không phải thật, cũng có thể truyền bảy tám phần giống y như thật. Nghi Hạo Đông có tên tuổi đương nhiên truyền thông sẽ không bỏ qua hẳn, chỉ đơn thuần ăn một bữa cơm với bạn, bắt tay, cười với người phụ nữ nào cũng có thể truyền ra xì căng đan. Sau đó cô gái kia rốt cục không chịu nổi nữa, liền đề nghị chia tay.

Đến bây giờ Nghi Hạo Đông vẫn còn độc thân. Hèn chi lúc ấy truyền thông muốn tạo xì căng đan giữa mình và Nghi Hạo Đông. Bất kể Nghi Hạo Đông hay Ngô Minh Hạo, hoặc là Ngô Hạ Ngự, cả ba người đều giống thần thánh thanh khiết không gần nữ sắc, không nói Đông Phương Nhiều thế nào, chẳng lẽ truyền thông không muốn bắt đuôi sam mây người này thừa cơ xào một nỗi sao? Đông Phương Nhiều chỉ là trùng hợp xuất hiện ở đoạn thời gian đó mà thôi. Truyền thông vừa đánh hơi được mùi vị dù nhỏ tí tạo liền như ong vỡ tổ ào qua, ai mà quan tâm thật hay giả ?

Nghi Hạo Đông cùng bạn gái có gần mười năm tình cảm, nghĩ một chút cũng đủ làm lòng người lạnh thấu xương rồi, đây chính là giới giải trí, danh tiếng đồng thời đi với truy phùng, sẽ mất đi rất nhiều, nếu như không nắm chắc, tình yêu đơn thuần nhất cũng sẽ mất đi. Vào vòng này, có mấy người có thể đơn thuần một đường đi xuống đây?

Ít nhất trước mắt đoàn người ở đây, trừ Ngô Minh Hạo và Phương Diễn tùy tâm sở dục, không có người khác.

“Em còn chưa hỏi tới, Lý Như Cửu ngồi một mình bên kia, sao anh nhẫn tâm bỏ rơi cô ấy tới đây tìm tui em làm chi vậy hả?” Bàn về công phu miệng lưỡi : thời gian đã tới luyện Đông Phương Nhiều không ít, cô chẳng qua thường xuyên cãi thua Phương Diễn mà thôi, đối với những người khác, muốn chiếm tiện nghi trên đầu lưỡi Đông Phương Nhiều đếm trên đầu ngón tay a.

Nghi Hạo Đông sờ sờ mũi, “Không phải đã lâu không thấy tui em sao? Thật là không có lương tâm, thấy anh cũng không lên tiếng chào, anh ba ba chạy tới em còn nói anh như vậy, Lý Như Cửu là người nào, cô ấy còn ít người lo sao?” Nhìn sang, Lý Như Cửu bên kia bên cạnh không ít người. Đông Phương Nhiều cười cười, đầu phải thật sự có ý đó, chính là cố ý trêu chọc Nghi Hạo Đông mà thôi.

Ba người xúm lại nói một hồi, Ngô Minh Hạo cái người thọ tính hôm nay, bận rộn quay vòng vòng tựa như một con ong mật chăm chỉ, bay đến tây lại

bay đến đông, trong tay vạm vỡ năm không đổi cầm một ly rượu đỏ đầy ắp, gặp ai cũng uống vài hớp. Nếu như không phải giữa hội trường trưng một ổ bánh sinh nhật thật lớn, Đông Phương Nhiều sẽ cho là hôm nay mục đích Ngô Minh Hạo đặc biệt kéo nhiều người đến để thưởng rượu a. Tình huống bây giờ không kém bao nhiêu.

Kỳ quái là không nhìn thấy Ngô Hạ Ngự, không phải nói đã về nước sao? Đông Phương Nhiều trước gọi điện cũng không gọi được, Ngô Hạ Ngự bây giờ cùng cấp bậc Ngô Minh Hạo rồi, muốn liên lạc thực sự phải tìm vận may. Đông Phương Nhiều vận khí không tốt, liên lạc với Ngô Minh Hạo nhiều lần mà một lần cũng không gặp được, với Ngô Hạ Ngự kết quả vẫn y chang.

Nghe Thi Lam Lam cùng Nghi Hạo Đồng nhất trí đều nói gọi một cuộc duy nhất cho Ngô Minh Hạo liên thông, Đông Phương Nhiều không biết nên khóc hay cười, cô thật quá bất hạnh.

Thình thoảng tầm mắt hướng Phương Diễn bên kia, có lúc bên cạnh có thêm vài người, có lúc chỉ còn lại anh và Hạ Thác. Nói vui vẻ như vậy, cũng không biết Phương Diễn anh rốt cuộc có biết mình tới hay không. Đông Phương Nhiều suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định qua chào hỏi, dù sao vẫn là quan hệ bạn trai bạn gái, ở trước mặt người ngoài, không nên làm căng quá mức.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Thấy Đông Phương Nhiều, Hạ Thác vô cùng kinh ngạc “Giai Giai, cô tới hồi nào vậy?” Một đôi mắt đẹp ngạc nhiên nhìn Đông Phương Nhiều, dưới ngọn đèn chiếu rọi toát ra ánh sáng tươi tắn. Lời nói rất tự nhiên, gọi tên rất thân thiết, nhưng một chút ý tứ nhường chỗ cũng không có, đây là lần thứ hai cả ba người Đông Phương Nhiều, Hạ Thác và Phương Diễn chạm mặt. Lần đầu Đông Phương Nhiều quả thật nhìn không ra Hạ Thác và Phương Diễn có cái gì, lúc đó ai cũng biểu hiện lãnh lãnh đạm đạm, chỉ như kiểu niên trưởng học muối, bạn bè bình thường gặp mặt.

Đông Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không vô lễ ép người nhường chỗ, cô vốn đến sau, người ta ngồi trước đâu có đạo lý giành chỗ ngồi, mặc dù trên thực tế cô mới là bạn gái Phương Diễn. Bên cạnh Phương Diễn cũng có vài chỗ nhưng đều đã có người ngồi, những vị trí khác lại hơi xa cách.

Hạ Thác không nhường, tự động có người nguyện ý nhường, vừa thấy Đông Phương Nhiều tới đã vội vàng đứng lên, “Giai Giai, cô ngồi đây đi.” Người này cũng là diễn viên trong đoàn phim, đều quen biết cả.

Cô không từ chối, ngồi xuống, chuẩn bị nghe bọn họ tán gẫu.

Cả quá trình bất quá một hai phút, từ đầu đến cuối Phương Diễn vẫn không nói một câu. Không khí vui vẻ vừa rồi kể từ lúc Đông Phương Nhiều bước đến lập tức biến mất không còn gì nữa, Phương Diễn vốn đang tươi cười, nhìn cô chợt thay đổi sắc mặt, lạnh lùng không để người ta biết đang suy nghĩ gì.

Cô chính hiệu là một người phá hỏng bầu không khí đây mà, Đông Phương Nhiều rất tự giấu nghĩ.

Lúc ở nhà hai người quan hệ mặc dù khấn trương, nhưng ngoài mặt vẫn có thể duy trì bình thản, bây giờ có mặt Hạ Thác, Phương Diễn ngay cả mặt mũi cũng lờ lẫm.

Nếu nói đêm hôm đó cùng Hạ Thác hai người cái gì cũng không làm, Đông Phương Nhiều tin, nhưng có thể bảo đảm về sau cái gì cũng không làm? Đông Phương Nhiều không tin.

Không có biện pháp, người của công chúng ít nhiều phải kiêng kỵ vài điều, không chỉ phải làm cho mình nhìn, còn phải làm cho người khác nhìn. Nếu như cô hôm nay không đến nói chuyện với Phương Diễn, hai người không để ý gì tới nhau, ngày mai bảo đảm truyền ra tin tức Hách Giai Giai đã chia tay Phương Diễn. Mặc dù đến đây đều là bạn của Ngô Minh Hạo, nhưng không đảm bảo toàn bộ khu vực được bảo mật tốt. Cho dù có chia tay, cũng phải tự thân thông báo, tránh để người ngoài suy đoán lung tung.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Phương Diễn chắc là quyết định không để ý tới cô, lâu vậy mà Phương Diễn thật không thấy cô đến rồi sao? Đông Phương Nhiều không tin. Cũng không biết Phương Diễn đang giận cái gì, hoặc là có Hạ Thác ở đây, bạn gái chính thức cũng không bù được một Hạ Thác, thật đáng buồn, vậy thì nãy ngày nay Phương Diễn cố gắng vẫn hồi làm cho ai nhìn đây? Chết cũng không buông tay là có ý gì? Ngược lại trở ngại anh và Hạ Thác quang minh chính đại có đôi có cặp.

Đông Phương Nhiều trong lòng cười khổ, ngoài mặt mỉm cười đang muốn nói chuyện, còn chưa lên tiếng, Hạ Thác ngược lại nói trước.

“Giai Giai, vừa rồi không thấy cô còn tưởng cô không tới, hỏi Phương Diễn nhưng anh không chịu nói.” Cô ấy làm bộ liếc Phương Diễn một cái, “Đúng rồi, đêm đó chúng tôi uống rượu với nhau, sao cô không tới? Xế chiều chúng ta từ quán cà phê ra về tôi còn tưởng Phương Diễn sẽ báo cô hay nên không nói, kết quả đến nơi mới phát hiện cô không tới, hôm nay hỏi lại Phương Diễn mới biết anh căn bản không nói, Phương Diễn cũng thiệt là.” Hạ Thác lại liếc Phương Diễn, trong giọng nói không khỏi oán giận, lại mơ hồ cất giấu mấy phần ngọt ngào.

Có ý? Đông Phương Nhiều là bạn gái Phương Diễn người nào ngồi đây không biết? Vốn là thấy bọn họ một ở đông một ở tây, ngồi bên cạnh Phương

Diễn còn một nữ nhân khác đã đủ khiến người ta suy nghĩ viễn vong rồi, bây giờ Đông Phương Nhiêu tới, mấy người đang muốn bỏ xuống nghỉ ngơi bây giờ nghe lời kia, giọng nói kia, ánh mắt kia, động tác kia của Hạ Thác, ai có thể không nghĩ ngợi thêm? Rồi rít đánh bóng mắt chờ sự việc phát triển tiếp theo.

“Ừ, ngày đó về thấy hơi khó chịu, mọi người chơi vui là được rồi.” Đông Phương Nhiêu gật đầu cười nói, trong lòng đối với tình cảnh hiện tại hết sức chán ghét, lại không thể không tiếp tục cười giả lả, quay đầu nhìn Phương Diễn, “Anh chỉ nói có Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo, cũng không nói có Hạ Thác đại mỹ nhân, nếu em biết có cô ấy, nhất định đi. Lúc về em nói với anh thấy không khỏe nên anh không nói cho em biết luôn phải không? Anh thật là. Em rất thích Hạ Thác, nói với anh mấy lần rồi đâu phải anh không biết.” Trong lòng không phải không lo lắng, nếu như hiện tại Phương Diễn đơn giản chỉ cần trước mặt nhiều người phơi bày lời nói của mình, tất cả nguy trạng kia cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Thế thái nhân tình xung quanh thấp thòem theo dõi diễn biến, nghe lời nói của Đông Phương Nhiêu căng thẳng trong lòng dần dần thả lỏng, ồ, cứ tưởng có kịch hay, mong đợi hai nữ nhân có thể phóng ra tia lửa không như dự liệu của mọi người, thì ra không phải.

Nghe Hách Giai Giai nói..., Hạ Thác giống như là bạn chung của hai người, cả hai quan hệ vô cùng tốt, khó trách gần gũi với Phương đại gia thế mà Hách Giai Giai không tỏ vẻ gì.

Phương Diễn cũng nhìn Đông Phương Nhiêu, trông mắt tối đen như mực không rõ ý gì, qua một hồi lâu, Phương Diễn mới đậm mật nói, “Em đã không khỏe còn đòi đi làm gì? Thân thể khó chịu nên ở nhà nghỉ ngơi, uống rượu lại hại thân. Nói em biết khẳng định em nhào nhào đòi đến cho bằng được, dĩ nhiên anh sẽ không nói.”

Đông Phương Nhiêu không ngờ Phương Diễn sẽ phối hợp, sừng sốt một chút. Hạ Thác hâm mộ không thôi, nói: “Phương Diễn, anh đối với Giai Giai thật tốt nha.”

“Giai Giai là bạn gái anh, anh không tốt với cô ấy thì tốt với ai?” Phương Diễn lại nói, mọi người đều ngẩn ra, rồi rít cười. Nói đùa không nhìn ra Phương Diễn còn có mặt này, thì ra trước kia đa tình là bởi vì chưa gặp Hách Giai Giai a.

Phương Diễn cười nhạt một tiếng, không trả lời cũng không nói.

Người khác không nhìn ra, người hiểu rõ Phương Diễn từ trước đến giờ Đông Phương Nhiêu còn không nhìn ra sao? Phương Diễn mặc dù vẫn luôn cười, nhưng đã sớm hết kiên nhẫn, ánh mắt cực kỳ lạnh đậm.

“Phương niên trưởng, anh nói vậy để em ghen tỵ sao? Xấu tính quá!” Một bên Hạ Thác nhẹ giọng nói tiếp, hé ra nụ cười cứng ngắt, hoàn toàn không có vẻ vui tươi như vừa rồi. Lời của Hạ Thác được đám người chung quanh nhất trí gật đầu đồng ý.

Đông Phương Nhiêu nhìn tình huống này chỉ có thể cười khổ trong lòng, thật là có miệng khó trả lời, hiện tại cô và Phương Diễn thế nào chẳng lẽ Hạ Thác không biết sao? Lời vừa nói, là trêu tức cô hay bày tỏ bất mãn đối với Phương Diễn đây?

“Có gì mà ghen tỵ, em còn ngại người theo đuổi ít quá sao?” Chỉ nghe Phương Diễn ôn nhu đáp.

Bây giờ có chút không ngồi yên được nữa rồi.

Đông Phương Nhiêu đứng dậy, đúng lúc nhìn qua cửa hội trường.

“Mọi người trò chuyện, tôi qua với vài người bạn cũ.” Thế nhưng thấy Ngô Hạ Ngự từ hành lang bên ngoài đi vào. Không đứng dịp không được sách. Đông Phương Nhiêu lưu lại một câu, liền sải bước hướng Ngô Hạ Ngự, trực giác phía sau có một đạo tầm mắt gắt gao nhìn mình chằm chằm nhưng Đông Phương Nhiêu không để ý nhiều.

“Ngô Hạ Ngự!” Nhìn Ngô Hạ Ngự tựa hồ không nhìn thấy mình, Đông Phương Nhiêu vừa đi, vừa lớn tiếng kêu hân.

Lúc này Ngô Hạ Ngự mới quay đầu thấy Đông Phương Nhiêu, vốn muốn đi hướng khác thoáng chốc sững lại, chần chờ chốc lát mới đi về hướng Đông Phương Nhiêu.

“Cô tới sớm thế?” Ngô Hạ Ngự chân dài, rất nhanh đi đến trước mặt Đông Phương Nhiêu, hỏi. Trong giọng nói không khỏi lạnh nhạt.

Đông Phương Nhiêu nhăn mày, nghe ra nhưng không quá để ý, cho là quá lâu không gặp nên thế “Đâu còn sớm, khi tôi tới rất nhiều người cũng tới rồi, không ngờ anh còn trẻ hơn tôi nữa, đợi biết bao lâu.” Mặc dù Phương Diễn vẫn luôn không thích Đông Phương Nhiêu cùng Ngô Hạ Ngự tiếp xúc quá nhiều, nhưng bạn bè lâu ngày mới gặp, tất nhiên là tương niệm, Đông Phương Nhiêu dùng tay chỉ chỉ bàn Thi Lam Lam, “Sao hả, qua uống chút không?”

Tối nay mà muốn uống rượu là được ngay. Đây là tiệc tụ họp bạn rượu mà.

Ngô Hạ Ngự trầm mặc nhìn chằm chằm Đông Phương Nhiêu lặng nhìn mười mấy giây, không nói câu nào. Đông Phương Nhiêu không khỏi hồ nghi nhìn lại hân, “Sao vậy? Có gì không đúng sao?” Theo tầm mắt Ngô Hạ Ngự nhìn sang, gật đầu, “À, Đó là Hạ Thác, học muội của Phương Diễn.” Đông Phương Nhiêu thoáng giải thích, trong lòng phỉếm đau nhưng hết sức nhẫn nhịn, ít nhất trên mặt vẫn gượng cười.

“Cô đừng cười nữa, không biết rất khó coi sao?” Ai biết gặp phải Ngô Hạ Ngự không chút nể mặt vạch trần. Ngô Hạ Ngự này, có mấy lời tự biết là tốt rồi, chẳng lẽ không biết vạch trần trước mặt sẽ làm người ta rất lúng túng không xuống đài được hay sao? Mấy tháng không thấy, lại thêm không đáng yêu.

“Không cười chẳng lẽ khóc?” Nhưng vẫn thành công khiến Đông Phương Nhiều thu hồi nụ cười, thản nhiên nói.

“Rót cuộc có uống không?” Sau đó tức giận hỏi. Trước mặt Ngô Hạ Ngự chính là như vậy, tâm tình đều không cần quá mức che giấu, giấu cũng giấu không được, đừng xem hân bình thời làm sự tình là bộ dạng tay lớn chân to, nhưng kỳ thật rất tinh tế, có nửa điểm động tĩnh cũng không thể qua mặt hân. Tựa như mới vừa rồi, muốn lừa cũng không lừa được, tâm tình bị người nhìn thấu, cảm giác thật quá đáng ghét.

“Uống, hôm trước Phương Diễn chuốc say tôi, hôm nay tôi nhất định phải đòi lại trên người cô.” Ngô Hạ Ngự nói, chọc cho Đông Phương Nhiều luân khỏi quả đấm phải đi đánh hân, “Đừng tính tôi với anh ấy cùng một chỗ, anh bị Phương Diễn chuốc say liên quan gì tới tôi, tìm lộn người rồi?!” Liếc xéo hân một cái, “Này, Phương Diễn kia kia muốn gì thì đến tìm anh ấy đi” Thật không muốn nhìn bên kia, hai người kia lại đang hôn má nhau, thật là không bận tâm cái gì mà.

“Tôi tìm anh ấy làm gì?” Ngô Hạ Ngự thản nhiên nói, “Tôi rất bận, còn phải an ủi người bị thương tâm nữa.”

Đông Phương Nhiều thật muốn tiến lên đập hân hai đập, thế nào mấy tháng không thấy, càng ngày càng thấy ghét?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Cuối cùng Đông Phương Nhiều cũng kéo Ngô Hạ Ngự đến bàn Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông. Hai người kia đang tán gẫu sôi nổi, liên tục cụng ly, chẳng biết hôm nay thế nào mà cả hai như bị trúng thuốc kích thích thấy rượu là mắt phát sáng. Đông Phương Nhiều rời chưa bao lâu mà một chai rượu đầy đã thấy đáy.

Hai người họ đều là cái vò rượu, thật đáng tiếc Ngô Minh Hạo ngồi ở bàn của Lý Như Cửu đã bỏ qua cơ hội thực hiện nguyện vọng cụng ly cạ rượu rồi.

“Uy, hai người uống lợi hại quá vậy!” Đông Phương Nhiều cầm chai rượu đã trống không lắc lắc, “Đội mấy người xin lần quay tôi mặc kệ hai người luôn.” Vừa nói vừa kéo Ngô Hạ Ngự ngồi xuống, trùng hợp bên cạnh vừa đúng hai vị trí trống.

“Yên tâm, cô té xuống sàn chúng tôi còn chưa có xin đâu.” Thi Lam Lam không chút lưu tình nhạo báng Đông Phương Nhiều, lời này cũng hợp lý, bàn về uống rượu Đông Phương Nhiều không thể so với bọn họ. Một năm qua, tửu lượng Đông Phương Nhiều có nâng cao không dễ say, nhưng trước mặt mấy danh tướng này, căn bản không thấm tháp gì.

Ngô Hạ Ngự ngồi xuống chào hỏi Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông. Ngành giải trí không lớn, đạo diễn và diễn viên cơ hồ đi tới đâu cũng biết nhau. Nghi Hạo Đông và Thi Lam Lam đều xuất thân từ phim truyền hình, cũng từng hợp tác với Ngô Hạ Ngự, quan hệ khá quen thuộc.

Mọi người ngồi chung một chỗ hân huyền tình trạng gần đây, chuyện tầm phào cũng kể, không khí sôi nổi, vài ba câu lại cụng ly, vung tay chơi đồ súc sắc, một chút nhiễu khẩu lệnh, một bộ nhận một bộ, vừa nói vừa cười náo nhiệt không ít, cả hội trường lớn này bốn người họ là gây ra động tĩnh lớn nhất. Hơn nữa, bốn người đều có danh tiếng, một ngôi sao mới nổi, nhưng khí thế tuyệt đối không thấp; một là diễn viên phụ nổi danh, cầm vô số giải thưởng; còn có một anh đề cử một đạo diễn tên tuổi, không thể không khiến đám người chung quanh tần tần nhìn qua. Có vài người quen đi tới chào hỏi gia nhập uống hai ba ly rượu, rồi đi vòng vòng mời rượu những bàn khác.

Thật ra sinh nhật của Ngô Minh Hạo lần này người được mời cũng không nhiều, lấy ý tứ của hân là lười tổ chức, đều tại Thi Lam Lam, Lý Như Cửu, Nghi Hạo Đông đảm hân, hai mươi mấy người đến dự đều là bạn bè thân thiết, tương đương với người trong gia đình, làm lớn chuyện cũng không sợ truy cứu. Chơi đùa thoải mái, đương nhiên càng huyền náo, càng high, càng nóng, càng tốt.

Ngô Minh Hạo rất nhanh thấy động tĩnh, ngồi được mùi rượu mờ tối. Ngô Minh Hạo đi, những người ngồi cùng bàn với hân còn nhìn được sao? Ngô Minh Hạo vừa qua cũng lôi thêm mấy người đến, bao gồm cả Lý Như Cửu. Đông Phương Nhiều nhứt chỗ ngồi, hơi chật chội một chút, vài cái bàn xếp kề nhau, mười mấy người vỗ bàn đòi rượu, cười to nói lớn gây không ít tiếng vang.

Dường như toàn hội trường không khí náo nhiệt đều tập trung ở một bàn lớn này. Những nơi khác tam tam lưỡng lưỡng tán lạc mấy cá thể không thích uống rượu tụm đầu trò chuyện, thỉnh thoảng tầm mắt nhìn phương này xem náo nhiệt một chút.

Ngô Minh Hạo uống hai ly rượu, lại cảm thấy không đúng, quay đầu quả nhiên thấy Phương Diễn vẫn còn nói chuyện với Hạ Thác, bộ dáng vô cùng nhàn nhã. Cực kỳ bất mãn, uống rượu sao có thể thiếu Phương Diễn? Nhớ năm đó Ngô Minh Hạo, Ngô Hạ Ngự, Phương Diễn ba người nổi danh tổ rượu tam niên. Mờ to miệng rống lớn: “Phương Diễn còn không mau tới đây, ngồi ở đó làm gì thế?”

Thanh âm cực lớn, cả hội trường vang vọng lại tiếng của hân, đương nhiên rồi, đạo diễn lúc quay phim rống người cách xa mấy dặm còn nghe được. Phương Diễn nghe thấy, xoay đầu lại.

“Phương Diễn, đừng cứ ở bên Hạ Thác chàng chàng thiếp thiếp chứ, muốn nói gì để khuya về nhà thôi gian nhiều như vậy anh không biết dùng à, cứ ở đây nói chuyện hoài thật mất hứng, mau tới uống rượu đi!” Nói xong ngoác tay kêu phục vụ viên lấy thêm mấy chai rượu, xem ra định không say không

về, hạ gục toàn bộ người có mặt đây mà. Lời hắn vừa nói ra, nháy mắt không gian trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại âm hưởng lảng lảng của dàn nhạc.

Ngô Minh Hạo sai bảo phục vụ viên xong, đặc biệt kỳ quái sao tất cả mọi người không nói gì, “Này này này, mấy người không uống đi! Cùng nhìn tôi làm gì?” Cũng không phải không thấy bất an, trong lòng bắt đầu nhảy loạn. Cũng không hiểu tại sao những người này bỗng dưng khác lạ.

Cùng nhìn hắn làm gì? Hắn lại không có nhiều hơn một đôi mắt, không nhiều hơn hai lỗ tai!

“Sao tự nhiên bị đui rồi, nhiều năm tốn cơm nuôi mày thật là lãng phí!” Ngô Hạ Ngự bên cạnh Ngô Minh Hạo, không chút do dự vỗ ót Ngô Minh Hạo một chưởng, dùng sức rất mạnh, đến nỗi tròng mắt kim tinh Ngô Minh Hạo muốn nhảy ra.

Ngô Minh Hạo bị đánh đau, ngẩng đầu giận trừng Ngô Hạ Ngự, “Uy, đừng tưởng anh là anh tôi, tôi không dám đánh trả nha!” Tay xoa cái ót, đau thật mà.

“Đi ra ngoài đừng nói mày là em tao, rất mất mặt.” Ngô Hạ Ngự sờ sờ đầu hắn, nhẹ nói. Nhìn hai huynh đệ khẩu chiến với nhau, “Phụt” một tiếng, Lý Như Cửu nhin không được, dẫn đầu bật cười, kéo theo phía sau một mảnh cười vang.

Ngô Minh Hạo mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng hắn rất có tinh thần giải trí, cũng cười theo, hướng về phía Phương Diễn mới vừa đi tới nói, “Uy, Phương Diễn, anh nói xem, bọn họ bị gì vậy? Uống nhiều quá toàn bộ bị bệnh hả?” Nhìn mọi người cười đến rung thân nghiêng ngã, cảm giác nguyên đám người này có mình hắn mới không bình thường.

“Bọn họ không có bị gì, chẳng qua anh nói sai một chuyện thôi.” Phương Diễn đi tới cạnh Ngô Minh Hạo, rất tốt tâm giải thích. Dứt lời ngay lúc Ngô Minh Hạo không kịp đề phòng ngay tại nơi Ngô Hạ Ngự tập kích lúc này dùng lực nặng nề đập một phát, đầu Ngô Minh Hạo mãnh liệt cúi gập xuống, mọi người hôm nay đều có bệnh đúng không? Đập đầu hắn rất thú vị sao?

“Pằng” một thanh âm vang lên, cái đánh của Ngô Hạ Ngự lúc này còn chưa hết đau, lại bị tăng thêm nhờ Phương Diễn, có thể hiểu tâm tình bức bối của Ngô Minh Hạo bây giờ, ngẩng đầu lên, nổi giận nhìn chằm chằm Phương Diễn đang muốn phát tác, liền nghe Phương Diễn không mảy không nhạt nói, “Anh kéo quan hệ giữa tôi với Hạ Thác làm gì hả? Người tôi đang hẹn hò là Hách Giai Giai.” Đầu hướng vị trí Đông Phương Nhiều triệt triệt, “Này, nhìn rõ chưa, người cùng tôi đắp chăn nói chuyện phiếm đang ngồi ở đối diện anh đây.”

Ngô Minh Hạo liền ngu, những người khác nhìn bộ dạng Ngô Minh Hạo ngây ngốc, lại bật cười ồm ồm lên, như muốn lật tung nóc nhà.

“Anh... .. Hạ Thác... ..” ngón tay Ngô Minh Hạo tự động hướng ba người chỉ tới chỉ lui, “Anh và Giai Giai?... ..” Một vẻ mặt thâm thụ bị đá kích, mọi người cười càng dữ tợn hơn.

Đúng rồi, nhớ ngày đó bọn họ biết tin ai mà không có vẻ mặt giống Ngô Minh Hạo? Phương Diễn và Hách Giai Giai, liên tưởng thế nào cũng không nghĩ đặt cùng một nơi.

Ngô Minh Hạo một năm qua một mực ở nước ngoài, không biết lưu lạc ở địa phương nào, liên hệ cũng rất khó, dĩ nhiên không tiếp thu được tin tức quốc nội, trở về nước mới mấy ngày, mọi người đương nhiên nghĩ hắn đã biết cũng không ai nhắc hắn. Hơn nữa vừa bắt đầu Ngô Hạ Ngự đã biết Đông Phương Nhiều là tình nhân của Phương Diễn, những thứ này Ngô Minh Hạo lại một chút cũng không biết.

Tại hội trường, Đông Phương Nhiều và Phương Diễn mỗi người một nơi. Đông Phương Nhiều bên này cùng Ngô Hạ Ngự, Thi Lam Lam còn có Nghi Hạo Đông uống rượu nào điên khùng. Phương Diễn bên kia trò chuyện với Hạ Thác. Lúc này Đông Phương Nhiều cũng chỉ ngồi nói chuyện với Phương Diễn một lúc, người thân cận vẫn luôn là Hạ Thác, lại liên tưởng quan hệ trước kia giữa Hạ Thác và Phương Diễn, sao không làm cho người ta hiểu sai?

Quan hệ này giấu quá kín, ai nhìn ra được?

Ngô Minh Hạo phụt chóc cái mặt đỏ hồng, thi thi nhìn Đông Phương Nhiều, lại nói sai rồi, chánh chủ tức giận vậy cũng không quá đáng. Thấy Đông Phương Nhiều nở nụ cười thần nhiên, cùng mọi người cười hắn, an tâm không ít.

“Mấy người không nói làm sao tôi biết chứ?” Đông Phương Nhiều không tức giận, Ngô Minh Hạo lại lý trực khí tráng, nói.

“Chuyện này cần người ta nói sao? Sợ rằng cả nước ai cũng biết, chỉ một mình anh không biết thôi.” Thi Lam Lam ngồi cách xa chê cười hắn, những người khác rồi rít gật đầu ứng thị.

Ngô Minh Hạo một người thể đơn lực bạc, lập tức quyết định không dây dưa chuyện này nữa, quay mặt qua Phương Diễn bên cạnh, “Mau ngồi xuống, chúng ta uống rượu, uống rượu đi... ..”

Bên cạnh Ngô Minh Hạo tăng thêm hai chỗ ngồi, Phương Diễn cùng Hạ Thác ngồi xuống, mọi người lại tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm.

Lúc này Đông Phương Nhiều đã uống không ít, đầu hơi choáng váng, uống nữa chỉ sợ say mất. Miễn cưỡng chống đỡ một lát, Phương Diễn và Hạ Thác mới đến, cô cũng không tiện rời bàn. Đại khái lại qua nửa giờ, đã là cực hạn Đông Phương Nhiều, nhìn đồng hồ đeo tay, đã nửa đêm rồi, về nhà còn phải thu dọn đồ đạc, có một bộ kịch nhiều tập hội tụ ở thành phố S, có lẽ sẽ mất ba bốn tháng mới xong, vẫn chưa nói với Phương Diễn.

Ba bốn tháng, song phương yên tĩnh một chút cũng tốt. Dĩ nhiên, chỉ có cô một phương nghĩ như vậy chứ không hề thương lượng với Phương Diễn. Đông Phương Nhiều không dám tưởng tượng vẻ mặt của Phương Diễn khi nói tới chuyện này. Nên kéo dài tới hiện tại vẫn chưa nói.

“Ngại quá, tôi đi vệ sinh một lát.” Nhìn Phương Diễn bên kia lại thay Hạ Thác đang dựa người vào anh cầm một ly rượu. Đông Phương Nhiều thấy buồn

nôn, đè lồng ngực, đứng lên chạy về phía phòng vệ sinh.

Cur nhiên uống tới ới luôn, lâu rồi không uống rượu bây giờ uống nhiều cảm giác khó chịu quá. Ở phòng vệ sinh phun toàn bộ thức ăn của cả ngày hôm nay ra, Đông Phương Nhiều ra khỏi buồng vệ sinh mở vòi nước hoa lạp lạp xả nước, cổ họng, dạ dày, khoang miệng không có chỗ nào không khó chịu.

Nâng lên nước súc miệng, một lần lại một lần gội nước vào mặt, mặt nóng nóng, cũng không biết những thứ theo mặt chảy xuôi xuống trong nước có nước mắt của mình hay không, cảm giác tốt hơn nhiều, rốt cục cũng dừng lại, một là đứng đó, hai tay vô lực chống trước bồn rửa tay, ngẩng đầu nhìn nữ nhân chập vạt trong gương, đây chính là cô Đông Phương Nhiều, có một khác không nhận ra mình. Đôi gương mặt thôi mà, sao lại làm mình trở nên thể thảm đến vậy?

May mắn duy nhất là hôm nay có đeo đồ trang sức trang nhã ra cửa, nếu không nhìn cô bây giờ chẳng khác nào người điên.

Ngẩn ngơ trước bồn rửa tay thật lâu, nhìn những giọt nước còn đọng lại trên mặt, soi gương lần nữa sửa sang một chút, tình nguyện đắm chìm trong gương, vô cùng không muốn bước ra ngoài đối mặt với hai người kia.

Phương Diễn nghĩ gì vậy? Tại sao trước mặt nhiều người, hoàn toàn không có kỵ thân mật với Hạ Thác, muốn trêu tức cô sao? Có phải cuối cùng nghĩ thông muốn chia tay rồi? Cho nên thế nào cũng không sao cả?

“Giai Giai, sao cô còn ở đây?” Mãi đến khi Thi Lam Lam tìm cô, Đông Phương Nhiều vẫn còn đứng yên ở đó, ngẩn người nhìn nữ nhân trong gương.

Bị Thi Lam Lam kêu, Đông Phương Nhiều hoàn hồn “Thấy không thoải mái, ra ngoài lại bị ép uống rượu, trốn ở đây một lát, cũng sắp về rồi.” Đông Phương Nhiều nói.

Thi Lam Lam hiểu gật đầu một cái, “Ngô Minh Hạo người này hôm nay được uống thống khoái rồi, lúc này chúng tôi cùng nhau chia bánh kem, mọi người thấy cô đi lâu rồi nên cử tôi đi tìm.” Thi Lam Lam nói, “Sao rồi, ổn không?”

Đông Phương Nhiều tối hôm nay uống bao nhiêu Thi Lam Lam ngồi bên cạnh cô là rõ nhất. Qua một năm Đông Phương Nhiều từ lượng thể nào Thi Lam Lam không biết, nhưng uống nhiều như vậy chắc phải khó chịu lắm.

Thi Lam Lam tự nhận hôm nay đã uống đến mức giới hạn, hiện tại dạ dày cô cũng cồn cào, chớ đừng nói chi là Đông Phương Nhiều, cô ấy uống rượu không thể so với cô, một ly tới một ly tựa như uống nước lã.

“Đỡ nhiều rồi.” Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, uống rượu chính là như vậy, ới qua là khỏe, sợ nhất là ghen ừ càng khó chịu hơn.

“Bánh sinh nhật cắt rồi à?” Lại hỏi.

“Cắt rồi.” Thi Lam Lam tức giận liếc cô một cái, “Đừng nói cô còn muốn ăn bánh kem nha?” Trên dưới quan sát Đông Phương Nhiều một cái, cảm giác dạ dày nữ nhân trước mắt này quá mạnh mẽ.

Đông Phương Nhiều cười cười, “Đưa đến miệng tôi cũng không ăn đâu, bây giờ cái gì cũng ăn không vô.”

“Cắt bánh rồi có thể về nhà, tôi mệt sắp không chịu nổi rồi.” Lại nói.

“Ừ” Thi Lam Lam gật đầu một cái, “Tôi biết hôm nay phải uống rượu nên không lái xe, cũng không biết có giang ai bây giờ, cô và Phương Diễn về trước đi. Tôi đi hỏi Lý Như Cửu một tiếng, hình như cô ấy có người đón.”

Hơn nửa đêm, gọi tắc xi cũng thấy không an toàn, Thi Lam Lam vừa không có lái xe cũng không có bảo người đến đón, gắng tìm người đi nhờ. Nam nhân nhất định loại bỏ, không có ai thấy thì tốt, nếu như hơn nửa đêm bị đám chó săn bắt được có nam nhân đưa về, nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hai người cùng đi trở về hội trường, còn rất nhiều người ở lại, dò xét một vòng, không thấy bóng dáng Phương Diễn đâu.

Đi tới đám người Nghi Hạo Đông, Lý Như Cửu, Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự.

“Phương Diễn đâu rồi?” Đông Phương Nhiều hỏi. Chuẩn bị về cùng anh, còn một chút việc phải làm nữa.

“Phương Diễn?” Ngô Minh Hạo có chút say, nói chuyện bắt đầu lấp lất, nửa ngày mới xong một câu, “Phương Diễn... .. Không phải về cùng cô sao?”

Đông Phương Nhiều sùng sốt, về cùng cô? Cô vừa rồi vẫn ở phòng rửa tay mà.

“Đừng nghe nó nói.” Ngô Hạ Ngự dùng tay gạt mặt Ngô Minh Hạo, suốt buổi tối này Đông Phương Nhiều phát hiện, hai huynh đệ Ngô Hạ Ngự và Ngô Minh Hạo ở chung một chỗ, Ngô Minh Hạo thường xuyên bị ăn hiếp, vô luận là thân thể, hay tâm hồn.

“Phương Diễn cùng Hạ Thác đi trước rồi. Hạ Thác uống say lại không lái xe, Phương Diễn chờ hoài vẫn không thấy cô ra nên đưa cô ấy về trước.” Lý Như Cửu cất tiếng nói, một đôi mắt đẹp không có kỵ thẳng tắp nhìn Đông Phương Nhiều, “Hách Giai Giai, Phương Diễn ưu tú như vậy, giữ cẩn thận coi chừng bị người khác mê hoặc nhé!”

Ai cũng không ngờ Lý Như Cửu sẽ nói vậy, ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô ấy, này, này có ý gì?

Lý đại ảnh hậu trước mặt mọi người khiêu khích?

Hay là đang nhắc nhở Hách Giai Giai ?

Mặc dù Phương Diễn và Lý Như Cửu từng có quan hệ hầu hết mọi người trong vòng đều biết, nhưng trong chuyện này, mọi người cho là Lý Như Cửu đối với chuyện Phương Diễn và Hách Giai Giai hẹn hò không có bất kỳ cảm giác gì, dù sao Lý Như Cửu từ trước đến giờ luôn phân chia rạch ròi giữa tình cảm và sự nghiệp, quan hệ với Phương Diễn, lợi ích chiếm đa số, lấy tính tình Lý Như Cửu dĩ nhiên sẽ không nói tới tình cảm. Hơn nữa Phương Diễn đối nữ nhân nhiều như vậy, dần dần ít lui tới với Lý Như Cửu, đến bây giờ trên căn bản đã gãy. Ngô Minh Hạo cùng Ngô Hạ Ngự đều biết. Tối nay gặp mặt cũng hết thấy biểu hiện rất bình thường, thế nào nói một câu khiêu khích Hách Giai Giai như vậy?

Trong lòng vẫn là ghen tỵ? Hách Giai Giai chỗ nào cũng không tốt hơn cô, lại được Phương Diễn lần đầu tiên công khai thừa nhận là bạn gái.

Đồng Phương Nhiều dĩ nhiên cũng không ngờ Lý Như Cửu nói thế, hơi bối rối, vừa định nói chuyện, Ngô Minh Hạo ngồi nằm trên ghế salon lại mở miệng nói.

“Uy, cái gì giữ cẩn thận bị mê hoặc? Phương Diễn không phải một mực cùng Hạ Thác ở chung một chỗ sao? Trong đầu vẫn luôn muốn Hạ Thác... ..” Bộ dạng say rượu mặt hồng, nói tiếp, “Hạ Thác... .. Hạ Thác... .. Trước kia tôi cũng thích Hạ Thác... .. Chính là bị Phương Diễn tiểu tử thói kia hất tay trên!... ..”

“Được rồi! Nói tầm bậy gì đó?!” Ngô Hạ Ngự vừa nghe có cái gì không đúng, vội vàng lên tiếng ngăn cản, mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời hết sức khó xử. Coi như là bị Ngô Hạ Ngự kêu, Ngô Minh Hạo vẫn không đình chỉ, lại kêu la, “Có cái gì thì nói cái nấy? Tôi đang nói Hạ Thác a, anh, lúc ấy em thật sự thích Hạ Thác, Phương Diễn cứ muốn giành với em, từng ấy năm tới nay như vậy em chỉ thích một mình Hạ Thác, Phương Diễn tên khôn kiếp này anh ta vẫn giành với em!”

Nói xong tự ha ha cười một tiếng, “Chưa được mấy tháng liền bị Hạ Thác bỏ rơi, không nghĩ tới Phương Diễn cũng có ngày bị nữ nhân vứt bỏ, em rất vui, anh... ..”

Gọi Ngô Hạ Ngự anh ơi anh à, đây không phải thần chí không rõ thì là cái gì?

“Nhưng tại sao bây giờ Hạ Thác lại xuất hiện? Anh... ..”

“Lại bị Phương Diễn vượt lên trước rồi, em hận anh ta!”

Ngô Minh Hạo nắm Ngô Hạ Ngự kể khổ, nước mắt nước mũi cũng chảy tèm lem, hoàn toàn là tư thái bi thảm bị vứt bỏ.

Trời mới biết, hần thật ra thì chính là uống say. Ngô Hạ Ngự nhìn hần, cắn răng nghiêng lợi, hận không được nhét giẻ lau vô miệng hần, uống say nên cái gì cũng lộ ra ngoài, nên nói không nên nói đều nói hết.

“Giai Giai, Ngô Minh Hạo nó uống say, cô đừng nghe nó nói..., đều là nói hươu nói vượn!” Ngô Hạ Ngự vội vàng giải thích, vừa nói tay dùng sức捏 eo Ngô Minh Hạo một cái, Ngô Minh Hạo nhảy dựng lên, “Ngô Hạ Ngự, sao anh捏 tôi!” Chỉ vào mũi Ngô Hạ Ngự rống to.

Đối phó với người say rượu Ngô Minh Hạo chỉ còn cách sử dụng vũ lực, mọi người xem, hiện tại không phải tốt hơn?

“Đi về, nói cái gì mà nói lảm thế?!” Ngô Hạ Ngự tức giận đẩy Ngô Minh Hạo ra, nằng. Lôi kéo muốn đi, “Cũng không còn sớm, Ngô Minh Hạo tiểu tử này uống say rồi, tôi dẫn nó đi trước nhé.” Vừa đi vừa phát tay nói, “Buổi tiệc kết thúc, mọi người tự nhiên nhé.” Lúc này Ngô Minh Hạo hoàn toàn đã dựa phịch trên người Ngô Hạ Ngự, bị Ngô Hạ Ngự kéo đi, tới cửa Ngô Hạ Ngự lại quay đầu, “Giai Giai, còn không đi! Không về nhà à?” Lớn tiếng kêu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Ngô Hạ Ngự đoán Đồng Phương Nhiều không lái xe đến, có Phương Diễn ở đây, hai người lại ở chung nhà, Đồng Phương Nhiều đâu cần làm điều thừa tự lái xe.

Sự thật là thế, Đồng Phương Nhiều bảo phụ tá Tiểu Lý đưa mình đến rồi cho hần về nhà trước. Không ngờ Phương Diễn lại đưa Hạ Thác về, bỏ cô một mình ở nơi này.

Nếu không phải Ngô Minh Hạo say rượu nói toẹt ra, Ngô Hạ Ngự không biết hần còn nhớ tới Hạ Thác, cái này gọi là gì? Yêu càng sâu hận càng nặng?

Nghĩ đi nghĩ lại, dùng sức vỗ đầu Ngô Minh Hạo đang ngủ mê man một cái, khiến hần nghiêng nghiêng thiếu chút nữa ngã xuống gầm xe, kết quả vẫn

không tỉnh, nửa điểm động tỉnh cũng không, Ngô Hạ Ngự đuổi tay đặt người bất tỉnh dựa lưng vào ghế.

Hạ Thác đáng để bọn họ lưu luyến? Chẳng những Ngô Minh Hạo nhớ mãi không quên, Phương Diễn còn có vẻ vì nữ nhân kia lãnh lạc Đông Phương Nhiều, thật muốn xông tới cho anh hai quyền để tỉnh sự!

Ngô Hạ Ngự ở trong đầu diễn cảnh bạo phát Phương Diễn, một cái lại một cái hạ thủ trên người Ngô Minh Hạo, “Pằng” “Pằng”. Hoàn toàn không chút nhân tính, có thể nói là siêu cấp ngược đãi, nhưng Ngô Minh Hạo vẫn ngủ ngon lành vô cùng, sau đó Ngô Hạ Ngự tăng thêm lực đạo. Đông Phương Nhiều đang tựa lưng ở hàng ghế trước muốn can cũng không biết làm cách nào.

“Uy, Ngô Hạ Ngự, anh đang hành hạ Ngô Minh Hạo à.” Đông Phương Nhiều rốt cục nhịn không nổi nữa, lộ ra cái đầu, thiết tình cả người mệt mỏi còn phải trông nom chuyện người dung. “Anh đây là bạo lực gia đình đó!” Trước kia không nghĩ tới Ngô Hạ Ngự cùng Ngô Minh Hạo chung đụng sẽ là thể loại này. Ngô Minh Hạo hoàn toàn bị Ngô Hạ Ngự ăn hiếp gắt gao, còn thường xuyên bị Ngô Hạ Ngự ngược thân ngược tâm, thật đáng thương. Nếu không phải bây giờ không có tâm tình, Đông Phương Nhiều sẽ thương tiếc sờ sờ cái đầu đang mê man cái gì cũng không biết của Ngô Minh Hạo một chút.

Nhắc đến bạo lực gia đình lại nghĩ đến Phương Diễn, mơ hồ đau xót.

“Uy, Hách Giai Giai, tôi chỉ vỗ nhẹ nó vài cái thôi, cô đừng có phóng đại quá!” Thông qua kính chiếu hậu thấy Đông Phương Nhiều suy yếu tái nhợt thấy đau lòng, nữ nhân tốt như vậy, người ta muốn còn không được, Phương Diễn lại không biết quý trọng. . . .

Ngô Hạ Ngự tình nguyện thấy Đông Phương Nhiều hung hăng mắng chửi hần, tốt hơn nhiều so với hình ảnh cô mất hồn lạc vía như vừa rồi!

Ngô Hạ Ngự nói thì nói như thế, động tác trên tay cũng ngừng lại, một hồi lâu không thấy Đông Phương Nhiều nói chuyện, nhìn qua thấy cô lại tựa lưng vào ghế nhắm mắt, có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

“Uy, Hách Giai Giai, mới có mấy tháng, sao hai người lại thành ra như bây giờ vậy?” Ngô Hạ Ngự do dự giây lát, rốt cục cũng hỏi ra lời, uống một đêm rượu, vẻ lạnh nhạt ban đầu biến mất dạng, Ngô Hạ Ngự sáng lán, ảm áp trước kia lại quay trở về.

Đông Phương Nhiều nghe hần hỏi, thở dài một hơi, xoay đầu lại, “Anh cũng thấy mà.”

Ngô Hạ Ngự trầm mặc một hồi, lại mở miệng nói, “Những lời Minh Hạo nói cô đừng để trong lòng, chuyện tình Phương Diễn cùng Hạ Thác lúc ấy tôi cũng biết một chút, không phải kiểu như mọi người nghĩ. . . . Tóm lại, Phương Diễn cùng Hạ Thác tuyệt đối không có gì, Minh Hạo không thương về nước, hơn nữa lúc ấy nó thật sự rất thích Hạ Thác, lại hơi bông bột, rất nhiều chuyện tôi với Phương Diễn giấu không cho nó biết. Hạ Thác kết hôn rồi Minh Hạo vẫn không biết. Mấy bữa trước tụ họp Hạ Thác cũng tới, sau đó Minh Hạo gọi cho Hạ Thác hẹn kiếp sau nối duyên.”

Hạ Thác đã kết hôn ?

Đông Phương Nhiều kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, có liên quan gì cô?

Có thứ, có Hạ Thác hay không kết quả vẫn như nhau, chẳng qua là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

“Ừm” vì vậy rất hợp thời đáp một tiếng, đầu nhứt tâm đau, vừa nghỉ ngơi vừa tính chuyện ngày mai, trước tiên sửa soạn đẹp hành lý, rửa mặt đánh răng đi ngủ, 7 giờ rưỡi phải đến phi trường đón chuyến bay tới thành phố S, bảo Tiểu Lý lái xe tới đón cô. Trên máy bay có thể tranh thủ ngủ hai đến ba tiếng, máy bay hạ cánh lập tức tới studio.

Tóm lại rất nhiều việc.

Lúc về đến nhà Phương Diễn vẫn chưa về, không biết nhà Hạ Thác cách nơi này có xa không mà giờ còn chưa về, có khi tối nay cũng không quay lại không chừng?

Không nghĩ nhiều nữa, Đông Phương Nhiều vào cửa liền lấy vali đến phòng ngủ chính thất, mở tủ quần áo bắt đầu soạn đồ, cố gắng động tác nhanh chút, thu thập xong thì ngủ sớm, hôm nay uống nhiều rượu còn bị ói, toàn thân mệt mỏi, trái lại đầu óc rất thanh tỉnh.

Bởi vì thường hay bay đây bay đó nên việc soạn đồ rất thành thục, vali vốn đã chứa ít đồ dùng căn bản, xếp thêm vài bộ đồ, áo sơ mi quần bò là đủ, rất nhanh lấp đầy hành lý. Đông Phương Nhiều nhìn vali đã xếp xong thở ra một hơi, đứng thẳng lên, rà soát xem có quên gì không, xác định không có bỏ sót gì nữa, chuyển hướng đến phòng tắm tắm.

Bình thường nếu sáng hôm sau không vội đến những thành thị khác thì..., tối nay Đông Phương Nhiều nhất định sẽ ngồi ngoài phòng khách chờ Phương Diễn về, nhưng tình huống thực tế không như thế, tình cảm thuộc về tình cảm, công tác là công tác. Nếu cô bị tổn thương tình cảm, trước mắt cũng chỉ có thể đặt ở sau công việc.

Tình cảm không có, chẳng lẽ bỏ bê công việc luôn sao?

Đông Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không .

Tâm tình không tốt cỡ nào, nhứt đầu não nề cỡ nào, Đông Phương Nhiều cũng còn một tia lý trí bắt mình thực hiện theo hành trình công việc nên làm.

Tắm rửa không mất bao lâu, Đông Phương Nhiều quần khăn tắm bước ra. Ngày thường Phương Diễn ở nhà Đông Phương Nhiều luôn mặc áo ngủ mới

ra khỏi cửa, dùng khăn tắm quá cầu dẫn, cũng không an toàn, hiện tại Phương Diễn không có ở đây, Đông Phương Nhiều cũng không bận tâm nhiều.

Kết quả của phòng tắm mở ra, Đông Phương Nhiều kinh ngạc.

Phương Diễn đang ngồi trên giường lạnh lùng nhìn cô. Bên chân anh là chiếc vali màu đỏ của Đông Phương Nhiều, đã bị mở toang ra, đồ vật tán loạn đầy đất.

Đông Phương Nhiều mới tắm xong, nước bám trên đầu trên người chưa lau khô, vì không thoải mái, gương mặt thoát nhìn trắng nhợt như giấy, không có huyết sắc.

“Sao hả? Thừa dịp anh không ở nhà muốn chạy sao?” Phương Diễn sắc mặt âm lãnh, lạnh giọng nói.

Đông Phương Nhiều nhàn nhạt liếc mắt nhìn đồ đạc rơi trên đất, còn có gương mặt lạnh lùng của Phương Diễn. Nói thật, cô không chịu nổi.

Tầm mắt quét hạ xuống mặt đất, hồ hững nhặt lên một chiếc áo thun cùng quần jean, quay lại phòng tắm, “Phương Diễn, có chuyện gì chờ em thay đồ rồi nói.”

“Có chuyện gì không thể nói bây giờ, cần phải mặc quần áo mới nói được?” Không phải không có lúc Đông Phương Nhiều chỉ dùng khăn tắm che thân quanh quẩn trước mặt Phương Diễn, chẳng qua số lần rất ít, cho dù cần mặc đồ, thể thể này đâu cần thay áo thun với quần jean. Phương Diễn bước hai bước lớn ngăn cánh cửa phòng tắm Đông Phương Nhiều muốn mở, “Trên người em còn chỗ nào anh chưa thấy? Em mặc thể này cũng nói được thôi!” Vừa bước vào phòng đã thấy chiếc vali chất đầy đồ bên cạnh tủ treo quần áo trống trơn. Trong lòng anh dâng lên một cổ cảm giác khủng hoảng, muốn ném cũng ném không hết, càng ngày càng đậm.

Đông Phương Nhiều lạnh lùng nhìn Phương Diễn. Đây là lần đầu tiên dùng ánh mắt như thể nhìn anh, không có tình cảm, không có cảm xúc, còn không bằng nhìn một người xa lạ.

“Phương Diễn, anh đừng ầu trĩ như thế.” Đông Phương Nhiều hồ hững nói. Đẩy tay anh ra, vào phòng tắm gỡ khăn tắm. Khăn rơi xuống đất cái bóng thân thể trẻ tuổi xinh tươi của Hách Giai Giai hiện trong kính, thân hình như vậy, gương mặt như vậy, làm sao có thể quyến rũ một người muốn ngừng mà ngừng không được?

Phương Diễn thật sự thích cô sao?

Đông Phương Nhiều cười tự giễu, chắc có, nói yêu quá xa vời, thích nhất định có. Thế thì sao nào? Thích là có thể ở bên nhau sao? Thích thì thích hợp chung sống sao? Chỉ dựa vào thích, là có thể duy trì trước sau chỉ duy nhất một người, sẽ không bao giờ thay đổi sao?

Cô dĩ nhiên hiểu hôm nay Phương Diễn cùng Hạ Thác thân mật như vậy là vì cái gì, trong lòng cũng nguyện ý tin tưởng giữa hai người trước mắt cái gì cũng không có phát sinh, sau này thì sao?

Cô bây giờ không có lòng tin, cũng tự nhận không thể tiếp tục nhìn được nữa. Chỉ một lần hoài nghi, đã rút cạn sức lực của cô rồi, không dám tương tượng sau này, tình huống như thế còn tái hiện bao nhiêu lần, cô sẽ không chịu nổi.

Mặc quần áo từ tế bước ra, Phương Diễn vẫn đứng ở cửa như cũ.

Đông Phương Nhiều lướt qua người anh cúi xuống nhặt lại quần áo cùng đồ dùng, từng cái từng cái thả lại trong vali, không giống một cái vali được sắp xếp chỉnh tề như vừa rồi mà hỗn loạn quăng vào kiểu sao cũng được.

“Hách Giai Giai, em xếp hành lý làm gì?” Sau lưng, truyền đến tiếng Phương Diễn trầm thấp hỏi, giọng nói nhàn nhạt, nghe không ra ý gì.

Đông Phương Nhiều dừng động tác, quay đầu, “Phương Diễn, em soạn đồ vì sáng sớm ngày mai phải bay qua thành phố S, có một bộ phim tập hợp ở đó.”

Nếu là trước kia, nghe tin này Phương Diễn nhất định gây với cô, hôm nay lại dị thường trầm mặc, một hồi lâu mới hỏi: “Chùng nào về?” Nhìn về mặt Hách Giai Giai bình tĩnh, trong lòng càng không yên và sợ hãi, không bao giờ muốn nghe đến lời nói như lần trước nữa, anh cũng không dự liệu sau khi nghe sẽ làm ra chuyện điên cuồng cỡ nào.

Không thể quên lần trước đã nổi lên 'cuồng dục' khi Hách Giai Giai nói ra như thế nào, trong lòng như muốn bạo liệt, chỉ có một ý tưởng, chính là giam cầm cô, phải có cô, xác nhận cô là của anh, cô vẫn ở dưới thân mình.

Muốn xác nhận cô thích anh, yêu anh, một lần lại một lần thử thăm dò cô, rất nhiều chuyện trước kia chỉ nghe qua anh đã khinh thường, tới nay lại làm từng chuyện một.

Trò chuyện Hạ Thác, mặt thiết chú ý động tĩnh ở cửa, cô tiến vào, làm bộ như không thấy, càng thêm dốc sức cười cười nói nói với Hạ Thác, không làm thế, anh thật đã hết cách. Sẽ không ai nghĩ anh đường đường Phương Diễn Phương đại thiếu gia, chơi đùa vô số người, cũng hành động ngay thơ như thiếu niên mới mọc râu?

Anh cũng không nghĩ đến, nhưng trước mặt cô, anh lại làm như vậy.

Ai ngờ cô rõ ràng thấy mình và Hạ Thác, không để ý, làm như không thấy, như không có gì đi đến bàn Thi Lam Lam. Chẳng lẽ chút xíu cũng không để ý

sao? Anh và Hạ Thác thế nào cũng không ảnh hưởng cô chút xíu nào sao?

Anh bức mình, càng thêm cừ chỉ thân mật nói chuyện với Hạ Thác. Rốt cục thấy cô đi tới.

Điều này nói rõ cô đang ghen. Trong lòng cao hứng, trên mặt lại giả vờ lạnh như băng nhìn cô, cô sao có thể từ lúc vào cửa đến tận bây giờ mới nhớ tới anh, ngồi ở bàn Thi Lam hàn huyên đã đời mới đến đây.

Anh là bạn trai của cô, bạn trai của cô ngồi bên một nữ nhân khác, cô cũng không thèm quan tâm!

Anh thích cô ở trước mặt mọi người làm nũng với anh, biểu hiện ngọt ngào, cũng nguyện ý phối hợp với cô, nhưng trên mặt vẫn duy trì thói quen lãnh đạm, chỉ muốn cô biết, anh Phương Diên có niềm kiêu ngạo và tôn nghiêm của anh, không phải tùy ý cô mà dao động.

Anh chỉ có thể mỗi ngày mỗi ngày yêu cầu vô độ, chỉ có ôm ấp cô, anh mới cảm giác được cô chân thật tồn tại, cô vẫn ở trong ngực anh.

Nhưng cô vừa thấy Ngô Hạ Ngự, không chút lưu luyến chạy đi, ngay cả nhìn anh lâu một cái cũng không, cô thật sự xem anh là bạn trai cô sao? Không biết lúc ấy trong lòng anh buồn bức muốn chết? Ruột gan xoắn chặt, những thứ này đều do Hách Giai Giai cô ban cho.

Ai có thể biết anh cư nhiên cũng có hôm nay, cư nhiên có một ngày vì một nữ nhân nào đó ghen tuông?

Vẫn luôn nói giữa cô và Ngô Hạ Ngự không có gì, anh tin, nhưng không muốn thấy cô cùng Ngô Hạ Ngự đứng chung một chỗ, nói chuyện, uống rượu, lại càn rỡ cười to, đã bao lâu anh không thấy cô ở trước mặt anh cười vui như vậy?

Cô chẳng lẽ không biết, anh cũng biết ghen sao?

Anh rất ghen tỵ, ghen đến phát điên. Cô không biết anh dùng bao nhiêu khí lực mới chấn định mình ngồi yên mà không xông đến trước mặt cô đánh Ngô Hạ Ngự một trận, lời cô đi.

Đưa Hạ Thác về đến nhà lập tức lái xe trở lại địa điểm tổ chức sinh nhật, sợ cô chờ lâu, ai biết tới đó người đã đi gần hết chỉ còn lại vài ba người, người nọ xin say lắc đầu nói, Ngô Hạ Ngự đã đưa cô đi rồi.

Ngô Hạ Ngự, lại là Ngô Hạ Ngự.

Phóng xe về đến nhà, thấy ánh đèn phát ra từ bên trong thì kích động trong lòng chưa từng cảm thụ qua êm dịu xuống.

Cô đã trở lại.

Không có đi cùng Ngô Hạ Ngự mà trở về.

Nhưng không thấy người, đầu tiên thấy là chiếc vali lớn, tâm lập tức lạnh lẽo, điều này nói rõ cái gì?

Cô.. ... Muốn rời đi sao?

Rốt cục không muốn sống cùng anh nữa sao?

Lúc nào thì trở lại?

Đông Phương Nhiêu hồi đáp: “Ba bốn tháng nữa.” Dừng chút, bất đắc dĩ cười cười, “Vốn định hôm nay nói với anh.”

Phương Diên nghe Đông Phương Nhiêu đáp, tâm tình rõ ràng hòa hoãn xuống, “Hách Giai Giai, em đi ba bốn tháng bây giờ mới nói, có phải có chút quá đáng không?”

“Anh có cho em cơ hội nói sao?” Lúc về nhà là nửa đêm canh ba, vừa về liền kéo lên giường, ngủ thiếp đi cũng còn vận động, buổi sáng rời giường anh vẫn đang ngủ. Một là không có thời gian, hai là sợ anh lại nổi nóng, cho nên kéo dài tới hiện tại.

“Vây cũng không thể đến bây giờ mới nói chứ.” Phương Diên rất không nói đạo lý nói, như không có chuyện gì xảy ra bước tới muốn ôm eo Đông Phương Nhiêu, cô chột lui về phía sau một bước. Hai tay anh dừng giữa không trung.

“Phương Diên, chúng ta đừng giả vờ nữa.” Đông Phương Nhiêu thở dài một hơi, thẳng tắp nhìn Phương Diên, “Không một mảy mao sao?”

Đông Phương Nhiêu vừa dứt lời, Phương Diên giống như là bị người đâm lên chỗ đau, vẻ mặt trong nháy mắt rét buốt, “Hách Giai Giai, em nói gì?”

“Em nói, chúng ta đừng giả vờ nữa.” Đông Phương Nhiêu lại nói. Đã hiểu Phương Diên lúc này sắp bùng phát lửa giận, nhưng có một số chuyện luôn có một cách giải quyết, trốn tránh có thể coi là biện pháp gì?

“Chia tay đi, Phương Diên.” Đông Phương Nhiêu thần nhiên nói. Nhìn ánh mắt khó tin cùng gương mặt phẫn nộ của anh, lại nói, “Phương Diên, em sống với anh là vì anh có quyền có thể có địa vị, anh đoán đúng người em thích là người khác. Trước kia anh hỏi em có hiểu bản thân mình hay không, em luôn nghĩ lợi ích và tình cảm là hai việc khác nhau, có thể tách ra. Nhưng đến bây giờ mới biết là em tự đánh giá cao bản thân, hiện tại em không chịu nổi nữa. Ngô Hạ Ngự đã về nước, em không muốn tiếp tục với anh nữa. Minh chia tay đi, hãy để em theo đuổi hạnh phúc của mình.”

Kiểu này là bao nhiêu châm chọc, Phương Diễn kiều ngạo sao có thể chịu được nữ nhân của anh một lòng tưởng niệm một người đàn ông khác không phải là anh?

Chỉ có nói vậy, anh mới buông tha cô.

Thật xin lỗi Ngô Hạ Ngự. Đã lấy hấn làm bia đỡ đạn.

Đồng Phương Nhiều nhắm mắt lại, không muốn nhìn ánh mắt hết sức giận dữ cùng không tin nổi của anh.

Tất cả đều kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Tất cả đều kết thúc.

Đồng Phương Nhiều đến thành phố S mang theo một ít đồ dùng và vài bộ quần áo đơn giản, đây là toàn bộ gia sản của cô rồi. Vốn dĩ vật dụng của cô không nhiều, khi ở nhà Phương Diễn luôn bận rộn, căn bản không mua thêm gì.

Ba giờ sáng, muốn ngủ cũng đừng nghĩ nữa, lúc đi cũng không dám nhìn mặt anh thêm một lần, kéo lê vali ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách tiếng vang đồ vỡ từ phòng ngủ dội ra “Phanh” “Phanh”, cũng không biết bên trong thế nào. Đại khái Phương Diễn phát hỏa rồi, hỏa khí còn rất khủng bố, thế mà ở trước mặt người ngoài có thể giả bộ lịch thiệp cơ đấy.

Nhiều khi bá đạo khiến người ta cảm hận muốn đánh, đôi lúc lại ôn nhu làm người ta mềm xương nhũn người. Anh luôn bình tĩnh, lạnh nhạt, nhưng hình tượng này gần đây rất ít xuất hiện trước mặt Đồng Phương Nhiều. Đối mặt với cô luôn hết sức chân thật, vui hay buồn, thích hay ghét, giận hay không giận, đều biểu hiện rất rõ để cô thấy được, hiểu được. Nội tâm và bề ngoài như hai cực trị đối lập, nội tâm độc tài ham muốn chiếm giữ, bề ngoài lại có vẻ lạnh nhạt, không quan tâm.

Nhưng những chuyện này về sau đều không liên quan đến cô nữa.

Đồng Phương Nhiều đến nơi đậu xe, đặt vali vào cốp, lái xe ra khỏi khu nhà, nhìn lại địa phương mình sinh hoạt ba bốn tháng nay, bắt đầu từ bây giờ, mọi chuyện đều chấm dứt.

Xe đi vào đường chính, hướng đến nhà Vũ ca.

Vừa lái xe vừa gọi Vũ ca, chắc hẳn đang ngủ, chuông reo vài tiếng mới nhận, lúc bắt máy còn mơ mơ hồ hồ, tiếng nói không rõ ràng lắm.

“Vũ ca, em với Phương Diễn chia tay rồi.” Đồng Phương Nhiều nhẹ giọng nói. Nước mắt theo hai gò má chảy xuống, lau đi lại chảy xuống, mỗi lần nước mắt rơi là một lần lau, vừa lái xe vừa khóc thật không tốt, cũng may trên đường lúc này rất an tĩnh, qua mấy dặm mới gặp một hai chiếc xe, nếu không rất nguy hiểm.

Nói ra tâm tình có vẻ thoải mái hơn nhiều, Vũ ca nghe tin này lập tức cả kinh nhảy dựng lên, giọng nói liền trở nên bình thường không thể bình thường hơn, “Cái gì? ! Em với Phương Diễn chia tay? !” Lấy hiểu biết của Đồng Phương Nhiều đối với Vũ ca, có thể tưởng tượng ra bộ dạng Vũ ca bất ngờ là thế nào.

“Vâng, mới đây thôi.” Đồng Phương Nhiều lại lau nước mắt, nói thần giọng nhiên. Xe hơi không thể lái trực tiếp tới phi trường, chuyển đi này ba bốn tháng mới trở lại. Đã trễ thế này, đành phiền Vũ ca một chuyến, xe đặt ở chỗ hẩn, nhờ hẩn đưa cô đến phi trường: “Vũ ca, anh có thể mặc quần áo từ tế ở nhà chờ em một chút không? Em đến dưới nhà sẽ gọi lại.” Đến phi trường sớm còn có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi thêm một chút.

“Cái gì? ! Em muốn tới nhà anh? !” Đây là lần thứ hai trong ngày Vũ ca bị kinh sợ, “Giai Giai, em nói anh biết, em đang ở đâu?” vội hỏi.

“Mới từ nhà Phương Diễn ra, đang lái xe đến nhà anh.” Đồng Phương Nhiều đáp.

“Em. . . .” Vũ ca nói ra một chữ, cuối cùng cũng không biết nói gì mới tốt, chuyện giữa Phương Diễn và Đồng Phương Nhiều không phải là chuyện hẩn có thể nhúng tay vào, mặc dù cảm thấy Đồng Phương Nhiều cùng Phương Diễn chia tay rất đáng tiếc, nhưng nói thật, ban đầu hai người ở chung một chỗ hẩn cũng không coi trọng. Cho nên bây giờ nghe hai người chia tay cũng cảm thấy rất bình thường, nghĩ thông. Vũ ca lại nói, “Em thật là, đã trễ thế này không nên ra ngoài, trên đường lái xe cẩn thận một chút, anh chờ em.”

“Vâng” Đồng Phương Nhiều đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Lần này đến thành phố S, Vũ ca cũng đi cùng Đông Phương Nhiều, hiện tại danh sách nghệ sĩ trên tay bị Vũ ca xóa sạch rồi, trước mắt chỉ còn lại cô, nhưng bởi vì Đông Phương Nhiều nhanh chóng nổi tiếng, đài truyền hình rồi rít quảng cảnh ô liu, nhà sản xuất, thương hiệu quảng cáo nhiều không kể xiết, chỉ những thứ này cũng đủ để Vũ ca quay cuồng. Đông Phương Nhiều bên này hành trình dày đặc mỗi ngày, Vũ ca bên kia cũng không rảnh hơn bao nhiêu. Hơn nữa Đông Phương Nhiều đang nổi đình nổi đám, Vũ ca mỗi lần thấy Đông Phương Nhiều liền cười đến không khép miệng, hơi đầu phí thần phí lực lo cho người mới? Chỉ một mình Đông Phương Nhiều đủ khiến hấn bận rộn.

Mặc dù Đông Phương Nhiều đến khu nhà Vũ ca đã vài lần, nhưng chưa lần nào bước vào nhà, mỗi lần đều ở trong xe đợi hấn chạy lên nhà lấy đồ xuống.

Lái xe thêm năm phút là đến nơi, Vũ ca đã đứng chờ trước cửa tiểu khu.

Vũ ca đương nhiên nhận ra xe Đông Phương Nhiều, xe dừng lại Vũ ca không cần cô thò đầu ra chào hỏi, tự động tự phát đi vòng qua ghế lái phụ. Chỉ đường Đông Phương Nhiều đỗ xe đến bãi đậu, đổi qua xe Vũ ca.

“Vũ ca, anh đến thành phố S vài hôm rồi về trước một chuyến nhé.” Đông Phương Nhiều tựa lưng vào ghế, nói. Cho tới nay Đông Phương Nhiều đều không thích lái xe, được người ta chở thoải mái hơn tự mình lái. Hơn nữa vì men say, đầu vẫn còn choáng.

“Chi vậy?” Vũ ca hiển nhiên kinh ngạc, kế hoạch ban đầu hấn sẽ ở thành phố S khoảng một tháng mới về. Hấn vừa hỏi vừa đề ga, lui xe về phía sau, kỹ thuật thuần thục lái xe ra bãi đậu, quẹo cua, ra khỏi cửa lớn, gia nhập dòng đường.

“Vũ ca, giờ em không có nhà.” Đã biểu đạt rất rõ ràng, không có nhà ở rồi, phải vội vàng lo chuyện phòng ốc. Mới đầu định một hai tháng từ từ lo cũng được, nhưng kế hoạch bị phá sản giữa chừng. Đông Phương Nhiều không có thời gian lo, làm người quản lý kiêm bảo mẫu của cô, Vũ ca nghĩa bất dung từ đành ôm thêm việc này.

“Còn nữa.. . .” Đông Phương Nhiều nhắm mắt lại, mệt mỏi vô cùng, ánh sáng trắng từ đèn bên đường dọi vào trong xe thoát nhìn sắc mặt Đông Phương Nhiều càng thêm tái nhợt, “Tiện thể thông báo với truyền thông một tiếng”.

Nhà cửa chỉ là phụ, cái này mới đúng trọng điểm. Không lâu sau truyền thông sẽ biết tin tức, dù cô không nói, cố ý giấu diếm thì Phương Diễn cũng không dễ yên. Chỉ cần Phương Diễn dẫn theo một cô gái, hoặc như trước bị phóng viên chụp ảnh thân thiết với nữ nhân khác, chuyện sẽ bại lộ. Chẳng lẽ cô còn trông cậy sau khi chia tay, Phương Diễn đau lòng mất đi phương hướng, không dây dưa quan hệ nam nữ nữa? Lúc cô rời đi, Phương Diễn một câu cũng không nói, cũng không biết anh tính sao. Truyền thông hỏi thì nói thẳng đã chia tay? Hay lập tức đưa một cô gái khác ra ngoài thông báo thiên hạ?

Hành động của Phương Diễn từ trước đến giờ cô không đoán được, cũng không thêm đoán. Tóm lại, vô luận thế nào cũng không giấu được lâu. Nghĩ đi, lúc tin tức hai người hẹn hò bị phát tán oanh động thế nào, vậy lúc chia tay sẽ xung động ra sao, nhất định chỉ có hơn chứ không kém. Lúc mới yêu, rất nhiều người khinh khinh xem náo nhiệt, Phương Diễn là ai? Chỉ bằng một Hách Giai Giai có thể thu phục anh sao? Hách Giai Giai bây giờ nổi tiếng, nhưng nổi tiếng rồi sao, chỉ là người mới bước chân vào giới giải trí, còn dựa hơi Phương Diễn mới nhận được vai diễn từ đó mới có danh tiếng. Rất nhiều người chóng mặt mà xem hai người có thể đi tới đâu.

Đông Phương Nhiều và Phương Diễn chia tay, không có mấy người bất ngờ, nói vạ người chờ mong ngày này cũng không quá đáng, fan Đông Phương Nhiều vì cô lo lắng, những người khác có người hồ hững, có người chăm chú cập nhật tin tức liên tục, thế giới to loại người gì cũng có, cũng không thiếu người tung lời ác ý, trên mạng không ít lời nhục mạ. Đông Phương Nhiều gia nhập ngành giải trí được một năm, nhìn lại, không ít xi căng đan.

Lại sắp có một tin chờ bộc phát, khiến Đông Phương Nhiều vô cùng lo lắng, suy tính đường lui cho mình. Ban đầu Phương Diễn thay cô chắn phía trước, một câu nói của anh đỡ được vô số mũi tên từ giới truyền thông phóng tới, hiện tại ai có thể giúp cô cản gió đây? Chỉ sợ anh ước gì thấy cô khó chịu. Không chừng lần này giới truyền thông lại moi chuyện cũ tổ tông mười tám đời của cô ra bới móc.

Nghĩ một chút cũng đau đầu, Đông Phương Nhiều đưa tay đi di huyết Thái Dương, dùng sức xoa ấn.

Nghe Đông Phương Nhiều nhắc, Vũ ca lập tức phản ứng kịp, “Giai Giai à, em lần này chơi lớn quá rồi đấy.” Trong giọng nói không khỏi hoảng sợ.

Không thể này thì thế nào? Đông Phương Nhiều cười khổ.

Là cô muốn chia tay sao? Là cô muốn rời khỏi anh sao? Chẳng lẽ cô không đau buồn, khổ sở sao?

Nhưng bây giờ không có biện pháp, cô nhát gan, chỉ biết trốn tránh, cô luôn trong trạng thái này mà ép buộc ở chung một chỗ với anh cũng không tốt. Không bằng tách ra, giải thoát cho nhau.

Vũ ca vốn còn muốn nói gì, thấy Đông Phương Nhiều thất hồn lạc phách, bộ dạng mệt mỏi vô cực, cũng giấu trong miệng không nói ra. Không thể làm khác hơn là trầm mặc, tính toán ứng phó giới truyền thông thế nào khi chuyện bị lộ ra.

Đông Phương Nhiều tựa lưng vào ghế, nhích nhích dựa dựa, ngủ thiếp đi.

Rồi bị Vũ ca đánh thức, mở mắt đã đến phi trường, thật ra thì Vũ ca không cần sớm như vậy đưa Đông Phương Nhiều tới, phi cơ bây giờ mới bay, giờ chưa được bốn giờ, mặt trời còn chưa sáng tỏ, nhưng đành chịu, ở địa phương này một năm rồi, người Đông Phương Nhiều quen không có mấy, vẫn luôn bận rộn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng ít, không tìm Vũ ca giúp cũng không biết tìm ai?

Ở thế giới này quá cô độc, có lúc rất nhớ thế giới trước kia, tưởng niệm Lâm ca, tưởng niệm những người hâm mộ quan tâm cô, nhưng Đông Phương

Nhiều biết rõ không thể trở về được. Không thể nào quay về nữa. Chỉ có thể lấy thân phận Hách Giai Giai mà tồn tại ở thế giới này, kiếp trước ném trái nhiều cay đắng, theo lẽ thường đời này nên đánh rơi những thứ bị thương mà sống vui vẻ hơn mới phải.

Hai người đến phòng khách quý ở sân bay nghỉ ngơi, Đông Phương Nhiều nằm xuống ghế sa lon, vừa rồi trên xe nhắm mắt một hồi kết quả con buồn ngủ cũng tới, hiện tại mí mắt cũng không nâng nổi, thấy ghế sa lon chỉ muốn nằm ngủ.

Vũ ca không muốn quấy nhiễu cô, tối nay hấn ngủ sớm, bị Đông Phương Nhiều đánh thức, con buồn ngủ cũng bay mất, lúc này rất tỉnh táo. Lục túi áo định lấy kẹo cao su lúc ra cửa thuận tay mang theo ra nhai. Vừa sờ, lại mò đụng điện thoại trước, chợt nghĩ tới một chuyện quan trọng chưa nói với cô, tối qua biết tin lập tức gọi cho cô mấy cuộc nhưng không bắt máy. Lúc này sờ tới điện thoại mới sực nhớ.

Thấy Đông Phương Nhiều lật người, chưa ngủ sâu liền hỏi: “Giai Giai, đã bao lâu rồi em không liên lạc với người nhà?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Đã bao lâu không liên lạc với người nhà?

Đông Phương Nhiều mơ mơ màng màng, ban đầu hoàn toàn không có phản ứng, mơ hồ nghĩ tới người nhà? Người nào là người nhà? Cô là cô nhi không có người thân mà... . . .

Cho đến khi Vũ ca hỏi lại, lúc này mới hơi tỉnh. Người nhà? người nhà Hách Giai Giai? !

Lần đầu tiên gặp Vũ ca, hấn đã thô sơ giản lược qua, nhưng lúc ấy Đông Phương Nhiều mới xuyên đến, đầu óc hỗn loạn không biết mình đang ở đâu, căn bản không chú ý. Hơn một năm Vũ ca không nhắc lại, không ai đề cập tới, Đông Phương Nhiều cũng không hỏi.

Trong tư tưởng của cô cũng chưa từng có khái niệm gia đình, cô là cô nhi, đổi thành Hách Giai Giai, tự nhiên xem Hách Giai Giai là chính mình mà cư xử. Người nhà chưa từng hỏi thăm mình, với Đông Phương Nhiều mà nói, chính là người xa lạ, triệt để xa lạ. Nếu như bọn họ cần Hách Giai Giai, quan tâm Hách Giai Giai..., nhất định sẽ tìm đến. Giả sử bọn họ tìm đến, Đông Phương Nhiều sẽ không câu nệ mà quan tâm, chăm lo cho bọn họ. Nếu như bọn họ không để ý trên thế giới còn có một người Hách Giai Giai vậy..., cô chỉ cần chăm lo cuộc sống của riêng mình cũng rất tốt, dù sao cũng quen sống nhiều năm như vậy rồi.

Kết quả hơn một năm sống dưới thân phận Hách Giai Giai, người nhân bạn bè tìm đến không có lấy một người.

Sao vậy nhỉ? Vũ ca chợt nhắc tới?

Đông Phương Nhiều không thể không mở mắt, từ trên sofa khó khăn bò dậy.

“Hơn một năm rồi. . . .” Đông Phương Nhiều lắc đầu, nói, “Sau khi mất điện thoại mất luôn số liên lạc, lại thêm bận rộn nên em quên.” Đây chính là một phần sự thật, mặc dù cái giải thích này thoạt nhìn tương đối sơ sài.

Vũ ca trầm tư một chút, hỏi, “Nói cách khác từ năm trước đến giờ vẫn không có liên lạc?” Cứ định ninh những người kia lòng gạt, xem ra là thật.

Liên lạc gì chứ? Không biết họ ở đâu làm sao liên lạc? Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, Vũ ca nhìn Đông Phương Nhiều không biết nói gì cho phải, một hồi lâu mới thở dài một hơi, nói: “Giai Giai, có một việc phải cho em biết, em từ từ nghe anh nói, đừng kích động, có thể đáp ứng không?” Mặc dù cảm thấy bây giờ nói chuyện này có chút tuyệt thượng gia sương, nhưng lửa cháy đến nơi không thể không dập.

*tuyệt thượng gia sương: Ý nói dư thừa, có tuyệt còn thêm sương. Ngoài ra còn ám chỉ tin xấu đến liên tiếp. (tương tự câu “đổ dầu vào lửa” nhỉ)

“Dạ?” Đông Phương Nhiều hơi ngạc nhiên, hỏi “Sao vậy?”

“Em lâu rồi không về nhà, điện thoại lại không gọi được, thấy em trên tivi nhưng không biết cách nào liên hệ, người nhà em chạy thẳng tới công ty tìm”. Vũ ca lắc đầu một cái, lại nói: “Tiếp đãi bọn họ đúng lúc là bạn của anh, tiền người đi lập tức gọi cho anh, mặc dù anh biết hồi trước em có mâu thuẫn với gia đình, cũng không muốn về nhà, nhưng anh không biết hơn một năm rồi em không liên lạc với họ, lúc bạn anh nói anh còn tưởng mấy tên lừa gạt tìm tới cửa, theo số điện thoại để lại hỏi một ít chuyện trước kia của em căn bản phù hợp, trước tiên trấn an bọn họ. Muốn hỏi lại em rồi tính tiếp, quả nhiên hơn một năm em không về.”

Nhìn Vũ ca vẻ mặt ngưng trọng, sợ rằng chuyện không chỉ như thế? Đông Phương Nhiều nhứt đầu, lấy ngón trỏ xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, “Rồi sao?”

Thật ra thì Đông Phương Nhiều đối với người nhà Hách Giai Giai không có cảm xúc quá lớn, người nhà cái gì, ở trong thế giới của cô quá xa lạ, bất luận thế nào, người nhà Hách Giai Giai đối với Hách Giai Giai quen thuộc bao nhiêu đi nữa thì Đông Phương Nhiều đối với người nhà Hách Giai Giai cũng

chẳng quen thuộc gì. Cô căn bản không biết bất kỳ cái gì về bọn họ, nơi ở cũ của Hách Giai Giai cũng không có lưu lại đầu mối nào, bọn họ không có đi tìm tới nhất định là có lý do của bọn họ, nhưng muốn Đông Phương Nhiều liều mạng hàn gắn mối quan hệ gia đình, xin lỗi cô không làm được.

Vẫn chờ bọn họ tìm tới, thế nào mà chọn ngay thời điểm này, Đông Phương Nhiều cảm giác đầu mình vô cùng đau, muốn nứt ra.

Vũ ca thờ dài một hồi, do dự nên nói thế nào mới thích hợp, lát sau mới mở miệng nói, “Em có biết lần này gia đình em tìm đến là vì cái gì không?”

Đông Phương Nhiều làm sao biết, chẳng lẽ không phải nhận người thân ?

Đông Phương Nhiều lắc đầu, Vũ ca nói, “Bọn họ nghe anh là quản lý của em, mở miệng câu đầu tiên là bảo Giai Giai đưa năm mươi vạn về nhà, em trai em đi học không có tiền đóng học phí, bệnh mẹ em mặc dù bớt, nhưng tiền thuốc men còn thiếu chưa trả hết.” Vũ ca đưa ra tới một tờ giấy cho Đông Phương Nhiều, “Bọn họ bảo anh đưa em”

Đông Phương Nhiều nhận lấy nhìn, là một dãy số, còn có một cái tên, Hách Vĩnh Quốc.

Chắc là tên và tài khoản ngân hàng của ba Hách Giai Giai.

“Em xác định bọn họ thật sự là người nhà của em chứ?” Thậm chí hỏi thăm cũng không, chỉ đưa ra một yêu cầu. Cuộc gọi này khiến Vũ ca cảm thấy mọi người chẳng có quan hệ gì, chỉ cần gửi tiền là được.

Hỏi Đông Phương Nhiều, Đông Phương Nhiều làm sao biết? Có khi Vũ ca còn biết rõ hơn cô ấy chứ.

Nếu đã tìm tới cửa, Vũ ca cũng xác nhận thật giả, Đông Phương Nhiều liền thuận thế gạt đầu một cái, nhét tờ giấy vào ngăn nhỏ trong túi xách, lại ngã xuống ghế sofa, nói “Đợi em tỉnh ngủ rồi nói tiếp.” cô sắp hết kiên nhẫn rồi, từng chuyện từng chuyện đập vào đầu, cảm thấy không chống đỡ nổi nữa.

Nhưng nói thì nói thế, chuyện không thể cứ dễ yên như vậy. Chuyện chia tay với Phương Diễn phải dễ xuống, những chuyện khác cũng nên làm rõ từng cái từng cái, giải quyết cho xong, không thể không quản. Chuyện cung ứng tiền Đông Phương Nhiều rõ nhất, có lần đầu thì có lần hai, không chừng tiếp tục lần ba lần bốn lần n. Nếu như lần đầu bọn họ đòi, cứ dễ dàng cho như vậy, vậy sau này đừng mong có cuộc sống an bình.

Không nghĩ tới người nhà Hách Giai Giai là loại này, nếu như Hách Giai Giai là cô nhi nhiều khi dễ sống hơn. Nhưng thế sự sao có thể như ý con người? Nếu mọi người tìm tới, cũng không thể làm như không biết.

Máy bay đáp xuống thành phố S, phụ tá Tiểu Lý sáu giờ sáng đã có mặt ở phi trường đón hai người. Vũ ca ở thành phố S không đến hai ngày, ngựa không ngừng vó bay về, xử lý chuyện nhà cửa, còn có vấn đề người nhà Hách Giai Giai, Đông Phương Nhiều cùng Tiểu Lý ở lại tổ kịch bắt đầu làm việc.

Trong đoàn phim có một người quen, là Mã Phi Phi, chỗ bắt đồng là lần này cô ấy chủ diễn nữ chính, Đông Phương Nhiều nhận nữ phụ. Lúc tổ kịch đưa kịch bản cho Đông Phương Nhiều, bộ này có chút tương tự《 hạ điện y thủy 》nên đưa nhân vật nữ chính cho cô nhìn, nhưng Đông Phương Nhiều lại cứ coi trọng nữ phụ, không phải vai nữ phụ sẽ không đóng phim, lúc ấy đạo diễn hết lời thuyết phục, Đông Phương Nhiều thái độ rất kiên quyết, hết cách, tình huống trước mắt cô Đông Phương Nhiều đóng coi như bảo đảm, nữ hai thì nữ hai đi, cứ quyết định như vậy.

Mã Phi Phi vẫn là người rất nhiệt tình, có thể nói tiểu cô nương này nhiệt tình quá đáng. Hơn nữa từ lúc《 hạ điện y thủy 》 về sau cũng bắt đầu có danh tiếng, mặc dù không thể so Đông Phương Nhiều và Lý Hàm, nhưng tin tức giải trí hàng ngày cũng không thiếu cô. Tóm lại Đông Phương Nhiều đối với cô ấy cảm giác vẫn không tốt, mặc dù cô ấy đối mặt với Đông Phương Nhiều từ trước đến giờ luôn tươi cười cũng rất lễ phép, tựa hồ còn có một chút ý muốn thân cận. Nhưng Đông Phương Nhiều không muốn thân thiết với cô ấy, ngược lại cực kỳ hợp ý với diễn viên Lý Mạt Phần diễn vai mẫu thân nữ hai, thường ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, hoặc là tâm tính già rồi, thích qua lại với người có tuổi hơn. Đông Phương Nhiều không thể không nghĩ vậy.

Vũ ca thường gọi điện cho Đông Phương Nhiều, nói tiến độ trùng tu phòng ốc, nói một chút lịch trình, còn có những kịch bản cùng quảng cáo được gửi đến, mấy ngày nữa sẽ đến thành phố S tụ họp với Đông Phương Nhiều, thuận tiện thương lượng lịch trình công việc. Về phần gia đình Hách Giai Giai, Vũ ca với bọn họ giằng co một hồi, cuối cùng thỏa thuận đưa ra hai mươi vạn, song phương ước định không can thiệp lẫn nhau, như thế hàng năm Đông Phương Nhiều sẽ gửi hai mươi vạn làm phí cấp dưỡng cho cuộc sống của bọn họ.

Hàng năm đưa tiền là chủ ý Đông Phương Nhiều. Đưa tiền nuôi dưỡng người nhà Hách Giai Giai cô có thể tiếp nhận, nhưng rõ ràng người nhà Hách Giai Giai tìm đến cô chỉ vì tiền, không có tình thân, giống như những người ở đời trước, chỉ là qua loa đại khái, cũng không có cần thận nuôi dưỡng chăm sóc cô, đối với cô mất lạnh ngắt lãnh, có lúc cơm cũng không cho ăn no, đợi cô thành danh rồi tìm đến cửa, có thể sử dụng tiền giải quyết thì giải quyết, Đông Phương Nhiều không muốn dây dưa với bọn người này.

Tuy hai mươi vạn chưa tới mục đích ban đầu, nhưng nghĩ tới hàng năm đều được món tiền như vậy, tính toán lâu dài vẫn có lời, nên đồng ý.

Đông Phương Nhiều nghe Vũ ca nói bọn họ đồng ý, thật ra có chút hoài nghi Hách Giai Giai có phải con ruột bọn họ không, cô là nhân vật công chúng, tìm thám tử tư dò hỏi mình và người nhà có quan hệ ruột thịt không thật buồn cười, mặc dù thám tử tư cũng có điều khoản giữ bí mật, nhưng thiên hạ không có gió nào không lọt tường, Đông Phương Nhiều nhìn hiếu kì. Cho dù cô ẩn danh đi điều tra, nhưng lỡ thám tử tư tra ra gì đó dễ truyền thông biết, vậy thôi thế này cô còn dễ chịu hơn.

Quay phim thời gian trôi qua rất nhanh, quan hệ trong đoàn phim cũng tương đối hài hòa, thoáng một cái đã qua hai tháng, lúc này tin đồn Đông Phương Nhiều cùng Phương Diễn chia tay rốt cục bộc phát toàn diện, hàng báo nào cũng có tin tức của Đông Phương Nhiều và Phương Diễn. Bên ngoài đoàn phim ngày ngày vây đầy ký giả, đều muốn phỏng vấn Đông Phương Nhiều không gặp không về. Phương Diễn bên kia ôm một nữ minh tinh điện ảnh xinh

đẹp, lúc hỏi chỉ đáp bốn chữ, không thể trả lời, rõ ràng không cách nào lấy tin. Tin tức chia tay còn là do nữ minh tinh điện ảnh tuôn ra.

Người người đều nói cô kia là kẻ thứ ba chen vào giữa Phuong Diễn và Đông Phuong Nhiều, mấy ngày đó công kích cô ấy kịch liệt, ngôn luận bay múa đầy trời, một biển người ái mộ Đông Phuong Nhiều mắng tới tấp, nhỏ nước bọt cũng có thể ngộp chết người, thậm chí có người thần thông quảng đại tìm được chỗ ở nữ minh tinh điện ảnh, thấy cô lái xe về liền chọi trứng gà chọi cả chưa ngổn ngang. Đoạn thời gian đó quá là rối loạn.

Nữ minh tinh đó trong vòng lẩn quẩn vốn là một người rất có danh tiếng, chưa từng chịu đối xử tệ như vậy, người hâm mộ cô hoàn toàn không địch lại fanclub của Đông Phuong Nhiều, vừa mở miệng liền bị trăm ngàn cái miệng bao phủ. Đông Phuong Nhiều khi đó suốt ngày hoạt động trong studio, tốc độ cập nhật tin tức luôn chậm một nhịp so với người ngoài. Nhưng Vũ ca mật thiết chú ý chuyện này, vừa có động tĩnh lập tức nói với Đông Phuong Nhiều. Đông Phuong Nhiều cùng Vũ ca thương lượng lấy bất biến ứng vạn biến, tóm lại tránh trong tổ kịch, bị ảnh hưởng không nhiều như tưởng tượng. Vốn nghĩ cùng Phuong Diễn chia tay sẽ huyền não dư luận xôn xao, tình huống bây giờ dư luận xôn xao không sai, nhưng Phuong Diễn lại lấy bản thân làm bìa, không tuyên bố chia tay lại mang nữ nhân khác xuất hiện công khai. Đám ký giả, giới truyền thông luôn mở to đôi mắt kim tinh nhìn chăm chăm, rình rập không lơ là đâu có ngu, dĩ nhiên như vỡ tổ nhào tới.

Ngược lại Đông Phuong Nhiều thành người thụ ích lớn nhất trong sự kiện này, người ta đồn bói vì cô vất vả cần cù đến thành phố S quay phim, không gần gũi Phuong Diễn bị hồ ly tinh lợi dụng cơ hội quyến rũ anh, mà cô vẫn như cũ lấy công việc làm trọng không phản bác không nổi giận, hình tượng kiên cường. Tin tức tuôn ra ngay thời điểm cô ở thành phố khác, ngược lại khiến ba người bị tường tượng thành như thế.

Phuong Diễn không phải là người truyền thông có thể tùy ý chọc, cho nên khi làm văn trên người anh vẫn có hạn chế, cái gì có thể nói, cái gì không thể truyền thông phải suy tính nắm chắc, Đông Phuong Nhiều bên này núp trong studio, muốn gặp mặt rất khó, gặp được Đông Phuong Nhiều cũng là một kiểu chỉ nguyện ý trả lời vấn đề tương quan bộ phim, tình cảm riêng tư không muốn nhắc tới, truyền thông không có biện pháp, chỉ còn cách tìm tới nữ minh tinh kia.

Đông Phuong Nhiều hoài nghi Phuong Diễn đưa nữ minh tinh đó ra ngoài là vì giúp mình, hết thấy đầu mâu cũng chỉ hướng nữ diễn viên này, truyền thông moi ra viên toàn bộ sự tích về nữ diễn nói một lần lại một lần. Cô gái này trong nghiệp giới đã nổi danh Tiểu Tam từ lâu, từng nhúng tay vào không biết mấy đôi tình nhân khiến người ta chia tay. Cho tới sau lại cô cãi lại nói Đông Phuong Nhiều và Phuong Diễn đã sớm chia tay, truyền thông và quần chúng cũng tin, bởi vì Đông Phuong Nhiều cùng Phuong Diễn hai người không trả lời thẳng xem như chấp nhận, nhưng cô nhảy ra nói cô không phải là người thứ ba, không phải người khiến Đông Phuong Nhiều và Phuong Diễn chia tay, lại bị bốn phương tám hướng pháo oanh.

Nhìn hành động trước kia của cô, ai tin?

Không có ai, ngay cả người hâm mộ của cô ấy cũng không thể biện hộ, không có đủ tự tin lý trực khí trắng nói nữ diễn viên bọn họ thích chưa từng làm chuyện như vậy !

Kết quả Đông Phuong Nhiều hữu kinh vô hiểm ở tổ kịch vượt qua một đại xi căng đàn. Nhưng nghĩ tới Phuong Diễn cố ý giúp mình, Đông Phuong Nhiều thấy khả năng này quá nhỏ, cô vẫn nhớ, lúc cô rời đi ánh mắt Phuong Diễn giận dữ mà không tin, thẳng tắp khảm ở đáy lòng cô, muốn quên cũng không quên được. Lấy tính tình Phuong Diễn, như thế nào lại giúp cô đây?

Không chen ép đã coi là nhân từ, còn giúp cô? Ý nghĩ kỳ lạ, mơ tưởng viễn vông .

Chưa hết.

Diễn viên nữ kia mới tuôn tin tức Phuong Diễn và Đông Phuong Nhiều chia tay, bị truyền thông pháo oanh khủng khiếp, hai ngày sau, Phuong Diễn lại dẫn theo một nữ nhân khác ra ngoài, cũng trực bạch hoà giải không có chút quan hệ nào với người kia, người thứ tư cũng đi ra, còn muốn hỏi Đông Phuong Nhiều chuyện gì?

Muốn phỏng vấn lại phỏng vấn không được, phỏng vấn được cũng chỉ đáp một chút lời đường hoàng..., một chút ý nghĩa cũng không có, còn có truyền thông nào tranh nhau chạy tới phỏng vấn cô? Toàn bộ như ong vỡ tổ chạy tới lấy tin của Phuong Diễn, Đông Phuong Nhiều bên này ngược lại chỉ còn lại thiếu số, vài tên ký giả mà thôi, Đông Phuong Nhiều ứng phó thành thạo, nào nhiệt chưa được mấy ngày, ba chữ Hách Giai Giai cơ bản bị truyền thông tẩy gió. Lần này Đông Phuong Nhiều thật đúng là muốn cảm ơn Phuong Diễn .

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Đoàn phim khởi quay rất thuận lợi. Quan hệ giữa các diễn viên vốn phức tạp, tuy nhiên nếu không có thâm thù đại hận, trong lòng không thích cỡ nào, ngoài mặt vẫn tươi cười thân thiện. Riêng《 hạ điện y thủy 》trước kia là một trường hợp đặc biệt, Đông Phuong Nhiều mới gia nhập đã bị mọi người chia mũ tên thuốc súng, mãi đến sau này quan hệ mới cải thiện.

Tổ kịch này không như vậy, người chủ động thân cận Đông Phuong Nhiều rất nhiều, Đông Phuong Nhiều vốn không phải người khó chung đụng, nói chung quan hệ coi như dung hiệp. Lịch trình quay phim của tổ kịch rất hợp lý, hoàn toàn không giống khi quay 《 hạ điện y thủy 》，suốt ngày đầy nhanh tiến độ, vì vậy trừ lịch quay phim mỗi ngày thời gian của Đông Phuong Nhiều còn trống rất nhiều .

Hầu hết đều dành để nghiên cứu kịch bản, bộ phim này tên là « Ngày mai », lấy đề tài tình cảm đô thị, kể về tình duyên của bốn chị em trong một gia đình. Người em nhỏ nhất Trung Niên Linh 23 tuổi. Nói đến tuổi thì Mã Phi Phi bằng tuổi với Hách Giai Giai, đều 23, nhưng sinh nhật 24 tuổi của Đông Phương Nhiêu sắp đến rồi. Nhân vật này do Mã Phi Phi thủ diễn, toàn bộ kịch bản xoay quanh tình cảm của cô nên cảnh quay của nữ chính là nhiều nhất, là một đứa nhỏ đơn thuần hoạt bát, kiểu này thích hợp để người mới như Mã Phi Phi diễn, dễ nắm nhân vật hơn, kỹ năng diễn xuất trên căn bản là được. Đông Phương Nhiêu diễn vai nữ hai là cô chị cả, một phụ nữ trung niên 30 tuổi, là một nữ cường nhân tác phong hết sức nghiêm cẩn, chưa lập gia đình nhưng đã có vị hôn phu. Bởi vì gia cảnh khó khăn, trong nhà lại ao ước một đứa con trai, nên cô chị cả bị đem cho người khác nuôi dưỡng, trưởng thành làm việc trong xí nghiệp gia tộc của cha nuôi. Em út sau khi tốt nghiệp trùng hợp xin việc ngay công ty đó, đồng thời phát hiện người kia lại là chị cả thất lạc nhiều năm, cùng người nhà đến nhận bị cự tuyệt. Từ đó phát sinh một loạt tình tiết gia trạch.

Nhìn sơ rất đơn giản, kỳ thật rất có tính khảo nghiệm kỹ năng diễn xuất. Một cái nhăn mày một nụ cười của chị cả đều có thâm ý, nghĩ cũng biết, một cô bé từ nhỏ bị đem cho người khác, dù cho cha mẹ nuôi đối xử với cô rất tốt, trong lòng ít nhiều cũng oán hận cha mẹ ruột, đặc biệt sau này phát hiện trong bốn người con chỉ có mình là đứa duy nhất bị bỏ rơi, dưới tình huống này nói gì tha thứ? Thương tâm, thất vọng, tức giận còn có oán hận, tất cả tâm tình đều khơi dậy khi gặp lại người thân. Nỗi thù hận đã thúc dục cô làm rất nhiều việc xấu, thậm chí không từ thủ đoạn nào để trả thù mọi người khiến người ngoài nhìn vào không thể thông cảm. Đặc biệt Mã Phi Phi chủ diễn con gái út trong nhà còn tranh đoạt vị hôn phu của cô, sống chung với người đàn ông mà cô sắp kết hôn. Có ai hiểu được bi ai trong lòng cô? Lần đầu tiên Đông Phương Nhiêu nhìn qua kịch bản liền bị nhân vật chị cả hấp dẫn. Đây tương đối là một nhân vật mâu thuẫn, đáng thương, đáng hận lại đáng buồn, bị số mạng trói buộc dẫn đường, kiên cường bất khuất, đối với cô ấy không cần biết đúng sai, cô chỉ kiên trì làm chuyện cô muốn làm.

Người ta nhìn cô, nghĩ đến những việc cô từng trải qua sẽ không tự chủ được vì cô đau lòng. Cô đồng thời vừa thiện lương vừa ngoan tâm, mỗi việc cô làm đều rung động lòng người, khiến người ta hận đến cắn răng nghiền lợi nhưng không thể trách cứ cô, chỉ biết thương xót rơi lệ. Cuối cùng cô vì tình yêu và lòng vị tha của những người xung quanh cứu rỗi, hỗn hợp trên người cô là kiên cường cùng ẩn nhẫn, nhân vật như vậy sao không đá động tâm Đông Phương Nhiêu đây?

Đông Phương Nhiêu khả năng diễn xuất không cần phải nói, lúc đầu đạo diễn thấy Đông Phương Nhiêu còn trẻ mà diễn nhân vật có chiều sâu này có chút lo lắng. Người tình mắt có thể nhìn ra, tuy nữ chính của bộ phim là cô em út, nhưng điểm sáng động lòng người nhất toàn bộ tập trung ở nhân vật nữ hai. Vì vậy do ai diễn rất quan trọng. Ban đầu Đông Phương Nhiêu chủ động muốn diễn vai này quả thật làm khó đạo diễn không ít, nhưng trung hòa suy nghĩ một chút nhân khí Đông Phương Nhiêu bây giờ cùng kỹ năng diễn xuất chăm chút của cô trong những phim trước, cuối cùng cũng đồng ý cho Đông Phương Nhiêu diễn.

Hơn hai tháng, kỹ năng của cô hoàn toàn thuyết phục tổ đạo diễn và toàn thể diễn viên. Phần diễn tiền kỳ của Đông Phương Nhiêu không nhiều, phần lớn thời gian trống cô dành để nghiên cứu kịch bản, nghiền ngẫm kỹ càng sau đó đứng lên nhập vai một cách thành thực tự nhiên. Người trong đoàn phim rất chăm chỉ, cần cù lại ham học hỏi, thường xuyên tha thiết nhờ Đông Phương Nhiêu chỉ đạo. Cứ thế ngày này qua ngày khác, đến khi tin tức cô và Phương Diễn chia tay bùng phát, mọi người không phải không tò mò, nhưng hình tượng thân thiện của Đông Phương Nhiêu đã xâm nhập tâm trí mỗi người. Hơn nữa Đông Phương Nhiêu tuy nhỏ tuổi, nhưng diễn kỹ tinh xảo, cũng không keo kiệt hay giấu nghề, thường xuyên chỉ điểm bọn họ, những ngày xi căng đan huyền ảo nhất tất cả mọi người cùng nhau hiệp lực giúp Đông Phương Nhiêu ngăn cản ký giả, chưa từng nhiều chuyện bàn tán về chuyện này, ngược lại an ủi hơi nhiều. Đông Phương Nhiêu cũng biết cảm động, càng tận tâm tận lực lấy hết khả năng giúp đỡ mọi người, nhờ tin tức khủng bố này mà tổ kịch ngược lại càng thêm đoàn kết.

Nhưng chuyện bất ngờ là lúc này truyền tin tức sẽ có thêm một đạo diễn ngoại cảnh gia nhập đoàn kịch. Nói cách khác tất cả các cảnh quay bên ngoài phim trường sẽ do một đạo diễn khác đảm nhiệm, nội cảnh còn lại vẫn là đạo diễn cũ không thay đổi. Mặc dù trước kia thường nghe đạo diễn nhắc tới chuyện này, nhưng mọi người đều tưởng giỡn chơi, một người có thể hoàn thành cần gì tới hai người? Nhưng trước mắt xem ra là thật.

Chủ nhiệm đoàn phim đưa ra lời giải thích rằng đạo diễn tự yêu cầu, chính miệng đạo diễn cũng khẳng định. Bởi vì gần đây mệt nhọc quá độ, bản thân sức khỏe không tốt, kế hoạch ban đầu định quay xong phim truyền hình này sẽ nghỉ dưỡng một năm rưỡi, nhưng bây giờ đoán chừng kiên trì không nổi nữa, chỉ đành giữa đường thêm người.

Trạng thái đạo diễn thế nào mọi người đều nhìn thấy, đúng như hắn nói, chuyện nhất định phải làm khi đến trường quay lại là uống thuốc, nhưng cả đoàn phim rất nhiều việc để hắn bận tâm, lo lắng, quan sát, chỉ đạo... với thân thể bệnh tật này không thể lo chu toàn hết được.

Tin tức tuyên bố chưa qua hai ngày, đạo diễn ngoại cảnh đã đến. Thấy người, mọi người trợn to hai mắt sợ hãi than một tiếng, hưng phấn như điên.

Không phải người lạ, lại là Ngô Hạ Ngự!

Ai cũng biết Ngô Hạ Ngự quay phim truyền hình không chỉ đảm bảo chất lượng, ngay cả lượng thu coi tiền tuyến đến thời điểm này luôn là ổn định nhất. Nghênh đón một người ngoài dự liệu, không hò hét hưng phấn thì làm gì? Ngô Hạ Ngự tới, điều này nói rõ cái gì? Mặc dù đối với bộ phim này có lòng tin, nhưng có thể được Ngô Hạ Ngự chỉ đạo không thể nghi ngờ càng tăng thêm niềm tin cho mọi người như một nam châm cường lực, tỷ số xem đài bảo đảm nghìn là diễn viên mới sắp thành danh, diễn viên thành danh sắp thêm nổi danh, may mắn thế này ai thấy buồn?

Vui mừng tột độ nên mọi người quyết định vì nghênh đón Ngô Hạ Ngự đến, buổi tối sẽ cùng nhau tổ chức liên hoan.

Đông Phương Nhiêu nhận được lời nhắn buổi tối mở tiệc mới biết Ngô Hạ Ngự tới, lúc ấy đoàn phim đang cung cấp thông tin khách sạn nghỉ ngơi đã được thống nhất, lúc biết tin ngạc nhiên không ít. Điện thoại Đông Phương Nhiêu vẫn bảo trì tình trạng tắt máy, cô tâm tình rối loạn, cũng không muốn bị bất kỳ kẻ nào quấy rầy, hơn nữa lúc đóng phim Đông Phương Nhiêu không thường mang theo điện thoại, nên tắt nguồn luôn, liên lạc cùng Vũ ca đều thông qua điện thoại phụ tá Tiểu Lý.

Tính ra đã hơn hai tháng không gặp. Không ngờ trùng hợp đến thế, có thể gặp lại trong cùng một đoàn phim?

Không biết Ngô Hạ Ngự có biết cô ở đây không, dù sao mấy ngày trước truyền thông phát tin tức cũng viết qua tình trạng gần đây của cô, địa điểm studio, tên phim truyền hình đều có đề cập tới. Làm hại mỗi ngày đều có rất nhiều fan hâm mộ chờ bên ngoài studio, có vài người không ngại đường xa ngàn dặm chạy tới, Đông Phương Nhiêu nếu không vội sẽ ra ngoài chụp ảnh lên tiếng chào hỏi, để họ vui vẻ về sớm một chút.

Không có phần diễn, Đông Phương Nhiêu đợi trong khách sạn suốt buổi chiều. Buổi tối đến địa điểm liên hoan, cũng không bắt ngờ, nghênh đón cô đầu tiên chính là cái ôm thật vững chắc từ Ngô Hạ Ngự.

Ngô Hạ Ngự cái tên vô lại này ôm cứng ngắt không nói đi, lại còn ở bên tai Đông Phương Nhiêu ân cần thấp giọng hỏi một câu, “Cô có khỏe không?”

Lập tức khiến Đông Phương Nhiêu không kịp không chế đôi mắt liền ẩm ướt, hận không được hung hăng cắn roi một miếng thịt trên bả vai Ngô Hạ Ngự, nào có người vừa mở miệng câu nói đầu tiên đã chọc người ta khóc.

Đẩy Ngô Hạ Ngự ra, liếc hần một cái, Đông Phương Nhiêu không vui nói, “Yên tâm, khỏe không thể khỏe hơn!”

Liên hoan không có gì hơn ngoài nói chuyện phiếm, chơi đùa, uống rượu, ai cũng biết phim trước của Ngô Minh Hạo, Đông Phương Nhiêu là nữ chính, Mã Phi Phi là nữ hai, nên an bài hai người ngồi ở hai bên Ngô Hạ Ngự một trái một phải. Ngô Hạ Ngự là người đặc biệt nhiệt tình, dễ thân thiết, tóm lại một bữa ăn này tất cả mọi người ước chừng ăn đủ no uống đủ say, tiếng cười không hề gián đoạn.

Bởi vì ngày thứ hai còn phải tiếp tục làm việc, cho nên đến 12 giờ giải tán, mọi người ở chung một khách sạn, nơi liên hoan cũng gần, hơn nửa đêm đông người cũng không lo ngại điều gì. Mọi người thương lượng cùng nhau đi bộ về, thuận tiện tỉnh rượu.

Cười cười nhón nháo đám người phía trước đi rất nhanh. Đông Phương Nhiêu bị Ngô Hạ Ngự lôi kéo chậm lại phía sau, Ngô Hạ Ngự uống hơi nhiều, lúc ra cửa có người muốn tới đùa, nhưng ai tới cũng bị hất đẩy ra, nhất định đòi Đông Phương Nhiêu cho bằng được, khiến tất cả mọi người đều cảm nín. Nói say cũng không phải đặc biệt say, trừ nói năng có chút không rõ không có vấn đề gì lớn, đi bộ cũng thoạt nhìn bình thường, hần chính là chết cũng muốn Đông Phương Nhiêu đỡ, Đông Phương Nhiêu đi bên trái, Mã Phi Phi bên phải muốn đỡ cũng bị đẩy ra, người nào khuyên đều không nghe, cuối cùng lười quản hần, đại đội ngũ bước dài bước ngắn đi phía trước, Đông Phương Nhiêu bị hất tri trệ từ từ đi phía sau.

“Uy, Giai Giai.” Ngô Hạ Ngự vẫn giắt cánh tay trên bả vai Đông Phương Nhiêu, hơn nửa sức nặng thân thể dựa Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu liếc mắt nhìn đã không thấy đuôi đại đội ngũ tổ kịch, trên người phải treo một con quỷ say tốc độ cước bộ không khác gì rùa bò.

“Hử?” Có hết sức chống đỡ sức nặng của người kẻ bên, thỉnh thoảng còn phải đáp một tiếng, không trả lời lời, hần vẫn hỏi vẫn hỏi vẫn hỏi, đến khi nào cô trả lời mới thôi. Đông Phương Nhiêu dần lòng, lần sau nếu uống rượu với Ngô Hạ Ngự nhất định không thể để hần say, nếu hần say kiên quyết không cùng hần đơn độc nữa, tuyệt đối hành hạ người. Nếu như không phải không mang điện thoại, cô nhất định phải gọi điện thoại báo người quay lại. Rõ ràng vừa rồi còn tỉnh, có thể không cần đỡ cũng đi, hiện tại thật là quá đáng! Sức nặng cả người đều dựa vào cô, còn ở bên tai lẩm nhảm, một mực sửa tên cô, một mực sửa một mực sửa, sửa không ngừng. Ngô Hạ Ngự chẳng lẽ không biết hần nặng bao nhiêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

“Giai Giai. . . .” đầu Ngô Hạ Ngự cọ xát tai Đông Phương Nhiêu, cô không nhìn được nữa đẩy cái đầu bự của hần ra, “Ngô Hạ Ngự, đừng quậy nữa!” Thật may là cả buổi tối này trên đường phố không có một bóng người, kiểu này bị truyền thông bắt gặp là xong phim! Chỉ sợ một quả bóng xi căng đan chưa xẹp, một quả bóng xi căng đan khác lại căng lên. Giữa cô và Phương Diễn không chỉ có người thứ ba, người thứ tư, thứ năm người, cuối cùng xếp thành một danh sách dài, vậy cũng thật đông vui.

“Giai Giai, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô. . . .” đầu Ngô Hạ Ngự lại chồm tới, Đông Phương Nhiêu đỡ hần đồng thời né đầu hần, trong lòng than vãn, mình mắc nợ hần sao? Ma men! Phát điên hơn chính là hơn 10 phút hai người chưa đi được 200m, mặc dù từ đây đến khách sạn không quá hai dặm, nhưng theo tiến độ này thì biết bao giờ mới tới? Muốn đón tắc xi nhưng một cái bánh xe còn không thấy.

“Có gì cứ hỏi!” Thấy via hè có một băng ghế dài, Đông Phương Nhiêu dìu Ngô Hạ Ngự ngồi xuống, cô cũng ngồi sát bên, thở gấp hai cái. Ngược lại Ngô Hạ Ngự ngồi trên băng đá đoạn đoạn chánh chánh, Đông Phương Nhiêu thở ra một hơi, mắt nhìn đường lộ hết nhìn đông tới nhìn tây, xem có bắt được một chiếc tắc xi nào không. Thật ra đây là lần đầu tiên Đông Phương Nhiêu thấy Ngô Hạ Ngự xin, Ngô Hạ Ngự khác Ngô Minh Hạo, Ngô Minh Hạo uống rượu không có giới hạn, không say không chịu về. Ngô Hạ Ngự thì biết điểm dừng, tửu lượng cũng khá, kinh rượu bình thường người khác ngã xuống hần vẫn còn tỉnh táo.

Hôm nay thoạt nhìn phá lệ vui vẻ, người nào đứng lên mời rượu cũng không cự tuyệt, cả đoàn phim người nhiều như vậy, một người kính một ly cũng đủ mệt, Mã Phi Phi và Đông Phương Nhiêu ngồi bên cạnh thay hần cần không ít rượu, kết quả biến thành bộ dáng này. Hần giới lắm, lúc đầu không nhìn ra đã say, mọi người đi trước chỉ còn lại Đông Phương Nhiêu, hần liền bắt đầu cong cong vẹo vẹo lại gần cô, khiến cô bó tay, cô là con gái, khí lực không lớn, vác hần thế nào đây?

“Giai Giai, sao cô lại hẹn hò với Phương Diễn?” Kết quả Ngô Hạ Ngự hỏi một câu Đông Phương Nhiêu sừng sốt hồi lâu, quay đầu nhìn Ngô Hạ Ngự, chỉ thấy hần nhìn chằm chằm cô, tựa hồ là đối với vấn đề này phá lệ chấp nhất. Ánh mắt kia quá mức chân thật, Đông Phương Nhiêu thấy cả người

không thoải mái.

Biết rất rõ Ngô Hạ Ngự chẳng qua là uống say, nhưng thời điểm này nên đáp thế nào? Làm sao lại hẹn hò? Hỏi cô, cô cũng không biết, Phương Diễm vẫn luôn mạnh mẽ bước vào cuộc sống của cô, cô muốn trốn cũng không kịp.

“Hạ Ngự, tôi với Phương Diễm chia tay rồi anh còn hỏi cái này làm gì?” Đông Phương Nhiều thở dài một cái, thật sự không biết nên trả lời thế nào, hướng chỉ hai người cũng đã kết thúc, bàn lại mấy chuyện này, Phương Diễm Phương Diễm Phương Diễm, khắp nơi đều là Phương Diễm, chỗ nào cũng có Phương Diễm, là ngại cô quên Phương Diễm quá chậm sao?

“Rõ ràng khi đó tôi ở cạnh cô, lại trơ mắt nhìn Phương Diễm mang cô đi.” Vừa nói, Ngô Hạ Ngự đưa hai cánh tay giữ eo Đông Phương Nhiều, vùi đầu trên bả vai Đông Phương Nhiều, “Cô không hiểu lúc đó tim tôi rất đau, giống như muốn bể nát.”

Đông Phương Nhiều bị Ngô Hạ Ngự chột ồm, nhận thấy không đúng lúc đã không cách nào đẩy ra, cứ như vậy bị Ngô Hạ Ngự ôm vào ngực, nửa người trên dính sát, ngay cả mùi thơm nhàn nhạt trên người hắn Đông Phương Nhiều cũng ngửi thấy, Ngô Hạ Ngự chính là một người đàn ông như vậy, coi như hắn hành động đường đột, mình cũng không biện pháp tức giận, Đông Phương Nhiều vốn là muốn đưa tay đẩy tay Ngô Hạ Ngự ra ngược lại biến thành vỗ nhẹ trên lưng Ngô Hạ Ngự, lúc này hắn say nói lời say lại có vẻ phá lệ yếu ớt và vô tội.

Không phải là không biết, lời Ngô Hạ Ngự lọt vào tai Đông Phương Nhiều, cô dĩ nhiên nghe rất rõ ràng, người đàn ông này vẫn yên lặng dõi theo cô, quan tâm cô, cô không thể không có cảm giác. Coi như trước kia không hiểu, nhưng từ lúc chính thức hẹn hò với Phương Diễm, hắn liền ra nước ngoài mất liên lạc, đến sinh nhật Ngô Minh Hạo mới trở lại, ngày đó đưa cô về, cử chỉ động tác, thần thái, chẳng lẽ Đông Phương Nhiều còn không cảm nhận được sao?

Người đàn ông này... . .

Đông Phương Nhiều cùng Phương Diễm gây gỗ nguyên do nhiều nhất đúng là hắn, Đông Phương Nhiều một lòng cho rằng hai người bạn bè đơn thuần, cũng chỉ tin là như thế. Tranh cãi với Phương Diễm từ trước đến giờ lý trực khí trắng. Nhưng rốt cuộc là nói nhiều, cho nên gặp lại Ngô Hạ Ngự mới chú ý chi tiết một chút, thật ra trong lòng đã sớm xác định, cho nên ngay cả cuối cùng chia tay Phương Diễm, cũng theo bản năng lấy Ngô Hạ Ngự làm bìa đỡ đạn, sau đó cũng chấm dứt liên lạc với Ngô Hạ Ngự luôn, vì thuận lợi rồi đi Phương Diễm mà lợi dụng hắn. Biết rõ hai người bọn họ thân như anh em, bị cô phá sau lưng, không biết có bị ảnh hưởng không, có thể vì vậy mà trở mặt thành thù không.

Đối với Ngô Hạ Ngự, Đông Phương Nhiều trong lòng hết sức xin lỗi, thật ra thì trên cái thế giới này người nào đối với người nào tốt, ai hướng ai không tốt, thứ đơn giản như vậy, làm sao không cảm giác được đây? Đông Phương Nhiều vẫn rất ích kỷ, ích kỷ lợi dụng Ngô Hạ Ngự, gặp chuyện cũng chỉ biết tránh né, giữa bạn bè cũng không liên lạc, sợ Phương Diễm tìm hắn, sợ nhận được điện thoại chất vấn từ Ngô Hạ Ngự, kết quả hắn trực tiếp tìm tới luôn.

Đông Phương Nhiều phải nói thế nào, cư xử thế nào mới tốt đây?

“Hạ Ngự, giờ không còn sớm, chúng ta về thôi.” Chỉ có thể xem như không nghe không biết, cái gì cũng không có phát sinh. Đông Phương Nhiều chính là một người vừa ích kỷ vừa nhát gan, cô ở trên thế giới này bạn bè rất ít, cô không muốn mất đi bất kỳ một người nào trong bọn họ.

Hướng chỉ cô và Phương Diễm mới chia tay, nào có tâm trạng nghĩ đến chuyện yêu đương lần nữa, đừng nói Ngô Hạ Ngự, cho dù bất kỳ nam nhân ưu tú nào đứng trước mặt cô, cô cũng là tâm như chỉ thủy. Chuyện tình cảm trải qua một lần là đủ rồi, Hách Giai Giai mới 23, đang tuổi thanh xuân, sự nghiệp mới vừa khởi, yêu hay không yêu, có thể làm ra cơm ăn sao?

*Tâm như chỉ thủy : hình dung tâm cảnh bình tĩnh , hào vô tạp niệm

“Hạ Ngự, về thôi.” thấy Ngô Hạ Ngự bất động, Đông Phương Nhiều nói lại lần nữa, cố gắng đẩy Ngô Hạ Ngự ra, nhưng Ngô Hạ Ngự nhất quyết không buông, ở bên tai cô lâm lâm “Giai Giai, biết hai người chia tay, tôi rất vui, Giai Giai, sau này đừng để ý tới anh ta nữa, anh ta có nhiều bạn gái như vậy, đa tình như thế, tôi thì không, tôi sẽ chỉ thích một mình em, làm bạn gái tôi được không? Tôi sẽ đối xử tốt với em, thật tốt thật tốt, em hãy tin tôi.”

Đông Phương Nhiều bị Ngô Hạ Ngự nhốt giữa băng ghế dài và lồng ngực của anh, dùng sức chống đỡ một hồi, giãy giụa mãi không thoát, quơ tay quơ chân nhưng chẳng nhúc nhích được chút nào, trái lại làm mình thờ hồng hộc, Ngô Hạ Ngự tựa như chẳng màng trời trăng chỉ muốn ôm ch8a5t cô, thả chết nhất định không buông là không.

Đông Phương Nhiều mặt đỏ bừng, thật ra cô nhất định sẽ rất cảm động nếu như Ngô Hạ Ngự thổ lộ trước khi cô bắt đầu với Phương Diễm. Nhưng bây giờ khi nghe Ngô Hạ Ngự nói cô cảm thấy khôn nhiều chiếm đa số. Giả như Ngô Hạ Ngự ngủ một giấc tỉnh dậy quên hết tất cả thì hay quá, nếu như anh nhớ, chẳng phải rất lúng túng.

Cô ngậm miệng không nói, cũng không cự quậy, thúc giục nữa, hai người cứ như vậy ôm nhau, thật ra thì có người ôm cảm giác rất tốt, nếu như hắn không đẩy tất cả sức nặng dựa vào cô..., không bị đè một chết. Cô sẽ cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Cô biết người này thích mình, đối với việc anh ôm vào lòng cũng không chán ghét. Không liên quan có tình yêu hay không, chính là thật ấm áp. Lẳng lặng trong đêm khuya, trái tim băng giá của Đông Phương Nhiều được sưởi ấm.

“Ngô Hạ Ngự?” Một lúc sau, Đông Phương Nhiều cảm giác người kia quá mức yên tĩnh, đẩy một cái, Ngô Hạ Ngự quả nhiên ngã ra. Người này, ngủ mất tiêu rồi!

Đông Phương Nhiều tròn tròn mắt nhìn chung quanh một hồi, ở chỗ này ôm ấp lâu như vậy, có hơn mười phút? Vậy mà một chiếc tắc xi cũng không

thấy, lại quay đầu nhìn người ngủ ngất kể bên, hơn nửa thân đầu dựa vào người Đông Phương Nhiều, lấy bả vai cô làm gối đầu, Đông Phương Nhiều thở dài một hơi. Kiểu này làm sao về nhà? Chẳng lẽ ngủ trên đường cái chờ tới sáng?

“Giai Giai.. . .” Nghĩ đi nghĩ lại, truyền đến một thanh âm giống như cứu vớt, Đông Phương Nhiều lần đầu tiên nhìn phụ tá Tiểu Lý tựa như thấy Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh khiết rạng rỡ, quang quang lấp lánh trên đầu dần dần tới gần cô và Ngô Hạ Ngự.

“Ồ đây, đây này!” Đông Phương Nhiều phát tay hô lớn, đường phố vắng lặng khiến tiếng gọi chát chúa của Đông Phương Nhiều phá lệ vang dội.

“Giai Giai, chúng tôi về tới khách sạn một lúc lâu mới phát hiện cô và đạo diễn Ngô Hạ Ngự chưa về, bọn họ ngủ trước rồi, tôi đợi hoài không được, sợ hai người lạc đường nên quay lại tìm, không ngờ hai người vẫn còn ở đây.” Tiểu Lý chạy đến thở hổn hển, nhìn Đông Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự cũng biết là trạng huống gì, tối hôm nay Tiểu Lý cũng đi cùng, biết Ngô Hạ Ngự uống bao nhiêu rượu, còn cảm thấy Ngô đạo diễn tửu lượng hơn người, kết quả xin nằm vật vã giữa đường.

“Anh ta say, chúng tôi rút lại phía sau, tôi lại không mang theo điện thoại nên không liên lạc được với anh, cũng may anh quay lại.” Đông Phương Nhiều chân chánh may mắn có Tiểu Lý tỉ mỉ chu đáo, nếu không có hần, Đông Phương Nhiều quả thật không biết tối nay cùng Ngô Hạ Ngự ngây ngô ở chỗ chim không đẻ trứng này tới khi nào.

Cùng Tiểu Lý dìu Ngô Hạ Ngự về khách sạn, Đông Phương Nhiều bị quỷ say Ngô Hạ Ngự đè ép một hồi, toàn thân bủn rủn, buổi tối cũng uống không ít rượu, trở lại phòng mình tẩy trang xong ngã xuống giường ngủ, sáng sớm ngày mai phải quay phim, không có tinh thần thì rất không ổn, rất thống khổ.

Hôm sau đến studio Ngô Hạ Ngự đã có mặt, tuy nói là đạo diễn ngoại cảnh, nhưng đoán chừng năm ngày sau mới bắt đầu. Ngô Hạ Ngự cần phải làm quen môi trường làm việc của đoàn phim, hơn nữa Ngô Hạ Ngự đối với công việc luôn nghiêm túc, mấy ngày nay muốn cấp tốc lắm rồi, bằng không hôm qua sẽ không lập tức chạy tới tổ kịch.

Thấy Đông Phương Nhiều, Ngô Hạ Ngự lên tiếng chào. Buổi liên hoan hôm qua hai người không có thời gian trò chuyện, sau bữa ăn hai người cùng đi nhưng Ngô Hạ Ngự uống say mất.

“Giai Giai, đến rồi à.” Ngô Hạ Ngự hướng về phía Đông Phương Nhiều ngoác. Đông Phương Nhiều nhìn thấy Ngô Hạ Ngự trong lòng có chút thấp thòm, không biết anh còn nhớ rõ ngày hôm qua giải bày với mình cái gì không?

Nhưng sự thật trước mặt Ngô Hạ Ngự như không nhớ gì chuyện đêm qua, thấy Đông Phương Nhiều liên trung về mặt hưng sư vấn tội, “Uy, Hách Giai Giai, cô khai báo cho tôi, hơn hai tháng trước cô đã nói gì với Phương Diễn?”

Tuyệt không ngại nhắc tới tên Phương Diễn trước mặt Đông Phương Nhiều, dĩ nhiên cô không ngờ Ngô Hạ Ngự sẽ hỏi vấn đề này, rất nghi hoặc nhìn sắc mặt có vẻ cực kỳ buồn bực Ngô Hạ Ngự, “Sao vậy?”

Sẽ không phải là.. . . Phương Diễn kể hết với Ngô Hạ Ngự chứ?

Đông Phương Nhiều mặc dù cảm thấy rất không có khả năng, nhưng câu hỏi cùng về mặt lúc này của anh lại không thể không khiến Đông Phương Nhiều nghĩ như vậy. Bất quá sao cũng được, chỉ cần không phải nhắc chuyện tối qua, Đông Phương Nhiều sẽ vô cùng hợp tác trả lời. Huống chi ngày đó lời Ngô Hạ Ngự vô tội vào, vốn nên xin lỗi anh một tiếng.

“Còn sao nữa?” Ngô Hạ Ngự chìa cánh tay mình ra để Đông Phương Nhiều nhìn, “Cô xem nè” rồi lại chỉ chỉ vào cổ, “Còn ở đây nữa.”

“Tôi cho cô biết, Hách Giai Giai, những thứ này toàn bộ đều vì cô đấy!” Thật ra thì đều không cần Đông Phương Nhiều xúm lại xem, cổ áo Ngô Hạ Ngự mở, Đông Phương Nhiều liền thấy được, mục tiêu quá rõ ràng, không thấy cũng khó. Tím tím xanh xanh, hơi mờ, nhưng vẫn còn dấu.

“Những thứ này.. . .” Đông Phương Nhiều mơ hồ có chút hiểu, không thể nào? Anh ta và Phương Diễn?. . . .

“Không sai, cũng vì cô đó!” Ngô Hạ Ngự hừ một tiếng, tự nhiên không có tội tình gì lại vì cô mà chịu một kiếp nạn, “Ngày đó Phương Diễn đến nhà tôi không phân tốt xấu liền nhào vô đám đá túi bụi, sau khi tốt nghiệp đại học chúng ta chưa từng đánh qua một trận, cô xem xem, những thứ này đều là kiệt tác của cô.”

“Phương Diễn anh ấy.. . .” trước kia Phương Diễn có đề cập tới, thêm Ngô Minh Hạo ba người chính là nát huynh nát đệ, ba năm thịnh thoả sẽ phải ra ngoài thiết tha một bữa, không đánh sưng mặt sưng mũi không được về nhà, khi đó còn trẻ, chuyện gì cũng làm qua. Chẳng qua là sau đại học thời gian tự hợp ít đi, mỗi người đều có công việc của riêng mình nên sau này gặp mặt cũng khó.

“Phương Diễn?” Ngô Hạ Ngự khoa tay múa chân một chút, “Anh ta đánh tôi, dĩ nhiên tôi cũng không để anh ta dễ chịu.”

...

Nếu song phương đều có tổn thất, xem như huê đi? Hơn nữa nhìn dáng vẻ Phương Diễn cũng không nói cho hần biết cái gì, đều là hần đoán.

Đông Phương Nhiều nhìn Ngô Hạ Ngự dương dương đắc ý, lười đúng lý anh, hôm nay vốn tới tổ kịch muộn, bây giờ còn bị Ngô Hạ Ngự cản lại, nhanh đi thay quần áo để thợ trang điểm hóa trang.

“Này, Giai Giai!” Đi hai bước, lại nghe Ngô Hạ Ngự kêu, Đông Phương Nhiều dừng lại quay đầu, nghi ngờ nhìn hần.

“Tôi qua tôi nói thật đấy.” Ai ngờ lại thấy Ngô Hạ Ngự về mặt thành thật, nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Cái gì thật?

Đông Phương Nhiều sững sờ, chưa kịp đáp lời, đoạn đối thoại đã bị Tiểu Lý cắt ngang.

Tiểu Lý tay cầm tờ báo, hồi hả chạy đến: “Giai Giai, không xong rồi, xem này.”

Trang đầu phóng đại hình ảnh cô và Ngô Hạ Ngự trong đêm khuya khoác ngồi trên băng ghế ôm nhau. Ngô Hạ Ngự dựa vào cô, cô đỡ Ngô Hạ Ngự, liên tiếp vài bức hình, trong đó có một tấm vì góc chụp mà nhìn vào chẳng khác nào hai người đang hôn môi, tiêu đề đại ý suy đoán cô, Phương Diễn, Ngô Hạ Ngự ở giữa trăm bề khó xử.

Đông Phương Nhiều thấy khốn đốn lại như đầu. Muốn rút lui chuyện kia êm xui, chưa gì truyền thông đã lôi ra chuyện này.

Ngô Hạ Ngự cũng bước đến xem, sau đó lẳng lặng nhìn Đông Phương Nhiều.

Một tờ báo đại diện khởi động, chắc chắn hai ngày tới tin đồn sẽ sôi nổi nóng bỏng, báo chí, tạp chí, internet đầy rẫy cho mà xem. Nhìn chung có thể gom lại làm bốn phe, phe thứ nhất cho rằng hai người chia tay trong hòa bình, hiện tại độc thân có quyền tự do tìm nửa kia của mình, đây là phe tiếp cận thực tế nhất; phe thứ hai lại nghĩ Phương Diễn bị bạn bè tốt là đạo diễn Ngô Hạ Ngự chen chân, dẫn đến tình cảm sút mẻ mới chia tay; phe thứ ba phán hai người đều phải lòng người khác nên chia tay; một loại khác bảo thật ra hai người căn bản không có hẹn hò gì hết, đều do truyền thông lăng xê. Còn rất nhiều tam sao thất bản khác, nhưng ít người đồng tình.

Ký giả canh giữ ở bên ngoài tổ kịch lại đông đúc, Đông Phương Nhiều vô phương ra vào như bình thường, từ studio về khách sạn khoảng cách rất ngắn cũng phải nhờ Tiểu Lý lái xe đón.

Ngô Hạ Ngự cũng vậy, sợ rằng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được truyền thông điên cuồng, sắp không chịu nổi.

Nhưng có biện pháp gì? Hiện tại trừ tránh, trừ né, giữ kín miệng chẳng lẽ mở hộp báo giải bày sự thật? Đương nhiên không thể nào. Tại thời điểm danh tiếng đang lên, triệu khai ký giả không khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết, ở đây có hình ảnh làm chứng, sự thật đặt ở trước mắt, còn muốn giải thích?

Tin tức thì cũng chỉ có vậy, tin tức lớn hơn nữa cũng kéo dài không lâu, chỉ cần không để ý, mặc kệ bọn họ muốn nghĩa gì nghĩ, tin tức sẽ từ từ lắng xuống.

Vũ ca cũng điện thoại tới, bảo Đông Phương Nhiều chớ khinh cử vọng động, Đông Phương Nhiều bày tỏ biết, lẩn lộn giới giải trí nhiều năm, chẳng lẽ cả đạo lý này cũng không hiểu?

Bộ phim kéo dài suốt bốn tháng cuối cùng cũng đóng máy, quả nhiên y như Đông Phương Nhiều đoán, tin tức truyền mấy ngày dần dần nguội dãn, thay vào đó là tin tức rất có tính bạo tạc của một nữ minh tinh nổi danh chưa chồng mà chưa, đến giờ vẫn không rõ cha đứa bé là ai. Truyền thông từ phía nhanh chóng mở đường lui cho Đông Phương Nhiều, đảo hướng tìm đến nữ minh tinh kia, náo nhiệt suốt một tuần lễ, lại bị hôn lễ của một cặp đôi lâu năm trong ngành giải trí cướp vị trí trên trang đầu.

Ngành này chính là như thế, tin tức rất nhanh chóng trở thành chuyện cũ, náo nhiệt cũng chỉ là một mẩu tin, không bao lâu sẽ bị những đợt sóng xi căng đan nhiệt văn khác cuộn cuộn bao phủ. Có vài minh tinh dựa vào những xi căng đan này mới được biết đến, càng chạy càng xa, không có cơ hội ló mặt chẳng khác nào bị độc giả quên lãng, bọn họ sao chịu để yên? Truyền thông cũng dựa vào tin tức sóng qua ngày, vì vậy hai phía phối hợp, cho dù không có tin tức gì đáng kể, cũng tổng hợp chế tạo một chút.

Xi căng đan qua đi, hai phía Đông Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự đều không tỏ thái độ, được mặc định là một cặp. Đông Phương Nhiều bị dán nhãn bạn gái đạo diễn nổi danh Ngô Hạ Ngự, Ngô Hạ Ngự thì bị nhiều người xem là bạn trai Đông Phương Nhiều.

Kể cả người trong đoàn, đối với quan hệ giữa Đông Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự cũng đoán mò, mặc dù Đông Phương Nhiều ra sức phủ nhận, nhưng hôm đó mọi người đều thấy thái độ của Ngô Hạ Ngự, bằng không lúc say rượu sao lại độc giữ Đông Phương Nhiều diu anh đây? Lúc ấy không nghĩ gì, bây giờ nghĩ lại cảm thấy quả nhiên có mờ ám. Ở studio mặc dù hai người biểu hiện rất bình thường, nhưng Ngô Hạ Ngự mỗi thời khắc đều chú ý, quan tâm Đông Phương Nhiều, mọi người đâu có mù mà không thấy. Tuy hỏi đều phủ nhận, không phải loại quan hệ đó, nhưng ai tin. Trong hội này những cuộc tình bí mật không để người khác biết còn thiếu sao? Có vài người trong đoàn cũng trong tình huống như thế, nên nghĩ Đông Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự cũng như mình không muốn công khai, đang giả bộ mà thôi. Trong lòng khẳng định hai người đang kết giao.

Tin tức truyền đi là lúc phim truyền hình tiến vào giai đoạn hậu kỳ, Đông Phương Nhiều khó khăn vượt qua tin đồn tai bay vạ gió tham gia bữa tiệc chúc mừng đóng máy thành công. Sau đó Vũ ca gọi thông báo phòng ốc đã trang hoàng xong, quay xong phim truyền hình, thừa dịp lịch trình còn trống một

tuần lễ, Đông Phương Nhiêu đi du lịch một mình. Ngô Hạ Ngự còn có việc nên về trước. Một tuần sau, Đông Phương Nhiêu từ nước Y trở lại, phơi nắng mấy ngày, người sạm đen hơn một tông. Hành lý đã cho Tiểu Lý mang về trước, lúc này Đông Phương Nhiêu đang đeo một balo to sau lưng, đội mũ lưỡi trai mang kính râm, toàn thân ăn diện vô cùng đẹp trai, toàn thân là trang phục người lữ hành.

Cũng không đi lối đi đặc thù, bị cháy nắng đen thui, lại mặc đồ thể này chính cô đứng trước gương còn phải sửng sốt hết ba giây, hoàn toàn bất đồng kén xa trước kia, hơn nữa cô đi du lịch nước ngoài trừ vài người thân cận biết, những người khác một tiếng cũng không hé, truyền thông ngoại giới cũng tưởng cô trở về thành phố lâu rồi, hôm nay trừ thông báo Vũ ca và Tiểu Lý, bất kỳ ai cũng không biết. Nếu như vậy mà truyền thông còn có thể bắt được, cô cũng chỉ có thể nói một chữ phục.

Bước xuống máy bay, Đông Phương Nhiêu liền xen lẫn trong đám đông, trái phải trước sau không có một người nhìn lâu một phút hoặc nhận ra, Đông Phương Nhiêu càng thêm bình tĩnh, thông dong. Chỉ cần ra khỏi phi trường, lên xe Vũ ca liền thuận lợi về nhà. Phòng ốc trùng tu xong, nội thất cũng mua theo ý Đông Phương Nhiêu. Hơn nữa nghe Vũ ca nói gần đây phía đông mới rao bán một căn, nơi đó nhà cửa cũng không tệ, tuy nói hiện tại không có Phương Diễn thúc giục, nhưng Đông Phương Nhiêu cũng muốn sở hữu hai căn nhà, nhà càng nhiều cô càng cảm thấy an toàn. Hướng chỉ cần này cùng một khu với Ngô Hạ Ngự, tạm thời không nhắc tới mối quan hệ bị nghi ngờ, chỉ nghĩ đến Phương Diễn sẽ thường xuyên đến nhà anh làm khách cũng đủ để Đông Phương Nhiêu lánh xa.

Sửa chữa nhà cửa không có cách nào đích thân giám sát, cũng không thể để phòng ốc của mình ở một nơi rồi đi thuê phòng ở một nơi khác, ở tại nhà mình luôn luôn tự do tự tại hơn so với bất kỳ địa phương nào.

Đông Phương Nhiêu cao hơn 1m6 một chút, không tính là cao, bị tứ phía trái phải trước sau bao vây, cô không thấy rõ đường trước mặt, nghĩ thầm cứ di động theo đại đội ngũ là được, vì vậy cúi đầu cụp mũi, lúc gần đến cửa ra âm thanh huyền ảo truyền tới ầm ầm, sống kiếp mình tình hơn chục năm, Đông Phương Nhiêu nhớ như in những khoảng khắc này, trừ phi đi lối đi đặc thù, nếu không ở cửa ra sân bay không huyền ảo không bình thường, khắp nơi đều có người đón đầu, làm sao dễ dàng thoát?

Người không biết còn tưởng đám người này đang dàn trận chào đón đại minh tinh nào đó xuất hiện chứ không phải đơn thuần chờ người thân, đây là hai khái niệm bất đồng, ghế ngồi máy bay có thể chứa bao nhiêu người chứ? Người đông, tiếng huyền ảo lớn, nghe kỹ có thể mơ hồ nghe rõ tên một người đang được những người này đồng thanh kêu gọi, thử hỏi chờ người thân, có cần làm quá như vậy không?

Đông Phương Nhiêu không có dụng tâm nghe kỹ, chỉ thoáng nghĩ.

Cô muốn lập tức về nhà, không biết phòng ốc trông ra sao, mặc dù Vũ ca đã gửi hình qua máy tính để cô xem, nhưng cô vẫn mong đợi được thấy tận mắt. Dù sao ý nghĩa chân chính nhất của Đông Phương Nhiêu ở thế giới này là nhà, cũng chỉ có nhà mới mang đến cảm giác an định cho bản thân cô.

Đi theo đám đông ra khỏi lối đi, đến tiền sảnh, lại đi tới cửa lớn, từ cửa lớn bước ra, Đông Phương Nhiêu rốt cục cảm thấy bất thường.

Thanh âm điệp tai như ốc đều là “Lý Cảnh Diễm” “Lý Cảnh Diễm” “Lý Cảnh Diễm”, cửa ra đại sảnh ba thước bị bảy người chen lấn che bít, rậm rạp chẳng chịt đều là người, trên tay gờ cao bảng hiệu, góc độ Đông Phương Nhiêu đứng không cần ngược nhìn cũng có thể thấy rõ, trên đó viết “Lý Cảnh Diễm, em yêu chị!” “Lý Cảnh Diễm, chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ bạn!” “Diễm Diễm, cô vĩnh viễn là tình yêu của chúng tôi!” “Diễm Diễm, chúng tôi chúc chị hạnh phúc!”... . . . Vân Vân và Vân Vân.

Đông Phương Nhiêu choáng váng, thật vất vả lần đầu du lịch trở lại đi lối đi bình thường, thế nhưng gặp gỡ tình huống này, vận khí gì đây trời? Trúng số độc đắc cũng không hên vậy chứ.

Lý Cảnh Diễm phát ra từ miệng những người này đương nhiên Đông Phương Nhiêu biết, từ rất sớm trước kia đã nghe qua, là ca sĩ xuất đạo rất sớm, sau đó được phong thành một trong bốn tiểu thiên hậu, lại tham gia phim ảnh, thành tích phòng bán vé tương đối sáng sủa, có không ít người hâm mộ điện ảnh và âm nhạc trung thành, nghe nói trước mắt lại có một bộ phim sắp lên ánh, vạn chúng mong đợi, phim còn chưa chiếu đã nổi tiếng rồi, thêm vào đó album mới cũng đang trong quá trình dự bị phát hành, rất nhanh có thể lấp đầy lại các fan mê nhạc.

Về phần tại sao Đông Phương Nhiêu biết rõ tất tần tật về mấy điều này, cô đóng đinh ở studio một tháng cuối cùng hầu như ngày nào cũng bị buộc xem tin tức, có thể không biết sao?

Lý Cảnh Diễm bản thân chính là nàng thơ cho người viết tin, là nhân vật tiêu điểm mà các ký giả mật thiết chú ý, khác biệt rất nhiều nữ minh tinh khác, đây là một cô gái sống khiêm tốn không thường truyền xi căng đàn. Lý Cảnh Diễm đối với xi căng đàn thái độ từ trước đến giờ là nhìn mà như không nhìn, chưa bao giờ nói thêm hai câu, chỉ cần không làm quá phận liền tùy ý cho truyền thông xào nấu, hơn nữa bản thân trong giới diễn xuất có phân lượng nhất định, không cần làm cái gì cũng có thể rước lấy đám lớn chó săn truy tung, đặc biệt một tháng trước bị phanh phui chuyện qua lại với Phương Diễn, sau đó truyền thông lấy được tin người trong cuộc Lý Cảnh Diễm chính miệng thừa nhận, Phương Diễn cam chịu, lần này còn không chọc ỏ kiến lửa phóng viên tranh nhau truy đuổi sao?

Trừ Hách Giai Giai, đây là lần thứ hai Phương Diễn chính thức thừa nhận có bạn gái. Điều này cũng tốt, hai người dù sao cũng mới hẹn hò, lại lần nữa nhắc đến Đông Phương Nhiêu, lời chuyện cũ ra làm sống lại viết một lần thêm một lần. Đông Phương Nhiêu ghen hòng trần trối, lần này hoàn toàn không phải chuyện của cô, Phương Diễn yêu ai tìm ai, cùng ai hẹn hò cùng ai qua đêm, cô ngoan ngoãn đứng danh bạn gái trước thôi mà, còn lỗi ra nói làm gì? Lầm vào truyền thông tiểu trừ trong tiếng gầm, thật là nằm không cũng trúng thương.

Dưới tình huống như thế, cô có thể không quan tâm sự tình phát triển thế nào sao?

Đông Phương Nhiêu không thể không bội phục Lý Cảnh Diễm, thật không hổ danh có “nàng thơ” giới truyền thông, kéo dài suốt một tháng, thử hỏi có tin tức của ai có thể liên tục trên mặt báo lâu như vậy? Tuy nói về sau phai nhạt một chút, nhưng ngày ngày khiến Đông Phương Nhiêu bị buộc theo dõi tin tức giải trí là sự thật. Hai người này yêu không nghi phép, mỗi ngày đều có nội dung mới, hôm nay bị phát hiện, ngày mai biểu hiện ngọt ngào, ân ái,

nào là bữa ăn tối dưới ánh nến, nào là đêm khuya mặt thiết, nụ hôn nóng bỏng trên bãi biển. Ngay cả hành trình của Lý Cảnh Điềm và Phương Diễn đi đâu làm gì Đông Phương Nhiều cũng có thể rõ ràng tường tận. Cô thật ra thì cũng không muốn nhìn, nhưng người soạn thảo tin tức giống như bị động kinh, mỗi một lần hoặc nhiều hoặc ít đều nhắc đến tên cô, nhiều thì một đoạn văn, ít thì vài ba câu.

Đông Phương Nhiều cũng rất nhứt đầu, cuối cùng kịch truyền hình suôn sẻ trải qua đoạn thời gian nước sôi lửa bỏng. Lúc ký giả phỏng vấn, hỏi Đông Phương Nhiều thấy Phương Diễn và Lý Cảnh Điềm tình cảm ngọt ngào, yêu đương cuồng nhiệt có cảm giác gì? Cô còn có thể có cảm giác gì, cười vô cùng chân thành nói, “Tôi chúc phúc cho họ.”

Trừ nói như vậy còn có thể nói thế nào? Kết quả đề tài ngày thứ hai lại có, sáng khoải chào đón ngay trang đầu, mấy chữ thật to ghép thành tựa đề, ' Lý Phương yêu đương cuồng nhiệt, Hách Giai Giai nói “Tôi chúc phúc cho họ.”'

Đông Phương Nhiều liếc mắt nhìn trực tiếp quảng tờ báo, một ngày một ngày đều viết báo, rảnh rồi lắm sao? Hay hết chuyện để viết rồi? Không đủ phiên?

Bọn họ không phiên nhưng mình phiên gần chết!

Sau khi phim truyền hình thuận lợi đóng máy, Đông Phương Nhiều mới có thể trực tiếp vọt ra nước ngoài giải sầu, trên bờ biển, ánh mặt trời tươi sáng, biển rộng mênh mông, Đông Phương Nhiều không tham gia bơi lội mà nằm ở trên ghế phơi nắng, ở vùng nước cạn chơi đùa còn chơi tương đối nhiệt tình. Tâm tình khá hơn nhiều, nào biết vừa về nước đụng phải tình huống nan giải này, lại bị ' Lý Cảnh Điềm ' ba chữ dọa cho sợ đến thiếu chút nữa đứng bất động, đơn giản chính là Âm Hồn Bất Tán a!

Cái này không đủ khiến Đông Phương Nhiều phát điên, cực kỳ làm người ta không nói được lời nào chính là, Đông Phương Nhiều mới ra khỏi cửa mấy giây, mới thu tập được tin tức từ sóng người đây kín ở sân bay, ý thức được Lý Cảnh Điềm thế nhưng cùng một chuyến bay với mình, còn chưa kịp cúi đầu ần núp nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, đã bị phát hiện!

“Hách Giai Giai !”

“A! Anh xem, người kia có phải Hách Giai Giai không? !”

“Trời ạ! Thật sự là Hách Giai Giai đó!”

“Hách Giai Giai ! Hách Giai Giai !”

“A! Hách Giai Giai ! Hách Giai Giai !”

“A! A! A!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Mắt người hâm mộ điện ảnh quả nhiên sáng như sao.

Đám đông đông đĩnh chờ ở đây không chỉ có người hâm mộ mà còn có ký giả và phóng viên. Riêng Đông Phương Nhiều lại đơn thân độc mã, lúc này muốn trốn cũng trốn không kịp, muốn chạy cũng chạy không thoát. Đường phân cách giới tuyến chuyên dụng căn bản không có chỗ dừng, có một cảnh vệ đứng cách hai ba mét vẫn còn lơ ngơ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị đám người đẩy ra, nhất thời khung cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn, không từ ngữ nào có thể hình dung được. Bên tai Đông Phương Nhiều tràn đầy thanh âm ầm ỹ, bị bảy người lấn tới lấn lui, bên cạnh có mấy lữ khách vô tội bị liên lụy, chưa rõ tình huống đã bị chen lấn chật cứng.

Đông Phương Nhiều cảm nhận được có vô số cánh tay chia về phía mình, vô số tiếng hét gọi tên cô, hơn nữa còn bị vô số người lấn tới, không thể động đây!

Bên cạnh cô lúc này không có quản lý, không có phụ tá, trước mắt chỉ có một mình, không có bất kỳ người nào có thể giải vây giúp cô được.

“Hách Giai Giai tiểu thư, xin hỏi hôm nay cô và Lý Cảnh Điềm tiểu thư ngồi cùng một chuyến bay sao?”

“Hách Giai Giai tiểu thư, xin hỏi cô đến nước Y làm gì? Cô có biết Lý Cảnh Điềm tiểu thư cũng đến nước Y và còn ngồi cùng chuyến bay với cô ấy hay không?”

“Hách Giai Giai tiểu thư, xin hỏi cô cảm thấy thế nào đối với việc Phương Diễn tiên sinh công khai hẹn hò với Lý Cảnh Điềm tiểu thư? Cô đến nước Y có phải để giải tỏa chuyện tình cảm không?”

“Hách Giai Giai tiểu thư... ..”

Vài ký giả đã đột phá vòng vây đứng trước mặt Đông Phương Nhiêu, giờ máy ảnh chụp hình, bắt đầu hòì, tia sáng huỳnh quang chớp nháy liên tục làm chói mắt Đông Phương Nhiêu.

Cô chỉ là tự nhiên có nhã hứng thôi, vậy mà cũng có thể đụng phải chuyện như vậy.

Lấy tay ngăn cản đám người đông đúc, người hâm mộ của Lý Cảnh Diễm cũng quá điên cuồng! Rốt cuộc thích cô hay không ưa cô? Đông Phương Nhiêu cảm giác mình như nhân bánh bao, bị bao vây toàn diện, lướt nhìn chỉ thấy áp áp đầu người, ngay cả phương hướng cổng lớn ở đâu cũng không tìm được.

“A! Lý Cảnh Diễm ra kia!”

“Lý Cảnh Diễm, Lý Cảnh Diễm!”

“Diễm Diễm đâu? Đâu?”

“Mau mau! Diễm Diễm... .. A! Tôi nhìn thấy Lý Cảnh Diễm rồi!”

“Lý Cảnh Diễm... ..”

Đang lúc Đông Phương Nhiêu quần bách muốn thoát thân, Lý Cảnh Diễm nhân vật mọi người chờ đợi ban đầu rốt cục xuất hiện. Tiếng hét chói tai một mảnh, Đông Phương Nhiêu thở phào nhẹ nhõm. Dù sao đám người này đều là vì Lý Cảnh Diễm mà đến, nghe thấy tiếng nói liền chạy đi, đám đông giảm hơn phân nửa, ngay cả ký giả cũng vội bót rất nhiều, ở gần Đông Phương Nhiêu chỉ còn lại thiếu số hai ba người.

Lúc này không đi còn đợi đến khi nào?

Đông Phương Nhiêu dùng sức vệt đám người ra, mặc dù vẫn bị không ít người vây quanh, một đám hâm mộ còn đang do dự chưa ra quyết định rốt cuộc nên chặn đường Đông Phương Nhiêu hay chạy đến bên Lý Cảnh Diễm, vài người còn lại tương đối lý trí lập tức quyết định dõi theo Đông Phương Nhiêu, chẳng những không cản đường cô, còn giúp cô ngăn dòng người bám đuôi phía sau.

Đám người phân thành hai tốp, một tốp theo Đông Phương Nhiêu hướng ra cửa lớn, một tốp chạy đến bên Lý Cảnh Diễm. Đại khái Lý Cảnh Diễm cũng không ngờ đại sảnh sân bay sẽ có cảnh tượng náo nhiệt như vậy, hộ vệ bên cạnh hoàn toàn không đủ sức chống đỡ. Nếu phía trước không có Đông Phương Nhiêu bị nhận ra, hiện tại cũng không nên nổi không có đường thoát thân, kế hoạch ban đầu Lý Cảnh Diễm sẽ trực tiếp đi lên lối đi đặc thù, trái phải trước sau đều có hộ vệ hộ giá, liên hợp với cảnh vệ sân bay đủ để chấn nhiếp bang phái người hâm mộ, ngăn bọn họ không bước qua giới tuyến lại không bạo động. Không nghĩ tới an bài hoàn chỉnh thế nhưng bị sự xuất hiện ngoài ý muốn của Đông Phương Nhiêu phá vỡ.

Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên cũng không rảnh lo nghĩ cho Lý Cảnh Diễm ở trong đó như thế nào. Cô cho tới bây giờ cũng chưa có gặp gỡ Lý Cảnh Diễm ở ngoài đời, chỉ vì dính líu với Phương Diễm, một tháng trước tin tức giải trí ngày ngày lôi kéo đặt tên Đông Phương Nhiêu bên cạnh Lý Cảnh Diễm, ngày ngày bị bắt làm phụ gia cho người khác, bị điểm mặt chỉ tên bình luận đôi câu, loại cảm giác này thật sự không tốt chút nào. Nếu như không phải Đông Phương Nhiêu đủ tâm bình khí hòa, nói không chừng bây giờ thấy Lý Cảnh Diễm sẽ xông tới quyết cùng cô ấy sống mái một phen.

“Hách Giai Giai tiểu thư, xin hỏi bây giờ cô còn liên lạc với Phương Diễm tiên sinh không?”

“Hách Giai Giai tiểu thư, xin hỏi cô có lúng túng khi chạm mặt với Lý Cảnh Diễm tiểu thư không?”

“Hách Giai Giai tiểu thư... ..”

“Hách Giai Giai tiểu thư... ..”

Còn dư lại vài ký giả cứng đầu không buông tha Đông Phương Nhiêu, liên tiếp đặt câu hỏi.

Có liên lạc Phương Diễm không? Đáp án không có.

Chạm mặt Lý Cảnh Diễm có cảm thấy lúng túng không? Với tình huống hôm nay, lúng túng không có, ngược lại kinh sợ rất nhiều.

Nhưng Đông Phương Nhiêu cũng không ngại mặt trả lời bất kỳ một vấn đề nào, trong miệng chỉ nói: “Làm phiền nhường đường, xin anh tránh ra... ..”

“Làm phiền nhường đường!”

“Xin tránh qua một bên, đừng chen... ..”

Đây là câu nói của miệng của Đông Phương Nhiêu, đối với ký giả trừ mỉm cười vẫn là mỉm cười, né tránh không đáp. Trời mới biết ngay lúc nước sôi lửa bỏng, trong trạng thái chạy trốn chết còn phải trấn tĩnh giữ vững nụ cười mỉm trên môi khó khăn cỡ nào.

Mất thấy cửa, Đông Phương Nhiêu reo mừng trong bụng. Dưới chân tăng tốc. Sau lưng tiếng gọi ầm ỉ tựa hồ lại càng lớn một chút.

“Hách Giai Giai, Giai Giai... ..”

“Tôi yêu cô, Giai Giai!”

“Điềm Điềm, Điềm Điềm, tôi yêu cô!”

“Hách Giai Giai !. Hách Giai Giai !.”

“Lý Cảnh Điềm. Lý Cảnh Điềm.”

Đông Phương Nhiều thở phào mấy hơi, chân bước nhanh, cách vài mét là cổng sân bay rồi, trái phải trước sau đều có rất nhiều người, không ngừng có người từ cửa đi vào, nhưng phần lớn là tới đón người thân hoặc quần chúng bình thường, bị cảnh tượng hoành tráng trong sảnh sân bay dọa sợ, sững sờ đứng tại chỗ, trong mắt lộ vẻ hoang mang.

Mà trang phục Đông Phương Nhiều trung diện hôm nay quá không tương xứng với hình tượng bình thường triển lộ trước mặt mọi người, vì vậy mặc dù rất nhiều người đuổi theo phía sau, nhưng đám đông trước mặt lại ngăn người khó hiểu, không biết có chuyện gì, tuy trong đó cũng có ít người nhận ra cô.

Đông Phương Nhiều thuận lợi ra khỏi cổng, thẳng tắp ra ngoài, sải bước đến khu vực taxi đậu gần sân bay. Phía sau tiếng thét chói tai như cũ không ngừng, từ phía đều có người, đám người phía sau nhiều nhất, nhiệt tình gọi tên Đông Phương Nhiều, còn có tia sáng huỳnh quang đèn hai bên trái phải đều hướng về đây lóe sáng, phát ra tiếng vang “Rắc rắc” “Rắc rắc”.

“A, xe Phương thiếu kia!”

“Phương Diễn cũng tới rồi!”

Đông Phương Nhiều cách tắc xi còn mấy bước, bên tai phải truyền đến tiếng ký giả kinh hô, Đông Phương Nhiều theo bản năng nhìn phương hướng ngón tay ký giả chỉ.

Một cỗ xe Bentley Bentley màu đen ngừng ở ven đường, chiếc xe thường xuyên đưa đón cô bốn tháng trước, làm sao có thể nhận làm đây? Phương Diễn thật là người có tỷ số tiếp cận truyền thông quá cao, ngay cả xe của anh ký giả cũng nhận ra.

Phải là tới đón Lý Cảnh Điềm nhì.

Không nhìn nữa, tắc xi đang ở phía trước, Đông Phương Nhiều chân bước không ngừng, một tia ý thức mở cửa sau tắc xi ra, động tác nhanh chóng đóng cửa lại.

“Đường Tín Nghĩa, khu Đông môn “Đông Phương Nhiều rất nhanh báo ra địa điểm, “Xin rời đi nhanh một chút.” Cũng thúc giục tài xế.

Tài xế hiển nhiên cũng nhìn thấy cảnh náo loạn bên ngoài. Đông Phương Nhiều vừa ngồi vào xe đóng cửa lại, phía sau đám mê điện ảnh, ký giả như ong vỡ tổ tuôn qua, vây quanh cửa sổ xe la lên, bu vào. Tài xế đạp chân ga, xe nhanh chóng rời khỏi phi trường, xa xa còn có thể nghe tiếng kêu nhiệt tình của đám người.

Đông Phương Nhiều tựa lưng dựa ghế thở mạnh một hơi, so với đánh trận còn mệt mỏi hơn, sớm biết vậy lúc Vũ ca ngỏ lời muốn tới đón đã không cự tuyệt rồi, một thân một mình lâm vào bầy ong vò vẽ thật đúng là cầu cứu cũng không có cửa.

Trải qua một phen mồ hôi Đông Phương Nhiều cũng tuôn hết ra, y phục trên người bị kéo nhăn nhúm, đưa tay cời mũ đặt trên đùi, thuận tay vuốt vuốt tóc, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng bộ dạng bây giờ chật vật thế nào. Kính râm cũng lấy xuống để một bên. Hiện tại Đông Phương Nhiều hoàn toàn trưng bày vẻ mặt mộc mạc với làn da bị phơi nắng hơi đen lại không sử dụng chút son phấn nào xuất hiện ở kính chiếu hậu của chiếc taxi.

“Hôm nay phi trường sao náo nhiệt thế nhì? Bọn họ đuổi theo cô chi dữ vậy?” Tài xế tiên sinh nhàn thục lái xe ra khỏi đường lớn, cho đến thời điểm quẹo cua mới thở phào một cái, tìm từ để hỏi. Lời nói vừa đánh rơi, tầm mắt vô thức quét kính chiếu hậu, đảo qua một cái ngay lập tức quay đầu, trợn mắt, “Cô.. ... Cô, Hách Giai Giai ?” Không xác định hỏi.

“Dạ.” Đã gỡ bỏ mũ, kiếng xuống, nếu đã bị nhận ra cũng không còn chối, vì vậy rất thẳng thắn trả lời, còn nói: “Sur phó, vừa rồi cảm ơn bác nhé.”

Tài xế thấy Đông Phương Nhiều cười với hắn, xấu hổ quay đầu lại chú ý đường xá, “Không có gì, phải rồi, tôi còn thấy lạ sao một đóng người lại đuổi theo cô, nghe đồn hôm nay có một minh tinh xuất hiện ở phi trường, tổng đài nhận được rất nhiều cuộc gọi của người hâm mộ đón xe, không nghĩ tới người kia là cô.”

Tài xế rõ ràng nói Lý Cảnh Điềm, nhưng Đông Phương Nhiều không cải chính hắn. Có gì tốt cái chính ? Chẳng lẽ nói mình xui xẻo dính vào, thật ra cái người minh tinh bác nói không phải tôi mà là Lý Cảnh Điềm? Tôi chỉ từ nước Y trở về không cần thận dụng phải, người bọn họ chân chính muốn đón vẫn còn trong phi trường bị đám người hâm mộ nhiệt tình cùng các ký giả ham bắt quái bao vây không có ra ngoài được kia?

Hiển nhiên giải thích vừa tốn thời gian vừa phí sức lại hoàn toàn không có ý nghĩa, Đông Phương Nhiều ngậm miệng không nói lời nào.

“Không phải minh tinh ra phi trường sẽ có rất nhiều hộ vệ đi theo sao? Sao chỉ có mình cô vậy, còn phải đón taxi không có người rước sao?” Tài xế cũng không chờ Đông Phương Nhiều đáp, cách mấy giây lại hỏi. Từ sau nhìn kính xem ra vẻ mặt sur phó vô cùng nghi ngờ.

Đồng Phương Nhiều cười khổ một cái, không trả lời vấn đề phía trên, cái vấn đề này cũng khó mà giải đáp.

Đúng vậy. Người ta mình tính lúc đi ra ngoài bên cạnh mang theo mười hai mươi hộ vệ, cô thế nào tự mình một người hiên ngang đi ra như vậy? Cái vận khí gì đây? từ nước Y xa xôi trở lại cư nhiên cũng có thể đụng độ với Lý Cảnh Diễm, còn ngồi chung một phi cơ mà lại không biết. Sống dở chết dở lại còn bị nhận ra. Mọi người nói xem có phải mắt của đám người hâm mộ luyện thành tinh rồi hay không, mặc thành cái dạng này vẫn nhận ra, Đồng Phương Nhiều tự mình soi gương còn phải sững sờ ba giây, thật sự hết ý kiến.

Tài xế sư phó hỏi mấy vấn đề về sau an tĩnh lại không nói gì thêm, Đồng Phương Nhiều nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cao lầu Lâm Lập, xa thủy Mã Long, thành phố Đồng Phương Nhiều cư ngụ hơn một năm không còn xa lạ gì. Đồng Phương Nhiều bận rộn vô cùng, trên căn bản không có tí mĩ ngắm đường phố, ngược lại con đường từ phi trường về nhà này lại đi qua nhiều nhất.

Bốn tháng trở lại, trong lòng phức tạp, không nghĩ tới trở lại liền gặp phải Phương Diễm, mặc dù chỉ là chiếc xe đậu ở chỗ đó, nhưng chờ Lý Cảnh Diễm, người nhất định là ở bên trong, khẳng định cũng thấy mình, động tĩnh lớn như vậy huyền ảo lợi hại như vậy mà.

Đồng Phương Nhiều xoa xoa trán, vừa mới chuẩn bị thu hồi tầm mắt, bỗng dưng, kính chiếu hậu giống như có một bóng xe quen thuộc thoáng qua, Đồng Phương Nhiều nghiêng đầu nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh phía sau, xe rất nhiều, nhưng nhìn một hồi không thấy chiếc xe quen thuộc kia, chắc là nhìn lầm rồi.

“Bác tài, xin lái nhanh một chút được không?” Đồng Phương Nhiều dựa ghế, một mồm mở miệng thúc giục.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Vũ ca không đến sân bay đón Đồng Phương Nhiều mà đón trước cửa biệt thự, lúc tắc xi đến hình ảnh cô thấy là Vũ ca đang đứng dựa cửa viện lo lắng ngóng cổ chờ. Đợi tắc xi vững vàng dừng lại, Đồng Phương Nhiều bước xuống, Vũ ca liền chạy “Bịch” “Bịch” “Bịch” tới.

“Giai Giai, sao giờ em mới tới, vội chết anh rồi.” Dứt lời đưa tay đón balo Đồng Phương Nhiều.

“Sao anh không vào nhà?”

Không ngờ Vũ ca lại chờ ở đây, ở nước Y gọi điện thoại nói hôm nay sẽ về, Vũ ca muốn đến nhưng cô thấy không cần thiết thuận miệng cự tuyệt luôn. Theo lý thuyết phòng ốc cũng trùng tu xong, hành trình cũng đã lên kế hoạch đầu vào đây. Lẽ ra mấy ngày nay Vũ ca sẽ không có việc gì làm, sao không ở nhà nghỉ ngơi chạy tới đây làm gì?

“Haizz, gấp muốn chết còn vào nhà cái gì.” Vũ ca đeo balo trên lưng, từ trong túi quần lấy chìa khóa mở cửa. Chìa khóa có tổng cộng ba cái, sửa nhà hoàn thành Vũ ca đến thành phố S giao cho Đồng Phương Nhiều hai chìa, hẳn giữ lại một chìa, phòng hờ bổ sung thêm đồ vật gì đó vào trong nhà, cũng như thuận tiện thỉnh thoảng ba ngày năm ngày giúp Đồng Phương Nhiều trông nhà một lần.

“Sao thế?” Hai người vào đại sảnh. Vũ ca làm việc hiệu suất không phải tốt bình thường, Đồng Phương Nhiều nhìn lướt qua, quả nhiên trùng tu rất hợp ý mình, gần đây cô gấp liền tiếp hai ba xi căng đan, hẳn vừa bận rộn ứng phó vừa lo chuyện phòng ốc, thật là khổ cực không ít. Phải ghi nhớ cuối năm đưa bao lì xì thật to mới được.

“Sao trắng cái gì? Báo em biết lịch trình tới nay chứ sao nữa.” Vũ ca thờ dãi một hơi, “Anh nói nè Giai Giai, em đừng xem điện thoại là vật trưng bày mãi chứ, thời điểm thích hợp cũng nên cho nó phát huy một chút công hiệu, chứ không mỗi lần có việc gấp muốn tìm em khiến lòng anh như lửa cháy, muốn mổ bụng tự sát luôn vậy đó.”

Đồng Phương Nhiều bị Vũ ca nói lấy chọc cười, gặp phải Vũ ca nhìn chăm chăm, “Xe em anh cho người đậu trong gara tầng hầm rồi đấy, đã bảo dưỡng theo định kỳ đầy đủ, nhanh chóng dọn dẹp rồi sửa soạn đi, tối nay có một lễ trao giải, địa điểm ở hội trường BS khu Văn Sơn, anh còn đang lo em không về kịp, vậy thì rất đáng tiếc.”

“Lễ trao giải?” Gì đây? Cái này không phải nên thông báo sớm sao? Đồng Phương Nhiều còn định ngủ một giấc thật ngon, ngày mai ở nhà nghỉ ngơi, sau đó mới bắt đầu làm việc.

“Đúng vậy, là lễ trao giải hàng niên, phân lượng loại một, chẳng qua chỉ mang tính chất khu vực, dĩ nhiên kém hơn lễ trao giải Tinh Huy bao trùm phạm vi cả nước, nhưng có vẫn hơn không. Anh thấy chẳng có ai gọi tới còn tưởng chúng ta không có tên trong bảng đề cử, kết quả hôm trước mới gọi tới mời em tham dự, đã xác định em sẽ có tên trong giải thưởng nào rồi nên nhất định phải trình diện.” Nói xong còn lắc đầu một cái, thêm một câu, “Sốc thật.”

Đồng Phương Nhiều cũng gật đầu theo, còn hai ba ngày sắp trao giải mới thông báo, quá sốc.

Nói xong hai người liền hành động, cái phòng này ngoại trừ gia cụ cùng đồ dùng hàng ngày còn lại rỗng tuếch, trừ một rương hành lý để Vũ ca mang về trước, trước mắt không có gì cả.

Bằng tốc độ nhanh nhất đến tiệm thẩm mỹ làm bảo dưỡng đơn giản, nhờ thợ trang điểm làm tạo hình hóa trang, chọn lễ phục giày, ba tiếng rưỡi giải quyết xong toàn bộ, tới hội trường đúng tám giờ, vẫn hội tám giờ rưỡi mới bắt đầu.

Xe dừng ở lối vào, vừa xuống xe chính là thảm đỏ, hai bên lề vô số ký giả lóe tia sáng đèn huỳnh quang, vô số người hâm mộ gào thét chói tai.

Đông Phương Nhiêu phơi nắng một tuần lễ, làn da khẩn cấp cứu hộ hiệu quả hơn phân nửa, tuy vẫn còn đen, nhưng so với lúc vừa xuống máy bay đã nhẵn nhụi bóng láng hơn nhiều.

Xuống xe tạm chia tay Vũ ca, vị trí minh tinh điện ảnh đã xếp cố định, Đông Phương Nhiêu đi vào liền có nhân viên dẫn đường bước lên thảm đỏ, qua cửa, từng bước từng bước xuống bậc thang đi tới hàng ghế thứ hai. Vũ ca từ một cửa bên hông đi vào, an vị ở thính phòng.

Hội trường đã tới không ít người, Đông Phương Nhiêu bước ngang qua mọi người rồi rít quay đầu ánh mắt chăm chú soi tới, may là người cùng ngành, đối với cô không quá hiểu kì. Đông Phương Nhiêu giao tiếp tương đối nhỏ, trừ những diễn viên từng cùng quay phim, trên căn bản chưa quen ai khác. Hết lần này tới lần khác xì căng đan lại từng cái sôi nổi, hơn nữa mấy tháng gần đây xem như là nhân vật chủ chốt trên tin tức điểm nóng, chỉ dựa vào một phim điện ảnh, một bộ kịch truyền hình liền nhanh chóng nhảy lên hồng. Đây là lần đầu tiên Đông Phương Nhiêu xuất hiện chân chính trên danh nghĩa buổi lễ trao giải, hơn một tháng nữa –Buổi trao giải Tinh Huy mới cử hành.

Đông Phương Nhiêu nhận được hai đề cử: diễn viên mới xuất sắc nhất và nữ chính xuất sắc nhất. Giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất thì khỏi nói tới, tuy nói phân lượng cũng có, nhưng kém hơn rất nhiều so với giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất. Giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất của lễ trao giải Tinh Huy chính là mục tiêu của mỗi nữ diễn viên trong giới văn nghệ này. Lại không nói giải thưởng cuối cùng có rơi vào tay Đông Phương Nhiêu hay không, bằng điểm này cũng đã đủ khiến mọi người chú ý. Hơn nữa năng lực diễn xuất của Đông Phương Nhiêu quá rõ ràng, diễn kỹ tinh xảo như vậy người khác nhìn vào khó mà hình dung cô chỉ là một tân nhân.

Hôm nay có cơ hội gặp mặt, đương nhiên mọi người sẽ chú ý quan sát một chút.

Đông Phương Nhiêu không phải không quan tâm, nhưng khéo miệng vẫn mỉm cười thản nhiên một đường đi tới chỗ ngồi của mình mới thoảng thoảng xuống nét cười xã giao. Đông Phương Nhiêu không thích xuất hiện ở mấy buổi lễ cũng như giao thiệp trong các yến hội. Không chỉ phải chú ý từng hành động, cử chỉ phải đúng mực, phải mỉm cười, phải lễ phép, càng không thể thiếu ngôn hành khách sáo khiến cô cảm thấy rất gò bó, trói buộc.

Xem ra hôm nay rất nhiều người đến sớm, Đông Phương Nhiêu trên căn bản là tới đúng giờ, vào cửa đến hội trường tìm chỗ ngồi tốn không ít thời gian, đại khái còn hơn 10' nữa buổi lễ trao giải bắt đầu. Người tới dần đông đúc, hội trường xôn xao nhộn nhịp, chỗ ngồi bên trái Đông Phương Nhiêu trống không, người bên phải thì cô không quen, dĩ nhiên tin tức trên báo có thấy nhưng lần đầu tiên gặp trực tiếp. Chào hỏi lẫn nhau xong không có lời gì tán gẫu.

Đông Phương Nhiêu nhìn những người ngồi ở hàng thứ nhất, ngược lại quen biết không ít, Lý Như Cửu, Nghi Hạo Đông, Thi Lam Lam, Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo đều ở hàng này. Chỉ là bọn họ đang trò chuyện náo nhiệt, lại chẳng quay mặt về phía sau nên không phát hiện ra cô. Hơn nữa cách Đông Phương Nhiêu nhiều ghế ngồi, muốn gọi phải tiến lên mấy bước, tất cả mọi người đã vào chỗ ngồi đằng hoàng, đi tới đi lui sẽ ngăn trở người khác, mới vừa rồi đang nhìn chăm chú sân khấu Đông Phương Nhiêu đã cảm thụ qua lần thứ nhất, y như hàng rào rai len lối qua, đâm vào chỗ nào chỗ đó đau nhứt, cô không muốn trải qua lần thứ hai đâu, vì vậy quyết định ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ tới khi họ thấy, dù hiện tại không phát hiện, đợi lúc trao giải người chủ trì gọi tên cô, tự nhiên sẽ biết thôi.

Vị trí bên tay trái vẫn trống không, cuối cùng trước lúc buổi lễ bắt đầu mấy phút người đó cũng xuất hiện. Đông Phương Nhiêu thấy người nọ, thiếu chút nữa dạ dày quặn đau. Người nào xếp vị trí chỗ ngồi vậy? Cũng quá ác rồi?

Bên trái cô là Lý Cảnh Điềm!

Lý Cảnh Điềm nhìn thấy Đông Phương Nhiêu nở nụ cười thật tươi, người cũng như tên, ngọt ngào tận xương. Đông Phương Nhiêu trên mặt cũng cười không chút sơ hở, chào hỏi gật đầu hàn huyên tất cả quy trình đầy đủ hết, nhưng trong lòng lại hồi hương tổ tông của người xếp vị trí nắng hơn mấy trăm ngàn lần.

Có ý đi?

Nhất định là có ý mà!

Còn ngại tin tức giữa các cô chưa đủ nóng, bắt quá là lễ trao giải thôi mà, lại còn sắp đặt ác như vậy! Còn có thiên lý hay không?

Sự kiện phi trường còn chưa đủ, hiện tại trên buổi lễ trao giải còn làm tới như vậy.

Là ngại ngày mai tin tức trên trang đầu quá ít, cô ý tạo cho độc giả thêm chuyện náo nhiệt sao?

Này còn chưa đủ, hàng trước Ngô Minh Hạo bên cạnh cũng có một vị trí trống, vẫn không có tới người. Hiện tại Đông Phương Nhiêu cũng thấy người ngồi lên vị trí kia. Còn có thể là ai? Cùng Lý Cảnh Điềm một trước một sau xuất hiện, hôm nay Đông Phương Nhiêu vừa bước khỏi cửa lớn sân bay còn nhìn thấy xe của anh, không phải minh tinh nhưng so với sự xuất hiện của đại bài còn thu hút hơn, không phải Phương Diễn thì ai?

Lâm Hạnh Nhi cũng đến, hàng thứ ba, Đông Phương Nhiêu lúc này có thấy qua.

Hôm nay thật đông vui, tất cả mọi người đều có mặt đủ. Cho nên nói cái này vòng thật nhỏ, đi đâu cũng gặp. Người chủ trì đã ra sân, Đông Phương

Nhiều nhìn về phía khán đài, nhạy cảm nhận thấy một tầm mắt từ phía dưới bên phải bắn tới đây, nhưng rất nhanh dời đi.

Có thể anh cũng không ngờ một ngày sẽ gặp cô đến hai lần?

Đồng Phương Nhiều trong lòng cười khổ, âm thầm cảm thán, khẽ ngồi thẳng, tiếp tục đem lực chú ý phóng trên sân khấu, nếu đã vậy rồi, còn biết làm sao? Đợi trao giải xong tranh thủ về sớm một chút, tắm rửa rồi đi ngủ. Đủ một mẻ rồi.

Đối với những tầm mắt nóng hừng hực tò mò nhìn mình và Lý Cảnh Điềm, cô đều xem như không khí, qua nửa tiếng, Đồng Phương Nhiều mới biết giải thưởng Lý Cảnh Điềm tới tranh lấy, là nữ ca sĩ xuất sắc nhất.

Khi Lý Cảnh Điềm tiến lên tiếng vỗ tay nổi lên như sấm, cô ấy lên sân khấu thể hiện một ca khúc chủ đề trong album mới phát hành gần đây, vừa nhảy vừa hát, khán phòng hết sức bốc lửa.

Nói thật, Đồng Phương Nhiều rất bội phục Lý Cảnh Điềm vừa có thể lập thành tích trên thị trường đĩa nhạc, vừa có thể xuất hiện trên phương diện điện ảnh. Không như cô chỉ có thể hoạt động trong một lĩnh vực, mặc dù diễn xuất được đánh giá cao, nhưng ca hát rõ ràng không được. Cũng không quá cảm thấy hứng thú, vì vậy nhất định chỉ có thể ở một bên thưởng thức mà thôi.

Cuối cùng Đồng Phương Nhiều cũng biết tác dụng của những người ngồi ở hàng thứ nhất, mọi người sẽ thay phiên đảm đương trọng trách lên bục trao giải cho người đoạt giải. Ví như Lý Cảnh Điềm đạt giải nữ ca sĩ xuất sắc nhất được chính tay thiên hậu Jaina từng đạt giải nữ ca sĩ xuất sắc nhất Tinh Huy trao cho, tiếp theo nam ca sĩ xuất sắc nhất cũng được một thiên vương từng đạt giải nam ca sĩ xuất sắc nhất Tinh Huy phát thưởng. Mà Lý Như Cừ, Nghi Hạo Đông, Thi Lam Lam lần lượt chia giải nữ chính xuất sắc nhất Tinh Huy, nữ phụ xuất sắc nhất Tinh Huy, nam chính xuất sắc nhất Tinh Huy, đều lên phát những giải thưởng tương ứng.

Đồng Phương Nhiều an vị ở bên cạnh Lý Cảnh Điềm. Lúc gọi tên Lý Cảnh Điềm, máy quay hướng tới cô ấy không thể nghi ngờ Đồng Phương Nhiều trở thành bối cảnh lớn nhất và sáng nhất. Mọi người vốn đang nhìn màn ảnh, sau đó đồng thời xoay đầu lại, khó khi nhìn thấy vẻ mặt ngốc trẻ một lượt thế này, chọc cho Đồng Phương Nhiều buồn cười lại phải nhẫn nhịn, kìm nén cô cùng cực khổ.

Bọn họ chắc cũng ngạc nhiên, người xếp vị trí ghế ngồi cũng quá cường hãn. Đồng Phương Nhiều tự đáy lòng bội phục.

Phương Diễn cũng nhìn sang, Đồng Phương Nhiều nghiêng mắt nhìn một cái, anh ở trước mặt người ngoài thường không lộ vẻ mặt gì. Bây giờ nhìn cô cũng như thế, nhưng tầm mắt của anh dừng trên mặt cô không quá nửa giây, rất nhanh về mặt cùng tầm mắt mềm mại dừng ở vị trí bên cạnh cô, triển lộ nụ cười mê người đối với Lý Cảnh Điềm.

Đồng Phương Nhiều thoáng chột sững người lập tức điều chỉnh tâm trạng. Âm thầm phỉ nhổ mình, ban đầu là tự mình muốn chia tay, nếu chấm dứt rồi cũng đừng do dự nữa, đau lòng, buồn khổ mấy cảm giác này hoàn toàn không nên phát sinh nữa. Nhất định phải không chể cho bằng được.

Vốn tưởng rằng thời gian bốn tháng đã đủ dài, ít nhất lúc Đồng Phương Nhiều nhớ tới Phương Diễn, đã có thể rất bình tĩnh, không ngờ hôm nay nhìn thấy người, vẫn không chịu nổi một kích, rõ ràng không còn gì nữa, nghĩ nhiều làm chi?

Đồng Phương Nhiều thần nhiên đi lên sân khấu, nghĩ thầm chỉ cần cố gắng nhịn một lát nữa thôi, nhận giải xong là có thể về nhà rồi.

Ngồi suốt một tiếng đồng hồ, rốt cục cũng đến phiên cô lên nhận giải thưởng. Tia sáng huỳnh quang, tầm mắt rồi rít hướng đến.

Giải thưởng Đồng Phương Nhiều nhận được là giải diễn viên mới xuất sắc nhất, theo quy tắc vừa rồi, phải là người từng đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất Tinh Huy lên trao giải, lúc này cũng có tình huống ngoại lệ, người trao giải chưa từng đoạt giải Tinh Huy, nhưng cũng đổi thành người nổi tiếng nào đó, giống như Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo cũng đã bước lên sân khấu một lần để trao giải. Đồng Phương Nhiều lên tới sân khấu, đầu tiên người chủ trì hình thức hóa khen ngợi một phen, sau đó người chủ trì mời người trao giải cho Đồng Phương Nhiều lên sân khấu. Đồng Phương Nhiều trong lòng rất bình tĩnh, cô từng lên sân khấu nhận thưởng không biết bao nhiêu lần, sân khấu lớn hơn nhiều lần thế này cũng không ít, nên bây giờ không đã động nổi một chút xú tâm tình của cô.

Tầm mắt nhìn về phía trước, Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo, Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông bọn họ nhìn cô mỉm cười chúc phúc. Đồng Phương Nhiều cũng mỉm cười đáp lại. Nhưng khi người chủ trì gọi tên người trao giải Có thể từ trên màn ảnh thấy được nụ cười của cô bị sượng lại ——

“Chúng tôi xin kính mời Phương Diễn tiên sinh bước lên sân khấu trao giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất cùng cúp lưu niệm cho Hách Giai Giai tiểu thư!”

Người chủ trì cầm micro thần sắc kích động hô, hiện trường đầu tiên yên lặng, sau đó bộc phát tiếng vỗ tay như sấm. Cũng không biết là vô cùng mong đợi hay xem náo nhiệt chiêm đa số. Đại khái hai loại đều có, Phương Diễn sau khi nghe lời mời của người chủ trì đứng lên hướng về sân khấu bước đến, Đồng Phương Nhiều khôn đồn cảm thấy buổi lễ này quá hoang đường.

Bất kể nhìn từ phương diện nào cũng thấy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Lễ trao giải được truyền hình trực tiếp qua tivi, nên vô luận thế nào cũng không thể xoay người bỏ đi. Đồng Phương Nhiều đành ngậm ngùi nhìn Phương Diễn cất bước ưu nhã từ từ tới gần mình. Chủ nhiệm chương trình và đạo diễn sân khấu đều e sợ thiên hạ không đủ loạn hay sao ấy, Đồng Phương Nhiều nghĩ chắc bọn họ không tạo sóng gió cho cô tới nay trở về sẽ ngủ không yên giấc.

Phương Diễn bước đến gần cô rồi đứng lại, bây giờ chỗ đứng là như vậy, theo hướng người xem bên phải là Đồng Phương Nhiều, người dẫn chương trình đứng chính giữa, bên trái là Phương Diễn. Người dẫn chương trình cất lời khởi đầu: “Đầu tiên chúng tôi lấy làm vui mừng khi Phương Diễn tiên sinh có thể nể mặt lên sân khấu trao giải, Phương Diễn tiên sinh, xin hỏi anh có cảm tưởng gì đối với việc Hách Giai Giai tiểu thư nhận được giải thưởng này?”

“Tôi thấy vui mừng cho cô ấy.” Phương Diễn cầm micro lạnh lùng nói.

Bát Quái không đào được thẻ không bỏ qua “Dựa vào quan hệ trước đây giữa anh và Hách Giai Giai tiểu thư, có thể nói anh tương đối hiểu rõ Hách Giai Giai tiểu thư so với những người khác, xin hỏi anh có thể đưa ra chút nhận xét hay không?”

Đồng Phương Nhiều đứng một bên nghe hận không thể trực tiếp nhào tới giành giật micro trên tay người dẫn chương trình, quăng đi càng xa càng tốt. Cái gì mà quan hệ trước đây giữa anh và Hách Giai Giai tiểu thư? Cái gì mà tương đối hiểu rõ Hách Giai Giai so với những người khác? Nè, nhìn cho rõ, đây là buổi lễ trao giải, chứ đâu phải hiện trường tin tức giải trí đâu?

Hướng hồ Lý Cảnh Điềm vẫn đang ngồi phía dưới, những người này xem người ta là người chết hay sao? Vị kia mới phải đảm nhiệm Phương Diễn tiên sinh, sao không kim chuyện với Lý Cảnh Điềm, đào hồ chôn chung Đồng Phương Nhiều với Phương Diễn làm gì? Nhắc lại chuyện đã là quá khứ, có ý nghĩa gì đâu?

Đồng Phương Nhiều muốn phát điên, đám người này thật khiến người ta phiền muộn không chịu nổi, nhưng cho dù trong lòng giống như vạn trao nạo tâm, trên mặt vẫn phải mỉm cười, mỉm cười, tiếp tục mỉm cười. Hơn nữa còn phải cười tự nhiên, phải xinh đẹp, không thể lộ một chút sơ hở để người khác phát hiện.

Nhưng lạ thật, sao lại để Phương Diễn trao giải cho cô nhỉ? Chủ nhiệm chương trình không phải nên sắp xếp để anh trao giải cho Lý Cảnh Điềm sao? Không hiểu nổi bọn họ muốn thế nào, sao ác với cô quá vậy?!

“Phải thừa nhận rằng thành quả thu được luôn có liên hệ trực tiếp với công sức bỏ ra, cô ấy vẫn luôn rất cố gắng để hoàn thành tốt công việc của mình, hoàn toàn xứng đáng với giải thưởng này.” Phương Diễn lạnh lùng nói mấy câu chấm dứt chủ đề của người dẫn chương trình. Đồng Phương Nhiều đứng bên cạnh người dẫn chương trình cũng cảm thấy anh ta sắp tức điên rồi. Mặc dù không vui khi Phương Diễn lên trao giải cho mình, nhưng có thể thấy người dẫn chương trình không được như ý muốn, cô thấy rất sáng khoái, muốn kim chuyện với cô và Phương Diễn, không dễ vậy đâu? Biết rõ Phương Diễn không muốn nhắc tới bạn gái trước, tin tức muốn viết thế nào cũng được, nhưng trước mặt anh hỏi thế tất nhiên sẽ bị Phương đại gia làm mặt lạnh, thật không khôn khéo tí nào. Đoán rằng Phương Diễn cũng không ngờ hôm nay phải lên trao giải cho cô giống như cô vậy?

Bị lừa gạt cảm giác nhất định rất tệ, Đồng Phương Nhiều hiện tại cũng rất tức, muốn dứt gánh giữa đường, nhưng cô là diễn viên, là minh tinh, phải chú trọng hình tượng, phải ăn nhấm. Nhưng Phương Diễn bất đồng, anh không nói gì sau đó giờ thủ đoạn làm chủ phương mất mặt, mặc dù hiện tại sắc mặt Phương Diễn như thường, nhưng Đồng Phương Nhiều nghe được từ giọng nói, đại thiếu gia đã rất không bình tĩnh.

Cũng may người dẫn chương trình không phải không thức thời, lại tròn đôi câu làm văn mời ban tổ chức mang cúp và hoa lên, nhường sân khấu lại cho hai người thực hiện nghi thức trao giải.

Đây mới thực sự là thời khắc kích động lòng người, người xem nín thở chờ đợi, Đồng Phương Nhiều cảm thấy rất nhiều tia mắt nóng hừng hực mang theo cuồng nhiệt hướng lên sân khấu, trong giới giải trí này đều là phần tử nhiều chuyện bát quái mà, bất kể là ký giả hay người trong ngành cũng vậy thôi.

Phương Diễn cầm chiếc cúp bước tới trao cho Đồng Phương Nhiều, ngay lúc cô không đề phòng vòng tay ôm lấy cô, toàn trường đồng loạt ồ lên, sau đó môi Phương Diễn như chuồn chuồn lướt nước chạm môi Đồng Phương Nhiều, đây không khí lên ngút trời, mọi người hét chói tai, vỗ tay nhiệt liệt. Đồng Phương Nhiều dĩ nhiên không ngờ trước mặt đông đảo khán giả, còn có bạn gái đương nhiệm của anh Lý Cảnh Điềm ngồi phía dưới sân khấu mà Phương Diễn lại hành động như vậy, bị Phương Diễn mục kích bất ngờ cô ngẩn ra trong giây lát, đang muốn lui ra, lại bị cánh tay ôm ngang hông buộc chặt. Đôi môi hoàn mỹ của Phương Diễn lại dán xuống, anh hôn không lâu, nhưng tích tắc đó cũng đủ để lười anh đảo một vòng trong khoang miệng Đồng Phương Nhiều, sau đó nhanh chóng lui ra, quay mặt mỉm cười với mọi người, thong thả bước xuống.

Để lại một mình Đồng Phương Nhiều ngốc trệ trên sân khấu giữa làn sóng hét chói tai.

Người chủ trì cố gắng làm mọi cách dẹp yên, bởi vì khoảng cách gần nên hiển nhiên hẳn thấy Đồng Phương Nhiều ngẩn người hoàn toàn. Cuối cùng Đồng Phương Nhiều lấy lại bình tĩnh, điều chỉnh micro, nâng cúp trước ngực, cất tiếng trêu đùa: “Phương Diễn tiên sinh đối với đồng bào phụ nữ vẫn nhiệt tình trước sau như một, thật sâu tới tận sủng nhược kinh.” Hội trường tiếng cười vang ầm lên, không khí nóng bỏng vì nụ hôn của Phương Diễn cũng tàn bớt một chút.

Đồng Phương Nhiều lại nói mấy câu tiểu lâm hài hước...điều chỉnh lại không khí, lúc này người dẫn chương trình rất cực phục hồi tinh thần phối hợp với cô, coi như bình yên vượt qua. Đồng Phương Nhiều bắt đầu phát biểu cảm nghĩ, lấy được giải thưởng cảm nghĩ thường liên miên bất tận, Đồng Phương Nhiều lười, trước kia cứ mỗi lần được giải thưởng đều lên đài nói một bài.

Cảm tạ người nào người nào người nào, sau đó hạnh phúc thế nào thế nào, rất kích động thế nào thế nào, bên trong sửa đổi một chút danh từ, bài cảm nghĩ cứ thế hoàn thành, Đồng Phương Nhiều cúi người chào đi xuống.

Bài phát biểu như vậy là bình thường nhất, nhưng sẽ không bị lên án. Đông Phương Nhiều cảm thấy như vậy vừa đủ.

Xuống đài tiếp tục ngồi bên cạnh Lý Cảnh Diễm, vừa rồi không biết Phương Diễm uống nhằm thuốc gì, Đông Phương Nhiều cảm giác được tầm mắt nóng hừng hực từ bốn phương tám hướng chiếu tới vị trí cô đang ngồi, cô gắt gao trừng mắt liếc tầm lưng Phương Diễm, người kia đang ngồi ngay ngắn ở chỗ ngồi của mình, làm như không có việc gì xảy ra.

Đông Phương Nhiều khó chịu, Phương Diễm muốn gì đây? Có thể tính là quấy rối không? Dám đường đường chính chính gây chuyện trước mặt mọi người, Đông Phương Nhiều ở đây phải thời khắc đề phòng Lý Cảnh Diễm bên cạnh, tự hỏi có khi nào cô ấy xoay qua đánh mình hay không. Mặc dù thoát nhìn hoàn toàn bình thường, nụ cười vẫn như ban đầu, nhưng diễn viên am hiểu nhất cái gì? Còn không phải diễn xuất.

Trên mặt cười ngọt ngào như gió xuân ấm áp, ai biết trong lòng thực chất chứa ý tưởng gì?

Khó khăn chịu đựng qua buổi lễ, lúc ra về Đông Phương Nhiều so với ai khác cũng chạy trốn nhanh hơn. Dù vậy, lúc bước ra hội trường vẫn bị ký giả bao vây, nhìn những nghệ sĩ khác dễ dàng đột phá vòng vây rồi đi, nhìn lại lớp tường dày đặt ký giả chung quanh mình, từng tia sáng từng tiếng bấm máy “Rắc rắc” “Rắc rắc” phát ra không ngừng, Đông Phương Nhiều khóc không ra nước mắt. Xe Vũ ca đầu không xa, bắt đầu đi là ‘chương ngại vật’ quá nhiều, không thể nào đi qua bên đó được.

Truyền thông hỏi rất nhiều vấn đề tạp nham, phần lớn lộn lờ quanh buổi lễ tối nay, đứng trên sân khấu với Phương Diễm, ngồi cạnh Lý Cảnh Diễm, hỏi cảm tưởng, tâm tình, Trong đó không khỏi chứa đựng vài câu hỏi sắc bén.

Đông Phương Nhiều phần lớn không trả lời, đối với vấn đề không đáng trả lời, đơn giản một câu cho qua.

Cuối cùng có một câu, đang lúc Đông Phương Nhiều chuẩn bị liều mạng đột phá vòng vây thì có một ký giả giơ micro hỏi, “Hách Giai Giai tiểu thư, hôm nay Phương Diễm tiên sinh ở trước mặt nhiều người hơn cô, có phải hai người vẫn còn chút giao tình không? Đạo diễn Ngô Hạ Ngự cùng Lý Cảnh Diễm tiểu thư đều ngồi dưới sân khấu, có khi nào bọn họ chỉ là bia đỡ đạn cho hai người hay không đây?”

Đông Phương Nhiều vốn không định để ý, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy vấn đề này không giải thích rõ ràng sẽ bị cho là đồng ý, truyền thông luôn là như vậy, chỉ cần không phản bác, im lặng nghĩa là chấp nhận, phóng viên liền tung chữ trên mặt báo cho mọi người xem. Bất kể thật hay giả, chỉ cần có người xem là được.

Vì vậy Đông Phương Nhiều thu hồi bước chân đứng ngay ngắn lại, đối mặt với micro của ký giả, nghiêm mặt nói: “Đầu tiên, người ngoài đương nhiên sẽ không hiểu rõ quan hệ bên trong của bốn người chúng tôi, xì căng đan mấy tháng qua xảy ra trong lúc tôi đang quay phim nên không có thời gian trực tiếp ra mặt làm rõ, được rồi, nếu hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, tôi sẽ giải thích một chút.”

Những ký giả vây quanh vừa nghe Đông Phương Nhiều nói, lập tức bị hấp dẫn! Vốn định tìm kiếm mục tiêu khác, nghe cô nói phong phanh lập tức túm lại, chông chênh từng lớp, các ký giả khác thấy bên này náo nhiệt như thế, rồi rít xúm lại.

Đông Phương Nhiều trong lòng đối với chuyện này phiền muộn tới cùng, đặc biệt hôm nay Phương Diễm lại ..., không biết quan hệ hai người vốn luôn là tiêu điểm, lại hành động tùy tiện, bất kể là trêu chọc hay trả thù, Đông Phương Nhiều cũng cảm thấy rất quá đáng. Đông Phương Nhiều cũng có tính khí, vẫn ần ần, nhìn bốn tháng, kết quả hôm nay Phương Diễm ra mặt có thể biết trang đầu ngày mai là hình ảnh gì rồi, đến bây giờ không thể tiếp tục nhìn được nữa. Coi như trở thành tiêu điểm, tất yếu cũng nên phui sạch quan hệ, Đông Phương Nhiều thần kinh đã yếu ớt tới cực điểm, cô không muốn phải mất ngủ thêm nữa.

“Tin rằng mọi người đều biết quan hệ trước đây giữa tôi và Phương Diễm, điểm này tôi không nói lại, sau này hai bên đều cảm thấy không hợp nên đã chia tay trong hòa bình, không hề có người thứ ba xen vào. Phương Diễm tiên sinh bây giờ hẹn hò với ai đều không liên quan đến tôi, tôi cũng sẽ vui mừng cho Phương Diễm tiên sinh khi anh ấy có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình, về Ngô Hạ Ngự tiên sinh. ...” Đông Phương Nhiều giải thích từng câu từng chữ, còn chưa nói xong, các ký giả một hồi xôn xao, ngắt ngang lời của Đông Phương Nhiều.

“Phương Diễm!”

“Là Phương Diễm!” Theo tiếng kêu nhìn qua, Phương Diễm đứng cách bọn họ không xa, lúc này sắc mặt tối tăm, đứng nghiêm chỉnh trừng mắt nhìn cô, giống như là cứ trừng mắt như vậy có thể giết chết cô cơ đấy. Đông Phương Nhiều không chút khách khí trừng mắt lại, cũng không biết hôm nay cô bị ký giả vây khốn thế này là lỗi của ai, đọ trừng mắt, Đông Phương Nhiều sẽ không chịu thua đâu!

Mặt không chút thay đổi quay lại, mỉm cười lần nữa “Quan hệ giữa tôi và Ngô Hạ Ngự tiên sinh hiện tại không tiện nói ra, đạo diễn Ngô Hạ Ngự vẫn là người đàn ông tôi rất sùng bái, những bộ phim anh ấy chỉ đạo diễn xuất luôn có nét đặc sắc và hấp dẫn, rất mong có thể hợp tác với anh ấy một lần nữa.”

Dứt lời nhường lại micro, thừa dịp mọi người vẫn còn đang ghi chép, liền nhắc chân bước nhanh, cửa xe được Vũ ca mở ra, Đông Phương Nhiều nhanh chóng chui vào đóng cửa lại, xe tận dụng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng rời hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Đông Phương Nhiêu định ninh bài phỏng vấn ngắn khi vừa rời sân khấu tối qua sẽ tràn lan khắp mặt báo, ít nhất cũng chiếm cứ một diện tích nho nhỏ nào đó. Nhìn tờ báo mới đưa tới, đúng là đều viết về buổi lễ trao giải ngày hôm qua nhưng nửa chữ cũng không nhắc tới tên của Phương Diễn, Đông Phương Nhiêu và Lý Cảnh Diễm. Tối đa cũng chỉ đề cập đến người nào đạt được giải thưởng nào, một câu đơn giản vậy thôi.

Chuyện dựng độ Lý Cảnh Diễm ở sân bay lật nát tờ báo cũng không thấy, cả tờ báo dài thông thể chỉ viết vòng quanh mấy vấn đề trong buổi lễ, vài ý kiến không đồng tình khi giải thưởng nào đó trao cho người này mà không phải người kia, vài đoạn văn ngắn giới thiệu những diễn viên, ca sĩ trẻ mới ra mắt.

Đông Phương Nhiêu đã lâu mới thấy lần đầu tiên không có xi căng đan liên quan tới mình xuất hiện trên báo chí. Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tỏa ra một loại cảm giác được đại xá khắp thiên hạ. Nhưng bây giờ rất quý dị, tư liệu tốt vậy mà báo chí bỏ qua lại đi viết mấy bản tin canh suông nước quả, đây đâu phải phong cách của người đưa tin.

Tin tức chẳng lẽ bị người nào đè xuống?

Phương Diễn?

Nhưng tại sao anh phải làm vậy? Phương Diễn lúc trước đâu có quan tâm mấy vấn đề này?

Thật khó đoán, bất kể thế nào không bị đưa lên trang đầu đương nhiên là tốt, buông tờ báo Đông Phương Nhiêu lại lần nữa bỏ vào trong chăn ngủ bù, bồn chồn lo lắng suốt một đêm, hiện tại có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

Giấc ngủ kéo dài từ mười giờ trưa thẳng đến năm giờ chiều. Nếu không bị tiếng chuông cửa in ỏi làm phiền chưa chắc đã tỉnh ngủ. Từ trên giường lăn xuống ngược đầu lên tóc bù xù như ổ gà, ngủ quá lâu khiến đầu hơi nhứt, đôi mắt không mở to được. Chuông cửa còn ý vị vang không ngừng.

Vũ ca không phải còn giữ một chiếc chìa khóa sao?

Thấy chuông cửa không dấu hiệu ngừng lại, Đông Phương Nhiêu rên rỉ một tiếng, lấy tay thay lược vuốt vuốt tóc, chân xỏ dép đi tới phòng khách.

Màn ảnh máy truyền camera xuất hiện gương mặt tuấn tú đẹp trai của Ngô Hạ Ngự, anh vẫn còn liều mạng nhấn chuông cửa không thôi, nếu Đông Phương Nhiêu không ở nhà đoán chừng..., chuông cửa sẽ bị Ngô Hạ Ngự làm hỏng mất?

Đông Phương Nhiêu nhứt đầu nghĩ tới, nhấn phím thông âm, “Ngô Hạ Ngự, anh đừng nhấn chuông nữa! Chờ tôi mười phút!”

Đông Phương Nhiêu trung khí mười phần rống nam nhân muốn phá hư chuông cửa kia, quả nhiên tiếng chuông đòi mạng liền ngừng lại. Đông Phương Nhiêu quay về phòng ngủ thay quần áo, nhanh chóng đánh răng rửa mặt lau mặt, trong vòng mười phút giải quyết xong toàn bộ, mới bước ra mở cửa.

“Ngô Hạ Ngự, có chuyện gì nhấn chuông dữ vậy? Sắp chết hả?” Đông Phương Nhiêu không chút khách khí mắng Ngô Hạ Ngự.

Đông Phương Nhiêu nói chuyện như vậy với Ngô Hạ Ngự đã thành thói quen, Ngô Hạ Ngự cũng đã nghe quen thói, chủ yếu là Ngô Hạ Ngự người này có lúc xử sự thật khiến người ta hận không thể trực tiếp một chương đánh ngất anh. Ngô Hạ Ngự không chút ngần ngại, cười hắc hắc nâng hai túi đồ lớn tới trước mặt Đông Phương Nhiêu tựa như hiến dâng vật quý: “Tôi hỏi Vũ ca biết cô hôm nay không có lịch trình gì nhất định là ở nhà rồi.”

“Đây, chúc mừng cô được trao giải đồng thời ăn mừng tân gia luôn một thể, tôi có ý mua mạng tới, đợi lát nữa Minh Hạo, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông cũng sẽ tới tham gia, gọi điện cho cô mãi không được, tôi đành phải tự mình đến nhấn chuông tìm cô chứ sao?” Nói xong bữu môi, đẩy Đông Phương Nhiêu vào, “Vào nhanh thôi, miễn cho bị người phát hiện nơi này có một Đại minh tinh ở, về sau ngày ngày có người tới cửa vây xem sẽ không tốt, phiền chết cô luôn.”

Đông Phương Nhiêu bị Ngô Hạ Ngự đẩy, hai túi nilong Ngô Hạ Ngự đưa trước mặt cô lúc này, đại khái nhìn thấy bên trong đều là thức ăn, đương nhiên toàn bộ đều là chưa qua xử lý, ngay cả dầu, muối, dấm, tương đều có, chuẩn bị thật đầy đủ.

Không sợ bên trong nhà mới của cô không có nồi niêu xoong chảo sao?

Cũng may lúc không quay phim rảnh rồi có lướt qua Internet mua thêm chút vật phẩm, lại được Vũ ca mua thêm chút đồ dùng, nếu không bọn họ hôm nay tới nhất định là bị hớ, cũng không biết tự tin đến từ đâu, cư nhiên hỏi cũng không hỏi một tiếng đã kêu gọi mọi người tới, đồ cũng mang theo.

“Mấy cái này ai nấu?” Đông Phương Nhiêu đau đầu, chẳng lẽ bắt cô giải quyết? Thủ nghệ của cô làm được nhưng không bảo đảm bọn họ ăn được đâu nha.

Ngô Hạ Ngự liếc cô một cái, Đông Phương Nhiêu thề cô tuyệt đối thấy bên trong cái liếc mắt này chứa thành phần khi dễ “Chưa hề có ý định để cô làm, cứ yên tâm” Ngô Hạ Ngự nói, đẩy mãi thành nghiệm, tiếp tục dùng tay đẩy lưng Đông Phương Nhiêu, cũng không xem cô rút cuộc đi mau hay đi chậm, Đông Phương Nhiêu uốn éo xoay người lại, trợn mắt nhìn Ngô Hạ Ngự, anh cũng chỉ cười, “Tôi có mang theo sách hướng dẫn, có làm thử theo công thức rồi, yên tâm, tôi nhất định sẽ làm xong.” Ngô Hạ Ngự lòng tin tràn trề nói.

Cảm thấy nam nhân bên cạnh đắc ý đến tận trời. Đông Phương Nhiêu lắc đầu một cái, chỉ còn kỳ vọng vào Nghi Hạo Đông. Thi Lam Lam cùng Ngô Minh Hạo hoàn toàn không thể trông cậy, hai người này mười ngón tay không dính nước xuân.

Đông Phương Nhiều cùng Ngô Hạ Ngự xách đồ vào bếp, Đông Phương Nhiều bắt tay vào công tác chuẩn bị, Ngô Hạ Ngự từ nhỏ đến lớn chưa làm qua việc nhà, nào biết những thứ này, Đông Phương Nhiều hoài nghi nghiêm trọng mấy người này muốn tới nhà cô hoàn toàn chỉ có một mục đích, chính là phá hoại.

Ngô Hạ Ngự rửa hành lá rất sạch, chẳng qua khúc rễ màu trắng bị anh bỏ hết toàn bộ thôi. Đến cá lóc (cá quả), người bán rõ ràng đã cạo vảy sơ, cắt vây lấy ruột xong xuôi hết rồi bảo anh kiểm tra lại xem còn sót gì hay không, phải nói anh cạo rửa lại vô cùng sạch sẽ không thể bắt bẻ chỗ nào vì da cá bị anh tước mất hết. Sau đó còn đặc chỉ khoe khoang thành quả của mình trước mặt cô nữa chứ, Đông Phương Nhiều chỉ biết câm nín. Quyết định đuổi cái người nam nhân này ra phòng khách xem ti vi, chấp nhận số khổ đảm đương nữ công gia chánh. Một lát sau, Thi Lam Lam đến. Ngô Hạ Ngự mở cửa, Thi mỹ nhân quả nhiên thấy phòng bếp né nhanh hơn ai hết thấy, thấy Đông Phương Nhiều vất vả cần cù lao động bên trong, người chỉ chớp mắt lui nhanh ra phòng khách xem ti vi cùng Ngô Hạ Ngự rồi.

Đông Phương Nhiều thở dài, mấy người này đúng là không trông cậy được. Hành hạ người khác cũng phải gộp cho đủ bộ. Cả bọn cùng tồn tại trong một thành phố, nhưng đều bận rộn, tính chất nghề nghiệp lại không ổn định, lúc nào cũng hối hả ngược xuôi. Lần họp mặt trước là ở tiệc sinh nhật Ngô Minh Hạo cũng cách đây bốn tháng, lần này đại khái lấy lý do vì buổi trao giải hôm qua mới tụ lại một chỗ. Thật là, muốn ăn muốn chơi muốn chinh người thì nói đại đi, cần gì phải lấy cớ vì cô ăn mừng chứ? !

Đông Phương Nhiều ngâm ngùi ở trong bếp vừa chuẩn bị vừa nghĩ ngợi nếu Nghi Hạo Đông cũng không biết nấu thì mình sẽ động thủ, mặc dù thủ nghệ không tốt nhưng tuyệt đối không thể để cho Ngô Hạ Ngự người đã bị cô đuổi cổ ra ngoài quay lại hủy diệt nhà bếp của cô! Hơn nữa thức ăn anh nấu có thể ăn hay không cũng là một vấn đề to bự, Đông Phương Nhiều tuyệt đối không biến mình thành chuột bạch.

Đông Phương Nhiều sơ chế xong rau củ, thịt cá đem cất vào tủ lạnh, mới phát hiện Ngô Hạ Ngự mua quá nhiều, bốn người sao ăn hết đây? Lắc đầu một cái rửa tay rồi đi ra phòng khách.

“Gọi điện thoại hỏi xem bọn họ gần tới chưa?” Đông Phương Nhiều nói với Ngô Hạ Ngự.

“Mới gọi rồi, đang tới, Minh Hạo lên lấy rượu đỏ của quán gia giầu nhiều năm đem đến, chúng ta hôm nay có lộc hưởng rồi.. . .” Ngô Hạ Ngự cười hắc hắc, “Đúng rồi, cô sơ chế xong chưa?” Nói xong định đi xem thử.

Đông Phương Nhiều đầu nguyên ý để anh trở tài? Vội vàng ngăn cản, “Khoan đã, chờ họ tới rồi hãy làm” Không dám nói thẳng không tin thủ nghệ, tránh dẫm kích lòng tự ái của anh.

Ngô Hạ Ngự bĩu môi “Cô đừng trông cậy vào bọn họ, bọn họ không biết nấu đâu.” Kết quả Ngô Hạ Ngự một câu nói đánh vỡ toàn bộ hi vọng của Đông Phương Nhiều. Đám người kia chẳng lẽ muốn ăn đồ Ngô Hạ Ngự làm? Không sợ bị ngộ độc thực phẩm sao, đầu óc có bình thường không đây?

Đang cò kè chuông cửa lại vang lên. Đông Phương Nhiều không chút suy nghĩ liền chạy tới nhấn khóa mở cửa “Vào đi đang chờ mọi người đấy.” Đông Phương Nhiều nói xong xoay người vào phòng bếp, bây giờ đối với hai người Ngô Minh Hạo, Nghi Hạo Đông không có bất kỳ chỗ khả dụng nào có cũng lờn nhìn một cái.

Cuối cùng vẫn là cô nấu, thật là mệnh khổ mà, bảo đảm không đến nỗi nhập viện, nhưng sẽ không quá mỹ vị, hi vọng bọn họ có thể nuốt trôi.

Đông Phương Nhiều bắt chảo lên bếp, bật lửa, cũng chú ý động tĩnh ngoài phòng khách, một mảnh thanh âm huyền ảo.

Chảo nóng, Đông Phương Nhiều cho dầu ăn vào.

“Uy, Hách Giai Giai, chúng ta tới sao cô không ra nghênh tiếp một cái vậy hả? Quá không nề mặt nha!” Ngô Minh Hạo to giọng rống.

“Tôi đang nấu ăn đây này!” Đông Phương Nhiều tức giận quát ngược lại, đối với mấy người này không cần thiết phải chú ý hình tượng gì cả. Đều là mấy người đặc biệt trong ngoài không đồng nhất, một mặt tính tình đã mạn này chỉ có người thân cận mới có điểm phúc chiêm ngưỡng.

Bên ngoài không biết thế nào có tiếng ồn ào tranh cãi, Ngô Minh Hạo dường như bị Ngô Hạ Ngự rượt chạy vòng vòng khắp phòng, vừa chạy vừa la.

Cũng biết hai huynh đệ này ở chung chính xác không có chuyện tốt, nhiều năm qua không biết chung đụng thế nào mà lớn được như vậy.

“Đề anh nấu cho.” Đông Phương Nhiều đang để ý chảo, không ngờ nghe được một giọng nói quen thuộc, quay đầu thấy Phương Diễn cư nhiên đang đứng trước cửa phòng bếp! Trên người là quần áo dệt may thủ công, áo sơ mi quần kaki, một bộ trang phục thoải mái, trước kia rất ít khi thấy Phương Diễn mặc. Đông Phương Nhiều nói thích anh mặc thế nhưng Phương Diễn cũng không mặc thêm vài lần, thật không có khí thế.

“Anh. . . .” tâm trí rối loạn thật không thích hợp nấu ăn, Đông Phương Nhiều nhanh chóng tắt bếp, “. . . . Sao lại tới đây?”

Chỉ nghe nói Ngô Minh Hạo, Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông sẽ đến, sao Phương Diễn cũng đến? Vừa rồi ba người bước vào nhà chứ không phải chỉ có hai người là Ngô Minh Hạo và Nghi Hạo Đông sao?

“Anh không thể tới sao?” Nghe Đông Phương Nhiều nói..., Phương Diễn hé ra sắc mặt bình tĩnh hơi lạnh, hỏi ngược lại.

Khách mà tính khí còn lớn hơn chủ nhà. Đông Phương Nhiều cời tạp dề ném tới tay Phương Diễn, người cũng đến rồi cũng không tiện đuổi ra khỏi cửa, “Cầm đi, muốn nấu thì cứ nấu.”

Nhìn thấy Phương Diễn lồng ngực không khỏi vọt lên một cỗ nóng như lửa.

Dù sao cô nấu ăn cũng không tốt, có người khi không tự nguyện thay mình chịu khổ dĩ nhiên không nên chối từ, cô vội vàng ra ngoài tìm Ngô Minh Hạo tính sổ!

Phương Diễn biết rõ hai người đã chia tay, anh cũng đã có bạn gái mới, còn tới đây dựa vào cô làm gì? Ngày hôm qua còn có thể nói là trùng hợp, hôm nay lẽ ra không đến mới phải, đâu có người cầm dao gác trên cổ buộc anh tới đâu chứ? Trong đầu anh rối cuộc chứa ý đồ gì?

Đồng Phương Nhiều có lửa không phát ra được, đương nhiên không thể tìm Phương Diễn khai đao, chỉ có thể chọc tới Ngô Hạ Ngự cùng đồng bọn Ngô Minh Hạo thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Đồng Phương Nhiều bước nhanh ra khỏi cửa phòng bếp, lúc lướt qua người Phương Diễn, trái tim không thể khống chế tăng nhanh tần số. Mùi nước hoa Cổ Long, vừa quen thuộc lại có chút ít đau thương cứ vương vấn quanh đây. Tự nói với lòng người đàn ông này, đã thuộc về nữ nhân khác rồi, từ đây về sau sẽ không còn quan hệ gì với Đồng Phương Nhiều cô nữa.

“Giai Giai.. . .” Phương Diễn thấp giọng kêu.

Đồng Phương Nhiều dừng bước, làm bộ như không có chuyện gì quay đầu lại, “Phương Diễn, anh mau nấu ăn đi, đã lâu rồi không được thưởng thức tài nghệ của anh, vất vả rồi.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại trốn đến phòng khách.

Làm sao có thể không bị ảnh hưởng chứ, Phương Diễn vậy mà đến nhà mình. Đồng Phương Nhiều biết anh ghét cái nhà này đến cỡ nào, gần như căm thù đến tận xương tủy. Hồi đó anh nằng nặc muốn bán nó, cô chết sống không chịu đòi giữ lại, hai người vì căn nhà này mà âm ỉ không ít.

Sau đó gây nhau thành thói, chuyện căn nhà là một khởi đầu, theo lý mà nói Phương Diễn sẽ không chủ động đến nhà này, nhưng hôm nay anh lại đến, chắc chắn một điều Ngô Minh Hạo sẽ không ép buộc anh, Ngô Hạ Ngự thì càng không. Khả năng lớn nhất là trong bọn họ có người lỡ miệng nói anh nghe, anh mới chủ động yêu cầu tham gia .

Tại sao vậy chứ?

Đồng Phương Nhiều không hiểu. Hai người đã chia tay hơn bốn tháng, anh và bạn gái cũng đã công khai tình nồng mật ý, lý nào còn tới tìm cô để khiến cả hai phải khó xử.

Đồng Phương Nhiều càng ngày càng đoán không ra tâm tư của anh, càng ngày càng nhìn không thấu.

Ra phòng khách kéo Ngô Minh Hạo qua một bên hỏi, quả nhiên Ngô Minh Hạo trước khi đi có cuộc gọi đàm luận với Phương Diễn không cẩn thận tiết lộ hành tung, sau đó Phương Diễn nói thẳng muốn tới. Anh đã quyết định ai muốn ngăn cũng không ngăn nổi. Phương Diễn lại ở cùng khu phố với hắn, chưa được hai phút đã lái xe chặn đầu ngõ, Ngô Minh Hạo luôn miệng hô oan ức lắm, tự dưng bị Ngô Hạ Ngự dẫn một trận thật sự rất oan uổng. Đồng Phương Nhiều bước tới cũng không phân tốt xấu trước hết đập mấy quyền trên người hắn cho hả giận rồi mới tra hỏi, hoàn toàn xem Ngô Minh Hạo là bao cát luyện quyền.

Ngô Minh Hạo trưng ra gương mặt tuần tú méo mó như trái khế qua vắt hết nước.

Bất quá Phương Diễn đến có một tác dụng cực kỳ lớn, tay nghề nấu ăn của anh không thể chê vào đâu được, mọi người quả là có lộc ăn. Mặc dù cảm thấy bạn trai cũ đến nhà bạn gái trước, còn xuống bếp nấu cơm chiều đãi mọi người có điểm kỳ dị, đặc biệt ở đây còn có sự hiện diện của Ngô Hạ Ngự, tình ý của Ngô Hạ Ngự đối với Đồng Phương Nhiều chỉ sợ người khắp cả nước đều biết, thật là.. . .

Thì Lam Lam, Nghi Hạo Đông, Ngô Minh Hạo mấy cái người xấu xa này chụm lại một bên nhíp giò, cười hắc hắc, vẻ mặt mong chờ xem kịch “chuyện ba người”.

Bị Đồng Phương Nhiều trợn mắt nhìn hung ác, ba người mới hơi biết điều che giấu tâm tư một chút.

Đám người ở phòng khách ăn vặt uống trà nói chuyện phiếm, Phương Diễn một người trong bếp nấu nướng. Đồng Phương Nhiều mặc dù cảm thấy mọi người dồn hết ở phòng khách, để Phương Diễn một mình lao động không tốt lắm, thế nhưng mấy người này nhìn cũng biết không giúp được gì, để một mình cô vào, Đồng Phương Nhiều chết cũng không muốn. Vì vậy liền bình phục tâm tình, cùng mọi người cười nói vui vẻ.

Thật ra cả bọn đang ngồi đợi khải trừ Đồng Phương Nhiều, rất ít người thưởng thức qua tay nghề của Phương Diễn, ngay cả Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự cũng chỉ ăn qua một hai lần, nghe nói quay về nước chưa nếm qua thêm lần nào nữa. Ngô Hạ Ngự ngồi cạnh Đồng Phương Nhiều, rất không biết xấu hổ kể lúc anh học đại học..., khẳng định là một đại sư huynh mẫu mực, bảo đám bọn họ mà gặp anh lúc đó sẽ thêm thưởng chày nước miếng, thậm

chỉ có khi muốn ăn tươi nuốt sống, đáp lại bị mọi người vô tình chế cười.

Nửa tiếng trôi qua, mọi người vẫn nhiệt tình tán gẫu, một chút xíu từ đứng lên đi lại cũng không có. Nhìn phòng bếp bên kia động tĩnh gì cũng không có, sau một lúc nghe thấy tiếng xì xèo, Đông Phương Nhiều làm thế nào cũng không ngồi yên được, hoặc giả vì trước kia bị Phương Diễn nô dịch riết quen. Anh ở nhà bếp nấu ăn cho dù Đông Phương Nhiều đứng kế bên khoanh tay chống mắt nhìn không giúp được gì cũng phải hiện diện, không phụng bồi Đại thiếu gia sẽ mất hứng, mất hứng sẽ trưng ra mặt lạnh, làm cơm xong hai người cũng không cần ăn gấp, trước tiên trên giường sửa trị một phen.

Hiện tại bên này đám người nhàn rồi xem tivi, Phương Diễn bên kia một mình cặm cụi nấu nướng, nghĩ thế nào cũng không tốt, coi như là bạn bè bình thường, cũng không thể chiều đãi như vậy. Nếu như đây không phải nhà cô, cô khẳng định cũng không quản, anh muốn làm gì thì làm, nhưng vấn đề nằm ở chỗ đây là nhà Đông Phương Nhiều, cô là chủ, Phương Diễn là khách.

Đông Phương Nhiều lẳng lặng đứng dậy “Mọi người cứ tiếp tục, tôi vô xem đồ ăn nấu xong chưa.”

Quả nhiên, một câu nói đưa tới một loạt bốn người mắt to mắt nhỏ nhìn sang, khiến Đông Phương Nhiều muốn cầm chổi quét đám người chỉ biết ăn không biết làm này ra ngoài cho trống chỗ, cả bọn chỉ biết ăn không ngồi rồi, Đông Phương Nhiều cô sao lại kết giao với mấy người bạn không có lương tâm như vậy nhỉ?

Đông Phương Nhiều trong lòng than thở một tiếng, không thềm đề ý tới họ nữa, trực tiếp đứng dậy đi.

“Uy, Giai Giai, chờ tôi, tôi đi cùng cô xem một chút.” Ngô Hạ Ngự lập tức nhảy dựng lên, đi theo sau lưng Đông Phương Nhiều.

Đông Phương Nhiều tức giận liếc Ngô Hạ Ngự một cái, “Anh theo làm gì?” Chỉ thêm phiền. Ngô Hạ Ngự, Phương Diễn, Đông Phương Nhiều ba người cùng một chỗ, tuy nói phòng bếp cũng khá lớn, nhưng nghĩ kiểu nào cũng sẽ thấy không tự nhiên.

“Uy, đây là về mặt gì?” Ngô Hạ Ngự rất bất mãn thái độ của Đông Phương Nhiều “Tôi đi theo học nghề không được à?”

Đông Phương Nhiều không nói gì nhìn trần nhà, suy nghĩ lẽ ra nên quay đầu trở lại tiếp tục cùng bọn họ tán gẫu lười phải bước vào phòng bếp xung động.

“Đi thì đi, anh chăm chỉ nhất bọn rồi!” Đông Phương Nhiều bắt đầu dĩ nhiên, cùng Ngô Hạ Ngự một trước một sau đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp các món ăn làm xong hơn phân nửa được đặt trên bàn, sắc hương vị câu toàn, làm cho người ta ngón cái rụt rụt, mà đầu bếp Phương Diễn trên người mặc tạp dề in hoa Đông Phương Nhiều ném cho, một tay cầm quai chảo, một tay cầm xẻng lật khuấy gì đó.

Thấy Đông Phương Nhiều đi vào mặt không chút thay đổi, thấy Ngô Hạ Ngự cái đuôi phía sau Đông Phương Nhiều, càng không có vẻ mặt gì tốt.

Đông Phương Nhiều cũng không hiểu, nếu không muốn, còn theo tới làm chi?

“Uy, Phương Diễn, anh mặc thế này nhìn dễ thương ghê.” Ngô Hạ Ngự không sợ chết nói, chạy tới đưa tay định ăn vụng, bị Phương Diễn vung tay một cái đẩy ra. Phương Diễn tròn mắt nhìn Ngô Hạ Ngự một cái, lại tiếp tục sự nghiệp nấu ăn vĩ đại.

Thật ra thì nhìn Phương Diễn rang thức ăn cảm thấy giống như xem một môn nghệ thuật, Phương Diễn bản thân đã cực kỳ hoàn mỹ, ngay cả bộ dạng tay cầm sạn cũng làm cho người ta cảm thấy ưu nhã, là ai nói đàn ông biết nấu ăn là dạng đàn ông mê người nhất thế giới? Đông Phương Nhiều trước kia cũng rất thích nhìn Phương Diễn nấu ăn, cảm thấy khoảng khắc ấy là lúc anh cực kỳ hấp dẫn.

Nhưng lúc này đây Đông Phương Nhiều dĩ nhiên không nghĩ nhiều như vậy, Ngô Hạ Ngự và Phương Diễn hai người này mặc dù một cười hi hi, một không để ý chuyên tâm làm việc của mình, nhưng ai cũng nhìn ra được hai người này là đang ngầm giương cung bạt kiếm.

Đông Phương Nhiều sơ lược liếc tình huống bên trong một cái, phỏng đoán đại khái hai mươi mấy phút nữa có thể ăn cơm.

“Phương Diễn, có cần giúp một tay không?” Tượng trưng hỏi một chút thôi. Thật ra thì bên trong phòng bếp đã được dọn dẹp ngay ngắn gọn gàng, thứ nên cất đã cất, thứ nên rửa đã rửa, ngay cả tòi bằm hành xắt nhuyễn Đông Phương Nhiều đã làm sẵn để trong đĩa, trừ dọn chén đĩa cùng món ăn đã nấu xong bung ra phòng ăn, Đông Phương Nhiều không nghĩ ra cô còn có thể giúp cái gì.

Nói xong Đông Phương Nhiều liền tự động tự phát đi lấy chén đĩa.

“Đề Ngô Hạ Ngự bung bát đĩa đi, em tới đây giúp anh trông chừng nồi nước.” Ai biết cho dù đưa lưng về phía Đông Phương Nhiều, cái ót Phương Diễn giống như có thêm cặp mắt, cất giọng nói thản nhiên.

Đông Phương Nhiều sừng sốt một chút, hai bếp lò một nồi súp, một chảo rang thức ăn, Phương Diễn cùng lo vẫn ổn mà.

“Sao vậy? Em hỏi anh cần giúp một tay không, hiện tại anh cần, em không muốn?” Cảm nhận được Đông Phương Nhiều chần chừ không muốn, Phương Diễn lưu loát mở nắp nồi nước thức ăn ra đĩa, một đĩa mỹ vị thức ăn ra đời. Phương Diễn lại đem một cái nồi khác hứng nước, lần nữa đặt trên bếp lò, lấy khăn vừa lau tay, vừa xoay người nhìn chăm chú Đông Phương Nhiều, hỏi.

Đông Phương Nhiều cầm chén đưa cho Ngô Hạ Ngự, “Hạ Ngự, anh bung chén ra trước đi, ra phòng khách ngồi chơi với bọn kia một chút, đợi chúng tôi làm xong hết sẽ gọi mọi người tới giúp mang ra.” Đông Phương Nhiều nói.

Ngô Hạ Ngự đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm Đông Phương Nhiều, không đưa tay ra nhận.

“Hạ Ngự.” Đông Phương Nhiều trong lòng thở dài, lần nữa kêu. Lúc này Ngô Hạ Ngự mới động, nhận lấy chén ra khỏi phòng bếp.

“Có chuyện gì nhớ gọi tôi.” Ngô Hạ Ngự bước tới cửa phòng bếp nói. Quay đầu nhìn lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Đông Phương Nhiều và Phương Diễn, Đông Phương Nhiều gật đầu một cái, phất tay bảo Ngô Hạ Ngự nhanh đi. Ngô Hạ Ngự lúc này mới cất bước chuyển tới phòng ăn, biến mất khỏi tầm mắt của Đông Phương Nhiều và Phương Diễn.

Không thể diễn tả được cảm giác của Đông Phương Nhiều lúc này khi một lần nữa đứng cạnh Phương Diễn, có chút phức tạp, lúng túng, đa phần là lo lắng. Bất kể Phương Diễn muốn thế nào, nhưng nhìn hành động tùy tiện hôm nay của anh, người nào đứng trên lập trường Đông Phương Nhiều đều sẽ hiểu lắm thôi?

Trước kia lúc hai người cùng nấu ăn, Phương Diễn cũng luôn giao Đông Phương Nhiều nhìn, để tránh Đông Phương Nhiều ở trong phòng bếp nhàn rỗi không có chuyện gì làm, lúc nào thì cho món ăn, lúc nào thì thêm gia vị gì, cho nhiều hay ít, Phương Diễn cũng sẽ nói, Đông Phương Nhiều chỉ cần dựa theo làm là được. Không đòi hỏi kỹ thuật khó khăn gì nhiều, Phương Diễn một người hoàn toàn có thể lo hết.

Đông Phương Nhiều dùng cái muỗng khuấy đều nước trong nồi, trong nồi căn bản ngoài nước ra chẳng cho thêm cái gì, còn cần cô đến xem cái gì đây?

Đông Phương Nhiều có chút nghi vấn mới đồng ý lưu lại. Tính cách của cô chính là như vậy, thẳng thắn, không vòng vo.

Phương Diễn tiếp tục rang thức ăn, hoàn toàn coi Đông Phương Nhiều là không khí, phảng phất Đông Phương Nhiều không có tồn tại. Thoạt nhìn không có gì khác thường, Đông Phương Nhiều đứng ngơ ngác nhìn chăm chăm nồi nước đang sôi một hồi lâu. Lửa mở lớn, nước sôi sắp tràn ra ngoài Đông Phương Nhiều cũng không biết.

“Chinh lửa nhỏ thôi, ngốc quá, bị phỏng còn không biết tại sao.” Phương Diễn lạnh giọng nói, đưa tay tới giảm lửa cho Đông Phương Nhiều.

Nhìn Phương Diễn động tác tự nhiên lưu loát, trong lòng Đông Phương Nhiều lại bắt đầu cuộn cuộn hàng loạt cảm xúc.

Hôm nay sao lại phát sinh chuyện này? Cô cùng Phương Diễn cư nhiên lại đứng trong bếp nấu ăn, bọn họ không phải là đã chia tay lâu rồi sao? Bọn họ không phải đã hơn bốn tháng không gặp sao? Coi như hôm qua gặp một lần Phương Diễn cũng không phải nhìn mình lom lom giống như muốn trừng cho cô chết sao, không phải rất không muốn nhìn thấy cô sao?

Đông Phương Nhiều cảm thấy quá hoang đường, từ lúc thấy Phương Diễn đứng ở cửa phòng bếp, vẫn luôn cảm thấy như vậy.

“Phương Diễn.. . .” Rốt cục, Đông Phương Nhiều lấy lại bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Phương Diễn, “Sau bữa cơm hôm nay, đừng gặp lại nữa được không?” Đông Phương Nhiều nhẹ giọng mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Người đàn ông này vẫn có thể dễ dàng lay động tâm tư của mình, thật quá đáng sợ.

Đông Phương Nhiều không dám đánh cuộc, không dám đến gần. Thậm chí lâu lâu thỉnh thoảng chạm mặt một lần cũng có thể đá động tâm tình đang tĩnh lặng gọn sóng trầm trọng, cảm giác bây giờ rất kinh khủng.

Cô không muốn gặp lại anh, sao cũng được, chỉ cần không gặp, tâm nói liền với trái tim sẽ vững vàng nhịp điệu, sẽ không có sóng lớn, sẽ không quá phập phồng kịch liệt.

Phương Diễn không nói gì, không có bất kỳ câu trả lời nào, Đông Phương Nhiều chỉ thấy đường cong khuôn mặt anh căng thẳng.

Tội tình gì? Chia tay rồi mà, cũng đã có người mới, anh không phải vẫn là Phương đại thiếu gia phong lưu khoái hoạt như cũ sao? Cần gì dính líu dây mơ rễ má với cô mãi?

Đông Phương Nhiều thở dài một hơi, “Phương Diễn, súp này cũng đơn giản, gắng chịu khó thêm một chút là được, không nhìn cũng không có vấn đề, mấy món anh nấu chắc cũng sắp xong hết rồi, tôi mang những món này ra trước thuận tiện gọi bọn họ một tiếng luôn nha.

Đông Phương Nhiều vòng qua người Phương Diễn đến bàn thức ăn đã hoàn thành, đưa tay muốn bung lên. Một vòng tay ôm thắt lưng cô níu lại, lưng cô dính sát vào một lồng ngực rắn chắc nóng bỏng, quanh người được bao bọc bởi mùi vị thuộc về Phương Diễn.

“Đừng rời khỏi anh.” Phương Diễn vui đầu ở cổ Đông Phương Nhiều, thấp giọng ní non, hơi ẩm phả lên gương mặt cô có chút nhột.

“Phương Diễm, chúng ta đã kết thúc.” Đông Phương Nhiều không giãy giụa nhưng không thể không nhẹ giọng nhắc nhở, cô cũng đau lòng. Cô thích người đàn ông này, thực sự rất thích. Nhưng hai người không có cách nào để dung hòa lẫn nhau, xuất thân gia cảnh tạm thời không đề cập tới, tính tình lại khác xa một trời một vực, ngay cả niềm tin cơ bản cần có trong một mối quan hệ cũng mỏng như cánh ve, chạm nhẹ đã rách. Thế này làm sao hai người có thể ở chung một chỗ được đây?

“Không có, còn chưa kết thúc.” Ai biết Phương Diễm cứng rắn chống chế nói, “Anh chưa từng đáp ứng.”

Đông Phương Nhiều mặc dù đưa lưng về phía anh, không nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này nhưng vẫn có thể tưởng tượng đường nét đánh lại từ gương mặt của anh cùng đôi môi mỏng đang mím chặt.

Ban đầu đích thực sau khi nói hết lời muốn nói, Đông Phương Nhiều liền cảm thấy rời đi, sắc mặt Phương Diễm lúc đó nguội lạnh đến cực điểm, một câu cũng không nói. Nhưng giờ đây nhắc lại có ý nghĩa gì.

Đông Phương Nhiều không thể không mong Phương Diễm đến tìm mình. Đoạn thời gian đầu quả rất cô rất kỳ vọng. Nếu Phương Diễm tìm đến, nếu Phương Diễm có thể liều lĩnh đến thành phố S tìm cô, thì... . . .

Nhưng đến cuối cùng đáp lại sự mong mỏi của cô là gì? Đông Phương Nhiều tự cười nhạo bản thân, mỗi ngày chờ là mỗi ngày thất vọng cùng đau lòng, cố gắng không nghĩ tới, nhưng có thể muốn là được sao? Phương Diễm lần lượt qua lại cùng nữ nhân khác, trên căn bản không có thời gian rảnh rỗi để tìm cô, vừa chia tay lập tức có người khác. Anh đối xử với cô như vậy còn muốn cô thế nào?

Tâm cũng lạnh dần. Phương Diễm đâu phải không là cô thì không được, không có cô thì có người khác, Đông Phương Nhiều chỉ cảm thấy lúc trước cô quá rảnh rỗi mới quan tâm, để ý nấy tin tức xì căng đan ồn ào của Phương Diễm cùng người này đến người khác. Lúc hẹn hò cùng người phụ nữ khác, Phương Diễm có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô không? Hiện tại mới đến tìm, không thấy quá trễ hay sao?

Huống chi, bên cạnh anh đã có một Lý Cảnh Diễm, muốn đặt cô ở vị trí nào đây?

Chẳng lẽ muốn cô lần nữa trở thành tình nhân của anh? Phương Diễm à sao anh lại ích kỷ đến vậy? Lại có tự tin nghĩ rằng cô nhất định sẽ đồng ý quay lại sao?

Đông Phương cười mỉa, đối với người sau lưng con giận không nhỏ.

“Phương Diễm, chúng ta đã kết thúc rồi.” Tận lực bình phục tâm tình của mình, Đông Phương Nhiều lại đạm thanh lại kiên định nói.

Đưa tay gỡ gạt đôi tay đang quấn quanh hông mình, nhưng đôi tay kia lại cứng rắn như thiết mặc cho Đông Phương Nhiều vận xoắn thế nào cũng không mấy may di động.

Đông Phương Nhiều không muốn động tĩnh trong chốn bị người ngoài nghe thấy, cũng tận lực điều chỉnh âm lượng giọng nói thấp nhất chỉ đủ hai người nghe. Chuyện của cô và Phương Diễm hai người biết là đủ rồi, người ngoài nghe thấy sẽ nghĩ thế nào? Mặc dù là bạn tốt, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy lúng túng.

Nhưng không nghĩ Phương Diễm chính là bất được điểm này ở Đông Phương Nhiều, chết cũng không buông, nắm chắc Đông Phương Nhiều sẽ không cãi nhau lớn tiếng với anh.

“Phương Diễm!” Đông Phương Nhiều nỗ lực mấy lần không có kết quả, tức giận thấp giọng cảnh cáo. Ai ngờ Phương Diễm dùng sức một cái, xoay người cô lại đối diện với anh, sâu trong đôi mắt thâm thúy của anh, cô không thấy rõ đó là gì. Giống như thống khổ và ảm đạm, giống như chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ.

Nhưng Phương Diễm thống khổ cái gì? Anh có gì phải ảm đạm?

Cho đến bây giờ người chịu đựng đau khổ vì đoạn tình cảm này đều là cô Đông Phương Nhiều mà? Có một người yêu đào hoa, một người không hề tin nhiệm cô, không xem trọng cô, chân chính nên đau buồn, chân chính có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói phải là cô Đông Phương Nhiều?

Nhưng mọi chuyện đã qua rồi.

Hiện tại người đàn ông hiện hữu trước mặt này, cùng lắm chỉ là người yêu cũ mà thôi.

“Phương Diễm, anh ôm em cũng vô dụng.” Đông Phương Nhiều nhẹ nói, khóe môi kéo một chút, cười tự giễu, “Chúng ta đã chia tay rồi, Phương Diễm à.”

Cảm giác được vòng tay cứng ngắc bên người buông lỏng, Đông Phương Nhiều nhân cơ hội này dùng sức hướng bên phải uốn éo, cơ hồ sẽ thoát ra, rồi lại bị Phương Diễm phát giác lần nữa thu hẹp cánh tay, vững vàng kiên cố Đông Phương Nhiều trong ngực.

Mặt Đông Phương Nhiều bị áp sát vào lồng ngực Phương Diễm, Đông Phương Nhiều giới chịu đựng nhưng cũng có giới hạn, không cách nào đầu hàng dễ dàng, cùng lắm là lưới rách cá chết, Đông Phương Nhiều giằng giằng, bất cứ giá nào cũng muốn thoát khỏi.

“Không có người khác, Giai Giai.” Phương Diễm lại ôm Đông Phương Nhiều thật chặt, thấp giọng nói, “Không có người khác, vẫn luôn chỉ có một mình em thôi.”

Đồng Phương Nhiều giãy giụa dần dần ngưng đọng, ngẩng đầu nhìn Phương Diễn, anh cũng đang nhìn cô, lại mơ hồ có một phần mong đợi, khẩn trương và bất an.

Không có người khác?

Vậy thì tin tức bốn tháng qua cô thấy, những người phụ nữ anh qua lại, thậm chí Lý Cảnh Điềm, đều là giả sao?

Đồng Phương Nhiều cười, vậy thì sao nào?

“Phương Diễn, cầm lên được thì buông xuống được, anh không phải vẫn luôn như vậy sao? Trước đây anh đối với phụ nữ luôn là thế mà, trong lúc các cô khóc lóc cầu xin anh đừng rời đi, anh nhớ lại xem anh đáp lại những gì?”

Đây đã là ngôn ngữ ác độc nhất Đồng Phương Nhiều có thể nói ra, lời nói độc ác không phải ở tại từ ngữ sắc bén, mấu chốt ở chỗ nó có thể trực tiếp đâm vào điểm yếu của đối phương. Làm cho họ không còn ngôn từ nào để phản bác nữa.

Sắc mặt Phương Diễn thay đổi, trở nên tối tăm mà bi thương, tim như bị bóp nghẹn. Phương Diễn không nghĩ tới sao, dám chắc anh tuyệt đối không tưởng tượng nổi khi anh ăn nói khéps, mở miệng thỉnh cầu Đồng Phương Nhiều lại không có ý định quay lại bên anh.

Hiện tại nhất định rất muốn giết chết cô, nhìn sắc mặt phẫn nộ đến cực điểm của anh kia, thất lưng cô thì bị xiết chặt chẽ như hận không thể cắt ra làm hai.

Chẳng lẽ cô muốn thế sao, Phương Diễn không dễ chịu chẳng lẽ cô thoải mái?

Tâm can cô cũng muốn nổ tung rồi, trái tim như bị một bàn tay nắm chặt, bóp mạnh một cái. Nhưng vậy thì thế nào? Cô sẽ không quay về, bởi vì cô quá rõ, nếu quay đầu lại kết quả đang chờ đợi cô phía trước là cái gì.

“Phương Diễn, buông tay.” Đồng Phương Nhiều nhìn thẳng vào mắt Phương Diễn, nhẹ nói. Phương Diễn vẫn không thả, càng ngày càng cố định chặt hơn, như muốn đem Đồng Phương Nhiều khảm vào trong ngực anh mãi không rời.

“Giai Giai, tại sao không thế?” Phương Diễn thanh âm khàn khàn hỏi, “Rõ ràng em yêu anh, người em yêu rõ ràng là anh, tại sao không thế?”

Lời anh nói làm tim Đồng Phương Nhiều sựng lại, rồi sau đó đôi môi chậm rãi phác thảo ra một nụ cười, “Phương Diễn, lần trước em đã nói với anh, người em thích là Ngô Hạ Ngự, anh quên rồi sao?”

“Không thế nào, anh không tin.” Phương Diễn lắc đầu, “Em muốn gạt anh thôi.”

Ngược lại trở nên thông minh, biết cô lừa anh. Nhưng việc đã đến nước này, Đồng Phương Nhiều còn có thể nói thật không?

Dĩ nhiên không.

“Bất kể anh tin hay không, tóm lại em không thích anh.” Đồng Phương Nhiều lắc đầu, đẩy ngực Phương Diễn, ngăn một khoảng cách giữa hai người, “Buông tay đi, Phương Diễn.” Đồng Phương Nhiều tầm mắt nhìn nãy đĩa thức ăn sắc hương vị câu toàn còn bốc hơi nóng, có khi đây là lần cuối cùng được ăn món Phương Diễn nấu rồi, “Món ăn sắp nguội rồi.”

Phương Diễn đời nào chịu, Phương đại thiếu gia này giờ luôn đối nghịch với Đồng Phương Nhiều. Cô muốn đi, anh hết lần này tới lần khác không cho đi. Cô bảo buông tay, anh hết lần này tới lần khác không buông tay. Đồng Phương Nhiều không muốn tiếp tục dây dưa, Phương Diễn chẳng lẽ cứ ngoan ngoãn lui một bên không dây dưa nữa sao?

Đương nhiên là không thế nào.

Phương Diễn chỉ cảm thấy sau khi nghe Đồng Phương Nhiều nói, cả người cũng sấp đồng cứng, sao cô có thể? Người phụ nữ này tại sao có thể ác tâm như vậy? !

Phương Diễn trong đầu chỉ nghĩ duy nhất một việc, đó chính là lưu lại người phụ nữ này, vô luận dùng phương pháp gì, cũng nhất định phải giữ cô bên người, nơi nào cũng không muốn cô đi, không muốn cô nhìn người đàn ông khác, không cho phép dính dấp với bất kỳ người đàn ông nào, trời mới biết, bốn tháng này anh trải qua khó khăn đến cỡ nào.

Sợ cô quên, anh liền ngày ngày đưa tin tức lên báo, sợ cô không đọc, anh liền nhờ ký giả kéo cô vào, tin tức có liên quan đến cô tóm lại cô sẽ không thể không xem qua? Sợ cô thật sự hện hò với Ngô Hạ Ngự, sợ cô không nhớ đến, tin tức cô và Ngô Hạ Ngự huyền ảo, vậy anh liền gây ra tin tức lớn hơn, đẩy tin của cô rơi xuống, hết thấy đều là giả, tờ báo tạp chí đều là gạt người.

Cô nói thích Ngô Hạ Ngự chỉ vì muốn anh ghen tức, nhất định là lừa gạt anh.

Cô nói cô muốn rời khỏi anh, làm sao có thể?

Anh làm sao cho phép? Anh tuyệt đối sẽ không cho phép!

Nhưng lúc này, anh chỉ có thể cứng người, nhìn cô từ tránh thoát lồng ngực mình, thần sắc tự nhiên một tay bưng một đĩa thức ăn đi tới cửa. Nhìn cô

quay đầu, cười với anh, nữ nhân này, cho dù ngoan tâm như vậy đáng hận như vậy, nhưng nụ cười vẫn sáng ngời như vậy, một chút xú tạp chất phảng phất cũng không có.

“Vô dụng thôi Phương Diễn, anh truyền ra nhiều xi căng đan như vậy nhưng một chút cảm giác em cũng không có, như vậy anh còn xác định muốn cùng em ở một chỗ sao?” Đông Phương Nhiều đi tới cửa dừng lại, quay đầu nói.

Không chút nào ngoài ý muốn thấy Phương Diễn cả người cứng còng chôn chân tại chỗ, mặt như màu đất.

Không biết lòng cô rất yếu ớt sao? Anh không biết trong mắt kẻ đang yêu không chứa nổi một hạt cát sao? Còn dụng chuyện như vậy để dò xét cô, cô không chịu được.

Dứt lời, bụng thức ăn đi tới phòng khách, đặt trên bàn ăn.

Nhìn lại mấy người kia, vẫn ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, cười cười nói nói tung bùng náo nhiệt.

Hai cảnh tượng đối lập, thật đúng là thê lương. Đông Phương Nhiều trong lòng cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Đây là bữa ăn tối khó trải qua nhất từ lúc Đông Phương Nhiều chào đời đến nay. Ngô Minh Hạo, Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông ngồi đối diện cô, một trái một phải là Phương Diễn và Ngô Hạ Ngự.

Ngô Hạ Ngự chẳng biết tại sao trên bàn ăn lại tỏ ra rất ân cần với Đông Phương Nhiều, nói chuyện hài hước chọc Đông Phương Nhiều cười, thay Đông Phương Nhiều gấp thức ăn, múc canh cho Đông Phương Nhiều, nhất mực tận tình, chăm sóc chu đáo.

Đông Phương Nhiều có khổ khó nói, cho tới nay cô đối với Ngô Hạ Ngự đơn thuần là tình bạn không hơn không kém, chưa hề vượt qua ranh giới dù chỉ nửa bước, va chạm cũng có mức độ giới hạn nhất định, dần dà Ngô Hạ Ngự cũng hiểu, kể từ sau buổi tối say xỉn gây ra xi căng đan ngày trước đã không đề cập tới lần nào nữa. Kết quả bây giờ đến nhà cô quan tâm săn sóc đủ đường khiến Đông Phương Nhiều cả người mất tự nhiên, càng không thể chối từ.

Là ai một lần lại một lần nói với Phương Diễn người trong lòng là Ngô Hạ Ngự, là ai một lần lại một lần bày tỏ ở cạnh Ngô Hạ Ngự rất vui vẻ, tuyệt đối so với Phương Diễn chỉ có tốt hơn chứ không kém?

Chính cô, đều là cô.

Giờ đây không biết làm thế nào mới ổn, nếu như biểu hiện ra ý từ chối hay không thích, đó chẳng phải gây ông đập lưng ông sao?

Đành phải giả bộ vui vẻ đón nhận tâm ý của Ngô Hạ Ngự, cười thật ngọt ngào thật tươi tắn, không để lộ chút sơ hở nào.

Đến nỗi ba cái người đối diện lúc ăn cơm không lo ăn cơm, đôi mắt lão lia nhìn Đông Phương Nhiều đến Phương Diễn rồi đến Ngô Hạ Ngự, vòng tới vòng lui, tỏ ra nét mặt vô cùng thần bí.

Đông Phương Nhiều chỉ im lặng, ăn một bữa cơm thôi mà, ba người nhàm chán này có thể nhìn ra gì chứ?

Phương Diễn trên người đóng một tảng lại một tảng hàn băng, từ lúc lên bàn ăn chưa nói câu nào, cứ yên lặng ăn cơm. Ngô Minh Hạo hôm nay cũng kỳ dị không có to mồm, cả bàn cơm chỉ nghe Ngô Hạ Ngự một người độc thoại, nói không ngừng.

Khiến Đông Phương Nhiều rất muốn lấy giẻ lau bịt miệng Ngô Hạ Ngự lại.

Bữa cơm cuối cùng cũng xong, Phương Diễn vẫn chưa đi, ngồi trên sofa như pho tượng. Đôi mắt chăm chú nhìn Đông Phương Nhiều không dời.

Đông Phương Nhiều đứng ngồi không yên, nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp, mới phát giác khá nhiều.

Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông đề nghị giúp một tay, đều bị Đông Phương Nhiều đuổi ra ngoài, để hai người này giúp có khi còn mất công thêm, Ngô Minh Hạo thì càng không trông cậy được. Ngô Hạ Ngự lần này bám đuôi như keo dính sắt đuôi thế nào cũng không đi, hướng chỉ có Phương Diễn trong nhà, Đông Phương Nhiều nghĩ suốt đầu mẻ trán một lần là đủ lắm rồi.

Đông Phương Nhiều rửa chén, Ngô Hạ Ngự lau chén, phân công hợp tác.

Xong việc ra ngoài tụ họp với mọi người cùng ăn trái cây nói chuyện phiếm. Mấy người bọn họ nhiều chuyện ríu rít không thôi, Đông Phương Nhiều xung

phong làm người nghe, Phương Diễm khi rảnh rỗi cũng nói chen một hai câu, nhàn nhạt, không nhiều lời.

“Uy, Hạ Thác tháng trước đi Mỹ rồi, Phương Diễm anh biết không?” Nói nói, Ngô Minh Hạo lại kéo đề tài đến Hạ Thác. Lần trước Ngô Hạ Ngự nói Ngô Minh Hạo ở đại học yêu thầm Hạ Thác, chẳng lẽ là thật? Thấy Ngô Minh Hạo hiện tại nhắc tới Hạ Thác, ánh mắt tỏa ra tia sáng dịu dàng, chẳng lẽ bây giờ còn nhớ đến?

Đồng Phương Nhiều biết Hạ Thác sẽ tới Mỹ, chính là lần cuối trao đổi bản thiết kế cô ấy có nói qua, chỉ là không biết chính xác khi nào, thì ra là tuần trước.

“Sẵn đây nói luôn nhà này là do Hạ Thác thiết kế đấy.” Đồng Phương Nhiều lấy cớ nói cho có đóng góp. Mấy người ở trong nhà ngắm ngía lâu như vậy, nhìn là biết vừa mới sửa sang lại, rồi rít lộ ra vẻ mặt khó trách là như thế. Đối với bản thiết kế Hạ Thác, rất khẳng định.

“Lần trước cùng Giai Giai gặp người thiết kế trùng hợp là Hạ Thác.” Phương Diễm nói tiếp, trên mặt nguội lạnh không thay đổi, “Mấy ngày sau Hạ Thác uống say ở quán rượu gọi tôi đến, cũng không biết làm sao có số điện thoại.”

Nghe đến đó, có người nhảy lên, tay chỉ chỉ Phương Diễm và Đồng Phương Nhiều, “Anh. . . Anh cùng Hạ Thác. . . .” Ngô Minh Hạo rất kích động, cuối cùng rốt cục lớn tiếng nói, “Anh chia tay với Giai Giai không phải bởi vì Hạ Thác chứ? Không có liên quan đến tôi?”

Ngô Minh Hạo vẫn còn canh cánh trong lòng, sau hôm sinh nhật hân hoan ra tin tức Đồng Phương Nhiều và Phương Diễm chia tay, lại liên tưởng một chút chuyện phát sinh, tội khôi họa thù rất có thể chính là mình, chuyện cũng không thể nói rõ ràng? ! Kết quả bây giờ nhìn lại thì ra không phải?

Không thể nào? Phương Diễm và Hạ Thác?. . . . Hai người có gian tình mới dẫn đến đổ vỡ với Hách Giai Giai?

Lại còn lớn gan nói ra? ! Tất cả mọi người rất bội phục Phương Diễm có thể thẳng thắn đến vậy . Mặc dù hai người đã đường ai nấy đi, nhưng sau chia tay ít nhiều cũng kiêng kỵ một chút, nhìn bộ dạng Phương đại thiếu gia, nào có nửa điểm kiêng kỵ, đơn giản hạn không thể đề toàn thể giới đều biết.

Lại ríu rít nhìn về phía Đồng Phương Nhiều, cô thần sắc tự nhiên ở đây nghe!

Hai người này thật phi thường!

Muốn cô thể hiện cái gì? Phương Diễm mở đầu mà, Đồng Phương Nhiều cũng biết anh muốn nói gì, chắc là muốn giải thích? Tuy nói trước kia anh cũng từng kể mối quan hệ của anh và Hạ Thác, cũng từng nói giữa hai người cái gì cũng không phát sinh, nhưng trên gối có mùi nước hoa, vẫn không nói rõ ràng. Hiện tại chia tay rồi mới trình bày lý do là muốn cô chết được minh bạch sao?

Quả nhiên, chỉ thấy Phương Diễm lạnh lùng bỏ qua Ngô Minh Hạo “Tôi và Hạ Thác sao hả?” Hỏi ngược lại, nhãn lực kia về mặt kia, khiến mấy người ngồi đối diện kinh hãi đồng loạt lắc đầu, Phương Diễm hôm nay uống lộn thuốc hồ? Rõ ràng tự mình mở đầu, nổi nóng cái gì chứ? ! Nhìn anh tựa như được vớt ra từ hầm băng!

“Nói cho các người biết, đừng nghĩ tôi và Hạ Thác phát sinh cái gì? Tôi và cô ta cái gì cũng không có!” Phương Diễm cắn răng nghiêng lợi nói, tựa hồ đã nhẫn nại tới cực điểm, chợt đứng lên, “Cô ta uống say, không biết nhà cô ta ở đâu nên tôi mới đưa về nhà mình, cô ta ngủ phòng ngủ chính, tôi ngủ phòng cho khách, đoán mò cái gì? !”

Lời này mặc dù hướng về phía Ngô Minh Hạo nói, nhưng Đồng Phương Nhiều hiểu, Phương Diễm muốn nói ai nghe.

Nhưng có ích gì, lúc ấy không nói rõ hiện tại mới đến phân trần thì có ích lợi gì nữa? !

Phương Diễm nói xong lời này liền cất bước ra ngoài, lưu lại bốn người trên sofa nhìn nhau, chỉ nghe “Bang bang” hai tiếng, cánh cửa chính bị Phương Diễm đóng sập mạnh, tiếng vang rung trời, khiến Đồng Phương Nhiều hết sức lo lắng cho cánh cửa, còn định chạy đến xem có bị anh làm hư hay không.

Phương Diễm. . . . cuối cùng buông tay? Không thể diễn tả cảm giác lúc này, thở phào nhẹ nhõm, lại nhói đau.

Rốt cục. . . .

Chấm dứt.

Không khí đã hoàn toàn không phải là không khí lúc mới đến. Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đồng bọn họ cũng không dám làm phiền lâu, nhìn ra Đồng Phương Nhiều mệt mỏi, ngồi một hồi, liền kéo về.

Đồng Phương Nhiều buổi chiều ngủ quá nhiều, dẫn đến buổi tối tinh lực dư thừa, làm thế nào cũng không ngủ được, mở máy tính shopping online. Phần lớn đồ dùng hiện tại của cô đều mua qua Internet, cô không có thời gian ra cửa lại sợ bị mọi người nhận ra, mua sắm qua mạng có vẻ dễ dàng và thuận tiện rất nhiều.

Phụ nữ gặp chuyện buồn thường sẽ vùng tiền đi mua sắm, tiền cứ thế bay ra khỏi ví, không biết sao tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn. Hơn nữa nhà mới của cô cần bổ sung thêm rất nhiều đồ dùng, Đồng Phương Nhiều điên cuồng đặt hàng, đến rạng sáng con buồn ngủ lại đến mới buông chuột máy vi tính, đánh răng đi ngủ.

Lại phiên Vũ ca rồi, đến lúc đó nhận hàng mệt mỏi luôn.

Đồng Phương Nhiều cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đau khổ của Vũ ca bận rộn tiếp đón người giao hàng sẽ như thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền ngủ mất .

Sau đó là nhiều cuộc điện thoại gọi đến, điện thoại bị Vũ ca ra lệnh cưỡng chế luôn mang bên người, mặc dù phụ tá Tiểu Lý cũng có điện thoại, thông qua hân cũng có thể tìm được Đồng Phương Nhiều, nhưng không có điện thoại tóm lại rất bất tiện, Vũ ca mỗi lần muốn tìm Đồng Phương Nhiều đều phải tìm kiếm khắp nơi không biết đâu mà lần, gấp gáp phải đi loanh quanh vô đầu bứt tóc cho hả giận, tới bây giờ đã hết giới hạn chịu đựng rồi.

Lúc này cầm điện thoại di động trong tay, Đồng Phương Nhiều cũng thấy bình thường, giải khai tâm kết chứ sao. Hơn nữa người kia cũng buông bỏ rồi sẽ không tìm cô nữa.

Không lâu sau, báo chí lại có đề tài nóng, Phương Diễn và Lý Cảnh Điềm đoạn thời gian trước tình yêu cuồng nhiệt như keo như sơn, tuyên bố chia tay. Lý Cảnh Điềm đặc biệt mở cuộc họp ký giả thuyết minh chuyện này, được một thời gian ngắn, nhanh chóng bị những chuyện khác bao trùm. Dần dần cũng không có nhắc lại.

Mà tin tức liên quan Phương Diễn tựa hồ cũng đắm chìm theo chuyện lần này, trước kia thỉnh thoảng sẽ thấy, hôm nay cùng ai ước hẹn, ngày mai bị ký giả bắt gặp cùng người nào ở nơi nào, nhưng bây giờ tin gì cũng biến mất, ngược lại có một công tử họ Lục gần đây rất nổi tiếng, tin tức bay đầy trời. Hôm nay làm nữ minh tinh bụng lớn rồi bỏ rơi con người ta, ngày mai lại gian dũ với phụ nữ có chồng bị bắt gặp tại trận, xe ký giả chắn giữ trước cửa, hình gì cũng tuôn ra ngoài, để truyền thông rửa mắt một lần như một tổ ong vô vàn nghe mùi theo gió bu quanh.

Tin tức gần đây của Đồng Phương Nhiều cũng phai nhạt ít đi, dáng người tương đối, thần thái có vẻ sáng sủa rất nhiều. Đúng vậy, bốn năm tháng kia, ngày nào cũng bị xi căng đan bủa vây, ngũ đầu có yên .

Sau buổi liên hoan trong nhà Đồng Phương Nhiều, Ngô Hạ Ngự hẹn cô mấy lần, cô có lúc thật sự bận rộn không có thời gian, có lúc ít bận một chút nhận điện thoại Ngô Hạ Ngự, nhưng lại nghĩ đến thái độ của anh trong bữa cơm ngày đó, mơ hồ thấy bất an và mất tự nhiên, nên từ chối.

Ba tháng sau, phim truyền hình 《 Ngày mai 》bắt đầu tuyên truyền ở kênh hoàng kim trên TV, đoạn quảng cáo vừa phát sóng đã thu không ít phản hồi, liên tưởng đến 《 hạ điện y thủy 》không tuyên truyền nhiều cũng nổi đình đám, khán giả vô cùng mong đợi sự liên thủ lần này giữa Đồng Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự.

Đến thời điểm tuyên truyền cho phim《 Ngày mai 》，Đồng Phương Nhiều cùng Hạ Phi Phi và vài diễn viên chủ yếu trong đoàn phim bắt đầu chạy khắp nơi trên cả nước giới thiệu bộ phim. Đây cũng là điểm bất đồng lớn nhất với phim 《 hạ điện y thủy 》，《 hạ điện y thủy 》phát sóng trước, tổ kịch căn bản cũng không có an bài tuyên truyền, chỉ truyền bá quảng cáo trên TV, qua internet, báo chí là xong, tuyệt đối các diễn viên không cần tốn sức bỏ công thân.

《 Ngày mai 》lại bất đồng, nhà sản xuất rất coi trọng vấn đề tuyên truyền, lúc ký hiệp ước phân ghi chú mục này chiếm vị trí đầu, nội dung là diễn viên có nghĩa vụ phối hợp tất cả hoạt động tuyên truyền với đoàn phim.

Vì vậy trước nửa tháng đã ra thông báo, yêu cầu Đồng Phương Nhiều sắp xếp thời gian phối hợp với lịch tuyên truyền của đoàn phim.

Kỳ hạn tuyên truyền đại khái khoảng nửa tháng, thời gian rất gấp rút, cả đoàn phim lên máy bay bay tới bay lui, thời gian nghỉ ngơi cũng rất ít. Đạo diễn nội cảnh và Ngô Hạ Ngự đều đi theo, nhưng phần lớn ngồi ở dưới đài nhìn, lúc cần thiết sẽ xuất hiện trên màn ảnh.

Lúc này xi căng đan của Đồng Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự cũng phai nhạt.

Khi tuyên truyền hai người trao đổi cũng không nhiều, một là bận rộn, hai là Đồng Phương Nhiều trốn tránh, ba là hoạt động tập thể, đích xác rất khó dành ra một chút thời gian chỉ có hai người gặp gỡ.

Nửa tháng sau tuyên truyền kết thúc, nơi cuối cùng tuyên truyền là ở thành phố C, mọi người cùng nhau ngồi ăn bữa cơm giải thể , sau đó Đồng Phương Nhiều lại gia nhập vào một bộ phim điện ảnh, còn có liên tiếp ba bốn bộ phía sau đang chờ. Suy nghĩ một chút đại khái trong nửa năm tới cũng không thể cùng Ngô Hạ Ngự ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, có một số việc không xử lý cứ tồn đọng một chỗ cũng không phải chuyện tốt, lúc ăn cơm Ngô Hạ Ngự ngồi cạnh Đồng Phương Nhiều, cô kéo tay áo anh, lặng lẽ nói nhỏ : “Buổi tối chúng ta đến quán cà phê trong khách sạn ngồi một lát.”

Ngô Hạ Ngự nhất thời ánh mắt tỏa sáng, gật đầu một cái.

Đồng Phương Nhiều trong lòng khổ sở, Ngô Hạ Ngự là một người đàn ông tốt, anh đối với mình tâm tư gì cô cảm thụ được, nhưng tim cô không thể chứa được nhiều người, chỉ có thể phụ tấm chân tình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Cuộc trò chuyện ngày đó của tôi và cùng Phương Diễn chắc anh đã nghe hết rồi?” Mặc dù lúc đó đang giăng co với Phương Diễn, nhưng Đông Phương Nhiều vẫn có thời khắc quan sát động tĩnh bên ngoài. Huống chi giả như không nghe thấy, Ngô Hạ Ngự cũng sẽ không ân cần khi dùng bữa như vậy.

Ngô Hạ Ngự cũng không có ý giấu, gật đầu thừa nhận: “Có nghe”.

Bao gồm tất cả những gì cô nói. Nói không thích Phương Diễn, ngược lại nhấn mạnh người trong lòng là Ngô Hạ Ngự.

Ngô Hạ Ngự hé ra vẻ mặt mong đợi, Đông Phương Nhiều cũng không biết nói cái gì cho phải. Nhưng nếu không nói rõ ràng tồn ứ trong lòng rất khó chịu, vẫn nên kết thúc sớm tránh đêm dài lắm mộng.

“Hạ Ngự, anh nghe tôi nói này.” Đông Phương Nhiều khuấy tách cà phê, một hồi lâu ngẩng đầu nhìn Ngô Hạ Ngự, nhẹ nói.

Ngô Hạ Ngự gật đầu một cái, không nói gì. Nhìn Đông Phương Nhiều vẻ mặt ngưng trọng, đã mơ hồ đoán được điều cô muốn nói. Anh không phải gã ngốc, mấy ngày nay Đông Phương Nhiều cư xử như muốn phân rõ ranh giới, anh sao không nhận ra. Chẳng qua là không muốn đối diện mà thôi.

Trời mới biết Ngô Hạ Ngự nóng lòng, sốt ruột thế nào khi Phương Diễn và Hách Giai Giai đơn độc nói chuyện, chịu không nổi nữa mới trở vào, vừa bước đến cửa phòng bếp đúng lúc nghe Hách Giai Giai chính miệng nói người trong lòng là anh thì tâm tình của anh kích động tột cùng.

Cho nên lúc dùng cơm mới tận tình quan tâm cô đến vậy.

Thật ra anh không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần Giai Giai có một chút thích anh, dù chỉ một chút xíu cũng được.

Nhưng tựa hồ ngay cả một tình cảm nhỏ nhoi như vậy cô cũng không thể trao cho anh.

Sau ngày đó, cô tận lực tránh né anh, không muốn ra ngoài, không muốn gặp mặt, Ngô Hạ Ngự nhiệt tình thế nào cũng từ từ nguội dần. Giờ đây cô chủ động hẹn anh, anh rất vui vẻ nhận lời ngay lập tức.

Nhưng mà, cuối cùng đã tới thời điểm ngã bài rồi sao?

Anh có thể... .. không nghe cô nói tiếp được không?

“Giai Giai, cô uống thử cà phê ở đây đi, không nghĩ tới mùi vị thơm ngon đến vậy.” Ngô Hạ Ngự cắt đứt lời Đông Phương Nhiều muốn nói..., cầm tách cà phê uống một hớp, cười híp mắt nói với cô. Thấy thế Đông Phương Nhiều cũng không tiếp tục được, trong lòng chua xót. Biết rất rõ, Ngô Hạ Ngự rõ ràng hiểu, nhưng lại không cho cô nói ra. Thật ra ở trên thế giới này người cô không muốn tổn thương nhất đúng là Ngô Hạ Ngự. Cái người đã ở bên cạnh cô khi cô buồn, người đã mang hơi ấm đến sưởi ấm cõi lòng cô ngay thời điểm cô đau lòng nhất. Anh có thể đứng đối với cô tốt như vậy không? Anh càng tốt cô càng cảm thấy mình mắc nợ anh quá nhiều.

“Không, Hạ Ngự, anh hãy nghe tôi nói đã.” Đông Phương Nhiều lắc đầu một cái, kiên quyết muốn kết thúc chuyện này, như vậy cô mới có thể an tâm nhập đầu vào công việc.

Ngô Hạ Ngự nhìn cô, thần sắc bất đắc dĩ khiến cô khẽ đau xót, nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản Đông Phương Nhiều, “Hạ Ngự, tôi hi vọng chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt, mãi mãi là bạn tốt không hơn không kém” Đông Phương Nhiều mồm miệng rõ ràng, một câu nói thẳng thắn. Ngô Hạ Ngự sắc mặt cứng ngắc, một hồi lâu không nói lời nào. Đông Phương Nhiều lúc này mới yên lặng cầm tách cà phê đưa lên miệng, từng chút từng chút uống cạn. Cà phê không đường, rất đắng, đắng đến nỗi cô muốn rót nước mát.

Ngô Hạ Ngự là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này mà Đông Phương Nhiều may mắn gặp được, cô không muốn tổn thương anh. Nhưng chuyện tình cảm rất khó giải thích, không thích chính là không thích, cô biết phải làm sao?

Vào thời khắc này, Đông Phương Nhiều cũng cảm thấy cô là kẻ tâm địa sắt đá cỡ nào, mới có thể cự tuyệt một người đàn ông như Ngô Hạ Ngự. Đông Phương Nhiều cười khổ, trừ cười khổ, chỉ biết cười khổ. Vậy mà lại thích Phương Diễn, không thích Ngô Hạ Ngự, đây không phải tự tìm khổ thì là gì?

Sau đó Đông Phương Nhiều hoạt động theo hành trình đã sắp xếp, lịch trình dày đặc, cô ngày ngày bề bộn nhiều việc, cũng không phải vô ích. Đóng phim, sau đó lại đóng phim, tiếp theo là tuyên truyền, bay khắp nơi, nửa năm cứ như vậy trôi qua.

Thời gian này Đông Phương Nhiều vẫn giữ liên lạc với Ngô Hạ Ngự, lâu lâu thỉnh thoảng gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm vài câu đơn giản, kể lể tình trạng gần đây. Đáng nhắc tới nhất là, Nghi Hạo Đông và Thi Lam Lam đã quen biết lâu năm sau khi hợp diễn trong một bộ phim tự dựng nảy ra tia lửa tình ái, sánh đôi cùng nhau.

Hai người song song xuất hiện trên màn ảnh, nắm tay, hôn nhẹ không e dè, lại để truyền thông chấn động đưa ra rất nhiều điểm tin nóng. Đông Phương Nhiều khi đó vẫn còn ở studio quay phim truyền hình, lúc này bộ phim đang kéo đến khâu hoàn thành, loay hoay chân không chạm đất, thời gian ngủ cũng phải tranh thủ từng li từng tí, chứ nói chi là đọc báo, xem tin tức. Vũ ca khi đó cũng bận rộn, lúc gặp mặt hay gọi điện thoại đều chỉ chọn trọng điểm, về phần tin tức không liên quan đến chính chủ là Đông Phương Nhiều liền tự động tình lược qua một bên.

Cho tới lúc Thi Lam Lam gọi điện cô mới biết.

Đông Phương Nhiều đương nhiên ngạc nhiên vô cùng, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông? Hai người này nếu có tiếng sét ái tình lẽ ra nên bị đánh từ mấy chục năm về trước chứ nhỉ? Sao giờ mới thấy nhau vừa mắt, nắm tay đi chung đường là sao đây?

Nhưng chuyện tình cảm đâu có theo đạo lý thông thường, lúc không có cảm giác, hôn nhau cũng thấy xa cách, cả ngày ở chung một chỗ vẫn không có chút rung động. Khi cảm giác tới, mỗi ngày không gặp trong lòng lại nhớ nhưng.

Dĩ nhiên, Thi Lam Lam gọi tới không phải chỉ vì thông báo cô ấy và Nghi Hạo Đông hai người đang yêu nhau, tự nhiên đặc biệt gọi đến kể chuyện tình yêu, không phải rất kỳ quái sao?

Thi Lam Lam quả thật là có ý đồ khác. Cô ấy và Nghi Hạo Đông đã quyết định tiến đến hôn nhân, hôn lễ sẽ cử hành hai tháng sau. Mục đích của cô ấy đơn giản muốn mời Đông Phương Nhiều làm dâu phụ cho bọn họ.

Chuyện tốt này Đông Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không từ chối. Chưa nói đến kết hôn là chuyện đại sự của cả đời người, chỉ bằng Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông là hai trong số những người bạn thân thiết ít ỏi của cô trên thế giới này, cô cũng nên nghĩa bất dung từ.

Chẳng qua là cảm thán hai người này tiến triển nhanh như tên lửa. Đông Phương Nhiều chưa phục hồi tinh thần chuyện hai người yêu nhau đã trúng thêm một cái tin lớn hai người sắp kết hôn luôn rồi.

Đông Phương Nhiều không thể không cười nói tốc độ của hai người sánh ngang với tia chớp, Thi Lam Lam lại nói thật ra bọn họ lui tới gần ba tháng rồi, chỉ là không công bố, công bố ra rồi ngược lại cảm thấy dễ dàng hơn, biết nhau nhiều năm như vậy, cũng tương đối quen thuộc tính tình đối phương, còn cần gì tìm hiểu qua lại thêm nữa, liền định ngày cử hành hôn lễ cho xong.

Tránh cho một chuyện còn phải nổ ra hai trận tin, ngày ngày bị ký giả đuổi theo cũng rất phiền, lần này sẽ để cho bọn họ viết đã đời, bọn họ cũng vui vẻ và khoái trá.

Đúng vậy a, người ta cũng định kết hôn còn có thể đào bới chuyện gì? Đơn giản chính là chuyện sinh con sau này có thể lấy ra viết báo, nhưng sinh con còn rất xa vời, Thi Lam Lam nói chuyện này chờ sau này hãy nói. Điện thoại càng về sau tâm Đông Phương Nhiều càng sôi trào, bạn bè chính là như vậy, cô hạnh phúc, cũng mong bạn bè mọi người bên cạnh đều có thể hạnh phúc.

Cô ấy bảo Đông Phương Nhiều cũng lưu ý những người đàn ông bên cạnh nhiều một chút đi blablabla... .. Đừng nghĩ tới người quá khứ nữa blablabla... .. Đông Phương Nhiều đầu đầy hắc tuyến, cô là bận rộn có được hay không? Hơn nữa cô mới 24 tuổi, đang tuổi xuân thì, bị Thi Lam Lam nói giống như gái già ế chồng không ai muốn, thật là khiến người ta tổn thương.

Bây giờ tùy tiện đi bất cứ nơi nào, kêu tên Hách Giai Giai người nào không quay đầu lại, nam nam nữ nữ già trẻ lớn bé, người ái mộ nhiều đến mức không đếm xuể. Với lại nữa năm qua, phim truyền hình phim điện ảnh có cô góp mặt lần lượt khởi chiếu, hơn nữa không lâu trước đây cùng lúc đạt giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất Tinh Huy và nữ chính xuất sắc nhất Tinh Huy, người nào không biết Hách Giai Giai hiện tại nổi tiếng đến trình độ nào? Ai ai cũng phải thừa nhận cô là ngôi sao sáng chói nhất trên đỉnh vinh quang hiện nay, đi đâu cũng có nhiều hộ sĩ theo sau bảo vệ.

Dĩ nhiên, cơ hội như vậy không nhiều lắm, người đứng trên cao, ngày ngày quay vòng với công việc tối mắt tối mũi, không có thời gian để ngủ luôn ấy chứ.

Đông Phương Nhiều bị Thi Lam Lam nói hắc tuyến đầy mặt, cuối cùng không chịu nổi, lại nói mấy câu rất nhanh cúp điện thoại. Hô to một hơi, Thi Lam Lam này, trở thành bà tám quản nhiều chuyện như vậy từ khi nào vậy? Không khỏi rung mình một cái, này còn chưa kết hôn nha, kết hôn xong không biết trở thành cái dạng nào nữa?

Không được, lần sau gặp mặt phải đề ra ước pháp tam chương, mấy chuyện tìm bạn trai bầu bạn gì gì đó, nhất định phải kiên quyết dẹp qua một bên rồi muốn nói gì nói!

Trong ngành giải trí, người tuổi đã hơn ba mươi bốn mươi còn độc thân, không kết hôn mọc lên như nấm, Đông Phương Nhiều mặc dù không có nói không muốn kết hôn, nhưng tìm bạn trai rồi kết hôn thì đợi lúc cô ba mươi bốn mươi tuổi nói cũng chưa muộn.

Những thước phim điện ảnh cuối cùng hoàn thành lập tức phối hợp với đoàn phim làm tuyên truyền, trong thời gian này lại nhận quay ba mẫu quảng cáo, Đông Phương Nhiều nửa năm này không riêng gì danh tiếng, túi tiền cũng linh kinh không ít. Trước sau lại mua thêm hai căn nhà, một căn đã trưng tu xong, một căn bỏ trống vẫn chưa động đến.

Đông Phương Nhiều trước mắt vẫn ở căn nhà nhỏ phía đông, hoàn cảnh nơi đây rất tốt, cộng thêm giao thông thuận tiện, cô rất bận bây giờ không có tinh lực để dọn nhà. Căn nhà thứ hai cũng như cũ giao cho Vũ ca quản lý việc sửa chữa.

Khoảng thời gian bận rộn nhất cũng trôi qua, Đông Phương Nhiều trống nửa tháng ngày nghỉ, vừa đúng thời điểm hôn lễ của Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông, hai người kia gần tới ngày đám cưới điện thoại liên tục, oanh tạc Đông Phương Nhiều không ngừng, dặn dò cô tất yếu nên sớm qua giúp một tay. Làm cho Đông Phương Nhiều cũng cảm thấy hai người này kết hôn không lo công tác chuẩn bị, toàn bộ thời gian cứ quấy nhiễu cô. Không biết Ngô Minh Hạo, Ngô Hạ Ngự có phải cũng bị như cô không.

Đông Phương Nhiều dĩ nhiên muốn đáp án là khẳng định, nếu không chỉ có một mình cô chịu đãi ngộ này, cô sẽ hết sức cảm thấy bất công.

Từ các cuộc gọi, Đông Phương Nhiều biết được hôn lễ có ba dâu phụ, ba phù rể, Đông Phương Nhiều và Ngô Hạ Ngự là một đôi, Lý Như Cửu và Ngô Minh Hạo là một đôi, còn có một đôi cũng có tên tuổi trong làng nghệ, Lưu Vân San và Hạ Trung Hâm, đã từng đóng phim chung với Đông Phương Nhiều, nói chuyện cũng rất hợp ý, đều là người có tính tình trực爽 không vòng vo.

Lễ thành hôn sẽ do người chủ trì nổi tiếng nhất trong nghề làm chủ hôn, dĩ nhiên, chủ trì Tonks này có giao tình thâm sâu với Nghi Hạo Đông và Thi Lam Lam nên mới nhận lời. Nghe nói chỉ lấy bao lì xì, phí chủ trì được miễn phí.

Lễ cưới được tổ chức trên một đảo nhỏ nước M, gần căn sạch sẽ phần lớn ký giả đến vây xem.

Cũng may lịch tuyên truyền không quá kín, Thi Lam Lam cứ thường xuyên gọi cho Đông Phương Nhiều, cái gì cũng đều muốn nói với cô, có lúc cũng nghe một chút ý kiến của cô, vì vậy Đông Phương Nhiều biết tình huống vô cùng rõ ràng, chi tiết.

Ngay cả danh sách khách mời, Thi Lam Lam nửa đêm cũng bỏ dậy khai báo với Đông Phương Nhiều một lần, cô nghiêm trọng cảm thấy Thi Lam Lam bây giờ điển hình của triệu chứng khủng hoảng trước hôn nhân, nói cô ấy, cô ấy còn không thừa nhận.

Trong danh sách khách mời, Phương Diễm nằm trong top đầu.

Một năm trở lại đây, rất ít nghe tin tức của anh, tất nhiên cũng muốn gặp mặt.

Đông Phương Nhiều bên này tuyên truyền xong, ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cô nói sẽ đến nước M trước hai ngày cử hành hôn lễ, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông hai ngày trước đã khởi hành, Ngô Hạ Ngự và Ngô Minh Hạo Minh hôm nay sẽ đi. Đông Phương Nhiều chuẩn bị trước mấy việc cô đảm nhận, đối chiếu danh sách khách mời rồi đến việc sắp xếp đặt phòng khách sạn cho họ, xong xuôi mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Nước M nổi danh là thiên đường nghỉ dưỡng với nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng, diện tích không quá lớn, được bao bọc bởi rất nhiều đảo nhỏ chung quanh, khí hậu bốn mùa luôn tươi mát giống như quanh năm suốt tháng chỉ tồn tại mỗi mùa xuân.

Mấy năm nay, Đông Phương Nhiều đã nghe người khác nhắc đến không ít lần, hình ảnh cũng xem qua rất nhiều, nhưng đây mới là lần đầu tiên đặt chân đến. Từ quốc nội đến nước M phải bay hơn mười tiếng đồng hồ, cô dự tính lên máy bay ngủ một giấc ngon lành, đợi tỉnh dậy chắc cũng sắp đến.

Đại khái vì tính chất công việc nên thời gian ngủ thường phải tranh thủ từng phút từng giây, dần dần Đông Phương Nhiều luyện được kỹ năng ngủ rất siêu, nhắm mắt không lâu là bay vào cõi mộng không phân biệt hoàn cảnh hay thời gian. Ví như trên xe hơi, trên máy bay là nơi cô dành cho giấc ngủ nhiều nhất. Bởi vì cũng chỉ có mấy nơi này mới không có việc gì để làm thích hợp hơn là ngủ.

Máy bay hạ cánh, sải bước đến sân sân bay liền nhìn thấy một người đang cầm bảng hiệu lớn viết tên Đông Phương Nhiều, ở nước M không giống quốc nội, kỳ thật người dân bản xứ trên căn bản không nhận ra Đông Phương Nhiều mặc dù cũng có nhiều người ngoại quốc tới du lịch. Đông Phương Nhiều nổi tiếng nhưng chỉ giới hạn ở quốc nội cùng một số quốc gia láng giềng, nước M là đất nước vừa xa vừa nhỏ, Đông Phương Nhiều hoàn toàn không có tên tuổi gì ở đây, nên ngay cả kính râm cũng lười đeo. Coi như gặp phải người biết Đông Phương Nhiều, bọn họ cũng sẽ không điên cuồng nhào đến, cùng lắm chào hỏi một tiếng, hoặc yêu cầu chụp ảnh lưu niệm.

Dạo bước trên lãnh thổ nước M, tâm trạng cô rất tốt, có thể chứng kiến Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông kết đôi thành vợ chồng, còn gì có thể vui vẻ và cảm động hơn?

Tưởng tượng thế nào cũng không chân thật bằng tận mắt nhìn thấy.

Theo người cầm bảng hiệu được Thi Lam Lam an bài đến đón, lên xe chạy khoảng nửa tiếng thì dừng lại trước một tòa nhà kiến trúc Châu Âu. Nhìn sơ qua giống như một tòa thành cổ thế kỷ.

Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông đang đứng trước cửa tòa nhà, Thi Lam Lam một thân đầm trắng phủ tã trên mặt đất, Nghi Hạo Đông một bộ tây trang màu đen, Đông Phương Nhiều nhìn sang tựa như thấy được công chúa và hoàng tử chỉ tồn tại trong chuyện cổ tích.

Nơi đây chính là khách sạn Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông chuẩn bị cho khách nhân.

Đông Phương Nhiều đến gần liền cho hai người một cái ôm nồng ấm, lâu rồi không gặp cho dù thường xuyên liên lạc qua điện thoại nhưng không thể nào có cảm giác chân thật bằng gặp mặt trực tiếp.

Còn hai ngày nữa mới đến ngày cử hành hôn lễ, nhưng người tới so với số lượng Đông Phương Nhiều tưởng tượng nhiều hơn nhiều, chắc vì quan hệ thân thiết nên mọi người đều đến sớm. Theo lời Thi Lam Lam nói thì Lý Như Cửu, Hàn Vũ, Mục Hàm Sanh đều đã đến rồi, Đông Phương Nhiều cứ tưởng cô đến trước hai ngày đã sớm thì ra còn có người đến sớm hơn.

Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, dẫn Đông Phương Nhiều đến nhận phòng, hàn huyên một hồi phải đi chuẩn bị tiếp. Đông Phương Nhiều đã ngủ một giấc dài trên máy bay, bây giờ nhìn lại chiếc giường căn bản là một chút buồn ngủ cũng không có. Ở trong phòng một mình, đứng gần cửa sổ nhìn ra bờ biển khắp nơi đều có người, phơi nắng vọc nước nghịch cát đều có, Lý Như Cửu và Hàn Vũ cũng đều ở dưới.

Thật ra nước M nổi danh nhất không phải bờ cát mịn hay tòa thành độc đáo, chủ yếu là khí hậu nơi đây rất dễ chịu, nhưng kỳ thật điểm sáng nổi bật nhất

chỉ xuất hiện khi màn đêm buông xuống, ở những trấn nhỏ các quán bar nhỏ phong tình, rực rỡ sắc màu sẽ bắt đầu mở cửa đón chào khách, nghe nói đây là địa phương có tỷ lệ phát sinh tình một đêm cao nhất thế giới. Hàn Vũ, Mục Hàm Sanh hai người đều thuộc nhóm người thích thú vui mới mẻ, thấy Đông Phương Nhiều tới, hiếm khi mấy người tụ tập, lập tức đề nghị buổi tối phải đi thử một chuyến. Lý Như Cửu cũng ham vui, không chút nghĩ ngợi liền tán thành.

Mấy người họ dĩ nhiên không phải đi tìm tình một đêm, nhưng cũng khó tránh khỏi hiếu kỳ muốn cảm thụ một chút rốt cuộc địa phương có tỷ lệ tình một đêm đứng hàng đầu thế giới trông như thế nào. Cả đám đều là người có danh tiếng, ở quốc nội không thể tùy ý nổi loạn, xuất ngoại liền như ngựa hoang đứt cương, ai cũng quản không được.

Ba người đều đồng ý, Đông Phương Nhiều có thể nói gì?

Huống hồ cô cũng tò mò.

Kết quả khi dùng cơm tối thảo luận lại kế hoạch sau bữa ăn, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông hai người này không chịu phân tâm nương chú rể cô đơn cư nhiên trăm miệng một lời đòi tham gia. Bị mọi người thờ dài khuyên nhủ một phen vẫn như cũ không lung lay ý định, vì vậy đêm vừa đến, cả đám người khí khái ngất trời xuất hành.

May mắn là dọc đường không gặp người quen. Tùy ý tìm một quán bar nhỏ thoát nhìn cũng không tệ lắm, bên trong có một sân khấu nhỏ, hai người ngoại quốc, một người đàn dương cầm, một người ca hát say sưa, vô cùng an tĩnh, ánh đèn kiến tạo ra vẻ mông lung, không khí rất duy mỹ. Quầy rượu được thiết kế theo phong cách châu Âu trông khác biệt hẳn với toàn bộ kiến trúc.

Cả bọn lựa một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện phiếm uống rượu. Máy người này xúm lại giá nào cũng không thiếu được rượu, huống chi quán bar vốn là nơi uống rượu, thì càng không cần phải nói.

Vô cùng may mắn Ngô Minh Hạo không có mặt ở đây.

Đông Phương Nhiều gần nửa năm qua bận bịu công việc.. công việc, lúc cần uống rượu rất ít, từ lượng lại tụt hạng, mấy ly xuống bụng liền bắt đầu thấy choáng. Sau đó mấy người kia tiếp tục rót rượu, Đông Phương Nhiều đánh chết cũng không uống thêm, nhắm nháp uống một chút còn có thể tiếp nhận, uống nhiều quá say xin mất ý thức rất không ổn.

Ra ngoài chính là vì chơi, một đêm tình đầu do tự phát mà đến, dần dần vào đêm, người càng đông, nhìn khắp nơi toàn là nam nữ độc thân, một nhóm người tới quán bar cảm thụ không khí, tính cả bàn của Đông Phương Nhiều là vài chục người.

Hàn Vũ và Mục Hàm Sanh không chịu cô đơn chạy đi tìm người đẹp, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông ngồi hai ba tiếng, chú rể tân nương trước hôn lễ không thể thức khuya, tránh đến ngày kết hôn khí sắc không tốt nên trở về trước.

Đông Phương Nhiều cũng muốn về nhưng Lý Như Cửu còn muốn ở lại chơi thêm một lát, lại không thể bỏ lại Lý Như Cửu một mình, phụ nữ Phương Đông vốn trong mắt đàn ông ngoại quốc chính là vẻ đẹp đặc biệt thần bí, rất có sức hút, chưa kể Thi Lam Lam, Lý Như Cửu và Đông Phương Nhiều dung mạo khí chất xếp hạng mỹ nhân, vừa rồi có ba người đàn ông ở cạnh vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt thèm thuồng trắng trợn của đám đàn ông xung quanh. Giờ đây đàn ông đều không có ở đây, Thi Lam Lam cũng đi rồi, nếu Đông Phương Nhiều đi nữa, Lý Như Cửu không phải dè dặt miệng cộp sao? Dù sao ở bên ngoài cẩn thận đề phòng vẫn tốt hơn.

Huống chi Lý Như Cửu một đêm nay có gì đó là lạ, tựa như có tâm sự.

Nhưng Đông Phương Nhiều và Lý Như Cửu chẳng có mấy đề tài chung để tán gẫu, Lý Như Cửu người này khiến người ta cảm giác tựa tựa Phương Diễn, mặc dù đối với ai cũng cười cười, nhưng khoảng cách vô hình lại rất lớn.

Thế là chỉ còn hai người ngồi lại với nhau, Đông Phương Nhiều lại cảm ly rượu, bất tri bất giác uống cạn mấy ly, giữa chừng có rất nhiều người đàn ông ngoại quốc đến ngó lơ làm quen, đều bị hai người đuổi khéo, Hàn Vũ và Mục Hàm Sanh quay lại hai lần, còn chưa ngồi nóng đất lại chạy đến bàn khác câu dẫn mỹ nhân.

“Phương Diễn sẽ đến, cô biết không?” Uống rượu hơi nhiều, Đông Phương Nhiều cũng cảm giác mình hơi say một chút, nghe được Lý Như Cửu hỏi một câu.

Gật đầu một cái, sao không biết? Danh sách khách mời Thi Lam Lam đã tự khai báo tất tẩn tật với cô rồi mà.

Lý Như Cửu cười cười, “Biết không? Thật ra tôi rất hâm mộ cô đấy.” Đông Phương Nhiều sững sốt một chút, nhìn Lý Như Cửu, không hiểu cô chột muốn nói gì.

“Phương Diễn là người đàn ông kia quá ưu tú, quá kiêu ngạo, lại rất có chấp. Có một đoạn thời gian tôi ở bên cạnh anh ấy nhưng đối với anh ấy cùng lắm tôi cũng chỉ là một trong những tình nhân mà thôi. Về ý muốn độc chiếm một mình anh, được làm bạn gái anh căn bản nghĩ tôi cũng không dám nghĩ đến.” Lý Như Cửu cô đơn cười cười, lại nói, “Nhưng cô biết không? Anh ấy lại thích cô.”

“Còn cô lại không biết mình may mắn bao nhiêu, còn đem phần may mắn mà nữ nhân khác muốn cầu cũng không được đẩy đi, cô thật sự không biết có bao nhiêu nữ nhân ghen ghét cô sao?” Lý Như Cửu nhìn Đông Phương Nhiều vẻ mặt không thay đổi gì, thờ dài, “Nói thật lòng, tôi thật sự rất ghen tỵ, rất rất ghen tỵ.” Lại nói.

Đông Phương Nhiều không hiểu tại sao Lý Như Cửu bất chợt nói với cô mấy điều này, nhắc tới Phương Diễn, tâm tình đang vui vẻ không khỏi phai nhạt.

“Đã qua biết bao lâu rồi? Còn nhắc lại làm gì?” Đông Phương Nhiều nhàn nhạt hỏi đáp, “Trễ rồi, chúng ta nên về thôi” Vẫn ngồi ở đây cũng không ổn, huống chi đề tài Lý Như Cửu khơi gợi cô rất không thích trao đổi. Tại sao đã qua lâu rồi vẫn còn có người nhắc lại trước mặt cô? Trong vòng ngoài vòng người nào không biết cô đã chia tay với Phương Diễm có hơn một năm rồi. Chẳng lẽ chỉ vì hai ngày nữa Phương Diễm sẽ xuất hiện nên cứ lòi ra nhai lại, cô không hiểu nổi Lý Như Cửu có ý gì.

Một năm qua cô không gặp Phương Diễm, một là vì bận rộn, hai là vì hai người không có cùng giao điểm, thế giới cũng rất rộng lớn, đâu dễ dàng chạm mặt.

Lý Như Cửu bất đồng, muốn gặp mặt gọi điện thoại không được sao? Cần gì ở trước mặt cô nói mấy lời này?

“Chưa từng có.” Ai biết Lý Như Cửu lại mím môi cười một cái, “Một năm nay Phương Diễm không có xi căng đan với bất kỳ một người phụ nữ nào, chẳng lẽ cô không muốn biết nguyên nhân?” Nhẹ giọng hỏi.

Đông Phương Nhiều lại lắc đầu, hỏi đáp, “Chuyện này đã không còn liên quan gì đến tôi.” Thật nhưc đầu khi Lý Như Cửu cứ bám mãi không buông. Đứng lên, “Về thôi, khuya lắm rồi.” Đồng hồ trên tường biểu hiện trời vừa rạng sáng, nên về rồi.

Về phần Hàn Vũ và Mục Hàm Sanh, hai người đang chơi vui vẻ, chỉ sợ sẽ không chịu về, thôi kệ đi, khi nào về đến nơi gửi tin nhắn báo một tiếng, khỏi quấy rầy bọn họ mất hứng.

“Cô là đang dối người gạt mình, Hách Giai Giai.” Không ngờ vẫn không ngăn được Lý Như Cửu, cô ta ngồi bất động, một đôi mắt đẹp nhìn Đông Phương Nhiều, không chớp mắt không dời đi, “Một năm này, cô cho rằng không có người phụ nữ nào đến tìm Phương Diễm sao? Cô thật sự cho rằng không có người nào muốn leo lên cây đại thụ này sao?”

“Nhưng kết quả đâu?” Vừa nói Lý Như Cửu vừa từ từ đứng lên, đối diện Đông Phương Nhiều “Cô tự hỏi lại mình xem, một năm qua cô thật sự không hề chú ý tin tức của Phương Diễm sao?”

Đông Phương Nhiều đứng tại chỗ, trong lòng như khuấy lật vò gia vị, ngũ vị tạp trần.

“Tôi nói với Phương Diễm cô say rồi, anh ấy mới vừa xuống máy bay đang trên đường đến đây, chốt lát sẽ đến thôi.” Lý Như Cửu dừng bước bên cạnh Đông Phương Nhiều “Nếu như cô không muốn gặp lại anh ấy, cô có thể đi.”

“Cô.. ... Tại sao?” Nghĩ đến mới vừa rồi Lý Như Cửu rồi đi đến phòng rửa tay, chẳng lẽ để gọi cho Phương Diễm?

“Hơn một năm, Phương Diễm bị cô hành hạ lâu như vậy.” Ai ngờ, Lý Như Cửu đi vài bước quay đầu lại, “Nói thật nha, Hách Giai Giai, tôi không nhìn nổi.”

Không nhìn nổi?

Lời này mà cũng nói được, Lý Như Cửu có tư cách gì nói với cô như vậy? Trừ cô và Phương Diễm, có người nào hiểu rõ tường tận? Không có ai cả.

Đông Phương Nhiều cảm thấy không giải thích được, cười nhẹ một tiếng, “Lý Như Cửu, cô không thấy cô đang tự cho mình là thông minh sao?” Không cần đề ý nói lời này có mất phong độ hay không, so với những lời lúc này Lý Như Cửu nói cũng còn quá khách khí. Đông Phương Nhiều cũng không nhớ rõ Lý Như Cửu đây là lần thứ mấy dùng giọng điệu gai nhọn nói chuyện với mình, nếu là trước kia có thể coi như không có gì, nhưng hôm nay cô ta quá đáng rồi, Đông Phương Nhiều thấy không cần thiết phải nhẫn nhịn nữa. Vốn có lòng tốt không bỏ lại cô ta một thân một mình trong quán bar, nào biết Lý Như Cửu tự dưng nổi đóa với mình, thời nay làm người tốt cũng khó.

“Chuyện giữa tôi và Phương Diễm, cô không cảm thấy mình quá sâu hay sao?” Đông Phương Nhiều lạnh giọng nói. Vốn đã muốn rời khỏi chỗ này, hiện tại càng thêm chán ghét, một khắc cũng không muốn nán ná thêm. Xoay người bước đi hướng ra cửa.

Lý Như Cửu đại khái không ngờ Đông Phương Nhiều sẽ bộc phát tính tình, sững sờ tại chỗ trơ mắt nhìn Đông Phương Nhiều xuyên qua đám người, ra khỏi cửa, tiếp theo biến mất không thấy gì nữa.

Không khí ngoài trời hiển nhiên so bên trong quán bar tốt hơn rất nhiều. Nơi này ban ngày nhiệt độ vừa phải, nhưng về đêm có hơi lạnh, độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày cũng tương đối cao, cho dù Đông Phương Nhiều mặc trên người một chiếc áo khoác vẫn cảm thấy có chút lạnh.

Ngoài quán bar có nhiều taxi đợi khách, khách sạn mặc dù cách nơi này không xa, nhưng Đông Phương Nhiều không có lá gan nửa đêm canh ba một mình lững thững trên đường, đứng ở ven đường vẫy tay hướng tác xi phía đối diện, chờ tác xi quẹo cua qua.

Tắc xi ở đây mang màu vàng sáng ngời, sắc vàng dưới ánh đèn làm cho người ta nhìn cảm thấy bội phần ấm áp.

Tắc xi rất nhanh gần qua đến, đúng lúc này, từ phía sau vượt tới một chiếc, ngừng trước mặt Đông Phương Nhiều.

Chiếc tắc xi Đông Phương Nhiều gọi không có cách nào đậu trước mặt cô, Đông Phương Nhiều hơi ngạc nhiên, không thể làm gì khác hơn là xoay người lui về sau hai bước, xuyên qua ô kính mờ hồ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen ngồi phía sau.

Nhanh chóng đi hai bước lớn, mở cửa sau ngồi lên tắc xi, báo tên khách sạn bằng tiếng Anh, nơi đây là tụ điểm du lịch nên phần lớn dân cư đều biết giao tiếp cơ bản bằng ngôn ngữ thông dụng quốc tế. Đợi một hồi, phát hiện tắc xi phía trước vẫn không có ý định rời đi. Người khách trên xe đó hình như

cũng không bước xuống, tài xế không thể không lui về phía sau một chút, kéo ra một khoảng cách mới xoay tay lái, vượt mặt rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Về đến khách sạn trùng hợp gặp hai anh em Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự, hôm trước nghe nói ngày mai đến, lúc này là một hai giờ sáng cũng xem như đã sang ngày mới. Sớm thật.

Tính vậy, chắc là Phương Diễm đáp cùng chuyến bay với họ rồi.

Một ngày chỉ có hai chuyến bay đến nước M, Đông Phương Nhiều chọn chuyến khuya hôm trước khởi hành trưa hôm sau đến, chuyến còn lại buổi trưa cất cánh nửa đêm đáp, hơn nữa đường như người ngồi chuyến bay đêm không ít, đôi mắt nhìn quanh rất nhiều người có tên trong danh sách khách mời.

Hình như chỉ vừa mới đến, khách sạn vẫn đang làm thủ tục nhận phòng cho mọi người, Nghi Hạo Đông cũng ở đây, nhưng Thi Lam Lam đã ngủ trước phòng tránh có quảng thăm mắt làm cô dâu không đẹp.

Thấy Đông Phương Nhiều từ cửa khách sạn bước vào Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự không khỏi kinh ngạc.

“Uy.. ... Cô không phải đang ở quán bar sao?” Ngô Hạ Ngự vừa chỉ chỗ vừa nói. Lâu rồi mà tật xấu này vẫn không sửa được hà.

“Tôi quán bar rồi không được quay lại hả?” Đông Phương Nhiều tức giận liếc một cái, hai người kia mắt giương to như Đà Linh, xem ra đã biết Phương Diễm đi tìm cô, giờ lại thấy cô một mình trở lại, đại khái không thấy đáng về cô say như chết nên rất thất vọng đây mà.

“Phương Diễm đâu?” Ngô Minh Hạo cố gắng giữ cửa miệng, vẫn không thấy trừ Đông Phương Nhiều còn có người thứ hai bước vào, hỏi.

“Không thấy.” Đông Phương Nhiều thần nhiên đáp, nghe giọng nói cũng biết cô không muốn nhắc đến Phương Diễm, biết điều nên không dây dưa đề tài này nữa. Phương Diễm lớn người lớn xác, lại là đàn ông con trai, cũng không sợ gặp nguy hiểm gì.

Ngược lại Đông Phương Nhiều bị hai người này đọc thần chú đến thối cả đầu, nói nào là hơn nửa đêm đất khách quê người blablabla.. ... cô nữ nhân một thân một mình blablabla.. ... Một chút ý thức an toàn cũng không có blablabla.. ...

Nhấn đến nỗi Đông Phương Nhiều muốn bịt tai cho mỗi người một đập, bởi vì quá thân thiết nên cuối cùng mới đến lượt làm thủ tục nhận phòng cho hai người họ, đều cùng một tầng lầu với Đông Phương Nhiều, các phòng cách nhau cũng không quá xa. Ngô Minh Hạo người này lên máy bay là ngủ như chết dễ gì còn ngủ được nữa, lôi kéo Ngô Hạ Ngự rồi đến Đông Phương Nhiều đòi uống rượu, không chịu liền la hét muốn đánh thức Thi Lam Lam dậy uống rượu cùng.

Người ta sắp làm cô dâu rồi mà vẫn không tha, Đông Phương Nhiều khuyên nhủ Ngô Minh Hạo đừng có làm chuyện thất đức, nhưng Ngô Minh Hạo không chịu nhượng bộ cường chế Đông Phương Nhiều lựa chọn, hoặc là Thi Lam Lam, hoặc là bản thân cô.

Khiến cô như đầu không dứt, này giờ ở quán bar đã uống không ít, về khách sạn lại phải uống nữa. Ngô Minh Hạo uống rượu có thể để bạn nhậu nhấp mỗi một hai ly nhỏ là cho qua sao? Dĩ nhiên không thể nào.

Hết cách rồi, người này tính tình cương trực, nếu đã nói ra khẳng định sẽ làm được. Hôm nay say cùng lắm ngày mai nằm liệt giường một ngày, dù sao hôn lễ hai ngày nữa mới cử hành, sợ cái gì? Đông Phương Nhiều chỉ đành liều mình bồi quân tử.

Khách sạn này xếp hạng nhất hạng nhì nước M, dưới tầng một đặc biệt có quầy bar phục vụ khách nhân, mấy người xuống phát hiện người còn rất nhiều, tìm chỗ ngồi bắt đầu cụng ly. Uống rượu với Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự cũng không cần phải kiêng dè gì, cái gì cũng có thể nói, chuyện gì cũng có thể tán gẫu, vừa tán gẫu vừa uống, hướng chỉ lâu rồi không gặp mặt, đề tài được tích lũy đây áp một sọt.

Uống đến quên giờ giấc, Đông Phương Nhiều đã xin say sắp mất ý thức, đoán chừng uống thêm mấy ly nữa thì ngã xuống tại đây luôn. Điện thoại Ngô Minh Hạo rung chuông, bên trong quán bar quá ồn nên chạy ra ngoài nhận điện thoại xong rồi trở lại, lại bắt Đông Phương Nhiều tiếp tục uống.

Vài ly vừa cạn, Đông Phương Nhiều hoàn toàn không được nữa rồi. Hơn nửa trước mắt lại xuất hiện ảo giác, cô thấy Phương Diễm!

Đây không phải là ảo giác thì là cái gì?

Phương Diễm hướng bàn ba người đang ngồi đi tới, đến bên cạnh Đông Phương Nhiều, chân thật như vậy, y như thực, Đông Phương Nhiều dang cánh tay phải ôm anh, khẽ gọi “Phương Diễm.. ...”

Phương Diễm.. ...

Rất nhớ anh, Phương Diễn.

Đông Phương Nhiều không nhớ được cô trở về phòng bằng cách nào. Khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tay đau, chân đau, thắt lưng đau, đầu đau.

Đông Phương Nhiều rên rỉ một tiếng, đưa tay muốn xoa đầu lại bị cản trở bởi một vật thể mềm nhũn ấm áp. Cô hết hồn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức mở to mắt, một hình ảnh vô cùng trần trụi đập vào mắt.

Tầm mắt chiếu ngay vị trí chính giữa lồng ngực nam nhân, làn da màu đồng, xích lỏa trắng trợn, chần bị kéo ngang ngực, từ vị trí thắt lưng trở xuống đã bị che lấp, nhưng Đông Phương Nhiều lại cảm giác được da thịt không vướng một mảnh vải của hai người đang kề sát nhau, eo bị cánh tay của người đàn ông này quấn quanh, chân bị chân của người đàn ông này đè ép, phía dưới của cô, trời ạ, Đông Phương Nhiều cảm nhận được cái đó của người đàn ông đang trở nên to lớn, cứng rắn trong cơ thể mình!

Cái người đàn ông này căn bản không có đem cái đó của anh rút ra khỏi cơ thể cô, cứ như vậy ngủ cả đêm!

Đông Phương Nhiều cả kinh muốn thét chói tai, hai người đã làm cái gì vậy trời? Cả người trần trụi nằm trong ngực một người đàn ông xa lạ!

Trời ơi! Chuyện gì thế này?!

Tình hình này giống y như đúc cảnh tượng cô vừa đến thế giới này. Vài hình ảnh lẻ tẻ nổi đầu nhanh chóng chạy ngang qua trong đầu Đông Phương Nhiều, sắc tình quần quít, va chạm kịch liệt, rên rỉ phóng đảng cùng hơi thở dồn dập, đây không phải là mộng sao?

Đều là thật hả?

Trời đất quỷ thần ơi, cô đã làm gì... ..

Trong mộng cô thấy mình và Phương Diễn quần quít say mê, chẳng lẽ tất cả đều là thật? Nhưng người đàn ông này là ai?

Đông Phương Nhiều khóc không ra nước mắt, bàng hoàng tới cực điểm, thế nhưng, thế nhưng cùng đàn ông khác làm chuyện như vậy, say rượu đến mất lý trí sao? Đúng là điên rồi, điên hết rồi.

Vật thể mà người đàn ông nào cũng có vẫn còn trong cơ thể Đông Phương Nhiều dần trở nên cứng rắn lớn mạnh, tay cô dùng sức một cái đẩy người đàn ông y như con lười đang quấn quanh mình ra, ngẩng đầu lọt vào tròng mắt quen thuộc, vì vừa mới thức, bên trong đôi mắt ấy lộ ra một chút mông lung cùng một ít mơ màng.

“Giai Giai, ngoan, ngủ thêm một lát... ..” Đàn ông này đối với động tác của Đông Phương Nhiều không chút để ý, thoải mái đưa tay ôm eo cô, xoa xoa đi lên trên, phía dưới bị Đông Phương Nhiều đẩy ra khỏi huyết động, nhưng bây giờ lại chống đỡ lần nữa, không vào được cửa động, vì vậy liền chống đỡ ở đảo nguyên bên cạnh, Đông Phương Nhiều muốn tránh nhưng Phương Diễn cứ ôm chặt, dùng cả tay chân vẫn không thoát.

“Phương Diễn!” Đông Phương Nhiều cắn răng nghiêng lợi. Rốt cục là sao? Lại là Phương Diễn, say rượu vừa tỉnh lại, mới phát hiện cùng Phương Diễn đây dựa cả đêm! Còn có chuyện gì có thể khiến Đông Phương Nhiều phát điên hơn nữa?

Cuối cùng Phương Diễn cũng tỉnh, Đông Phương Nhiều náo loạn quá chừng, ở trong ngực anh mà cứ cựa quậy uốn éo, còn dùng móng tay cào lưng anh nữa chứ, buồn ngủ cỡ nào đi nữa cũng bị cô làm cho thức tỉnh.

Phương Diễn ôm chặt eo Đông Phương Nhiều, dùng cái chân dài của mình chế trụ đôi chân thon trắng tấp của cô, lật người một cái đè Đông Phương Nhiều ở dưới. Đã bao lâu, nỗi khát vọng thân thể này rốt cuộc tích trữ bao lâu rồi?

Mỗi tối vì nhớ cô mà không ngủ được, nhớ đến thân thể mềm mại uyển chuyển dưới thân mình, mỗi lần khát khao cô tìm lại bị đè nén đau nhói, buồn bực gần như không chịu nổi. Một năm trời không có những người phụ nữ khác, khát khao yêu đương tích lũy một năm đã không kìm chế thêm được nữa, cuối cùng bộc phát khi nhìn thấy bóng dáng Đông Phương Nhiều.

Rõ ràng cô nhớ anh, say rượu vẫn gọi tên anh, rõ ràng người cô yêu là anh, lại gạt anh nói người trong lòng là người khác, có biết một năm này anh sống khổ sở như thế nào không hả?

Phải phạt, Phương Diễn dùng sức cắn một cái trên bả vai Đông Phương Nhiều, cắn đau đến nỗi cô kêu đau thất thanh. Nước mắt cũng tràn mi.

“Phương Diễn, anh điên rồi!” Thân thể vẫn còn giãy giụa, nhưng cả người đều bị đè ở dưới anh, giãy giụa cũng vô ích? Bả vai đau muốn chết, lấy tay di di đẩy được đầu Phương Diễn ra, nhưng được cái này mất cái khác, Phương Diễn chưa bao giờ là nhân vật dễ dàng đuổi, đôi môi dòi trợn địa tìm đến môi Đông Phương Nhiều, trực tiếp dùng miệng chặn họng cô, không để cô nói ra bất cứ lời nào làm tổn thương người nữa..., bàn tay di động trên thân thể cô, đến nơi mềm mại dùng sức bóp một cái, Đông Phương Nhiều lại muốn la lên, gò bồng đảo bị Phương Diễn nắn bóp thô lỗ rất đau, tuy nhiên một cảm giác nóng ấm khác thường từ phía dưới cơ thể truyền đến toàn thân, vậy mà lại có cảm giác với hành động thô lỗ này mới lạ chứ.

Phương Diễn cái người đàn ông mạnh bạo này, mỗi lần muốn trừng phạt người ta ở trên giường luôn bắt đầu như thế, Đông Phương Nhiều cũng không biết trước giờ đã chịu đựng mấy lần chỉ nhớ mỗi lần đều phải mở miệng xin tha.

Bởi vì cái người này thủ đoạn đích thực quá cao siêu, Đông Phương Nhiều đơn thuần kém cỏi không biết bao nhiêu lần, trên giường mà muốn chiếm tiện nghi với anh, căn bản là nằm mơ cũng không thể!

“Phuong Diễn.. ...”

“Phuong Diễn.. ...”

Một lát sau, Đông Phuong Nhiều chỉ có thể thẳm thì gọi tên anh. Người đàn ông này thật sự quá xấu xa mà, lại giờ thủ đoạn ở trên giường! Hết lần này tới lần khác Đông Phuong Nhiều đều vô phuong chống đỡ anh. Nhiều lần như một đầu binh bại núi đổ, trong lòng rõ ràng tức giận, rõ ràng vẫn còn cố kỵ, rồi lại không thể không đắm chìm.

Cảm giác phía dưới có một vật thể cứng rắn nóng bỏng xông mạnh vào, Đông Phuong Nhiều “A.. ...” một tiếng hét to. Ôm trọn, nhiệt trường. Nhưng không chỉ đơn giản như thế, Phuong Diễn rất nhanh rút ra, chen vào, hung mãnh và có lực, giống như là muốn trút hết toàn bộ năng lượng dự trữ hơn một năm phát tiết ra hết một lần. Trực tiếp khiến Đông Phuong Nhiều la hét chói tai, luôn miệng xin tha.

Lúc này cái gì cũng không muốn, suy nghĩ gì cũng không có, chỉ đắm chìm vào cuộc yêu điên cuồng, chọt chìm chọt nổi, quên hết tất cả.

Tiếng thét, tiếng thở dốc, mồ hôi đầm đìa hòa lẫn vào nhau, hai chân Đông Phuong Nhiều quăn chặt thắt lưng Phuong Diễn, thân thể hòa nhịp theo từng đợt đẩy vào, rút ra mãnh liệt của Phuong diễn, động tác pháp phòng không ngừng. Tóc dài tán lác xĩa trên giường, gối đầu kê ở thắt lưng Đông Phuong Nhiều, cô đã không thể suy tư, âm thanh tự nhiên phát ra từ đôi môi mừi phần hấp dẫn.

Thân thể bị lộn lại, Phuong Diễn từ phía sau chọt thẳng tiến, Đông Phuong Nhiều đã không thể tiếp nhận thêm nữa, khoái cảm tích lũy một chỗ đã không cách nào chịu đựng tiếp. Hạ thể va chạm vào nhau phát ra thanh âm khiến người nghe đỏ mặt, Đông Phuong Nhiều níu chặt ga giường, chôn mặt trong tấm nệm êm.

“Phuong Diễn.. ...”

“Ừm.. ... Phuong Diễn.. ...”

Thân thể lại bị Phuong Diễn lật nằm ngang, anh lại nằm lên.

Tiếp tục tiến vào trong cơ thể Đông Phuong Nhiều, công thành đoạt đất.

Đông Phuong Nhiều ôm cổ anh, chân đã không có khí lực treo ngang hông anh nữa, chỉ đành để mặc nó bị Phuong Diễn đẩy thành góc độ lớn nhất, danh ra hai bên chịu đựng từng đợt công kích hung hăng, tảo bạo.

“Nói, em yêu anh.. ...”

Đến địa đạo sâu nhất, Phuong Diễn không thể không nói ra lời nói ức chế bấy lâu, ở dưới vẫn cuồng mãnh bất động.

Đông Phuong Nhiều không nói lời nào, chỉ có thể hơi ngẩng đầu, giờ phút này chỉ có cắn lên cánh tay Phuong Diễn mới có thể không thét chói tai.

“Nói đi, em có yêu anh không, rốt cuộc em có yêu anh không?. ...”

Phuong Diễn không thuận theo không buông tha hỏi, thân thể thẳng tiến mấy cái.

“Giai Giai, em là yêu anh.” Đến cao triều, song song với tiếng thở dài, Phuong Diễn khẳng định nói.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Bao lần dục vọng trời dậy nhưng Phuong Diễn kiên quyết không phải Đông Phuong Nhiều thì thà tự giải quyết, hậu quả của việc tích lũy tình lực hơn một năm rông rã đã hành hạ Đông Phuong Nhiều hỗn loạn giữa ngủ và tỉnh. Anh rất có ý thức cảnh giác, hờ có chút động tĩnh là anh biết ngay, kẻ đó lười kéo cô vận động thêm một chút, tiếp tục thêm một chút, cứ vậy không ngừng nghỉ.

Cô đã say mềm chân tay rồi rồi còn bị tổn hao nhiều thể lực, anh ngược lại hoàn toàn không biết no bụng là gì, đựng một tí “cái đó” liền cứng, cô thật sự bó mền bó chiếu với anh rồi, cuối cùng chịu hết nổi nghiên rằng cần anh, anh mới chịu đình chiến.

Khi tỉnh lại lần nữa bầu trời đã phủ bóng tối. Cả một ngày hai người chẳng bỏ bụng một hạt cơm. Đông Phuong Nhiều ngủ rất sâu nên giờ này thần trí xem như hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn ngắm người đàn ông khép mí bên cạnh cảm thán đến cả lúc ngủ cũng soái. (đẹp trai)

Một con nhút đầu ủa đến.

Rốt cuộc là sao đây?

Đã biết trước sẽ có lúc đối mặt với Phương Diễm, nhưng làm thế nào cũng không lường trước được còn chưa kịp nhận thức rõ đây là hiện thực hay giấc mơ đã lăn lên giường luôn, tỉnh dậy mới phát hiện thì ra không phải mộng mị, người cùng cô vật lộn cả đêm chân chính là Phương Diễm.

Nhanh chóng tua lại hàng loạt diễn biến hôm qua trong đầu một lần, lập tức bắt được trọng điểm. Đêm qua Ngô Minh Hạo đã nhận một cuộc điện thoại, nếu như không có hai kẻ đồng lõa Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự, Phương Diễm làm sao có thể thuận lợi quăng cô lên giường.

Đồng Phương Nhiều cẩn thận động thân, kể ra vận động một khoảng thời gian lâu như vậy dù Đồng Phương Nhiều chỉ nằm hưởng thụ cũng không chịu nổi, chớ đừng nói chi người xuất lực chủ yếu là Phương Diễm, anh giờ này đang chìm sâu trong giấc ngủ rồi. Cô cố gắng để động tác của mình thật nhẹ nhàng, tìm được áo ngực và quần lót ở góc giường, còn quần và áo ngoài lại tìm thấy ở dưới sàn, toàn bộ đều nhăn nhúm không nhìn ra hình dáng ban đầu, còn có thoang thoang mùi rượu lẫn mùi thuốc lá, Ngô Minh Hạo và Ngô Hạ Ngự đều không hút thuốc, nhưng quán bar vốn là địa phương hỗn tạp, rất nhiều đối tượng ra ra vào vào, bị vương mùi cũng rất bình thường.

Không có quần áo khác để thay rồi, đây là phòng khách sạn sắp xếp cho Phương Diễm, phòng đơn, bố trí rất ấm áp lại không mất phong nhã, phòng khách và phòng ngủ đều rất lớn. Đồng Phương Nhiều chỉ nhìn lướt qua một cái rồi thôi, chú ý những thứ này cũng vô dụng, điều quan trọng nhất bây giờ là an toàn quay lại phòng mình, thay đồ, sau đó tìm hai anh em nhà họ Ngô kia tính số!

Không ngờ vừa mở cửa liền thấy Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông đang đi đến, phòng ở căn bản là do một tay họ sắp xếp, phòng nào của người nào họ đều biết rõ ràng, lúc này nhìn cô mập mờ bước ra từ phòng Phương Diễm, lại còn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, Đồng Phương Nhiều đầu đầy hắc tuyến, bị bắt quả tang tại trận lần này hết chối cãi, dù nháy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Thi Lam Lam tạm thời gạt chú rể sang một bên, kéo Đồng Phương Nhiều đi vào phòng bức cung, cho đến khi Đồng Phương Nhiều đang hoảng khai báo, một chút cũng không thiếu sót, ngay cả đêm đó sau khi Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông rời đi, Lý Như Cửu nói gì, cùng với việc Ngô Minh Hạo nhận điện thoại của Phương Diễm cũng kể hết cho Thi Lam Lam nghe, chỉ chưa nói Phương Diễm ngày hôm qua tới hôm nay rốt cuộc ở trên giường làm mấy lần.

Nhưng thú thật, Phương Diễm tổng cộng làm mấy lần Đồng Phương Nhiều cũng không rõ, lúc đó xin rồi còn nhớ gì đâu, tỉnh lại là làm, làm lại làm, làm xong vẫn còn làm.

Đồng Phương Nhiều hai gò má ửng đỏ hây hây, Thi Lam Lam được thỏa mãn tính hiếu kỳ, mới thả cho cô đi tắm thay quần áo, thực tế cô dâu còn rất nhiều khách phải đón, liền vui vẻ tung tăng ra ngoài tìm chú rể chia sẻ tin tức mới thu thập được.

Đồng Phương Nhiều lười để ý đến cô ấy, có những việc không tự mình trải qua sẽ không hiểu được. Thi Lam Lam lại là bà tám chính hiệu, mọi người đều bị đáng về ưu nhã cao quý của cô ấy lừa rồi, thật biết giả bộ mà!

Đồng Phương Nhiều coi đồ ra mới chân chân thiết thiết che mắt rên rì một tiếng, có thể đoán được chiến trường trên giường kịch liệt cỡ nào, toàn thân chẳng chặt vết hôn, bấp chân va chạm đến sung đồ, cô không dám nhìn thêm nữa rồi.

Phương Diễm cái tên vô lại này!

Đồng Phương Nhiều lê tấm thân bần rùn nhúng nước, một lát sau thay đồ bước ra ngoài thăm dò Thi Lam Lam biết được Ngô Minh Hạo tên kia đang thư thả uống rượu ở bar dưới tầng một.

Đồng Phương Nhiều xuống đến nơi phát hiện số người trong bar cũng không ít, Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo, Lý Như Cửu, Hàn Vũ, Mục Hàm Sanh, đôi đầu rể phụ khác là Lưu Văn San và Hạ Trung Hàm cũng có mặt, còn có một vài nghệ sĩ, đạo diễn nữa. Sôi nổi, nhốn nháo tập trung ở hai bàn lớn, uống rượu cũng nhanh chóng tụ tập thành một bang hội cơ đấy.

Ngô Minh Hạo thấy cô vào liền phát phát tay, hô to, còn rất vui vẻ nha.

Nhiều người như vậy, Đồng Phương Nhiều cũng không tiện bộc phát, tìm chỗ ngồi cạnh Ngô Hạ Ngự, cách Ngô Minh Hạo xa một chút, tên kia ngoại trừ uống rượu chỉ biết uống rượu, đầu cô vẫn còn choáng đây này.

Không chạm được Ngô Minh Hạo nhưng Ngô Hạ Ngự thì dùng hông thoát, Đồng Phương Nhiều như có như không đưa tay sờ sờ véo eo Ngô Hạ Ngự, không biết tại sao tự nhiên mặt Ngô Hạ Ngự lại đỏ sẫm.

“Giai Giai, nhẹ chút, nhẹ chút... .” Không dám biểu hiện ra, đưa miệng đến gần tai Đồng Phương Nhiều năn nỉ cô khoan dung độ lượng. Đồng Phương Nhiều dòi nào dễ dàng buông tha, dám hăm hại cô trở thành món ăn rơi vào miệng lấp dạ dày cho Phương Diễm ha. Ngô Hạ Ngự cũng góp một phần tội, cô hiện tại vẫn còn mơ hồ đau nhứt, phía dưới vừa nhát chân liền sốt, bỏ qua cho anh mới là lạ!

Về mặt dùng dung như đang nghe mọi người nói chuyện, mỉm cười, hình như dùng quá nhiều sức rồi, thịt ngang hông là vùng nhạy cảm lại non nớt, Ngô Hạ Ngự bản thân từ trước đã vô phương đối kháng với Đồng Phương Nhiều, hơn một năm, mặc dù không còn tình cảm loại đó, nhưng như cũ vẫn không có cách.

Cuối cùng dứt khoát mặc kệ, cắn răng ráng gượng chống đỡ. Sợ bị người ta chú ý, toàn thân cứng ngắt như bộ xương khô, ngả đầu gác trên bả vai Đồng Phương Nhiều, miệng hướng về phía lỗ tai cô làm bộ như đang nói chuyện riêng tư thầm kín. Sự thật thì cái eo đã đau muốn chết, hai cái tay cũng đang xoa xoa đỡ đỡ nơi Đồng Phương Nhiều hạ thủ, cô véo rất độc, kéo tay cô ra không may kéo theo miếng thịt bị véo còn đau ác liệt hơn, thử một hai lần chịu không nổi nữa, chỉ thấy người phụ nữ này quá hiểm, hơn một năm qua cô với Phương Diễm thế nào anh và Ngô Minh Hạo thấy rõ mòn mỏi, nghĩ kế giúp cô còn phải chịu ngược đãi, đồ nhân tâm! Không hiểu trước kia làm sao nhìn trúng cô! May mắn sau này người chịu khổ trên tay cô là Phương

Diễn chứ không phải mình, tạ ơn trời đất.. ...

Hai người đều có suy nghĩ riêng, đầu chú ý tới hành động này của bọn họ người ngoài nhìn vào có dáng vẻ thân mật cỡ nào.

Nam nhân ôn nhu không biết đang thăm thì to nhỏ cái gì, nữ nhân thì rất nghiêm túc lắng nghe, khoe miệng mỉm cười, vai kề vai, đầu dựa đầu. Đặc biệt nam tuấn nữ mỹ, nam là đạo diễn nổi danh Ngô Hạ Ngự, nữ là nghệ sĩ có tiếng Hách Giai Giai, không hẹn mà cùng khơi gợi cho người ta nhớ đến xi căng đan của cả hai một năm trước...

Chẳng lẽ sắp có biến?

Mọi người xung quanh bề ngoài vui vẻ cười đùa uống rượu tán gẫu, trong đầu lại đang suy đoán mối quan hệ của hai người.

Cảnh tượng này đặt trước mặt người khác trước dĩ nhiên là một cảnh đẹp, nhưng lọt vào mắt Phương Diễn đang từ cửa bước vào chỉ thấy chương mắt cực kỳ.

Khi vừa thức giấc liền muốn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Đông Phương Nhiều, sờ soạn vào khoảng không mới phát hiện nữ nhân kia đã sớm chạy mất xác, trong lòng tràn ngập dư vị mất rồi được, vừa tìm lại được lại để vuột mất khiến tim Phương Diễn đau nhói, bỗng dưng thấy trống vắng. Lập tức nhảy dựng lên phải tìm người, gọi số điện thoại của Đông Phương Nhiều không ai nhận, tìm phòng cô gõ cửa lại không có người đáp. Chẳng lẽ hơn một năm, cuối cùng vẫn còn không được sao?

Cho đến khi ra đại sảnh gặp Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông, mới biết Đông Phương Nhiều tới quầy bar, lập tức đến tìm, thế nhưng lại bắt gặp hình ảnh chương mắt cực kỳ. Trong lòng rõ ràng ghen muốn phát điên, còn phải sanh sanh chịu đựng. Nếu như nói con giận khăng định Hách Giai Giai lại chạy trốn mất tăm cho mà xem.

Phương Diễn chậm rãi đi đến, cố nén ý muốn lôi cổ Ngô Hạ Ngự cách xa Đông Phương Nhiều ra, thậm chí còn muốn ném anh ta ra ngoài cho rãnh mắt.

Mọi người thấy Phương Diễn, ríu rít chào hỏi.

Phương Diễn mỉm cười trầm ổn ứng đối. Đông Phương Nhiều thấy anh tới, trong lòng không được tự nhiên vô cùng, hung hăng dùng gót giày đạp chân Ngô Hạ Ngự một cái, lúc này mới buông tay ra. Ngô Hạ Ngự bị đạp đau chân muốn chết, muốn nhảy dựng lên lại không dám nhảy, Đông Phương Nhiều trước lúc buông tay còn vặn xoắn một cái. Ngô Hạ Ngự đáng thương, eo cũng đau, chân cũng đau, đôi mắt rung rung đầm lệ còn phải giả bộ như rất vui vẻ, nhìn thấy Phương Diễn kéo ghế hướng về phía mình và Đông Phương Nhiều, giật mình phản ứng nhanh chóng.

“Phương Diễn, không cần thêm chỗ ngồi, tới chỗ tôi ngồi này, đúng lúc tôi có việc phải về phòng đây.” Nơi bị thương phải trở về thoa rượu thuốc, khăng định bầm tím cả rồi. Phải cách xa Hách Giai Giai ra, tránh càng xa càng tốt! Đồ ác độc, chưa từng thấy người nào ác đến vậy!

Phương Diễn cũng không từ chối, liền ngồi xuống chỗ Ngô Hạ Ngự, không hề để ý Đông Phương Nhiều đang dùng mắt lạnh trừng mình.

Đông Phương Nhiều thật không có cách nào, Phương Diễn muốn gì chẳng lẽ cô còn không biết. Nhưng hai người kia cứ vậy mà thông đồng hãm hại cô, đầu thế xem như không có việc gì được chứ. Chuyện này tuy nhỏ mà lớn, bọn họ đầu phải cô, ai cũng cho rằng Đông Phương Nhiều sẽ tiếp nhận ý tốt cũng như dàn xếp của họ là chuyện đương nhiên, lại không hề bận tâm chút nào cảm thụ của cô. Cô bị người ta thiết kế gài bẫy còn phải vui vẻ, cảm ơn mấy người gài mưu tính kế mình sao? Có điên mới vậy!

Một cánh tay lặng lẽ quần lên eo, Đông Phương Nhiều hung ác trừng mắt liếc xéo người bên cạnh đang trò chuyện hóm hờ, nhìn Phương Diễn nở nụ cười âm ỉ như gió xuân, ngứa tay ngắt hông anh một cái thuận tiện đẩy cái tay anh ra.

Chưa đến hai giây, cái tay kia lại lì lợm leo lên, lần này mặc cho Đông Phương Nhiều ưỡn ẹo thế nào cũng không rời.

Hiện trường không có ai không biết Đông Phương Nhiều và Phương Diễn từng hẹn hò, vốn hai người ngồi gần kề đã trở thành tiêu điểm thu hút chú ý, Đông Phương Nhiều nếu như làm động tác gì quá lớn, khăng định trong nháy mắt sẽ có người phát hiện.

“Phương Diễn!” Đông Phương Nhiều không thể không nghiêng đầu, tức giận khẽ cảnh cáo cái người đàn ông được voi đòi tiên kẻ bên.

Không ngờ bàn tay của người đàn ông ấy được đà làm tới luồn vào vạt áo của cô, trơ trẽn vuốt ve da thịt mềm mại giấu dưới lớp áo.

Đông Phương Nhiều bị hành động lớn mật của Phương Diễn dọa hoảng, vội vàng lấy tay chế trụ tay anh. Bực mình cho anh một ánh mắt hình đao, đồng thời xuất lực ngắt mu bàn tay anh một cái, anh mới rút tay lại, tên biến thái này, còn quay đầu cười với cô nữa chứ! Còn cười đến thập phần vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Đông Phương Nhiêu một lần nữa đi lướt qua Phương Diễn, dạo này đi đâu cô cũng thấy anh hết, đi ăn cơm cũng thấy, đi dạo cũng thấy, đi làm cũng thấy, trở về vẫn thấy. Không hẹn mà gặp hoài.

Kể từ hôm đó, Đông Phương Nhiêu không nói một lời nào với Phương Diễn nữa. Không phải tại anh mà vì cô cứ một mực trốn tránh. Rất rõ ràng gặp một lần là tình cờ, còn gặp nhiều lần không thể nào chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, giả như Phương Diễn không chấp nhất, chỉ sợ ngay cả một cái bóng cũng không thềm để lại. Nhưng suy cho cùng trong thâm tâm cô vẫn còn bàng hoàng rối rắm, cô và Phương Diễn, còn có thể sao?

Hôn lễ của Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông diễn ra rất suôn sẻ, khiêm tốn mà không mất hoa lệ, vô cùng ấm áp và lãng mạn, người đến tham dự hôn lễ đông đúc, phần lớn là các nghệ sĩ đạo diễn cùng nghiệp giới, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông đều là người trong ngành giải trí, đương nhiên bạn bè ở phương diện này là đa số. Hiện trường rất nhiều siêu sao tụ tập, nhiều minh tinh lão làng đã lâu không lộ diện cũng nể mặt xuống núi chúc mừng, nếu có kỳ giả ở đây tuyệt đối sẽ làm cho nơi này sáng lóa oanh tạc điện trường.

Tất cả mọi người đều bận rộn, đều có công việc riêng nên kết thúc hôn lễ một hai ngày sau, người đã rời đi hơn phân nửa, cũng có người dứt khoát lưu lại du lịch. Đông Phương Nhiêu là một điển hình trong số đó. Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông kết hôn ở nước M, tuần trăng mật cũng hưởng thụ ở địa phương này, mấy năm nay hai người đã đi qua rất nhiều nơi, mỗi nơi đều lưu lại một thời gian, đi đâu cũng không có bao nhiêu cảm giác khác lạ. Đi nhiều chỗ rồi chung quy cảm thấy chọn được một nơi yêu thích vẫn tốt hơn so với hồi hải ngược xuôi khắp nơi.

Đông Phương Nhiêu ở lại, Lý Như Cửu ham vui cũng lưu lại thêm một ngày, hôm sau mới đón phi cơ trở về. Ngô Hạ Ngự và Ngô Minh Hạo cũng vô cùng hứng thú với chỗ này, cũng lưu lại. Phương Diễn ngày hôm sau còn thấy, ngày thứ ba thì không thấy bóng dáng đâu nữa, nghe Ngô Hạ Ngự nói trong nhà có việc gấp gọi về.

Trong nhà có việc? Loại thuyết pháp này cũng thật ngộ nghĩnh. Nhưng Ngô Hạ Ngự không nói tiếp, cô cũng không tiện hỏi thêm.

Con người có lúc kỳ cục vậy đó, anh ở bên cạnh lượn lờ trước mặt thì cảm thấy anh cản trở, phiền phức, nhưng khi không thấy lại có cảm giác thiếu vắng, trống trải.

Đông Phương Nhiêu vì mình sinh ra cảm giác như thế mà khủng hoảng, thật ra đã hiểu nguyên do rồi, đáp án quá đơn giản không phải sao?

Cô vẫn luôn nghĩ đến Phương Diễn, nhớ đến Phương Diễn, lúc Phương Diễn đến tìm cô, thực chất cô rất vui mừng. Cô gạt được người khác nhưng không lừa được mình.

Thi Lam Lam sau đó có tìm Đông Phương Nhiêu một lần, liên quan đến mối quan hệ giữa Đông Phương Nhiêu và Phương Diễn, bạn bè bên cạnh cũng vô cùng quan tâm, cũng thật tâm muốn hai người có thể đi đến hạnh phúc. Thi Lam Lam nói Đông Phương Nhiêu quá quật cường, dù Phương Diễn trước đây phong lưu có tiếng nhưng bây giờ đã quay đầu làm lại, toàn tâm toàn ý với một mình cô, cô còn ba lần bốn lượt đẩy người ta ra, một người đàn ông tốt như vậy còn không muốn, cô còn cầu cái gì đây?

Nhưng đâu ai hiểu được nỗi sợ hãi trong lòng Đông Phương Nhiêu? Cô cũng không biết cô muốn cầu cái gì? Đối với Phương Diễn, cô cần cái gì của anh chứ? Tiền tài? Cô có thể tự kiếm đủ tiền để lo cho bản thân mình, cô không cần dựa dẫm vào người khác, cũng không cần cầu xin những thứ này. Tiếng tăm? Đông Phương Nhiêu nổi tiếng có thừa, nhìn lại trong giới giải trí hiện nay chẳng có bao nhiêu người xứng tầm làm đối thủ của cô. Lợi lộc? Cái này có gì tốt mà cầu mong? Nói thật, cô không quá quan tâm đến những thứ vật chất ngoài thân.

Cô chẳng qua đối với sự tái xuất của Phương Diễn mà sinh ra cảm giác hoảng sợ xuất phát từ nội tâm mà thôi.

Không phải gì khác mà Phương Diễn lại dùng phương thức bá đạo không chấp nhận cự tuyệt xuất hiện lần nữa trước mặt cô. Vừa thấy mặt liền coi sạch đàn áp trên giường, căn bản không hề cho cô thời gian để suy nghĩ hay kháng cự.

Đông Phương Nhiêu mấy ngày nay luôn tránh né Phương Diễn là vì cô đang sợ hãi. Mỗi khi thấy anh đến gần mình, tim không tự chủ mà tăng nhịp đập. Làm sao mới được? Thật sự có thể làm lại từ đầu sao? Còn có thể bắt đầu lại sao?

Đông Phương Nhiêu hỏi mình, nhưng ngay cả bản thân cũng không có đáp án chính xác.

Thi Lam Lam nói cô cứ cẩn thận quá mức sẽ mất đi hạnh phúc vốn có, Đông Phương Nhiêu thừa nhận, nhưng vô luận như thế nào cũng không có biện pháp tiến thêm một bước nữa.

Ở nước M du ngoạn hết một tuần mới trở về nước. Lúc này ngày nghỉ đã bị sử dụng gần hết, chỉ còn thêm ba bốn ngày để cô thoải mái. Sau đó lại vội đầu vào công việc.

Đông Phương Nhiêu tự thấy mình giống một con quay, loại đồ vật quay cuồng không biết mệt mỏi, liên tục làm việc mấy ngày chỉ chớp mắt ba bốn tiếng đồng hồ vẫn không nề hà gì, nhưng dứt ra dành thời gian vui chơi nghỉ ngơi chừng mười ngày ngược lại như sắp kiệt sức.

Chắc phải thương lượng với Vũ ca xem xét nhận ít hợp đồng quảng cáo và kịch bản phim truyền hình lại một chút, chừa ra chút thời gian không để mình trầm luân suốt ngày trong công việc mãi được, ngoại trừ công việc chỉ biết có công việc, con người đâu phải máy móc, máy móc làm việc quá năng suất sẽ có lúc hư hỏng, con người dĩ nhiên cũng sẽ mệt mỏi.

Trên bàn có một tờ báo, tiêu đề màu đen cỡ chữ phóng đại ' Thiếu gia tập đoàn Phương thị Phương Diễn sắp đính hôn với thiên kim Hạ gia, trai tài gái sắc, người người hâm mộ '. Nhân tiện hệ lộ hình ảnh ngọt ngào mặt đối mặt của Phương Diễn và Hạ thiên kim.

Trong tình yêu, người nào không buông bỏ được người đẩy thua.

Đông Phương Nhiều cảm thấy mình thua triệt triệt để.

Rõ ràng đã buông tay, hơn một năm rồi lại không chịu được cứ dính vào. Kết quả ngày hôm nay, bất kể ai đúng ai sai, cũng là tự tìm lấy.

Đang do dự rồi bàng hoàng, trong lúc bàng hoàng phát hiện chân tướng.

Chân tướng cho thấy mình là một đứa ngu, thế nhưng để một người gọi là Phương Diễn làm đầu óc u mê rối loạn. Nhìn lại mới biết mọi thứ chỉ là mơ mộng hảo huyền.

Hết kỳ nghỉ, Đông Phương Nhiều tiếp tục sa vào guồng quay công việc, tin tức Phương Diễn dính hôn sôi nổi trên mặt báo. Cô nhận được không thấp hơn năm cuộc gọi hỏi thăm, Ngô Hạ Ngự, Ngô Minh Hạo, Thi Lam Lam đều gọi tới. Ngô Hạ Ngự bảo chuyện không phải như cô thấy đâu, Ngô Minh Hạo nói nhất định phải nghe Phương Diễn chính miệng giải thích, Thi Lam Lam khuyên mọi việc nhìn thoáng một chút.

Đông Phương Nhiều cũng không biết nên nghe ai.

Cô mỗi ngày làm việc, sáng đóng phim chiều diễn xuất, khuôn mặt mỉm cười tươi tắn, nhìn ra chỗ nào bắt ổn đâu?

Chỉ có lúc nửa đêm giật mình thức giấc sẽ nhớ nhưng nhiệt độ khi Phương Diễn ôm cô ủ ấm, nếu như mấy ngày trước ở nước M không tránh anh, đối xử tốt với anh, kết quả có khác hay không?

Nhưng Đông Phương Nhiều biết, kết quả chắc chắn sẽ không thay đổi.

Hoàn thành thước phim quảng cáo cuối cùng trong tháng, Đông Phương Nhiều lái xe về nhà. Trở về nước nửa tháng, cuộc sống mới quay lại quỹ đạo bình thường, Đông Phương Nhiều đã nói với Vũ ca sau này nhận ít hợp đồng một chút, cô cần nhiều thời gian nghỉ ngơi, Vũ ca nhìn quảng thâm mắt vừa đen vừa to của cô, cũng thấy thương xót, vốn đã có ý nhưng sợ cô cự tuyệt, giờ cô tự miệng nói ra đương nhiên đáp ứng ngay lập tức.

Đêm hôm sau mười một giờ, xe cô thừa thót. Đông Phương Nhiều thích lái xe trên đường vắng người như thế này hơn, ban ngày thành phố ồn ào, tấp nập luôn khiến cô cảm thấy ngột thở.

Sau một đoạn đường, luôn có cảm giác khác thường, giống như có người đi theo, nhưng nhìn kính chiếu hậu thì không thấy gì khác lạ cả. Dù sao cũng tối rồi, Đông Phương Nhiều có chút sợ, dưới chân đạp ga, tăng nhanh tốc độ, nghĩ thầm chút xíu nữa là về đến nhà, về nhà sẽ không có chuyện gì nữa.

Lái xe vào tiểu khu, Đông Phương Nhiều phát hiện mọi thứ không phải ảo giác, chính xác có một chiếc xe theo đuôi, mà người lái xe, lại là Phương Diễn!

Nhất thời trong lòng khơi gợi nhiều cảm xúc phức tạp.

Phương Diễn chạy sát sau xe Đông Phương Nhiều, cũng không sợ bị cô thấy, theo xe cô tiến vào tiểu khu, Đông Phương Nhiều quẹo trái, anh cũng quẹo trái, cô rẽ phải, anh cũng rẽ phải. Đông Phương Nhiều đến trước cửa nhà thì dừng lại, Phương Diễn cũng dừng lại cách xe cô mười mét.

Đông Phương Nhiều không thể nhìn được nữa, lửa giận tràn đến cổ họng.

Phương Diễn tại sao có thể như vậy?

Người sắp dính hôn cũng là anh, còn dám vác mặt đến đây kiểm chuyện với cô, trêu đùa cô đã đời rồi phui mông biến mất, một lời giải thích cũng không có, bây giờ hơn nửa đêm lại bám theo xe cô tới tận nhà, anh rốt cuộc muốn làm cái gì đây? !

Còn chưa quay đủ sao?

Mở cửa xuống xe, Đông Phương Nhiều không chút nghĩ ngợi nâng gót bước đến gần xe hơi hạng sang của Phương Diễn.

Cô cảm thấy tình tính của mình rất ôn hòa, dễ chịu, nhưng Phương Diễn lại luôn có cách khơi mào tính nóng nảy trong cô.

Phương Diễn đứng đợi trước cửa xe, dáng vẻ cao ráo đẹp trai, nửa tháng trời vẫn như cũ không có gì thay đổi.

“Phương Diễn!” Đông Phương Nhiều trực tiếp đi đến trước mặt Phương Diễn, giận dữ kêu tên anh, đây không phải lần đầu Phương Diễn chọc tức cô, nhưng hôm nay thấy Phương Diễn điềm nhiên đứng ở chỗ này, giống như chưa từng có vấn đề gì xảy ra, cô chỉ cảm thấy đau khổ suốt nửa tháng này có vẻ buồn cười quá.

Đúng vậy, người ta muốn dính hôn mắc mớ gì tới cô? Nói trắng ra là, anh có là gì của cô đâu, có gì cô lại tức giận? Cô có lập trường đó sao?

Nhân lúc người tự tới, Phương Diễn vươn tay kéo người ôm vào lòng, siết chặt.

“Giai Giai, anh rất nhớ em.” Phương Diễn ôm Đông Phương Nhiều, khẽ nói.

Đông Phương Nhiều hoàn toàn ngờ ngác trước hành động của Phương Diễn, sững sờ hồi lâu mới nhớ phản ứng, giãy giụa “Phương Diễn, anh lại phát bệnh thần kinh hả?” Càng lúc càng cảm thấy không thể nói chuyện theo lẽ bình thường với anh, “Phương Diễn, sao anh có thể như vậy, tôi rất dễ bị lừa sao? Anh đùa giỡn với tôi cảm thấy rất vui sao? Anh sắp dính hôn rồi còn ở bên ngoài làm loạn cái gì? Sao anh lại tồi tệ như vậy?”

Giấy giụa vẫn không thoát, Đông Phương Nhiêu định làm liều la lớn lên. Không bận tâm đến bảo vệ hình tượng nữa, nếu như cô cứ giụa khó chịu trong lòng mà không phát ra, cô sẽ điên mất!

Phương Diễn, tại sao có thể tồi tệ như vậy?

Đông Phương Nhiêu lấy tay dùng sức đánh Phương Diễn, cào anh, ngắt anh, chân thì đá, miệng thì cắn. Đơn giản mười chiêu đủ mười biến thành một người phụ nữ chanh chua, ban đầu chia tay Phương Diễn, là vì không muốn có ngày mình sẽ biến thành hình tượng này. Nhưng giờ phút này đây Đông Phương Nhiêu nào có chú ý tới?

Cô cái gì cũng mặc kệ.

Cô chỉ biết Phương Diễn ở chỗ này, đã muốn đính hôn với người phụ nữ khác mà hết lần này đến lần khác trêu chọc cô!

“Phương Diễn, anh đi đi, đừng bao giờ tới tìm tôi nữa!” Đông Phương Nhiêu thiếu chút nữa xuất khẩu mấy lời thô tục, “Làm sao anh có thể như vậy, trước kia cũng thế, bây giờ cũng thế, tôi dễ lừa lắm sao, anh thích đùa giỡn lắm hả, rất vui sao? Thấy tôi thế này có phải anh rất vui, rất thích thú không? Phương Diễn, tôi ghét anh! Tôi hận anh chết đi được, anh biến đi, tránh xa ra!” Người phụ nữ chanh chua giụa giụa không ngừng, giụa giụa không thoát được vừa tức vừa vội, máu mắt sắp khóc.

Hơn hai năm rồi, Đông Phương Nhiêu mỗi lần khóc đều là ở trước mặt người đàn ông này. Thử hỏi, trên thế giới này trừ người đàn ông trước mặt này, còn có người có thể khiến cô lưu tâm sao? Đông Phương Nhiêu rất đau xót phát hiện, không có, một người cũng không có.

Lúc đầu âm thanh rất nhỏ, rất ảm đạm mà khóc thút thít, càng khóc càng lớn tiếng, từ từ biến thành khóc lóc thỏa thích.

Đông Phương Nhiêu còn hình tượng gì để mất? May mắn nơi này đêm khuya thanh vắng không ai qua lại, hơn nữa nơi này là biệt thự dinh viện tư gia, khóc thét hơn nửa cũng không lọt tai người khác. Hên là nơi này bảo an rất tốt, chưa từng có nhân vật khả nghi xuất hiện, nếu như một màn này bị chó săn chụp được..., khẳng định thăng tiến lên trang đầu, hình tượng Đông Phương Nhiêu xây dựng chắc chắn sụp đổ toàn bộ.

Khóc đến thương tâm, một tiếng thở dài bất đắc dĩ phát ra từ đỉnh đầu.

Ôn nhu vô cùng dùng tay lau nước mắt đọng trên gương mặt Đông Phương Nhiêu, “Nếu như không như vậy, em sẽ thành thực đối mặt với tình cảm của em sao, sẽ tìm anh nào, tìm anh rỗng, sẽ về bên anh sao?”

Câu hỏi của anh, Đông Phương Nhiêu hiểu, đáp án dĩ nhiên là —— không biết.

“Đều là giả thôi, Giai Giai.” Đông Phương Nhiêu bị buộc ngừng đầu nhìn Phương Diễn, nghe Phương Diễn từng câu từng chữ nói, “Đều là giả, trong nhà có việc là giả, tin tức trên báo là giả, đính hôn là giả, tất cả đều là giả.”

“Chỉ có một việc là thật.” Phương Diễn ôm cô thêm khăng khít, để cô dính sát vào người anh như hợp thành một thể, “Em yêu anh” Phương Diễn nhìn Đông Phương Nhiêu, chậm rãi đặt môi lên môi cô, nói, “Và anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Trên thực tế báo chí chỉ viết một phần, Đông Phương Nhiêu xem cũng chỉ xem đúng một phần duy nhất đó. Phương Diễn lần này đã gom hết vốn liếng đánh cược một lần được ăn cả ngã về không. Thi Lam Lam, Ngô Minh Hạo, Ngô Hạ Ngự lần lượt gọi điện thoại cho cô cũng do Phương Diễn thông đồng từ sớm. Hạ thiên kim là bạn bè tốt từ nhỏ của Phương Diễn, anh mở miệng nhờ một tiếng liền sáng khoái đáp ứng, thậm chí rất ngạc nhiên khi thấy anh khổ sở vì một nữ nhân, tựa hồ cũng vui giùm khi anh tìm được tri kỷ.

Vì quá hiểu tính tình Đông Phương Nhiêu cho nên mới sắp xếp chu toàn đến vậy. Cô ấy à, chỉ tin tưởng những gì mình nhìn thấy, kiên quyết sẽ không điều tra thêm làm gì. Quan trọng nhất là cô có một thói quen, vì không muốn thấy xi căng đan có liên quan đến mình, cũng không thích Bát Quát cho lắm nên cô rất hiếm khi lên mạng đọc tin tức.

Thậm chí không để cô nhận ra, Vũ ca người quản lý luôn theo sát cô cũng bị anh mua chuộc. Phương Diễn đã không nghĩ ra cách nào khác, mỗi ngày thấy cô, rồi lại không thể chạm đến, mỗi lần bị cô lơ mắt xem như không khí, tìm anh đều bị xoắn quýt lại. Thủ đoạn tuy không được cao minh cho lắm, thậm chí có phần thấp kém, nhưng một kích liền trúng đích.

Đông Phương Nhiêu hôm đó khóc đã đời trong ngực Phương Diễn nửa ngày, biết rõ tất cả sự thật lại dữ dằn đập anh mấy cái.

Vừa khóc vừa cười, y như người điên.

Đồng Phương Nhiều sau này mỗi lần nhớ tới đều muốn giấu mặt chỗ khác, không muốn thừa nhận người điên tối đó là cô.

Vậy mà sập bẫy Phương Diễn, Đồng Phương Nhiều dĩ nhiên sẽ không khinh địch mà tha thứ ngay cho anh, mặc dù hiểu rõ tình cảm của mình đối với anh ở mức độ nào, nhưng đâu có ai bị lừa gạt mà còn vỗ tay tán thưởng gạt đầu nói, hay quá, chúng ta hẹn hò đi, em tuyệt đối không giận đâu, chúng ta mãi mãi bên nhau nha.

Chiều theo bản tính Đồng Phương Nhiều, khả năng cô làm thế là tuyệt đối trăm phần trăm không thể nào.

Kế tiếp mãnh liệt dẹp Phương Diễn sang một bên vào nhà đóng sầm cánh cửa lại, thực hiện chính sách bế môn tỏa cánh, thấy anh đứng ngoài cửa, trong lòng cảm thấy có một tia khoái ý, dĩ nhiên, bỏ qua một chút xú thương xót.

Phương Diễn như vũ bão mạnh mẽ tiến vào chiếm giữ cuộc sống Đồng Phương Nhiều, mặc dù cô còn giận nhưng không tránh né anh khắp nơi như trước nữa, thỉnh thoảng còn để anh nắm tay một chút, ôm eo một cái, hôn môi một tí, ngược lại Phương thiếu gia lần này quy củ ngoài mong đợi.

Liên tiếp mấy ngày sau phát hiện Phương Đại thiếu gia nhiều lần lái xe theo sau xe mình, sau cùng bị Phương Diễn cố chấp đánh bại. Nếu không thấy xấp giấy tờ xấp văn kiện tán loạn chưa kịp dọn dẹp, cô còn cho rằng anh cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm mới kiên trì bỏ thời gian chờ đợi, đưa đón cô đi làm.

Hôm nay, Đồng Phương Nhiều có một quảng cáo phải quay, Phương Diễn rất cần cù sớm đứng chờ trước cửa. Nhiều ngày qua cô luôn kiên quyết giữ phòng tuyến cuối cùng, không cho anh bước chân vào cửa nửa bước, ngay cả cô cũng bội phục chính mình, dám đối xử với Phương đại thiếu gia như thế sợ rằng trừ cô ra không có ai khác.

Ai biểu Phương Diễn chuyện gì tốt không làm, lại cứ thích lừa gạt cô, Đồng Phương Nhiều tức giận đến giờ vẫn chưa tiêu tán hết, anh hả, đừng hòng chiếm được cái gì tốt từ trên người cô.

Đồng Phương Nhiều bản thân vô cùng lười biếng, rất không thích lái xe, nếu không vì tình thế cấp bách, cô sẽ không tự động lái xe chạy ngược xuôi bên ngoài. Hiện tại có sẵn tài xế, cô liền quyết định trực tiếp ngồi lên xe Phương Diễn. Thật ra thì ngày ngày để anh ngâm ngùi chờ không biết chính xác thời gian cô cũng thấy sót.

Phạt cũng phạt đủ rồi, tức giận cũng từ từ hết, cứ hành hạ Phương Diễn không biết rõ thời điểm cô ra ngoài nên phải đến từ rất sớm đứng chờ ngoài cửa, có lúc còn không nhất định thấy cô đi ra, nói trắng ra, nhìn anh chịu tội cô cũng không đành lòng. Về sau mỗi lần ra ngoài nhất định sẽ nói trước cho anh biết thời gian mà đến.

Như hôm nay này, Đồng Phương Nhiều đứng trên lầu, thấy xe Phương Diễn đến thì bước xuống lầu. Tuyệt đối không để anh chờ đợi lâu.

Mở cửa xe, Đồng Phương Nhiều ngồi vào thẳng thần báo địa chỉ “cao ốc Lệ Bảo”.

Đồng Phương Nhiều nói dứt lời, Phương Diễn rất nhuần nhuyễn giúp cô thắt dây an toàn, hôn một cái lên má cô, “Hôm nay có cho vào cửa không?” Mỗi ngày theo phép hỏi một câu.

Phương Diễn cũng đã có kinh nghiệm, biết không thể dùng phương pháp mạnh cưỡng ép Đồng Phương Nhiều, chó nóng nảy còn phải nhảy tường, huống chi cô? Đừng quên đây là một nữ nhân cực kỳ quật cường.

Đồng Phương Nhiều theo thường lệ suy tư đôi chút, lắc đầu một cái, “Không cho.” Mỗi ngày đều là một câu như vậy, Phương Diễn nghe rồi cũng vụn vặt bình tĩnh.

Xe rẽ trái, sau đó rẽ phải, “Tôi nay muốn ăn gì?” Cũng không tiếp tục xâm nhập, lập tức đổi đề tài. Mấy hôm nay anh đều đón cô ra ngoài ăn tối, dùng bữa xong anh sẽ đưa cô về.

Đồng Phương Nhiều nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hỏi lại “Anh muốn ăn gì?”

“Món anh nấu em thích nhất lý tích xào chua ngọt được không?” Xe ra khỏi tiểu khu, Phương Diễn cười hỏi. Gương mặt nhu hòa nghiêm chỉnh phảng phất tỏa sáng.

Đồng Phương Nhiều cũng biết Phương Diễn không dễ bỏ qua như vậy, một hồi lâu sau đáp một tiếng, “Cũng được.” Làm cao cũng phải có giới hạn, anh có thể nhường nhịn mình, chiều chuộng mình, nhưng không thể nào vĩnh viễn như vậy. Có lúc lùi một bước trời cao biển rộng, Đồng Phương Nhiều cảm thấy mấy ngày qua trừng phạt cũng đủ rồi.

Phương Diễn trên mặt giống như thâm mật, “Cùng đi mua đồ nấu nha?” Cười nói.

“Ừ” Đồng Phương Nhiều lại gạt đầu, hết sức thuận theo.

Đến ngã tư chờ đèn đỏ, Phương Diễn không nhìn được hôn trộm gò má cô một cái, bị Đồng Phương Nhiều dỗi liếc một cái.

“Lo nhìn đường kia.” Đồng Phương Nhiều không có khí thế nóng mặt. Phương Diễn quen thói bá đạo không phân rõ phải trái, mấy ngày nay mỗi lần hóa thân thành Phương Diễn dịu dàng, ôn nhu đều khiến Đồng Phương Nhiều khó lòng kháng cự, không cẩn thận sẽ bị chọc đến đỏ mặt tía tai.

Suốt dọc theo đường đi, nụ cười âm áp như toát ra từ xương cốt vẫn nhàn nhạt giắt trên môi, ngay cả Đồng Phương Nhiều bên cạnh cũng có thể thấy

anh rất vui, kéo tâm tình cô cũng tốt theo.

Đã tốt hơn rất nhiều rồi, không phải sao?

Phương Diễn đưa Đông Phương Nhiêu đến nơi nhưng không đưa cô vào, đây cũng là một trong những ước định Phương Diễn hứa hẹn, không thể tùy ý quấy rầy công việc của cô, không được phép vào trường quay thăm dò, như vậy sẽ khiến không khí trường quay hết sức quái dị, cô rất không thích. Anh đồng ý tuân thủ, hướng chỉ anh cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi, làm người phụ trách một tập đoàn lớn, trên tay anh có rất nhiều việc phải xử lý, cũng phải chạy về công ty làm việc.

Đông Phương Nhiêu bận đến năm giờ chiều mới xong việc, giờ này đã tương đối sớm trong mấy ngày gần đây rồi, ra khỏi Cao ốc liền thấy xe Phương Diễn đậu chỗ cũ tựa như chưa từng rời đi, cửa sổ xe đóng kín, người bên ngoài sẽ không thấy được bên trong có người hay không, nhưng cô biết, anh đang ở bên trong.

Thật ra thì muốn Đông Phương Nhiêu cùng Phương Diễn ra ngoài mua thức ăn mang về, là một việc cần dùng khí cực lớn. Bên cạnh cô vốn có những tên ký giả xuất quỷ nhập thần, không cần thận bị chụp lên thì..., quan hệ giữa cô và anh sẽ bị lộ ra ngoài sáng. Đến lúc đó phát sinh ra luồng dư luận gì cô cũng không rõ, dù sao hai người đã từng bắt đầu ồn ào, lại ồn ào kết thúc. Mà bây giờ, điều cô hy vọng nhất đó là có thể bình bình đạm đạm, nhưng hai chữ bình thản này đối với nghệ sĩ trong giới giải trí chẳng khác nào chuyện viễn tưởng xa vời.

Nếu cùng Phương Diễn ở chung một chỗ, Đông Phương Nhiêu cũng không phải không suy tính một ít chuyện. Lần trước mang thái độ chia tay như điều hiển nhiên, cho nên kết cục đường ai nấy đi. Nhưng lần này cô quyết định không dễ dàng buông tay nữa, hơn nữa còn đặt hi vọng có một kết quả tốt. Như vậy, vấn đề hai người cần giải quyết quả đúng là vô cùng nhiều.

Mặc dù đó là chuyện ở thì tương lai, nhưng suy nghĩ trước cũng không có gì không tốt.

Hai người cùng nhau lái xe đến siêu thị, Đông Phương Nhiêu nguy trang từ trên xuống dưới, cũng may bây giờ là mùa đông vốn phải mặc nhiều nên cô mặc hai ba lớp quần áo cũng không quá quái lạ, khăn quàng choàng từ cổ tới mũi, ngay cả lỗ mũi cũng che lại, trên đầu còn đội một mũ mảo. Cô nghĩ cho dù phóng viên có cặp mắt tinh tường thấy bộ dáng này của cô cũng chưa chắc nhận ra đâu.

Phương Diễn nhìn cười ôm chặt Đông Phương Nhiêu như đòn bánh tét. Khách quan Phương Diễn một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Đông Phương Nhiêu một thân trang phục thật đúng là giống như muốn cướp siêu thị.

Trong siêu thị người đông, nhưng bộ dáng kia của cô đúng là không có ai nhìn lâu mấy lần, tối đa cũng chỉ thấy người này là lạ, mặc nhiều quá trời, ngược lại Phương Diễn bên cạnh thu hút ánh nhìn chăm chú còn nhiều hơn một chút. Phương Diễn dáng người cao ráo, đẹp trai, có khí chất, đi đâu đều phát ra ánh hào quang hấp dẫn nhân cầu người qua đường.

Hai dáng người so sánh trên dưới, đi cùng Phương Diễn ngược lại Đông Phương Nhiêu có vẻ quá mức bình thường, mà anh lại tỏ ra yêu thương với cô mọi lúc, mặc sát đám người xung quanh. Cô cũng vì vậy bị rất nhiều nữ nhân nhìn với cặp mắt hâm mộ ghen tị, còn liếc xéo nữa. Cô đâu thêm để ý, nhưng đối với bản lĩnh thu hút ong bướm của Phương Diễn cũng nhìn đủ rồi, trong lúc đó cũng liếc anh vài lần.

Phương Diễn càng vòng chặt eo Đông Phương Nhiêu, cười rạng rỡ như tắm gió xuân, càng thêm sáng lóng lánh.

Cũng không thể che mặt anh không để anh gặp người, hai người bịt mặt cùng nhau đi dạo siêu thị, trò chơi mới lạ nha. Đông Phương Nhiêu nghĩ đi nghĩ lại liền cười, dù sao mặt che kín bít cũng không sợ anh thấy. Ngại anh ôm vướng víu, cựa quậy vài cái, đẩy tay anh ra đổi thành tay trong tay, lúc này mới thấy thoải mái hơn nhiều.

Hai người đối với việc chọn đồ ăn cũng không có kiến giải lớn, cũng không có ý kiến trái nghịch gì ở phương diện này, đồ cần mua không nhiều lắm, Đông Phương Nhiêu ở nhà một mình thỉnh thoảng cũng nổi hứng bật bếp, gia vị đều có sẵn cả. Rất nhanh chọn lựa xong, hai người xách rô đến quầy tính tiền, nhưng không nghĩ đến dưới tình huống này còn có người hâm mộ nhận ra Đông Phương Nhiêu.

“A! Hách Giai Giai, xin hỏi cô là Hách Giai Giai sao?” Một cô gái chạy tới, tay che miệng không thể tin hỏi.

Sau lưng còn có ba bốn cô gái, vẻ mặt khiếp sợ y chang nhau.

Vừa lúc Phương Diễn thanh toán tiền xong, Đông Phương Nhiêu nhanh chóng nhét đồ vào túi, kéo tay anh chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Hai người xem như bình an về đến nhà, đây là lần thứ hai Phương Diễn bước vào nhà Đông Phương Nhiêu, lại như rất quen thuộc, đi vào phòng bếp để đồ xuống. Anh chịu trách nhiệm đứng bếp chính, cô trợ thủ kẻ bên, chỉ chốc lát sau đã hoàn thành bữa cơm tối mỹ mãn.

Dùng bữa xong hai người cùng ngồi trên sofa xem TV, Đông Phương Nhiêu gần đây tích cực tham dự sự kiện và nhận kịch bản phim điện ảnh, phim truyền hình nên trong khung giờ hoàng kim, tùy tùy tiện tiện đôi dãi đều có thể bắt gặp bóng dáng sáng ngời của cô.

Nếu như chỉ có mình cô xem dĩ nhiên không cảm thấy có cái gì, nhưng vấn đề ở đây là bên cạnh cô còn có một Phương Diễm!

Phương Diễm cầm điều khiển tivi, chuyển tới kênh đang phát 《 tình yêu tới 》，anh hữu ý vô ý liếc Đông Phương Nhiêu bên cạnh một cái, chăm chú nhìn TV.

Nhưng trọng điểm không nằm ở đây, mấu chốt là Phương Diễm chuyển kênh đúng lúc chiếu cảnh hôn của Đông Phương Nhiêu trong vai nữ cường nhân và nam phụ, nam phụ cường hôn, nữ cường nhân sau khi bị hôn trực tiếp cho hắn một cước.

Đông Phương Nhiêu xem thấy nóng mặt, nhớ lại cảnh tượng hồi trước so với cảnh trong tivi có khi còn kịch liệt hơn một chút, không khỏi liếc anh một cái, cũng không biết do ai mà ra.

Trùng hợp Phương Diễm quay đầu lại cười một tiếng, khoác vai cô, hôn một cái lên trán, “Nghĩ gì thế?” Biết mà còn hỏi.

Có lúc trông anh không khác gì một con hồ ly, tâm tư cô thiên biến vạn hóa thế nào cũng bị anh nhìn thấu.

Cô không nói lời nào, hừ một tiếng, tiếp tục xem ti vi.

Một tập đang chiếu này phần diễn của cô đặc biệt nhiều, lúc ẩn lúc hiện, lúc hiện lúc ẩn, không biết sao cô lại thấy chóng mặt cực kỳ. Rõ ràng lúc nhập vai cảm thấy rất tốt, bởi vì đây là phim mình chọn, nhân vật mình thích, cho nên diễn xong cũng không thèm xem lại máy quay, trần đầy tự tin rất tốt rồi, sao hôm nay ngồi xem cùng anh lại thấy không được tự nhiên?

Với tay lấy điều khiển tivi từ khay trà, “Em không muốn xem cái này!” Đông Phương Nhiêu nói chém dao chặt sát xen lẫn mùi vị cô tình gây sự.

Phương Diễm cũng không ngăn cản, “Thích xem gì tự mình chuyển kênh đi, dù sao anh cũng thấy rồi.” Lại trộm hương trên người Đông Phương Nhiêu, nhẹ nói bên tai cô.

Nằm quá sát, nhịp tim bị động tác thân cận của anh làm lỡ vài nhịp. Không khỏi thầm mắng bản thân, thiết tình, cũng đâu phải chưa từng xem TV cùng nhau, tình huống thân mật hơn không biết đã thực hành bao nhiêu lần, tự dưng hôm nay lại như thiếu nữ ngây thơ thuần khiết? Đụng một tí, nhịp tim liền không khống chế được mà đập nhanh như trống đánh, dưới tình huống bị anh cố ý trêu ghẹo và quyến rũ, cô còn có thể xem như không có chuyện gì xảy ra thì..., những năm Phương Diễm phong lưu khoáng hoạt với những nữ nhân khác quá uống phí rồi!

Đông Phương Nhiêu tìm đập không yên, đẩy Phương Diễm ra, “Đừng dựa gần như vậy, nóng.” Bấm phím chuyển kênh, kênh thứ nhất, đang phát một quảng cáo cô làm đại diện, kênh thứ hai, Đông Phương Nhiêu xuất tịch quảng bá phim, kênh thứ ba, một bộ phim cô đóng chính. ...

Đông Phương Nhiêu cảm lạnh, ấn phím màu đỏ, “Bụp” một tiếng, tắt TV.

“Không xem nữa!” La ầm lên. Dù sao ở trước mặt Phương Diễm cũng không có mặt mũi gì, vò đã mề ai sợ sứt, nghĩ gì nói đó không cần thiết giả bộ. Ngẩng đầu liền thấy anh cười như không cười nhìn cô.

“Không xem TV, vậy chúng ta làm việc có ý nghĩa hơn có được không?” Phương Diễm nhào thân tới tai cô nhẹ nhàng nói, luồng khí nóng phả vào vùng da nhạy cảm, Đông Phương Nhiêu co rúm lại.

Không đợi cô phản ứng, anh đã hôn lên vành tai cô, hai tay thon dài một tay cố định thắt lưng cô, một tay thò vào trong áo chạm vào làn da nhu nộn, không khí lạnh len vào, Đông Phương Nhiêu rung mình một cái, tỉnh táo lại, khước từ Phương Diễm, “Đừng ở đây.”

Cô không muốn vào mùa đông giá rét ở trên sofa làm chuyện người lớn đâu, mặc dù trong phòng có mở điều hòa nhưng vẫn lạnh tê tái. Hơn nữa tư tưởng cô bảo thủ, nếu ở đây, sau này ngồi xuống ghế sofa khẳng định cả người mất tự nhiên.

Phương Diễm cũng không nghịch ý cô, trực tiếp bồng cô đi vào phòng ngủ chính. Dù chưa từng vào, nhưng trực giác rất chính xác, không có đi nhầm phòng. Cô chôn mặt trong ngực anh, bị anh ném lên giường hét lên một tiếng, anh rất nhanh liền cúi người xuống.

Kể tiếp blablabla, tình lược năm nghìn chữ... ..

Sau đó, Đông Phương Nhiêu mệt mỏi rã rời, nằm trên ngực Phương Diễm động cũng không muốn động, Phương Diễm này, vậy mà cho cô ngồi trên người anh, mệt chết cô... ..

Hôm sau, quả nhiên việc Đông Phương Nhiêu và Phương Diễm mua sắm trong siêu thị bị người hâm mộ chụp ảnh truyền ra ngoài. Ngoại giới oanh động, truyền thông rối rít tìm tung tích Đông Phương Nhiêu, hôm nay cô nghỉ phép, giờ này vẫn còn ngủ ngon lành trên giường cùng Phương Diễm.

Đến lúc rời giường lấy báo trong hòm thư mới phát hiện lại lên trang đầu, không khỏi nhức đầu một hồi. Phương Diễm vẫn còn gục trên giường, Đông Phương Nhiêu bò lên hưng ác cắn anh một hóp cho hả giận, anh bị náo tính, cho rằng cô chưa thỏa mãn dục vọng, lật người xuống, tiếp tục hâu hạ cô. Đông Phương Nhiêu khóc không ra nước mắt, kêu trời không thấu, gọi đất không thông, ngày làm bảy đêm khó ngủ, tự gây nghiệt không thể sống.

Chuyện tình hai người bị phanh phui nhắc lên một hồi phong ba, Đông Phương Nhiêu mỗi ngày đi đâu đều có ký giả theo vào cùng ra, Phương Diễm không những không ngăn cản, ngược lại rất thích thú thấy mọi người gắn tên anh bên cạnh tên cô, ngày ngày huýt sáo cầm báo quơ qua quơ lại trước mặt

cô, đặc ý hơn gì.

Mãi cho đến khi Đông Phương Nhiều xuống tới hậu thư, Phương Đại thiếu gia mới miễn cưỡng đứng ra cảnh cáo truyền thông đừng quấy rầy cuộc sống của anh và cô nữa, nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của anh, cô tức muốn trào máu, đây là lúc vận động cật lực trên giường mới cứng rắn cưỡng ép được Phương Diễn ra mặt à! Phương Diễn cường thế nhất quán, nhờ Đông Phương Nhiều hung hăng dạy bảo, tính tình sửa lại đôi chút. Nhưng bản tính khác sâu trong xương cốt sao có thể nói đổi liền đổi.

Cô nhiều việc, phần lớn thời gian đều ở phim trường, thỉnh thoảng năm ba ngày sẽ thấy Phương Diễn đưa đón Đông Phương Nhiều. Hiện tại nghiệp giới trong ngoài đều biết, sau sự kiện chia tay kia, hai người càng như keo như sơn, tình cảm khăng khít hơn trước.

Sau khi tin tức lan truyền, người trong cuộc Đông Phương Nhiều miệng đóng chặt chẽ, kể đến Phương Diễn ra mặt gạt đầu thừa nhận, cảm đắng tin về việc này nữa, còn ai dám loạn viết? Giống hết tình trạng lần đầu tiên anh mạnh mẽ trấn áp tin đồn tình cảm của hai người, làm cho bản tin đang sôi nổi với tiêu đề Hách Giai Giai và Phương Diễn tái hợp trong khoảnh khắc mai danh ẩn tích. Chỉ để lại lời chúc phúc tám phương tứ hướng từ quần chúng, còn có những tiếng than ngắn thở dài, đáng tiếc cái gì? Tiếc vì không có Bát Quái để nhiều chuyện đấy mà!

Ba bốn tháng sau, công việc trên tay Đông Phương Nhiều mới dần dần ít xuống, ban đầu nhờ Vũ ca giảm bớt lượng công việc nên những chương trình, sự kiện, quảng cáo hay kịch bản phim điện ảnh, phim truyền hình đều tương đối ít đi, trước mắt thấy có hơn nửa tháng ngày nghỉ, Đông Phương Nhiều thờ phào một hồi.

Mấy tháng này Phương Diễn cơ hồ đối với yêu cầu của Đông Phương Nhiều muốn gì được đó. Miễn là thứ cô muốn, anh căn bản đều không phản bác, liền đồng ý. Không chỉ một lần vì công tác mà để anh chịu ảm ức, ngay cả ngày sinh nhật trọng đại của anh cũng tổ chức ở studio, còn là tự anh chạy tới, cô mới ngay mặt nói sinh nhật vui vẻ.

Phương Diễn mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng Đông Phương Nhiều không tự chủ được nghĩ đến quãng thời gian hẹn hò trước đây, nếu cô có nửa điểm lạnh nhạt anh sẽ gây hấn. Bây giờ nhìn lại trong cùng một sự việc nhưng thái độ mềm mỏng không ít, lại khiến cô sinh lòng áy náy.

Đông Phương Nhiều quyết định dùng mấy ngày nghỉ này bù đắp, bồi bổ cho Phương Diễn, ngoan ngoãn ở nhà, giặt đồ lau nhà nấu cơm, kiêm luôn nhiệm vụ làm ấm giường....

Cô lập kế hoạch những việc cần và phải làm trong nửa tháng tí mĩ đầu vào đó, nào biết ngay cả cơ hội này Phương Diễn cũng không cho cô, trực tiếp quăng một quả bom nặng ký xuống đập Đông Phương Nhiều choáng váng, khiến cô ngay lập tức đặt vé máy bay bay ra nước ngoài, không muốn đối mặt với anh thêm nữa.

Nửa tháng ngày nghỉ, tốt lắm. . . .

Song phương cũng tỉnh táo một chút.

Phương Diễn cư nhiên nói với cô sắp tới ngày sinh nhật của cha anh, muốn dẫn cô về nhà!

Đông Phương Nhiều đối với việc ra mắt trường bối đến giờ không có kinh nghiệm, huống chi Phương lão gia, nghe đồn là một người rất nghiêm khắc, tâm hồn non nớt của cô chưa chi đã bị dọa sợ rồi.

Thật ra thì với tính tình của cô, gặp mặt thì thấy mặt, cũng không có gì. Nhưng Đông Phương Nhiều đã từng vài lần cùng Phương Diễn gây ra xì căng đan, huống chi lúc này mới hợp lại mấy tháng, ra mắt người lớn. . . .

Có phải hơi sớm không?

Tóm lại cô không muốn, cảm thấy chờ tình cảm song phương ổn định rồi tính tiếp cũng chưa muộn.

Nhưng có một số việc không phải cô nghĩ thế nào nó liền như thế nào, đôi lúc có những sự vật sự việc xảy ra đột xuất làm cho người ta trở tay không kịp.

Đông Phương Nhiều một mình ra nước ngoài nghỉ phép, dĩ nhiên, mục đích chính là trốn Phương Diễn. Nhưng vừa tới khách sạn nghỉ ngơi một đêm đã bị tiếng chuông ngoài cửa gõ tỉnh, Phương Diễn đứng trước cửa, mặt đen như mực.

“Hách Giai Giai, em có đầu óc hay không!” Phương Diễn vừa mở miệng là âm thanh giận dữ lớn tiếng. Đông Phương Nhiều mở cửa thấy anh cũng giật mình, bị mắng như vậy, suy nghĩ đang dở gì toàn bộ biến mất sạch sẽ.

“.. . . Phương Diễn?” Cô tự biết đuối lý, có chút lắp bắp .

“Hách Giai Giai, em nhìn cũng không nhìn một cái xem ai rồi hãy mở cửa chứ, em ngủ gật luôn rồi hả?” Há liệu Phương Diễn hẳn là nói cái này. Tức giận ôm eo cô đẩy cửa bước vào, đóng cửa lại. Tiểu nữ nhân trong ngực thật khiến người ta vừa yêu lại vừa hận, bắt quá chi muốn cô gặp mặt người trong nhà, lại bị dọa sợ đến nỗi một câu cũng không để lại, cứ như một làn khói bỏ chạy ra tận nước ngoài, điện thoại cũng không mở máy. Nếu không gọi cho Vũ ca, anh bây giờ còn đang gấp gấp lo lắng trong nhà. Quả muốn khiến người ta đề cô xuống tét mông mấy cái, xem cô còn dám để anh lo lắng như vậy không.

“.. . .” Đông Phương Nhiều được Phương Diễn ôm đến ghế sôphá, không nói lời nào. Vùi đầu vào ngực Phương Diễn, thật ra lúc vừa lên máy bay cô đã thấy hối hận, đã bắt đầu nhớ người này rồi. Vốn định đặt vé máy bay chuyển gần nhất trở về nước, gặp người lớn thì gặp người lớn, dù gì cũng đã tình

chuyện lâu dài với anh, chắc chắn sẽ đi đến bước này, sớm một chút chậm một chút cũng không khác biệt mấy, cô dâu xấu xí cũng phải gặp cha mẹ chồng, không phải sao?

Không ngờ tới mình chân trước mới vừa đi, chân sau Phương Diễm đã đuổi tới. Không phải không cảm động, hốc mắt đều đỏ lên. Gần đây không biết thế nào, tâm tình nói đến là đến, dây thần kinh xúc động đặc biệt nhạy.

“Hách Giai Giai, em suy nghĩ cho kỹ, kỳ kinh nguyệt của em mấy tháng rồi không tới?” Lại nghe Phương Diễm nói.

Đồng Phương Nhiều suy nghĩ tính toán, hoàn toàn ngăn người tại chỗ, mấy tháng. . . .

Bận rộn đến mức không chú ý, một, hai, thế nhưng gần ba tháng rồi!

Mãnh liệt ngừng đầu, lọt vào con người thâm thúy ẩn giấu của Phương Diễm, Đồng Phương Nhiều tâm tình phức tạp, trong lúc nhất thời không tìm được ngôn ngữ .

Tay chậm rãi vuốt ve bụng.

Ba tháng nay lại vất vả như vậy, Phương Diễm khuyên nhủ không nghe lọt tai, còn ngồi trên máy bay mấy tiếng đồng hồ , anh muốn cô gặp người nhà, có phải đã sớm có tính toán? Anh không phải đã sớm biết? Loại chuyện như vậy, lại cần anh nhắc nhở, cô quá mất chức rồi?

Không thể nào?

.. . . Mang thai?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 76 - End

Mang thai?

Nghĩ đến đây phản ứng đầu tiên là kinh sợ, kinh sợ qua đi mới có chút cảm giác vi diệu, có một sinh mạng đang lớn dần lên trong bụng mình, thật sự là một loại tư vị khó tả.

“Phương Diễm. . . .” Đồng Phương Nhiều tay che bụng, chậm rãi ngừng đầu lên, “.. . . Không phải thật chứ?” Lấp bắp hỏi. Thật ra kỳ kinh nguyệt của cô cũng không mấy ổn định, mười ngày nửa tháng không đến đều là chuyện thường xảy ra, nhưng hai ba tháng còn chưa có, đây là lần đầu tiên. Mặc dù không có căn cứ lý luận chính xác . Có thai hay không phải đến bệnh viện kiểm tra mới có thể xác nhận.

Nghe Đồng Phương Nhiều vừa nói như thế, Phương Diễm tức giận liếc cô một cái, “Phía sau lịch trình gì cũng hủy bỏ hết, trở về chuẩn bị hôn lễ, lập tức kết hôn.” Sau đó nói.

Đây không thể nghi ngờ chính là ném một quả bom hạt nhân, nổ Đồng Phương Nhiều choáng váng đầu óc, mắt hoa cả lên .

“Kết. . . . Kết hôn?” Trong hoạch định của cô, chuyện kết hôn ít nhất phải xếp hàng sau năm ba mươi tuổi. Hiện tại mới hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, thời kỳ thanh xuân đẹp đẽ cũng là thời điểm đỉnh cao của sự nghiệp, kết hôn... Đồng Phương Nhiều không muốn quá sớm như vậy. Vì vậy Phương Diễm vừa nói, cô lập tức từ trong ngực anh nhảy lên, cái gì cũng không màng.

Kết hôn. . . . Không phải chứ?

Cô chưa từng nghĩ tới.

Nhìn động tác của cô, sắc mặt anh đã đen như mực, nhìn chằm chằm Đồng Phương Nhiều nửa ngày không nói tiếng nào, khiến cô rất lúng túng, tay chân cũng không biết để đâu.

“Phương Diễm. . . .” Thật ra nếu như có thai..., Phương Diễm đề nghị kết hôn không thể nghi ngờ là đối với cô quá tốt, cô là nghệ sĩ, bất kể ngoại giới có biết Phương Diễm cùng cô đang kết giao hay không, tình cảm hai người có tốt hay không, nhưng nữ nghệ sĩ chưa kết hôn mà có con nói thế nào cũng không phải là chuyện quang minh chính đại đáng xưng tụng. Có Phương Diễm làm một cây đại thụ che chở bảo vệ, nguyện ý chịu trách nhiệm, cô còn cầu mong gì hơn?

“Sao hả? Em không muốn kết hôn?” Phương Diễm hừ lạnh , cố ý muốn dọa Đồng Phương Nhiều một chút.

Phương Diễm dĩ nhiên hiểu suy nghĩ của cô, cô không muốn kết hôn sớm, nhưng anh muốn, cô bướng bỉnh cố chấp anh đã sớm lĩnh giáo qua. Cô quá tự do, ngay cả lúc đang ôm chặt cô trong lòng cũng không xua đuổi hết lo lắng, sợ chỉ một khắc sau cô sẽ nọng tựa ở một bờ vai khác, không hề quay đầu

lại nhìn anh nữa, loại cảm giác lo được lo mất này vậy mà xuất hiện trên người anh, sợ rằng nói ra sẽ có người cười sái quai hàm. Nhưng đành chịu, sự thật xác thực chính là như vậy.

Thế giới của cô rộng lớn, cô có thể không có anh mà trải qua cuộc sống rất đặc sắc rất thú vị, nhưng anh không thể không có cô. Khi biết Đông Phương Nhiêu có thể mang thai, Phương Diễn kích động cỡ nào chỉ sợ không người nào có thể tưởng tượng được, nhưng cô sao lại không cẩn thận như vậy, anh không nói chờ cô tự mình phát hiện, thần kinh cô đại biểu không nhìn đến thể trạng của mình, mỗi ngày đông bồn tây bão, đến khi anh muốn dẫn cô về gặp người nhà còn không suy tính kỹ lưỡng, lập tức trốn ra nước ngoài!

Phương Diễn vốn đã rất sốt ruột, hận không thể gỡ tình cái đầu dưa của nữ nhân trong ngực, kết quả nói tới đề tài kết hôn, Đông Phương Nhiêu lại còn tỏ ra thái độ bất đắc dĩ, dù sao Phương Diễn cũng đã nhận định cô, cũng nhất định sẽ không để cô thoát khỏi anh, khi nào kết hôn thì có quan hệ gì?

Phương Diễn sắc mặt rất xấu, mấy tháng này tới nay lần đầu tiên đối với Đông Phương Nhiêu mặt đen, cô gần đây được anh cung nệm chịu đựng, chợt thấy anh thế này, trong lòng có một chút bối rối, lắp bắp nói không nên lời.

Rõ ràng Phương Diễn không làm gì sai, mang thai không phải nên kết hôn sao? Còn do dự cái gì? Nếu Phương Diễn trở mặt không nhận trách nhiệm..., Đông Phương Nhiêu mới phải ôm bắp đùi Phương Diễn khóc lóc áy chừ! Rõ ràng anh muốn cấp cho cô một danh phận, cô còn chần chừ cái gì?

Đông Phương Nhiêu vòng cánh tay ôm Phương Diễn, đầu tựa vào ngực anh.

“Phương Diễn.. . .” Đông Phương Nhiêu nũng nịu gọi.

Phương Diễn tức giận hừ một tiếng, không có đáp lời.

Đông Phương Nhiêu thấy anh không nói gì, cũng không nổi giận, lại nhẹ giọng nói “Chúng ta về kiểm tra trước có được không? Nếu quả thật mang thai, vậy kết hôn rất tốt.”

Thật ra trong lòng cô còn bàng hoàng lắm, anh sao có thể hiểu rõ?

Tại sao cô không muốn kết hôn sớm?

Nói cho cùng, cô là một người nghệ sĩ, mặc dù hiện nay có tiếng tăm, nhưng đặt trong mắt Phương gia giàu có, hoàn toàn không đáng giá. Trước đây cô đã hiểu, cho nên căn bản không ôm bất kỳ hy vọng nào bước vào cửa Phương gia. Hơn một năm trước cùng Phương Diễn ở chung một chỗ, cũng là nghĩ như vậy, nên lúc chia tay anh ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, không phải nghĩ ngợi, đối mặt với viễn cảnh đó.

Nhưng bây giờ thì khác, tái hợp với Phương Diễn lần này, Đông Phương Nhiêu muốn cùng anh lâu dài, hi vọng hai người có thể mãi mãi ở bên nhau đến già. Nhưng bây giờ cô ngoại trừ trẻ tuổi cùng danh tiếng ra còn có cái gì đáng giá để người khác coi trọng? Phương gia là hào môn, ngay cả những thứ cô có đối với những người danh môn thế gia cũng chỉ chuốt lấy ánh mắt xem thường.

Trong nhà có người qua lại với người trong giới nghệ sĩ, nếu vui đùa thì có thể, nhưng nói về cưới gả, miễn bàn.

Hoặc giả trong vòng mấy năm, cho cô chứng minh bản lĩnh của mình đến lúc đó cô không cần phải cúi người khom lưng mà đường đường chính chính bước vào cửa Phương gia, dưới thánh đường là những người luôn cho rằng cô trào cao, còn cô sẽ rất hóm hờ nắm tay Phương Diễn bước vào lễ đường thành hôn.

Nhưng bây giờ mang thai thì mọi việc xem như đã rồi.

Kết hôn.. . .

Nếu có thai tất nhiên phải kết hôn. Không nói Phương Diễn bên kia như thế nào, chính là Đông Phương Nhiêu cũng kiên quyết không bao giờ phá bỏ đứa bé. Về phần những chuyện khác, hay là uồn ngực đừng cảm tiến về phía trước.

Đông Phương Nhiêu đề nghị, Phương Diễn dĩ nhiên sẽ không phản đối.

Trên thực tế cho dù không có thai, Phương Diễn đã nhất quyết lần này phải trói Đông Phương Nhiêu vào cục dân chính đăng ký kết hôn!

Dĩ nhiên, chuyện này không thể nói với cô, chỉ là tính toán thâm lặng của một mình anh thôi.

Trở về nước Phương Diễn đặc biệt phụng bồi Đông Phương Nhiêu đến bệnh viện kiểm tra một chuyến, kết quả quả nhiên là mang thai.

Đông Phương Nhiêu may là đã làm tốt tư tưởng, đáp án được xác thực trong lòng cũng vui mừng, nhẹ tay sờ bụng, một tiểu sinh mệnh đang ở đây, cho tới nay cô chỉ có một mình, hiện tại rốt cục sắp có một sinh mạng huyết mạch tương liên xuất hiện, hơn nữa bây giờ còn nhỏ nhỏ ở trong bụng của cô, tâm tình vui sướng tốt độ mà những người chưa từng thể nghiệm không thể lĩnh hội hết.

“Sao hả?” Trên đường về nhà, lúc xe dừng đèn đỏ, Phương Diễn hôn một cái trên gương mặt Đông Phương Nhiêu. Sau khi ra khỏi bệnh viện cô vẫn chưa nói lời nào, vẫn ở trạng thái ngẩn ngơ, bây giờ vẫn còn như thế, hiển nhiên là bị kích thích quá độ.

“Phương Diễn.. . .” Đông Phương Nhiêu nghe Phương Diễn hỏi..., xoay đầu lại nhìn anh, “Trong bụng có một đứa bé, loại cảm giác này thật kỳ diệu.” Tay như cũ đặt ở bụng mà sát.

Phương Diễm bị lời nói của cô chọc cười, “Bằng không em muốn có cảm giác gì?” Đưa tay vuốt ve tóc cô, “Buổi tối đến Phương Trạch ăn cơm tối nhé?”

Đồng Phương Nhiều gật đầu một cái, rất rõ ràng đi Phương Trạch ăn cơm sẽ đối mặt với điều gì, nhưng hiện tại hiển nhiên đã không có bất kỳ lý do tránh né. Nên tới sẽ tới, nói không chừng sẽ không giống như Hồng Thủy Mãnh Thú, dù sao đều chỉ do cô suy đoán mà thôi.

Có lẽ bởi vì Phương Diễm trước đó đã làm công tác tư tưởng, mọi người đều biết Đồng Phương Nhiều đã mang thai, cha mẹ anh nhìn cô rất hòa nhã, nói chuyện rất nhiệt tình. Mẹ anh còn đàm luận bộ phim điện ảnh đầu tiên cô tham gia 《manh đồng》 nữa, còn nói lúc xem phim đã cảm thấy cô không giống những người khác trong làng giải trí, rất linh hoạt và có thần thái. Không ngờ hôm nay trở thành con dâu mình, tối nay, Đồng Phương Nhiều hầu hết trò chuyện với mẹ anh, càng nói càng cảm thấy cha mẹ Phương Diễm không hề giống với tư tưởng trước đó của mình.

Bọn họ lại nói hơn một năm trước Đồng Phương Nhiều và Phương Diễm xác định quan hệ đã biết cô rồi, hơn nữa không phải qua báo chí mà do Phương Diễm chủ động nói tới trước, sau đó biết hai người chia tay, cũng không phải không nghĩ qua chuyện tìm cô gái tốt cho Phương Diễm, với địa vị của Phương gia, muốn hình thức nữ nhân nào mà không có? Nhưng mỗi lần nhắc đến đều bị Phương Diễm bác bỏ. Không nghĩ tới quanh đi quẩn lại trong lòng anh vẫn chỉ có mình cô.

Phương Diễm và Đồng Phương Nhiều tái hợp, hai ông bà còn rất mừng. Bất kể bên ngoài báo chí viết thế nào, nhưng thủy chung tin tưởng ánh mắt con mình. Huống chi khi tận mắt nhìn thấy Đồng Phương Nhiều ngoài đời, cũng nhận định không phải loại con gái không đứng đắn. Rất vừa lòng, hợp ý hai lão già này.

Không khỏi khiến Đồng Phương Nhiều thụ sủng nhược kinh.

Chỉ bằng Phương Diễm đã từng ác hình ác trạng, hoàn toàn không nghĩ tới cha mẹ anh là dạng người hòa thuận, thân thiện đến vậy.

Buổi tối lúc ngủ, Đồng Phương Nhiều thoải mái nằm trong lòng Phương Diễm, mấy buổi tối gần đây anh rất quy củ, nhiều nhất là hôn nhẹ chứ không làm chuyện vượt khuôn phép.

“Phương Diễm.. . .” Đồng Phương Nhiều có chút không ngủ được, lấy tay gãi gãi gáy anh.

Phương Diễm một phát bắt được tay cô, “Đừng lộn xộn!”

Trời mới biết anh nhện có bao nhiêu khổ cực, kết quả nữ nhân này còn ý vị tới trêu chọc anh nữa chứ!

“Phương Diễm, chúng ta thật sự kết hôn sao?” Đồng Phương Nhiều còn có chút cảm giác không thật.

Phương Diễm lật người đè Đồng Phương Nhiều ở dưới, “Con cũng có rồi, em còn muốn thế nào?” Không nhện nổi nữa, hôn cô, mọi cái tay lạng lẽ sờ đến nơi mềm mại, xoa bóp, cảm giác rất êm ái, có thể do có thai nên hơi lớn hơn trước kia một chút rồi.

“Phương Diễm.. . .” Đồng Phương Nhiều bất an uốn éo uốn éo, “.. . . Nhẹ một chút.”

Thật ra thì chỉ cần chú ý không quá phận..., cái kia vẫn có thể. Đồng Phương Nhiều biết Phương Diễm gần đây chịu đựng rất khổ sở, cũng không nhẫn tâm để anh mỗi lần đều vọt tới phòng tắm gội nước lạnh.

“A.. . .” Cảm giác được vật thể cứng rắn của anh thẳng tiến vào bên trong mình, thân thể cô nhạy cảm khẽ run rẩy, không nhện được than nhẹ một tiếng.

Động tác đã rất chậm rãi êm dịu so với trước đây rồi, nhưng cảm giác so với trước kia chỉ khác một chút xiu, một cuộc yêu đi qua, Đồng Phương Nhiều vẫn không chịu nổi, đã thấy buồn ngủ.

Đề mặc Phương Diễm lau chùi thân thể mình sạch sẽ, một lần nữa bị anh ôm vào ngực.

“Giai Giai.. . .” Phương Diễm nhẹ giọng kêu.

“Dạ?” Mơ mơ màng màng đáp lại.

“Xin hãy gả cho anh.” Thành kính hôn trán Đồng Phương Nhiều.

.....

“Dạ.” Thế nhưng lúc này đây nghe được câu này, hôn kỳ cũng đã định, cứ đinh ninh Phương Diễm sẽ không nói ra miệng.

Hốc mắt có một ít ướt át.

“Anh yêu em” Phương Diễm hôn mặt Đồng Phương Nhiều một cái, nhẹ nói.

“Em cũng yêu anh.” Mở mắt, lọt vào trong đôi mắt tràn đầy ôn nhu, Đồng Phương Nhiều đưa tay ôm cổ Phương Diễm, hôn lên gương mặt anh, đáp lời.

.....

Nếu như không có anh, cái thế giới này chỉ có mình em đơn thân độc mã.

Yêu anh, và rất cảm ơn anh.

Bao dung em, yêu em, cho em hạnh phúc.

【 toàn văn hết 】

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Sáng Chói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.